İNSAN BEYNİNİN, UZAYIN VE ZAMANIN

Bilinmeyen DÜNYASI

2. CİLT

HAKAN
AKYÜZ

Gerçekten biz göğü yokladık. Orasını kuvvetli bekçilerle ve alevlerle dolu bulduk.

Kuranıkerim
Cin Suresi
8. ayet

KARACAN

Kaybolan ırk: Neandertal insanı

İnsanın, Neandertal ırktan gelip gelmediği 19. yüzyıldan bu yana tartışılıyor. Muhtemel atalarımız hakkında bilgimiz çok az. Onların yeryüzünden neden ve nasıl silinip gittikleri ise tam bir muamma...

darkmalt

Neandertal insan konusunda günümüz sanatçılarının izlenimleri. Aile toplulukları içinde yaşayan, beceriyle yaptığı araçları ve silahları kullanan Neandertal insan (üstte ve sağda).

NEANDERTAL İNSANI konusunda yapılan araştırmalar 19. yüzyılın ilk yarısında başladı. Bilimsel çevreler bu yaratığı öncelikle yarı insan, yarı maymun bir canavar olarak nitelendirdiler. İnsanın bu ırktan geldiği görüşüne ise şiddetle karşı çıkıldı.

"İnsanın atası olamaz" dediler

Neandertal insanı bir anda kötü bir üne kavuştu. Belki de bu yüzden, onu inceleyen ilk uzmanlar bu üne uygun, fakat yanlış olarak değerlendirdiler.

Kemikleri, ilk kez 1856'da bulundu. Bundan sonraki 30 yıl içinde, hemen hemen bütün eski taş devri uzmanlarınca insan soyu ağacının önemsiz, uzak bir kolu olarak kabul edildi.

İnsanoğlunun atası olabileceği görüşüne şiddetle karşı çıkıldı. Uzmanlara göre, Neandertal insanı normal insan tipinin çok dışında, kendine özgü ve hayvansı, ilkel bir yaratıktı.

Araştırmaların ilk yıllarında yapılmış iki Neandertal insan örneği. Daha sağlıklı bir görüşün ortaya atılması 1957'ye rastlar. Neandertal insan, günümüzdeki insandan daha iriydi ama, 19. yüzyılda İngiltere'de sanıldığı gibi ayaklarını sürüyerek yürüyen hayvan gibi bir yaratık değildi (en üstte).

Philip Henry Gosse. Evrim kuramına karşı çıktı. Doğabilim uzmanıydı. 19. yüzyılda, İngiltere'de yaşadı. Fosillerin, başka kalıntıların toprağa Tanrı tarafından konduğunu ileri sürdü (üstte).

Charles Darwin. 19. yüzyıl İngiltere'sini, İncil'de yazılan insanın yaratılışı inancını, doğal seçme teorisiyle sarstı. Darwin'e göre, doğal seçme insanın başarısının kilit taşıydı. Bu olayda Tanrı'nın aracılığı yoktu (sağda).

Değerlendirme değişiyor

Bu yanlış değerlendirme, çok sonraları bir ölçüde değişti. Yeni araştırmalar yapıldıkça, eski araştırmalara eleştirici bir gözle bakılmaya başlandı. Çünkü, eski araştırmaların birçoğu bugünkü ölçülere göre sağlıksızdı.

Günümüzün bilim adamları Neandertal insana bakış açılarını değiştirmek zorunda kaldılar. Batı Avrupa'da Neandertal insana ait kafatasları bulundu. Bunların beyinleri günümüzde yaşayan bazı insanların beyinlerinden daha büyüktü. Neandertal insanın beyni, 1400-1450 cm^3 iken, çağdaş insan beyni 1200-1800 cm^3'tür.

Bazı insanbilim uzmanları, Neandertal insana, artık beyni gelişmemiş, kaba saba bir yaratık diye bakmamaktadır. Uzmanların yeni görüşlerine göre, gerçekte yeterli bir beyni olan, ilkel toplumda yaşamış bir insandı. Kalıntılara göre, Neandertal insanların bazıları, belki de tümü, bizim en yakın atalarımızdı.

Yanlışlığın altında yatan

Uzmanlar, Neandertal insanları neden yanlış değerlendirdiler? Uzak geçmişteki olaylar konusunda bilgilerimiz ne yazık ki, eksik. Herhangi bir varsayımın dayandırıldığı kanıt da, hiçbir zaman kesin bir sonuç ortaya koymuyor.

Ancak, Neandertal insanı örneğinde, kanıtlardan daha geçerli olan, önyargılardı. Dönemin aydınlarının vardıkları sonuçları biçimlendiren, önceden kabullenmiş oldukları yanlış görüşler oldu.

Başlangıçta Neandertal insanı konusunda çok yönlü ve titiz bir araştırma yapılmadı. Açıkçası, araştırmacılar çekiniyorlardı. Dinlerin ve milletlerin bilinen tarihine aykırı gelen sonuçların ortaya çıkmasından korkuyorlardı. Derinlemesine inceleme yapılmayınca da, yanlışlık yapma ihtimali çok arttı.

Her şey, 1856'da Almanya'da Neander vadisi, kireçtaşı çıkarmak için dinamitlendiğinde başladı. Molozların içinde bir sürü eski kemik bulundu. Bunların bir insan iskeletine ait olduğu açıktı. Ama, böylesine kalın el ve ayak kemikleri, geniş bir alın, o zamana kadar bilinenlere benzemiyordu.

Önce ciddiye alınmadı

Bir Alman anatomi uzmanı, Neandertal insan iskeletinin çarpık bacaklarını inceledi. Bu bacak kemiklerinin, bütün yaşantısını at sırtında geçirmiş birine ait olduğunu öne sürdü. Uzmanın yaptığı saptama şaşırtıcıydı.

Bir insan fosilinin 1814'te Ren ırmağı kıyısında **Napolyon**'u kovalayan bir Rus atlısına, ya da bir Moğol Kazak'a ait olduğunu söyledi. Ayrıca, Kazak'ın Rus kuvvetlerinden ayrıldığını ileri sürdü. Beyninde su toplandığından, ölmek için Neander mağarasına sığındığını sandığını da ekledi.

Hıristiyanlığa ters

Bilimsel çevreler, Neander'de bulunan iskelet konusundaki gerçeği görmeye hazır değillerdi. 1856'da, insanın uzun bir süredir dünya üzerinde yaşadığı biliniyordu.

Aşırı tutucular, **Âdem** ile **Havva**'nın, MÖ 4004'te yaratıldıklarına inanıyorlardı. Ama hiç kimse, insanların günümüzdekinden başka biçimde olduklarını ileri sürme yürekliliğini gösteremiyordu.

Böyle bir görüş, Hıristiyanlığın inancına ters düşecekti. Çünkü bu inanca göre, insan türü kesinlikle değişime uğramazdı. Daha alt sınıflardan da gelişmiş değildi. Yani, yaratıldığı ilk günkü biçimini günümüze kadar koruyordu. Başka bağlantılar aramak saçmaydı...

Darwin sahnede

Yaradılış düşüncesi çok geçmeden olağanüstü bir başkaldırıyla karşılaştı. Neander vadisinde iskeletin bulunuşundan 3 yıl sonra, **Charles Darwin, "Origin of Species"**

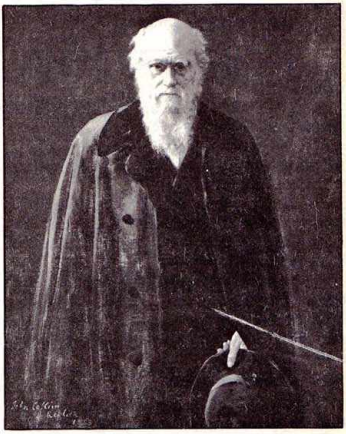

(Türlerin Kökeni) adlı kitabını yayınladı.

Darwin, bu kitabında milyonlarca yıl boyunca yaşamın alt sınıflara doğru gelişmiş olduğunu işledi. Bir anda ortalık karıştı. Darwin yaradılışı falan bir yana bırakmış, açıkça *"İnsan maymundan geldi"* diyordu. Neandertal adam da maymunla insan arasında bir yerdeydi.

Bilim adamları ikiye ayrılıyor

Bilim adamları, Darwin'in yayınladığı görüşlere göre ikiye ayrıldılar. Şiddetli bir tartışma başladı.

Tutucu olanlarına göre maymundan gelmenin kabul edilecek yanı yoktu. Neandertal insanın varlığı düşüncesi ise çok utanç vericiydi.

Kemikler yerleştiriliyor

Neandertal fikrini gerçek anlamda ortaya atan **Marcellin Boule** oldu. Boule, Fransız

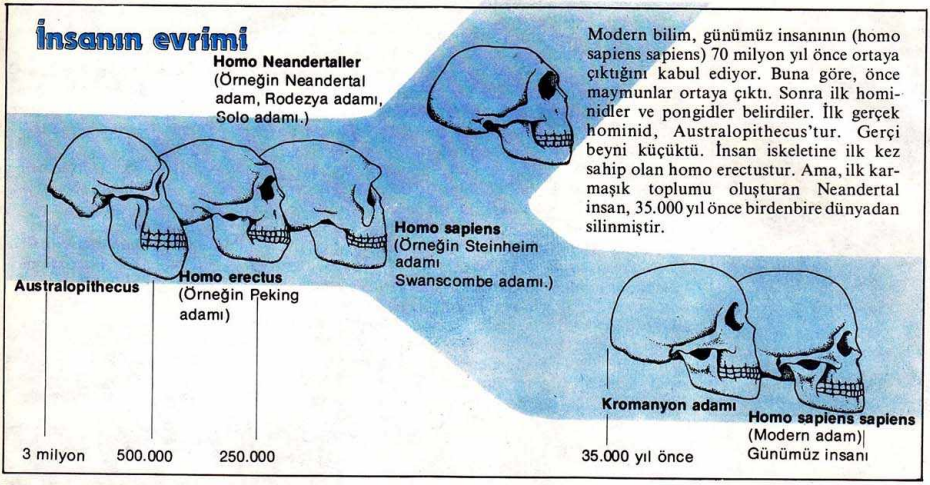

Modern bilim, günümüz insanının (homo sapiens sapiens) 70 milyon yıl önce ortaya çıktığını kabul ediyor. Buna göre, önce maymunlar ortaya çıktı. Sonra ilk hominidler ve pongidler belirdiler. İlk gerçek hominid, Australopithecus'tur. Gerçi beyni küçüktü. İnsan iskeletine ilk kez sahip olan homo erectustur. Ama, ilk karmaşık toplumu oluşturan Neandertal insan, 35.000 yıl önce birdenbire dünyadan silinmiştir.

Doğa Tarihi Müzesi'nde bir eski taş devri uzmanıydı.

Ona, 1908'de bulunan kemiklerle, bir Neandertal insan iskeletini ayrıntılarıyla yeniden oluşturma görevi verildi. Ne yazık ki, Boule bu işte birçok yanlışlar yaptı. Yanlışları yıllarca düzeltilmedi.

Boule, ayak kemiklerini yanlış yerleştirdi. Onun tasarımına göre, Neandertal insan bir maymun gibiydi. Ayaklarının yan yüzlerine basarak yürüyordu.

Yaptığı omurga, günümüz insanının dik durmasını sağlayan esneklikten yoksundu. İskeletin uyandırdığı etki, bir maymunla, ayaklarını sürüyerek yürüyen bir kambur insan arasındaydı.

Fizik yasalarına aykırı

1957'de Amerikalı İnsanbilim Uzmanı **William Strauss** ile İngiliz Anatomi Profesörü **A. J. Cave**, kemikleri yeniden incelediler. Bu, Boule'ün Neandertal insan iskeleti tartışmalarına yol açan kemiklerdi. Boule'ün olaya bütünüyle yanlış baktığını anladılar.

Boule, maymuna benzeyen abartılmış bir görünüş vermek için kemikleri yanlış yerleştirmişti. Ayrıca, onun eseri olan Neandertal insanın kıvrık dizleriyle kendini bırakmış duruşu da çok yanlıştı. Eğer, Boule'ün tasarımındaki Neandertal insan yaşadıysa, bütün fizik yasaları uyarınca, yüzüstü yere yuvarlanmış olmalıydı!

Maymundan vazgeçiliyor

Anatomi uzmanları, bir zamanlar yüzü biçimlendiren yumuşak dokuyu baştan tasarımladılar. Bu sırada bir ölçüde de sanat yeteneklerini kullanmak zorunda kaldılar.

Çünkü etin özelliklerinden biri de fosilleşmemektir. 19. yüzyıl İngiltere'sinin bilim adamları Neandertal insanı örneği olarak şempanzenin özelliklerinden yararlanmışlardı. Yaptıkları araştırmanın sonucunda, Strauss ile Cave'in tasarımladıkları kafatasında da buna benzeyen bir gerekçe vardır. Yüzünü, günümüz insanının yüzünden çok farklı yapmadılar.

Neandertal insan yaşama yeniden dönse, yıkansa, tıraş olsa, günümüze göre giyinerek New York metrosuna binse, birçok insandan daha çok dikkat çekmeyeceğinden kuşku duymadıklarını yazdılar.

Sonunda insan oldu

Strauss ile Cave, Neandertal insanın bütünüyle insan olduğunu ortaya koydular. Bu düşünceye varırken onun bütün özelliklerini göz önünde tuttular. İnsanbilim uzmanlarının birçoğu, artık Neandertal insanı, Homo Sapiens (Modern insan) sınıfına katmaktadır. En sonunda Neandertal insanı, neredeyse yüz yıl süren yanlış anlaşılmaktan kurtulmuş oldu. Artık insan sınıfına girdi.

Neandertal teknolojiye ve dinsel törenlere ilişkin buluntular bu görüşe ağırlık kazandırdı. Hemen hemen 40.000 yıl önce taştan araçlar yapmışlardı. Yöntemleri oldukça yeterliydi. Bu araçlardan çok sayıda üretmişlerdi. Ayrıca da şimdiye kadar benzer bulgularda rastlanılmayan bir özen göstermişlerdi.

Dünyaya yayılmışlardı...

Neandertal insanlar, dünya üzerine yayılmanın öncüsüydüler. Atalarına doğanın çok düşmanca davrandığı yerlere sızmayı başardılar. Avrupa tundrasında oturdular. Kongo Havzası'na kadar gittiler. Sovyetler Birliği'nin batısında bulunan ovalara yayıldılar. Giderek, Kuzey Afrika kıyılarının çölümsü yerlerinde yaşadılar.

Yaşamaları için elverişli yerler azaldıkça Neandertal insanlar kendilerine yeni olanak-

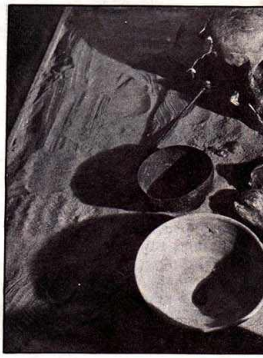

Neandertal insanın 60.000 yıllık kafatası. Günümüz Irak'ının kuzeyinde Shanidar mağarasında bulundu. Mağarada bulunan çiçek tozları, Neandertal insanların ölülerini çiçeklerle, törenlerle gömdükleri düşüncesini akla getirmektedir (üstte).

Shanidar mağarası. 1960'ta Columbia Üniversitesi'nden Ralph Rolecki burada Neandertal insana ait en önemli buluntuları elde etti (sağda).

35.000 yıl önce, tarih öncesi dönemde İngiltere'de Neandertal insan tarafından kullanılan çakmaktaşından kazıyıcı araç (altta).

lar sağladılar. Mağaraların olmadığı açık ovalarda kaba saba barınaklar yaptılar. Yapı gereci olarak körpe ağaçlarla hayvan postlarını kullandılar. İnsanlık tarihinde bunlar ilk evlerdir. Su kıtlığı ortaya çıktığında matara yerine devekuşu yumurtalarının kabuklarını kullandılar. Suların toplandığı yerlerden bunlarla su taşıdılar.

Mezardaki çiçek tozları

1960'ta Kuzey Irak'ta Shanidar mağarası bulundu. Burası, şimdiye kadar bulunanların içinde en dikkate değeridir. Amerika'da Columbia Üniversitesi'nden **Ralph Solecki,** 9 Neandertal insanın iskeletinden kalıntılar ortaya çıkardı. Bu iş için, 15 m derinliğe indi. 1500 tondan fazla toprak kazdı.

Solecki, alışılmış bir uygulama olarak, toprak örnekleri aldı. Fransa İnsan Müzesi'nde de inceletti. Sonuç çok şaşırtıcıydı. Mağarada daha önce hiç görülmediği kadar bol çiçek tozu vardı.

Bir tek sonuç olasıydı: Ölünün yakınlarınca mezara demet demet çiçekler bırakılmıştı. Bu, önemli bir buluştu. Hiçbir hayvanda bulunmayan dinsel inancı ve estetik düşünceyi belirtir.

Konuşamıyorlardı

Ama Neandertal insanın konuşmayı başardığı sanılmamaktadır. Birçok uzman, Neandertal insanın kafa biçiminden, ancak hayvana benzeyen homurtular çıkardığı görüşünü paylaşır. İletişim eksikliği, onun gelişmesini kısıtlamış olmalıdır.

Yeryüzünden çekildiler

Bütün başarılarına rağmen, Neandertal insanı yeryüzünde uzun süre yaşayamadı. Her ne kadar yetersizse de, fosiller Neandertal insanın 37.000 yıl önce gizemli biçimde dünya üzerinden silindiğini gösterir.

Yerini yeni bir insan soyu olan Kromanyon'a bırakmıştır. Kromanyonlar zanaatçı, giderek de dilbilim uzmanıydılar. Bir insanbilimci, bu insanları günümüz insanının bir önceki aşaması olarak kabul eder.

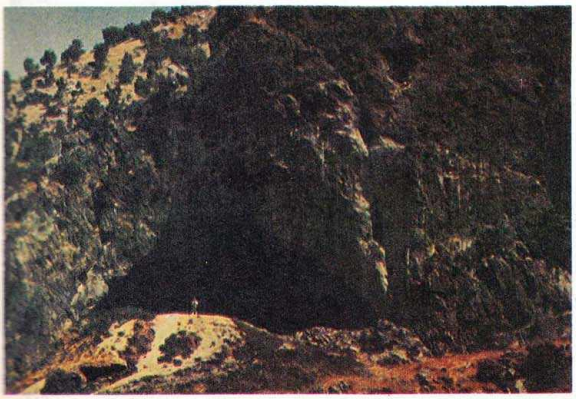

Ne oldukları bilinmiyor

Neandertal insana ne olduğunu kimse bilmiyor. Birdenbire Kromanyon olarak mı geliştiler? Eğer böyleyse, bu ani değişmeye ne yol açtı? Yoksa, Kromanyonlar onların ülkelerine mi saldırdılar? Belki de onların yaşadıkları toprakları ele geçirdiler ve Neandertal insanları öldürdüler. Böylece, Neandertal insanı bilinen ilk soykırımın kurbanı oldu...

Kromanyonlarla karşılaşma

Bazı insanbilim uzmanları, şu görüşü öne sürerler: İki insan türü, ayrı ayrı, ama birbirine paralel gelişmiştir. Bunlar, Afrika'daki Neandertal insanla, Hindistan'daki Kromanyon'dur.

Aralarındaki ayrımlar değişik çevre koşullarına uyabilmelerinden gelir. Bu iki değişik insan türünün, 35.000 yıl önce Ortadoğu'da karşılaşmış olduklarını hesaplayanlar oldu.

Stan Gooch, "The Neanderthal Question " (Neandertal Sorunu) adlı kitabında, bu iki karşılaşmayı şöyle anlatıyor:

"Neandertal insanı, inanılmayacak kadar uzun boylu bir insan topluluğu gördü. Deneyimleri doğrultusunda bunları insan olarak kabul edemedi. Derileri beyazdı. Saçları alevlere benziyordu. Mavi gözleri vardı.

Bunlar, yeryüzüne konuk gelmiş Tanrılar olmalıydılar. Yere, ellerinin ve dizlerinin üzerine kapandı. Bu arada, onlara kendisine zarar vermemeleri için yalvardı."

Ama, Gooch, Kromanyon'un Neandertal insanı ortadan kaldırdığına inanmıyor. Onun teorisi, her iki insan türünün birbiriyle evlendiğidir. Ona göre bu evlilikten de günümüzün insanı doğdu. Bu görüş doğruysa, günümüz insanı melez bir ırktır. Neandertal insanla, Kromanyonların birleşmesinden türedi. Ayrıca da olağanüstü yeteneklerini, kalıtımsal özelliklerini bu eski birleşmeye borçludur.

Bugünkü insanla ilişkileri

Bugünkü insanlık, kalıtımsal oluşumda, Neandertal insandan bir parça taşıyabilir. Bu teoriyi daha ilginç bir duruma getiren, Neandertal insanlardan bazılarının soylarının tükenmesini, ya da başka ırklara karışmayı engellemeye çalışmış olmalarıdır.

Teoriye göre, Doğu Avrupa, Siberya, Mongol halklarından bazıları günümüze gelebilmiş, katışıksız Neandertal insanlardır. Bazı yabani insanların ve kıllı canavarların, günümüze gelebilmiş Neandertal insanların soyundan olmadığını kim bilebilir? Bu teoriler, dünyanın uygarlaşmış topluluklarında çok yaygındır...

Ölülerin dünyasından

Doğuştan kör olan insanlar hipnoz altındayken daha önceki yaşantılarında neler gördüklerini anlatıyorlar. Bazıları da hiç duymadıkları ya da okumadıkları yabancı dillerde konuşuyorlar. Acaba bütün bunlar insanların dünyaya tekrar tekrar geliyor olmasının kanıtı olabilir mi?

EĞER İNSANLAR gerçekten dünyaya birden fazla geliyorlarsa!.. En son geldiklerinde geçmiş yaşamlarından etkiler taşıyorlarsa!.. Bunu ortaya çıkarmanın bir yolu olmalı!

Bu alanda en çok hipnoz yöntemi kullanılıyor. Yani, denek özel bir uyku haline geçiriliyor.

Kaba bir denizci

İngiliz **Graham Huxtable,** İngiltere'nin Galler bölgesinde Swansea'de yaşıyordu. Sevimli ve nazik bir insandı. Hipnozcu **Arnold Bloxham**'ın karşılaştığı, olağanüstü bir olayın kahramanı oldu.

Hipnoz altındayken Napolyon Savaşları'na kadar geriye gitti. Krallık Donanması'nın bir topçu gemisinde tayfa oldu. Okuması yazması yoktu. Kuru kuru öksürdü, küfür etti. Kaba saba kahkahalar attı. Sesi artık boğuk çıkmaya başladı.

Napolyon Savaşları sırasında Krallık Donanması'ndan iki savaş gemisi bir Fransız savaş gemisini kovalıyor. Graham Huxtable (sağda) Arnail Bloxham (solda) tarafından hipnoz altına alındığında bir topçu gemisinin tayfası olarak başına gelen benzer olayları anlatıyor.

Nazik lehçesi, güneyli İngilizlerin köylü ağzına döndü. Eski gemici argosuyla konuştu. 18. yüzyılın sonunda kullanılan savaş gemilerinde sürdürülen yaşantı hakkında anlattıklarının doğruluğu, sonradan, denizcilik tarihi uzmanlarınca onaylandı.

Tarihi bilgiler veremiyor

Bu olay, araştırmacıların deneği uyutarak

geriye dönmesini sağladıkları sırada karşılaştıkları birçok soruna dikkatlerin çekilmesine yol açtı. O, geminin adını bile okuyamayan eğitimsiz bir gemiciydi. Bilgisiz olduğundan ağzından çıkan sözler pek anlaşılmıyor, onunla iletişim kurulamıyordu. Çünkü ufku yaşadığı çevreyle ve hizmet ettiği gemiyle sınırlıydı.

Kurduğu toplumsal ilişkileri, kendisine benzeyen, eğitilmemiş insanlardan öteye gitmiyordu. Bu nedenlerden de tarihçilerin istedikleri bilgileri verememesi kaçınılmazdı.

Ev kadınıyken metres...

Edna Greenan orta yaşlı bir ev kadınıydı. **Joe Keeton**, onu 80 saatten fazla hipnoz altında tuttu. O da araştırmacıya yukarıdakine benzeyen sorunlar çıkardı. Greenan hipnozdayken, **Nell Gwyn** (1650-1687) "olduğunda" direndi.

Nell Gwyn, okuma yazması olmayan bir sanatçı ve kral **II. Charles**'ın metresiydi. Greenan, aracılığından sağlanan bu bilgiler altı başlık altında sınıflandı.

1- Tarih açısından doğru. 2- Kesinkes yanlış. 3- Doğruluğu onaylanabilirse, büyük tarihsel olaylar hakkında taze bilgi. 4- Yarı yarıya doğru. 5- Bazı iddialar. 6- Dönemin önemsiz konuşmaları ve dedikoduları.

Olay araştırıldı. Çünkü Nell Gwyn ünlü biriydi. Hakkında çok şey yazılmıştı. Bu nedenle Greenan'ın bilinçaltında ya da bilinçli olarak onun kişiliğine büründüğü ileri sürülebilirdi.

Şüphecilere karşı

Şüpheci insanlar geriye dönüş yapan deneklerin anlattıklarının, "daha önceki yaşantı" dönemindeki olayların tarih bakımından doğru olmasını isterler. Bunlar geçen yüzyıllarda yaşamış sıradan insanları basitliklerinden, saflıklarından, genel bilgilerinin yetersizliğinden ötürü âdeta kınarlar.

Oysa bugün de otobüs kuyruklarında ya da alışveriş merkezlerinde geçen konuşmalar dinlense, insanların büyük çoğunluğunun nasıl yanlış ve eksik bilgilerle donatılmış olduğu görülür.

Doğuştan körlerin durumu

Hipnozla geriye dönüş olaylarının yeniden dünyaya gelişi "kanıtladığı" ileri sürülüyor. Öyleyse bu iddiayı doğrulayacak kanıtı nerede bulabiliriz? İleri sürülen kanıtlardan biri, doğuştan görmeyen kişilerin geriye dönüş olaylarıdır.

Bu kişiler daha önceki yaşantılarında görebildiklerini açıkça söylerler. Hipnoz altındayken yaşadıkları olayları, deneyimlerini, gören bir kişi gibi anlatabilirler.

Görmeyen kişiler, geri dönüşleri sırasında, olayları görüyorlarmış gibi anlattılar. Kuşkusuz, kullandıkları kelimeler, yalnızca bir konuşma tarzı olarak da yorumlanabilir. "Görüyorum" derken "anlıyorum" demek istemiş olabilirler. Ayrıca da, kimi denekler, dirsekleriyle ya da başka organlarıyla "görebilirler." Bu durumda, çeşitli yollarla algıladıkları bir nesneyi anlatabilirler. Ya da onlarda bu "görme" olayı, bizim henüz saptayamadığımız normal ötesi bir yetenek biçimi olabilir.

Nell Gwyn (altta) 17. yüzyılın sonunda II. Charles'ın sarayında yaşıyordu. Üç yüz yıl sonra, Edna Greenan (üstte) , Joe Keeton tarafından uyutulduğunda daha önceki yaşantısının ilginç öyküsünü anlattı. Daha önceki yaşantısında II. Charles'ın metresi Nell Gwyn'den başkası değildi.

Görüleni ayırt etme

Görmeyen denekler görüntüsel düşler kurmuyorlardı. Daha önceki yaşantılarını renkli veya renksiz olarak görüyorlardı. Gören insanlar gibi, "görülen" nesneyle "hissedilen" nesneyi ayırt ediyorlardı.

Ancak, görmeyenler, nesneleri görmekte, görenlerden daha çok çaba harcıyorlardı. Gene de görüyorlarmış gibi kesinlikle konuşuyorlardı. Birkaç kez "daha önceki yaşantılarının" aynısına döndüklerinde çevreleri de aynı kalıyordu ve bu çevreyi daha ayrıntılı anlatıyorlardı. Bu olay, deneysel koşullar altında yinelenebiliyordu. Yeniden dünyaya gelişin en iyi kanıtıydı.

Bilmediği dili konuşanlar

Bazı denekler hipnoz altındayken şimdiki yaşamlarında hiç bilmedikleri yabancı bir dili konuşabiliyorlar.

Dr. Ian Stevenson, T.E.'nin olayını şöyle anlatıyor:

"T.E., 37 yaşında bir Amerikalıydı. Ruhsal bakımdan rahatsızdı. Doktor olan kocası tarafından iyileştirilme amacıyla hipnoza alındı. Hipnoz altındayken daha önceki yaşantısına geri döndü. **Jensen Jacoby** *oldu.*

Boğuk bir erkek sesiyle kötü bir İngilizce ve İsveççe konuşmaya başladı. Jacoby bir köylüydü. Birkaç yüz yıl önce İsveç'te ya da Amerika' da Philadelphia'da yaşamış gibiydi.

Yedisi İsveç dilini bilen 8 bilim adamı T.E.' yi ve banda alınmış sesini incelediler. Geçmişi hakkında titiz araştırmalar yaptılar. T.E.'nin geçmişinde ne İsveççe öğrenecek ne de İsveççe bilen birisiyle ilişki kuracak kadar zamanı olmamıştı. Bu olayı doğrulamak zorunda kaldılar."

Almanca konuşan Amerikalı

Dr. Stevenson'un incelediği başka bir olay da Amerikalı **Dolores Jay**'di. Kocası **Carroll Jay** tarafından 1970 Mayıs'ında hipnoza alındı. Dolores, daha önceki yaşantısına geri döndü. **Gretchen** adında bir Alman oldu. Dr. Stevenson'un İngilizce sorularını Almanca yanıtladı. 1971-1972 yıllarında bu denek üzerinde 22 inceleme yapıldı. Dr. Stevenson 3 Alman uzmanın yanında Gretchen'le Almanca konuştu...

Bilgiler veriyor

Gretchen, Stevenson ile 2 Almana, doğru cevaplar verdi. Ama üçüncü Almanı o kadar iyi cevaplayamadı. Soyadının **Gottlieb** olduğunu söyledi. Babası **Hermann,** Eberswalde Belediye Başkanı'ydı. Annesi ölmüştü.

En yakın arkadaşının soyadı **Schilder**'di. O dönemde yaşayan siyasal önderlerin ve devletin ileri gelenlerinin adlarını veremedi. Gretchen, Roma kilisesine bağlı bir Katolikti. **Papa XIII. Leon**'un adını söyledi.

O dönemde Alman Katoliklerine karşı alınmış baskıcı önlemleri hatırladı. Gretchen 16 yaşında ölmüştü.

Almancası incelendi

Bayan Dolores Jay'in kullandığı Almanca sözcükler tek tek incelendi. Bunların toplamı 237'ydi. 120'si bugünkü Almancadan öncesine aitti. Gretchen, bazı eski sözcükler kullanmakla birlikte, günümüz Almancasını da konuşuyordu.

Sözcükleri genelde kusursuzca söylüyordu. Kimi kez büyük yanlışlar yapıyordu. Bazen de dilbilgisi yanlışları vardı.

1971 Nisan'ında 38 doğru sözcük yazdı. Dolores ne Almanca çalışmış ne de Almanca öğretilen bir okula gitmişti. Almanca bilen insanlarla da ilişkisi olmamıştı. Ayrıca, bir de yalan makinesinin karşısında konuştu. Makine onun doğru söylediğini tespit etti.

Düşünde de görmüştü

Gretchen, hipnoz altında ortaya çıkmadan, bir yıldan daha kısa bir süre önce Dolores'in düşüne girmişti. 1971 ve 1972'de Dolores karabasanlar gördü.

Evet Gretchen'nin varlığını duydu. Bütün bunlar Gretchen'in ona göründüğü sanısıyla sonuçlandı. Onun böyle görünmesi genel bir zorlama duygusuyla birleşti. Sonunda Bayan Dolores hipnoz altına girmekten vazgeçti.

Bayan A.P. olayı

Başka bir olay da kendiliğinden oluştu. Bunda da geçmiş yaşantıya dönme ve bilinmeyen bir yabancı dili konuşma özelliği var. Gene Dr. Stevenson ile arkadaşı **Dr. Satwant Parsricha** tarafından incelendi. Bu olayın bir özelliği de hipnoz altında oluşmaması.

Amerikalı Bayan **A.P.** annesiyle birlikte, Hindistan'da Maharashtra'da Nagpur'da oturuyordu. Bayan A.P. ve ailesi hep burada yaşamışlardı. Biraz Hinduca ve İngilizceyle birlikte Marathi dili konuşuyorlardı. Ayrıca Sanskritçe de öğrenmişti.

Üniversite de okuduğu yıllardaysa Bengal yazısını okuyabilmek için topu topu birkaç ders almıştı. Babasının Bengalli arkadaşları vardı. Ancak, onlarla hiç Bengalce konuşmamıştı.

Bayan A.P. ele geçiriliyor

1974'ten 1978'e kadar **Sharada** adıyla bilinen bir kişilik ara sıra A.P.'yi ele geçirdi. Yaklaşık otuz kez oluşan bu "ele geçirme" dönemi bir günden yedi haftaya kadar değişiyordu.

Bu dönemde, A.P., Marathi dili konuşamıyordu. Çok iyi Bengalce konuşmaya başlıyordu.

Sharada, Bayan A.P.'yi yavaş yavaş eline geçirmişti. Eline geçirmesi kimi kez saatler boyu sürerdi. Özellikle Ay'ın büyümesinin ve küçülmesinin sekizinci gününde ortaya çıkardı.

Dolores Jay'ın daha önceki yaşantısında 19. yüzyılda Almanya'da yaşamış, Roma Katolik kilisesine bağlı bir kız olduğunu anlattığı sırada adını doğru olarak verdiği Papa XIII. Leon (üstte).

1970 dolaylarında Hintli bir üniversite öğretmeni, Bengalli bir kızın ruhu tarafından ele geçirildi. Yalnızca 19. yüzyılın başında yaşayan Bengalli kadınlar gibi giyinmekle kalmayarak (üstte) Bengal dilini de çok iyi konuştu.

Sharada'nın özellikleri

Sharada (yani Bayan A.P.'nin içinde ortaya çıkan kişilik) giyinişi, davranışı ve konuşmasıyla 19. yüzyılın başında yaşamış, Bengalli evli bir kadın gibiydi. Bengallilerin o dönemde konuştukları dili konuşuyordu.

Günümüzün Bengal dili, yüzde yirmi kadar İngilizceden türemiş sözcük içerir. Ancak, Sharada bu sözcükleri kullanmıyordu. Modern buluşlar ve teknoloji hakkında da bilgisi yoktu.

Günlerini eve kapanarak geçiriyordu. Kendini yalnızca dinsel etkinliklere ve şarkı söylemeye veriyordu. Sharada, Bengal yemeklerini yeğliyordu. Bu konuda olağanüstü bilgisi de vardı.

Bengal'in küçük kasabalarını, köylerini ve ırmaklarını yakından tanıyordu. Ait olduğu aileyi ayrıntılarıyla anlatıyordu. Şimdiki oymak başkanlarının soyu altı kişiydi. Sharada, teker teker adlarını sayıyordu.

Bu ayrıntılardan, onun 1810-1830 yılları arasında yaşadığı, yılan sokmasından zehirlenerek öldüğü saptandı. Sharada, yılan soktuktan sonra "bayıldığını" hatırlıyordu. Ancak, Bengal'in 1200 kilometre batısında bulunan Nagpur'a nasıl geldiğini açıklayamıyordu.

Sahip olunmanın farkı

Bir kişiliğin başka bir kimsenin kişiliğini ele geçirdiği bütün olaylar, yeniden dünyaya gelme ya da sahip olunmayla açıklanır. "Gerçek yeniden dünyaya gelme" ile "sahip olunma" olayları farklıdır. Gerçek yeniden dünyaya gelme olarak tanımlanan olayda kişi, daha önceki yaşantısını hatırlar. Öte yandan da şimdiki yaşantısının bilincindedir. Bu, insanın yaşantısındaki geçmiş olayları hatırlamasına benzer:

"Şimdi 6 yaşındayım. Geçen yıl kutlanan beşinci yaşgünümü hatırlıyorum. Ve on yıl önceki yetişkinliğimi de hatırlıyorum..." gibi.

"Sahip olunmuş" kişi, o andaki kimliğinin dışında, başka bir kimliğinin de bulunduğunun bilincinde değildir. "Ele geçirilmediği" zamanlar kendisi olur. Ele geçirildiğindeyse kişiliğine sahip olunur. Bu iki kişiliği birbirinden farklıdır.

Ancak, sahip olunmuş kişinin de anıları vardır. Bunlar, kendisini ele geçiren kişiliğin anılarıdır. Gerçek olayların ve durumların hatırlanması biçiminde ortaya çıkarlar. Bu olaylar ve durumlar hakkında nasıl bilgi edinildiğiyse bir sırdır. Hiç değilse şimdilik...

Uzaylılar Dünya'da

Birçok kişi, uçandairelerle birlikte birtakım akıllı yaratıkları da gördüğünü iddia ediyor. Gözlemler arasında benzerlikler olduğu gibi, çok büyük ayrılıklar da var. Aşağıdaki yazıda bu garip karşılaşmaların bir kısmı ele alınıyor.

AMERİKALI PİLOT **Kenneth Arnold**'un 1947 yılındaki gözleminden (Bkz. sayfa 12) bu yana, uçandaireler hemen bütün dünyada gündemdeler. Gerçekten de bu olay, uçandairelere yönelik çağdaş ilginin başlangıcı oldu.

Bu cisimlerin yüksek hızından, manevra kabiliyetlerinden, ani yok oluşlarından söz eden sayısız gözlemci var. İnsan, bir uçandaire görmemiş olsa bile bu konu üzerinde düşünüyor.

Bu araçların hareketleri üstün bir teknoloji ve denetimi gerektirdiğinden, akla hemen şu soru geliyor. Denetim, kimin ya da neyin elinde?..

Bilgilerin derlenmesi

Görünen o ki, bütün ülkelerin resmi makamları gerçeği öğrenmede pek istekli değiller. Fakat işin başlangıcında böyle değildi.

Olaylar süreklilik kazandığında, Amerikan Hava Kuvvetleri, Mavi Kitap Projesi adıyla bir araştırma birimi kurdu. Havada görülen ve Dünya'ya inen araçlar hakkında anlatılanların çoğu 1952'ye kadar bu proje tarafından dosyalandı.

Projeyi yöneten Albay **Edward Ruppelt, "Uçandaire Raporu"** adlı kitabında anlatılan olayların çok oluşundan nasıl bunaldıklarını anlatır. Öyle ki, adamları iş yapabilmek için gelen raporların bir kısmına kulak asmaz olmuşlar...

31 Temmuz 1952'de İtalya'nın Bernina Dağları. Yere inmiş olduğu söylenen bir uçandairenin sol tarafında ayakta duranın bir insanımsı olduğu ileri sürülüyor (üstte).

Bu tartışmalı resimde görülenin, bir uçandairenin mürettebatına dahil olduğu ve ölü olarak bulunduğu söyleniyor. Söz konusu uçandaire, 1950 yılında Mexico City yakınlarına düşmüştü. İncelenmek üzere Almanya'ya gönderilen yaratıktan ise bir daha haber alınamadı (küçük fotoğraf).

Sivil araştırmacıların katkısı

Neyse ki, merak duyguları, yöneticilerin aldırmazlığına üstün gelen birileri hep çıkar. İşte bu duyguları dinmek bilmeyen sivil araştırmacılar, gruplar oluşturdular. Kaynakları yettiğince dünyanın her tarafından bilgi topladılar.

Bunların arasında, şimdi Amerika'da yaşayan **Jacques Vallée** ve **Aimé Michel, Coral-Jim Lorenzer** başta gelir. Arizona'daki Hava Yolları Araştırma Derneği (APRO), Washington'daki Ulusal Hava Yolları Araştırma Komitesi (NICAP) ve İngiltere'deki uçandaire dergisinin de uçandaire olaylarının derlenip toparlanmasında katkıları büyüktür.

İnsanımsılar

Bu tecrübeli araştırmacılar, etkileyici miktarda kanıt topladılar. Kanıtlar, uçandaire sorunuyla birlikte başka bir sorunu daha ortaya çıkardı. O da, eğer varsa, bu cisimlerin içinde bulunanların kimliğidir.

"Pilotların" biçimleri, boyları, görünüşleri, davranışları ile ilgili çok şaşırtıcı bilgiler veriliyor. Binlerce rapordan, yaratıkların amaç ve mizaçlarına dair tutarlı bir görüntü çıkmıyor.

Bu insanımsıların hareketleri, dünyadaki davranış düzenine uymadığı gibi, bir uçandaire olmadan da görüldükleri olabiliyor. Uçandaireler ve onları kullananlar 1947-1952 arasında yoğun bir tartışmanın konusu oldular. Dünyanın değişik yerlerinde insana benzediği ileri sürülen yaratıkların görüldüğü gözlendi. Bunlar ya uçandairelerin içinde ya da yakınındaydılar.

Brezilya: 1947

İnsanımsılarla karşılaşılan bir olay 23 Temmuz 1947'de, Brezilya'nın Sao Paulo eyaletinde, Bauru'da meydana geldi. Kenneth Arnold'un tanık olduğu karşılaşmayla arasında bir aydan az bir süre var. Araştırmacı **Jose Higgins** ve birkaç arkadaşı kıvrık bacakları ile yeryüzüne konan büyük bir metal daire gördüler.

Arkadaşları kaçtığı halde Higgins yerinde kaldı. Sonra da kendini 2 metre 10 santim boyunda üç yaratıkla yüz yüze buldu. Hepsinin üzerinde saydam giysiler, sırtlarında metal kutular vardı. Yaratıklardan biri bir tüp çıkarıp Higgins'i yakalamak ister gibi davrandı. Ama Higgins yana çekildi. Yaratığın kendisini güneş ışığında izlemekten çekindiğini gördü.

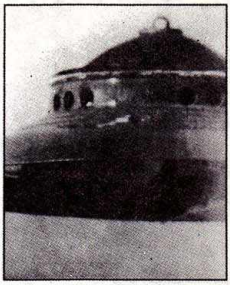

Bunun bir "Venüs keşif gemisi" olduğu söyleniyor. Fotoğrafı George Adamski 13 Aralık 1952'de, California, Palomar Gardens'ta çekti (üstte).

Adamski'nin fotoğrafını çektiği "gezegenlerarası taşıyıcı" ve altı "keşif gemisi" (üstte).

Tartışmalı uçandaire fotoğraflarını çektiği15 cm'lik teleskobuyla görülen George Adamski (altta).

Atlayıp zıplıyorlar...

Higgins'in anlattıklarına göre yaratıkların iri, çıplak kafaları vardı. Büyük ve yuvarlak gözlere, kaşsız ve sakalsız yüzlere, uzun bacaklara sahiptiler. Atlıyor, zıplıyor, iri kaya parçalarını yerden alıp havaya atıyorlardı.

Ayrıca yerde delikler açıyor, sanki gezegenlerin güneş çevresindeki durumlarını göstermeye çalışıyorlardı. Gezegenlerden yedincisini özellikle işaret ediyorlardı. Bu yedinci gezegen Uranus olabilir miydi?..

Yaratıklar daha sonra araçlarına girdiler, ıslığa benzer büyük bir gürültüyle uzaklaştılar. Higgins'in daha sonra anlattıkları Brezilya'da iki gazetede yayınlandı.

Bu kez İtalya'da

Bundan üç hafta sonra 14 Ağustos 1947'de, İtalya'nın kuzeydoğusunda, Friuli iline bağlı Carni'de, Villa Santina yakınlarında, Prof. **Johannis** adında bir uzman, dağlarda dolaşıyordu.

Profesör birden kayalar arasındaki bir yarık içinde kırmızı, metal bir daire gördü. İyice görebilmek için ağaçlar arasından çıktı. İşte o anda, cüceye benzeyen iki yaratığın kendisini izlediğini fark etti.

Ufak adımlarla yürüyor, elleri iki yanda, kafaları hareketsiz duruyorlardı. Yaklaştıklarında Johannis'in gücü tükendi, âdeta felç olmuştu.

Bir metreden kısa olan yaratıklar yakası ve kemeri kırmızı, ışık geçiren cinsten mavi elbiseler giyiyorlardı. Tanığa göre saçları yoktu. Ama tariften yüzlerinin "bayağı yeşil" olduğu çıkıyordu.

Burunları düz, gözleri iri, yuvarlak ve çıkıntılıydı. Ağız yerinde balığınki gibi açılıp kapanan yarıklar vardı.

Gittiler

Dediğine göre Johannis, içgüdüyle onlara seslendi. Elindeki kazmayı salladı. Bunun üzerine, cücelerden biri elini beline götürdü. Kemerin orta yerinden bir miktar duman püskürttü.

Kazması elinden uçtuğu gibi, Johannis de dümdüz yere uzandı. Havalanan daire, panik içindeki profesörün tepesinde bir iki dolandı. Sonra birden sarsılır gibi olup gözden kayboldu.

İki ufak yaratık

Başka bir olay, 19 Ağustos 1949'da Amerika'da California Death Valley'de oldu. İki madenci, bir uçandairenin zor durumda yere indiğini gördüler. İçeriden çıkan iki ufak yaratığı izlediler. Sonra da onları kum tepecikleri arasında kaybettiler. Geriye döndüklerinde daire şeklinde cisim çoktan gitmişti.

Dört yaratık

Bir olay da Arjantin'den. 18 Mart 1950'de **Wilfredo Arévalo** adındaki çiftçi, alüminyum bir dairenin yere konduğunu görüyor. Başka bir tanesi de tepesinde dönüyor.

Yere konan cismin yeşile çalan mavi renkte bir buharla sarıldığını fark ediyor. Tam ortasında içi görünen bir kabin var. Arévalo, kabinde dört tane uzun boylu, yapılı ve sanki selofandan yapılmış gibi giysiler giymiş adamlar da görüyor.

Yaydıkları ışınla çiftçinin gözünü kamaştırıyorlar. Yerdeki cisim daha parlak bir mavi renge bürünüyor. Tabanından alevler çıkmaya başlıyor ve yerden yükseliyor. Daha sonra iki cisim, Şili sınırına doğru uçup gidiyor.

Resmi makamlar ilgisiz

Bütün bu anlatılanlar, araştırmalar için ilginç malzeme oluşturuyor. Ama görünürde ciddi bir istila tehlikesi yok. Bu yaratıkların gelip

de *"Bizi liderinize götürün"* diyebilecekleri, şimdilik akla gelmiyor.

Resmi makamlar bu olaylarla ilgili anlatılanları dinlemekte isteksiz davranıyorlar. Ellerinde yığınlarca rapor bulunduğunu söylüyorlar.

Adamski ortaya çıkıyor

Oysa 1953'te, en inanmaz araştırmacıları bile şaşırtan bir olay oldu. O sene, **George Adamski** ortaya çıktı. Bu çıkış, **Desmond Leslie** ile birlikte yazdığı **"Uçandaireler İndi"** kitabı yüzündendi.

Bu tartışmalı kitapta Adamski, bir uçandairedeki yaratıkla konuştuğunu ileri sürüyordu. Hatta onun fotoğraflarını bile çekmişti. Kitap birden liste başı oldu. İlk araştırmacıların sağlayamadığı ilgiyi uyandırdı. Uçandairelerle ilgilenenlerin sayısı hızla arttı.

George Adamski (1891-1965), Amerikalı amatör bir gökbilimciydi. California, Palomar Gardens'taki evinde, yansımalı teleskoplarıyla gözlemler yapıyordu. Uçandaire raporlarıyla aşırı bir şekilde ilgileniyordu. Sık sık uçandaireler gördüğünü, teleskopla fotoğraflarını çektiğini ileri sürüyordu.

5 Mart 1951'de, çevresinde keşif gemileri görülen dev puro şeklindeki büyük bir cismi tespit etti. 1 Mayıs 1952'de, yine dev puro şeklinde başka bir uçandaire ana gemisinin fotoğrafını çekti.

Nihayet 20 Kasım 1952'de, ufak bir grupla yola çıktı. Gittikleri yer Arizona'da Parker yolunun yakınındaydı. Yolculuğun amacı, uçandaireleri araştırıp fotoğraflarını çekmekti.

Adamski ve Venüslü

15 santimetrelik, taşınabilir teleskop da yanlarındaydı. Adamski'nin anlattıklarına bakılırsa amaçlarına ulaştılar. Anlattığına göre, tepelerin arasına inen bir cisim gördüler. Uzak mesafeden bu cismin fotoğrafını çektiler.

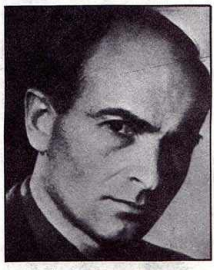

Albay Edward J. Ruppelt, birçokları tarafından eleştirilen Mavi Kitap Projesi'nin yönetim şefi (en üstte).

Aimé Michel, ünlü Fransız uçandaire araştırmacısı (üstte ortada).

Binbaşı Donald E. Keyhoe, merkezi Washington'da bulunan Ulusal Hava Olayları Araştırma Komitesi (NICAP) başkanı (üstte).

Brezilya'da José Higgins ve İtalya'da Prof. Johannis'in 1947'de anlattıklarına dayanarak ressamların çizdiği insanımsılar (solda ve üstte sağda).

Sonra, "birisi" göründü ve Adamski'ye yaklaştı. Yabancının boyu 1.70 m kadardı. Kayak giysisine benzer bir giysi vardı üzerinde. Uzun saçları omuzlarına kadar iniyordu. Dostane bir havası vardı. Adamski'nin söylediğine göre, telepati yoluyla birçok konuda anlaşabildiler. Ziyaretçi, Venüs'ten geldiğini özellikle belirtiyordu.

O an, yabancının "keşif gemisi" göründü. Adamski'nin gezinti önerisini geri çeviren "Venüslü" ayrıldı. Hatta giderken Adamski'nin kullandığı çekim ayaklarından birini de götürdü. Venüslünün kumda ayak izleri kaldı. Gruptakilerden biri hemen alçı hazırlayarak bu izlerin kalıbını çıkarttı.

Adamski Ay'da

Adamski'nin hikâyesinin gerisi şöyle: 13 Aralık 1952'de Venüslü Dünya'ya geri dönüyor. Adamski'nin çekim ayaklarını da geri getiriyor. Adamski, işte bu geliş sırasında uçandairenin yakın fotoğraflarını çekebilmiş.

Gerçek nerede?

Adamski'nin doğru söyleyip söylemediği bilinmiyor. Dünya'yı karıştırmak isteyen kimi yaratıklar tarafından kandırılıyor olabilir. Belki de Adamski'nin hikâyesinin bir kısmı gerçekti.

Şurasına burasına yaptığı eklemelerle iş çığrından çıktı. Bu arada, insanımsıların ziyaretlerine dair anlatılanların sayısı her sene daha artıyor. Sürekli ilgi çekici bilgiler toplanıyor. Bunlardan gerçeğe ulaşıp ulaşılamayacağı şimdilik belli değil...

Uçandaire Fotoğrafları

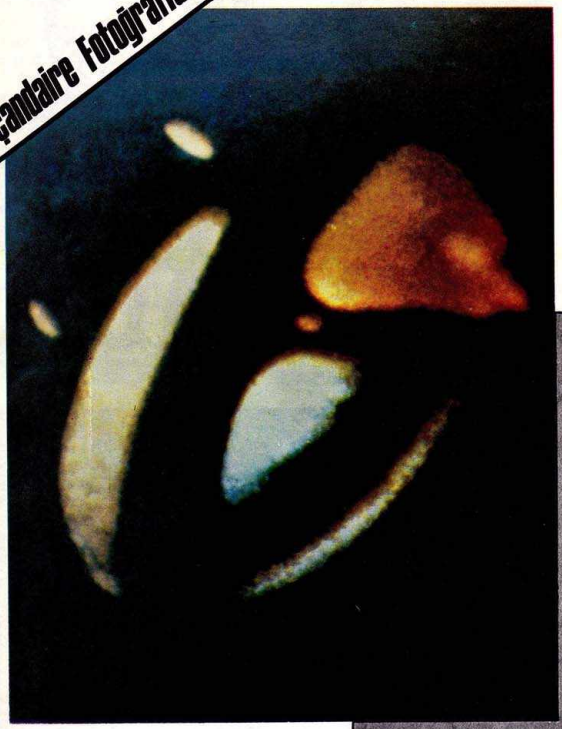

(Solda) Bu fotoğraf, 2 Ağustos 1965 gecesi, Amerika'da 14 yaşında gazete satan Tulsa-Oklahomalı bir çocuk tarafından çekildi. Uçandaire fotoğrafları arasında önemli bir yere sahip. Çünkü, sadece bir ışık yığını görünümünde değil. Aynı zamanda belirgin hatları var. Bu görüntü çok kişi tarafından izlendi. Uçandaireleri araştıran Condon Komitesi, fotoğrafın büyük bir cisme ait olduğunu, parlak kısımlar arasındaki karanlık bölümlerin, ne gökyüzü, ne de boşluk olmadığını kanıtladı. Ground Saucer Watch (Uçandaire Yer Gözlemi) adlı uçandaire araştırma kuruluşu ise, bu fotoğrafı uçandairelerin varlığı ile ilgili kuvvetli bir delil olarak kabul eder.

darkmalt

(Sağda) Amerika'nın Virginia eyaletinde Fort Belvoir kentinin de bir uçandaire gözlemi var. 1957 yılının Eylül ayında, bir sabah 09.00 sularında, gökyüzünde, yüzük halkası şeklinde, ne olduğu belli olmayan bir görüntü belirdi. Çapı 18 m kadardı. Yavaş yavaş siyah duman haline gelerek kayboldu. Çondon Komitesi, görülenin Fort Belvoir' de o tarihlerde yapılan atom bombası deney gösterisi olduğunu açıkladı.

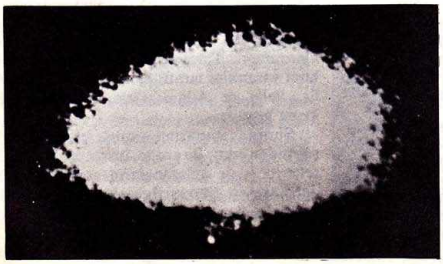

(Solda) 29 Temmuz 1952'de yine Amerika'da, Florida Miami'de, **Mr. Mayher** tarafından çekilen filmin bir karesi. Bilgisayar teknikleri ile fotoğrafı analize eden Ground Saucer Watch kuruluşu, görüntünün gerçek bir uçandaire olabileceğine karar verdi. Cisim, 9-12 m uzunluğundaydı. Gördüğünün ne olduğunu çözemeyen Mr. Mayher, filmini araştırma için Amerikan Hava Kuvvetleri'ne verdi. Film, bir daha Mr. Mayher'e geri verilmedi. Çok kişi bu olayı, Amerikan hükümetinin, uçandairelerin varlığını ispat edecek her belgeyi hasıraltı yapan tutumu olarak değerlendirdi. Fakat Mr. Mayher, filmi vermeden önce, birkaç karesini saklamıştı. Bu gördüğünüz o karelerdendir.

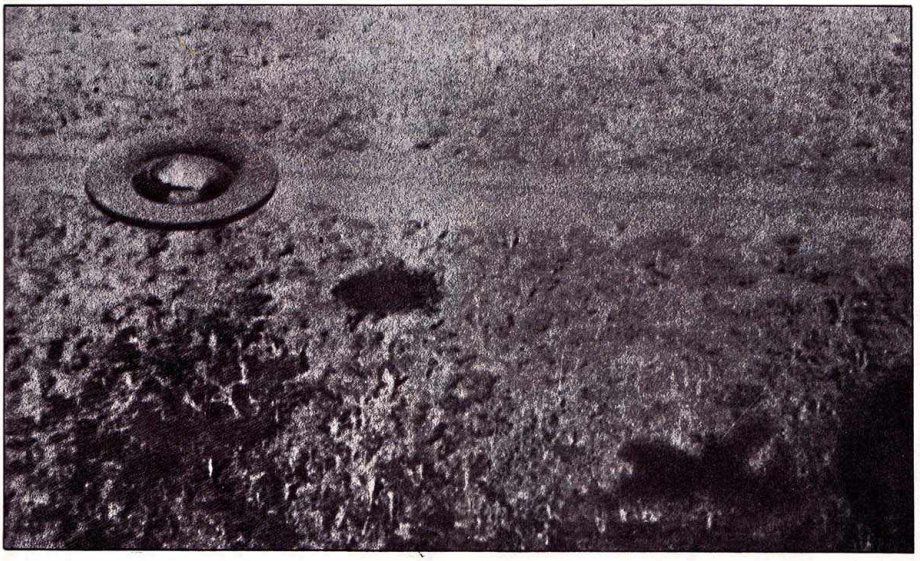

(Üstte) Venezüella'da 1963' te Barcelona ile Maiquetia arasında uçuşu sırasında bir uçağın penceresinden görülen uçandaire. Uçağın yerdeki gölgesine yakın yerde görülen uçandairenin gölgesi, cismin bir kütlesi olduğunu gösteriyor.

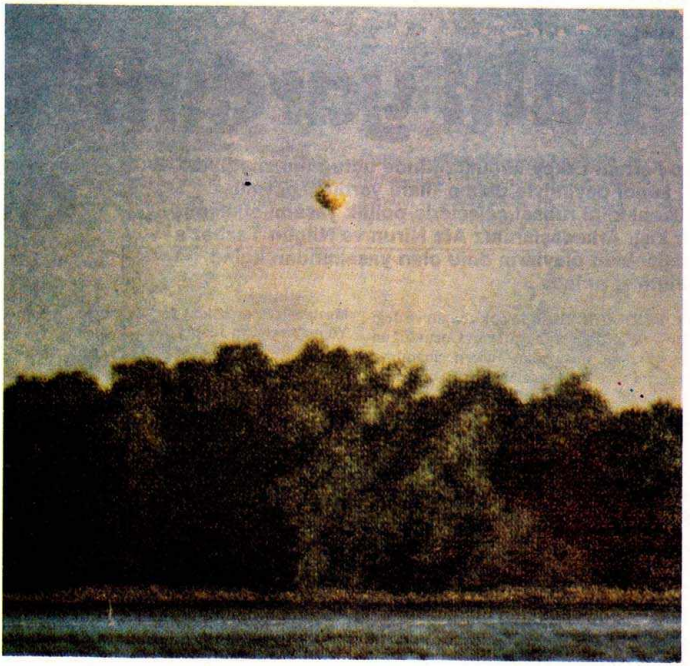

(Sağda) Bu fotoğraftaki cismin Ground Saucer Watch tarafından gerçek bir uçandaire olduğu tasdik edildi. 8 Mayıs 1966 öğleden sonrası, Brezilya'da Ipameri'de tatilini geçirmekte olan bir havayolları müdürü James Pfeiffer tarafından çekildi. Cisim birçok kişi tarafından görüldü. Ground Saucer Watch'un bilgisayar analizi, cismin kameradan 400 metre uzaklıkta, yerden 50-70 metre yüksekliğinde olduğunu tespit etti. Görenler, önce çok yüksek ve tiz, sonra alçak ve vınlayan bir ses işittiler. Cisim nehri geçerken nehir kenarındaki ağaçlara sürtünüp geçti ve kayboldu. O civarda kırılmış dal parçaları vardı.

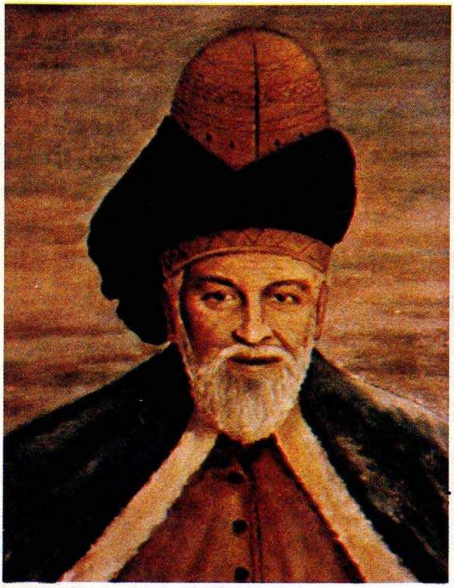

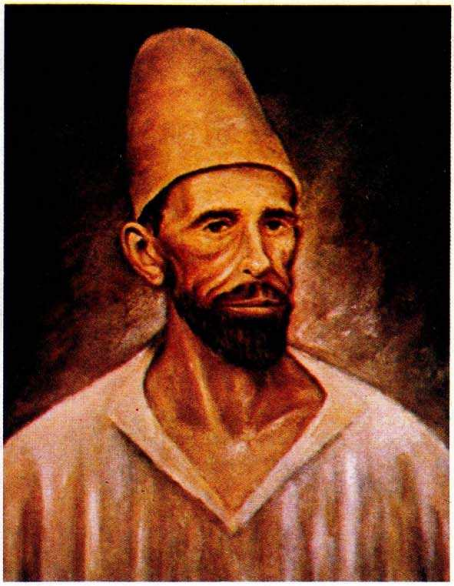

"İlahi yardım" gören doktor

Dr. Ferhan Erkey küçüklüğünde uçtuğunu söylüyor. O, kendi deyimiyle daima "ilahi yardım" görmüş. Düzenlediği ruhsal celselerle politik yaşamı etkilemiş bir kişi. Arkadaşlarımız Ata Nirun ve Nilgün Tazbaz'a olağanüstü olaylarla dolu olan yaşamından ilginç bölümler anlattı...

DR. FERHAN ERKEY'in çok zengin ve değişik olaylarla dolu bir hayatı var. Çocukluğundan itibaren başından geçen inanılmaz olayların sayısı hayli fazla. Yetişme döneminden sonra da bilinçli olarak ruhçuluk alanında çalışmalar yapıyor.

Neyzen Tevfik, Mevlana, Yunus Emre gibi birçok ünlü isimle teması olduğunu söylüyor. Ankara'da bir dönem politikacıların da devam ettiği ruhsal celseler düzenlediğini biliyoruz. Kendisini birçok kez ziyaret ettik. Sorularımızı yönelttik.

Bilinmeyen: Sayın Erkey, İsterseniz baştan başlayalım. Sizin gibi, ruhsal varlıklarla âdeta iç içe yaşayan bir insanın çocukluğu acaba nasıldı?

Mevlana (üstte solda) ve Yunus Emre'nin (üstte sağda) Dr. Ferhan Erkey'in celselerinde medyumlar tarafından çizilen resimleri.

Bebekken kayboluyor

Ferhan Erkey: *"1921 Nisan'ında Afyon'da doğdum. Ailem, çevrem ve yetişme tarzım aşırı inançlı veya doğaüstüne uygun bir yapıda değillerdi.*

Çocukluğumdan daha doğrusu bebekliğimden hatırladığım bir olay vardır. Ailem Kayseri' de Talas'ta bulunurken, ben 7-8 aylıkmışım. Ev bağlık bir yerdeymiş ve iki katlıymış. Alt kat ahır olarak kullanılıyor, üst katta da biz oturuyormuşuz.

Çok iyi hatırladığım şu sahnedir: Birden kendimi aşağıda ahırda buluyorum. Başımı babamın al atının ön ayağının tırnağına dayıyor ve uyumaya devam ediyorum."

Atın yanında bulunuyor

"Büyükannem bakmış, ben yokum. 7-8 aylık çocuk nereye gider? Eyvah, demiş, kapı da aralık, çocuk uyandı, emekleyerek merdivenden aşağı yuvarlandı.

Merdivenin basamakları çok yüksek, otuz santim her biri. Tüm aile ayağa kalkmış. Aşağı koşmuşlar, babam ahıra girmiş bakmış ki, ben başım atın tırnağının üzerinde mışıl mışıl uyuyorum.

Küçücük bir bebek koca bir merdivenden nasıl iner? Ahıra nasıl girer? At kıpırdamadan nasıl öyle durur? Beni bir güç aldı, oraya getirdi ve korudu."

Cücelerle seyahat

"Sonra, o evde bazı varlıklar vardı. Her çocuğun aksine ben, gece olsun da bir an önce yatayım isterdim. Çünkü 'onlar' gelirler ve beni gezmeye götürürlerdi.

Çok küçük insanlardı. Cüceler gibi, külahlıydılar. El sallarlar ve cama vururlardı. Konuşurduk ama nasıl? Özel bir konuşmamız vardı ve ben bunu hâlâ hatırlayamıyorum.

Öyle yerler gördüm ki, bu yaşıma kadar böyle yerler ne gördüm, ne de duydum. Öyle saraylar, öyle güzellikler ki, anlatılamaz."

Bilinmeyen: Biraz tarif edebilir misiniz?

Ferhan Erkey: *"Hayır, çok güç. Sanki bir kuyudan iner gibi yola çıkardık. Hatırımda kalanlar çok az. Mutluluk veren, çok güzel yerler olduğunu hatırlıyorum.*

Sonra ailem bendeki bu değişikliği fark etti. Eyvah, oğlan cinlere karıştı dediler. O zamanlar, tabii ki, ruhlar bilinmiyordu. Bir dönem sonra bu olay azaldı ve son buldu. Hatta beni bir hocaya okuttular."

Duvarın içinden çıkan...

"1947'de Adana'daydım. Askeri Tıp Okulu'nu bitirmiş, teğmen rütbesiyle göreve atanmıştım. Dans, eğlence, spor en sevdiğim şeylerdi. Yalnız bir tutkum vardı, namaz. Beş vakit namaz kılardım. Hoşuma giderdi. O ara iki katlı bir evde oturuyordum. O gün ikindi namazımı kılıyordum. İlk rekâtı bitirdim, tam ikinci rekâta başlayacağım, birden karşımdaki duvar, bembeyaz gözleri kamaştıran bir ışıkla aydınlandı.

Yarılan duvardan beyazlar içinde, uzun boylu, ak sakallı biri çıktı ve bana doğru ilerlemeye başladı. Duyduğum büyük korkuyla, yere kapanmışım yani secde edip kaldım. Bir zaman geçti, baktım bana dokunan yok, yumduğum gözlerimi açtım.

Yıllar sonra, bir ruhsal ilişki sonucunda Mevlana'nın resmi çizdirildi. İşte o zaman duvardan gelen kişinin Mevlana olduğunu anladım."

Esrarengiz süpürge olayı

"Adana'da oturduğumuz evin sahibi Biberi Tarikatı Lideri Şeyh **İsmail Emre***'nin evi idi. O zamanlar her gün tenis oynar, eve gelir gelmez duş alırdım. Küçücük, alaturka banyo tuvaletimiz vardı. Tuvalet süpürgesi, kapının ardında dururdu. Bir gün banyoya girdim baktım ki, tuvalet süpürgesi deliğin üstüne muntazam bir şekilde kapatılmış.*

Tabii üzerinde durmadım, iki gün sonra yine aynı manzara ile karşılaştım. Bu defa şaşırdım, hanıma sordum, o da aynı şeyle karşılaştığını söyledi. Biz süpürgeyi kaldırıyorduk birisi gelip deliğin üzerini kapatıyordu.

Sonunda, üst kata çıktım, durumu İsmail Emre'ye anlattım. 'Aman, kimseye söz etmeyin sakın, sen de eşin de kimseye bir şey anlatmayın' dedi.

İsmail Emre'nin dediğini yaptım. Gerçekten bir dönem sonra olaylar durdu. Tabii, işin sırrını anlayamadım. İsmail Emre ne yaptı bilmiyorum, çünkü bir daha bu konudan hiç söz etmedi."

Celseye katılmak istiyor

"1957 yılındaydık, ben o zamanlar particilik yapıyordum. Propaganda için köy köy dolaşıyorduk. Arabamızda bulunan, bir hanım arkadaş sohbet arasında, ruhi konulardan söz etmeye başladı. Ankara'daki bir ruhi gruptan, celselerden ve **Atatürk***'ün ruhuyla yapılan temaslardan söz ediyordu. Çok meraklandım ve beni de böyle bir toplantıya çağırmasını rica ettim."*

Arkadaşının aniden uyuması

"Bir türlü celseye giremediğim o günlerde, çok yakın bir arkadaşım karısını kaybetti. Bana gelmişti, yıkılmış bir vaziyette karşımda oturuyordu. Birden âdeta itildim, gittim arkadaşın ellerini tuttum. Ben mütemadiyen adama, sen onu kaybetmedin, gelir, gene konuşursun, deyip duruyordum.

İşte ben o anda ellerini tutar tutmaz, uyuyuverdi. Bir anda hipnotik transa geçti. Sanki, bu işi yıllardan beri biliyormuşum gibi, adamın eşinin ruhuyla ilişki kurdum. Ruh, bazı tavsiyelerde bulunduktan sonra, kocasının da bilmediği evdeki bazı eşyalardan söz etti. Sonra, bunlar aynen doğru çıkınca, ben çok etkilendim."

Celseler düzenlemeye başlıyor

Bilinmeyen: Bildiğimiz kadarıyla, ününüz bundan sonra başladı. Bir zamanlar Ankara'da bir Ferhan Erkey olayı vardı. Celseleriniz

Dr. Ferhan Erkey, celselerinin hemen hepsini Ankara'daki muayenehanesinde gerçekleştirmiş. Buradan şimdiki evine getirdiği bir kanepe var ki, birçok ruhsal olay bunun üzerinde gerçekleşmiş (altta).

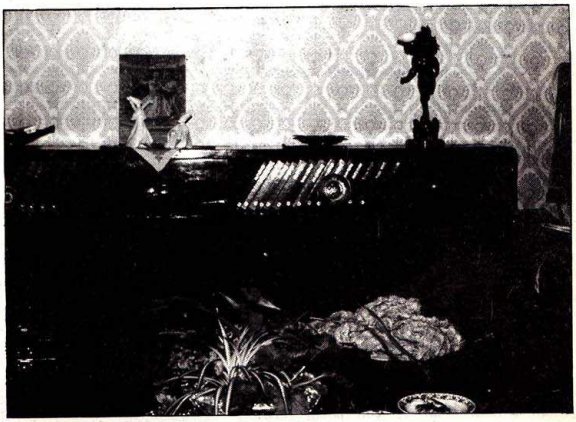

herkes tarafından biliniyordu. Birçok ünlü kişi bu celselere katılıyordu. Bunlar nasıl oluştu?

Ferhan Erkey: *"O günden sonra kolları sıvadım ve çalışmalara başladım. O yıllarda* **Bedri Ruhselman***'la bir düğünde karşılaşmıştık, benden ona söz etmişler. Biraz sohbet ettik, bana, 'Doktor, sende çok iş var, bu alanda çalış' dedi."*

Mehmet Akif'in ruhu

"O, benim bir türlü gidemediğim celseler vardı ya, işte söz edilen grubun operatörü **Ali Çankaya***'nın Kavaklıdere'deki evinde bir gün toplandık. O gün benim içimden, Ali Çankaya'yı uyutmak arzusu geldi. Derhal uyudu ve transa geçti. Birden* **Mehmet Akif** *olduğunu söyleyen ruhsal bir varlıkla karşılaştık. Bize şu bilgiyi verdi:*

'Mısır'dayken yazıp, tamamlamadığım bir Kuran Kerim tefsirim var. Bunun yayınlanıp, halkın yararlanmasını istiyorum.'

Sonra onun nerede olduğunu tarif etti ve Türkiye'de bu konuda görüşmemiz gereken kişinin adını verdi.

Gereken araştırmayı yaptım ve o şahsı buldum. Gerçekten böyle bir tefsirden haberi vardı. Ama araştırmanın devamının Mısır'da yapılması gerekiyordu. Buna imkân bulamadık, çok çeşitli engeller vardı. Konu hâlâ öylece duruyor, bir gün bu tefsirin bulunup, ortaya çıkacağına inanıyorum."

Celseler ilerliyor

"Her salı ve cuma günleri, akşamları saat 20.30'da celse ve konferanslar yapardık. Ankara'da, İzmir Caddesi, Kocabeyoğlu Apartmanında toplanırdık. Kapımız herkese açıktı.

Celselerim çok ün kazanmışın. Ben celse ortamlarımda ciddiyete çok önem veririm, kimse ayak ayak üstüne bile atamazdı. Saygı çok önemliydi. Birçok ünlü, bu celselere katıldı. Bir ara medyumlarımın sayısı çok artmıştı. Türkiye'de gerek medyumik çalışmalar, gerekse pratik bilgi ve olay yönlerinden en büyük ve en önemli çalışmaları yaptık. Haftada dört büyük bant doldururduk. Türkiye Ruh ve Ruhsal Olayları İnceleme ve Araştırma Enstitüsü'nü ben kurdum."

Arkadaşımız Ata Nirun (sağda), Dr. Ferhan Erkey'in (solda) Moda'daki evinde görüşme sırasında (üstte).

Daha fazla bilgi için:
Dr. Bedri Ruhselman/*Ruh ve Kâinat*/Ruh ve Madde Yayınları-1977
İshak Kuday-Sevil Akay/*Spiritüalizm*/Gayret Kitabevi-1949
İpnotizma, Manyetizma ve Telkin/İtimat Kitabevi-1979

Mevlana'nın resmi

Dr. Ferhan Erkey'in evi ilginç bir yer. Bir kanepe var örneğin, Doktora göre bu kanepe yüzlerce ruhsal olaya sahne olmuş. Birçok ruhsal etki burada oluşmuş. *"Bu kanepenin benim için, manevi değeri çok büyük"* diyor.

Duvarda iki büyük tablo var. Biri Mevlana'nın, diğeriyse Yunus Emre'nin Mevlana'nın resminin çizimi, ruhsal bir olay sonucu. Dr. Erkey önce rüyasında görmüş ve bir ressam arkadaşına bir taslak çizdirmiş. Ondan sonra, bu taslağın üzerine rötuşlar yapılmış. Ama bu rötuşlar, trans sırasında medyumlar tarafından yapılmış. Uzun süren bu karakalem çalışmalarından sonra, resim tamamlanmış ve yağlıboya ile üzerinden geçilmiş.

Yunus Emre'nin resmi

Yunus Emre'nin öyküsü daha da ilginç. Medyum transa girmiş ve yaklaşık yarım saat içinde tüm resim bitmiş. Gerçekten inanılması çok güç bir olay, çünkü koskocaman bir tablo.

Her iki resmin de ayrıca özel bir güç taşıdıkları anlatılıyor. Yunus'un resmine belli bir açıdan bakılıp, önünde yüründüğü zaman, başını çevirip bakıyormuş etkisini veriyor. Mevlana'nın resmininse bazı özel durumlarda ifade değiştirdiği yani kızdığı, kızardığı veya gülümsediği anlatılanlar arasında.

Anlatacakları çok

Dr. Ferhan Erkey şöyle ekliyor:

"Önce inanç ve saygı gerekir. Sonrası kolay. Şu ana kadar anlattıklarım bir şey değil. Bir dahaki görüşmemizde, sizlere Neyzen Tevfik celselerini, ışık demetlerini, **Meryem Ana** *adlı varlığı, piramit altında bozulmadan duran kuş ölüsünü ve et parçalarını, bakanların katıldığı celseleri ve polisiye olayları anlatacağım."*

Devam edecek

BİLİNMEYEN, bu ilginç doktorla uzun görüşmeler yaptı. Olayların yorumlarını ve kendisinin ruhsal görüşlerini sona bırakacağız. Çünkü, belki de Ferhan Erkey, uygulamalı ruhçuluk alanında dünyada en ileri gitmiş birkaç kişiden biri. Batı dünyasının da çok ilgisini çekmiş. Onun anlattıklarını bir araya getirmeyi sürdüreceğiz...

Ruhsal âlemle ilgilenen siyaset adamları. Sayfa: 342'de.

Gökten gelen ateş topu

Bilim adamları, küre şeklinde yıldırımların varlığına yüzyıllardır inanmak istemiyorlar. "Ateş topları" hakkında sürekli olarak verilen haberleri göz ardı ediyorlar. "Küremsi yıldırım", artık yerleşik bilim tarafından da kabul ediliyor. Buna rağmen, nedenleri konusunda bir açıklama yapılamıyor.

16 HAZİRAN 1960 günü, Amerikan Hava Kuvvetleri'ne bağlı bir KC-97 yakıt uçağı, B 47 bombardıman uçaklarına havada yakıt sağlama göreviyle uçuyordu. Uçuşun yönü, Nevada eyaletindeki Elko idi. Uçak, 5500 m yükseklikteyken bir bulut tabakasına girdi.

Pilot gösterge tablosu ile ilgilendiği sırada sarı-beyaz renginde ışıktan bir top gördü. Topun çapı 45 cm'ydi. Sessizce ön camda belirmişti. Camı kırmadan içeri girdi. Pilotun koltuğundan yardımcı pilotunkine doğru hızla yol aldı. Rota görevlisinin ve uçuş mühendisinin yanlarından geçip kabin koridoru boyunca gitti.

Kaybolup gidiyor

Pilot daha önceki uçuşlarında iki defa yıldırımla karşılaşmıştı. Bir patlama olabileceği düşüncesindeydi. Tecrübeli bir havacı olarak ilk tepkisi uçuşla ilgilenmek oldu. Dönüp uçağın arka tarafına doğru giden topu seyretmedi.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra pilot kabini, dahili telefon hattından arandı. Arayan, uçağın arka tarafında oturan kuyruk görevlisiydi. Bildirdiği şuydu: Bir ateş topu yuvarlanarak yük bölümüne girmişti. Sağ kanat üstünde gözükmüş, bir zarar vermeden uçaktan çıkıp gitmişti.

Küremsi yıldırımlar

Bu garip olay, küremsi yıldırımlarla ilgiliydi.

1961 yılı Ağustos ayında bir gün sabaha karşı saat 02'de, İngiltere'nin Yorkshire bölgesi Castleford'da, Roy Jennings'in çektiği bu fotoğraf, söylendiğine göre küremsi yıldırımı gösteriyor. Gerideki evin sahibi olan kadın o sırada gürültülü bir patlama duyduğunu hatırlıyor. (üstte).

1840'tan, 1889'a kadar Brezilya İmparatoru olan II. Dom Pedro d' Alcantara (1825-1891), küremsi yıldırımı ilk görenler arasında yer alan ünlü bir kişiydi (altta).

Bu olay bilimin bir açıklamada bulunmadığı birçok doğal olaydan yalnızca biridir. Aslında, küremsi yıldırımların ne olduğunu anlatabilmek de gayet güçtür.

Bilim adamları, bu olayın varlığından bu yüzden yıllarca kuşkulandılar. Çünkü onlar daima anlatılması mümkün olmayan bir şeyin var olamayacağını düşünürler...

Ne yazık ki, onların bu tavrı çok yaygındır. Örneğin, Dünya'ya düşen meteorlar uzun süre bilgisiz köylülerin uydurması olarak görüldü. Kendiliğinden yanan cisimlerle ilgili çok iyi belgelenmiş birçok gözleme rağmen, insanlar kuşkularından alabildiğine emindiler.

Nadir bulunan göktaşı örnekleri, müze koleksiyonlarından alınıyor ve yok ediliyordu. Bilim adamlarının böyle davranmalarının nedeni, gökten düşen göktaşları hikâyesinin uydurmadan ibaret olduğunu göstermekti.

Bilim adamlarının yaklaşımları

Küremsi yıldırım tartışması, bilim adamları topluluğunu 19. yüzyılın başlarından beri ikiye ayırdı. Konu hakkında ilk derinlemesine raporlar o zaman hazırlandı. 1980 yılında şiddetli bir fırtına sırasında küremsi yıldırıma benzeyen çok sayıda ışıltılı küreler görüldü.

Küreler, Fransız Bilimler Akademisi'nin bir toplantısına konu oldu. Parıldayan küreler bacalardan evlerin içine giriyor, giderken de camlarda yuvarlak delikler bırakıyorlardı.

Tartışma büyüyor

Konuşmaların sonunda ayağa kalkan bir akademi üyesi şu yorumu yaptı: *"Küremsi yıldırımlarda bulunduğu öne sürülen olağanüstü özellikler, kuşkuyla karşılanmalıdır. Olayın görgü tanıklarının, gözlerinden rahatsız olmaları gerekir."*

Sonraki gergin tartışmada, "cahil köylülerin" gördüklerinin bir değer taşımadığı karara bağlandı. O sırada, akademinin yabancı bir üyesi olan eski Brezilya İmparatoru oradakileri susturdu. Kendisinin küremsi yıldırımları açıkça gördüğünü söyledi!

Bugün bile, anlatılan birçok olayda, ortaçağın sihir ve büyü havası sezilir. Bu durum kuşkulu kişileri konudan daha da uzak tutuyor. Ama yüzyıllardır yığınla kişi, olayın tanığı oldu. Küremsi yıldırımların varlığı artık inkâr edilemiyor.

Suyun üzerindeki ateş topu

1967 yılında, gördüklerini en ince ayrıntısına kadar anlatabilen **M. T. Dmitriev** adında bir Sovyet kimyacısının gözlemi var. Dmitriev, yoğun yıldırım düşmesi olduğu bir sırada Batı Rusya'daki Onega Nehri kıyısında kamp yaparken, suyun üzerinde dönüp duran bir ateş topu gördü. Bu, oval şekli olan bir ışık kütlesiydi. Sarı-beyaz olan merkezini, koyu mor ve mavi katlar çevreliyordu.

Rüzgârdan etkilenmeyerek suyun 30 cm kadar üstünde dönüp duruyordu. Dmitriev, kafasının üstünde uçarken topun çatırdadığını ve tıslamaya benzer bir ses çıkardığını duydu. Sonra da ırmak kıyısına doğru giden top, 30 saniye kadar havada hareketsiz asılı kaldı.

Daha sonra ağaçların arasına girip ardında mavimsi, yakıcı bir duman bıraktı. Bilardo topu gibiydi. Ağaçtan ağaca sıçrayıp duruyordu. Sürekli olarak kıvılcımlar çıkarıyordu. Bir dakika sonunda ortadan kayboldu.

Özellikleri

Bu ve buna benzer bir sürü olaydan, küremsi yıldırımların tipik özelliklerini çıkarmak mümkün oluyor. Bunlar çoğunlukla yıldırım düşmesi olduğu zamanlara rastlıyor.

Toplar genellikle kenarları belirsiz küre ve

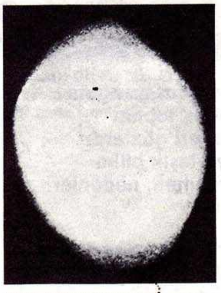

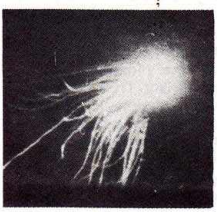

1870 yılına ait bir Fransız resminde görülen göktaşı yağmuru (en üstte).

Bu fotoğraf, yıldırımları film üstünde saptama çalışmaları yapan, fırtınaların neden olduğu zararlar uzmanı bir sigortacı tarafından 1933 yılında çekildi. Çapı yaklaşık olarak 30 cm'in üstündeydi. 10 saniye sonra kayboldu (üstte ortada). Bu "havai fişeği şeklindeki top yıldırım", 1951'de bir fırtına sırasında görüldü. Dümdüz aşağıya düşerken yere birkaç metre kala bir havai fişeği gibi uçmayı sürdürmüştü (üstte).

inci biçiminde oluyorlar. Boyları 1-100 cm arasında değişiyor. Bir elektrik lambası kadar parlak olan topların renkleri de değişebiliyor. Ama sık sık kırmızı, turuncu ya da sarı olanlarına rastlanıyor. Bir saniye ile altmış saniye arasında değişen zaman süresinde görünüyorlar.

Zararlı olanları

Topun gözden kaybolması, ya sessiz oluyor, ya da bir patlama eşlik ediyor. Yıldırım topların maddi zarar verdiği olaylar var. Bunlar arasında belki en çok bilinen 1936 yılında **Daily Mail** gazetesinde bir muhabirin anlattığı olay.

Muhabir, gök gürlemesi olan fırtınalı bir havada büyük, "kırmızı renkte yanan" bir top göründüğünü yazıyor. Sonradan "portakal boyutlarında" olduğu söylenen top, gökten yere doğru geliyor. Eve çarpıyor. Telefon tellerini koparıyor. Cam çerçevelerini yaktıktan sonra, pencerenin altında bulunan bir kap suyun içine düşüyor. Kapta bulunan su, birkaç dakikada kaynıyor. İçi araştırılacak kadar soğuduğunda da hiçbir şey bulunamıyor.

Olayların sıklığı

Acaba bu tür olaylar ne kadar sık olmaktadır? Amerikan Uzay ve Havacılık Dairesi NASA'da çalışan 4000 kişiye bu toplardan görüp görmedikleri, yapılan bir araştırmada soruldu. Verilen cevaplara göre topların sanıldığından daha sık ortaya çıktıkları anlaşıldı.

Küremsi yıldırımların görülmesi, bilinen yıldırım düşmeleriyle kıyaslandığında, küremsi yıldırımın hiç de seyrek bir olay olmadığı anlaşılıyor. Yaygın kanının tersine, top yıldırımlar neredeyse düşen yıldırımlar kadar sık oluyorlar. Böyle az rastlanır özelliklere sahip bir olayla karşılaştıklarında, bilim adamları zor durumda kalıyorlar. Olanları açıklayacak bir teori bulmak onlara çok güç geliyor. Bu yüzden birçok bilim adamı, meseleyi sanrı ya da sahte görüntü (ortadan kalkan bir nesnenin süren görüntüsü) diyerek geçiştiren teoriler kuruyorlar.

Sahte görüntü deniyor

Kanadalı bilim adamı **Edward Argyll,** küremsi yıldırımın bir göz yanılmasından başka bir şey olmadığını ileri sürdü. Ona göre, bunlar yere çarpan yıldırımın çıkardığı parlak ışıklardı. Olayı izleyen bir kişi, bu parlak ışığı, kaybolduktan sonra bile süren bir sahte görüntü olarak algılıyordu.

Sesi ne olacak?..

Küremsi yıldırım gözlemi yapanlar, bir de sesin sözünü ediyorlar. Fakat, bazı bilim adamları için bu da bir sorun değil. Onlara göre, olayı yaşayan kişi gördüğü topa kolaylıkla "uygun" bir ses hayal ediyor. Peki, Dr. Argyll, küremsi yıldırımların varlıklarını gösterir somut izler bıraktıkları olaylar için ne diyecek?..

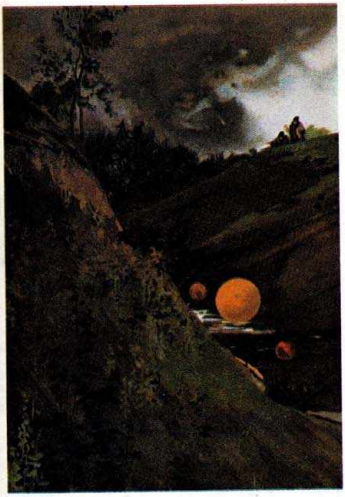

30 Temmuz 1888'de, Rusya'da St. Petersburg yakınlarında görülen küremsi yıldırım. Derin dere yatağından aşağı doğru gelen küreler bir ses çıkarmadan kaybolmuştur (solda).

Tarihçi Tourslu St. Gregory (538-593), küremsi yıldırımların görünmesini ilk anlatan kişiydi. (altta).

Olaylar birbirine benziyor

Anlatılan olayların eksikliğine ve topların tuhaf hareketlerine rağmen, bu tür yıldırımların varlığından pek az kuşku duyuluyor. Sahte görüntülerin varlığına kimse karşı çıkmıyor. Hatta çoğumuzun başına gelmiş olabilir.

Ama benzer durumlarda çok kişiye görünen ateş topları nasıl açıklanabilir? Birçok olay aynı şekilde geçmiş, toplar aynı biçimde gözükmüştür. Daha önceden küremsi yıldırımları duymamış kimseler gördüklerini anlatıyorlar. Dr. Argyll'in sahte görüntü teorisi, anlatılan olaylarda ortak yanların bulunmasını açıklayabilecek mi?

Kanal açılıyor

Toplar konusunda çok önceden ileri sürülmüş bir teori var. Teoriye göre, yıldırımın yere çarpmasıyla oluşan çabuk tutuşabilir gazın yanan esintisi toplara neden oluyor. Ama eğer böyleyse, bir gaz esintisi nasıl uçak yüksekliğine çıkabilir? Anlatılan birçok top gibi duvarın içinden nasıl geçebilir?

Bu olayda, 60 cm çapı olan kırmızı bir top, bir derenin yakınındaki yumuşak toprakta 1 m derinliği, 91 m uzunluğu olan bir kanal kazıyor. Sonra, 23 m boyunda bir çukuru da dere yatağında yapıyor. Çukurları kazabilmek için topun dev miktarda gücü olması gerekiyordu. Bunun için de bir tür atom reaksiyonu olmalıydı.

Nükleer etkileri

Ama yakından incelenen top yıldırımların, nükleer etkiye sahip oldukları görülmedi. 8 Ağustos 1975 günü, İngiltere'nin Staffordshire bölgesinde gerçekleşen tipik bir olay var. Şiddetli bir fırtınadan sonra gerçekleşen olayı, bir ev kadını anlatıyor. Alev alev bir ışık küresi ocağın üzerinde göründüğünde kadın mutfaktaydı. Kendisine doğru gelmekte olan küre, garip bir hırıltı çıkarıyordu. Kadın kenara çekilemeyecek kadar da hızla hareket ediyordu.

İlginç teoriler

Toplarla ilgili çok daha garip bir iddia var. İddiaya göre, küremsi yıldırımlar, atmosferin üst tabakalarından gelen meteor şeklindeki anti-maddenin çok ufak parçalarından kaynaklanıyor.

Çünkü fırtınaların dev elektrik süpürgeleri gibi hareket ettikleri düşünülüyor. Toz halindeki anti-madde parçacıklarını emmektedirler. Anti-madde, normal maddeyle yan yana geldiğinde yavaş yavaş yok oluyor. Yok olma sonucu ortaya çıkan enerji de parıltılı toplara neden oluyor.

Başka bir teoriye göre, elektrik yüklü buluttan yeryüzüne geçen akımlar, küremsi yıldırımları doğuruyor. Topları dışta bir güç kaynağına bağlayan bu teori, küremsi yıldırımların uzun ömrünü güzel açıklıyor. Ama ne yazık ki, bir uçak gövdesinin metal yüzeyinden geçebilen topun açıklanması eksik kalıyor.

1845'te Fransa'da, Correze Salagnac'ta köylülerin korkmasına neden olan top yıldırım (üstte).

Mucize mi?

Küremsi yıldırımlar, ilk söz edildikleri 1000 küsur yıl öncesinden beri bir bilmece olma özelliğini sürdürüyorlar. 6. yüzyılda Tourslu **St. Gregory**, gözleri kör edecek kadar parlak bir ateş topunu korku içinde izledi. Top, bir kilisenin kutsanma törenleri sırasında geçen sivil ve dinsel alayın tepesinde belirmişti.

Görüntü öyle korkunçmuş ki, alaydaki herkes kendini yere atmış. Topun mantıklı bir açıklanması olmadığından, St. Gregory, mucize olduğu yargısına varıyor. Bugün mucizelerin çoğu bilim tarafından bir nedene bağlanmıştır. Ama küremsi yıldırımlar, hâlâ kabul edilebilir bir açıklaması yapılmayan olaylar arasındadır.

Daha fazla bilgi için:
Maxwell Cade and Delphine Davis, *Taming of the thunderbolts*, Abelard-Schuman 1969.
William R. Corliss, *Handbook of unusual natural phenomena*, The sourcebook project (Glen Arm) 1977.
John Michell and Robert J. M. Rickard, *Phenomena: A Book of wonders*, Thames and Hudson 1977.
Stanley Singer, *The nature of ball lightning*, Plenum 1971.

Kandilli'den uçandaire fotoğrafı çekildi

1966 yılında bir gün Kandilli Rasathanesi'nde Gökbilimci Atilla Özgüç, olağan bir Güneş gözlemi yapıyordu. Birden Güneş'in önünden bir cismin geçtiğini fark etti. Arkadan bir cisim daha... Fotoğraflarla tespit edilen bu olay, bütün dünyaya duyuruldu...

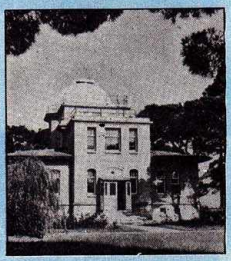

Kandilli Rasathanesi'nde Güneş gözlemi yapılan bina (altta).

Güneş'in önünden geçerken fotoğrafı çekilen cisim (daire içinde) (en altta).

UÇANDAİRE GÖZLEMİ yapanların büyük çoğunluğu sıradan insanlardır. Gökbilimle ilgili bilgileri ya hiç yoktur, ya da çok azdır. Bu yüzden, ne kadar iyi gözlemci olurlarsa olsunlar, birçok insanı inandıramazlar.

Oysa bu olayda durum çok farklı. Gözlemi yapan kişi bir gökbilimci. Gözlemin yapıldığı yer ise, gerekli her türlü aletin bulunduğu bir rasathane. Ayrıca gözleme katılan bir de fizikçi var. Olay şöyle gelişti:

Güneş'i gözlerken

23 Ağustos 1966, İstanbul'da sıcak bir yaz sabahı. Kandilli Rasathanesi'nde yürütülen Güneş gözlemleri için ideal bir gün. Gökbilimci **Atilla Özgüç,** o günün nöbetçisi ve 6,3 inçlik bir teleskobun başında.

Az sonra olacaklardan habersiz. Kırmızı ışığa duyarlı bir filtreyle Güneş'te meydana gelen patlamaları izliyor. Saat, Greenwich zamanına göre, 9.10'u gösteriyor.

Gözlemci, Güneş'in doğusunda oluşan bir parlamaya baktığı sırada beklenmeyen bir olay oluyor. Birden, uzun, puro biçiminde bir cisim beliriyor. Güneş'in görüntüsünü kısa bir sürede boydan boya katediyor.

Alışılmadık olay

Atilla Özgüç, deneyimli bir gözlemci. Yıllardan beri Güneş gözlemi yapıyor. Yine de heyecanlanıyor. Çünkü Güneş'in önünden bir cismin geçmesi, alışılmadık bir olay.

Bu yüzden heyecanlanıyor ve cismin fotoğrafını çekemiyor. Oysa kullandığı teleskopla bunu kolaylıkla yapabilirdi. Fakat üzülmesine gerek kalmıyor...

Bir cisim daha

Olaydan hemen sonra Fizikçi **Erden Soytürk** gözleme devam ediyor. İlk gözlemden tam 17 dakika sonra, yani saat 9.27'de yine Güneş'in önünde ilkinden daha küçük, yuvarlak bir cisim beliriyor. Bir önceki cismin çizdiği yörüngeye yakın bir yönde ve düz bir hat üzerinde gidiyor.

Fotoğrafı çekiliyor

Bu kez deklanşöre basılmakta gecikilmiyor. Saniyenin otuzda biri kadar bir poz süresi içinde Güneş'in önündeki cismin fotoğrafı alınıyor.

Çekilen fotoğraf tek bir kare. Görüldüğü gibi cisim, Güneş'in merkezi bölgesinin üst köşesinde, bir Güneş lekesi gibi duruyor. Hatta o sırada gözlemciler, cismin görüntüsünün banyodan sonra film üzerinde görülemeyeceğini düşünüyorlar. Çünkü, fondaki Güneş'ten gelen güçlü ışık, film üzerinde çıkacak olan cismin görüntüsünü etkileyebiliyor.

Oysa, hayret verici bir şey, cismin görüntüsü oldukça net olarak çıkıyor. Nedeni de açık:

Güneş'ten gelen ışık, cisim tarafından mükemmel bir şekilde örtülüyor. Artık hiç kimse gözlemcilere, siz yanılıyorsunuz, bu bir Güneş lekesi diyemez...

Olay dünyaya duyuruluyor

Rasathane yetkilileri, çok orijinal bir olay yaşandığını fark ediyorlar. Cismin, ya da

cisimlerin ne olabileceğini tartışıyorlar. Büyük olasılıkla bunların Dünya'ya ait suni uydular olduğunu düşünüyorlar. Görevleri gereği bu olayı bütün dünyaya rapor ediyorlar.

Bu amaçla **"Sky and Telescope"** dergisine "Güneş ve Yapay Uydu" ve **"Planetary and Space Science"** dergisine "Astronomik gözlem koşullarının incelenmesi için yapay bir uydu görüntüsü" adlarıyla iki makale hazırlayarak gönderiyorlar. Yazılar, 1967'nin Şubat ve Mart aylarında söz konusu dergilerde yayınlanıyor.

"Uydu olamaz" deniyor

Makaleler yayınlandıktan sonra, hiç beklenmedik olaylar gelişiyor. Case Teknoloji Enstitüsü'nden Fizikçi **Victor J. Slabinski,** Güneş'in önünde yapay bir uyduyu görüntülemenin mümkün olamayacağını ileri sürüyor. Bunun nedenlerini açıklıyor.

Gözlemin yapıldığı tarihte Güneş'in yüksekliği, uydu ve Güneş'in görünen büyüklükleri ele alındığında, bu görüntüyü verebilecek bir uydunun ne büyüklükte olması gerektiğini hesaplıyor.

Hesaplarına göre, uydunun en az 16 m boyunda ve 12 m çapında olması gerekiyor. Ancak bu büyüklükte bir uydunun görüntüsünün elde edilebileceğini söylüyor.

Uydular araştırılıyor

Konu araştırılıyor. O günlerde Dünya yörüngesindeki en büyük uydunun 41 m çaplı Echo 2 olduğu ortaya çıkıyor. Ancak, Echo 2'nin günün o saatinde İstanbul enleminden geçmediği, zaten geçmesinin mümkün olamayacağı tespit ediliyor.

Ayrıca, Pegasus ve Satürn roketleri gibi diğer büyük Amerikan uydularının da, Türkiye'den görülecek yörüngelerde seyretmedikleri biliniyor.

Amerikan Uzay ve Havacılık Dairesi NASA'nın, 1966 yılı Amerikan uydularının yörüngelerini gösteren tüm verileri titizlikle inceleniyor. Sonuçta, küçük-büyük hiçbir Amerikan uydusunun gözlem yapılan yerden geçmediği kesinlikle anlaşılıyor.

Sovyet uyduları

Bu durumda gözler Sovyet uydularına çevriliyor. Çünkü Sovyet yapısı Proton ve Polyot roket ve uydularının gözlemlenecek büyüklükte olduğu biliniyor. Bunların yörüngeleri incelendiğinde yalnız Proton 3 uydusunun İstanbul yakınlarından geçebileceği ortaya çıkıyor. Gözlemin yapıldığı tarihte ise bu uydunun, Dünya'nın arka yönünde bulunduğu tespit ediliyor.

Uyduların sürati

Tartışma kapanmıyor. Olaya bir de uyduların süratleri açısından bakılıyor. Belçikalı bilim adamı **Jean Meeus** ve Amerikalı bilim adamı **Alan** Harris'in de, Slabinski'nin Sky and Telescope dergisinde konuyla ilgili yazıları çıkıyor.

Meeus'a göre, bu görüntüyü verebilecek büyüklükte bir uydunun görüntülenmesi için 1/30 saniyelik bir poz süresi çok uzun. Çünkü ona göre, örneğin Pageos gibi yüksekte yol alan bir uydu bile, 1/30 saniyede 200 m'den fazla yol aldığından, bu süre içinde görüntü alanının dışına çıkar. Öyle ki, daha kısa poz süreleri içinde bile cismin, Güneş'in diski üzerinden kaçması gerekiyor.

Sonuçta...

Cismin, yapay bir uydu olamayacak kadar yavaş hareket etmiş olduğu anlaşılıyor. Alan Harris de, Echo ya da Pegasus gibi büyük uyduların kendi eksenleri çevresinde de hızlı döndüklerini vurguluyor. Eğer uydu olsaydı, görüntünün noktadan çok, bir kuyruk şeklinde çıkmış olması gerektiğini ekliyor.

Sonraları NASA da tartışmaya katılıyor. Filmin negatifini inceledikten sonra, fotoğrafı çekilen bu cismin uydu olmadığını bildiriyor. Ne olduğuna ilişkin bir yorum yapmıyor.

Böylece, gizemli olaylar ve tanımlanmayan uçan cisimler listesine Türk gökbilimcilerinden yeni bir gözlem ekleniyor. Bilim çevresinde kısa bir yankı uyandırdıktan sonra, diğerleri gibi, bu da unutulup gidiyor. Tabii, gerekli kayıtlara geçtikten sonra...

Uçandaire görülünce nasıl haber verilir? Sayfa: 330'da.

Cismin olduğu bölgenin ışık değişimi (200 kez büyütülmüş).

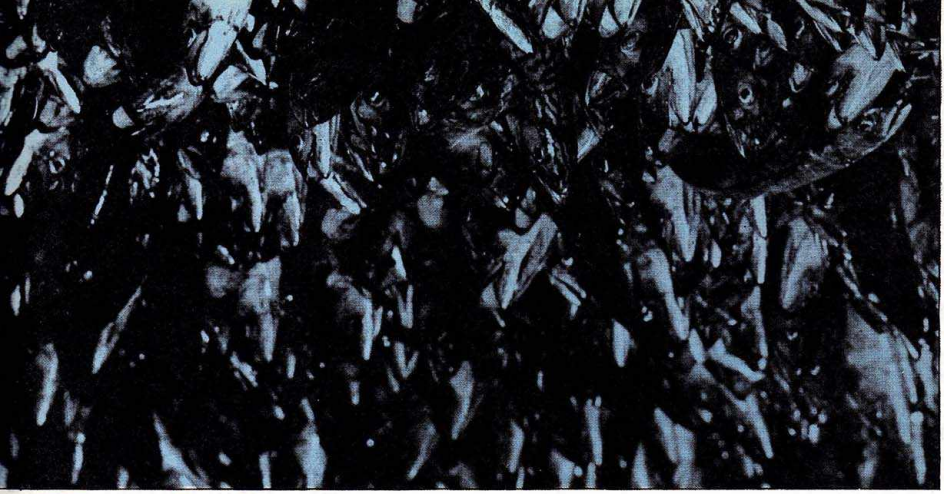

Balık yağmuru

Garip doğa olayları arasında, gökten balıkların düşmesinin çok özel bir yeri var. Bütün olayları aydınlatan bilimsel bir açıklama yok. Ayrıca bunun bir doğa olayı olmadığı da ileri sürülüyor.

DOĞA AÇIKLANAMAYAN olaylarla dolu. Gökten balık düşmesi de bunlardan biri. Bazı olaylar hortum, kasırga denerek kısmen açıklanıyor.

Fakat yine de ortada bir türlü çözülemeyen bir bilmece kalıyor. Olaylar o kadar çok ve çeşitli ki, her birini tek tek ele almak gerekiyor.

Singapur depreminden sonra

16 Şubat 1961'de şiddetli bir deprem Singapur adasını sarstı. Bunu izleyen 6 gün boyunca gökten bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı. Sonra, 22 Şubat sabahı, son olarak sert bir sağanaktan sonra, yağmur dindi. Bundan sonra olanları adada kalmakta olan **François de Castelnau** adlı Fransız doğa bilimcisi anlatıyor:

"Sabah 10'da güneş çıktı ve penceremden, bir sürü Malayalı ve Çinlinin yerdeki su birikintilerinden topladıkları balıklarla sepetlerini doldurduklarını gördüm. Balıkların nereden geldiği sorulduğunda, gökten döküldüğünü söylediler. 3 gün sonra su birikintileri kuruduğunda da birçok ölü balık bulduk."

Amerika'dan bir olay

Amerikalı bir deniz araştırmacısı olan Dr. **A. D. Bajkov** talihliydi. Çünkü balık yağmuru gibi çok ilgisini çeken bir konuda gözlem yapma fırsatı buldu. Louisiana eyaletinin Marksville kentindeki bir kahvede 23 Ekim 1947 günü, karısıyla birlikte kahvaltı yapıyordu.

Ani bir sağanak yağmurdan hemen sonra, sokaklarda, yerde yatan balıklar gördü. Bunlar güneş balıkları (Amerika'da yaşayan bir tür kemikli tatlı su balığı), kocaman gözleriyle golyan balıkları (bir sazan türü) ve uzunlukları 23 santimetreye varan siyah levreklerdi. Ayrıca damların üzerlerinde, ölü fakat, yine de yenebilir durumda daha birçok balık bulundu.

Büyük Britanya: 1859

En iyi gözlenen olaylardan biri 1859'da Büyük Britanya'nın Galler bölgesinde Glamorganshire' daki Mountain Ash kasabasında geçti. **Fortean Times**'ta, 1979 sonbaharında yayınlanan bu yazıda, **Robert Schadwald** o dönemde yayınlanan gazetelerdeki tanıklara dayanarak olayın tam olarak 9 Şubat 1859'da geçtiğini belirledi.

Mountain Ash'da bir kereste işletmesinde çalışan **John Lewis,** sabah 11 dolaylarında birdenbire gökten düşen küçük nesnelerin kendisine çarpmasıyla irkildi. Nesnelerden biri ensesine çarparak yere düştü. Daha sonra olayı şöyle anlattı:

"Elimi ensemden aşağı doğru atınca bunların küçük balıklar olduğunu görüp şaşırdım. Etrafıma bakınca her yerin bunlarla kaplı olduğunu gördüm. Şapkamı çıkardım, kenarları balıkla doluydu. Sıçrayıp duruyorlardı. Baraka bunlarla kaplıydı ve çalılıklar bunlarla dolup taşmıştı.

Arkadaşlarımla ben, ellerimizle toplayarak

darkmalt - cizgilikitap.com

kovalarca balığı bir yere yığdık. Sanki balık tutmaktan dönmüşüz gibi. Öyle sanıyorum ki, bu balıklar yağmurun içinde kütle halinde düştüler."

Olayların toplanması

Bugüne dek kaç kez balık düşmesiyle karşılaşıldığı hesaplanmadı. Kayıtlar geniş ölçüde dağınık. Bilinen bütün olayları toplayan eksiksiz bir çalışma da elde bulunmuyor. Ancak ayrı ayrı ülkelerde yapılmış çalışmalar var.

Örneğin, Amerika'da Doğal Tarih Müzesi'nden Dr. **E. W. Gudger** 40 yıllık bir çalışma sonucu 11'i Almanya'da, 9'u İskoçya'da, 7'si Avustralya'da ve 5'i de İngiltere ve Kanada'da geçen olayları sınıfladı.

Avustralya müzelerindeki kayıtlardan yola çıkan araştırmacı **Gilbert Whitley** ise, yalnızca Avustralya ve Asya'nın güneydoğusundaki çevre adalarda 1879 ile 1971 arasında 50 balık düşmesi olayı sıralıyor.

Balık düşmesinden söz eden en eski kaynaklardan biri, MS 2. yüzyılda **Athenacus**'ca derlenen **"Deipnosophistai"** adlı eski bir Yunanca metindir. Yaklaşık 800 yazardan aktarılan bölümler arasında şu anlatım da vardır:

"Balık yağdığını da biliyorum. En azından, **Phoenias, 'Eresialı Hâkimler'** *adlı kitabında Chersonesus'da bir kez 3 gün boyunca kesintisiz balık yağdığını gördüğünü yazıyor."*

Değişik iddialar

Görüldüğü gibi, balık yağmurlarına ilişkin çok sayıda doğrulanmış olay var. Bu zenginliğe rağmen bunların neden ortaya çıktığını açıklayan inanılır bir değerlendirme henüz ortada yok. En akla yatkın gibi görünen açıklama şu:

Kasırgalar, su hortumları ya da tayfunlar, içinde balık bulunan su yığınlarını bir bulut kütlesi ile kaldırıyorlar. Karaların içlerine doğru sürükleyip yere bırakıyorlar.

Çok ilginç başka iddialar da var. Bazı balıkların kara yoluyla göç ettikleri ileri sürüldü. Balık yiyen kuşların kusmasından ya da yiyeceklerini düşürmelerinden olabilir, dendi. Göl ya da akarsuların taşmalarından sonra, geride balık bırakmalarının sözü edildi. Bir de, balçık içinde kış uykusuna yatan balıkların yağmurlarla uyandırılması görüşü var.

Ancak bunların hiçbiri, tanık olunan olayların çeşitliliği karşısında tatmin edici olamıyor. Su hortumları ya da kasırgaların balıkları taşıdığının belgelendiği olaylar varsa da, bu açıklama bütün durumları kapsayacak yeterlilikte değil.

Hortumların özellikleri

Hortumlar ve kasırgalar çok karışıktırlar. Yolları üzerindeki her şeyi alıp, her yönde dağıtırlar. Bu özellik, balık düşmelerinin büyük çoğunluğuyla çarpıcı bir çelişki oluşturuyor.

Örneğin, Mountain Ash olayında düşme yeri 73 metreye 11 metrelik bir alanla sınırlıydı. 1666'da İngiltere'deki Kent olayında balıkların belli bir tarlaya atılıp çevredekilerin hiçbirine düşmediği öne sürüldü.

Balıkların bu düzenli düşüşüne ilişkin belki de en uç örnek, 20 Eylül 1839'da Calcutta'da yaşandı. Bu olayın bir tanığı şöyle diyordu:

"Beni en şaşırtan tuhaflık, balıkların gelişigüzel dökülmüyor olmasıydı. Bir dirsek uzunluğundan daha geniş olmayan düz bir çizgi boyunca düşüyorlardı..."

Hortumlar sürekli bir dönme içindedirler. Balık düşmelerinin bir hortumun neden olabileceğinden daha uzun süreler aldığını sergileyen örnekler var. Kuzeydoğu İngiltere'de Sunderland kentinin dış semtlerinden Hendon'da, 24 Ağustos 1918'de binlerce kumbalığının yağması bunlardan biri.

A. Meek adlı deniz araştırmacısı, bu düşüşün tam 10 dakika sürdüğünü ve küçük bir alan içinde geçtiğini yazdı. Oysa hortumlar bir tek yerde, bu kadar süre kalamazlar.

Düşen balıkların ölmemesi

Balığın havada taşınma süresinin uzunluğu değişik olaylarda farklılıklar gösteriyor. Birçok olayda balıklar yerde bulunduklarında canlı ve oynar durumdaydılar. Başka olaylarda, ölü fakat taze ve yenebilir durumda bulundular.

Balıkların yere çarpıp da ölmediklerine inanmak güç. İşin ilginç yanı, kanılar ölü bulunanların da düşüşlerinden dolayı ölmediklerini gösteriyor. **Sir James Tennat, "Seylan'ın Tarihi"** adlı kitabında çakılların üzerine düşen balıkların bir zarar görmediklerini anlatıyor.

Daha da karışık olan, ölü balıkların düşüşüdür. Hindistan'daki iki olayda, 1833'de Futtepoor'da ve 1836'da Allahabad'ta gökten düşen balıklar yalnızca ölü değil, aynı zamanda kuruydular da.

İlk olayda düşen balıkların sayısı, hepsi aynı türden olmak üzere 3000 ila 4000 arasındaydı. Bir hortumun böylesine çok sayıda balığı, kurumalarına yetecek ölçüde uzun süre havada tutması imkânsız.

Değişik türler bir arada

Başka hayvanların ve böceklerin düşüşlerinde, her defasında tek bir türün inmesi gibi bir özellik görülüyor. Oysa düşüşlerinde birden fazla türün bir arada bulunduğu çok sayıda olay var.

Tek bir düşüşte 6 değişik türün belirlendiği oldu. Bu da, bu olayların, deniz ve göllerden hortumların su kaldırması sonucu ortaya çıktığı düşüncesini destekler gibi görünüyor.

Dikenbalıkları

Glamorganshire'daki Mountain Ash olayında az sayıda golyan balığı dışında, büyük çoğunlukla dikenlibalık görülmüştü. Dikenlibalıklar tatlı suda yaşar ve sürüler oluşturmazlar.

Britanya'da en güvenilir biçimde kaydedilmiş olaylardan biri Glamorganshire'daki Mountain Ash kasabasında, bir kereste işletmesinde çalışan John Lewis'in başından geçenlerdi. Charles Tomlinson'un "Yağmur Bulutu ve Kar Fırtınası" adlı kitabında resimlendiği gibi (1864), Lewis, 9 Şubat 1859 günü düşen balıkların çarpmasına uğramıştı (altta).

Bir hortumun böylesine büyük sayıda dikenbalığını bir araya getirip tek bir yerde toplaması nasıl mümkün olmuştu? Benzer sorular tek bir türü içeren öteki balık düşüşlerine de yöneltilebilir. İlgi çekici bir başka yan da, balıklarla birlikte hiçbir başka cismin düşmemesidir.

Balıkların nasıl karaların üzerine taşınıp da gökten "bırakılabileceğine" ilişkin yaygın teorilerden biri de, hortumlarca çok miktarda balık içeren su kütlelerinin kaldırılmasıdır. Bu hortum fotoğrafı Nebraska'da çekildi (üstte).

Küçükler ve büyükler bir arada

Hortum tipi hava akımlarınca yakalanan balıkların ağırlık ve büyüklük bakımından birbirine benzemesi beklenirdi. Bu beklentinin tam tersine balık düşüşleri, çoğu kez değişik boylarda balıkları içeriyor.

Örneğin, Hindistan'da Feridpoor'da, 1839 yılında biri ötekinden daha büyük ve ağır olan iki ayrı tür balık düştü. Yine, Essex' in Harlow kentinde, 12 Ağustos 1968'de, birçok bahçeye 15 ila 30 santimetre arasında değişen boylarda balıklar toplandı.

Ötetaşıma teorisi

Charles Fort, ömrünü bilinmeyen olayları araştırmaya adamış biri olarak bu konuda çok ilginç bir görüşe sahip. O, balık düşüşlerini, "ötetaşıma" (teleportation) diye adlandırdığı, nesneleri bir yerden başka bir yere aradaki uzaklığı aşmadan taşıyabilen bir gücün eseri olarak görüyor.

Böyle bir güç, Fort'un iddiasına göre bir zamanlar birtakım kişiler tarafından bilinçli olarak yönlendiriliyordu. Bu yolla balıklar, fazla miktarda bulundukları bir yerden gökteki bir noktaya atılıyorlar ve oradan da düşüyorlar.

Kimi zaman bu nokta yerden çok yüksekte değil ve böylece balıklar çoğu kez canlı bulunuyorlar. Başka bir zaman bu nokta yere çok yakın ve böylece balıklar sanki yağmur sırasında yerde beliriyor gibi görünüyorlar...

Fort, balık düşüşlerinin "balık ihtiyacıyla titreşen" yeni bir su birikintisinin eseri de olabileceğini söyledi. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, İngiltere'de çok tanınmış bir yazar olan **Major Cox**'ın karşılaştığı bir olay, bunun tam bir örneği.

Daily Mail gazetesinde 6 Ekim 1921'de yayınlanan bir yazısında, Cox, Sussex'deki evinin havuzunun boşaltılıp çamurlarının kazındığını anlatıyordu. Havuz daha sonra 1920 Kasım'ında yeniden doldurulana dek beş ay kuru bırakılmıştı. Ertesi mayıs ayında, Cox, havuzun kiliz balığı kaynadığını görüp şaşırmıştı.

Amerikan Bilim Dergisi de 1941'de Amerika'nın Maryland eyaletinin Cambridge kentinde, bir çiftlikte geçen bir öykü yayınladı. Çiftlikte yağmur dolayısıyla çalışmalara ara verilmişti. İşe yeniden başlandığında kanalın yağmur suyuyla dolu olduğu görüldü. Ayrıca bu suyun içinde 10 ile 18 santimetre uzunluğunda iki ayrı tür ve yüzlerce tatlı su levreği yüzüyordu.

İki olayda da mevsimlik çoğalma için vakit yoktu. Taşkınlar ya da göç eden balıklar da bu yerlerin çevredeki su kaynaklarından uzaklığı dolayısıyla söz konusu olamazdı. Fort, balıkların gökten düşme ihtimaline imkân tanımıyor, çünkü balıklar yalnızca yeni suyun içinde bulundular. Gökten düşselerdi, çevrede birkaç ölü balık bulunması beklenirdi. Böyle bir şey olmadı.

Çözüm yok

Balık düşüşlerinin çoğu, şiddetli yağmurlar sırasında oluyor. Yani hortum teorisi, bir ölçüde de kabul edilebilir. Ancak olaylara topluca bakıldığında birçok düşüşün de bulutsuz havalarda ve güçlü bir esinti bile olmaksızın belirdiği görülüyor.

Ötetaşıma da çok inanılmaz geldiğine göre, balıkların bir yerde kaybolup hava ortasında çıkacağına inanmak çok güç. Bunun başka nasıl bir açıklaması yapılabilir?

Şimdilik bilinen nedenlere dayanan tek akılcı açıklamanın su hortumu teorisi olduğu görülüyor. Ancak bu da, gördüğümüz gibi bütün olayları çözmeye yetmiyor. Balık düşüşü, doğanın en garip ve en güç açıklanabilir bilmecelerinden biri olarak kalıyor. Eğer gerçekten burada söz konusu olan, bizim anladığımız türde bir doğa olayı ise...

Daha fazla bilgi için:

William R. Corliss, *The unexplained: a sourcebook of strange phenomena*, Bantam 1976
John Michell and Robert J. M. Rickard, *Phenomena*, Thames and Hudson 1977
Simon Welfare and John Fairley, *Arthur C. Clarke's mysterious world*, Collins 1980

Ness canavarına kimlik aranıyor

İskoçya'nın Ness Gölü'nde yaşadığı kabul edilen esrarengiz yaratıktan daha önce söz ettik (Bkz. sayfa 179, 234 ve 258). Aşağıdaki yazıda, bu yaratığın nasıl yaşayabileceği, nereden gelmiş olabileceği, bir memeli mi, yoksa sürüngen mi olduğu ele alınıyor...

Urquhat şatosuyla birlikte Loch Ness'in görüntüsü. Geride ıssız dağlık burun görülmekte (üstte).

Loch Ness'in bir kesiti. Yazın bile balıklar yüzeye yakın yerlerde yoğunlaşırlar. Yüzey sularında ısı yazın 12°C dereceye dek çıkar. Aşağıdaki ısı tabakası, gölün esas suyunu oluşturur. Bu soğuk, turbalık suyun ısısında bütün yıl boyunca ancak yarım derece değişiklik olur. Bu bölgede hiçbir hayvan yaşayamaz (solda).

NESS GÖLÜ'nü bir veya daha fazla büyük yaratığın barınağı sayabilmek için, cevaplanması gereken başlıca sorular şunlar: Yaratık ya da yaratıklar, oraya ne zaman yerleştiler, nasıl varlıklarını sürdürüyorlar? En önemlisi, bu yaratığın türü ne? darkmalt

Gölün özellikleri

Loch Ness, İskoçya dağlarını bölen, Büyük Glen fayının kuzey ucunda yer alan bir göldür. Derinliği 200 metredir. Denize, Ness nehri ile bağlantılıdır.

10.000 yıl önce buzullar Kuzey İskoçya'yı terk ettiğinde, Büyük Glen fayı denize açılmıştı. Daha sonra çevredeki yer kabuğu yükseldi. Bundan ötürü Loch Ness'in denizle ilişkisi bir tek Ness nehri aracılığı ile oldu.

Canlıların gelişi

Gölde yaşadığı öne sürülen yaratıkların buraya 10 bin yıl önce buzulların çekildiği zaman gelmiş olması gerekir. Bu yaratıklar göle, ya denizden, ya da başka bir tatlı su kaynağından gelmiş olmalıdırlar.

Büyük bir yaratığın göle bir tatlı su kaynağından gelmesi uzak bir ihtimaldir. Çünkü gölün yakınında böyle büyükçe canlı barındırabilecek bir kaynak yoktu. Ayrıca, engebeli arazide uzun mesafeler geçmesi gerekiyor. Yani sonuç olarak, yaratığın kökenini denizde aramak daha mantıklıdır. Ayrıca elde İskoçya kıyılarında "canavar" görüldüğüne dair çok eski kayıtlar da var.

Deniz yolu

Gölde şu anda yaşayan büyük balık türlerinin tümü nehir aracılığı ile göç edebiliyorlar. Bu balıklar som balığı, deniz alabalığı, kahverengi alabalık, dağ gölü balığı ve yılanbalığıdır.

Bunların çoğu erişken hayatlarını gölde geçirirler. Üremek içinse, nehir yolu ile Sargasso Denizi'ne giderler. Herhangi bir bilinmeyen türün varlığını açıklamak için en akla yakın varsayım, bu yaratığın deniz yolu ile gelmesidir. Yukarıda sözü edilen balıkların durumu bu varsayıma uygundur.

Gölün ısısı ve bitkileri

Ness Gölü'nün boyutları ve yaşam koşullarının değişmezliği açısından ilginç özellikler var. Suyunun dipteki ısısı, 5,5 dereceyi en fazla yarım derece geçer. Yazları, üstteki 30 metre su, 12 dereceye kadar ısınabilir. Bu tabaka, dipteki değişmeyen ısılı tabakadan âdeta ayrılmış gibidir.

Göldeki besin kaynakları, bitkiler, plankton (çok küçük yaratıklar), dipteki tortunun organik bileşikleri ve balıklardır. Karanlık, turbalık su, sarp kıyılar ve kısa yaz mevsimi köklü bitkilerin yetişmelerini kısıtlamaktadır. Böyle bitkilerin çoğunluğu ilk üç metre derinlikte bulunurlar.

Bitkilerin sık bulunduğu yerler kıyılara çok yakındır. Eğer yaratık bunlarla beslenseydi, onun daha sık görülmesi gerekirdi. Ot yiyen tüm hayvan türleri, yaşayabilmek için fazla miktarda ot yemek zorundadırlar. Göldeki bitki örtüsünün seyrekliği, bu hayvan türlerini ortadan kaldırıyor.

Dalgıç, gölün tabanından örnekler topluyor. Bu örneklerin analizi dipte yaşayan bir yaratığın muhtemel besini hakkında fikir verecektir (üstte).

Bir som balığı, yunusbalığı gibi sıçrar. Som balıkları bazen Ness Gölü'ne dökülmekte olan nehirlere doğru hızla kaçarlar. Acaba o anda Ness Gölü canavarı tarafından mı kovalanıyorlar? (sağda)

Canavarın beslenmesi

Dünyanın en büyük hayvan türlerinin bazıları planktonla beslenirler. Örneğin, en büyük memeli hayvan olan mavi balinanın ve en büyük balık olan bir tür zararsız köpekbalığının başlıca besini budur. Loch Ness canavarı da planktonla besleniyor olabilir.

Öte yandan İskoç gölleri besin kaynağının azlığı ile ünlüdürler. Diğer göllere nazaran planktonları da oldukça azdır.

Planktonla beslenen hayvanlar, sudaki planktonları yakalamak ve süzmek için birtakım fiziksel uyumlar gösterirler. Örneğin, balinaların ağızlarında süzgece benzer fırçaları vardır. Bazı balıkların ise solungaçları süzgeç görevini görür. Bu türden beslenen hayvanların ağızları da çok büyük olur.

Halbuki bu özellik, ele aldığımız uzun boylu canavara uymaz. Ayrıca böyle beslenen hayvanlar yüzeye çok fazla çıkmazlar. Çünkü planktonların büyük çoğunluğu dibe yakın

yerlerde bulunur. Bu da, canavarın planktonla beslenmediğinin bir başka kanıtıdır. Çünkü Ness Gölü canavarı çok sık görülüyor.

Gölün dibi

Daha önce sözü edildiği gibi, dipteki tortunun organik bileşikleri de besin kaynağı olabilir. Örneğin, bazı iri balıklar böyle beslenirler. Diğerleri ise omurgasız canlılar ve böcek larvaları ile beslenirler.

Ancak Loch Ness Gölü'nün dibindeki organik bileşikler çok zengin değildir. Gölün dibinden alınan örnekler, organik bileşiklerin yalnızca % 15-30 oranında olduğunu gösterdi.

Benzer özellikteki Morar Gölü'nde bazı özel gözlemler yapıldı. Dalgıçlar, 30 metre derinliğe dalarak tortularla beslenen iri hayvan izleri aradılarsa da, hiçbir şey bulamadılar. Ancak bu bulgular, bilinmeyen yaratıkların dipte bir besin kaynağı bulma ihtimalini ortadan kaldırıyor. Çünkü Morar

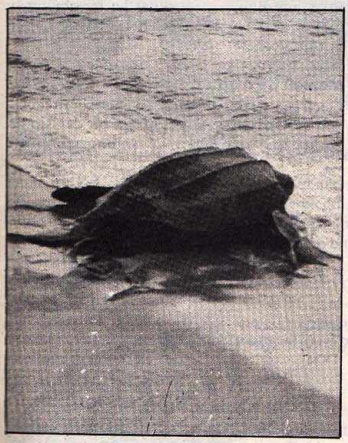

Deri sırtlı kaplumbağa yumurtladıktan sonra Malaya Denizi'ne geri dönüyor. Loch Ness canavarının bir sürüngen olamayacağı öne sürüldü. Soğukkanlı hayvanlar olan sürüngenler çevrelerinin ısılarına bağımlıdırlar. Ness Gölü'nün şartlarına uymazlar. Ancak deri sırtlı kaplumbağa, en soğuk denizlerde bile yaşayabiliyor. Bu hayvana İskoçya sahillerinde de rastlandı (solda).

Greenland sahilleri açığında bir ayıbalığı görülüyor. Ayıbalıkları, en soğuk sularda bile yaşayabilirler. Bu gerçek, Loch Ness canavarının bir memeli olabileceği teorisini destekliyor (altta).

Gölü'nün 300 metre derinliğinde, tortular arasında omurgasız bir hayvan kolonisi keşfedildi.

Göldeki besinler

Büyük bir hayvan için en mükemmel besin kaynağı, göçmen som balıklarıdır. Gölde, olgunluğa erişmeyi bekleyen çok sayıda kahverengi alabalık ve yılanbalığı bulunuyor. Ancak yine de göl, biyolojik olarak çok zengin sayılmıyor.

Kapalı bir gölün üretken olabilmesi için, bir gıda zincirine sahip olması gerekir. Bu zincir, suda bulunan kimyasal besin maddelerinden başlar ve fotosentez için gerekli ışığa kadar devam eder. Çok küçük bitki artıkları ve çok küçük hayvan artıkları ne kadar çoksa, canlı varlıklar da o kadar çok olur. Özellikle omurgasız hayvanlar ve balıklar bunlarla beslenirler.

Ness Gölü'ne akan yedi nehir, gerçekte çok az besin getirirler. Oich, Tarff, Foyers, Farigaif, Ennick, Coiltie ve Morriston adlarındaki bu nehirlerin aktıkları arazi taşlıktır. Suyun getirebileceği bütün organik bileşikler, bu taşlara takılıp kalırlar.

Som balıkları

Som balıkları ve deniz alabalıkları, canavarın gıda sorununa bir çözüm getiriyor gibidir. Som balıkları göle nehirler yoluyla inerler. Yaşamlarının ilk iki yılını gölde geçirirler ve ağırlıkları 250 grama ulaşır. Ardından üç yıl süreyle denize dönerler.

Bu sırada 18 misli kadar ağırlığa çıkmışlardır. Bu kiloya ulaşmak için gerekli olan enerjiyi denizden alırlar. Göldeki gıda kaynaklarından yalnızca gençken faydalanırlar. Sonuçta gölde bütün yıl boyunca yetişkin som balıkları bulunur.

Birtakım davranışlar, canavarın balıkla beslendiği teorisini doğruluyor. Nehirlerin ağzında, som balıklarının yumurtlamak için göle gittiği sıkça görülür. Ancak bazen balıklarda ters yönde aşırı bir hız ve telaş gözlemlenir. Eğer gölde büyük ve bilinmeyen bir hayvan türü varsa, balıkların yumurtlama zamanının bu tür için özel ziyafet dönemleri olacağı kesindir.

Ölüsü yok

Loch Ness canavarının varlığına daima şöyle karşı çıkılıyor: Bu canavarın şimdiye kadar yüzen veya kıyıya çıkmış hiçbir kalıntısına rastlanmadı.

Oysa eskiden İskoç göllerinde garip kadavraların bulunduğuna dair bazı kayıtlar var. Ness ve Morar gölleri derin, sarp ve soğukturlar. Bu soğukluk unsuru çok önemlidir. Soğuk su bozulmayı önler ve yılanbalıklarının artıkları temizlemesine zaman verir.

Loch Ness, ölüleri geri vermeme ününü herhalde bu özelliğinden kazandı. Ayrıca karada ve suda yaşayan birçok sürüngen ve memeli, küçük taşları yutma alışkanlığına

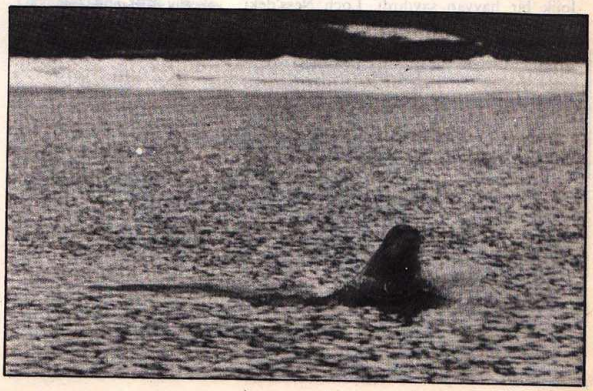

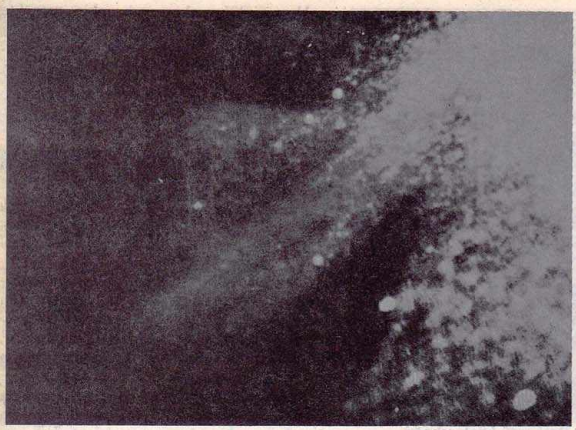

sahiptir. Bu ilave ağırlığı safra olarak kullanırlar. Çünkü yüzeye yakın bölgelerde su basıncı, hayvanı suyun altında tutmaya yetmez.

Böylece safra, ağırlığı artırmak açısından çok işe yarar. Örneğin penguenler, kursaklarında 11 kiloya varan taş taşıyabilirler. Eğer canavar memeli veya sürüngense, safra taşlarını yutmuş olabilir. Bu nedenle ölümden sonra gövdesi gölün dibine çöker.

Türü araştırılıyor

Eğer canavar var ise, ne olduğu en ilginç sorudur. Denizde yaşayan yırtıcı bir balığın göle uyum sağlaması hayret verici bir şey değildir. İlginç olan, yaratığın hiç bilinmeyen türde bir hayvan olmasıdır.

Buna ilaveten yaratığın bazı özellikleri onun herhangi bir sınıfa sokulmasını engelliyor. Bu nedenle hayvanbilimciler, bu canavara inanmakta güçlük çekiyorlar.

Bilinen en büyük omurgasız dev, mürekkepbalığıdır. Yakın zamanlara dek o da mitolojik bir hayvan sayılırdı. Loch Ness'deki birkaç gözlem, canavarın dev mürekkepbalığı olduğu izlenimini uyandırabilir. Ancak bu türün tatlı suda yaşayan hiçbir örneği yok.

Sürüngen, memeli veya balık

Bu canavarın bir sürüngen olduğu teorisi çok tutuluyor. Ancak bu teoriye biyolojik açıdan itiraz edenler var. Gölün suyu bir sürüngenin hareketli kalamayacağı kadar soğuk. Ayrıca bir sürüngen, hava almak için su üstüne çıkar. Yumurtalarını kıyıya bırakır.

Yine de bu kuralın istisnaları yok değil. Örneğin tatlı su kaplumbağaları, Kuzey Amerika'da üstü buz tutmuş göllerin altında yüzebiliyorlar. Deri sırtlı kaplumbağa, büyüklüğüne rağmen vücut ısısını sabit tutabilir. Böylece soğuk iklime uyabilir.

Bu kaplumbağalara İskoçya'nın batı kıyılarında da rastlandı. Denizyılanları yavrularını suda dünyaya getirebilirler. Canavarın tanımına en uygun sürüngen "Plesiosaur" dur. Bu sürüngene fosil kayıtlarında en son 70 milyon yıl önce rastlandı. Bununla beraber, 1938'de Hint Okyanusu'nda bu cinsten sürüngenler canlı ve sağlıklı olarak görüldü.

Bu durum, onun uzun zamandan beri dünya yüzünden silinmiş olması gerçeğine ters düşüyor. Bu tip bir hayvanın gölün daha önce söz edilen güçlüklerine uyması da çok akla yakın. İkincil olarak, suda yaşayan sürüngen ve memelilerin derileri ve solunum aygıtları su geçirmez. Solungaç yerine akciğerleri var.

Bu nedenle solunum sistemleri sudan izole olmuş durumdadır. Tuzlu sudan tatlı suya ya da tam tersine geçerken yukarıdaki durum onlara bir tür bağışıklık sağlar. Geçirgen derili ve solungaçlı hayvanların yaşamayacağı şartlarda, bu tür hayvanlar rahatlıkla yaşayabilirler.

Bu nedenle, Loch Ness canavarının soyu tükenmiş olduğu zannedilen dev bir sürüngen olması akla en yakın gelen varsayım olarak görünüyor.

Dr. Robert Rines'ın ünlü "canavar kanadı" fotoğrafı. Fotoğraf, 1972'de çekildi. Eğer bu gerçekten Loch Ness canavarına ait ise, yaratığın ne olduğu hakkında ilginç bilgiler veriyor. Fotoğrafta, merkezi kaburgalı dörtgen bir kanat görülüyor. Uzmanlar, böyle bir kanadın yüzmek için elverişli olmadığı kanısını taşıyorlar (üstte).

Bir balık yüzgeci ile (üstte solda), denizaslanı kanadının (üstte sağda) canavar kanadı ile karşılaştırılması, yapılarının tamamen farklı olduğunu ortaya koyuyor. Avustralya'ya özgü bir balığın yüzgeci (altta), canavarınkine en yakın olanıdır. Bu yüzgecin de merkezi bir kaburgası var. Bu yüzgeç, ancak deniz yatağında sürünmek için kullanılabilir (sağda).

Memeli de olabilir

Geçirgen derili ve solunum için solungaçlarını kullanan hayvanlar, bu tür bir değişimde zorluk çekerler. Deri ve solungaçlarından

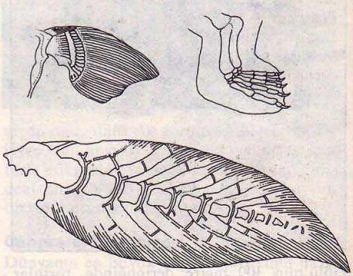

giren tatlı su, onların vücut sıvılarında dengesizliğe yol açar.

Bu açıdan bakınca, canavarın memeli bir hayvan olması daha büyük bir olasılıktır. Örneğin, fokların çoğu düşük ısılarda kendilerini rahat hissederler. Uzun boyunlu fok ise, gölde görülen yaratığa çok benzer.

Ancak bu durumda üreme bir sorun olur. Genelde foklar, karada ürer ve doğum yaparlar. Ayrıca çok sık solunum yapmak zorunda olmaları nedeniyle daha sık yüzeye çıkmaları gerekir. Bu nedenle foklar Loch Ness'de bu kadar gizli kalamazlardı.

Bir balık mı?

En son ve uzak bir olasılık ise, yaratığın bir balık olmasıdır. Bu tür bir canlı, yüzeye sey-

rek çıkma olayını açıkladığı gibi, üreme probleminini de kolayca halledebilir.

Ancak ne yazık ki, gözlemcilerin çoğu bir balık türünü tanımlamıyorlar. Bununla beraber bölgenin yerlileri, canavarın bilinmeyen büyük bir yılanbalığı türü olduğu kanısındalar.

Sonar çalışmaları ile bazıları dipten yükselen ve tekrar dibe dönen titreşimler saptandı. Bu durum, yılanbalıklarının ve Avrupa kedibalığının karakteristik bir özelliğidir. Her iki tür de geceleyin hareketlenirler.

Sakin, sıcak havalarda yüzeye çıkma eğilimi ilk kez, 1752'de, deniz örümceği denilen **Pontoppidan** adlı araç tarafından gözlemlendi. Loch Ness sakinleri tarafından da doğrulanan bu davranış biçimi dipte yaşayan balıkların bir özelliğidir.

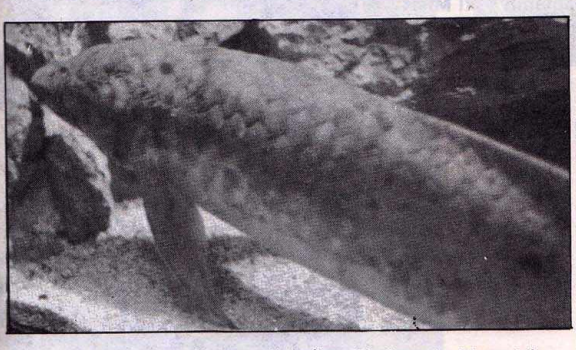

Avustralya çevresinde yaşayan "ciğerbalığı". Bu balığın yüzgeçleri Dr. Robert Rines'ın "canavar kanadı" fotoğrafının en yakın benzeridir (altta).

En azından bu tür balıklar barometrik basınç değişimlerinde yüzeye çıkarlar. Yalnızca kedibalıkları değil, Avrupa çoprabalığı ya da havabalıkları da canlı barometre olarak kullanıldılar.

Kanat fotoğrafı

1972'de **Dr. Robert Rines** tarafından çekilen kanat fotoğrafı da, eğer gerçekten bilinmeyen bir hayvana aitse, çok ilginçtir. Baklava biçimli kanat veya yüzgeç, Dr. Rines ve doğabilimci **Sir Peter Scott**'ı bilinmeyen hayvanı bilimsel olarak "Nessiteras rhombopteryx" olarak adlandırmaya yöneltti.

Bu kanadın biçiminin suyu itmeye yetmeyeceği de vurgulandı. Plesiosaur, denizaslanı ve hatta penguenin eklemlerinin tümünde uca kadar sağlam kemikler vardır. Böylece kanadın geri kalan kısmı esneyebilir.

Bu durumda bir dalgıcın paletleri ile aynı işlemi görür. Kanat fotoğrafında merkezi bir kaburga görülüyor. Böylece kanat öne doğru ilerlerken katlanacak ve geriye doğru giderken de sertleşecektir.

Fakat, kanadın işleyiş biçimi belirgin değildir. Öne doğru giderken kanat dönmek veya çevrilmek durumunda kalacaktır. Ancak yine bu hareketler için yeterli sertleşme, bu kanat biçimiyle sağlanamaz.

Bu durum, kanadın suyu itmek için yeterli olmadığını gösteriyor. Çünkü böyle bir hareket biçimiyle kuvvet kazanamaz; bilakis, kaybedebilir. Halbuki gerçek bir kanat bu biçimde işlemez.

Böylece Plesiosaur'un canavar adayı olma olasılığı ortadan kalkıyor. Büyük bir ihtimalle hayvan, kuyruğuyla suyu itmek durumunda kalıyor. Kanatlar dümen veya fren görevini görüyorlar.

Eğer kanat, balığın bir kısmı olarak kabul edilirse durum değişir. O zaman kanadı yüzgeç olarak adlandırmak gerekir. Yüzgecin suyu itmedeki yetersizliğini kabul ederek, balıkların daima kuyruklarını bu işlemde kullandıkları söylenebilir. Birçok balık türü, yüzgeçlerini başka amaçlarda kullanırlar.

Rines'ın fotoğrafındaki canavarın kanadının bir benzeri de Avustralya ciğerbalığında vardır. Ayrıca bu balığın yüzgecinde belirgin olarak merkezi bir sertleşme de bulunur. Balık, bu yüzgeci dipte sürünmek için bacak gibi kullanır.

Bu nedenle kanadın büyük bir olasılıkla böyle bir dip balığının yüzgeci olması gerekir. Yani bu kanat bir sürüngen veya memelinin yüzmek için kullandığı bir kanat değildir.

Acaba ne?

Öyle anlaşılıyor ki, Loch Ness canavarını kesin olarak herhangi bir hayvan grubuna sokmak kolay değil. Çünkü her durumda cevaplanması gereken pek çok soru kalıyor. Hatta bazen bu sorular canavarın keşfedilmesinden daha da önem kazanıyor.

Eğer o bir amfibiyse, göle nasıl geldi? Eğer bir sürüngense soğuk ile nasıl baş ediyor? Eğer bir memeliyse, gizliliğini nasıl koruyor? Ve eğer bir balıksa, gerçekten çok garip bir balık!..

Loch Ness Gölü'nde gerçekleştirilen yeni sonar çalışmaları. Sayfa 354'te.

Plesiosaur'un bir modeli görülüyor. Bu sürüngen, Loch canavarının tanımına uyan en yakın türdür. Son 70 milyon yıldır dünya yüzünden silinmiştir. Ancak bu gerçek, canavarın bir Plesiosaur olma olasılığını ortadan kaldırmıyor. Ender bir balık olan Coelacanth'ın da milyonlarca yıldır yaşamadığı düşünülmektedir. Bu balığın bir örneği Hint Okyanusu'nda 1938 yılında bulundu (altta).

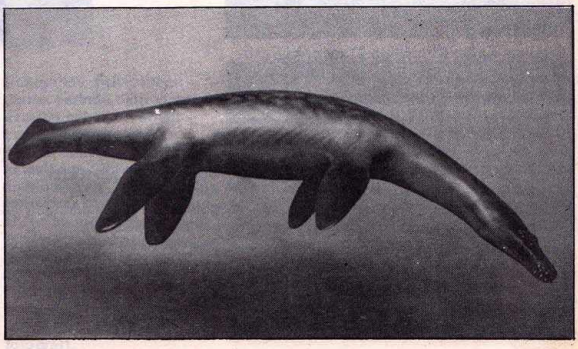

Mumyanın röntgeni

Geçenlerde Amerika'da çok yeni tekniklerle bir mumyanın röntgeni çekildi. Bu çalışmanın eski Mısır uygarlığını aydınlatma yolunda önemli bir adım olduğu öne sürüldü.

ESKİ MISIR UYGARLIĞINA olan ilgi hiçbir zaman ortadan kalkmadı, kalkacağa da benzemiyor. Çünkü insanoğlu bu uygarlığın gizemini çözemedi.

Avrupa ve Amerika'da birçok bilim adamı, arkeolog ve tarihçi bu alanda çalışıyorlar. Hatta bu çalışmalar "Mısıroloji" adıyla ayrı bir bilim dalı haline getirildi.

Eski Mısır'dan kalma eserler, 20. yüzyılda en gelişmiş bilim ve teknoloji ile yeni baştan inceleniyor. Bu alanda en son ve ilginç olaylardan biri de, geçenlerde Amerika'da yaşandı.

Ambulansla getirilen...

Boston'daki Brigham Kadın Kliniği'nde alışılmadık bir gündü. Çünkü, kliniğin ambulansından yaralı ya da yürüyemeyen bir hasta yerine bir mumya çıktı.

Belki ambulans görevlilerinin ve hemşirelerin hayatlarında ilk defa olarak telaş etmeleri gerekmiyordu. Çünkü, sedyede yatan Mısırlı Ankh-pef-hor 2500 yıldır sessizce bekliyordu. Daha da bekleyebilirdi.

Gerçekten de Ankh-pef-hor, MÖ 600 yıllarında yaşamıştı. 19. yüzyılda eski Mısır mezarlarının açılması çalışmaları sırasında yerinden alınarak Amerika'ya getirilmişti. 1872 yılından beri de Boston Güzel Sanatlar Müzesi'nde ziyaretçilere gösteriliyordu. Kendisi kadar altın kaplama sandukası da büyük ilgi görüyordu.

Doğru röntgen odasına...

Brigham Kadın Kliniği'nin 2 tane çok iyi çalışan bilgisayarlı röntgen aleti vardı. Zaten mumyanın buraya getirilmesinin nedeni de buydu.

Röntgen odasında, doktorlar ve bilim adamlarından başka tarihçi, arkeolog ve Mısıroloji uzmanları bir aradaydılar.

Dişler ve kemikler sağlam

Mumyaların röntgenlerinin alınması yeni değildi. Fakat böyle bilgisayarla çalışan röntgen aletleri sayesinde çok yeni ve önemli bilgiler elde edileceği ümit ediliyordu.

Mumyanın cinsiyeti anında doğrulandı. Erkek olan mumyanın ağzındaki dişler çok az aşınmıştı. Bilgisayar, yaptığı çok süratli değerlendirme ile eski Mısırlının 32-34 yaşlarında olduğunu tespit etti.

Kemiklerinin ise oldukça sağlam olduğu anlaşıldı. Bir başka bulgu da bu Mısırlının sağ elini kullanan birisi olmasıydı. Çünkü göğüs kasları özellikle sağ tarafta daha çok gelişmişlerdi.

Yani bir mumya aynen yaşayan bir insan gibi incelendi...

Elde edilen bir şey (!)..

İncelemeye katılanların bir kısmı bu olayın önemini vurguladılar. Onlara göre bilim geliştikçe dünyada bilinmeyen ne varsa ortadan kalkacaktı.

Boston, Brigham Kadın Kliniği ambulansının görevlileri, alışılmadık gün yaşadılar. Sedye ile getirdikleri bir hasta değil, 2500 yıllık bir mumyaydı. Naylona sarılmış sandukanın çoğu yeri altınla kaplıydı (sağda, en üstte).

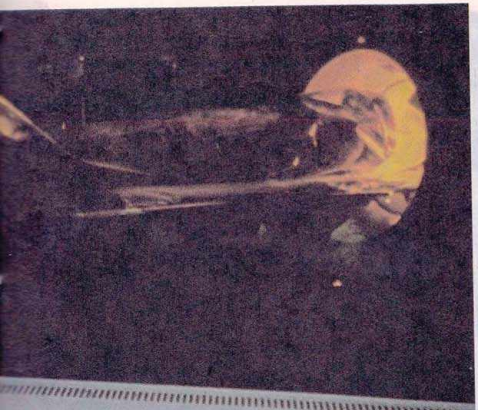

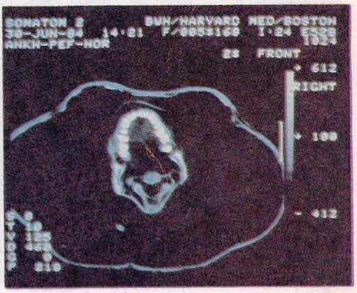

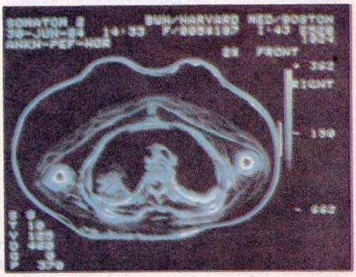

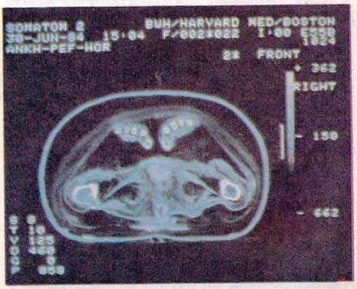

Mumya klinikten alınıp müzedeki yerine geri götürülürken, onun hakkındaki bilgiler gerçekten de biraz daha artmıştı. Fakat 2500 yıldan beri sessizce bakan Mısırlı Ankh-pef-hor'un donuk kara gözlerindeki anlam hiç değişmemişti.

Onun, neden bu kadar özenle mumyalandığı yine anlaşılmadan kaldı. Yani sır, kendini ele vermedi.

Belki de bu olayda kökünden bir yanlışlık vardı... Eski Mısır'dan kalan mezarları talan edip çıkan mumyaları incelemeden, müzelerde sergilemek gibi bir yanlışlık!..

Röntgende dişlerin tam olarak yerinde olduğu ve cesedin sahibinin erken yaşta öldüğü anlaşıldı (üstten ikinci). Göğüs kafesinden bir kesit. Yalnız kalbin sağlam kaldığı görülüyor (üstten üçüncü). Uyluk kemiğinden bir kesit. Ellerin çok serbest olması göze çarpıyor (en altta). 2500 yıllık bir ölünün sağlık kontrolünü doktorlar ve tarihçiler, titizlikle takip ettiler (üstteki büyük fotoğraf).

Bilinçaltının dünyası

Hipnozla ortaya çıkan farklı kişiliğin kaynağında ne yatıyor? Geçmişteki bir yaşam mı? Yoksa bilinçaltının karmaşık ve zengin yapısı mı?

BİRÇOK İNSANIN hipnoz ile geçmiş yaşamlarına döndürülmesi çalışmalarını daha önce işledik (Bkz. sayfa: 33, 183, 294). Birçok gözlemcinin de gördüğü gibi, böyle olaylarda denekler bambaşka kişiliklere bürünüyorlar. Başka yer ve zamanda yaşamış, hatta birçok durumda cinsiyetleri de ayrı olan insanlar oluveriyorlar.

Hipnoz sonucu ortaya çıkan kişiliğin, geçmiş bir dönem hakkında verdiği bilgiler ve anlattığı olaylar doğrulanınca, mesele çıkmıyor. Fakat bazı durumlarda tarihsel yanlışlar ve tutarsızlıklar tespit ediliyor.

İşte bu yüzden hipnozla ortaya çıkanlar bilinçaltının bilinmeyen dünyasının ürünleri olabilir deniyor. Çünkü gerçekten insanın bilinçaltı, çok zengin ve keşfedilmemiş durumda...

Bilinçaltının yaratma gücü

Çağdaş psikolojinin bulgularına göre, insanda olağanüstü bir "bilinçaltı yaratma" mekanizması var. Öyle ki, bu mekanizmanın gücü sonsuz denebilecek kadar zengin. Böylelikle, hipnoz altındaki kişi, normal yaşamındaki kişiliğiyle hiç de uyuşmayan birtakım davranışlarda bulunabilir.

Sözgelimi, resim yapabilir, şarkı söyleyebilir, dans edebilir, farklı bir şekilde konuşabilir ve yazabilir. Bazı psikologlara göre tüm bunların kaynağını geçmiş yaşamlarda değil de, bu yaşamda aramak gerekir. Yani kişinin bilinçaltında çocukluğundan kalma ya da sonradan edinilmiş kapalı izlenimler vardır.

Bunlar ana-baba ya da çevredeki diğer kişiler aracılığıyla kişinin bilinçaltına aktarılan çeşitli ifadeler ve olaylardır. Ayrıca, kişinin kendi gözlemleri de buna eklenebilir. Hatta ana rahmindeki bebeğin, yaşadığı ve dış olaylardan etkilenmesi gerçeği bile bilinçaltını zenginleştiren öğeler arasındadır.

Tüm ilgi alanını belirli bir konuya yöneltmiş bir kişi, sözgelimi tarih konularına ilgi duyan birisi, edindiği bilgileri bir hipnotik trans sırasında değişik bir şekilde kullanabilir. Normal yaşamında son derece etkilendiği halde bir konuyu ya da olayı bilinçaltına aktaran kişi, hipnoz altındayken söz konusu olayı çok daha geniş bir şekilde yaşayabilir.

Bu şekilde hatırlanan olaylar, bilinçaltının yönlendirmesi ile biraz gerçek, biraz da düşsel bir geçmiş yaratır. İşte, yeniden dünyaya gelmeye karşı çıkan, bilinçaltı birikim görüşünü savunanlar böyle diyorlar.

Bebeğin ayak parmakları

Ancak öyle ilginç olaylar var ki, bunları benzer şekilde açıklamak olanaksız. Psikolojide "Babinski refleksi" denilen bir olgu var. Buna göre, yaşamının ilk altı ayında, bir bebeğin ayak tabanı gıdıklanınca, bebek ayak başparmağını ya da ayak parmaklarının tümünü yelpaze gibi açarak arkaya doğru kıvırır.

Aynı işlem bir yetişkine uygulandığında tam tersi sonuç verir. Ayak parmakları öne ve aşağı doğru kıvrılır. İşte buradan yola çıkan araştırmacılar, geçmiş hayatların hatırlanması çalışmaları sırasında bir deneğe Babinski refleksi uyguladılar. Hipnoz altındaki yetişkin denek 5 aylık haline getirildi.

Ayağının altı uyarıldı. Hayretle parmaklarının geriye doğru kıvrıldığı gözlemlendi. Yani aynen bir bebeğin yaptığı gibi. Deneye devam edildi. Denek, doğum öncesi bir döneme götürüldü. Daha doğrusu anne kar-

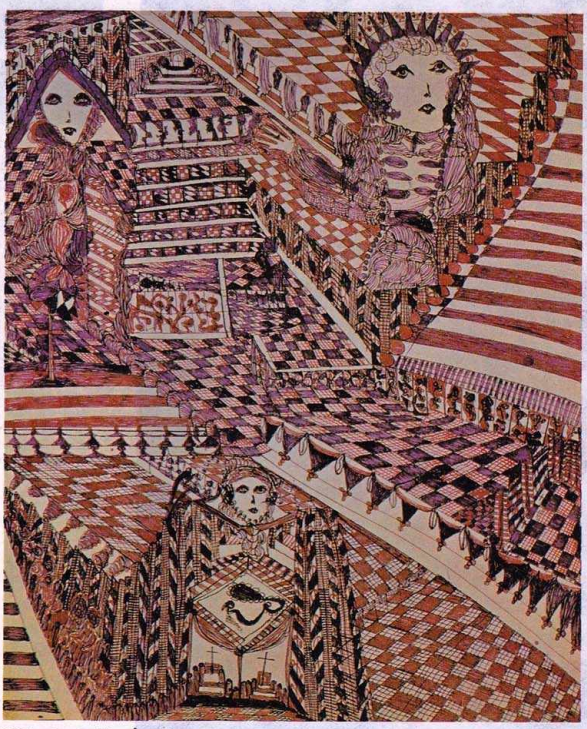

1961 yılında ölen İngiliz ressam medyum Madge Gill'in bir tablosu. Bu tabloyu Myrninest adındaki bir bedensiz varlığın yaptırdığını belirtiyor. Bu tablo Myrninest'in mi yoksa bilinçaltının mı bir ürünü? (üstte).

nında bile olmadığı bir döneme. Yine Babinski uygulaması yapıldı. Bu kez ise denek en küçük bir tepki bile göstermedi. İnsanın reflekslerini bilinçaltı olarak engellemesi mümkün olmadığına göre bu durum nasıl açıklanabilir?

İspanyolca konuşan Türk

Bir başka örnek de Türkiye'den. Türkçeden başka dil bilmeyen bir denek, geçmiş yaşamına döndürülüyor. Gayet güzel İspanyolca konuştuğu görülüyor. Kendisine ancak bir İspanyolun, hatta bir uzmanın bilebileceği folklorik, sanatsal ve kültürel sorular soruluyor. Bu soruların büyük bir bölümünü kolaylıkla cevaplıyor. Böylesi bir olay "bilinçaltı birikim" ile açıklanabilir mi? Yeniden dünyaya gelmeyi savunanlar da böyle diyorlar.

Karşı çıkılan olay

33. sayfada işlediğimiz ünlü bir olayı da yeniden ele alabiliriz. Amerikalı araştırmacı-yazar **Morey Bernstein,** 1956'da **Virginia Tighe** adlı Amerikalı bir kadını hipnoz altında 100 yıl öncesine götürmüştü.

Bayan Tighe, 100 yıl önce İrlanda'da **Bridey Murphy** adında bir kız olarak yaşadığını söylüyordu. Tighe, eski yaşamının tüm ayrıntılarını hatırlıyordu. Hatta nasıl öldüğünü bile. Bernstein bu konuda **"Bridey Murphy kimdir?"** adında bir kitap yazdı. Kitap, yayımlanmasıyla birlikte olağanüstü bir ilgi topladı, satış rekorları kırdı. Fakat bunun yanı sıra, ağır eleştirilere de hedef oldu.

"Chicago American" gazetesi olayı araştırdı ve bunun bir geçmiş yaşam olayı olmadığını açıkladı. Gazeteye göre, Tighe'nin çocukluğu Chicago'da geçmişti. Oturdukları mahallede komşuları olan İrlandalı bir aile vardı.

Bu ailenin çocuklarından biri olan **Kevin Corkell,** Tighe'nin çocukluk arkadaşıydı. Ve Bernstein'ın kitabına göre Bayan Tighe, önceki yaşamını İrlanda'nın "Cork" kentinde geçirmişti. Ve o yaşamında bir arkadaşı vardı, adı da "Kevin" idi!

Cevannesli küçük kâhinleri, Protestanlık üzerine vaaz verirken gösteren bir gravür. Ya genetik hafıza ya da bilinmeyen bir güç bu işi gerçekleştirmiş olabilir (üstte).

Gazete bir başka sayısında daha da ileri gidip, komşu bayan Corkell'ın kızlık adının Bridey Murphy olduğunu öne sürdü. Tüm bunlara ek olarak bir de, Bayan Tighe'nin kız kardeşi ile, Bridey Murhpy'nin ölüm nedenleri aynıydı. İkisi de merdivenden yuvarlanarak ölmüşlerdi.

Kısacası araştırmacılara göre bu kadar gürültü koparan bu olay, aslında Virginia Tighe'nin çocukluk anılarının ürününden başka bir şey değildi. Fakat bu sırada Brown Üniversitesi profesörlerinden **C.S. Ducasse** ortaya çıkarak gazetenin iddialarını çürütmeye çalıştı. Yayınladığı bir kitapta Bernstein'ın samimi ve dürüst bir araştırmacı olduğunu belirtti. Ona göre, Virginia Tighe ise bir sahtekâr değildi. Gerçekten 100 yıl önce İrlanda'da Bridey Murphy adıyla yaşamıştı.

Genetik hafıza

Bir diğer görüşe göre de, geçmiş yaşamları hatırlama olayları "genetik hafıza" ile açıklanabilir. Buna göre genler yoluyla insana anababasından ve geçmiş kuşaklarından birtakım kalıtımsal özellikler geçer. 17. yüzyılda Fransa'da yaşanmış "Cevannesli Küçük Kâhinler" olayının böyle bir açıklaması var.

Cayce'nin evrensel bilgisi

Amerika'nın "uyuyan kâhini" olarak tanımlanan **Edgar Cayce** (1877-1945), durugörü ve kehanet yetenekleri ile tanınmış olağanüstü bir medyumdur. Yeniden dünyaya gelme konusunun Amerika'da son derece popüler olmasında Cayce'nin payı büyüktür. Trans altındayken kişilerin binlerce yıl öncelere kadar geçmiş yaşamları hakkında bilgiler veriyordu. Yine trans sırasında çeşitli yabancı dilleri konuşabiliyordu. Geçmiş yaşamlarının birinde, Mısır'da bir rahip olarak yaşadığını söyledi. Bir başka yaşamında Truva Savaşı'na katılmıştı. İngiltere'nin Amerika'da egemen olduğu dönemde ise, İngiliz ordusunda asker olduğunu öne sürdü.

Edgar Cayce'nin, dünyanın akaşik kayıtlarını incelediği öne sürülüyor. Bu şekilde kayıp Atlantis uygarlığı hakkında ayrıntılı bilgiler verdiği de biliniyor.

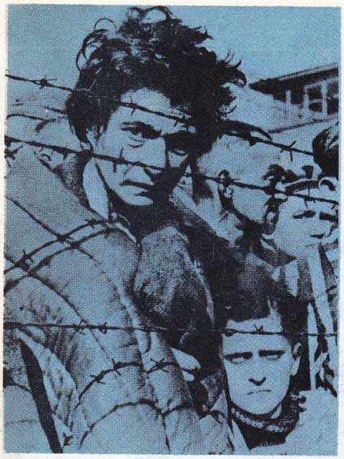

Bir Nazi toplama kampı. Küçük bir kızın rüyalarına belirgin bir şekilde ve sürekli girmesi oldukça şaşırtıcı bir olay (solda).

1680'de Fransa'da yakılarak cezalandırılan bir büyücü kadın. Hipnoz altında ortaya çıkan geçmiş yaşamlarda bu tür ölümlere sık sık rastlanıyor. Belki de geçmiş yaşamlar, böyle kötü bir şekilde ölmek korkusundan kaynaklanan bilinçaltı birikimlerdir (altta).

Ruhçu Alexander Cannon. Denekleri geçmiş yaşamlarını anlatırlarken ruhsal terminolojiye özgü sözcükler kullanıyorlar (en altta).

Olaydaki kişiler, o zamanlar Protestanlık üzerine ateşli vaazlar veren birkaç kardeştir. Yaşlarının çok küçük olmasına rağmen, bu denli bilgili olmaları ve güzel konuşmaları "peygamber" olarak nitelendirilmelerine yol açar. Genetik hafıza görüşünü kabul edenler, bu birkaç kardeşte de kalıtımsal bir miras olduğunu ileri sürüyorlar. Zaten bugün de birçok bilim adamı, yaşı küçük kâhinlerin olağanüstü yeteneklerini kalıtım faktörü ile açıklıyorlar.

Bilinçaltındaki korkular

Her insanın kendi ilgi alanına özgü ya da karşı çıktığı olaylarla ilgili geçmiş dönemlerde birtakım korkuları olabilir. Örneğin Avrupa'da büyücülerin yakılmasını İslam âleminde şeriate aykırı davrananların taşlanarak veya kılıçla öldürülmelerini okuyanlar bunlardan etkilenebilir. Nazi kamplarındaki fırınlarda yakılarak ölenlerle ilgili belgesel filmler bile var.

Tüm bunlar, kişi hipnoz altındayken, sanki geçmiş bir yaşamda olmuşçasına ortaya çıkabilir. Nazi toplama kamplarını sadece tarih kitaplarından bilen genç bir Yahudi kızının, rüyalarında sık sık kendini öyle bir kampta görmesi ve o ruh halini sürekli yaşaması gerçekten olmuş bir olaydır.

Arzu edilen kişilik

Psikolojideki "kişiliğin çözülmesi" hali, nadir rastlanmakla birlikte çok ilginç bir zihni bozukluktur. Bu durumda anormal bir davranış özelliği söz konusudur. İnsan birden fazla farklı kişiliğe bürünür. Normal yaşamda belirgin olarak fark edilmeyen bu durum, hipnoz altında açıkça ortaya çıkar.

Bilindiği gibi insan kişiliği, karmaşık bir yapıya sahiptir. Bu yapının içinde çeşitli kompleksler ve eksiklikler yer alır. İşte insan, kişiliğinin bu eksik yanlarını giderebilmek için dengeleyici bir unsur olarak yeni ve değişik kişiliklere ihtiyaç duyar.

Bu "yeni kişilikler", türlü toplumsal baskılar ve dolayısıyla çevreye uyum zorunluluğu nedeniyle bastırılmış durumdadır. Daha doğrusu bilinçaltına itilmişlerdir.

Yeniden dünyaya gelişi kabul etmeyen bazı araştırmacılara göre, hipnoz altındayken deneklerin büyük bir bölümünde bu tür kişilik bozukluklarına rastlanıyor. Bunlar, şimdiki yaşamlarında mutsuz insanlardır. Her türlü toplumsal etkinlikten uzak bir yaşam sürdürmektedirler.

Hipnozcunun etkisi

Geçmiş yaşama döndürme olaylarında hipnozcunun da denek üzerinde belirli bir etkisi olabileceği kabul ediliyor. Öyle ki, bu etki hipnozcunun inançlarıyla ve dünya görüşüyle yakından ilgili oluyor. Ve daha çok telepatik bir işlevi var.

Örneğin, bir Katolik olan araştırmacı

Albert de Rochas'ın denekleri, geçmiş yaşamlarını anlatırlarken, genellikle Rochas gibi Katolik inançlarına özgü sözcükler kullandılar. Bunun yanı sıra bir ruhçu olan **Alexander Cannon**'un deneklerinin de ruhçuluğa özgü sözcükler kullandıkları görüldü.

Durugörü yeteneği ile

Ruhsal bir yetenek olarak kabul edilen durugörüyü daha önce işlemiştik (Bkz. sayfa: 190 ve 210). Gerçekten bazı insanlar 5 duyularının ötesine geçerek başkalarının düşüncelerini ya da eşyaları algılayabiliyorlar.

Durugörü yeteneğine sahip birinin, kütüphanede bulunan herhangi bir kitabı kapalı olduğu halde "okuyabileceği" ileri

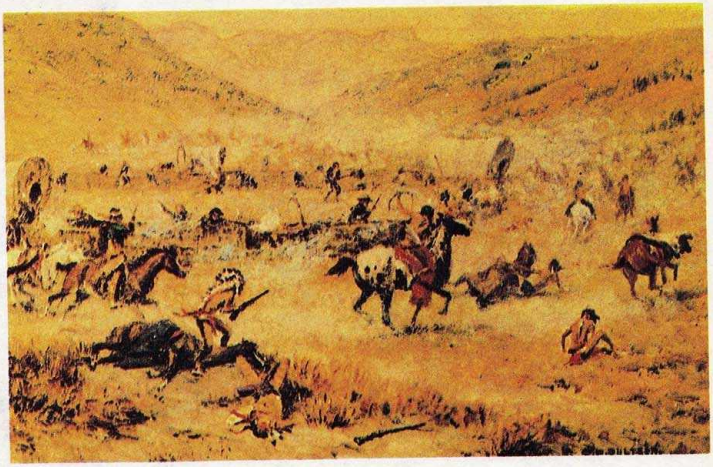

Bir konvoya saldıran Kızılderililer. Bir denek, ailesinin bir Kızılderili baskınında öldürüldükten sonra kendini ne kadar yalnız hissettiğini söylüyor. Psikologlar bu kişinin "yaşamının", yalnızlık duygusu ve toplumdan soyutlanma üzerine kurulduğunu belirtiyorlar (sağda).

Dr. Jekyll'ın 2 yüzü. Fredric March, "Dr. Jekyll ve Bay Hyde"ın 1931 yılındaki basımında hipnoz altında ortaya çıkan insan içindeki bilinçli ve bilinçsiz bütün güçleri tanımlamaya çalışıyor (sağda ve solda).

sürülüyor. İşte bu şekilde, çeşitli kaynaklardan birtakım tarihi bilgiler edinen bir denek, hipnoz sırasında bir zamanlar gerçekten yaşanmış, fakat kendisine ait olmayan bir hayatın çoğu ayrıntılarını anlatabilir.

Kuşkusuz bu bir varsayımdır. Çünkü durugörü, herkesin sahip olamayacağı özel bir yetenektir. Kaldı ki, durugörü yeteneğinin kullanımı bu denli serbest değildir. Hipnoz altına alınan her deneğin, bir durugörü medyumu olacağı şeklinde bir koşul da yoktur.

Dünya hafızası

Bir de "akaşik kayıtlar" konusu vardır. Akaşa, köken olarak Sanskritçe bir sözcüktür (akasha). Biriktirme anlamına gelir. Akaşik kayıtlar ise, daha çok "dünya hafızası" anlamında kullanılır. Bu görüşe göre dünyanın oluşumundan bu yana söylenmiş her söz, yapılmış her eylem, akaşik hafızaya kaydedilmiştir.

Daha fazla bilgi için:

Jeffrey Iverson, *More lives than one?* Souvenir Press 1976

Morey Bernstein, *The search for Bridey Murphy,* Hutchinson 1956.

Helen Wambach, *Life before life,* Bantam Books (New York) 1979

E.W. Ryall, *Second time round,* Neville Spearman 1974.

ed. Joseph Head & S.L. Cranston, *Reincarnation: the phoenix fire mystery,* Julian Press/Crown (New York) 1977.

Dulcie Bloxham, *Who was Ann Ockendon?,* Neville Spearman 1958.

Bazı görücü medyumlar, akaşaya özgü "dalga boyu"nun yakalayabilirlerse, akaşik kayıtları inceleme olanağı bulabilirler. Bu şekilde geçmişte olmuş olaylar en özgün şekilde öğrenilebilir. Bunu gerçekleştirdiğini ileri süren kişiler vardır.

Gizem sürüyor

Geleneksel psikoloji, geçmiş yaşamları hatırlama olaylarını kendi yasalarıyla açıklamaya çalışıyor. Fakat bu tür olayların çoğunluğu psikolojinin yasalarıyla çelişiyor. Aslında uygarlığımızın şu andaki bilgi düzeyi, tüm gerçekleri bir yasanın kapsamında düşünmemize olanak vermiyor. Böylelikle de bilinmeyen birçok olay gizemini sürdürüyor...

İşadamlarının önsezisi. Sayfa 348'de.

Nostradamus: Geleceği gören adam

Michel Nostradamus, bütün dünyada gelmiş geçmiş kâhinlerin en ünlülerinden biri olarak kabul edilmektedir. Birçok insan onun önlenemez biçimde gerçekleşecek olan geleceği, önceden haber verdiğini kabul eder. Ata Nirun, farklı bir yorumla onun geleceği haber verdiğini fakat bunu değiştirmenin insanın elinde olduğunu ileri sürdü.

BUGÜNE DEK NOSTRADAMUS'un da, yazdıklarının da sırrı henüz çözülemedi. Bu doğaldı, çünkü kendi öyle istemişti. "**Yüzlükler**" adını verdiği kitapçığındaki, şiirsel sözcüklerin anlamlarını, özellikle anlaşılmaz bir hale getirmişti.

Yaklaşık 4,5 yüzyıldır, bu sözcüklere yüzlerce anlam verildi. Ama, onun yazdıklarının çok azı önceden yorumlanabilmiştir. Nostradamus'un gizem dünyasına girmeden önce, onu biraz tanımaya çalışalım.

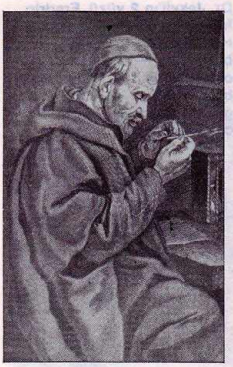

Nostradamus'un ünlü yorumcularından Amerikalı Henry C. Roberts'ın koleksiyonlarından alınmış bir resmi (üstte).

6 yaşından itibaren

Nostradamus, 14 Aralık 1503'te, Güney Fransa'da St. Remy'de doğdu. Yahudi kökenli bir ailedendi ama politik güvence kazanmak için Hıristiyan olmuşlardı. Annesinin babası olan **Jean de Saint-Remy**, Anjou Kralı **Rene**'nin özel doktoruydu. Ama büyükbabanın asıl uzmanlığı, gökbilim ve astrolojiydi.

İşte küçük Nostradamus, altı yaşından itibaren çağının bilginlerinden olan dedesi tarafından eğitilmeye başlandı. Dedesi ona önce Latince, Grekçe, İbranice öğretti. Sonra gökbilim, astroloji, kimya, botanik ve biyoloji dersleri verdi.

Dedesi tarafından mükemmel bir şekilde hazırlanan Nostradamus, Avignon Üniversitesi'nde eğitim gördükten sonra, 1523'te Montpellier Tıp Okulu'na geçti. Üç yıllık bir eğitimden sonra parlak bir dereceyle mezun oldu.

Kehanetlerini yazmaya başlıyor

Fransa'da o yıllarda sık sık ortaya çıkan veba salgınları, Nostradamus'un ün yapmasına neden oldu. Uyguladığı değişik tedavi metotları ve ilaçları çok başarılıydı. Ayrıca tıbbi tedavide, eczacılıkta önemli buluşları oldu.

1547'de evlendi. Salon kentine yerleşti. Buradaki üç katlı evinin çatı katında bulunan çalışma odasında, yoğun bir yazı ortamına girdi. Ama bu kez tıpla uğraşmıyordu. Bambaşka bir konuda çalışıyordu. Kehanetler Kitabı da denen, ünlü eseri "Yüzlükler"i yazmaya başlamıştı.

Kralın öleceğini biliyor

1555'te kitabının ilk bölümü yayınlandı. İşte bu yayından sonra, Fransa Kraliyet Sarayı'

nın dikkatini çekti. Çünkü 1. Yüzlük'ün, 35. dörtlüğünde Kral **II. Henri**'nin nasıl öleceğini anlatıyordu. Kraliçe **Caterina de Medici**, Nostradamus'u Paris'e çağırarak, özel bir görüşme yaptı. Kâhin, yazdığını doğruladı.

"Genç aslan üstün gelecek yaşlısına,
Kavga alanında, teke tek düelloda,
Altın kafesinden gözleri delinecek,
İki yaradan biri, sonra acılı bir ölüm."

Nostradamus'un kralla ilgili dörtlüğü buydu. 1559'da Kral II. Henri bir silahşörlük turnuvasında, genç bir kont tarafından kazayla ağır yaralandı ve on günlük acı dolu bir dönemden sonra öldü. Kontun mızrağı altın miğferinin kafesinden içeri girmiş, gözünü delip, kulağından çıkmıştı. Yani iki yara almıştı. Fransa'nın astrolojik sembolü aslandı, genç İskoç kontunun asalet armasında aslan sembolü vardı.

Nostradamus'un çok ünlü kehanetlerinden biri de doğuyla ilgili. Ona göre, bir doğu ülkesinden çıkacak Deccal (kötülük temsilcisi), savaşlar çıkarıp, dünyanın büyük bir kısmını eline geçirecek. Nostradamus'un kehanetleriyle ilgili vizyonlar gören İngiliz yorumcu Bruce Pennington'un konuyla ilgili resmi (üstte).

Napolyon'u haber veriyor

Bir dönem Avrupa'yı altüst eden **Napolyon**

da, Nostradamus'un kehanetlerinde yer aldı. Yorumcuların çoğunluğu bu noktada hemfikirdir.

"Batı Avrupa'nın en alt kısmından,
Fakir aileden, bir çocuk doğacak,
Tatlı diliyle, kalabalıkları kandıracak,
Etkisi, doğu saltanatından fazla olacak."

Napolyon, Batı Avrupa'nın en alt kısmında bulunan adalardan Korsika'da doğdu. Annesi ve babası yoksul insanlardı. Kendisi tarihin en iyi hatiplerinden biri olarak tanınmaktadır. En zor anlarda yaptığı konuşmalarla, binlerce insanı ölüme koşturmayı başarmıştır. Saltanatı, ihtişamı, Roma İmparatorluğu'nu yeniden kurabilme hırsı o kadar yüksekti ki,Nostradamus'undediği gibi doğunun ünlü sultanlarını, fatihlerini aşmıştı.

Hitler ve Nazizm hakkında

"Üçüncülerin ilki, Neron'dan daha kötü
Yiğitçe değil, o çok insan kanı dökecek,
İnşa edecek, o fırını,
Altın çağ ölü, yeni kral çok belalı."

Üçüncüler diye kastedilen, üç diktatör **Franco, Mussolini, Hitler**'dir. İlki yani en güçlüsü ve ünlü **Neron**'dan daha acımasızı Nazi lideri Hitler'dir. Yiğitçe yani askerce değil, askerlik dışında yüz binlerce insanın kanını dökmüştür.

Toplama kamplarında insanları, ölü, diri yakmak için fırınlar inşa ettirmiştir. Alman toplumu önce yeni liderleriyle Altın Çağ'a girdiklerini sandılar ama tersine çok büyük belalar başlıyordu.

"Aç vahşi hayvanlar gibi nehri aşacaklar,
Alanın büyük kısmında, karşı olacak HİSTER,
Demir bir kafes içinde büyük biri,
Almanya'nın çocuğu gözlediği zaman."

Nostradamus'un Naziler olarak yorumlanan en ünlü kehanetlerindendir. İlk mısrada Naziler'in Ren nehrini aşıp savaşı başlatmaları görülüyor. Alan, yani bölge Avrupa'dır. Avrupa'nın büyük bölümü, Hister'e karşıdır. Kafese konan büyük biri Alman Cumhurbaşkanı Mareşal **Von Hindenbourg**'dur. Almanya'nın çocuğu ise, etrafı ve zamanı gözleyen Hitler'dir.

HİSTER kelimesi yorumcuları çok uğraştırmıştır. Hitler'in şifre adı mıdır acaba? Yoksa Tuna nehrinin eski adı olan İster midir? İkisi de olabilir, çünkü Hitler Tuna yakınında küçük bir kasabada doğmuştur.

Nostradamus, soru üstüne soru doğurmaktadır. Çok açık bazı sözlerin ardından, son derece gizemli sözler geliyor. Neden böyle yapmış? Bu konuyu ileriye bırakıp, biraz da Türkiye'ye dönelim.

Kurtuluş Savaşı hakkında

Bu bölümde fazla yorum yapmak istemiyoruz. Çünkü bu dörtlükler çeşitli yorumcular tarafından, tarihimizdeki çeşitli olaylara bağlandı. Yalnız bazıları gerçekten çok etkin

Bruce Pennington'un Nostradamus'la ilgili bir vizyonu daha. Resimde Nostradamus geleceği gösteriyor (üstte).

gözüküyor.

"Önceki tekelcilerin danışmanları,
Fatihler kandırılmış, Melite'den,
Rodos, İstanbul, zıtlar karşılaşacak,
Yer gerekecek, takipçilerden kaçanlara."

Bu dörtlük de İstiklal Savaşı ile ilgili bulunuyor. İlk mısradan yorumlayalım: Eskiden beri Anadolu üzerinde tekel olmak isteyen, Yunanistan, İtalya ve Fransa. Danışmanlar ABD ve İngiltere.

Fatihler yani 1. Dünya Savaşı'ndan galip çıkan Osmanlılar, ama mağlup ilan edildiler. Melite normal yorumda Malta'dır ama Nostradamus burada mitolojik deniz yaratığı Melite'yi kastetmiş. Melite denizden çıkar, karadakilere saldırır. Yani Anadolu, denizden saldırıya uğrayacak (İzmir'in işgali).

Rodos ve İstanbul zıtlardır yani Yunanlılar ve Türkler. Takipçiler ise **Mustafa Kemal**' in orduları ve sonuçta yer bulamayıp denize dökülen Yunanlılar.

Türkiye dörtlükleri

1. Tanrı, gökler tüm ilahi âlem suyun içinde,
Giriş İstanbul'da, yedi tıraşlı baş ile,
Karşı meshedilmeye üç yüz Trabzonlu,
İki yasa konacak, korku, inançsızlıktan doğan.

2. Vahşi bir saldırı hazırlanıyor Kıbrıs'ta,
Gözlerde yaşlar, harabeler görülüyor,
Türk donanması, Rumlar büyük zararda,
İki karşıt çatışma, büyük bir kayalıkta.

3. Büyük bir örtü, Adriyatik Denizi dışından,
İstanbul yakınında büyük bir teşebbüs,
Düşmanlar kayıpta, dostlar olacak,
Üçüncü karışıklık yapacak, sap üstünde.

4. Karadeniz'den, büyük Tatarımsı,

Bir kral görünecek, Fransa'ya kadar,
Delip geçecek Kalmukistan ve Ermenistan'ı,
Ve gücü İstanbul'dan Fransa'ya çok sert olacak.

5. Mars, Merkür, Ay birleştiklerinde,
Güneye doğru, bir büyük kuraklık,
Asya'nın en uzak yerinde büyük sarsıntı,
Korent, EFES şaşkınlık içinde olacak.

6. Borazan sahte, onu saklamak çılgınlık,
İstanbul'da yasal bir değişim olacak,
Mısırlı taklitçi, zayıf ve çözülmüş,
Yasa, kural, değişecek para, kazanç."

Dörtlüklerin yorumu

Tüm bu dörtlükler Türkiye ile ilgili. Birinci dörtlük son derece mistik, İstanbul'un yedi tepesiyle beraber çok önemli bir olaya sahne olacağı düşünülebilir. İkinci dörtlük Kıbrıs Harekâtı'nı açıkça ortaya koyuyor. Üçüncü dörtlük Çanakkale Savaşı ile ilgili bulundu. Üçüncü, İngiltere'dir, yani o dönemde dünyanın üçüncü büyüğü. Sap ise, Çanakkale'ye yani yarımadaya verilen ad.

Dördüncü dörtlükte Hazar Denizi üzerinden, Fransa'ya kadar etkin olacak birinden söz ediliyor. Tarihte böyle biri yok. Bazı Fransız yorumculara göre, burada Türk-Ermeni çatışması anlatılmıştır. Beşinci dörtlük, bir yoruma göre, 1985 içinde Efes, Kuşadası'ndan, Korent, Atina'ya kadar etki yapacak olan bir depremdir. Bir başka yorumdaysa, bu bölgede çok önemli bir şeyin bulunmasıdır.

Son dörtlüğü, bazı yorumcular İstiklal Savaşı'na bağlamışlar, Mısırlı taklitçi, Osmanlı İmparatorluğu'nu terk edip isyan eden **Kavalalı Mehmet Ali Paşa.** Değişen paraysa, 1939'da Osmanlı Bankası'nın yerini, Merkez Bankası'nın alması.

Daha fazla bilgi için:

Kurt Allgeier /*Nostradamus' tan Geleceğin Tarihi*/Cep Kitapları-1982
James Laver/*Nostradamus*-/Penguin Books-1952
Henry C. Roberts/*The complete prophecies of Nostradamus*/Nostradamus Inc. New York-1949
Mirella Corvaja/*Le profezie di Nostradamus*/Milano-1976
Nur Serter/*Sevgi Dünyası Dergisi*/Ağustos-Eylül 1984 sayıları.

Bruce Pennington'un bir başka vizyonu. Nostradamus'un Hitler ve Nazi dönemi ile ilgili kehanetlerini simgeliyor (altta).

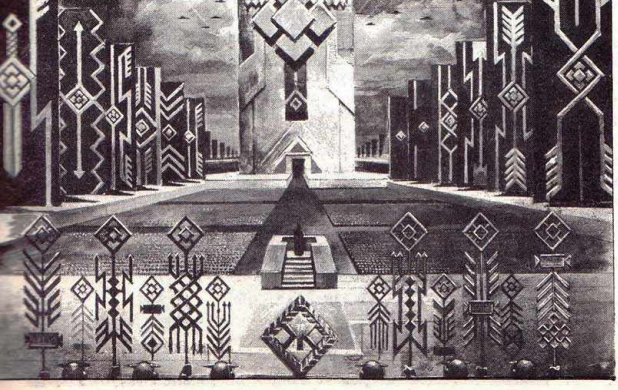

Nostradamus yorumu

İnsanoğlu, geleceğini daima merak etmiştir ve edecektir. Bu nedenle de, Nostradamus'a bir kâhin olarak bakıldı. Gerçekte kendisi, hiçbir zaman kehaneti ve falcılığı kabul etmemiştir. Onun astrolojisi, bilinen astrolojiden çok farklı bir biçimdeydi. Eserinin 6. Yüzlüğü'nün sonunda, şöyle yazıyordu.

"Bu dizeleri kim okursa, olgun düşüncelerde olsun,
Yaklaştırma kalabalıkları, cahilleri, saygısızları,
Tüm astrologlar, barbarlar, aptallar uzak durun,
Aksi takdirde, eski törelere göre lanet olsun."

Görüşümüze göre, Nostradamus bu kehanetlerinde gelecekte olacak olayları ikiye ayırmıştır. Kişisel olaylar, kitlesel olaylar. İşte klasik astroloji ile burada ayrılır. Yani bir insanın doğum haritasını çizip de senin geleceğin şöyle olacak ve bunu değiştiremezsin demek doğru değildir. Gelecekte insanın hür iradesiyle olacak olaylarda çeşitli seçenekler vardır. İnsan bunları önceden bilirse pekâlâ birisini seçebilir.

Nostradamus'a göre, dünya yanlışlıklar, günahlar, ihtiraslar dolu olan geçici bir yerdir. Buradaki her şey hata doludur. Tanrı, insanları burada dener.

Onun sonsuzluğu ve erişilmezliği dünyanın dışında yani gökte görülür. Bu deney yerinin çevresindeki her tür görüntü, kesin ve hatasızdır yani Tanrı'nın düşüncelerini yansıtır. Yıldız değişimleri ve astrolojik hesaplar dünyada olacak olayların, yönetim ya da kontrol tablolarıdır.

Aynen bir aracın kontrol tablosunda olduğu gibi, kırmızı bir ışık yanar, uyarır. Hemen bir tedbir almak gerekir. Ama tüm bu göksel sistem, ilahi yasalarla kusursuz bir biçimde işler. İşte bu uyarı ve yönetim tablolarını okuyabilen, yıldızlarda hem geçmişi, hem geleceği, hem de şimdiki zamanı rahatça görebilir.

Nostradamus, yüzyıllardır yorumlandı. Onun asıl anlatmak istediği hâlâ gizlidir. Yazık ki, kehanetlerine, binlerce saçmalık karıştırıldı. Prenses **Caroline**'nin aşklarından, Prens **Charles**'ın **Diana** ile evliliğine kadar güncel aktüalite ile onun yazdıkları arasında bağlantı kurdular. Halbuki, Nostradamus bir anlamda, insanoğlunun hür iradesiyle, mutlak iradenin karşısında neler yapabileceğini anlatmak istemişti.

Görmediği Karaman'ı hatırlayan İrlandalı

İrlandalı şair James Clarence Mangan'ın (1803-1849), Konya'nın Karaman kazasına karşı çok özel bir sevgisi olduğu biliniyor. Türkçe yazdığı şiirler bunun kanıtı. Bu durumu açıklamak çok zor. Çünkü o, kısa ömründe, değil Karaman'a, Anadolu'ya bile gelmemiş. Arkadaşımız Ata Nirun bu ilginç olayı inceledi.

İRLANDA İLE TÜRKİYE arasında hiçbir benzerlik olmadığı bilinen bir gerçek! Konya' nın Karaman kazasındaki sosyal yaşam herhalde İrlanda'nın başkenti Dublin'dekinden son derece farklıdır.

Dublin sokaklarında köylüler, yumurta, soğan, patates, yoğurt satmazlar. Cami minareleri yerine, kiliselerin çan kuleleri görülür. Karaman'da ayran ve rakı içilir. Dublin'de ise viski.

Kısacası, Dublin ile Karaman arasında bir yakınlık görülmez. Ama, Dublin'in Saint Stephen meydanına giden biri, burada şair **James Clarence Mangan**'ın bir heykeli ile karşılaşır. Çünkü kendisi İrlanda'nın milli şairidir. Onun çok garip bir özelliği de aynı zamanda Karamanlı olmasıdır.

James Clarence Mangan kimdir?

James Clarence Mangan, 1803'te Dublin'de doğdu. 1849'da öldü. 1818'de çok fakir olan ailesine yardım için çalışma hayatına atıldı. Adliyede yazı kopya ederek hayatını kazanmaya başladı.

Kendi çabalarıyla Latince, Almanca ve İtalyanca öğrendi. 1830'dan sonra, nedendir bilinmez, birden Türkçeye merak sardı. Dublin Kütüphanesi'nde Osmanlı İmparatorluğu ve Türklerle ilgili eserleri incelemeye başladı. O kadar ilgilenmişti ki, kütüphaneden hiç çıkmıyordu. Bir süre sonra, "**University Magazine**" adlı bir dergide özellikle Karaman'la ilgili şiirler yazmaya başladı.

"Seni rüyalarımda görürüm, Karaman"

Şair Mangan'ın Karaman'la ilgili şiirlerinden biri aynen şöyle:

KARAMANLI SÜRGÜN

Seni hep rüyalarımda görürüm, Karaman, / Senin yüzlerce tepeni, binlerce dereni, / Senin altın ışıklı sabahın parıldadığı zaman, / Günbatımında güneşin çizgisinin derinliğinde, / Işık oklarıyla, tepelerin, derelerin Karaman. Çok uzak bir hayal gibi, rüyalarımdasın Karaman, / Kızgın, ışıklı ovaların, güneşin, göğün, oh Karaman / Gözlerimde siyah mezar taşları beliriyor, Karaman. / Yaz çiçeklerine ve renklerine bakıyorum, / Henüz rüyalarımdasın, yükseliyorsun / İhtişamınla gözlerime hoş geldin, Karaman, / Yaşamımda hep yer alıyorsun, Karaman.

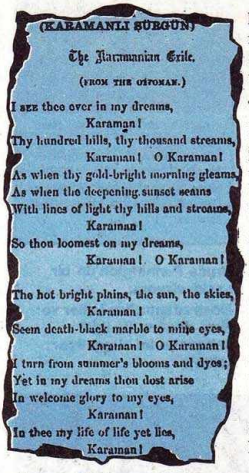

(KARAMANLI SÜRGÜN)

The Karamanian Exile.

(FROM THE OTTOMAN.)

I see thee over in my dreams,
Karaman!
Thy hundred hills, thy thousand streams,
Karaman! O Karaman!
As when thy gold-bright morning gleams,
As when the deepening sunset seams
With lines of light thy hills and streams,
Karaman!
So thou loomest on my dreams,
Karaman! O Karaman!

The hot bright plains, the sun, the skies,
Karaman!
Seem death-black marble to mine eyes,
Karaman! O Karaman!
I turn from summer's blooms and dyes;
Yet in my dreams thou dost arise
In welcome glory to my eyes,
Karaman!
In thee my life of life yet lies,
Karaman!

İrlandalı-Karamanlı şair James Clarence Mangan'ın resmi (en üstte). Yine onun hiç görmediği Karaman'la ilgili şiirinin kupürü (üstte).

Tuhaf bir sevgi

İrlandalı şairin Karaman'a karşı duyduğu sevgi, tuhaftır. Şiirin yazıldığı tarih 1830. Mangan'ın Anadolu'ya hiç gelmediğini biliyoruz. Ayrıca o dönemde gazete, televizyon, radyo gibi iletişim araçları da yok. AmaMangan, her nasılsa kendini bir Türk yerine koyuyor, Karaman'a karşı olan sevgisini yukarıdaki mısralarda açıkça dile getiriyor. Mangan'ın Karaman'ın doğal güzelliğine olan hayranlığını belirtiyor. Gerçekten de bilinen o ki, Karaman, yazları ve baharları doyulmaz bir güzelliğe sahip. Ama işin anlaşılmayan yanı, Mangan'ın bu güzellikleri yaşamı boyunca hiç görmediği halde nasıl bilebildiği...

Savaşa giden Karamanlı

Mangan'ın "**Karamanlı Sürgün**" adlı şiiri uzun. Bizim almadığımız bir bölümünde bir de öykü var. Bu öyküde savaşa gönderilen bir genç anlatılıyor. İrlanda edebiyatında da çok tanınan bu şiirde genç adam, Erzurum'da memleketinin hasretini çekiyor. Şiirde, ayrıca çok kanlı bir savaş anlatılıyor. Birkaç mısrayı okuyalım:

Kan göl gibi, kemikler saçılmış, kırık, / Azrail ortada dolaşıyor, Ekber ola, / Muradım sensin Karaman.

Şiirin tamamında sıla hasreti çeken bir insanın duyguları açıkça ortada. Orijinal metinlerde de, "Ekber", "Murad", "Azrail" adları aynen var. Erzurum'dan sözedilmiştir. Gerek Karaman'ı, gerek Erzurum'u, gerekse yukarıdaki adları böylesine kullanabilmenin bir sırrı olmalı...

Bir Müslüman gibi

Şair Mangan'ın "Oxford İngiliz Şiir Antolojisi"nde Osmanlı ülkesi ve Türklerle ilgili birçok şiir yer alıyor. Tüm bu şiirlerde içten ve samimi bir anlatım var. Özellikle,

Çayırlı Boğaziçi "Meadowy Bosphorous" adlı şiirinde, Bizans'ın hemen sonrasındaki görünümüyle Boğaziçi mükemmel bir biçimde anlatılıyor.

Mangan, tam bir Müslümanın, hem de tasavvufu anlayan bir Müslümanın bakış açısıyla bakın ölümünü nasıl anlatıyor:

Kervan artık yola çıkıyor, bilinmeyen bir ülkeye doğru, / Çanlar hareket işareti veriyorlar, sevin ruhum, zavallı kuşum, / Artık kurtuldun, kafesin çöküyor, demirleri dağılacak yakında, / Elveda dertli dünya, günah, acı ve vefasızlık dolu dünya, / Artık ruhum, Allah'ın sakin yurdunda dinlenecek.

Bir Türk şairi gibi

Mangan, her haliyle ve her düşünüşüyle bir Osmanlı Türkü ve Müslüman olmak istiyordu. Çok büyük bir özlem içindeydi. Bir Türk şairi gibi ama, İngilizce yazdı. Üstelik ancak Türk edebiyatında görülen, gazel türünde şiir de yazdı. Yani aynı kelimeyi mısra atlatarak, mısra sonlarında tekrarladı. İngiliz şiir dilinde bu tür tek şiir örneği, sadece Mangan'da var.

İrlandalı yazar, araştırmacı ve radyo konuşmacısı **Peter Herd,** 1965'lerde yaptığı bir araştırmada, Mangan'ı ve onun Türkiye tutkusunu inceledi. Ona göre, Mangan, Anadolu'yu çok seviyordu ve bu sevgi sonucunda Türkiye ile ilgili her şeyi incelemişti. İşte bu yüzden, bu şiirleri yazmıştı.

Ama bu sevginin nedeni nedir? İşte bu soruyu Herd cevapsız bırakıyor.

Yeniden bedenlenme teorisi

Ruhçuluğa göre bu olayın tek anlamı vardır. Reenkarnasyon (yeniden bedenlenme). Yani ruhun ölümden sonra beden değiştirmesi. Buna göre ruh, çeşitli yaşamlarda edindiği birikimleri unutmaz ama, fizik beden unutur. Ama çok etkin ya da şok getirici olaylar, çok özel durumlarda birden beliriverirler. Maddi ve manevi acılar, şoklar ve içe dönüklük, bu ruhsal bilgi birikimlerini açığa çıkarabilirler.

Daha fazla bilgi için

Reenkarnasyon, Reşat Bayer, 1956

Reenkarnasyon, Bilim Araştırma Merkezi Yayınları, 1980

Oxford Antologie of English Verse (İngiliz Kültür Derneği)

İrlanda (üstte) ile Karaman (altta) arasında hemen hiçbir benzerlik olmadığı biliniyor.

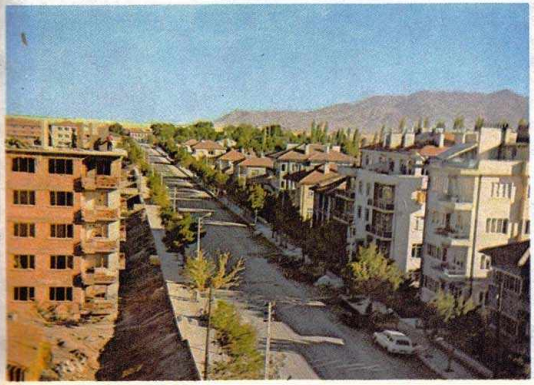

Olayın açıklaması

Reenkarnasyon inancına göre, James Clarence Mangan, önceki yaşamında Karamanoğulları Beyliği döneminde yaşamıştı. Bir Karamanlı olduğu için Konya tasavvuf öğretisine yakındı. Yani Anadolu mistisizminin göbeğindeydi. Karamanoğulları'nın yaptıkları savaşlara katılmış ve Anadolu'daki beyliklerin mücadelesinde bulunmuştu. Bu arada Erzurum'a kadar gitmişti. Peki, İstanbul'a nasıl gelmişti?

Fatih Sultan Mehmet, 1467'de Karaman'ı ya da o zamanki adıyla Larende'yi ele geçirdi. Kentin tüm ileri gelenlerini ve gençlerini Anadolu'nun birçok yerine dağıttı. Bu arada bazı Karamanlılar, İstanbul'a getirtilerek Fatih semtine yerleştirildiler. Fatih'teki Karaman Mahallesi'nin adı o dönemden kalmadır. İşte Mangan, geçmiş yaşamında belki de o sürgünlerdendi.

Nedenini bilmeden Türkiye'ye sevgi duyan bir insan. Sonra başlıyor, bu sevgiyi tatmin edecek yollar aramaya. Birkaç kelime Türkçe öğreniyor. Ama merak ve sevgisi arttıkça, bir şeyler hatırlamaya başlıyor ve bu hatırladıklarını yazıya döküyor. Yani bir önceki yaşamından bazı bölümleri hatırlamaktadır.

Acaba?..

Mangan olayı yine bilemediğimiz ve tam olarak anlayamadığımız birtakım olguları işaret ediyor. İnsan huzurlu, rahat ve mutlu ise mesele yok!

Fakat bir de, Mangan gibi sıkıntı, özlem, arayış içinde kıvrananlar var. Galiba bunlar çoğunlukta. Acaba böylelerinin içinde de geçmiş bir yaşamın izleri mi yaşıyor? Eğer böyleyse, bunu ortaya çıkarmanın bir yolu bulunmalı...

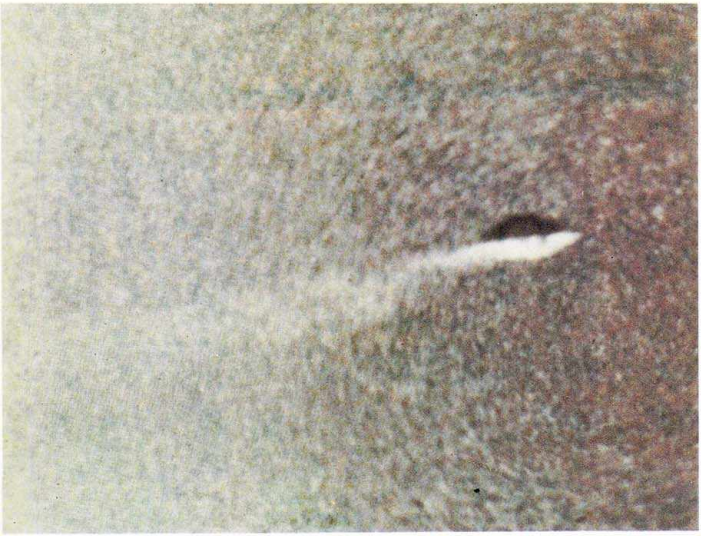

Tipik bir gün ışığı diski. Alışılmadık özelliğine dikkat edin. Arkasında, bıraktığı dumandan bir kuyruk görüntüsü var (solda).

Hava parıltısı olarak bilinen geceleyin gökyüzü ışıldaması. Uçandaire olarak aldanmaya elverişli bir olaydır. Gerçekte yukarı atmosferde, güneş ışınımını soğuran atomların enerjilerini açığa çıkarması nedeniyledir (altta).

Uçandaire görürseniz...

Uçandaire gözlemi yapanlar, nelere dikkat edecekler? Gördüklerini nasıl tanımlayacaklar? Nerelere başvuracaklar?..

UÇANDAİRE GÖZLEMİ yapmak kolay bir iş değil. Birçok ayrıntıya aynı anda dikkat etmek ve bunları unutmamak gerekiyor.

Bazı gerçek olayların nasıl yanlış anlaşıldıklarını ve bazı olayların da nasıl aldatıcı olduklarını bilmekte fayda var.

Ne gördüklerini anlayamadılar

1978 Temmuz'unda İngiltere'de Manchester'da orta yaşlı bir çift, gökyüzünde asılı parlak kırmızı renkte bir çark görüntüsüne tanık oldular. Bir uçandaire gördüklerini düşündüler. Gerçekte bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı. Televizyonda programlarını izledikleri gökbilimci **Patrick Moore**'a yazdılar.

Belki olayı tam olarak ifade edemediklerinden ya da Patrick Moore bir uçandaire uzmanı olmadığı ve daha önemlisi uçandaireleri tanımadığından, onlara, doğru sorular yöneltmedi. Gördüklerinin oldukça büyük bir göktaşı olabileceğini söyledi. Bu çift, altı ay sonra televizyonda tanınmış bir uçandaire araştırıcısı görene kadar konuyla ilgili daha fazla bir şey yapmadı.

Olayın gerçeği

Daha sonra onunla temasa geçip yaptıkları gözlemi anlattılar. Gördükleri her neyse, açıklıkla görmüşlerdi ki, bir göktaşı değildi. Bir göktaşı olması için çok büyüktü ve gün ışığında birkaç dakika görülmüştü (Göktaşları yalnız birkaç saniye için görülürler). Sonradan anlaşıldı ki, gerçek bir uçandaire gözlemi yapmışlardı. Çünkü bu olay sonradan birinci türden bir ilişki, yani bir uçandairenin uzaktan gözlemi olarak kabul edildi. Fakat ne olursa olsun, sonuçta bilgiler ebediyen kaybedilmişti. Ne yazık ki, Manchester olayı bu

darkmalt

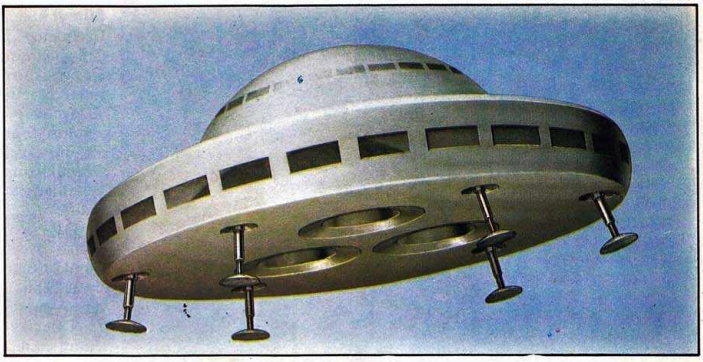

şekilde kaybedilen tek ... da değildi...

Cevap dahi alınamadı

İki yıl önce, yine aynı bölgede birkaç mil ötede yaşanmış bir başka olay daha var. Manchester Polis Birliği'nden dedektif **Norman Collinson,** sabah erken saatte görevinden dönerken gökyüzünde garip, beyaz bir disk gördü.

Doğal olarak, gördüğünü "yetkili makamlar" olarak bildiği yerlere bildirdi, cevap bekledi. Üstlerine bu olayı takip etmeleri için ısrar etti. Yazdığı raporun Savunma Bakanlığı'na ulaşmış olduğunu öğrendi. Bir cevap alabilmek için yaptığı bütün girişimler neticesiz kaldı. Açıkçası cevap vermek istemiyorlardı. Bakanlıktan ümidini kesince bölgedeki üniversiteye başvurdu. Fakat durum pek değişmedi. Çünkü aydınlatıcı bir cevap alamadı.

Civarda uçandairelerle ilgilenen kimseleri arayıp, adreslerini sorduğu zaman, böyle sıkıcı ve saçma şeylerle uğraşmamasını söylediler. Buna rağmen Collinson, bir uçandaire grubu ile ilişki kurdu. Ama pek tatmin olmadı.

Uçandaire araştırıcısı oldu

Collinson, bu olayda dışlandığını hissetti. Tepki olarak kendisi bir uçandaire araştırıcısı oldu. Sadece gözlemi ile ilgilenmeyi bıraktı. Her türlü uçandaire gözlemiyle ve bu konudaki teorilerle ilgilenmeye başladı.

Bir bölüm uçandaire raporunda, uçandairenin basit yapısından çok, daha karmaşık tariflerine rastlanıyor. Bu çizimde, görüldüğünde ya da görüldükten sonra ortaya çıkan ayrıntılar yer alıyor. Fakat bir uçandaire yüksek hızda şimşek gibi geçerse, bu ayrıntıların ne kadarı hatırlanabilir (üstte).

Türkiye'den iki yanlış olay

1983 Temmuz'unda **A. Sanlı,** saat 22.00 dolayında evinin balkonundan baktığında, Adalar üstünde gökyüzünde çok parlak iki cisim gördü. Cisimler 10 dakika kadar öylece durduktan sonra, birbirine paralel olarak dikleme sine denize düştüler. A. Sanlı'nın ilk izlenimi, tanımlanmayan uçan cisimler gördüğüydü. Oysa, onun gördükleri hava tatbikatında kullanılan aydınlatma mermileriydi.

Aynı yıl, ekim ayında **K. Alkan** gece 04.00 dolayında uyanıp pencereden baktığında, Çamlıca üstlerinde Ay kadar parlak bir cisim gördü. Dikkatle baktığında hareket ediyor izlenimine kapılıp, cismin fotoğraflarını çekmeye başladı. Oysa, o günlerde oldukça parlak görülen Venüs gezegenini görüntülemişti.

İncelemek şart

Görüldüğü gibi, bir uçandaireyle karşılaştığını sanan gözlemcinin gerçekten ne gördüğünü anlayabilmesi için birtakım ön bilgilere sahip olması gerekiyor. Uçandaire olduğu sanılan bir gözlemin ardında herhangi bir atmosferik olay da yatıyor olabilir. Nitekim birçok uçandaire raporu incelendiğinde uçaklar, gezegenler, yıldızlar, göktaşları, balonlar, uydular, bulutlar, çeşitli aldatmacalar ortaya çıkmıştır. Bu saydıklarımızın uçandairelerle karıştırılmasına çok sık rastlanılır.

Öncelikle cisim gözlendiğinde, yörüngesi, genel hareketleri, ışınım durumu ve genel özellikleri o anda incelenmeye çalışılmalıdır. Bunun yanı sıra, dünya yapısı bir cismin, bir gökcismi ya da atmosferik herhangi bir oluşum olup olmadığı klasik bilgiler ve mantık ölçüleri içerisinde açıklanmaya çalışılmalıdır.

Tabii, en iyisi bu cismin görüntüsünün elde edilmesidir. Edilemediyse diğer teknik olanaklar içinde bütün ihtimaller incelenmelidir. Eğer sonunda yapılan gözlem yine de tanımlanamamışsa, bu, bilinmeyen bir nesne, oluşum, bir ışık ya da tanımlanmayan uçan bir cisim demektir.

Gece görülen bu esrarengiz ışık, bir baryum bulutudur. 1970'lerde dünyanın elektrik ve manyetik alanları araştırmasının bir parçası olarak NASA tarafından yukarı atmosfere atıldı (üstte).

Başka tanıklar

Gördüğünüzün gerçek bir uçandaire olabileceğine inanıyorsanız, onaylayıcı tanıkları bulmak da önemlidir. Fakat, bu konuda size inanmayanlar, sizin açıkça gördüğünüzü göremeyenler olacaktır. Bu da hiç kimseye haber vermeyin anlamına gelmez. Onların da gördüklerinize katkıları olabilir, birtakım açıklamalardan sonra gördüğünüz, belki de tanımlanabilen uçan bir cisimdir.

Fotoğraf çekme

Erişebildiğiniz bir yerde fotoğraf makinesi varsa kullanın! Şaşırtıcıdır ki, o anda fotoğraf çekebilecekken çoğu kimse bunu becerememektedir. Hava karanlıksa, yaklaşık bir saniye gibi uygun bir poz süresi vermek gerekir.

Eğer hava karanlıksa, fotoğraf makinenizin pozunu kontrol edin. Bunlara dikkat ederseniz, iyi bir fotoğraf elde etme şansınız artacaktır. Tüm uçandaire gözlemlerinde, ya da benzeri cisimlerin fotoğraflarının çekiminde hep aynı hatalar görülüyor. Telaştan ya da heyecandan fotoğraf makinelerinin ayarları yapılmıyor.

Arabadayken

Bir arabadaysanız, önce kontağı sonra radyoyu çalıştırmayı deneyin. Çünkü, bir bölüm uçandaire olaylarının elektrik sistemlerinde parazite neden olduğunu destekleyen yeterli sayıda gözlem vardır. Bu belirti son derece önemlidir ve hatırlanmaya değer nitelikte bir özelliktir.

Optik yanılma

Cismi gökyüzünde gördüğünüzde birkaç çabuk deneme yapın. Başınızı oraya buraya döndürdüğünüzde bu cismin ne olduğunu gözleyin. Büyük olasılıkla hiçbir şey olmayacaktır, fakat bir iddiayı elemiş olursunuz. Bu, gözün optik sistemindeki ölü madde parçalarının genellikle uçandaireler sanıldığı şeklindedir. Eğer böyleyse cisim, gözünüzle birlikte hareket edecektir.

Süreyi kullanmak

Uçandaire gözlemleri genellikle kısadır. Cisim göründüğünde birini telefonla aramaya pek fırsat bulunamaz. Ayrıca, siz bu işi yaparken cisim alıp başını gidebilir de! Bu yüzden süreyi, cismi mümkün olduğu kadar ayrıntısıyla anlamak için kullanmak daha iyidir. Bu, uygulamayla gelişen bir ustalık ister. Gördüklerini farklı süreler sonunda bütün ayrıntılarıyla hatırlamak da ayrı bir beceri işidir.

331. sayfadaki uçandaire resmine bir dakika süreyle bakın. Ertesi gün, detaylarını mümkün olduğu kadar hatırlamaya çalışarak çizin. Tabii, tekrar bakıp kendinizi aldatmayın. Aynı şeyi bugüne kadar "BİLİNMEYEN"de çıkan uçandaire resimlerine bakarak tekrar edin. Sonra zaman birimini sık sık değiştirin, bir saatten bir haftaya kadar uzatın ve yeniden çizin. Detayları gittikçe daha iyi hatırladığınız, her aşamada daha iyi fark edeceksiniz.

Herkes gözlemini yazmalı

Cisim kaybolduktan sonra, varsa diğer tanıklarla, gördüklerinizin ayrıntılı tartışmasına girmeyin. Olayı kimin ve kime rapor edeceği üzerine anlaştıktan sonra, karşılıklı telefon ve adres isteminde bulunun. Gördüklerinizi yazın. Diğer tanıklara da gördükleri cismi ve olayın ayrıntılı tasvirini yazmalarını önerin. Her tanığın bunu bağımsız olarak yapması ve olay açıklığa kavuşana kadar diğerlerine söz etmemesi önemlidir.

Sonuçta, tüm tanıklarla beraber, ilk uygun fırsatta görülen cismin çizimi yapılmalıdır. Her tanık anlatımını bağımsız yapmalıdır. Diğerine bir şey söylememelidir. Böylece kimse diğerinden etkilenmeyecektir.

Örnek ülke: İngiltere

Uçandaire gözlemleri, özellikle İngiltere ve Amerika'da büyük ilgi görür. İngiltere, bu açıdan gerçekten örnek bir ülkedir.

Bu ülkede gözlemin bildirileceği kuruluşlar vardır. Gözlem öncelikle polise bildirilir. Anlatılan hikâyenin kontrol edilmesine önem verilir. Bazı olaylarda polis, Savunma Bakanlığı'na haber verir. Polis karakolları, İngiltere'de uçandaire raporlarına ve gözlem haberlerine alışkındırlar ve deney kazanmışlardır.

Bir uçandaireye tanık olursanız, en önemli şey ne gördüğünüzü tam olarak hatırlamanızdır. Bu testle, gördüğünüzü hatırlayıp hatırlamadığınızı kontrol edebilirsiniz. Resme sol tarafından başlayarak, 10 saniye süreyle bakın. Sonra durun ve resmi kapayıp ne gördüğünüzü hatırlamaya çalışın. Belleğinize dayanarak çizim yapın. Göreceksiniz ki, resmin orijinali ile sizin hatırladıklarınız arasında büyük farklar olacaktır.

Bu olayı, bir uçandaire gözlemi için aynen düşünebilirsiniz. Acaba belleğinizde nasıl bir iz bırakmaktadır? Büyük bir olasılıkla, silinmez bir anı olacaktır. Ama yapılan deneyler gösteriyor ki, kaza ve cinayet tanıkları aynı sonuçları vermemektedir, ki bunlar günlük gözlemler değildirler, istisnai olaylardır.

Bu resme baktıktan sonra, bir erkek, büyük bir olasılıkla duraktaki genç kızı hatırlayacaktır. Kadın gözlemci ise, genç kızın elbisesi ile ilgili detaylara dikkatini verecektir.

Hatıralarımız genellikle bizleri ilgilendiren konularla ilgilidir. Güvendiğimiz hatıralarımız, geçmişteki deneylerimizle ilgilidir ve biz bunu ararken kullanırız. Londra'ya yabancı biri, Londra'nın siyah taksilerini ve iki katlı otobüslerini resme baktıktan sonra hatırlayacaktır.

Ama aynı kişi, saatin kaç olduğunu veya otobüsün numarasını hatırlamayacaktır. Çünkü dikkati, hatırladıklarına önceden yönelmiştir. Halbuki bu resmin içerisine, bir uçandaire yerleştirilmiştir. Şimdi düşünün, ne kadar zamanda fark edebildiniz?

Bu deney sonucunda önemsiz bildirileri ayırt edebilirler. Ama yere inmiş bir cisim görüldüyse, o zaman polis, tanıkla görüşecektir. Hele bazı olaylarda polis görevlilerinin tanık olması, olayın değerini artıracaktır.

Bazı olaylarda bölgedeki askeri kuruluşlara haber verilir. Havaalanları yetkilileri de buna dahildir. Bir havaalanı yetkilisi bu tür bir gözlemi doğru olarak yorumlamalıdır. Çünkü onun uzmanlığı buna uygundur.

Radarında alışılmadık bir şey görünce, hemen anlayacaktır. Olayın reddi veya doğru yorumu böylece kolaylaşacaktır. İngiltere'de Savunma Bakanlığı, sivil yetkililerin onayladıkları olayları özellikle incelemekte ve araştırma yaptırmaktadır.

Özel kuruluşlar

Birçok ülkede, çok çeşitli şekillerde çalışan uçandaire araştırmacıları ve özel kulüpler vardır. Bunların bazıları dini kurumlar tarafından desteklenir ve korunurlar.

Bu kuruluşların çoğuna güvenilir. Ciddi araştırmalar yaparlar. Tanınmış uçandaire gözlemlerini listelerler ve adreslerini alarak olayı sonuna kadar izlerler. Bir gözlemde adı geçen yer, o listede yoksa orada muhakkak önemli bir gözlem olmadığı için yoktur.

Ayrıca ilginç gözlemleri, uluslararası kuruluşlara bildirmek de, bu alanda bir gelenektir. Bu tür uçandaire gözlemleri ile ilgili kuruluşların listeleri, dünyaca ünlü **"Flying Saucers Review"** adlı yayında bulunmaktadır.

Türkiye'de

Türkiye'de ise başvurulacak yer ya da kimseler, üniversite, rasathane ya da hava meydanlarında görevli uzman ve yetkili kişilerdir.

Özellikle bu kişiler arasında konuyla ilgili olan ve değerlendirmesine güvenilen kimseler olup olmadığının bilinmesi, öyle açıklamada bulunulması önemlidir. Çünkü uçandairelere inanmayan ya da bu konuyu ciddiye almayan bir ilgilinin gözleminizi değerlendirmesi pek istenir bir durum değildir.

Uluslararası uçandaire kuruluşlarının bazıları:
İngiltere: UFO Investigators, Network, 8 Whitethroat Walk, Brichwood, Warrington, Cheshire, England WA 36 PQ.
ABD: Center for UFO Studies, 1609 Sherman Avenue, Room 207, Evanston, Illinois, USA, 60201.

Daha fazla bilgi için:
Charles Bowier, *Uzaydan Gelenler:* Ruh ve Madde Yayınları, 1977.
Haluk E. Sarıkaya, *Uzaylılar ve Uçandaireler:* Milliyet Yayınları, 1975.
Giovanni Scognamillo, *Uzaydan Geldiler:* Koza Yayınları, 1974.
Toygar Akman, *Evren Boyutları ve İnsan:* Milliyet Yayınları, 1978.

Karanlıktaki yabancılar

BAZI ARAŞTIRMACILAR, uçandairelerin, bugünkü insanlar tarafından anlaşılması zor olan, başka bir hayatın yasalarına bağlı olduklarını ileri sürüyorlar. Bir uçandaire görmenin, gören kişilerin ruhsal durumlarıyla ilgili olduğu düşüncesi var. Fakat aşağıdaki 3 olay, herhalde böyle değerlendirilemez. Çünkü, İngiltere ve İspanya'dakinde radar alanlarında görünüyorlar. Fransa'dakinde ise, tren raylarına işaret bırakıyorlar.

"Havaalanında bir cisim var!"

Radar ve çıplak gözle gözlem: Ipswich yakınında, Bentwaters, İngiltere, 13 Ağustos 1956.

13 Ağustos 1956 gecesi, İngiltere'nin doğusunda Amerikan Hava Kuvvetleri, hava kontrol ve radar merkezlerinden biri çok meşguldü. Şimdiye kadar, sahte, birtakım radar görüntüleri tespit etmişlerdi.

Fakat, bu seferkiler kesinlikle bilinmeyen cisimlerin izleriydi. Burada anlatılanlar, Amerikan Hava Kuvvetleri tarafından Condon Raporu'na "radar görüntülerinde en şaşırtıcı ve alışılmadık olay" şeklinde geçti.

Havada hareketli bir cisim

İlk olay, Ipswich yakınında, Bentwaters'taki Amerikan Hava Kuvvetleri tarafından kiralanan bir radar istasyonunda başladı. Saat gece 22.55'di. Hava Kontrol Merkezi, 50 km doğuda, havada hareketli bir cisim belirledi. Hızı saatte 3200-6440 km arasında değişmekteydi.

Bentwaters üzerinden geçti. Hızlanarak batı tarafında 50 km'lik bir uzaklık içinde gözden kayboldu. Bu uçuş, radarda ayrıntılı olarak gözlenemedi. Fakat, yer kontrol kulesindeki görevli, yerden baktığında "yüksek hızda kırmızı parlak bir ışık" gördü.

O esnada, bir C-47 pilotu, Bentwaters'ın 1200 m üstünde Yer Kontrol ile haberleşiyordu. Aşağı baktığında, yer ve uçak arasında parlayan bir ışık gördü. Cisim Lakenheath yöresine doğru yol aldığında diğer radar istasyonu da olayı hemen belirledi.

Radar kaydediyor

Lakenheath'teki yer gözlemcileri de yaklaşan ışığı gördüler. Bir süre durdu. Daha sonra cisim, doğuya doğru hızla hareket etti ve görüş alanının dışına çıktı. Bir zaman sonra iki beyaz ışık daha görüldü ve kayboldu.

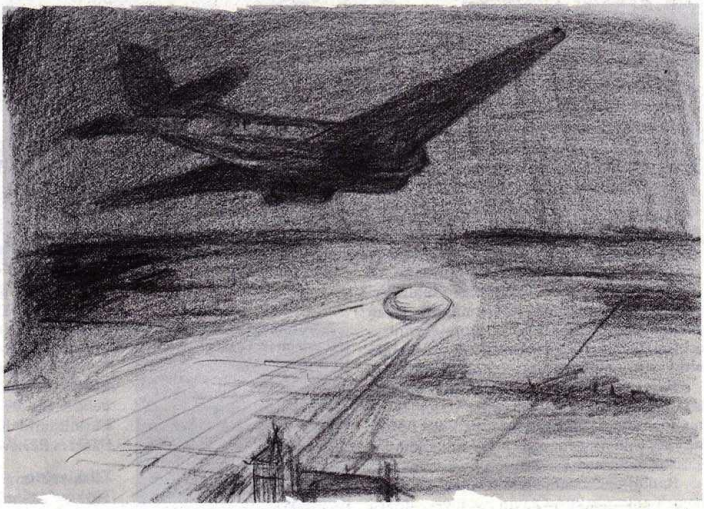

Bunu, iki merkez de doğruladı.

Lakenheath radar görevlisi ve gözlemcileri ile radar trafik kontrol merkezi, cisimlerin müthiş hızlarla yol aldığını, aniden durduğunu ve rota değiştirdiğini kayıtlarıyla doğruladı.

Lakenheath'teki Amerikalılar, kısa bir tereddütten sonra, durumu Bentwaters'taki Ana Denetim Merkezi'ne bildirdiler. Havaalanlarında tanıdık olmayan bir cisimle karşılaşmışlardı.

Uçağın arkasında beliriyor

O sırada bir Venom uçağı, merkez ile haberleşmekteydi. Birden uçağın yakınlarında bir cisim belirdi. Cisimle bağlantı kurulup uyarılmaya çalışıldıysa da, başarılamadı. Bunun üzerine uçak, cisme doğru yöneldi.

Pilot, cisimle ilgili izlenimlerini aşağıya bildirecekti. Uçak hedefe yaklaştığında bir süre cismi aradı. Fakat, radarda izlenen cisim bir anda uçağın arkasında belirmişti. Uçağın Yer Kontrol ile temas kurma girişimi de başarısızdı.

Amerikalı tanıkların dediğine göre, cisim, uçağın önlerinde parlak bir leke gibi durmaktayken birden arkalarında ortaya çıkmıştı. Daha sonra uçak, cismin arkasına dolanmaya çalışmışsa da başaramamıştı.

Sonuçta...

Bu bilgiyi, uçandaire olaylarını araştıran Colorado Üniversitesi'nde görevli Dr. E. U. **Condon**'un Amerikan Hava Kuvvetleri'ne verdiği sonradan öğrenildi. Bu olay, 1969 Şubat'ında Condon Raporu yayınlanana kadar gizli tutuldu. Daha sonra, Arizona Üniversitesi Yüksek Atmosfer Fizikçisi Dr. **James Mc Donald**, ayrıntılı bir çalışma yaptı. Condon Raporu'nda belirsiz tutulmuş olaylara ait genel bir görüş öne sürdü. Ona göre, uçandaireler; zeki davranışları, bilinçli ortaya çıkışlarıyla, kökeni bilinmeyen mekanik oluşumlar olarak açıklanmalıydı...

"İki garip yaratık"

Üçüncü türden yakın karşılaşma: Quarouble, Valenciennes, Fransa, 10 Eylül 1954.

Valenciennes'e uzak olmayan, Belçika sınırına yakın küçük bir Fransız köyü olan Quarouble'da, 10 Eylül 1954 gecesi alışılmadık olaylar cereyan etti. Gece yaklaşık 22.30 sularında 34 yaşındaki bay **Marius Dewilde**, küçük evlerinde kitap okuyordu.

Acayip bir cisim

Evin bekçi köpeği aniden havlamaya ve acı acı bağırmaya başladı. M. Dewilde, köpeğin evin dışında herhangi bir şey gördüğünü düşündü. Lambasını alarak dışarı çıktı. Sol tarafında kalan demiryolu hattı yakınında, birdenbire, daha önce hiç görmediği acayip bir cisimle karşılaştı. Herhalde çiftçinin birinin arabası ya da aracı diye düşündü. O anda köpeği de yanına gelmiş, üstüne sıçrayarak sevindiğini belli eden hareketler yapıyordu. İşte tam o esnada, sağından gelen bir ses duydu ve hemen oraya döndü. Karşısında, parlak ışıklar saçan yaklaşık bir metre boylarında iki garip yaratık duruyordu.

Giysileri dalgıçlarınkini andırmaktaydı. Çok kısa bacakları üstünde ürkek bir görünümleri vardı. Çok geniş omuzları olmasına rağmen, kolları yoktu. Kafalarında büyük bir başlık taşıyorlardı ve demiryolunda gördüğü garip şekle dönüktüler.

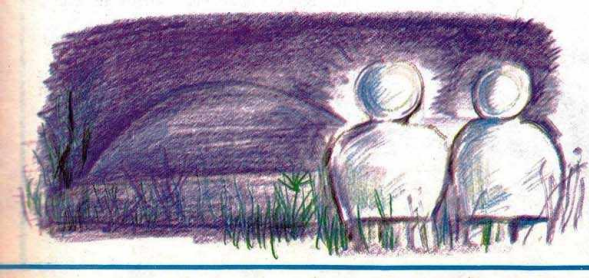

Çok kuvvetli bir ışık

Kısa bir tereddütten sonra şaşkınlığı geçti. Kestirmeden sessizce ilerleyerek yanlarına yaklaştı. Şimdi onların yaklaşık iki metre uzağındaydı. Birden etkileyici ve güçlü bir ışıkla gözleri kamaştı. Bu ışık, daha önce hiç görmediği cismin içinden bir yerden yayılıyordu.

Işın ona geldiğinde sanki dondu kaldı. Ne kımıldayabiliyor, ne de bağırabiliyordu. Bir tür felç oldum, diye düşündü. Dehşetle, iki yaratığın bir metre yakınından geçmelerini seyretti. Ne olduğunu bilmediği cisme doğru gidiyorlardı.

Gidiyorlar

Aniden ışık kesildi ve kendine geldi. Elini ayağını artık oynatabiliyordu. O sırada küçük yaratıkların cismin içine girdiklerini gördü. Cismin içinde bulunan kapı görünümünde bir bölmede kayboldular.

Bunu takiben cisim, bir helikopter gibi yerden yavaşça yükseldi. Islık gibi vızlayan bir ses çıkarıyordu. M. Dewilde bu sırada aracın altından buhar bulutuna benzer bir gazın çıktığını gördü. Cisim, (uzaygemisi ya da her neyse) yaklaşık 30 metre yükseldikten sonra, parlak kırmızı bir renk alarak doğuya doğru yöneldi.

Polisi inandırıyor

M. Dewilde, çok heyecanlanmış, âdeta şoke olmuştu. Karısını uyandırıp olanları anlattı. Sonra, doğruca köydeki polis karakoluna koştu. Olanları anlattığında, görevli polis memuru, onun aklını kaçırdığını sandı ve

başından savdı. Fakat, bir yolunu bulup komiserle görüştü. Komiser, panik içindeki bir adamın hikâyesine inandı ve onun şaka yapmadığına ve deli olmadığına karar verdi.

Cismin bir helikopter (örneğin kaçak mal taşıyan) olmadığı da ortaya çıktı. Çünkü tepedeki telefon telleri, iniş kalkışa engel teşkil etmekteydi.

Tren yolundaki izler

Bir gazeteci, M. Dewilde'nin zihninin birtakım etkilerden halüsinasyon görmüş olabileceğini öne sürdü. Fakat bu teori, birkaç işaret bulunduğunda çürüdü. M. Dewilde'nin cismin durduğunu söylediği yerdeki tren yolunun hattının sert demir ve tahtalarında, keskin ve derin bazı izler bulundu.

Demiryolu mühendisi, bu işaretleri yapan nesnenin en az 30 ton ağırlığında olması gerektiğini hesapladı. Ayrıca, yüksek bir ısı üretmiş olmalıydı. Çünkü, demiryolu hattı üzerine döşenen çakıl taşlarında aşırı yanma ve kararmalar bulundu. Herhalde tanık, olağanüstü güçlere sahip bir halüsinasyon yaşamıştı (!).

"Jumbo-jet kadar büyük cisim!"

11 Kasım 1979 Pazar akşamı. Salzburg'dan Tenerife uçan İspanya Havayolları'na ait bir uçak, Valencia'da bir sürprizle karşılaştı. Uçuş, dört saat gecikmeli olarak yapılmıştı. Bu rötar, turistlerin yorulmalarına neden olmuştu. Bu yüzden, büyük bir bölümü az sonra olacaklardan habersiz kalacaktı. Böylece, çıkacak panik ihtimali belki kendiliğinden önlenmiş oldu.

2 kırmızı ışık

Olay, uçak İbiza üzerinden geçtikten sonra başladı. Gazeteci **Juan J. Benitez**'e Kaptan Pilot **Lerdo de Tejada** olanları şöyle anlattı:

"Saat 11'den birkaç dakika önce, Barcelona'daki hava kontrol ile 121,5 megahertz radyo frekansı üzerinden ilişkiye geçtik. İstenilen ileşitim kuruldu, fakat karşıdan herhangi bir talimat gelmedi. Açık söyleyeyim, biraz şüphelendim. Çünkü uçuş trafiği ile ilgili bilgiler vermeleri gerekirdi. İşte tam o sıralarda, önümüzde iki güçlü kırmızı ışık gördük..."

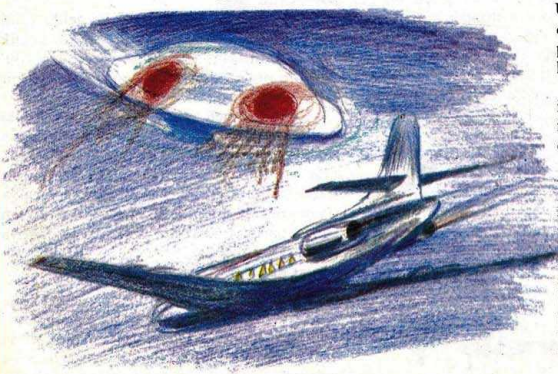

"Bizimle oynadılar"

Kaptan Tejada, iki ışık taşıyan tek bir "şey" diye düşündü. Bu cisim sol arka taraflarına doğru üstlerine büyük bir hızla dalış yaptı. Kaptan diğer gelişmeleri şöyle özetledi:

"Onları ilk gördüğümüzde yaklaşık 16 km uzaktaydılar. Sonra üstümüze geldiler ve yaklaşık 1 km'ye kadar yaklaştılar. Kelimenin tam anlamıyla, bizimle oynadılar."

Bir jumbo-jet kadar

Kaptana göre cisim, bir jumbo-jet kadar büyüktü. Hızı ve yakınlığından ötürü, bu cisimle bir anda çarpışmak işten bile değildi.

Barcelona Hava Kontrol Merkezi'ne bu anlaşılmaz kovalamaca bildirilip ilişki kurulana kadar cisim, uçağın yanında sekiz dakika kadar kalmıştı.

Başka tanıklar da var

Uçağın kontrol donanımı ve diğer aksamı, olay sırasında pek etkilenmemişti. Otomatik pilotta bir ara arıza görülmesine rağmen, kaptana göre bu cisimden ötürü değildi.

Sonunda, Valencia'da Manises Havaalanı ile temas kuruldu. Zorunlu iniş için izin istendi. Böylece uçak, gece yarısından birkaç dakika önce yere indi.

Havaalanı Müdürü Senyor **Morlan,** hava trafiğini denetleyen memurların ve diğer personelin de alan üzerinde kırmızı ışıklı olağandışı bir cisim gördüklerini onayladı. Olaydan hemen sonra tanımlanmayan cismin yankıları sürdü. İspanya uçağının inişinden beş dakika sonra, iki F-1 tipi uçak, Los Llanos üzerinde benzer olayları yaşadılar. Anlaşılan, görsel bir temas söz konusuydu. Uçaklar, bir uçandaire tarafından bir dizi yakın karşılaşmalara maruz bırakılmışlardı.

Sirius'tan Dünya'ya

Batı Afrika'da yaşayan Dogonların evren hakkındaki ayrıntılı bilgileri var. Hem de bunlar doğru bilgiler... Acaba nasıl elde ettiler? Gerçekten uzayadamları ile ilişkileri oldu mu?..

İNSANLIĞIN BİLİNEN tarihini altüst eden bir olay daha! Batı Afrika'da yaşayan ve ilkel olarak kabul edilen bir kabile, kendileri ile **Sirius** yıldızı arasında ilişki olduğu iddiasında...

Üstelik bunu kabul eden sadece onlar değil. Artık, birçok bilim adamı da buna inanıyor. Olayı anlamak için önce Dogonların geçmişini incelemek gerekiyor.

Karanlık bir geçmiş

Afrika'da yaşayan kabilelerin çoğunda olduğu gibi, Mali Cumhuriyeti'nde yaşayan Dogonların da geçmişi oldukça karanlık. Şimdi yaşadıkları Bandiagara platosuna, 13 ila 16. yüzyıllar arasında yerleştikleri tahmin

Bandiagara yamaçlarının eteklerinde Dogonlara ait bir yerleşme yeri. Dogonlar, ilkel insanlar olarak kabul ediliyorlar. Sirius takımyıldızından gelen uzaylılar tarafından eğitildiklerine inanıyorlar (altta).

Sirius yıldızı, Orion'un ayağı dibinde bulunan Büyükköpek takımyıldızındadır. Orion'un kuşağında bulunan en parlak üç yıldızla aynı sırada durduğundan hemen fark edilir (sağda).

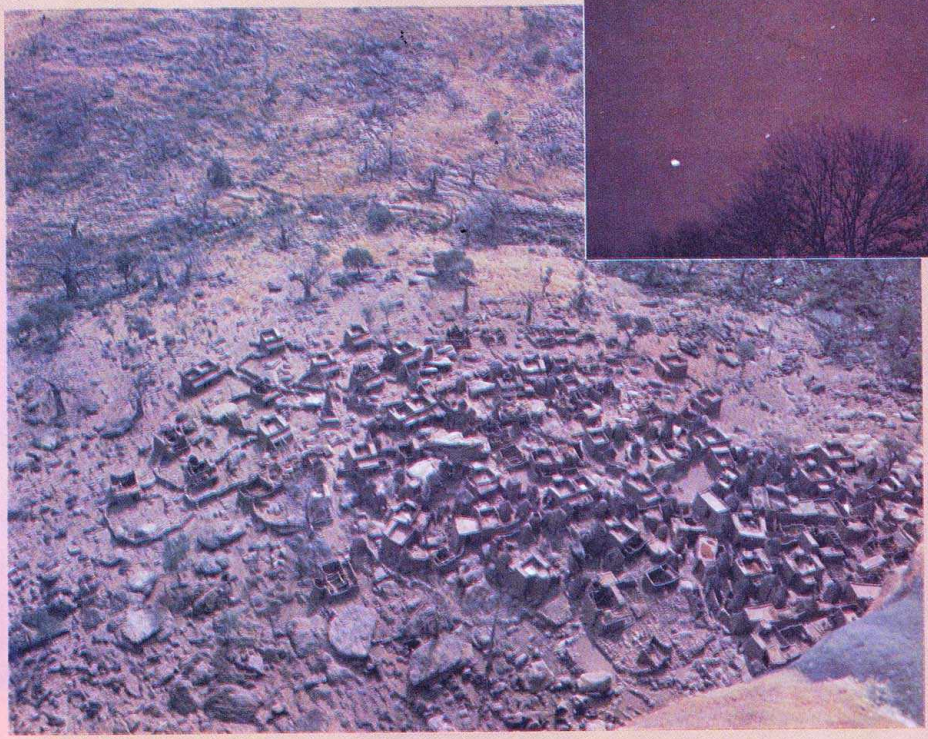

ediliyor. Burası Timbuktu'nun 300 mil kadar güneyine düşüyor.

Dik kayalar ve boğazlarla kaplı bir alan görünümündeki bu bölgede, çamur ve sazdan evlerin oluşturduğu köyler, noktalar halinde serpilmiş durumda.

İlkel değiller

İnsanbilimcilerin çoğu, sayıları iki milyona varan Dogonları ilkel olarak tanımlarlar. Fakat ne Dogonlar, ne de çevredeki diğer kabilelerin üyeleri, gerçekte böyle damgalanmaya layık değiller. Yüzyıllar boyunca yaşam biçimlerinin çok az değişmesine rağmen bu böyledir.

Batı teknolojisine karşı ilgisiz oldukları bir gerçektir. Oysa yaşam felsefeleri ve dinleri hem zengin, hem de karmaşıktır. Kendileriyle birlikte yaşayan ve yaşamlarının basitliğini kabullenmeyi öğrenen yabancılar, bu insanları mutlu, azla yetinir ve doyumlu olarak tanımlıyorlar. Ayrıca yüzyıllardır değişmeyen temel değerleri olduğu da anlaşılıyor.

Sirius'u biliyorlar

Bu konunun can alıcı noktası şurası: Dogonların çok şaşırtıcı bir iddiaları var. Kesin olduğunu söyledikleri inançlarına göre, uzaydan gelen yaratıklar tarafından eğitilip uygarlaştırılmışlar. Bu uzaylıların 8.7 ışık yılı uzaklıkta olan Sirius takımyıldızından geldiğini de belirtiyorlar.

Ayrıca, bu iddialarını destekleyecek verilere de sahipler. Bu derece ilkel bir biçimde ve her şeyden uzak yaşayan bir kabile oldukları halde, gökbilim alanında olağanüstü ayrıntılı bilgileri var. Sirius yıldızının en parlak yıldız olduğunu biliyorlar. Ayrıca, Sirius'un yanında çıplak gözle görülemeyen küçük, yoğun ve oldukça soluk bir yıldızın daha bulunduğunu da biliyorlar.

Oysa, 19. yüzyılın ortalarına kadar batılı gökbilimciler, böyle bir yıldızın varlığını akıllarına bile getirmiyorlardı. Bu yıldız, 1920'lere kadar ayrıntılı olarak tanımlanamadı bile. Sirius diye adlandırılan bu soluk yıldızın 1970 yılına kadar fotoğrafı da çekilmedi.

Bir Dogon atasının tahtadan oyulmuş heykeli. Bu gibi oymalar, kabilenin çoğu törenleri için gereklidir (altta).

Dogonların mitoslarını yansıtan mağara resimleri (en altta).

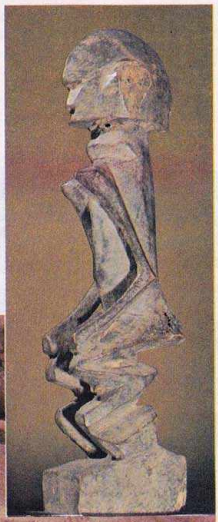

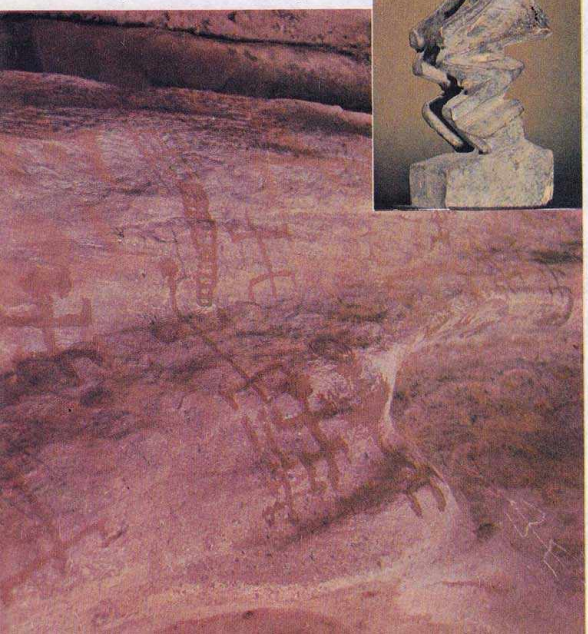

Her yanda Sirius

Sirius, Dogon mitolojisinin temel ilkesini oluşturuyor. En gizli törenlerinde bu yıldızı takdis ediyorlar. Kum üzerine çiziyorlar. Kutsal yapılarına resmediyorlar. Oyma ve battaniyelerindeki şekillerde de görülüyor.

Dogonlar keşfediliyor

Dogon kabilesinin akıl-sır ermez özelliğinin keşfi çok eski değil. 1931 yılında Fransa'nın saygın iki insanbilimcisi, **Marcel Griaule** ve **Germanie Dieterlen,** Dogonları geniş çapta incelemeye karar verdiler. Bunu izleyen 21 yıl boyunca, bu iki insanbilimci, yaklaşık hiç kesintisiz olarak Dogonlarla yaşadılar.

1946 yılında, Dogon rahipleri, Griaule'yi en kutsal gizemlerini paylaşmaya çağırdı. Griaule, Dogonların hem dinsel, hem de diğer törenlerine katıldı. Bir batılı için, kavrayabilme konusunda ne kadar olanak varsa, Griaule da, işte o oranda Dogonların olağanüstü karmaşık sembollerini öğrendi.

Bu sembollerin temelinde, Dogonların **"Nommo"** diye adlandırdıkları ve dünyayı uygarlaştırmak için uzaydan geldiğine inandıkları yüzer-gezer bir yaratık yatıyordu. Dogonlar, Griaule'a kendi rahiplerine duyduklarını gibi sonsuz bir saygı duymaktadırlar. 1956 yılında öldüğünde, Mali'de yapılan cenaze törenine, son saygılarını sunmak üzere yarım milyon kadar kabile üyesi katıldı.

Tanınmaya başlıyorlar

Bu iki insanbilimcinin buluşları, ilk kez 1950 yılında yayınlandı. Bu, **Journal de la Societe des Africainistes** adlı dergide "A. Sudanese Sirius System" (Sudana Özgü Bir Sirius Sistemi) başlığı altında yayınlanan bilimsel bir bildiriydi.

Griaule'un ölümünden sonra, Germaine Dieterlen, Paris'te kaldı. Musee de l'Homme'daki, Societe des Africainistes'in genel sekreterliğine atandı. Ortak çalışmalarını "Le renard pale" başlığı altında kalın bir cilt olarak yayınladı. 1965 yılında Fransız Ulusal Etnoloji Enstitüsü tarafından yayınlanan bu eser, Dieterlen'in yayınlamayı planladığı bir serinin ilkiydi.

Sirius'un yanındaki

Bu iki çalışma, Dogon inancının temelinde gerçekten de astroloji ile birlikte çok doğru gökbilim bilgilerinin yattığını açıkça ortaya koyuyor. Bu inancın odak noktasında, Sirius yıldızı ve onun çevresinde döndüğüne inan-

dıkları yıldız ve gezegenler bulunuyor.

Sirius'un yanındaki yıldızı Dogonlar **"Po tolo"** diye adlandırıyorlar. Bu yıldızın dünyada bilinen tüm maddelerden farklı, daha ağır bir maddeden yapılmış olduğuna ve Sirius'un çevresinde 50 yılda döndüğüne inanıyorlar.

DARKMALT

Bilgileri doğru

Tüm bunlar doğrudur. 150 yıl önce, batılı bilim adamları da, Sirius'un çevresinde garip bir şeyler olduğu sonucuna varmışlardı. Bu yıldızın hareketinde bazı düzensizlikler saptadılar. Bu düzensizliklerin nedeni ancak yakınında bulunan bir yıldız olabilirdi.

Bu yıldızın yerçekimi gücü de Sirius'un hareketini etkilemekteydi. 1862 yılında, Amerikalı gökbilimci **Alvan Graham Clark,** yeni bir teleskopu denerken, bu yıldızı saptadı ve **Sirius B** diye adlandırdı.

Beyaz cüce teorisi

Böyle küçük bir cisim, nasıl olup da bu kadar fazla bir güç oluşturabiliyordu. Bunun matematiksel ve fiziksel açıklamasını yapmak gerekiyordu. Sirius'un ilk gözlemlenmesinin üzerinden yarım yüzyıl geçmişti.

1920 yılında Sir **Arthur Eddington,** bazı yıldızların "beyaz cüceler" olabilecekleri teorisini ortaya attı. Bunlar, yaşamlarının sonlarına yaklaşmış, çok ağırlaşıp aşırı derecede yoğunlaşan yıldızlardı.

Dogonların haberi var

Bu açıklama, Dogonların açıklaması ile aynıydı. Fakat Dogonlar, Eddington'un bu teoriyi yayınladığı yıl olan 1928 ile, Griaule ve Dieterlen'in geldiği yıl olan 1931 arasında geçen üç yıl içinde bu bilgiyi nasıl öğrenmiş olabilirlerdi?

İki insanbilimci şaşkınlık içindeydiler. Bu

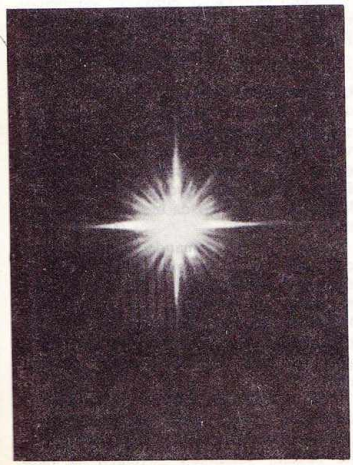

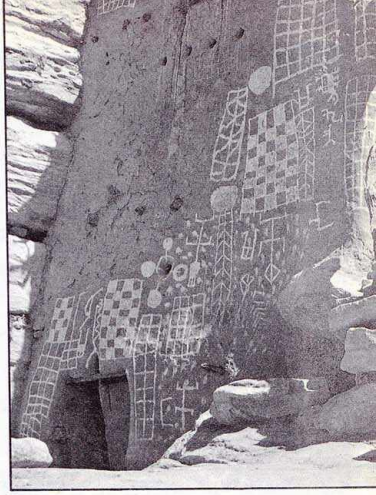

Bir Dogon tapınağının girişi (sağda).
Sirius, gökyüzündeki en parlak yıldızdır. Yanında da beyaz cüce Sirius bulunuyor. Bu minik yıldız, o denli az ışık verir ki, 1970 yılına dek fotoğrafı çekilemedi. Oysa Dogonlar tüm çizimlerinde Sirius'un yanına bir yıldız daha yerleştiriyorlar (altta solda).
Marcel Griaule ve (üstte) Germaine Dieterlen (altta). Bu iki Fransız insanbilimcisi Dogonlarla 20 yıldan fazla birlikte yaşadılar. Dogon mitolojisi ile ilgili bilgilerin çoğu onların dikkatli çalışmaları ile elde edildi (altta).

insanların ellerinde hiçbir aygıtları olmadan, gerçekte gözle görülemeyen yıldızların hareket ve niteliklerini nasıl bildikleri sorununu çözümleyemediler.

İki önemli soru

Bu noktada yeni bir araştırmacı ortaya çıktı. Sanskrit dili ile doğu dünyası çalışmalarında uzman ve Avrupa'da yaşayan Amerikalı bir bilim adamı **Robert Temple.** Dogon bilmecesini oluşturan iki soru da, kendisini âdeta büyülemişti...

Bunlardan birincisi, Dogonların gökbilimden anladıklarının kanıtları inanılır gibi miydi? İkinci soru ise şöyleydi: Eğer birinci sorunun cevabı olumluysa, bu bilgiyi nasıl edinmişlerdi?

Biliyorlar...

Robert Temple, elde olan kaynakları çok büyük dikkatle inceledi. Paris'te, Germaine Dieterlene ile yaptığı tartışmalardan sonra, Dogonların gerçekten de, yalnızca Sirius B hakkında değil, aynı zamanda tüm Güneş sistemi hakkında derin bir bilgiye sahip olduklarına inandı.

Ayın "kuru ve ölü kan gibi, kuru ve ölü" olduğunu söylüyorlardı. Satürn gezegenini çevresindeki halkasıyla çiziyorlardı (iki tane daha ilkel kabilenin bunu bildiği saptanmıştır). Gezegenlerin Güneş'in çevresinde döndüğünü biliyorlardı. Venüs'ün hareketlerini dinsel mimarilerinde kaydetmişlerdi.

İlk kez **Galileo** tarafından görülen Jüpiter'in dört önemli uydusu hakkında bilgileri vardı (daha ileride, bunların en az 14 tane olduğu saptandı). Dünya'nın, ekseni çevresinde döndüğünü de biliyorlardı. Sayısız yıldızın varlığına ve Dünya'nın da bağlı olduğu Samanyolu'nun, sarmal gücü olduğuna inanıyorlardı...

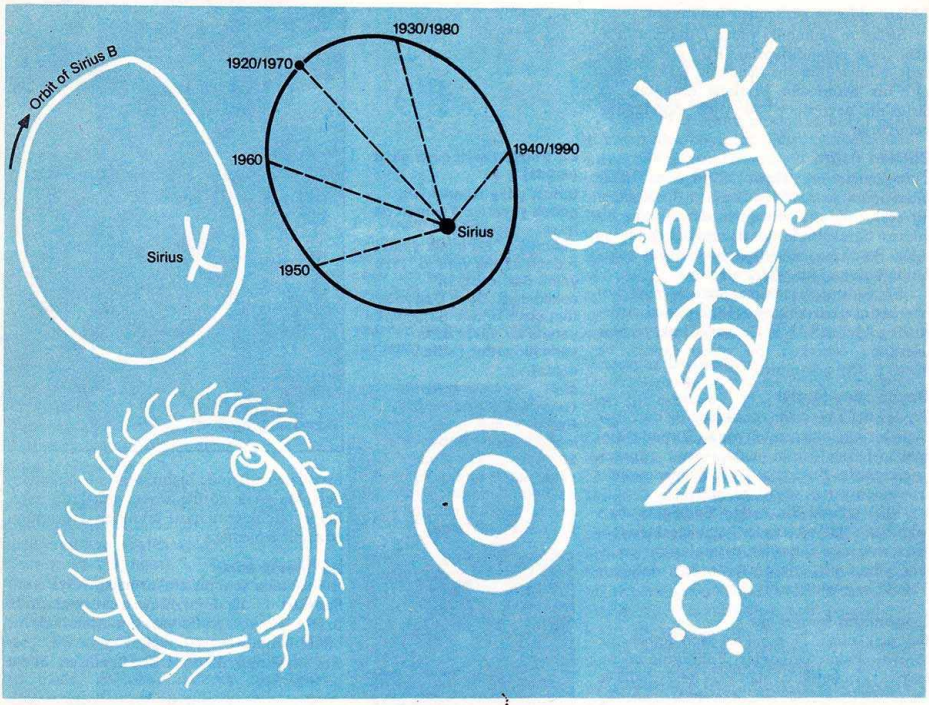

Sembolleri doğru

Bu bilgilerin çoğu, sembollerle anlatılmıştı. Bunlar Dünya ile gökyüzünde olup bitenler arasında ilişki kuruyordu.

Temple, özellikle kum çizimlerini, çok ilginç buldu. Yumurta şeklindeki elips belki de "yaşamın yumurtası"nı simgeliyordu; ya da benzer başka bir simgesel anlam taşıyordu. Dogonlar, onun gezegenin yörüngesi olduğunu iddia ediyorlar.

Bu gerçek 16. yüzyılda büyük gökbilimci **Johannes Kepler** tarafından bulunmuştu. Ama hiçbir eğitim görmemiş Afrika kabilesinin insanları bunu bilemezdi. Aynı zamanda da Sirius'un bu yörünge içinde tam konumunu da biliyorlardı.

Ayrıca belirttikleri yer herhangi bir kimsenin, tahmini olarak göstereceği yer değil, yıldızın tam konumuydu: Yani, merkez değil elipsin doğru olan odak noktası.

Nereden öğrendiler?

Dogonlar Dünya'yla ilgili olmayan bilgileri nereden edinmişlerdi? Rahiplerin dediğine göre bunun cevabı çok açıktı. Geçmiş zamanlarda, Sirius sisteminden bir gezegenden yaratıklar Dünya'ya inmişti.

Nommo'nun kabile tarafından çizilmiş bir resmi (üstte, sağda). Yüzer-gezer yaratıkların Dogonlara Güneş sistemi hakkında bilgi verdiğine inanılıyor. Aynı zamanda Nommo'nun seyahat ettiği uzaygemisinin inişi hakkında da aynı yaratıklar bilgi vermiştir. Dogonların gökbilim bilgisi, çizimlerinde açıkça görülüyor (üstte, solda). Sirius B'nin, Sirius'un çevresindeki yörüngesi çağdaş gökbilim çizimlerine çok benziyor (üstte, ortada). Aynı zamanda da Galileo tarafından keşfedilen dört büyük yıldızı da biliyorlar (üstte, sağda).

Bu bilgileri o zamanki rahiplere öğretmişlerdi. Onlar da bunları yüzyıllar boyu kuşaklara aktarmışlardı. Bu yaratıkların adı "Nommo"ydu. Onlar dünyanın yaratıcıları olduğu kadar, insanoğlunun ataları, ruhsal ilkelerin koruyucuları, yağmuru yağdıran güçler ve suların mutlak sahipleriydi.

Uzaygemisinin inişi

Temple, Dogonların bir Nommo uzaygemisinin gelişini simgeleyen ve dönerek inişini tasvir eden çizimlerini de buldu. Geminin inişi çok doğru olarak anlatılıyordu. Geminin, Dogon ülkesinin güneydoğusuna indiği söyleniyordu. Dogonlar da oradan geldiklerini iddia ediyorlardı.

Dogonlar aynı zamanda geminin inerken çıkardığı sesi de tanımlıyorlardı. Nommo, inerken dört bir yana "Nommo" diye sesler yayılmıştı. Bu ses, Debo Gölü yakınlarında küçük bir mağarada bulunan dört taş bloğa çocukların taş parçalarıyla belli bir uyuma göre vururken çıkardıkları sesin yankısını andırıyordu.

Büyük bir ihtimalle Dogonlar bunları anlatırken, gökgürültüsü gibi titreşimli bir sesi tanımlamak istiyorlar. Geminin inişi bir jet pistinin yakınında duyulabilecek gibi

Bir Dogon yerleşme yerinde tahıl ambarları (altta). Kapılarda kabilenin göksel atalarını sembolize eden figürlerin boyanmış olduğu görülüyor (solda).

gürültüler çıkarmış olabilir...

Dogon rahipleri, geminin inişini tanımlarken, onun kuru toprağa indiğini ve oluşturduğu girdap dolayısıyla bol miktarda toz kalktığını da tasvir ediyorlar. Şöyle bir ifadeleri var: *"Darbenin sertliği yeri oymuş... ve gemi kalkmıştı."* Tabii bütün bunları bugün hayatta olan rahipler görmüş değiller. Onlar bu bilgileri en yaşlı rahiplerden alıyorlar. En yaşlı olanlar da daha öncekilerden almışlar...

Tartışma açıldı

Robert Temple, çıkardığı sonuçları ilk kez 1976 yılında **"The Sirius Mystery"** adlı kitabında yayınlandı. Bu bilgiler çok ilgi çekici bulundu. Uzaylıların dünyanın oluşumu sırasında dünyayı ziyaret ettiğine inananlar, bu olaya büyük önem verdiler.

Bilim adamları ve tarihçiler de konuya ilgisiz kalmadılar. Geniş bir tartışma başladı. **Erich von Däniken,** Dogon inançlarını kabullendi. Bu bilgileri eski astronotların varlığının kesin kanıtı saydı. Aralarında **Carl Sagan** ve **Ian Ridpath**'ın da bulunduğu bilimsel yazılar yazan kimseler ise, durumun henüz kanıtlanmış sayılamayacağını belirterek, Däniken'e karşı çıktılar.

Temple'ın cevabı

Konuya ilgi duyuşundan 10 yıl sonra, Robert Temple'a şöyle bir soru soruldu: *"Bay Temple, siz inanıyor musunuz? Kendiniz inanıyor musunuz?.."* Temple'ın bu soruya verdiği cevap şöyleydi:

"Evet, inanıyorum. Kendi yaptığım araştırmalar beni inandırdı. Başlangıçta yalnızca araştırma yapıyordum. Kuşku duyuyordum. Tüm bunların gerçek olamayacağını ortaya koyacak kanıt arıyordum. Gittikçe birbirinin içine uyumlu şekilde yerleşen parçalar buldum. Ve şimdi yanıtım evettir; evet, inanıyorum."

Nasıl öğrendiler?

Buradaki önemli sorun Dogonların tüm bu bilgileri bilinen olağan yollarla elde edip etmedikleridir. Bu gizemli, karanlık ve ayrıntılı gökbilim bilgileri, Dogonlara gerçekten Nommo tarafından mı verildi? Eğer böyle değilse, nasıl elde ettiler. Batılılardan alıp kendi mitolojileri içine mi oturttular?..

Nommo denilen astronotlar gerçekten var mıydı? Dogonlar Sirius hakkında neler biliyorlardı? Sayfa 382'de.

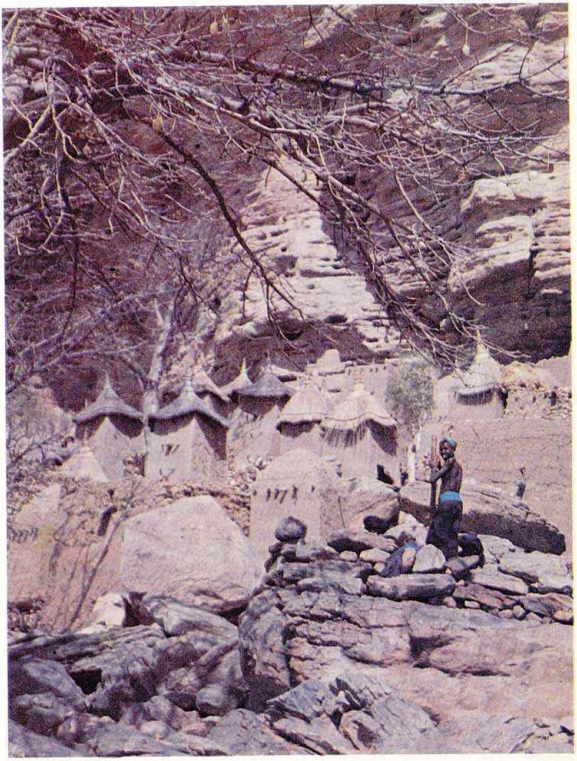

Celselerdeki ünlüler

Dr. Ferhan Erkey'in çalışmalarıyla ilgilenmeyen kimse, onun celselerinde geçmeyen konu kalmamış gibi... İsmet İnönü, Menderes, 27 Mayıs olayları, sanatçılar ve daha birçok ünlü isim... Arkadaşımız Ata Nirun, bunların bir bölümünü araştırdı...

302. SAYFADA hayatını incelediğimiz Dr. **Ferhan Erkey**'in ruhçuluk alanındaki birçok kişiden ayrılan çok önemli bir özelliği var.

Gizlilikten hoşlanmıyor. Yaşadığı olayları açıkça anlatıyor. Hem de bunu bilerek yapıyor, böyle yapılmasına inanarak...

Onun başından geçenler o kadar zengin ki, bunların ancak bir kısmını buraya alabildik...

Dr. Ferhan Erkey, ruhsal varlıklar tarafından yaptırılan tabloların önünde (üstte).

9 bakan celsede

Bilinmeyen: Ankara'da büyük etki yaratan ünlü celselerinize kimler katılıyordu?

Ferhan Erkey: *"Önce Ankara'nın tüm yüksek sosyetesi geliyordu. Ordu mensuplarından tutun da, entelektüel kesime, milletvekillerinden bakanlara kadar herkes geliyordu. Hatta, bir gün hiç unutmam bir celsemde 9 bakan bulundu."*

Bilinmeyen: Hangi dönemin bakanlarıydılar?

Ferhan Erkey: *"Rahmetli* **Nihat Erim** *Amerika'dan yeni dönmüştü. İşte o dönemdi. Devlet Bakanı* **Kemal Satır, Nüvit Yetkin** *ve diğerleri.* (25 Aralık 1963 - 13 Şubat 1965 **İnönü** hükümeti dönemi)

Bu celsenin yapıldığı günden, bir evvelki gece Nihat Erim, gece yarısı Türkiye'ye dönmüş. Erim'in Türkiye'ye neden ve niçin geldiğini bilen tek kişi, Kemal Satır'mış. Bunu, sonradan öğrendim.

O celsede, Kemal Satır, uyuyan medyuma eğilerek bir şeyler sordu. Biz duyamadık. Kemal Satır gülerek doğruldu ve 'Peki efendim' dedi. Sonradan öğrendiğimize göre Erim'in gelmesi ile ilgili bütün bilgileri, medyum ona aynen söylemiş. Aynı celsede Turizm Bakanı **(Ali İhsan Göğüş)** *ve İçişleri Bakanı da* **(Orhan Öztrak)** *bulunmaktaydı..."*

Gazeteciler Cemiyeti Başkanı geliyor

"Bakanların katıldığı bu celse tabii ki, basını çok ilgilendirdi. Ankara Gazeteciler Cemiyeti Başkanı **Beyhan Cenkçi** *bana geldi. Ben beyanat vermem, gel celseyi izle, kendin karar ver, dedim.*

Bunun üzerine Beyhan Cenkçi, uzun süre celselere devam etti. resimler çekti, **Ulus** *gazetesinde 17 Ocak 1966'dan 22 Ocak 1966'ya kadar süren bir yazı dizisi yayınladı. Ben yazıda aykırı bir şey görmedim, ne inanıyordu, ne de inanmıyordu.Sonucu halka bırakmıştı..."*

İnanmayan gazeteci

"Yine o yıllarda, soyadını hatırlamıyorum, **Bülent** *isimli bir gazeteci arkadaş vardı. Celseye geldi.* **Neyzen***'i sağlığından tanıyormuş ve bir şey bekliyordu. İki ay kadar celselere devam etti ama ona yönelik bir şey olmadı.*

Sonra Bülent Bey âdeta isyan etti. Tam

celsenin ortasındaydık, birden medyumun ağzından Neyzen, 'Seni gidi külhan' dedi. Der demez, çocuğun rengi attı, 'Tövbe, tövbe efendim' diye bağırdı.

Şaşırdık, biz de durduk o anda. Bülent, 'İzin verirseniz, anlatayım' dedi. Celse birden durdu ve ilişki kesildi. Bülent anlatmaya başladı.

'Efendim, ben sekiz yaşındayken, İstanbul' da Saraçhane'de otururduk. Hemen her gün ekmek almaya Beyazıt'a gelirdim. O zaman orada bir berber vardı, yanında da **Zeynel Abidin Cümbüş***'ün dükkânı. Neyzen oraya gelir, kapının önüne oturur, ney üflerdi. Şimdiki Vezneciler yani. Ben hemen her gün oradan geçerken, ona rastlardım. Bir gün ekmeği aldım dönüyorum, karşısına geldim. O da neyini üflüyordu, hem bakıyor, hem de ekmekten koparduğum bir parçayı yiyordum. Vakit geç olmuştu. Neyzen, beni gördü ve 'Ulan seni gidi külhan, evdekiler ekmek bekler, sen hâlâ burada mısın?' diye, kovaladı.'*

İşte, o külhan kelimesini, ikisinden başka bilen yok. Meğer Bülent Bey bunu beklermiş. O hitabı duyunca da, Bülent'te şafak attı. Sonra 'Tövbe, inandım artık' dedi ve yazısını yazdı. Sonra celselere birçok müzisyen geldi. **Erol Sayan, Ziya Taşkent, Gönül Akın, Sadi Hoşses, Faruk Yener** *bazıları yıdı."*

Bantlardaki kayıtlar

*"***Necdet Tokatlıoğlu** *ve* **Muzaffer İlkar** *bir ara celselere geldiler. Hatta Muzaffer İlkar'ın kızı, yani* **Sibel Egemen***'in annesi de celselere geldi. 'Onunla mı evleneyim, yoksa bununla mı?' diye soruyordu. Tüm bunlar bantlara kaydedilmiştir. Gayet rahatım bakın, çünkü isteyen dinleyebilir."*

İsmet İnönü ile ilişki

"Benim, en büyük amacım, bu işi bir enstitü haline getirip, üniversiteye kabul ettirmekti. Böylece iş yasal olacaktı. Profesör **Şerif Çankal** *ve sonra profesör olan* **Recep Doksat** *tüm çabalara rağmen, bu projeyi bir türlü Bakanlığa kabul ettiremediler."*

O ara İnönü muhalefetteydi.1960'tan önce İnönü ile defalarca görüşmüş, çeşitli tebliğleri ve bazı olacakları bildirmiştim. Şurada şu olacak, gitme, burada böyle yapacaklar, dikkat et, diye yardımcı oluyordum.

İnönü'nün çok hoşuna giderdi. Yanlız bu görüşmeleri gizli yapardık. Kızı **Özden** *de çok meraklıydı.* **Erdal İnönü** *çok korkardı. 'Aman, ben gelmem' derdi."*

Bilinmeyen: İnönü ile nasıl ve nerede görüşürdünüz?

Ferhan Erkey: *"Partide görüşürdük. Çağırtırdı ve ben giderdim. Kapıyı kapattırırdı. 'Ne oldu doktor, anlat' derdi. Böyle böyle, diye anlatırdım. Benim naklettiğim ama, anlamadığım, birtakım parolalı sözler vardı! 'Ha anladım, anladım' derdi ve o meşhur gülmesiyle 'Tamam, tamam başka ne var?' derdi."*

Menderes'e haber...

"O dönemin sonlarında, **Menderes***'e bile haber yolladım. Olaylar şöyle tecelli ediyor, sonuç şöyle olacak, dedim."*

Bilinmeyen: Kendisiyle görüşebildiniz mi?

Ferhan Erkey: *"Hayır,* **Kenan Yılmaz** *vardı, eniştem olurdu. Onun aracılığıyla* **Hasan Polatkan***'a haber yolladım. Hatta açıkça söyleyebilirim, 27 Mayıs'tan birkaç gün evvel, tüm olacakları ilettim. Dikkatli olmasını istedim. Eskişehir'e giderken kendisine bildirilmiş ama sonuç malum.*

Fakat, sonuç değişmedi. Kader değişmiyor. Ama ben görevimi yaptım. Menderes'e de bildirdim, ama çoğu güldü. Diyarbakırlı falcı **Gürcü Bacı** *da üç defa Menderes'e fal bakmış ve üçünde de ip demişti. Hatta üçüncüde Menderes kadını tokatladı. Bir ara gerçekten korktu, istifası bu yüzdendir. Ama* **Bayar** *kabul etmedi."*

İçişleri Bakanı Sükan'ın isteği

"Çok daha sonraydı. Bir gün, bir başkomiser geldi ve beni İçişleri Bakanı'nın istediğini söyledi. Nedenini sordum. Bilmediğini söyledi. Peki, deyip gittim. Beni karşıladı, oturttu.

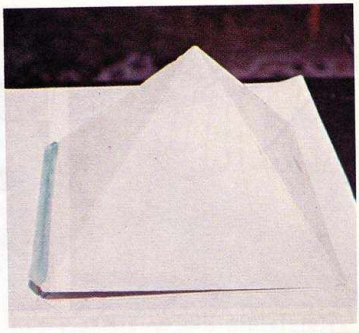

Dr. Erkey'in yaptığı basit bir karton piramit. Piramidin tabanı kare şeklinde, içine konacak cismin piramidin yüksekliğinin üçte bir oranında bir küp üzerinde olması gerekiyor (sağda).

En üstteki piramidin içinde, yıllardır bozulmadan duran kuş ölüsü, et parçası (üstte). Piramit enerjisi, kuşu ve eti kurutarak bir tür mumya haline getirmiş. Bu enerjinin paslı ve körelmiş jiletleri keskinleştirdiği, bitkileri canlandırdığı biliniyor. Bir diğer kural ise, piramidin kuzey-kuzeydoğu yönüne bakması.

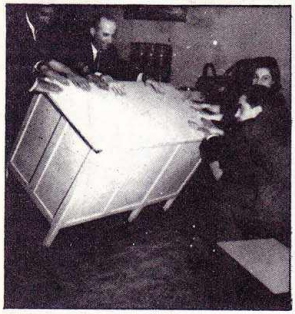

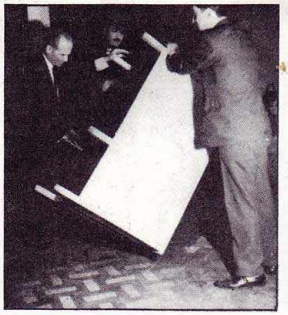

1960'lı yıllarda Dr. Ferhan Erkey tarafından yapılan bir masa kaldırma deneyi. Masanın, olduğu yerde tam bir dönüş yaptığı görülüyor. Celseye katılanlar masaya elleriyle temas ediyorlar (üstte).

Düzce'de bir Amerikalı öldürülmüş, bana katilini bul' dedi.

Sayın Bakan, dedim, bu öyle kolay bir iş değil, istemeyle olmaz. Ben nasıl sizden emir alırsam, yukarıdan da öyle emir alırım; ama çalışayım, deneyeyim. Yalnız bir şartım var.

O'nda yanımızda, Ankara Emniyet Müdürü de vardı. Medyumlarımın garantisini isterim, bakımları gerekir. Bunların işleri güçleri var, maaşa bağlayın, sürekli çalışalım, dedim.

Peki, dedi, bu olayı çöz, tümünü yapacağım. Emniyetimi sağlayın, dedim. Olay yerine gitmem gerekiyordu. Hazırlandık ama sonra bir ses çıkmadı.

Sonra,o ara ben ve iki medyumum İstanbul'a geldik. Olayı merak ettim, arabaya atladık ve iki medyumumla beraber Düzce'ye olay yerine geldik. Tahmini bir yer biliyorum, tarla gibi. Oraya girdik, medyumu uyuttuk.

Ama tam celseye başlayacağız, birden etrafımız sarıldı. Bir yığın meraklı toplandı. Korktuk ve medyumu uyandırmadan geri döndük.

Sonra, Ankara'ya dönünce öğrendim. Meğer olayın önemi varmış, Ankara ve İstanbul emniyet örgütleri, biz bulacağız kavgasındaymışlar. İş rekabete binmiş ve bu yüzden bekletilmiş. Bir daha da aramadılar."

15 idam, 13 ölü

"İlginçtir, Menderes deyince aklıma geldi. Yassıada mahkemeleri yapılırken, son dönemlerde tutuklu milletvekillerinin hanımları bir celse istediler. Ayrı bir yerde arzuluyorlardı, ilk defa kabul ettim, Bahçelievler'de bir celse yaptık. Hiç unutmam o gün, **Halide Nusret Zorlutuna** *hemen yanımda oturuyordu. Medyumu uyuttum, ruhsal ilişki başladı.*

Hanımlar tek tek sorular sordular. Medyum, eşlerinin o anda ne yaptıklarını birer birer anlattı.

'Sonuç ne olacak?' diye sordular, şöyle bir cevap geldi: 15 idam, 3 ölü. Çok çarpıcıdır, Kenan Yılmaz vardı, DP'li milletvekili, hem de akrabam. Onu sordum, ölü dedi. Olamaz dedim, onun suçu nedir ki? Tekrarladı medyum, ölü. Anlamamışım. Gerçekten kısa bir zaman sonra, Kenan Yılmaz Yassıada'da son savunmasını yaptı, yerine oturdu, birden fenalaştı ve öldü."

Dr. Ferhan Erkey tarafından düzenlenen celselerin birinde, ruhsal bir varlık tarafından yaptırılan Meryem Ana ve Hz. İsa tablosu. Selçuk'taki Hıristiyan yetkilileri tarafından çok beğenilen bu resim Meryem Ana Evi' ne konulmuştur (altta).

İstanbul'a taşınma...

"Sonuçta tüm bunlar gerçekleşti. Her şey gerçektir. Bir yığın şahit var, bant kayıtları var. Kimsenin şüphesine gerek yok. 1970 yılında bir celsede kalkıp, İstanbul'a yerleşmem emredildi.

Önce direndim, istemiyordum. Ama çok kısa bir zamanda işlerim bozuldu, hasta gelmez oldu. Palaspandıras kalktık, İstanbul'a geldik. 1970'ten beri burada çalışmaktayım. Daha birçok ünlü ile çalıştık. **Sezen Aksu, Füsun Önal, Hülya Koçyiğit** *bunlardan birkaçıdır."*

Ruhçuluk hakkında

Bilinmeyen: Anlattığınız olaylar çok zengin. Biz de, ancak bir kısmını verebiliyoruz. Peki, sizce bu ruhsal ilişkilerin anlamı nedir?

Ferhan Erkey: *"İnsanlık tarihi, büyük felaketlerle doludur. Savaşlar, kötülükler vs. Tüm bunlar maddeye değer vermekten oluşmuştur. Huzur, yavaş yavaş manevi değerlerde aranmaktadır. Neyim, nereden geldim, nereye gideceğim gibi soruların cevaplarını arıyoruz.*

İşte bu düşünceleri bize değişik bir açıdan gösteren bilim, ruhçuluktur. Ruhçuluk, ruhlarla ilişki ve konuşma sanatıdır. Her zaman, alınan ruhsal bilgilerin bize yararlı olduklarını iddia edemeyiz. Bunun da sebepleri vardır. Pirinci taşlarından ancak göz ayırabilir. Bunu ayıramayan gözlerin bu alanda dolaşması doğru değildir."

Devam edecek!..

Dr. Erkey'le BİLİNMEYEN adına yapılan görüşmeler bantlar dolusu. Onda daha yüzlerce olay ve bilgi var. Kendisi tüm çalışmalarını birkaç kitapta toplamış. Ama malzeme o kadar çok ki! Gelecekte onun çalışmalarından başka örnekler de vermek dileğindeyiz. Dr. Ferhan Erkey'in arzuladığı Ruhsal Araştırmalar Enstitüsü'nü kurması ve ruhsal olayların bilimsel yollarla araştırılması en büyük dileğimiz...

Kuranı Kerim'deki 19 mucizesi

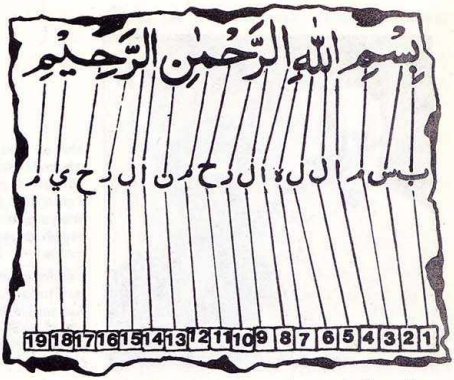

Kuranı Kerim öyle bir kitap ki, önemi hiçbir zaman azalmıyor. 1983 yılından itibaren bilim dünyası tarafından çok yoğun olarak incelenmeye başlandı. Arkadaşımız Ata Nirun, onda varlığı keşfedilen mucizevi nitelikteki matematiksel özellikleri derledi.

HANGİ DİNDEN olurlarsa olsunlar, inananlara göre **Kuranı Kerim,** Allah'ın sözüdür. Bazıları da onun çok üstün bir dehanın ürünü olduğunu iddia ederler. Bu soruların cevapları yüzyıllardır aranıyor. Müslümanlar için, bu yönden tartışılacak bir şey yok. Onlar, Kuranı Kerim'in Allah kelamı, yani bildirisi olduğuna kesin olarak inanıyorlar. Ama, Kuranı Kerim sadece Müslümanlar için mi acaba?..

Eğer Kuranı Kerim, tüm insanlığı kapsayan bir bilgi içeriyorsa o zaman içinde dünyasal bilgiler de olması gerekir. Sadece doğru yaşam kurallarını ve ruhsal aydınlanmayı anlatmadığı ortaya çıkıyor. Yüzyılımıza kadar, bu belki böyle sanılıyordu. Ama günümüzde Kuranı Kerim'in içinde bazı bilimsel gerçekler bulunmaya başlandı. Kuranı Kerim'in içinde gökbilimi, zooloji, botanik, biyoloji, tıp ve fizikle ilgili çeşitli ayetler olduğu anlaşıldı.

Besmele, 19 Arap harfinden oluşmuştur (üstte).

Bazı eski dillerdeki rakamlar. Görüldüğü gibi en az değişime uğrayan rakamlar 1 ve 9'dur (üstte).

19 sözcüklü cümle

Bir kitap yazmaya başladığınızı düşünün, ama bu kitaba başlamak için bir kuralınız var. Kitabınızın ilk cümlesi 19 sözcüklü olacak. Önce çok kolay gibi görünen bu iş, aslında çok güçtür. Düşünün ki, kitabınız çok önemli ve siz o kitabın en çarpıcı yeri olması gereken ilk cümledesiniz.

Diyelim ki, bu işi başardınız. Tam istediğiniz gibi ve amaca yüzde yüz uygun cümleyi kurdunuz. Ama bundan sonra ikinci bir kuralınız daha var. Bu daha da güç. Çünkü, diyorsunuz ki, ilk cümlemdeki her sözcüğü kitabımda 19'un katları olarak tekrarlayacağım.

İşte bu andan sonra, işiniz çok zorlaşacak. Bunu başarmanız için, bir bilgisayara ihtiyacınız olacaktır. Kendi kendinize böyle bir çabaya girip, sonuç almanız yıllar sürer. Büyük bir olasılıkla, bu tür bir çalışmaya ömrünüz de yetmeyebilir.

19'u uygulayalım

Şimdi Kuranı Kerim'i açalım. İlk gördüğünüz sözcük, Besmele, yani "Bismillahirrahmanirrahim." Yalnız unutmayalım ki, dil Arapça'dır. Şimdi resme bakın, Besmele'nin 19 Arap harfinden oluşmuş olduğunu göreceksiniz. Böylece Kuranı Kerim'in 19 harfli bir cümleyle başlamış olduğunu tespit ettik. Hem de amaca en uygun cümleyle, Türkçe anlamıyla "Esirgeyen ve bağışlayan Allah'ın adıyla".

İkinci uygulamamız, Besmele'nin içinde yer alan 4 sözcüğün katlarını bulmak olacaktır. Tek tek bakalım:

ESİRGEYEN sözcüğü Kuran'da 57 defa geçer - 19 X 3 = 57

BAĞIŞLAYAN sözcüğü Kuran'da 114 defa geçer - 19 X 6 = 114

ALLAH sözcüğü Kuran'da 2698 defa geçer - 19 X 142 = 2698

İSİM/AD sözcüğü Kuran'da 19 defa geçer - 19 X 1 = 19

Şimdi de katları toplayalım:

3+6+142+1 = 152

152 de, 19'un 8 katıdır.

Eksik besmele!

Kuranı Kerim'de 114 sure var, yani 19'un 6 katı. Her surenin başında Besmele olmalı, değil mi? Ama hayır, bir tane eksik!

Kuranı Kerim'de başında Besmele olmayan tek sure, 9. sure olan "Tevbe" Suresi'dir. Bu sureden başlayarak 19 sure sayınız "Nehl" Suresi'ne geliriz. "Nehl" Suresi 27. suredir. Bu surenin 30. ayetine bakalım. Bu ayetin Besmele ile sona erdiğini görürüz.

Kuranı Kerim'de sure başlarının dışında geçen tek Besmele buradadır. Kayıp Besmele'yi bulduktan sonra, bir hesap daha yapalım:

Ahmed Deedad ve Türk-İslam Araştırmacısı Edip Yüksel. Her ikisi de Kuranı Kerim'deki 19 gerçeğini ortaya çıkarabilmek için yoğun çalışmalar yaptılar (solda).

Besmele, hattatlar tarafından en çok çizilen Kuranı Kerim ayetidir. İkisi sağda ve ikisi altta olmak üzere dört ayrı Besmele örneği.

27. Sure + 30. Ayet = 57
19 X 3 = 57
Yine 19'la karşılaştık.

19'lar bitmiyor

Kuranı Kerim'deki 19'lar daha pek çok. Son sure ile Hz. Muhammed'e bildirilen ilk sure olan Alâk Suresi de aynı konunun içinde.

Alâk Suresi, Kuranı Kerim'in sondan geriye doğru 19. suresidir. Bu surede 19 ayet var. İlk vahiyde bu surenin 5 ayeti verilmiş. Bu 5 ayetteki sözcük sayısı da 19'dur. Tüm bu ayetlerin harf sayısı 76'dır. Yani 19 X 4 = 76. Bütün Alâk Suresi'nin harflerini sayın, 285' dir, yani 19 X 15 = 285.

97. sure olan Kadir Suresi'nde yine aynı durum ortaya çıkıyor. Bu surenin de harflerinin toplamı 114, yani 19'un 6 katı. Bu da ilginç. Çünkü, Kuranı Kerim 114 suredir. Besmele, Kuranı Kerim'de 114 defa geçer. Ve Kadir Suresi, Kuranı Kerim'in Allah'ın katından ilk defa verilmeye başlandığı geceyi anlatır.

Harflerin gizemleri

Kuranı Kerim'de bazı surelerin başında çeşitli harfler görülür. Örneğin, ikinci sure olan Bakara Suresi'nin başındaki Elif, Lâm Mim harfleri gibi. Diğer örnekler Ha, Ayn, Sin ve Kaf'tır. Bu hiçbir anlam verilemeyen harfler, 29 surenin başında da yer alır.

Bilgisayarla yapılan araştırmalarda, bu harflerin de, 19 sistemiyle ilgili oldukları ortaya çıkarıldı. Bu harfler 14 değişik şekilde bir araya getirilerek, 29 surenin başına getirilmiş. Bir hesap daha yapalım: 14+14+29= 57; yani, 19X3 = 57.

Bir diğer örnekte, Kaf harfi 50. sure olan Kaf Suresi'nin başında yer alır. Bu harf, bu surede 57 defa geçer, yani yine 19X3= 57.

Neden 19?

19 bir sayıdır ama, acaba diğer sayılardan farkı ne? Bir asal (bölünmez sayı) sayıdır, sadece bire ve kendisine bölünür. Bir ve dokuz, ondalık sistemin en küçük ve en büyük değerleridir. 10'un karesi 100'dür, 9'un karesi 81'dir. Aradaki fark yine 19'dur.

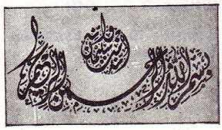

Hattat Kâmil Akdik'in yazdığı "Ayet-el Kürsi" (üstte).

Bu sayının bir de gökbilimsel özelliği var. MÖ 5. yüzyılda Yaşayan Yunanlı gökbilimci ve filozof **Meton**'un buluşuna göre Dünya, Ay ve Güneş her 19. yılda bir, aynı hizaya geliyorlar. Günümüz gökbiliminde bu olaya, "Meton Devresi" adı veriliyor.

Kimler buldular?

Kuranı Kerim'in matematiksel yönünü ilk inceleyen, Dr. **Reşad Halife** adlı Mısırlı bir bilgindir. Dr. Halife, 1935'te doğdu, Ziraat Fakültesi'ni bitirerek, Amerika'ya gitti. 1964' te doktorasını California Üniversitesi'nde verdi ve oraya yerleşti. Amerika'da evlendi ve eşini Müslüman yaptı.

Dr. Reşad Halife, 19 mucizesi üzerine ilk çalışmasını 1976 yılında yayınladı, **"Muhammed'in Edebi Mucizesi"** adlı bu kitap (The Perpetual Miracle of Muhammed), büyük ilgi uyandırdı.

Çalışma tamamen bilgisayarla yapılmıştı. Ünlü bilim dergisi Scientific American'da matematikçi **Martin Gardner** konuyu uzun uzun inceledi.

1979'da ise Hindistan doğumlu, Güney Afrika Cumhuriyeti'nde yaşayan İslam İlahiyatçısı **Ahmet Deedat**, Dr. Halife'nin çalışmasını genişleterek, **"En Büyük Mucize Kuran"** adıyla bir kitap meydana getirdi. Deedat, günümüzde Hıristiyan Güney Afrika'da tipik bir İslam misyoneri olarak çalışıyor. Kitabı özellikle 1984 yılında dünya çapında ilgi gördü.

Ahmet Deedat'ın çalışması

Ahmet Deedat, Dr. Halife'nin çalışmalarını genişletti. Kuranı Kerim'deki 19 gerçeğini gösteren çok açık bir kanıtı ortaya koydu. Hikâyesi şöyle:

Hz. Muhammed'e gelen ilk vahiyde, Alâk Suresi'nin ilk 5 ayeti gelir. Ardından Kalem Suresi'nin 4 ayeti gelir. Bunu da Müzzemmil Suresi'nin 5 ayeti izler. Bu üç surede, o ana kadar gelen ayetlerin toplamı 14'tür.

4. vahiyde ise Müddessir Suresi gelmeye

الٓمٓ

Sura	م M	ل L	ا A
2 Al-Baqara	2195	3204	4592
3 Al-'Imrân	1251	1885	2578
7 A'râf	1165	1523	2572
13 Râd	260	479	625
29 'Ankabût	347	554	784
30 Rûm	318	396	545
31 Luqmân	177	298	348
32 Sajda	158	154	268
	5871	8493	12312 A
		→	8493 L
		→	5871 M

19 x 1404 = 26676

Elif, Lâm ve Mim harflerinin geçtiği 8 sure. Bu harfler 8 surede toplam 26.676 defa geçiyor. Bu sayı 19'un 1404 katıdır. Aynı zamanda 1404 1984 yılının Hicri karşılığıdır. Ama asıl önemli olan, bu surelerin anlamlarıdır. Çünkü içlerinde birbirlerini bütünleyici anlamlar var (solda).

başlar. 30 ayet verilir. Ve vahiy durur. 30 ayetin anlamı "üzerinde 19 vardır" şeklindedir.

İşte tam bu anda vahiy yine başlar. Müddessir Suresi'nin devam edeceği yerde, Alâk Suresi'nin 5 ayeti daha verilir ve vahiy durur.

Yani sonuçta ilk 3 vahiydeki ayetler 19'a tamamlanmış olur. İşte hesabı:

I. Vahiy Alâk Suresi
II. Vahiy Kalem Suresi
III. Vahiy Müzzemmil Suresi
IV. Vahiy'in devamı-Alâk Suresi'ne ek
5 ayet
4 ayet
5 ayet
5 ayet
Toplam 19 ayet

Rastlantı olabilir mi?

Bütün diğer 19 üzerine kurulu hesaplar, hep tesadüflere mi bağlıdır? Hayır, bu mümkün olamaz. Ayrıca, bu matematiksel sistemin bir özelliği de, hiçbir şekilde Kuranı Kerim'e bir ek yapılmasının engellenmesidir. Aynı zamanda çıkarılamaz da! Böylece, Kuranı Kerim sonsuza kadar aynı şekilde kalacaktır.

İster istemez aklımıza, diğer kutsal kitaplar üzerinde tahrifat iddiaları geliyor. Acaba, Kuranı Kerim, önceki kutsal kitapların insanlar tarafından değiştirilmesi üzerine, bu defa aklın en güzel ispatı olan matematikle korunmuş muydu?

İki 19 daha

İddialara göre, Dr. Halife'nin kitabını yayınlama tarihi olan 1976 yılı da on dokuzla ilgilidir. Çünkü 1976, 19'un 104 katıdır.

Bir diğer ilginç araştırma, Elif, Lâm ve Mim harflerinin geçtiği 8 surede yapılmış. Bu harfler, bu 8 surede tam 26.676 defa geçiyor. Bir hesap daha yapalım; 26.676 ÷ 19 = 1404.

1404 ise, miladi 1984 yılının hicri karşılığıdır. 1984 yılı, 19 gerçeğinin, artık hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak bir biçimde kabul edildiği yıldır.

İş 19'la bitmiyor

Kuranı Kerim'deki matematiksel mucizeler, daha birçok gerçeği ortaya koyuyor. Bunlardan birkaç örnek görelim:

Adalet ve zulüm kelimeleri 16'şar defa,
Dünya ve ahret kelimeleri 115'er defa,
Melekler ve şeytan kelimeleri 68'er defa,
Güneş ve nur 33'er defa,
Yedi gök deyimi 7 defa,
Ay kelimesi 12 defa,
Gün kelimesi 365 defa,
Af ve ceza kelimeleri 117'defa,
Kuran, vahip ve İslam kelimeleri ise tam 70'er defa geçer.

Peygamber sayıları

Kuranı Kerim'de 28 peygamberin adı, çeşitli şekillerde 513 defa geçer. Peki nedir bu 513? Önce 19'un, 27 katıdır. Yani, 19 X 27 = 513. Ama daha ilginci var: Kuranı Kerim'de elçi göndermek kelimesi ve kavramı da tam 513 defa geçer.

Yazar ve araştırmacı **Edip Yüksel,** Ahmed Deedat'ın kitabını Türkçeye kazandırmış. Edip Yüksel, bu matematiksel ilahi mucizeyi şöyle yorumluyor:

"Kuranı Kerim'i, evrenin en büyük mucizesi yapan bu olay, bilgisayar aracılığıyla şans eseri bulundu. Görüyoruz ki, Kuranı Kerim, insan gücünün ilerisinde bir iştir. Öyleyse, Kuranı Kerim'in gerçekten Allah sözü olduğunu, dinsizlere, Hıristiyanlara ve diğer dinlere mensup olanlara nasıl anlatabiliriz? Gerçek bilimle, matematiği kullanarak. Çünkü matematik bölgesel değil, evrenseldir."

Sonuçta

Diyanet işleri Başkanı **Tayyar Altıkulaç,** Kuranı Kerim'in daha sayısız mucizelerle dolu olduğunu, ayrıca gerek dil, gerekse bilimsel gerçekler yönünden üstünlüğünün tartışılmaz olduğunu belirtiyor.

Sadece İslam âlemi değil, tüm insanlık, aslında ilginç bir durumla karşı karşıya. Ama görüldüğü kadarıyla, bu bilimsel gerçek henüz daha tam olgunlaşmış değil. Eğer gerçekten çok büyük çapta bir araştırmaya girilse, acaba daha neler bulunacak?

Ama ortada ilginç bir durum vardır. Kuranı Kerim'in sakladığı daha birçok mucizenin bulunabilmesi için, çok iyi Arapça bilen, hatta Hz. Muhammed dönemi Arapçasını çözebilen bilim adamları gerekiyor. Bu da yeterli değil. Bir de çok gelişmiş ülkelerin üstün teknolojilerine gerek var.

Yazımıza noktayı koymadan önce karşı karşıya kaldığımız bilimsel bir gerçeği belirtelim. İhtimal hesaplarına göre, 19 olayının bir tesadüf sonucunda oluşması ihtimali ancak, 626 septilyonda birdir. Yani, 626 üzeri 24 sıfır...

Daha fazla bilgi için:

Tayyar Altıkulaç: *Yüce Kitabımız Hz. Kuran,* Diyanet Vakfı Yayınları, 1982.
Ahmed Deedad - Edip Yüksel: *Kuran, En Büyük Mucize,* İnkılab Yayınları, 1983.
Hz. Muhammed-Bilim Araştırma Merkezi-1984.
Dr. Muhammed C. Fendi: *Allah ve Kâinat,* Çağrı Yayınları, 1980.
Maurice Bucaille: *Le Bible le Coran, et la Science,* Paris, 1978.

İşadamı sezgisi

Bazı işadamlarının ve şirket yöneticilerinin, sezgileriyle büyük paralar kazandıkları biliniyor. Bunun kaynağında ne yatıyor? Kişisel özelliklerin rolü ne?

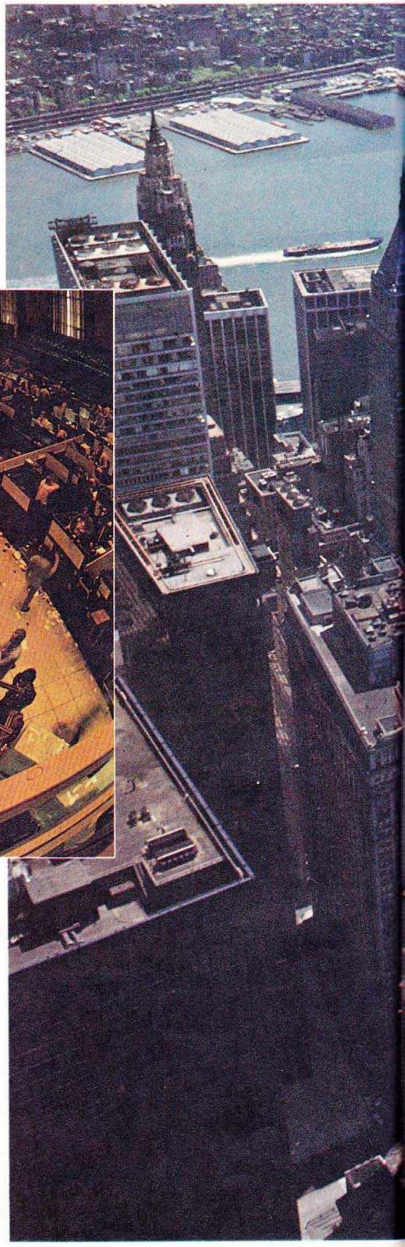

Amerikan Borsa Piyasası'nın bulunduğu New York'un Wall Street bölgesi (sağda). Borsa oyunlarında başarılı olan birçok kişi, kendilerini duyu ötesi algılamanın yönettiğini kabul ediyorlar (üstte).

BİRÇOK OLAYDA araştırma yapacak zaman yoktur. Bazen de bir konuyu araştırmak büyük paraya mal olur. İnsan neye göre karar verecek?..

Böyle durumlarla en çok karşılaşanlar, işadamları. Belki de onların bazılarında bilinmeyen bir yön var da, bundan haberimiz yok... Aşağıda bu konuyla ilgili değişik olayları ele alıyoruz.

Tezgâhlardaki kusur

Amerika'nın Pennsylvania eyaletine bağlı Altoona'daki Electric Hydracon şirketi, iki yıllık bir geliştirme programı için 2 milyon dolar harcamıştı. Metallere kalıpla şekil veren bir sistem kurmuştu.

Fakat bir aksilik oldu. Yeni kurulan metal kalıp tezgâhlarında önemli bir kusur ortaya çıktı. Bu durum, 1961'de bütün kurulma işlemleri bittikten sonra anlaşıldı. Tezgâhlar,

Dr. Douglas Dean (üstte, solda), Dr. John Mihalasky ile birlikte duyuötesi algılamanın iş hayatındaki rolü üzerinde geniş araştırma yaptı. Yaşamlarını ve başarılarını incelediği işadamları arasında uluslararası otellerin sahibi Conrad Hilton (en üstte, solda), General Motors'un kurucusu William C. Durant (en üstte, sağda), Holiday Inns şirketinin başkanı Charles Kemmons Wilson (üstte, sağda) ve Xerox fotokopi tekniğini bulan Chester Carlson (altta) bulunuyordu.

sürekli çalıştırılırsa normal kalıplar ve araçlar ancak bir hafta dayanabilecekti. Çünkü yumuşak malzeme kullanmışlardı.

"Kulağa fısıldama"

O zamanlar şirketin yönetim kurulu ikinci başkanı olan **Richard Haupt,** *"Mali felaket bile bizim için ödül olacak"* diyordu. Ne yapılabileceği konusunda beş büyük firmaya danıştı. Hepsi aynı tavsiyede bulundular.

Eğer, Electric Hydracon şirketi, yeni tesisinin uzun ömürlü olmasını istiyorsa, kalıplarda ve araçlarda, yani her türlü aksamında daha sert malzeme kullanmalıydı. Ama ne olduysa oldu, sanki biri Haupt'un kulağına yumuşak malzemeler kullanmanın daha iyi olacağını fısıldadı.

Şirketin başkanı, büyük çelik işletmelerinin kararına uyulmasını istemişti. Haupt, bu konuda şunları söylüyor:

"Ama ben hissettiğim yönde hareket ettim ve yumuşak malzeme için iki buçuk kat daha harcama yaptım. Yumuşak malzeme ile elde edilen sonuç büyük bir başarıydı. Sistemin ömrü sert malzemeden altı kat daha uzun oldu. Şimdi bütün sanayi bu yolu izliyor."

İşadamı sezgisi

Başka şirket yöneticileri gibi, Richard Haupt da karar verirken duyuötesi algılamanın işe karıştığı zamanları hatırlıyor. Böyle zamanlarda, mantığa ters düşen, uzmanların olmaz diyeceği hareket şekilleri uygun görünüyor. İşte bu yeteneğe "işadamı sezgisi" deniyor.

Birçok işadamı böyle etkenlere açık olduğunu kabul etmeyecektir. Gerçekten, olağan yollarla yapılan değerlendirme ile duyuötesi algılamayı birbirinden ayırmak çok güç. Neyin nerede bitip, nerede başladığı bilinmiyor. Ama bu ikisi arasında bir fark olduğunu bilen yöneticiler, durumu değişik sözcüklerle dile getiriyorlar. Altıncı his, iş zekâsı, yüreklilik, önsezi, sezgi gibi ifadeler kullanıyorlar.

Haftalarca düşünme

Holiday Inns şirketinin kurucusu ve başkanı olan **Charles Kemmons**'ın görevi otelleri için uygun alanları seçmekti. Kendisine göre yaptığı iş, altın yumurtanın arandığı Paskalya yumurtası oyununa benziyordu.

Kemmons'ın bir karar vermeden önce haftalarca düşünmek istediği zamanlar olmuştu. Ama bir *"hayır"* sözcüğünün her şeyi bitirdiği başka zamanlar da vardı. "Hayır"ın gerekçesi de, "Hoşuna gitmedi" oluyordu.

Bir başka otelci: Hilton

Sezgilerine güvenen başka bir otelci de **Conrad Hilton**'dı. 1940'larda, büyük bir taşınmaz mallar kuruluşunun başındaki **Duncan Harris**'e, Waldorf-Astoria otellerinin tahvillerini satın almasını söyledi.

Kendisi de 4,5 sentten epeyce bir miktar aldı. Öteki işadamları buna çok şaşırdılar. Ekonomik bunalım, tahvillerin fiyatını

Conrad Hilton'ın kurduğu uluslararası oteller zincirinin bir halkası olan Londra Hilton Oteli. Arkadaşlarının kurnaz bir işadamı dedikleri Hilton, mali başarısının en azından bir kısmını sezgilerine güvenmeye bağlıyor (üstte).

düşürmüş, sürmekte olan savaş, otel sahibi olmayı riskli hale getirmişti.

Harris de, arkadaşının tavsiyesini kuşkuyla karşılamıştı. Bir komisyoncuyla tahviller hakkında telefonda konuşurken paralelden dinlemesi için Hilton'ı çağırmıştı. Komisyoncu şöyle diyordu:

"Batıdan gelen bazı tecrübesizler, tahvilleri 8 sente çıkardılar. Kiloyla veriyoruz. Yıllardır ilk defa Noel Baba'ya inanıp elinde otel tahvilleri bulunduranlar var."

4,5 sentten, 85 sente

Adamın alaycılığı, Hilton'ın gözünü korkutmadı. Bunun üzerine Harris, tahvilleri aldı. Küçük bir topluluk oluşturdular. Bu sadık topluluk, Hilton'ın sezgilerine bağlıydı.

Daha sonra otel tahvilleri birden yükseldi ve 4,5 sentten tahvilleri alan tecrübesizler aynı tahvilleri 85 sentten satınca kurnaz adam görüldüler. 22.500 dolar eken Noel Baba, neredeyse 500.000 dolar biçmişti. Hilton birçok kere bu işi kumar haline getirmekle suçlandı. Hilton, bu konuda şöyle diyordu:

"İnanıyorum ki, sezdiklerini yapsınlar ya da yapmasınlar, birçok insan bu güce sahiptir."

Kimlerde var?

Peki nedir bu sezgi? İş hayatlarında sezgilerine güvenen üst seviyedeki yöneticiler, sezginin ne olduğunu bilir gibi görünmüyorlar. Amerikan Çelikleri'nin eski Yönetim Kurulu Başkanı **Benjamin Fairless,** bunu şöyle açıklıyor: *"Hissin nasıl ortaya çıktığını bilemezsiniz, yalnızca ona boyun eğersiniz."*

Görüldüğü kadarıyla işadamı sezgisi, iş hayatında sık sık belirleyici etken oluyor. Bu yeteneğe sahip olanları yükseğe çıkarıyor, şirketlerini zenginleştiriyor. Acaba bu yeteneğe sahip insanları önceden bilebilmek mümkün müdür? Duyuötesi algılama yoluyla haberleşme projesi bu soruya "evet" diye cevap veriyor. Projenin yürütücüleri Dr. **Douglas** ve Dr. **John Mihalasky,** üst seviyedeki işadamlarıyla görüştükleri gibi, onların duyuötesi algılama güçlerini de araştırdılar. Bunun için yapılan denemelerde, yüksek derece alanlarla, ortalamanın altına düşenleri birbirinden ayıracak ipuçları için incelemeler yaptılar.

Özel bir test

Projeyi hazırlayanlar, çalışmalarında Dr. **Gertrude Schmeidler**'den epey etkilenmişlerdi. Bu ünlü Amerikalı ruh araştırmacısı, New York City College'de psikoloji profesörüydü. Dr. Schmeidler uzunca bir süredir olayları önceden bilebilme yeteneğini incelemekteydi.

Deneylerine katılanlardan elde ettiği sonuçları, aynı kişilerin özel olarak hazırlanmış "Zaman Testi"ne verdikleri karşılıklarla kıyaslamaktaydı. Bu çok özel testte, kişilere zamanı güçlü bir çağlayan mı, hareketsiz bir deniz mi, yoksa yaşlı bir adam şeklinde mi düşündükleri soruluyordu.

Zamanı güçlü bir çağlayana benzetenlere "dinamik" deniyordu. Hareketsiz bir deniz olarak görenler ise, "doğalcı" olanlardı. Zamanı yaşlı bir adam görüntüsüyle canlandıran birkaç kişi ise "hümanist" idi. Sonuçları inceleyen Dr. Schmeidler'in çıkardığı sonuç şuydu: Önceden bilebilme yeteneğini ölçen testlerde dinamikler yüksek puan alıyorlardı.

Tekrar tekrar yapılan testlerde iki Newarklı araştırmacı, dinamiklerin duyuötesi algılama testlerinde doğalcılara üstün geldiğini gördüler. Testler, genellikle bir bilgisayarın gelişigüzel tuttuğu bir sayıyı tahmin etmekten ibaretti.

40 yönetici testte

Bir keresinde, 1967 Kasım ayında 40 tane en üst düzeyde yönetici teste alındı. Bir kere daha dinamikler grubu, doğalcı iş arkadaşlarını yendiler.

Dr. Mihalasky, elde ettiği sonuçları üst seviyedeki yöneticilerle ilgili benzer bir araştırmanın sonuçlarıyla birleştirdi. Büyük, küçük ve ortalama olmak üzere 25 şirketin baş yöneticisini bir araya getirdi. Bunlardan 12'sinin son derece başarılı şirketleri yönettiklerini anladı. Onların şirketlerinin kârı son beş yılda en azından iki katına çıkmıştı.

Bu görüşü doğrulayacak seviyede çalışma yapılmamış olsa da, elde edilen sonuçların gösterdiği bir durum var. Kâr artırmayla duyuötesi algılama yetenekleri arasında bir ilişki olduğu görülüyor.

Ünlü devlet adamları duyuötesi algılamayı kendilerine nasıl rehber ediniyorlar. Sayfa 369'da.

Uçandaire mi, değil mi?

UÇANDAİRELERİN CİDDİYE alınmaları başlıca iki koşula bağlanıyor: Tanıkların güvenilir kişiler olmaları ve görüntülerin yan tutmayan birtakım kanıtlarla desteklenmesi. Aşağıda ele aldığımız raporlardan biri, ABD'de karayollarında çalışan bir sorumlu tarafından yazıldı. Gene de araştırmacıları cevaplanamayan birçok soruyla karşı karşıya getirdi. Bu cisimlerin fotoğraflarında bir sahtelik söz konusu değilse, şimdiye kadar çekilen uçandaire fotoğraflarının en iyilerden olduklarını kabul etmek gerekiyor.

Aşağıda yayınladığımız fotoğraflar, uçandaire dosyasının klasikleri arasında sayılıyor. Bu fotoğrafların gerçekliklerini araştırıyoruz.

"Tartışmaya çok açık"

Gün ışığında görülen disk: Santa Ana, California, ABD 3 Ağustos 1965.

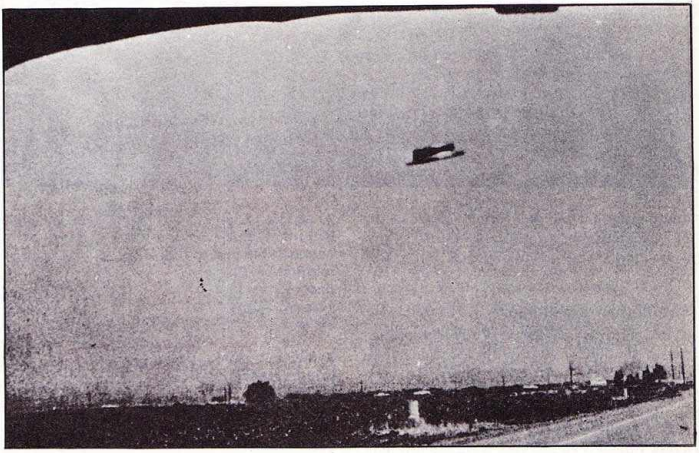

Rex Heflin'in Amerika'da, California'da Santa Ana yakınında uçandaire gördüğünde çektiği ilk fotoğraf. Fotoğraflar kamyonun ön camından polaroid makineyle çekildi (sağda).

Uçandairelerin varlığına kanıt olarak gösterilen fotoğrafların en ilginçleri **Rex Heflin** tarafından, 3 Ağustos 1965'te yaz saatiyle 12:38'de çekildi. Heflin, bu cisimleri Amerika'da California'da Los Angeles'in dışında Santa Ana çevreyolu yakınında, Myford caddesindeyken gördü. Sonradan bir polis olan Heflin, fotoğrafları çektiği sırada Orange İlçesi Karayolları Bölümü'nde çalışıyordu.

Uçak sandı

Konuyla ilgili raporunda Heflin, 3 Ağustos sabahında saat 11:30'da kamyonunun Myford caddesinin kenarında, yüzünün kuzeydoğuya doğru durduğunu yazıyordu. Bu noktadan Santa Ana çevreyolunun kavşağını görebiliyordu.

Radyosunun çalışmadığını fark ettiği sırada gözüne bir cisim çarptı. Önce bunun bir uçak olduğunu düşündü. Sol yanından, kuzeybatıdan geliyordu. Ancak, bir saniye sonra, bunun kubbeli yuvarlak bir cisim olduğunu anladı.

Fotoğraf çekiyor

Polaroid Model 101 fotoğraf makinesine uzandı. Bu makine, Orange İlçesi Karayolları Bölümü görevlilerine verilen belirli donanımlardandı. Kamyonun ön camının arkasından ilk fotoğrafını çekti.

Heflin, cismin yavaşça yolun üzerindeki kemerden kalktığını, kamyonun sağına geldiğini ileri sürdü. Gene, ön camın arkasından ikinci fotoğrafını çekti. Cisim, bir iki kez yalpaladı ve alçaldı. Bu sırada Heflin, üçüncü fotoğrafını çekti. Sonra cisim yükseldi. Çevreyolunun ötesindeki geniş alanın üzerinde hız kazandı; kuzeybatıya doğru gitti.

Alttaki ışık demeti

Cismin altında bir işaretin, açıklığın ya da yere iniş takımlarının bulunduğunun başka bir kanıtı olup olmadığı sorulduğunda Heflin, şu cevabı verdi:

"Yoktu! Onun altında gördüğüm tek şey, merkezden çıkan ışık demetiydi. Dış ucuna kadar daireler halinde yayılıyorlardı. Bu ışık demetinin hareketi, radar ışınlarının hareketine benziyordu."

Arkasında bıraktığı halka

Acayip cisim birdenbire gitti. Arkasında duman ya da buhar halkaları bıraktı. Heflin,

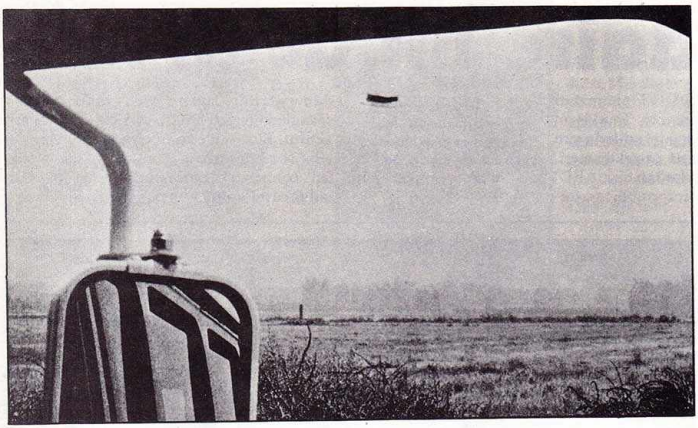

kamyonunu bu halkanın yanına kadar sürdüğünü söyledi. Yerinden atladı ve gözden kaybolmadan önce bu halkanın da fotoğrafını çekti.

Fotoğraflar çoğaltılıyor

Tanık, kamyonuna döndü. Radyosunu çalışır durumda buldu. Aynı gün öğleden sonra, görevini bitirdi; çalıştığı yere geldi. Arkadaşlarına çektiği fotoğrafları gösterdi.

Bununla kalmadı, bu fotoğrafları çoğaltarak arkadaşlarına da verdi. Geçen zaman içinde bunlar o kadar çok sayıda çağaltıldılar, o kadar çok arkadaşa verildiler ki, Santa Analılar âdeta uçandaire fotoğraflarına doydular.

Tartışma başlıyor

Arkadaşlarından biri, önce Heflin'den izin alarak fotoğraflardan birini **Life** dergisine gönderdi. Fotoğraflar geri çevrildi. Çok tartışılabilir bulunmuşlardı. Çünkü görüntüdeki cisim o kadar açıktı ki, ya bunun bir uçandaire olduğunu kabul etmek gerekiyordu, ya da bir fotoğraf hilesi denmeliydi...

Gazetede yayınlanıyor

Heflin'in gördüğü cisimlerin haberi yerel "**Santa Ana Register**" gazetesinin dikkatini çekti. Heflin'in izini buldular ve onu fotoğraflarını getirmesi için gazeteye çağırdılar. Fotoğraflar büyük ilgi topladı. Basılmak üzere büyütüldü. Santa Ana Register'da ilk fotoğraf, bir yazıyla birlikte 20 Eylül 1965'te yayınlandı.

İlk fotoğrafları vermiyor

Olayla ilgilenen kişiler ve araştırmacılar için fotoğrafları çoğaltırken, Rex Heflin, büyük bir baskı altına girmişti.

Ancak, asıl fotoğrafları vermeyişi de

2. fotoğraf. Cisim Myford caddesi boyunca gidiyor. 3. fotoğraf çekilmeden önce, birdenbire yönünü değiştiriyor (üstte).

3. fotoğraf. Heflin, bu fotoğrafı uçandaire bir iki kez yalpaladıktan sonra yükselerek Santa Ana çevreyolunun ötesinde kuzeybatıya gitmeden önce çekti. (altta).

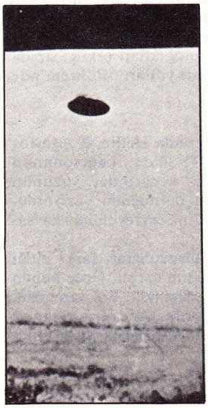

oldukça garip karşılandı. Ortada çok sayıda birbirinin aynı fotoğraf bulunmasına rağmen, herkes asıl fotoğrafların peşine düştü.

Hava savunmadan biri

Bu noktadan sonra, olayın çevresinde yeni bir gizem oluştu. Çünkü Heflin, asıl fotoğrafları Kuzey Amerika Hava Savunma'dan (NORAD) geldiğini söyleyen, çok güvenilir birisine verdiğini ileri sürmeye başladı.

Ne yazık ki, fotoğrafları verdiği kişiden bir belge almamıştı. Fotoğrafların ona geri verilmediğini bildirdi. Aylar sonra NORAD, olayla hiçbir ilgisinin bulunmadığını ileri sürdü.

Öteki gazetelerin yanı sıra, Florida gazetelerinden **"Orlando Sentinel"**, şunları yazıyordu: *"Amerika'da çok sayıda birbirine benzeyen gizemli adamların bulunduğu, bu adamların NORAD'ın temsilcisi olduklarını ileri sürdükleri tespit edildi. Hükümetin çeşitli kuruluşları da uçandairelere tanık olanlarla yakından ilgileniyor, çoğu kere de onları susturuyor..."*

4 yıl sonra

Heflin'in çektiği fotoğraflar, 4 yıla yakın bir süre gündemde kaldı. Çeşitli düşünceler ortaya atıldı. 1969 Nisan'ında ise, olaya yeni bir ışık tutuldu. Uzaygemileri Mühendisi **John R. Gray**'in Flying Saucer Review'de bir incelemesini yayınlandı. John R. Gray, daha önce Apollo uzay programlamasında çalışmıştı. Yazısında Rex Heflin'in ileri sürdüklerini büyük ölçüde destekliyordu.

Yeniden hesaplanıyor

Gray, fotoğrafın kesilmeden büyütülmüş bir kopyasını inceledi. Bu fotoğrafta telgraf direğinin yerdeki gölgesi 8 metre olarak görülü-

A Heflin cismi görerek 1, 2 ve 3. fotoğrafları çekiyor. **B** Heflin 4. fotoğrafı çekiyor.

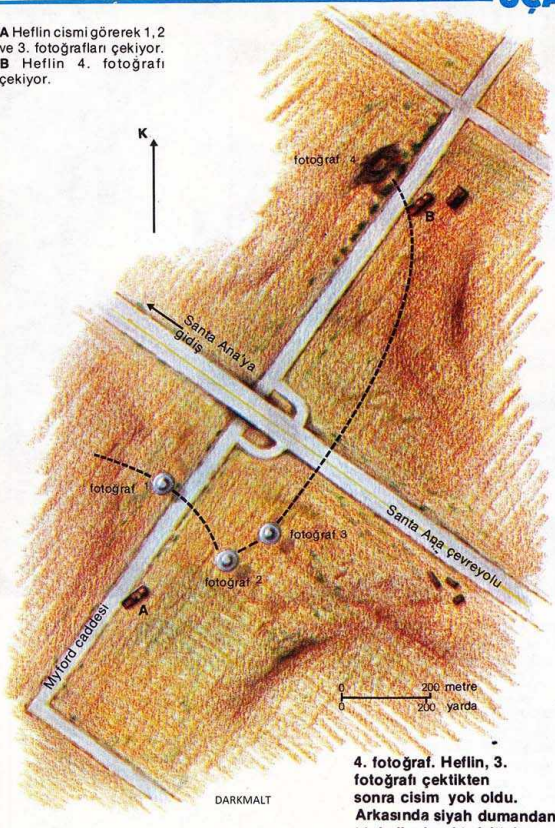

4. fotoğraf. Heflin, 3. fotoğrafı çektikten sonra cisim yok oldu. Arkasında siyah dumandan bir halka bıraktı (altta).

yordu. Denizden yüksekliği ve cismin görüldüğü anda güneşin bu noktayla yaptığı açıyı hesapladı.

Yüksekliğin 72° 46' ve açının 160° 51' olduğunu buldu. Bu sayıları kullanarak cismin görüldüğü gerçek saatin yaz saatiyle 12.38 olduğunu saptayabildi.

Heflin'in saati yoktu. Bu nedenle cismi 11.30'da gördüğünü söylemişti. Gray, ayrıca görüldüğü ileri sürülen cismin çapının 27 cm ile 1.8 m arasında olduğunu da belirtti. Çünkü gölgesi yere vurmamıştı.

Bu sonuç, denizden yüksekliğin ve cismin fotoğraf makinesinin kamerasına olan uzaklığının hesaplanmasına dayanıyordu. Örneğin, cismin çapı 1.8 metreyse, fotoğraf makinesine uzaklığı 43.6 m'ydi. Bir karşılaştırma yapılacak olursa, fotoğrafta yolun sağında görülen, dikey konumdaki beyaz boru, fotoğraf makinesinden 75 m ileriydeydi.

Heflin'in hesaplarına uyuyor

Gray, cismin genişliği 1.8 m'yse, yerden yüksekliğinin de 8.7 m olacağını buldu. Bu yükseklikte gölgesi yola düşecek, fotoğrafta da çıkacaktı. Heflin de cismin çapının 9 m kadar olduğunu ileri sürmüştü. Buna göre Gray, fotoğraf makinesiyle görüldüğü ileri sürülen uçandaire arasındaki yatay uzaklığın 220 m olduğunu buldu.

Uçandaire yerden 40 m yükseklikteydi. Bu sayılar Heflin'in tahminlerine uymaktaydı. Heflin de cismin 800 m uzaklıkta, yaklaşık 35 m yükseklikte uçtuğunu düşünmüştü.

Her kafadan bir ses

Birçok kişi, Heflin'in çektiği fotoğraflarda sahtecilik olmayacağını ileri sürüyor. Bir kısım araştırmacı ise, bütün olayın büyük bir ihtimalle bir hile olduğunu düşünüyor. Gerçekten öyküde birçok gariplik ve tutarsızlık var. Ne yazık ki, özgün fotoğraflar ortada yok. Birçok kişi, bu fotoğrafların ortada olmamasına da kuşkuyla bakıyor.

Amerika'daki Uçandaire Araştırma Örgütü, Ground Saucer Watch, Rex Heflin'in çektiği fotoğrafları özenle bilgisayar analizinden geçirdi. Sahte olma ihtimalinin yüksek olduğu sonucuna vardı. Ancak, bu kuruluşun geçmişte birçok olayda yanılgıya düşmüş olduğu gerçeği de göz önüne alınmalıdır.

Olay, Condon Araştırma Komitesi'nden Dr. **W. Hartmann** tarafından da incelendi. Hartmann'ın bu konudaki yorumunda ne yazık ki, açıklık yok. Ona göre Heflin, ilk üç fotoğrafı, kamyonun üzerindeki çubuğa bağladığı ipin ucuna bir maket bağlayarak da çekmiş olabilir. Tabii, böyle olmayabilir de.. Sonuçta, Heflin fotoğrafları, orijinallerinin ortaya çıkmaması yüzünden, uzmanlar tarafından gerçek delil olarak kabul edilmedi.

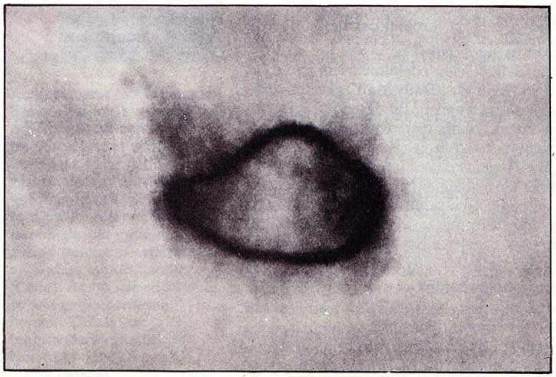

Sonar, canavarı arıyor...

İskoçya'nın ünlü Ness Gölü'nün en büyük özelliği, suyun içindeki görüş uzaklığının çok düşük olması. Zaten ünlü canavarın ele geçirilememesinin başlıca nedeni de buradan kaynaklanıyor. Karmaşık sonar teknikleriyle bu sorun çözülmeye çalışılıyor. Canavarın varlığına dair heyecan verici ve güçlü deliller ortaya çıkıyor.

KIDEMLİ YÜZBAŞI **Gould,** Ness Gölü'ndeki canavar öykülerini araştırmaya başladığı zaman, 1933 yılıydı. Edinebildiği bilgiler, canavarı gördüğünü söyleyen insanların aktardıklarından ibaretti. Gould, daha etkin bir araştırma için, yüzey fotoğrafının çekilmesini önerdi. Fakat, sonradan bu yöntemin, incelenen bir su hayvanının boyutları ve kimliğine ilişkin gerçek verilerin elde edilmesinde oldukça yetersiz olacağını fark etti.

Araştırmanın daha ilk günlerinde, yaratığın vücudunun genel hatlarını belirleyebilmek için, bir uçağın devriye gezmesini ve gerektiği anlarda fotoğraf çekmesini önerdi.

Kurumuş ayak izleri

Güçlü deliller elde edebilmek için ilk etkin çaba 1933 yılında "**Daily Mail**" gazetesi tarafından desteklenmişti. Bu destekleme, uygun bir yöntem bulamamanın yarattığı sorunlardan dolayı riskli bir girişimdi.

Bir sürek avcısı ve bir fotoğrafçı görevlendirildi. Görevliler yapabilecek başka hiçbir şey olmadığında, sahili taradılar ve vahşi bir hayvanın kurumuş ayak izlerine rastladılar. Sonradan bu izlerin Ness Gölü canavarına ait olmadığı anlaşıldı.

Sabırla bekleyenler...

Ancak bu olay, Ness Gölü'nün bir yandan şakacılar için bir oyun alanına dönüşmesine, öte yandan da göldeki uyarıların araştırılmasına yönelik bir geleneğin oluşmasına neden oldu.

Ness Gölü'ndekine benzer bir canavar geleneği olan Morar Gölü'nde Ness ve Morar Gölü Projesi tarafından kullanılan Machan adlı su dibine dalabilir gözlem bölmesi. Denizaltı, göl yatağında duruyor ve gözlemciler nöbetleşe içinde kalıyorlardı. Ne yazık ki, Ness Gölü'nün turba tortularıyla kaplı suyu, bölmenin gölde kullanılmasını zorlaştırıyordu (üstte).

Canavar avcıları, sabırla ve umutla, yağmur altında, ellerinde kameraları ve dürbünleriyle kaprisli bir canavarın yüzeyde görünmesini beklemeye başladılar. Bilimin yetersiz kaldığı, açıklama getirmediği bu konuda her şeyin altını karıştırmaya, içyüzünü öğrenmeye çalıştılar.

Fakat onların bu çabaları, canavara inanmayanlara da malzeme oluyordu. Çünkü, bazen gölde günlerce, canavarla ilgili sayılabilecek bir belirti olmuyordu.

Yüzey fotoğrafları

Turbalı donuk suyla ve yetersiz parasal kaynaklarla karşılaşınca araştırmacıların yüzey fotoğrafları ile yetinmeleri kaçınılmazdı. Kameralarını kurdular. Her türlü karşı çıkmaya rağmen çalışmalarını sürdürdüler.

1934'te Sir **Edward Mountain,** Inverness'den 20 tane işsiz adam topladı ve bunları günübirliğine göl çevresine yerleştirdi. Sonuçta, bazıları ilginç olan bir yığın fotoğrafla bir film serisi elde edildi.

Büro açılıyor

1962 yılında **David James, Constance Whyte** ve Sir **Peter Scott** tarafından Ness Gölü Araştırma Bürosu kurulana dek, başka hiçbir örgütsel çaba sarf edilmemişti. Bu büro bilgi toplamayı ve etkin araştırmaları desteklemeyi en önemli amaçları olarak saptadı.

Eldeki fotoğrafların etkisiyle, güçlü, ayrıntılarıyla planlanmış ve sistemli bir fotoğraf denetleme programına başlandı. Bunu

izleyen 10 yıldan sonra şaşırtıcı olmasa da ilginç olan bir dizi film daha çekildi.

1968'lere gelindiğinde artık asıl amaç canavarın kimliğini tespit edebilmek olmuştu. Büro, başarılı çekimler olmalarına rağmen, filmlerin bu amaca yeterince hizmet edemeyeceklerini anladı.

Amerikalı teknisyenlerin yardımıyla, ciddi bir sualtı araştırma programı düzenlendi. Bu programda fotoğrafçılık yerine, ana araştırma aygıtı olarak sonar sistemi yer alıyordu.

Sonar sistemi devrede

Sonar, sualtının incelenmesinde kullanılan bir tür radar olarak tanımlanabilir. Sonarda radyo yerine ses dalgaları suyun içine iletilir. Bu dalgalar suyun içinde bulunan, yoğunluğu suyunkinden farklı herhangi bir nesne tarafından yankılanır.

Bu nesnenin yoğunluğunun suyunkinden daha yüksek veya düşük olması önemli değildir. Önemli olan yoğunlukların farklı olmasıdır. Yoğunluk farkı ne kadar büyük olursa, yankı da o denli güçlü olacaktır. Yani yalnızca suyun tabanı gibi katı nesneler değil, hava boşlukları da iyi kaydedilirler.

İşte hayvanları ve balıkları bulmakta, sonarı güçlü kılan bu özelliğidir. Canlı dokuların yoğunluğu suyunkine çok yakındır. Bu yüzden de çok az yankı verirler, ya da hiç vermezler. Ama suda yaşayan çoğu omurgalılarda hava boşlukları bulunur. Balıkların solungaçları, memelilerin ve sürüngenlerin akciğerleri vardır.

Yankı alıcısı: Ness Gölü'nü araştırmak için kullanılan sonar aygıtlarının en basiti. Asıl kullanımı derinliklerde yankı almaktır. Bir sonar akımını bırakır ve sonar yankısını aşağıdan alana dek geçen zamanı kaydeder. Basit bir zaman cetveli sayesinde derinlik saptanır (sağda).

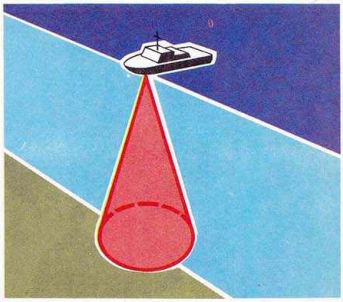

Tetkik sonarı: Balıkçılar tarafından, balık sürülerini saptamak için kullanılır. Olası hedeflere doğru sallanabilen bir sonar ışığı vardır (altta).

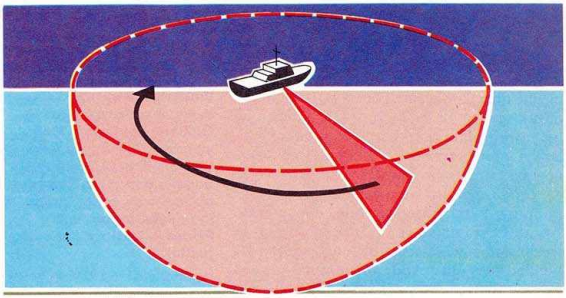

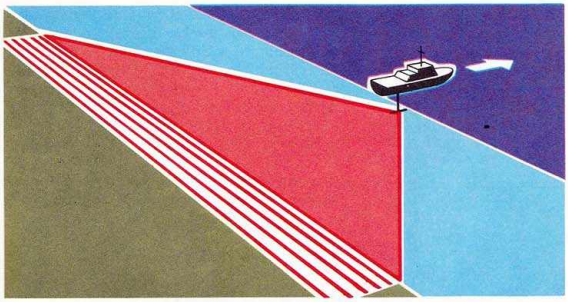

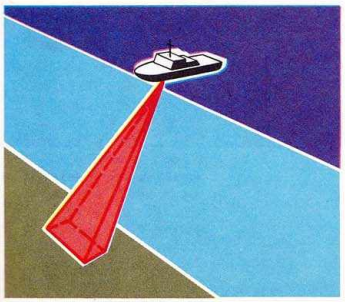

Açılır-kapanır tetkik sonarı: Yatay düzlemde çok dar olan güçlü bir sonar ışını bırakır. Hareket eden hedeflere daha çabuk yanıt veren tetkik sonarının yardımıyla çekilen fotoğrafların tersine genellikle göl yatağının resme benzer suretlerini elde etme için kullanılır (üstte). Açılıp kapanır tetkik sonarı geçiş sonarına benzer. Çok iyi bir tanımlama aygıtıdır. Hareket edebilen ışınları vardır (solda).

Sonar çeşitleri

Sonar aygıtının özel bir tipi daha var. Bu, dibe direkt bir akım yollar. Her ne kadar bir geminin altındaki balığı bile bulup sinyal verirse de, kullanımındaki asıl amaç, su dibi seslerinin yansıtılmasıdır. Buna "yankı alıcısı" da denebilir.

Sonar aygıtlarının bir türü de "tetkik sonarı"dır. Bu da belli bir uzaklıkta duran veya geniş bir alana yayılmış olan hedefleri bir daire içinde tutar. Işınlarını göndererek aydınlatır. Bu aygıt, genellikle ölçümlerin kaydedilebileceği radara benzeyen bir göstergeyi de içerir.

"Geçiş sonarı" ise, bir dik açıya ve bir yatay açıya sahip olan ses ışınlarını yansıtır. Bu aygıt, ya sığ suda bir geminin yan tarafına, veya oldukça derin sularda çalıştırılırken yedeğe alınmış bir balığa monte edilir. Kullanımındaki asıl amaç, göl dibinde veya denizde resme benzer izler ve enkaz gibi katı nesnelerin bulunabilmesidir. "Açılır-kapanır tetkik sonarı", genellikle küçük bir açının tüm noktalarını yansıtan, oldukça iyi tanım yapabilen bir aygıttır. Bu aygıt ayrıca katot ışını tüpü üzerinde resim suretleri de verir.

Frekanslara göre

Sonar aygıtının çalıştırıldığı ses frekansları, amaca göre değişir. Radyo dalgalarının ölçü

Vickers Oceanics'in denizaltısı Pisces, Ness Gölü'ne indirilirken 1969 yılında, göl yatağına yakın bir derinlikte (170 metre) dolanıp dururken, Pisces bir nesneyle sonar teması kurmuştu, ancak nesne Pisces yaklaşınca kaçmıştı (üstte).

birimi olan kilohertze göre ayarlandığında, düşük sayılan 10 ila 20 arası frekansların iyi bir yayılım alanı ve etkileri vardır. Fakat bunlar iyi tanım veremezler. Yani, istenilen nesneyi iyi tanımlayamazlar.

Dalga iletişimleri duyulabilir niteliğe sahiptir, hatta insanlar bile duyabilirler. Ancak hayvanları iter ve uzak tutar. Düşük frekanslar genellikle, tortuları delip geçmekte kullanılırlar. Bu şekilde tortuların altındaki yan görüntüleri ortaya çıkarırlar. Bu frekanslar, denizaltılar gibi yüksek güçte temesları keşfederler.

Orta frekanslar 35 ila 50 kilohertz arasında değişirler. En çok, balık tutan yankı alıcıları ile geçiş sonarları için kullanılırlar. Çünkü bu aygıtlar, düşük frekansların yüksek dağılımları ile yüksek frekansların daha iyi tanımlanmaları arasında iyi bir uzlaşma sağlarlar.

100 ila 200 kilohertz arasında değişen yüksek frekanslar şimdi özellikle tetkik sonarı aygıtı için kullanılıyor. Çünkü iyi bir duyarlığa ve tanım yapabilme niteliğine sahiptir. Yüksek frekanslara, yüksek dağılım alanları için artırılmış güç gerekir. Sonar sistemi Ness Gölü'nün üzerindeki araştırma gemilerine veya ses perdelerini gölün içine yansıtmak için sahilde kurulmuş olan istasyonlara monte edilirler.

Oxford-Cambridge heyeti

1964'lerde karma bir Oxford-Cambridge keşif heyeti çalışmaya başladı. Som balığının üretebileceğinden daha güçlü olduğu düşünülen yankı alıcısının kaydettiği izleri elde etmekle başarılı oldu.

28 kilohertzlik yankı alıcılarıyla donatılmış 3 gemi, göl boyunca birlikte ilerlediler. Bu işlemin amacı ya alttan geçebilecek olan yaratığı saptamak, ya da onu gölün bir ucuna kadar sürmekti.

Heyet bunda başarılı olamadı, çünkü belirttiklerine göre, göl yüzeyine, duvarlarına veya tabanına yakın olan yaratıklardan yankılar elde edebilmek olanaksızdı. Bu sorunlar hâlâ geçerlidir; ancak, heyet daha sonra bazı büyük temaslar elde edebilmeyi başardı.

Sonarda görülen cisimler

1968 yılında, Birmingham Üniversitesi'nden Profesör **D. G. Tucker**'ın başkanlığında bir heyet geldi. Ness Gölü Araştırma Bürosu'nun da yardımıyla, göle açılır-kapanır tetkik sonarı getirdi. Işınları Urguhart körfezine yansıtacak şekilde sabit bir istasyona kurul-

Dünün ve bugünün araştırma teknikleri. Asıl resim: 1933 yılında Ness Gölü kameralar ve dürbünlerle incelenirken (solda). İç resim: 1968 yılı. Tim Dinsdale karmaşık Cyclops kamera takımının gerisinde (üstte).

muş olan bu aygıt, otomatik olarak tam 150 saat işledi.

28 Ağustos'ta dipten yükselerek saatte 7.5 mil hızla ilerleyen büyük bir cismin izine rastlandı. Ekranda izlenen bir başka cisim ise saatte 17 mil hızla ilerliyordu. Bu hızlar büyük bir balık sürüsüne ait olamazdı. Her iki cismin de canlı varlıklar olabileceğine karar verildi.

Tetkik sonarı ile

Tetkik sonarı ile ilk çalışma 1969 yılında, Ness Gölü Araştırma Bürosu'ndan **Bob Love** tarafından yürütüldü. 100 kilohertzlik bir aygıt, gölde sistematik bir şekilde çapraz geçişlerde bulunan bir gemiye monte edilmişti. En ilginç hedef 10 Ekim'de, 70 ila 160 metre arası bir derinlikte saptandı ve üç dakika süreyle izlendi.

170 m derine indi

Aynı yıl içinde, Vickers Oceanics firmasına ait deniz dibine dalabilen Pisces adlı gemi, gölde derin sulara dalabilme denemelerine girişti. Pisces, 170 metre derinlikteki suyun tabanından 16 metre yukarıda dolanıp dururken, 200 metre uzaklıktaki bir cismin 155 kiloherztlik frekansları, sonarla temas etti.

Gemi, hedefe 130 metre ara kalacak şekilde yaklaştığında cisim yeniden aniden gözden kayboldu. Uygulama tarzı ne olursa olsun, yüksek frekanslı sonar kullanılınca, temaslar oldukça düzenli bir şekilde sağlanıyor. Asıl zorluk, bu temasların neyle yapıldığını kesin olarak anlayabilmekte yatıyor.

Doku örneği almak

Yine 1969 yılında, Amerikalı **Dan Taylor** tarafından inşa edilen Viperfish adlı küçük, özel bir denizaltı göle getirildi. Amaç, sonar sistemiyle elde edilen temasları ve rastlanan cisimlerden doku örnekleri almak için fırlatılan okları izlemekti.

Doku örneği almak çok geçerli bir amaçtı. Çünkü bu şekilde hayvanın ne türden olduğu, yani balık mı, sürüngen mi, yoksa memeli mi olduğu anlaşılabilecekti. Ne yazık ki, bu denizaltı, turbalı suda yüzebilecek biçimde donatılmamıştı.

Ness Gölü'ndeki görüş uzaklığının çok düşük olması ise, sualtı fotoğrafçılığını kısıtlayan bir etkendi. Oysa sualtı fotoğrafçılığı, 1972 yılında Dr. **Robert Rines** tarafından çekilen palet resmiyle başarı kazanabilirdi. Turbayla kaplı olan su, bu tür fotoğrafçılığın etkinliğini azaltıyordu.

Morar Gölü'nde...

Bu başarısızlıkları Morar Gölü'nde kırmaya çalıştılar. Bu gölde de 1970-1972 taraması sonrasında benzer bir canavar geleneği ortaya çıkmıştı. Bu göldeki araştırmaların en büyük avantajı suyunun çok berrak oluşudur.

Araştırma, 1974 yılında içinde insan bulunan sualtı gözlem araçlarını çalıştırmak amacıyla başladı. Sualtında kalabilen Machan adlı gözlem aracı, göl yatağında hareketsiz bir şekilde tutuldu. Gözlemciler sırayla bunun içinde kaldılar. Bu nöbetleşmenin gelişiminde sualtı televizyonu devreye sokuldu.

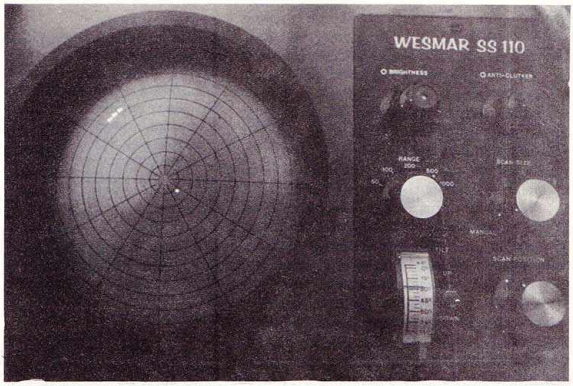

Ness Gölü araştırmalarında kullanılan tipte bir sonar scanner. Sonar sualtının incelenmesinde kullanılan bir tür radardır. Radyo dalgaları yerine ses dalgaları kullanılır. Morar Gölü'nde çekilen bu sonar resminin üzerindeki izler büyük bir olasılıkla balıklara ait (üstte).

Ness ve Morar Gölü projesi tarafından bir yankı alıcısına kaydedilen Ness Gölü'nün profili. Bu noktada göl derinliği yüzeyden tabana kadar 213 metredir. Resmin üst kısmına doğru çıkmış olan iki küçük yarımay şekil, büyük bir olasılıkla hareket eden balıkları temsil ediyor (altta).

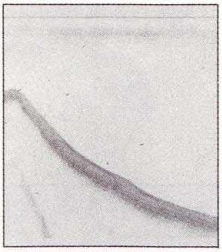

Sualtındaki oluşumlar yüzeydeki televizyon ekranına yansıtıldı. Bu aygıt düşük ışık seviyelerinde çalıştırıldı ve film çekimi için kullanıldı. Aygıt tarafından ekrana iletilen herhangi bir nesnenin görüntüsü, özellikle hareketli oluşumlarda, kimlik tespiti açısından değerli bilgiler verebiliyordu. Örneğin, balıklar ve sürüngenler yatay, memeliler ise dikey dalgalanıyorlardı.

Morar Gölü araştırmaları, canavarın varlığını kanıtlamakla değil, onu teşhis etmekle ilgiliydi. Bu yüzden sualtı tekniği, yaratığın tam profilini sağlayabildiği oranda çok değerli sayılıyordu. Bu da alışılmışın dışında bir uygulama tarzının ortaya konuluşuydu.

Amaç ise, geniş hacimlere sahip olan suların izlenebilmesiydi. Kamera geniş açılı merceğiyle 30 metreye ulaşan derinliklere monte edildi. Bu durumda direkt yukarıya, yüzeye dönük duruyordu. Bu konum, açık ve koyu kısımları arasında tezat olan bir siluet gibi, üzerinde hedefin belirebileceği, geriden aydınlatılmış bir perdenin oluşmasını sağlıyordu.

Bu, Kıdemli Yüzbaşı Gould'un yukarıdan profil görüntüsü sağlama önerisiyle aynı ayardaydı. Fakat bu sefer, aşağıdan sağlanacak tam bir ön görüntü söz konusu idi. Bu yöntemi güçlü kılan, turbalı suyuna rağmen, Ness Gölü'nde bile kullanılabilmesidir. Oysa hiç de hoş olmayan bir gerçek vardır ki, o da sabit sualtı kameralarının (televizyon veya fotoğraf kamerası olsun) kurulduğu istasyonda hiçbir hedefi saptayamadan durabilmesidir.

Yunuslardan yararlanmak

Sonar sisteminin belirsizliklerine çözüm olacak ikinci mantıklı adım, sonar ile sualtı fotoğrafçılığını birleştirmek oldu. 1976 yılında,

Morar Gölü keşif heyeti, bu alanda eğitilmiş yunus balıklarından yararlanmayı tasarladı. Hatta yunuslar üzerlerine bağlanan özel aletlerle göl dibinin fotoğraflarının çekilmesini sağlayacaklardı.

Yunus eğiticileriyle yapılan görüşmeler sonucunda, bu yöntemin eğitilmiş yunuslar açısından oldukça uygun olduğu anlaşıldı. Ne var ki, asıl sorun, yunusların tatlı suda yaşayamamalarıydı. Başka sorunlar da vardı.

1976'larda yunus nakli, sadece yüzde 50' lik bir başarı oranıyla, oldukça riskli bir işti. Yunusların, çoğu zaman tuzlu su tanklarında tutulmaları gerekiyordu, kaldı ki, onları beslemek başka bir sorun daha demekti.

Ayrıca Ness Gölü'nün düşük ısısı, özellikle yaklaşık 30 metre düşük olan termoklinin altındaki ısı, yunuslar için uygun değildi. Yunusların özgül ağırlığı onları tuzlu suda dengede tutar. Tatlı suda ise, daha fazla nefes almak zorundadırlar, aksi halde batarlar. Bu sorun, bir dereceye kadar aşılabilir.

Bu da yunusların taşıyacağı herhangi bir alete, su üzerinde durabilir nitelikte bir aygıtın monte edilmesiyle başarılabilir. Ama bu da yunusun dengesini bozmak demektir. Daha öte bir engel ise yunusların, rahatsız edici olduğunu düşündükleri ortamlarda çalışmayı reddedecek kadar zeki olmalarıdır.

Bu projeden çok güç ve işleme geçirilmesi çok pahalı olacağı için vazgeçildi. Yine de böyle bir çalışma yakın zaman önce, Dr. Rines'ın önderliğindeki Amerikan keşif heyeti tarafından yeniden önerildi. Rines sorunları çözebildiği takdirde, projenin başarılı olma şansı doğacaktı.

Ness ve Morar Gölü için önerilen projeler geliştirildi. Temas frekansları elde edebilmek için kullanılan sonar çaprazlama sistemi yeniden gündeme geldi. Bu öneriyi, temasları göstermek için kullanılan ayrıntılı fotoğraf sistemlerinin yayılması izledi. Kameralar gerekirse sahile, ama genellikle derin sulara yerleştirilecekti.

Kameralar olabildiğince çok su hacimleri kaplayabilmek için çoğaltılmış şekilde yerleşik olarak izlemekle olacaktı.

Ağustos 1968'de Birmingham Üniversitesi'nden bir heyet tarafından çekilen bir dizi sualtı fotoğrafı. Asıl amacı, yeni bir sonar aygıtını sınamaktı, ama o aynı zamanda çok ilginç bazı imgeleri yakalamayı da başardı. Çerçeve 2, A nesnesinin göl tabanından yukarıya doğru hareket edişini gösteriyor. 5. çerçeveye geldiğinde 5 saniye içinde 27 metre ilerlemiş oluyor ve sonra da perdeden yok oluyor. Bu arada, 8. ve 13. çerçevede B nesnesi ışının içine ve dışına doğru sallanıyor. C nesnesi beliriyor ve 16. çerçevede aşağıya doğru hareket ediyor. Bunlar Ness Gölü canavarlarının izleri olabilir mi? (altta).

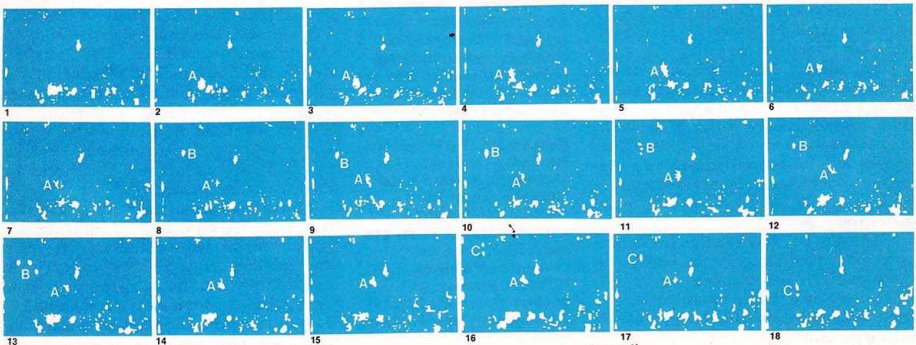

Daha fazla bilgi için:

Tim Dinsdale, *Loch Ness monster*, Routledge and Kegan Paul 1961
R. T. Gould, *The Loch Ness monster and others*. Geoffrey Bles, 1934.
F. W. Holiday, *The Great Orm of Loch Ness*, Faber & Faber 1968.
Roy P. Mackal, *The monsters of Loch Ness*, Futura 1976.

Yeni bir proje

Morar Gölü araştırmalarının ilk günlerinde, saydam kubbeli sualtı gözlem bölmesi ile donatılmış küçük bir gemi kullanıldı. Sığ sularda bulunan canlı artıkları geniş bir şekilde araştırıldı. Bu araştırma, Morar Gölü keşif heyetinin daima en önemli amaçlarından biri olmuştur. Araştırma yakın zaman önce dalgıçlar tarafından ve tarama denemeleri yoluyla 300 metre derinliğe kadar genişletildi.

Bu uygulamanın zorlukları dikkate değer, özellikle de 1.200 metre uzunlukta kablolar kullanılıyorsa! Ama bu yöntem kurallarına göre uygulanırsa, şu ya da bu şekilde kesin bir sonuç vermelidir.

Eğer geçen 6.000 yıl boyunca Ness Gölü'nde büyük canlı hayvanlar vardıysa, bugün de orada büyük ölü hayvanlar var demektir. Ness ve Morar Gölü Projesi'ni yöneten heyet, Ness Gölü'nde bir tarama programına başlamak üzeredir.

Kesin sonuçlar için

Belki de çok yakında kesin sonuçlar elde edilecek! Araştırmacıların bilimsel kuruluşlarla işbirliği yapmaları, eldeki tüm bilgileri birleştirmeleri gerekiyor. Bunu yaparken de uydurma olanları ayıklamak şart! Zorlukla elde edilen birçok delili koruyarak tabii!

Ancak böyle zor elde edilen deliller sadece şu an elde bulunan araçlarla incelenebilir. Ayrıca deliller bilim adamlarına, bilim adamlarınca sunulmalıdır. Canavar avcıları uygun zamanda hemen uzmanlarla birlik olmalıdır. Sorun, sadece bir gölde yaşayan canavarın ortaya çıkarılması değil. Sorun, insanoğlunun hiç de derin sayılamayacak bir gölü keşfedebilmesidir. Bunu yapıp yapamayacağı ise henüz belli değil...

3. türden karşılaşmalar

Dünyada yüzlerce kişi, insanımsılarla karşı karşıya geldiğini ileri sürüyor. Bugüne dek bunların arasında, en şaşırtıcı olanları insan kaçırma öyküleri. Bir de bunların insanları programladıkları ileri sürülüyor.

DÜNYANIN HER YANINDA değişik insanlar tarafından görülen ya da hissedilen insanımsı yaratıklar var. Bunlarla uçandaireler arasında ilişki kuruluyor.

Bazıları, bu yaratıkların, ancak onları görebilenlere göründüklerini ileri sürüyorlar. Buna göre, bunlar belirli insanların algılaması için oluşturulan imgeler.

Bu gösterimlerin, seçilmiş bazı tanıkların hipnotik denetime karşı tepkilerini ölçmeyi amaçladığı görüşü de var. Belki de, daha hafif bir transa girenler, yani kendilerini tamamıyla kaybetmeyenler, bu karşı karşıya gelme olayını anlatabiliyordur. Eğer bu görüş doğruysa, hipnotik etkiye herhangi bir şekilde tepki göstermeyen kimseler, insanımsılarla karşılaşıyorlar demektir.

Derin transa girenler

Hipnotize olmaya karşı eğilimi olanların, yani derin transa girebilenlerin anlattıkları ya da bir türlü anlatamadıkları olaylar da var. Böyle olup da insanımsılara ve uçandairelere tanık olanlar, hiçbir şekilde açıklanamayan zaman kopuklukları yaşıyorlar. Son yıllarda, derin transa girebilen kişilerden ayrıntılı bilgiler alındı. Bu kimseler, derin hipnoz altındayken, akıllarının bir güç tarafından yönetildiğini belirtiyorlar. Hatta bazıları bu olayın boyutlarını daha da genişletti. Bunlar akıllarının, belki de üzerinde deney yapılmak üzere "çalındığını" söylediler.

4. türden karşılaşma

Uçandaire tarafından fiziksel kaçırılmaya veya aklın bir uçandaire tarafından denetim altına alınmasına "dördüncü tür karşılaşma" adı veriliyor. Yani bu, bir uçandaire ile karşılaşmanın en anlaşılmaz ve açıklanması çok güç bir biçimi oluyor.

2 m boyunda

İngiltere'de, 17 Mart 1978 tarihinde, saat 11:30'da, Mühendis **Ken Edwards,** Greater Manchaster'da, bir sendika toplantısından evine dönüyordu. M 62 karayolundan Risley çıkışına girdi. Bu çıkış (Drayton yolu) setlerle çevrilmişti. Açık bir alanda da atom enerjisi tesisi vardı. Bunun çevresinde ise setlerin üzerinde yükselen 3 metrelik bir güvenlik çiti bulunuyordu.

Ken, farlarının ışığında yamaçtan 2 metre boyunda bir kişinin indiğini gördü. Bu kimse, öne doğru eğilerek yürüyordu. Kollarını da öne doğru uzatmıştı. Tüm bunların yanı sıra, kolları omuzlarının ucunda değildi. Sanki göğsünden çıkmış gibiydi. Bu kimse gümüş gibi parlayan bir tulum giymişti. Başında da tanığın, karşısındakinin yalnızca gözlerini görebildiği bir kask vardı.

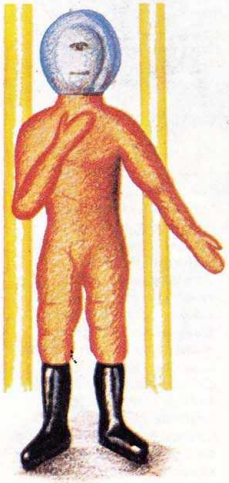

1963 yılında Brezilya'da korkuttuğu üç çocuk tarafından anlatılan verilere göre, tek gözlü yaratığın çizilmiş resmi (üstte). 1 Temmuz 1965 tarihinde Fransa'da M. Masse'nin lavanta toplarken gördüğü küçük insanımsılardan biri (altta).

Toprağın içinde kayboluyor

Ken, arabasını yolun kenarına çekti. Şaşkınlık ve telaş içinde seyretmeye koyuldu. Bu varlık, Ken'in 4,5 metre kadar uzağında, yol ortasında durdu. Başını arabaya doğru çevirdi. Gözlerinden çıkan, kurşunkalem kalınlığında iki ışık demeti Ken'e çarptı. Bir dakika kadar sonra yolun sol yönüne doğru yürümeye başladı. Seti aşıp güvenlik çitinden geçerek toprağın içinde kayboldu.

Olayın süresi 4-5 dakika

Ken, daha sonra ışık demetleri kendisine yöneltilmişken hareketsiz kaldığını belirtti. Bu karşılaşmanın ancak 4-5 dakika kadar sürdüğünü söyledi. Daha sonra evine varması beş dakikasını almıştı. Ancak karısı, kocasının eve bu hesaplamaya göre saat 11:40'ta gelmediğini söylüyordu. Karısına göre, Ken eve saat 12.30'da gelmişti.

Zaman atlaması

Bazı uzmanlar, bilincine varılmamış bir zaman atlamasının söz konusu olduğunu ileri sürdüler. Bu olayda herhangi bir uçandaireden söz edilmiyor. Büyük bir olasılıkla uçandaire başka bir yerdeydi.

Çocuk gibiydiler

1 Temmuz 1965 sabahı, çiftçi **Maurice Masse,** Fransa'da Bases Alplerinde Valensol'da lavanta tarlalarının yanındaki bağda yürüyüşe çıkmıştı. Birdenbire Wolkswagen marka bir araba büyüklüğünde ve Amerikan futbol topu biçiminde oval bir cismin yerde durduğunu gördü.

Bu cismin hemen yakınında da iki tane varlık durmaktaydı. Bunları, ancak 3 yaşında bir çocuğun boy ve yapısında olarak tanımladı. Bu varlıklar, lavanta filizi topluyorlardı. Masse, gizlice onlara doğru ilerledi. Masse'yi gören bir tanesi, kendisine doğru sopaya benzer bir şey uzattı.

Masse, olduğu yerde dondu kaldı. İnsanımsılar, sonunda araçlarına döndüler. Bu sırada, âdeta bir ışık demeti oluştu. Yerinden kıpırdayamayan çiftçi, varlıkların araçlarının saydam duvarlarından hâlâ kendisine baktıklarını görüyordu. Ani bir hareketle aracın ayakları döndü ve cisim uçarak 20 metre ötede gözden kayboldu.

Maurice Masse, bu balkabağı başlı, badem biçimi gözlü, yarık ağızlı ve aşırı derecede sivri çeneli insanımsılarla birlikteyken neler olduğunu hiçbir zaman anlatmadı.

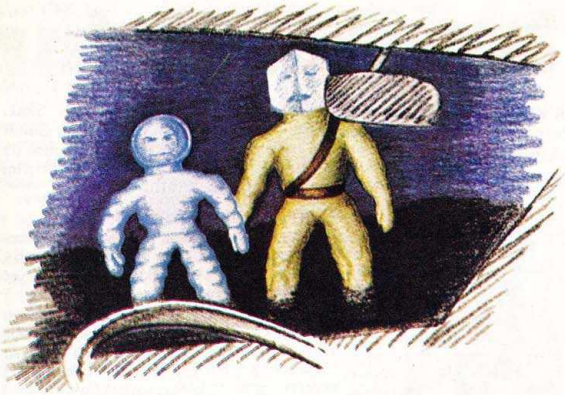

Michelin lastiklerinin reklamlarındaki adamı (solda) hatırlatan varlıkla, üniforma giymiş ve omuzdan atkılı asker kemeri takmış olan küp kafalı varlığın (sağda) karşılaştıkları Belçikalı işadamı tarafından yapılan tanımlamalarına göre çizilmiş resimleri. 7 Ocak 1974'te Fransa-Belçika sınırında görülmüş ve üçüncü bir varlıkla buluşup bir uçandaire ile gözden kaybolmuşlardır.

Aklını kaçırmış mıydı? Eğer gerçek buysa, amaç neydi?

Amansız bir takip

31 Mayıs 1974 tarihinde, sabahın erken saatlerinde, **Peter** ve **Frances** adlarında genç bir çift, Güney Amerika'da Beit Bridge yoluyla Salisbury'den Durban'a gidiyordu. Fort Victoria'ya çok yakın olan Umvuma'da, Peugeot 404 olan otomobillerini, parlayan bir cisim çok yakından izlemeye başladı.

Arabanın dışındaki garip parıltıdan başka tüm ışıklar söndü. Her şey sürücünün denetiminden çıkmış gibiydi. Çevre, birden çok soğudu. Radyo hâlâ, yapısı dolayısıyla çalmaması gereken bir dalgadan şarkıcı **Lourenço Marquez** programını çalmayı sürdürüyordu.

Fort Victoria'da benzin almak için durduklarında cisim havalandı ve geçici olarak gözden kayboldu. Saat 5:30'da Peter ve Frances yeniden yola çıktı. Bu kez iki parlak cisim kendilerine eşlik ediyordu. Uçandairelerden bir tanesi otomobilin hemen üstünü kendisine konum olarak seçmişti.

Arazi değişiyor

Peter ile Frances'in çok iyi tanıdığı çorak arazi, birdenbire bitki ve bataklıklarla donandı. Yol düzleşti. Peter, yarı koma durumundaydı. Arabayı bir güç yönetiyordu.

Frances 6:15'te uykuya daldı. Saat 7:00'de uyandığında, Beit Bridge'in bir mil kadar uzağındaydılar. Cisimler bir işaret almış gibi otomobilin üzerinden göğe yükseldiler.

Benzin eksilmemiş!

Sınırdaki nöbetçiler, bu kadar sıcak bir sabahta, bu iki çiftin yünler ve battaniyelere sarınmış olduğunu görünce şaşırdılar. Peter ve Frances köprüyü geçip Güney Afrika'dan daha ucuz benzin almak istediler. Depoyu açtıklarında şaşkınlıkla deponun hâlâ dolu olduğunu gördüler. 280 km yol katetmelerine rağmen araba hiç benzin sarf etmemişti.

Daha fazla bilgi için:

Charles Bowen (ed), *The humanoids. Futura Books 1969.*
D. Webb. *1973: Year of the humanoids,* Center for UFO studies, (Evanston) 1976.
George Adamski & Desmond Leslie, *Flying saucers have landed,* T. Werner Laurie 1953.
Aimé Michel, *Flying saucers and the straight line mystery,* Criterion Books (New York) 1958.

Zaman atlaması mı?

Peter ve Frances'in garip yolculuklarından hatırladıkları bu kadar. Yaşadıklarından tedirgin olmuşlardı. Durban'da yayınlanan Natal Mercury'de çıkan benzer uçandaire tanıklarıyla ilgili öyküyü okuduktan sonra Natal Mercury'e geldiler. Araştırmacı **Carl Van Vlierden** de çağrıldı.

Peter ile Frances'in bir zaman atlaması deneyimi geçirdiklerini kabul eden araştırmacı, bir doktordan Peter'i hipnoz altında geriye götürüp soru sormasını istedi. Sonuç olarak bu karşılaşma öyküsünün çok daha ayrıntılı olduğu ortaya çıktı.

Açıklaması güç!

Peter ve Frances, Fort Victoria'dan ayrıldıktan sonra havada bulunan cisim, arabaya doğru ışık demetleri göndermişti. Bu ışıkları ve radyoyu kullanarak cismin arabayı denetimi altına almadığı kabul ediliyor.

Otomobilin çevresini panolarla çevreleyip bu panoların üzerinde kır görünümleri yaratanın da bu cisim olması gerekiyor. Otomobil, yolun üstünde havadan taşınmıştı. Peter böyle bir şeyin olacağını sezerek, aklının bu şekilde denetim altına alınmasına karşı yine aklıyla savaşmıştı. Peter, Frances'in ve kendisinin otomobilin içinde programlandıklarını belirtti. Karısı, radyo aracılığı ile konuşan "onlar" tarafından uyutulmuştu.

Peter'in anlattıkları

Olay, derinleştikçe Samanyolu'ndan gelmiş patlak gözlü garip görünüşlü yaratıklarla ilgili ayrıntılar ortaya çıktı. Soruşturma daha derinleştirildiğinde, Peter Samanyolu'nun on iki gezegeninden de söz etti...

Normal ve bilinçli durumunda Peter (anlattıkları kaydedilmiştir) ayakları yere basan genç bir işadamı görünümündedir. Herhangi bir saçmalıkla ilişkisi olamayacağı izlenimini veriyor.

Gerçekten de hipnoz altındayken anlattığı öykü, olağanüstü yabancılar tarafından kaçırılma öyküsüdür.

Gerçek nerede?

İnsanmsılar, yabancı beyinlerin yarattığı basit görünümler midir? Yoksa bu imgeler tanıkların bilinçaltlarında bulunup da, C. **Maxwell Cade**'nin önerdiği gibi, bilinmeyen etkenler tarafından daha korkunç bir görünüm içinde bilinçüstlerine çıkarılan imgeler midir?

Belki de tanıklar kendileri etmendir. Bu durumda kendi bilinçaltları, bilinçli beyinlerinin bu tür yakın bir karşılaşma olarak algılayacağı olağanüstü, gerçek imgeler yaratıyor olabilir.

Bir yerde bulunan bilinmeyen bir güç, seçilmiş tanıkların beyinlerini programlıyor da olabilir. Eğer öyleyse, bu kimdir ve niye buna gerek duyuyor? İşte böyle! Olaylar ortada, sorular da hazır! Fakat cevaplar belirsiz...

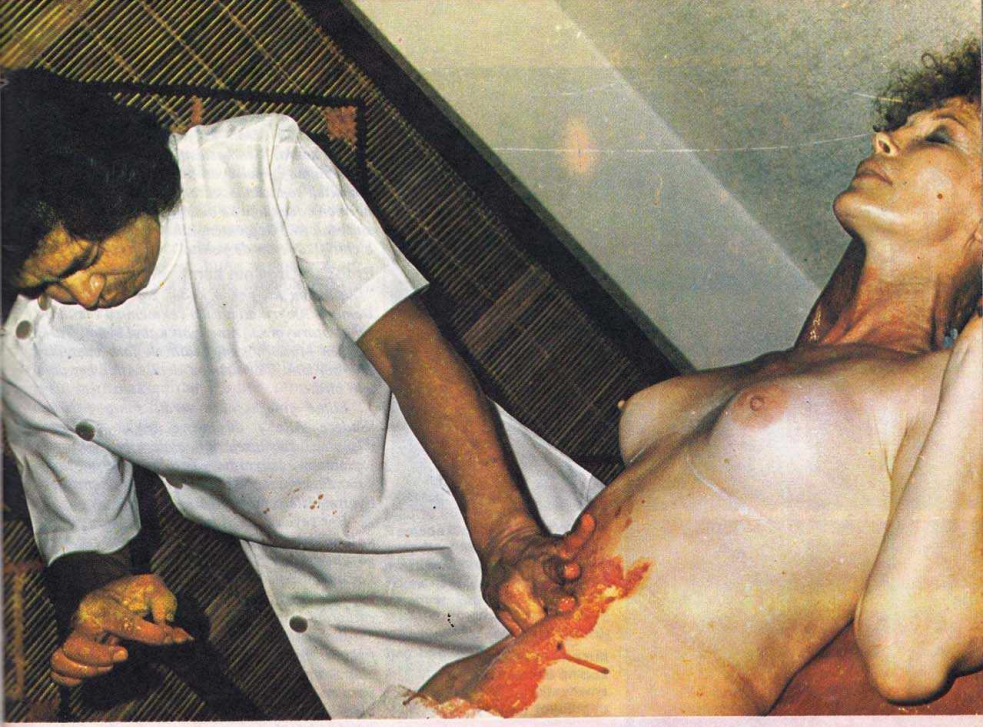

Elle yapılan ameliyatlar

Dünyanın bazı ülkelerinde hiçbir alet kullanılmadan, narkoz vermeden ameliyatlar yapan cerrahlar var. Arkadaşımız Ata Nirun, Filipinler'de böyle bir ameliyat yaşamış emekli bir Türk albayıyla konuştu.

ELLE AMELİYAT yapılması akupunkturu da geride bıraktı. İnsan vücudu elle yarılıyor. Kan akıyor ya da akmıyor. Cerrah, gerekli müdahaleyi yaptıktan sonra, yine elle ameliyat yerini kapıyor. Geriye de hiçbir iz kalmıyor.

Bütün bunlara inanmamak, *"Hayır, olamaz"* diye işi geçiştirmek mümkün. Fakat inanıp inanmadan önce, bu olayın ne olduğunu anlamak, herhalde çok daha uygun olacak!

Elle ameliyatı izleyen Türk

"Adım **Erdoğan Örge.** *Emekli deniz albayıyım. 1984 yılının Şubat ayında, Filipinler'de başkent Manila'daydım. Halen bir turizm şirketinin Uzakdoğu rehberliğini yapıyorum. Manila'da bulunurken, elle ameliyat yapıldığından söz ettiler.*

Maqrio'nun Amerikalı bir kadına uyguladığı apandisit ameliyatı (üstte). Bir başka hastası da emekli deniz albayı Erdoğan Örge ameliyat yerini gösteriyor (altta).

Olay ilgimi çekti, bu tür bir ameliyatı nasıl izleyebileceğimi araştırdım. Sheraton Oteli'nde bir odada elle ameliyat yapılacaktı. İzlemek için izin aldım ve söylenen saatte otelde bulundum."

Ameliyat başlıyor

"Hasta bir Amerikalıydı, çenesinden bir rahatsızlığı vardı. Ameliyatı yapacak olan ise, **Maqrio** *adlı bir Filipinliydi. Öğrendiğime göre, bu tür ameliyatı yapabilen sadece sekiz kişi varmış ve Maqrio bunlardan biriymiş. Bunlara* **'Healer-İyileştirici'** *diyorlar.*

Maqrio, önce uzun uzun ellerini yıkadı, sonra eline bir çarşaf aldı. Çarşafı hasta ile kendisinin arasında tutuyordu. Bir röntgen cihazında olduğu gibi, çarşafın arkasında bulunan hastaya, daha doğrusu çarşafa bakıyordu. Bu şekilde, hastadaki rahatsızlıkları belirliyormuş.

Daha sonra, hastanın çenesini tuttu ve parmaklarıyla uzun uzun okşayıp sıvazladı. Bu arada, hastanın eline bir haç verdi. Hem sıvazlamaya devam ediyor, hem de mırıldanarak bazı dualar ediyordu."

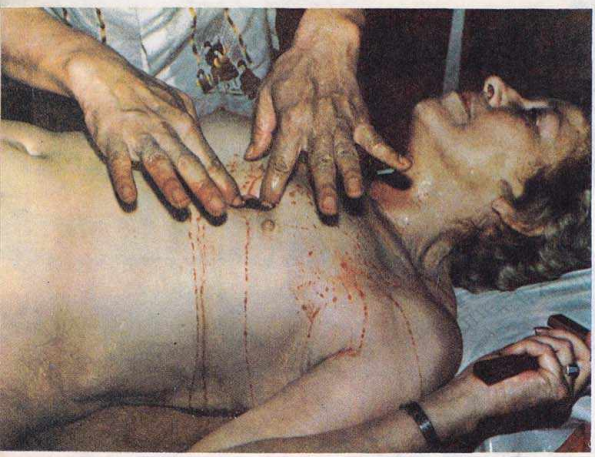

Maqrio'nun bir kadına uyguladığı göğüs kanseri ameliyatı. Kadının ruhsal cerraha duyduğu olağanüstü güven, yüzünden belli oluyor (üstte).

Maqrio, vatandaşı bir kadına akıl almaz ameliyatlarından birini daha uyguluyor (solda).

"Parmaklarını içeri soktu"

"Elle sıvazlama işlemi devam ettikçe, adamın çenesinde bir yarık açıldı. Biraz sonra da, kan akmaya başladı. Filipinli dua mırıldanmaya devam ediyordu. Sonra, parmaklarını açılan yarıktan içeri soktu ve bir parça et çıkardı. Büyük miktarda, kan akıyordu ama, Maqrio hiç önemsemedi.

Sonra, yine elleriyle sıvazlamaya başladı. Önce, kan akması azaldı ve birkaç saniye sonra durdu. Yarık daralmaya başladı ve kapandı. Anestezi uygulanmadığı halde, hasta hiç acı hissetmemişti. Yaradan geriye hiçbir iz kalmadı. Maqrio, bu iş için 50 dolar ücret aldı."

Örge'yi de ameliyat etmek istiyor

"Ben, hayretler içinde, şoke olmuş durumda olanları seyrediyordum. Pozitif bilime inanan ben, böyle garip ve akıl almaz bir olayı gözlerimle gördüm. Olacak iş değildi! Peki, nasıl oluyordu? Acaba, hayal mi görüyordum?

Bu arada işini bitiren Maqrio, bana döndü ve 'Seni de ameliyat etmemi ister misin?' dedi. Şaşırdım ve hiçbir rahatsızlığım olmadığını söyledim. 'Belli olmaz, dur bakalım, bir muayene edeyim' dedi. Çok etkilenmiştim, dediğini yapmaya karar verdim.

Önce beni çırılçıplak soydu, sonra yine çarşafı aramıza gerdi. Bir dua ettikten birkaç dakika sonra, 'Sen hastasın' dedi. 'Sende aşırı şişmanlamaya yol açan bir bozukluk var. Bu bozukluk sonucunda, zarar görebilirsin. Bir tür hormon bozukluğu da olabilir' diyererek, teşhisini anlattı. Gerçekten kilolu biriydim ama, hiçbir şikâyetim de yoktu."

Erdoğan Örge'nin karnı yarılıyor

"Düşündüm ki, pek o kadar zor bir iş değil. Deminki Amerikalı hiç acı çekmemişti ve rahat rahat oturuyordu. Ameliyatı kabul ettim. Yalnız ben Müslümanım, dedim ve fark eder mi diye sordum. 'Fark etmez' dedi, 'Allah her din için birdir.'

Elime yine o haçı verdi, sonra ekledi; 'Sadece Allah'ı düşün ve başka bir şey düşünme.' Düşüncelerimi, sadece bir noktaya toplamamı istiyordu. Yattığım yerin tam yanında, bir ayna vardı. Maqrio, aynadan ameliyatımı izlememi söyledi.

Her şeye rağmen çok heyecanlıydım. Dikkatimi bir yere toplamaya çalışmama rağmen gözüm aynadaydı. Yine deminki gibi yaparak, karnımı, tam göbeğimin altını sıvazlamaya başladı. Mırıldanarak dualar etmeye devam ediyordu.

Birden karnımın yarıldığını gördüm, kan fışkırdı. Bağırsaklarım dışarıdaydı ve Maqrio elini karnıma sokmuştu. Hiçbir şey hissetmiyordum diyebilirim, sadece bir an küçük bir sızı oldu, hepsi o kadar. Sonra, Maqrio karnımın içinden küçük bir et parçası çıkardı ve yine sıvazlayarak önce kanı durdurdu, sonra yarayı kapattı.

Bütün olay bu kadardı. Şimdi de gördüğünüz gibi, karnımda hiçbir iz yok. Ameliyattan sonra, 10 kilo verdim."

Ruhsal cerrahi

Erdoğan Örge'nin başından geçen, bu alandaki yığınlarca örnekten sadece biri. Buna ruhsal cerrahi deniyor. Kökeni oldukça eskilere dayanıyor. Birçok bilim adamı, konuyu izlemiş, incelemiş ve çeşitli tezler ortaya atmışlar.

Yukarıda ele aldığımız türden bir olayı açıklamak -tabii, işin içinde bir hile yoksa- şimdilik pek mümkün değil. Ortada sadece birtakım varsayımlar var. Böyle bir ameliyatı gerçekleştiren kişinin, bazı hastalara iletebildiği özel bir enerjisi olabileceği ileri sürülüyor. Buna göre, bu enerjinin kaynağı da beyin.

Beyinden çıkan enerji

İnsan beyni bilindiği gibi, sürekli olarak çeşitli elektromanyetik dalgalar yayar. Yalnız bu dalgaların güçleri ve frekansları hiçbir insanda aynı değildir.

Bizlerde var olan bu enerji, eşit olmadığına göre, o zaman insanlar arasındaki farklılıklar da buradan doğuyor olabilir. Zaten birçok

uzmana göre yetenekler ve deha, beyin gücünün farkından ortaya çıkıyor. Tüm enerji türlerinde olduğu gibi, beyin enerjisi de bir noktaya yoğunlaştırılabilir. İşte, bir yoruma göre, ruhsal cerrahinin açıklaması böyle! Yani cerrah, beyin gücünü hasta noktaya yoğunlaştırıyor. Lazer ışığının, çeliği bıçak gibi kesmesi gibi, beyin enerjisi de eti kesiyor.

Yine aynı şekilde de yarayı süratle kapıyor. Yani, aynı enerji iki ayrı amaçla yönlendirilebiliyor. Araç ise, bunu yapan cerrahın parmakları. Üstelik bu güç, acıyı da uyuşturuyor. Ama neden bazı insanlarda bu güç var?

Örneği çok

Filipinler'in ya da Brezilya'nın ruhsal cerrahları yaptıkları akıl almaz ameliyatlarıyla herkesi şaşırtmaktadırlar. Bilim dünyası ya reddediyor, ya da susmak zorunda kalıyor.

Metin And karşı çıkıyor

Yazar ve araştırmacı **Metin And,** ruhsal cerrahi olaylarına, tüm paranormal olaylara olduğu gibi, sert bir şekilde karşı çıkıyor. **"İnsanüstülük Taslayanların İçyüzü"** adlı kitabında şu görüşleri savunuyor:

Ona göre, bu tür tedaviler insanlık kadar eski. Eski büyücüler, Şamanlar böyle çalışıyorlar. Bu inancın Hıristiyan inançlarıyla ilişkisi var. Türkiye'de de aynı işi yapan üfürükçüler, şeyhler vardı. Hastalığa tanı koymakla ve hastaya iyi olduğu kanısının aşılanmasıyla hasta kendini iyi sanabilir ya da iyişebilir. Bu bir suçtur, çünkü tıp kenara atılmaktadır. Ruhsal cerrahi ise tamamen sahtekârlıktır. Gözbağcılık yapılmakta, hayvan dokuları kullanılmaktadır.

Bir Türk bilim adamı olarak, Metin And'ın görüşleri ilginç ve doğru sayılacak yönleri var. Ama yazık ki, bu tür olayları çok yakından gözlemlemeden ve uzun araştırmalar yapmadan verilen kararlara da güvenmek güç. Aynen; her şeye bilinçsizce inanmak gibi...

Garip olaylar

Özellikle Filipinler'de yapılan ruhsal ameliyatların tümünde, olayın özünün dışında, önemli gariplikler de görülüyor. Dünyanın görebileceği şekilde bir yayın hazırlanıyor. Kameralar kuruluyor, ameliyatlar başlıyor. Tam kritik noktaya gelindiğinde, yani cerrahın eti çıkaracağı anda ışıklar sönüyor ve bir daha yakılamıyor.

Bazen de olayları izlemeye giden bilim adamları, nedense yanlarına hiçbir araç gereç almamış oluyorlar. Ameliyatı tüm çıplaklığı ve gerçekliğiyle yaşıyorlar. Şoka girmiş bir durumda geri dönüyorlar. Bir yığın elektronik araçla tekrar geldiklerinde ameliyat başarısızlıkla sonuçlanıyor.

Yok olan mesane taşı

Bir olay da şöyle gelişiyor: Bir ruhsal cerrah, hastadan mesane taşı çıkarıyor. Bu taş, bir örnek olarak bazı bilim adamlarınca ele geçiriliyor. Hasta Avrupalı. Evvelce röntgen filmleri çekilmiş.

Filipinli ünlü ruhsal cerrah Maqrio'nun Manila'da Ramada Oteli'nde gerçekleştirdiği inanılmaz ameliyatlarından biri. Bir erkek hastaya guatr ameliyatı yapıyor. Görüldüğü gibi hasta, ameliyat anında elinde bir haç tutuyor (üstte).

Daha fazla bilgi için:
Bahaettin Kadıoğlu, *Alt Şuur Çağı,* ECA Yayınları, Ekim 1981
Teoman Alper, *Bilinçte Devrim,* Hürriyet Yayınları, Mart 1978.
Metin And, *İnsanüstülük Taslayanların İçyüzü,* Karacan Yayınları, 1981.
Şefika Karagülle, *Breakthrough to Creativity,* De Vors - ABD - 1967,
Ruh ve Madde Dergisi, Sayi: 67-70-274.

Bu filmlere bakılacak ve taşın aynı taş olup olmadığı belirlenecek! Mühürlü bir kavanoza konan taş, birkaç gün sonra yok oluyor. Mühür bozulmamış, fakat kavanozun içinden alınmıştır.

Araştırmacıların çaresizliği

Sabır ve inatla çabalayan bilim adamları, hâlâ kesin bir kayıt ele geçiremediler. Birçok ameliyat filme alındı. Fakat bu filmlerden bilimsel bir gerçek ortaya çıkarılamıyor.

Demek ki, ortada bilime ters düşen bir şey var! Deneyler ve incelemeler yapılıyor ama tam bilimsel bir kanıt ortaya konacakken bir aksilik çıkıyor. Her şey altüst oluyor. Yani önümüzde, ne olduğunu bilemediğimiz ve bu yüzden de nasıl aşılacağını çözemediğimiz bir engel var.

Peki, cevap nerede? Gayretli, sabırlı ve her şeye açık bilim adamlarından biri olan Dr. **Lyall Watson,** konu ile ilgili bir incelemesini şu sözlerle bitiriyor:

"Önümüzdeki engeller, sanki istenerek konmaktadır. Ya bizi vazgeçirmek amacıyla, ya da büyük bir hızla çok ötelere birden ulaşmamızı sağlayacak bilgilere varış kanallarımız denetlenmektedir. Belki de, bizimle işbirliği yapmak istemeyen kendi bilinçaltımızla boğuşup duruyoruz. Veya, bizler kozmik bir dadının yönetimi ve gözetimi altında, gezegenimizden ve algılama ufkumuzdan oluşan bir bahçede oynayan küçücük bebekleriz."

Sonuçta

Filipinler'deki ruhsal ameliyatların gerçek olup olmadıkları daha uzun yıllar tartışılacak gibi. Bilim dünyası eline sadece birkaç ipucu geçirmiş durumda.

Ama ortada iyileşen, sağlığını yeniden kazanan bir yığın insan görülüyor. İnançla veya zannederek, ne olursa olsun! Çünkü sonuç iyidir, eksik olan bilimsel yorumdur. Şimdi onu bekliyoruz ve göreceğiz.

Nostradamus ve İslamiyet

Nostradamus'un kişiliği ve kehanetleri hakkında yazılacaklar bitmez. 324. sayfada da işlediğimiz bu olaya devam ediyoruz. Arkadaşımız Ata Nirun, bu kez onun ölümüne ve İslamiyetle ilişkisine ağırlık veren bir yazıyı kaleme aldı.

ORTAÇAĞ AVRUPA'SI kehanet ve gizemli işlerle uğraşanlar için çok tehlikeliydi. Çünkü aşırı dini taassup, kimsenin gözünün yaşına bakmıyordu. Binlerce insan, hiçbir günahları olmadan din mahkemelerinin pençesine düşüyor ve yakılarak öldürülüyordu. İşte **Michel Nostradamus** böyle bir ortamda yaşadı, kendini acımasız yargılamalardan kurtardı. Üstelik bir de saygınlık kazandı.

Kendini nasıl koruduğu?

O zamanki adıyla Salon kenti kâhini olan Nostradamus, öncelikle kendini mükemmel bir Hıristiyan olarak tanıttı. Gerçekten de öyleydi, yazdıklarında Hıristiyanlık ve Hz. İsa sevgisi açıkça görülür. Peki ya İslamiyet? Birçok yorumcuya göre, Nostradamus, Müslümanlara düşmandır. Gerçekten öyle midir? Yoksa, çağının gerçeğine uyup, öyle mi görünmüştü?

Nostradamus'un İslamiyetin gücünün büyüyeceği şeklinde yorumlanan kehanetlerinden birinin Bruce Pennington tarafından yapılmış resmi. Ortaya çıkacak bir İslam lideri elindeki kılıçla Avrupa'yı işaret ediyor (altta).

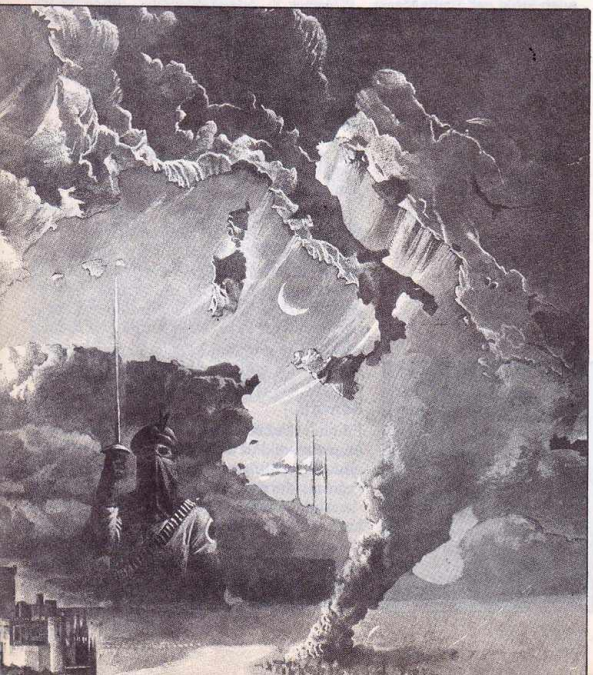

Evet, kendisini öyle göstermek istemiştir. Çünkü Nostradamus, tüm insanlığı uyarmıştı. Bu düzeyde bir haberci için, din ayrımı olamaz! Ama düşüncelerini, kendi ifadesiyle bir gizem perdesiyle örttü. Zira, kendini kilisenin baskısından koruyordu.

Kral onun ayağına geliyor

1560 yılı, Avrupa'nın birçok yerinde Katolik-Protestan çatışmalarının başladığı yıldır. Bu mezhep çatışmaları, yağmalara, kanlı olaylara neden oluyordu. Salon kentinde de aynı tür olaylar görülmeye başlayınca, Nostradamus tehlikede olduğunu anladı. O dönemde tahtta çocuk Kral **IX. Charles** vardı. Fakat iktidar Kraliçe **Caterina de Medici**'deydi.

Nostradamus bir ara evini ve ailesini bırakıp, Paris'e gitmeyi düşündü. Fakat çekindi. Tam bu sırada, Kral Charles iki yıl sürecek bir Fransa turuna çıktı. Amacı mezhep çatışmalarını engellemekti. Uzun bir yolculuktan sonra, 17 Kasım 1564'te Kral ve maiyeti, Salon kentine geldiler.

Büyük bir törenle karşılanan Kral, tek bir cümle söyledi:

"Ben buraya, özellikle Nostradamus'u görmeye geldim." İki gün boyunca Nostradamus, Kral'a kraliyet ailesinin gelecekleriyle ilgili çalışmalarını sundu.

Kral kentten ayrılmadan önce Nostradamus'u Fransa Kralı'nın özel doktoru ilan etti. Kâhin, artık dokunulmazlık kazandı. En büyük güç tarafından korunmaktaydı. Çünkü o dönemde kilise daima, sarayla uyumlu olmaya dikkat ediyordu.

Kendi ölümünü söylüyor

Kral'ın himayesine rağmen Nostradamus'un hayatı çok zorlu geçmiştir. 62 yaşına geldiğinde çok yorgun ve hastaydı. Anjin de Pectoris adlı kalp rahatsızlığına yakalanmıştı. Yıllarca süren, sabahlara kadar olan çalışmalar, uzun geziler, salgınlarla yaptığı korkunç savaşlar onu bitkin düşürmüştü. Ama büyük bir gayretle ünlü eseri **"Yüzlükler"**in son basımını hazırlamaya çalışıyordu.

Bu çalışmayı sonuçlandıramadı. Zaten kendisi, sağlığında eserinin tam basımını hiçbir zaman görememiştir. 1558'de yapılan ikinci basımında, yedi yüzlük, (yedinci yüzlük, 42. dörtlükte kalmıştır) yer alır. Ölümünün hemen ardından çalışma masasındaki kâğıtların içinde, diğer yüzlükler ve kehanetler bulundu. İşte bunlardan Kehanet 141'de şöyle yazıyordu:

"Elçilik görevinden dönünce, armağanlar ile,

Başka bir şey yapamadan, Tanrı'ya gidecek,

Bruce Pennington'un Nostradamus'un kehanetleri ile ilgili bir resmi daha. İslam (sarı bayraklılar) ve Hıristiyan (kırmızı bayraklılar) güçleri savaşıyorlar, sonunda zirvede anlaşıyorlar (üstte).

Akrabaları, dostları, sevenleri onu bulacak, DARKMALT

Yatağının ve tahta bir sıranın yanında."

1566 Haziran'ında Nostradamus, Salon Meclisi tarafından elçi olarak görevlendirildi ve Arles'e gitti. Arles Piskoposu tarafından verilen hediyeleri alarak, tekrar Salon'a döndü. Aynı günün akşamı, öğrencisi, dostu ve asistanı **Chavigny**'ye şöyle dedi:

"Güneş doğduğunda, beni bir daha canlı olarak göremeyeceksin."

2 Temmuz 1566 sabahı, Chavigny erkenden Nostradamus'un evine geldi. Çalışma odasına çıktı. Ama artık Michel Nostradamus sağ değildi. Yatağının ve çalışma masasının yanında tahta bir sıranın üzerinde ölü olarak yatmaktaydı. Kendisiyle ilgili kehaneti aynen çıkmıştı.

Kimdi o?

Nostradamus gerçekte kimdi? Amacı neydi? Neler yaptı? Bugün bunları tam olarak bilmiyoruz. Tarihin kayıp sayfaları arasında pek çok bilgi eksik! Ama bunların cevaplarını aramak, belki de pek önemli değil. Önemli olan, onun yazdıklarıdır. Ne demek istemişti? Saçma sapan şiirler yazan biri miydi?

Şiirleri, daha sonraları olaylara uydurulup, sonuçlar mı çıkarılmıştı? Yoksa henüz anlayamadığımız bir bilgiyle bize bir gizem mi bıraktı? Öyle olmalı! Çünkü kehanetleri arasında inkâr edilemeyecek gerçekler var. Ama bunlar onun deyimiyle ancak gören gözlere açıktır. Yine Yüzlükler'e dönelim, ama biraz da İslam âlemiyle ilgili görülenlere bakalım.

İslamiyetin gücü büyüyecek

Nostradamus dörtlüklerinde, İslam âlemiyle ilgili birçok dörtlük var. Bunların hemen tümü, henüz bir yere bağlanmış değil. Ancak bazı yaklaşımlar görülüyor. Birkaçına bakalım;

"Geçimsizlikler ve Fransa'da bir ihmal,
Muhammed'e geçiş zamanı olacak, savunmasız,
Kan bulaşacak her yere, Senoise Denizi' nde
Marsilya limanında gerçek örtülü, barınak kubbealtı."

Bu dörtlük, bazı yorumcular tarafından, Osmanlı Sultanı **Kanuni**'ye bağlanıyor. Onun **Barbaros**'a yaptırdığı Marsilya seferi düşünülüyor. Senoise Denizi, İtalya sahilleridir, daha doğrusu Fransa-İtalya sahillerinde yaşayan halktır. Ama bu yorum şüphe uyandırıyor, çünkü Kanuni ve Barbaros, Nostradamus'un çağdaşlarıdır. O zaman, geleceğe bakmak gerekiyor. Yani, İslam güçleri yeniden Fransa ve İtalya sahillerine gelecek demektir.

Kaddafi'nin Fransa'ya etkisi

"Libyalı bir prensin batıda gücü artacak
Fransa Arap dili konuşmaya başlayacak,
O öğrenecek dili, sözde alçakgönüllü,
Arap dili Fransızcaya çevrilecek."

Bruce Pennington'un bir diğer resmi. İran'ı temsil eden aslan, saldırı halinde. Muhtemelen bir Arap ülkesine (üstte).

Bu dörtlükte Libyalı lider **Muammer Kaddafi** açıkça görülüyor. Kendisi aslında soylu bir ailedendir, yani bir prenstir. Dörtlükteki önemli nokta, Fransa'da Arap dilinin konuşulmaya başlanması, yani Arap etkisinin artmasıdır. Bu olay zaten hızla oluşuyor. Gerek politik, gerekse sosyal açıdan Araplar değil Fransa'yı, tüm Avrupa'yı etkileri altına alıyorlar.

Daha da ilginci, son yıllarda Fransa'da İslamiyet hızla yayılmaya ve önem kazanmaya başladı. Birçok ünlü Fransız, **Garaudy, Monteil, Dr. Bucaille** ve Kaptan **Cousteau** başta olmak üzere Müslüman oldular. Daha da önemlisi, Arapça öğrendiler.

İran-Mısır çatışması

"Üçüncü mevsimde, Koç'un döneminde,
Ekim'in yirmi yedisinde olacak,
İran Kralı alınacak, Mısır tarafından,
Savaş, ölüm, kayıp, Hıristiyanlara ayıp."

Nostradamus'un ilginç kehanetlerinden biri. Üstelik zaman da belirtiyor. Ama hangi yıl? Bu ancak derin astrolojik hesaplarla anlaşılabilir, ama yine de çok güç! Çünkü, Koç burcunun etkili olacağı birçok Ekim dönemi olabilir. Öyleyse, zamanı kollamak gerekir.

İran'la Mısır arasında bir çatışma çıkabilir mi? Politik görünüm bunu olabilir gibi gösteriyor. Ama dörtlüğün en güzel yanı, İslam dünyasındaki çatışmalara Hıristiyan dünyanın daima seyirci kalmasıdır. Çünkü Hıristiyanlık önce sevgi ve barış dinidir. Nostradamus işte bunu ayıplıyor.

Hıristiyanlar ve Müslümanlar

"Arap prens, Merih, Doğu, Venüs, Aslan,
Kilise kralları, denizin üstündeler,
İran'a doğru bir milyon olacak,
Türkiye, Mısır gerçek iblis saldıracak."

Bu dörtlük çok düşündürücüdür. Birinci dizede hem zaman, hem de kişi ve bölge belirtilmiş. Merih ve Venüs Aslan burcundayken bir Arap prensi ortaya çıkacak. Hıristiyan dünya ona karşı tepki halinde, İran'a saldıracak. Yoksa, Humeyni rejiminin sonu mu?

Türkiye de olayın içinde. Biraz değişik bakalım. Dini bir kavram veya inanç anlatılmış olabilir. Yani o kişi, ünlü **Deccal** olabilir. Çünkü, Deccal, doğudan, büyük bir olasılıkla da Ortadoğu'dan çıkacaktır. Hatta bu yer Anadolu bile olabilir. Gerçek bir İsa düşmanı olacaktır. Müslümanları inandırarak, büyük belalara sokacaktır.

Zamanları bulma metotları

Nostradamus, sadece gelecekle ilgili kehanetlerde bulunmamış, aynı zamanda astrolojinin yapısı ile ilgili bilgiler de vermiştir. Bunları oğlu **Cesar**'a yazdığı mektuplardan öğreniyoruz. Nostradamus, Merih, Jüpiter ve Satürn gezegenlerinin aynı çizgi üzerinde bir araya gelmeleri sonucunda, dünyada önemli olaylar olacağını o zamanlar savunmuştu. Ona göre bu kavuşum, ruhsal ve maddesel değişimler doğuruyordu.

Nitekim, bugünkü astrologlar da aynı görüşü savunuyorlar. Geçen yıllarda, dünyada üç önemli liderin aynı zamanlarda suikaste uğramasını Jüpiter ve Satürn'ün kavuşmasına bağladılar. Bu liderler Mısır Cumhurbaşkanı **Enver Sedat** (bu olayda hayatını yitirdi), Amerika Birleşik Devletleri Başkanı **Ronald Reagan** ve **Papa II. John Paul** (bu son ikisi ölmedi). Yine astrologlara göre bir diğer kavuşum ise 1 Eylül 1939'dadır. Bu tarih İkinci Dünya Savaşı'nın arifesidir.

Hesapların yapılışı

Astrolojik zamanların bulunması, çok güç bir iş. Nostradamus'unkiler daha da zor! Çünkü onun astrolojisi de gizem dolu. Hesaplamaları farklı, yorumları ayrı. Günümüz astrologları, ancak tahminlerde bulunuyorlar. Kesin hesaplar, bazı olaylar gerçekleşince yapılabiliyor.

Bizce, açıkça görülen bir şey var. Nostradamus sıradan biri değildi. Kullandığı bilgi özel olarak öğrenilmiş ve yetenek isteyen bir bilgiydi. Şu anda, böyle biri olmayabilir. Ama yaşadığımız çağda, onun yaşadığı dönemde olmayan imkânlar var. Çok güçlü araştırma olanakları, yani bilgisayarlar ve araştırma teknikleri. İşte bunlardan yararlanarak Nostradamus'un kehanetleri araştırılabilir!

Nostradamus'un önemi

Nostradamus olayı önemli! Çünkü bütün insanlığın geleceğine yönelik tespitlerde bulunmuş.

Ayrıca kehanet konusunu incelemek isteyenlerin de ilk başvuracakları isimdir. Tabii kehanet onlar için önemliyse...

Daha fazla bilgi için:
Jean C. Fontbrune, *Nostradamus*, Pan Books, Londra, 1983.
James Laver, *Nostradamus*, Penguin Books, Londra, 1942-1952.
Donato Piantanida, *Nostradamus*, Casa Editrice Atanor, Roma, 1969.
Ruh ve Madde Dergisi, Ruh ve Madde Yayınları, Sayı: 266.
İnsan ve Kehanet, Bilim Araştırma Merkezi, Kitap: 27, Mart 1979.
Bruce Pennington, *Eschatus*, Dragon World Book, Surrey UK, 1976.

Hz. İsa'nın kefeni

Hz. İsa'nın çarmıha gerildiğinde üzerine örtülen kefenin bulunması, Hıristiyanlık dünyasını altüst etti. Aşağıdaki yazıda bu olay inceleniyor.

Hollanda, Gonda'daki St. John Kilisesi'nin penceresindeki 16. yüzyıl resmi görülüyor. Rivayete göre, İsa, Golgotha'da çarmıha gerilmek üzere giderken haçını taşıyordu. St. Veronica ona öyle acıdı ki, terini silmek üzere mendilini verdi. Sonradan mendilin üzerinde mucizevi olarak İsa'nın yüzünün belirdiğini gördü. Roma'daki St. Peter Kilisesi'ndeki mukaddes emanetin, St. Veronica'nın mendili olduğuna uzun bir süre inanıldı. Ancak bu iddia artık ciddiye alınmıyor (solda).

HAÇLI SEFERLERİ sırasında ve seferlerden hemen sonra, dilenen rahipler bütün Avrupa'ya yayıldılar. Kutsal bölgelerden aldıklarını ve sözde ilk kiliselerin kalıntıları olduğunu iddia ettikleri eşyaları satıyorlardı.

Bunların arasında **St. Peter**'in aşık kemikleri, **St. Sebastian**'ı öldüren oklar, **Meryem Ana**'nın elbisesinin parçaları ve Son Yemek'ten arta kalmış kurumuş ekmek parçaları vardı.

Bu tür eşyaların aynı zamanda birçok yerde birden ortaya çıkması kiliseyi gülünç duruma düşürüyordu. Bu arada da **Martin Luther** ve **John Calvin** gibi reformcular da kiliseyi eleştirmek için yeterli malzemeye sahip oluyorlardı.

Sözde **Hz. İsa**'nın çarmıha gerildiği tahta haçın parçaları İtalya, İspanya ve Güney Fransa'ya o denli yayılmışlardı ki, tümü bir araya getirilse bir haç değil, bir yığın haç oluşturulabilirdi.

Turin'in kutsal kefeni

Doğal olarak Roma Katolik Kilisesi, bu tür uydurma eşyalardan rahatsız olmaya başladı. 19. yüzyılın sonlarında Vatikan bir bildiri yayınladı. Bu bildiriye göre Hıristiyan âleminin en kutsal eşyası bile olsa hiçbir kalıntı gerçek olarak kabul edilemezdi.

Bu açık ferman, bir Fransız bilim adamına karşı verilmişti. Bilim adamına göre Turin'in kutsal kefeni (İtalya'nın Turin kentinde ortaya çıkarılan ünlü kefen) olarak bilinen örtü, gerçekten İsa'yı kefenlemek için kullanılmıştı. Dr. **Yves Delage** böyle iddia ediyordu. Çünkü ona göre batıl inancın bittiği yerde bilim başlardı.

1523'ten 1534'e dek hüküm süren Papa VII. Clement. Troyes piskoposu, Papa'ya Turin kefeninin para karşılığı sahibi tarafından gösterilmesini şikâyet etmişti. Papa, kefenin gösterilmesine izin vermiş ancak mukaddes emanet olduğunu kabul etmemişti (üstte).

Kefenin özellikleri

Turin'in kutsal kefeni, boyu 4 metre, eni 1 metre olan dikdörtgen bir kumaş parçasıdır. Kumaşın yüzeyinde, sakallı ve çıplak bir insan figürünün sarımsı kahverengi solgun bir izi görülüyor.

Kan olduğu söylenen koyuca lekeler figürün başında, bileklerinde, ayaklarında ve sol el bölgesinde yoğunlaşıyor.

Şeklin hem önden, hem de arkadan görüntüsü bağlanmış gibidir. Aynı izlenimi başın çevresinden edinmek mümkün. Burada da çelenk gibi bir cismin izleri bulunuyor.

Kefen eskiden beri biliniyordu

Kefenden 1203 yılında ilk söz eden askeri tarihçi **Robert de Clari**'dir. Kayıtlarında, Bizans'ın 4. Haçlı Seferi'ndeki Haçlılarca işgalinde İsa'nın şeklinin olduğu bir kefen gördüğünü yazıyor. Ancak sonradan bu kefenin kargaşa esnasında kaybolduğunu bildiren de yine o! Bu olayın üzerinden 150 yıl geçtikten sonra, Turin kefeni yine ortaya çıktı.

Bütün belirtiler bu kefenin Clari'nin yazdığıyla aynı olduğunu ortaya koydu. O dönemde kefenin sahibi **Geoffrey de Charney** adlı bir şövalyeydi.

Fransız kasabası Lirey'in lorduydu. 1389'da örtünün ünü o denli artmıştı ki, şövalye onu para karşılığında halka göstermeye karar verdi.

Bu hareket komşu yörelerde büyük kıskançlığa neden oldu. O dönemlerde mukaddes emanetler çok popülerdi. Sevilen bir emanetten de büyük gelirler elde etmek mümkündü.

Ya kıskançlığından ya da onurlu bir davranışta bulunduğuna inandığından Troyes piskoposu Avignon'da, de Charney'i Papa **VII. Clement**'e şikâyet etti. Kefenin sahte olduğunu söyledi. Ona göre bu bez, bir sanatçı tarafından ustalıkla boyanmıştı.

Turin'e gelişi

1578'de kefen Alplerden geçerek Piedmont'a son yolculuğunu yaptı. O zamanki Savoy Dükü, Turin'de yerleşmeye karar vermişti. Kefen, dükün sarayının yanındaki katedrale yerleştirildi.

O zamandan beri orada bulunmaktadır. Ancak İkinci Dünya Savaşı sırasında bir süre gizli bir kasada saklandı. Bugün kefenin sahibi eski İtalya Kralı **Umberto,** yani şu anki Savoy Dükü'dür (Kral, şu anda Portekiz'de sürgünde bulunmaktadır). Başpiskopos **Anastesio Ballestreno,** kefeni Savoy Dükü için Turin Katedrali'nde korumaktadır.

Ressam işi değil

Kefenin kayıt tarihinin başlangıcından beri

gözlemcilerin kaydettikleri bir özelliği var. Kefendeki görüntüde hemen fark edilmeyen, ama yine de mevcut olan bir yanlış bu!

Kefen, Troyes piskoposunun ileri sürdüğü gibi ustaca boyanmış değil, hatta eğer boyanmışsa oldukça kötü boyanmış. Ünlü ressam **Albrecht Dürer**, 16. yüzyılın başlarında kefeni incelediğinde hayrete düşmüştü. Kefendeki figürü çizmek için birkaç girişimde bulundu. Figür anatomik olarak doğruydu, ancak poz veren model, ressama, tanımlamakta güçlük çektirecek kadar biçimsizdi.

Akıl almaz sır

1898'de kefen ilk sırrını ortaya koydu. Gümüş çerçevesinden çıkarılmış ve halka gösterime açılmıştı. **Secondo Pia** adlı Turinli bir fotoğrafçı da ilk kez onun fotoğraflarını çekecekti. Fotoğrafçı filmleri banyo ettiğinde, kefendeki silik görüntü yerine bir adamın gayet düzgün hatlı şekli ortaya çıktı. Kefenin kendisi bir fotoğraf negatifi gibiydi. Pia öyle şaşırmıştı ki, tuttuğu filmleri şoktan yere düşürdü...

Dr. Delage araştırıyor

Bu buluşun akla getirdikleri Dr. Yves Delage tarafından da kabul edildi. Dr. Delage ünlü bir fizikçi ve zoologtu. Ayrıca Fransız Bilimler Akademisi'nin de önde gelen üyelerindendi.

O, bu görüntünün, fotoğrafın icadından 500 yıl önce nasıl ortaya çıktığını bulmaya kararlıydı. Dr. Delage şüpheci ve militan bir anti-Katolikti. Kilisenin kefen üzerinde doğaüstü birtakım iddialarda bulunmasına da alet olmaya hiç niyeti yoktu.

Sonuçta...

Dr. Delage, yaptığı kimyasal deneyler sonunda, ölen birinin figürünün kefen üzerine belirebileceğini buldu. Bulgularını Bilimler Akademisi'ne 1902 yılında sunduğunda, daha da ileri gitti. Kefenin gerçekten İsa'nın olduğuna ikna olduğunu söyledi.

İncil'e göre İsa, pek de olağan olmayan bir biçimde çarmıha gerilmişti. Haça çivilendiği gibi, kamçılanmış ve dikenlerden bir taç giydirilmişti. Ve nihayet sol tarafından mızrakla delinmişti.

Bu kefen ise Filistin'de yapılmıştı ve üzerindeki bulgulardan, sarıldığı adamın tıpkı İncil'deki İsa gibi aynı işkencelerden geçtiği ortaya çıkıyordu.

Katolik kilisesinin tavrı

Dr. Delage'nin ortaya koydukları Roma Katolik Kilisesi'ni nedense pek sevindirmedi. Oysa onlar da bu kefenin Hz. İsa'ya ait olduğunu söylüyorlardı.

Belki de bu konuda bilimsel araştırma yapılmasını pek sevmiyorlardı. Bu yüzden Dr. Delage'nin kanıtlarıyla ilgilenmediler. Bunları kayıtlara bile geçirmediler. Hıristiyanlığın ve Hz. İsa'nın en koyu savunucularının, gerçekte tam olarak neyi savundukları yine anlaşılamadı...

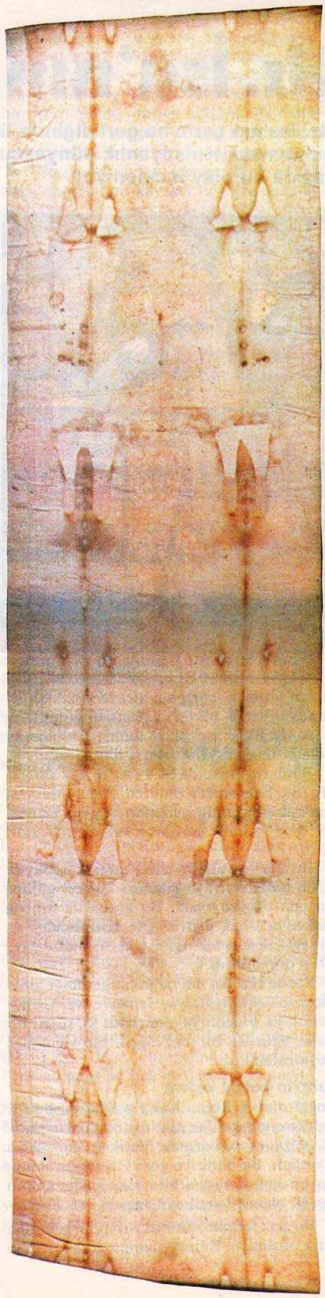

Turin kefeni. Kafa esas olmak üzere bir adam figürünün önden ve arkadan görüntüsü açıkça belirgindir (sağda).

İtalya'nın eski kralı Umberto, şimdiki Sevoy Dükü ve Turin kefeninin sahibi görülüyor. 1578'den beri kefen, Savoy düklerinin malı olmuştur (altta).

Politikada başarılı olmak, normalüstü bazı özelliklere sahip olmakla mı mümkün? Çünkü böyle birçok örnek var. Acaba ülkelerin kaderlerine yön veren bir güç mü var?

DARKMALT

Politikacının sezgisi

SIRADAN İNSANLARIN, sezgilerine dayanarak bazı olaylara yön vermeleri çok önemli sayılmayabilir. Fakat, devleti idare eden siyaset adamları, bazı konulara sezgileri ile karar veriyorlarsa, bu önemlidir. İşte bu konuda bazı örnekler...

Churchill mutfaktakileri kurtarıyor

Winston Churchill'in, İngiltere'nin gelmiş geçmiş en önemli devlet adamlarından biri olmasının yanında, pek bilinmeyen bir özelliği vardı. Birçok olay, önceden onun içine doğuyordu, ya da bir başka deyişle, Churchill' in sezgisi çok kuvvetliydi. Kim bilir belki de böyle bir özelliği olduğu için başarılı olmuştu... Olacakları önceden sezmeyi, hangi devlet adamı istemez! Churchill'in yaşadığı olaylardan biri şöyle:

Churchill, İkinci Dünya Savaşı sırasında başbakanken, 3 devlet bakanını, başbakanlık konutuna akşam yemeğine davet etmişti. Tam yemeğe oturulduğu sırada, her zamanki gibi bir hava saldırısı başladı. O günlerde tüm Londra'da sıkı bir karartma yapılıyordu. Fazla endişeye gerek yoktu. Bu yüzden, önemli meselelerin konuşulduğu yemek, aralıksız devam etti. Fakat, ne olduysa oldu, sanki bir şey Churchill'i dürttü. Yerinden kalktı. Doğruca mutfağa gitti. Ahçı ve yardımcıları çalışıyorlardı. Churchill, derhal kâhyayı buldurdu ve ona şöyle dedi:

"Yemeği ocağın üzerinden yemek salonuna getirin ve mutfaktaki herkes bombardıman sığınağına gitsin!" Bu işler olup bittiği sırada Churchill de masadaki yerine dönmüştü. Çok kısa bir süre sonra evin arka tarafına bir bomba düştü ve mutfağın bulunduğu taraf tamamıyla yerle bir oldu...

Kendini kurtarıyor

Churchill'in sezgileri bütün yaşamı boyunca ön plandaydı. O, bunlara değer vermeyi öğrenmişti. Ama bunların etkisi, yukarıdaki olayda olduğu gibi, en çok savaş zamanında ortaya çıktı.

1941'de Churchill, gece hücumları sırasında, uçaksavar bataryalarını ziyaret etmeyi âdet edinmişti. Bir keresinde, bir grup topçu erini vazife başında bir süre seyrettikten sonra, ayrılmak üzere makam arabasına geri döndü. İçeri girmesi için kendisine her zaman oturduğu taraftaki kapı açıldı. Ama o açık kapıya aldırmadı, arabanın arkasından dolanıp öteki taraftaki kapıyı açıp içeri girdi.

Birkaç dakika sonra, araba Londra'nın yine karartılmış sokaklarında hızla ilerlerken, yakınlarında bir bomba patladı. Patlamanın tesiriyle, başbakanın arabası iki tekerlek üzerinde dikildi, tam ters dönecekken tekrar dört tekerlek üzerine oturdu.

Daha sonra Churchill, bu konuyla ilgili şöyle dedi: *"Arabayı yere oturtan faktör, benim sadece o gün için ters tarafa oturmuş olmamdı..."*

Çok sonraları bir gazeteci, Churchill'e, o gün arabanın öbür yanına oturmasının nedenini bilip bilmediğini sorar. Churchill, şöyle cevap verir: *"Tabii ki biliyorum, tanımlayamadığım bir ses, bana, arabanın benim için açılmış olan kapısına varmadan 'Dur!' dedi. O zaman anladım ki, öteki taraftaki kapıyı açıp içeri girip oturmam gerekiyordu ve ben de öyle yaptım..."*

Franklin Roosevelt ve Winston Churchill (üstte). Kanadalı devlet adamı W.L. Mackenzie King (altta), Geraldine Cummins gibi en iyi medyumları ziyaret ederdi. (en altta).

Ülkelerin kaderleri...

İngiliz Başbakanı'nın başından geçen bu olay, birçok kişiye yabancı gelmeyecektir. Gerçekten de böyle bir olayı yaşamış çok sayıda insan var. Bunlar, genellikle *"sezmek"*, *"malum olmak"*, *"içine doğmak"* gibi ifadelerle tanımlanmaya çalışılıyor.

Yüksek düzeydeki işadamlarının bir kısmı, iş kararlarında altıncı duyularını kullandıklarını ifade etmektedirler. Birçok devlet adamının da, bazı olaylarda, altıncı duyula-

rıyla hareket ettiklerini biliyoruz. Hatta bunlardan bazılarının zaman zaman med,umların yardımlarına başvurdukları da ortaya çıkarıldı (Bkz. Sayfa: 342). Şu halde diyebiliriz ki, normalötesi duyuların etkisiyle, bazı ülkelerin kaderleri de değişmiş olabilir.

Kölelere hürriyet

Birçok kişi, Amerikalı kölelerin hürriyetlerinin, Cumhurbaşkanı **Abraham Lincoln**'e ruhsal mesajlar veren bir genç olan **Nettie Colburn Maynard**'a borçlu olduklarına inanır. Söylentiye göre, genç Nettie, trans halindeyken cumhurbaşkanına, kölelerin azad edilmesinin önemi üzerinde bir saat vaaz verir.

Bunun bir oyun olmasından şüphelenen Lincoln, başka seanslara, değişik medyumlarla katılır. Hele bir keresinde, kendisi ve muhafızı, bir piyanonun üstüne otururlar. Bütün bu yüküne rağmen, piyano yerden havalanır ve bir medyum olan Bayan **Miller**'in çaldığı melodiye, baştan sona dek ayak uydurarak tempo tutar.

Lincoln onaylıyor

Cleveland'in "**Plaindealer**" adlı gazetesinde, Lincoln'ün iddia edilen psişik tecrübeleri yayımlanır. Daha sonra yine aynı gazetenin bir muhabiri, cumhurbaşkanına bunların doğru olup olmadığını sorar. Lincoln'ün cevabı şöyledir: *"Hakkımda söylenenler ve yazılanlar çok eksik. İşin ancak bir kısmından söz ediliyor. Yaşadığım inanılmaz olaylara henüz değinilmemiş bile..."*

Kanadalı devlet adamı

Devlet adamları ile normalüstü güçler ilişkisinden bir başka örnek de Kanada'dan. Kanada'nın ünlü devlet adamı **William Lyon Mackenzie King**'in de çok garip inançları olduğu ve ölmüş politikacıların ruhlarıyla temasta bulunduğu ortaya çıkarıldı. Onun sık sık İngiltere'yi ziyaret ettiği ve ünlü yazıcı medyum **Geraldine Cummins** de dahil olmak üzere, ülkenin bellibaşlı medyumlarına gittiği ve gizlice seanslara katıldığı kanıtlandı.

Amerika'da en uzun süre başkanlık görevinde kalan **Franklin Roosevelt**'in de "Washington kâhini" olarak tanınan medyum **Jeane Dixon**'a başvurduğu biliniyor. Geleceği önceden görebildiğini iddia edenlerin yardımını isteyen modern politikacılar karşısında hayrete düşmemek gerekiyor. Ayrıca bu gelenek, eski Yunan'dan beri sürüp geliyor.

Oyuncak ayılar

Bazen sıradan vatandaşlar da cumhurbaşkanlarının ne yapacaklarını önceden algılayabiliyorlar. 1971'de Amerika'da, Brooklyn'li bir oyuncak yapımcısı olan **Herbert Raiffe**'in içine, oyuncak panda ayılarının çok iyi satılacağı doğdu. Bu kararın arkasında hiçbir mantık olmamasına rağmen, fabrikasında panda ayılarının yapımını çoğalttı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Churchill'in "içten gelen ses"i, onun çok işine yaradı (en üstte).

Birçok kişi, Lincoln'ün köleliği ortadan kaldırmasını, Nettie Colburn Maynard'la konuşmasına bağlıyor (sağda).

Lincoln ve havalanan piyano. Piyanonun Bayan Miller adındaki medyumun çaldığı melodiye uyarak havalandığı söyleniyor (üstte).

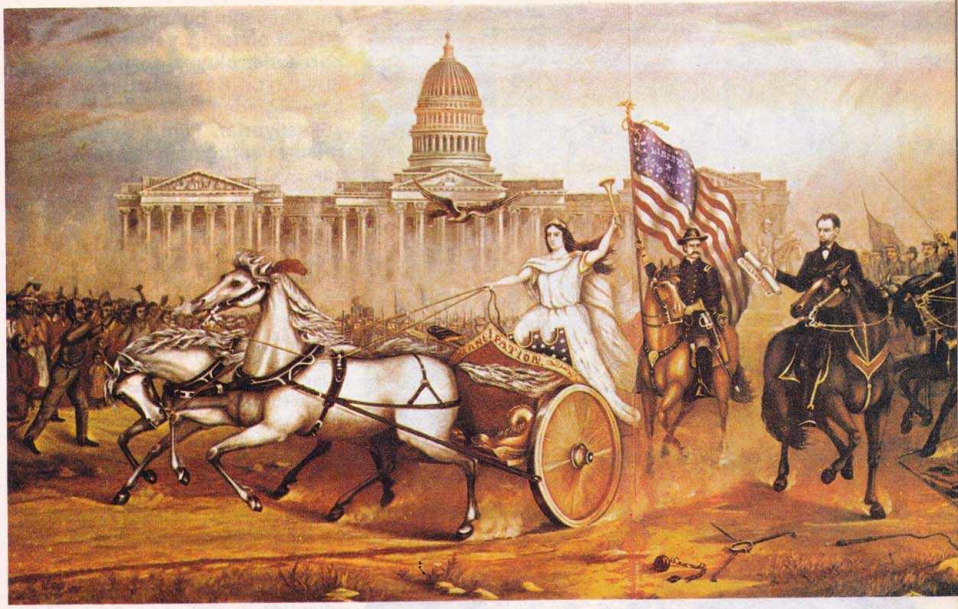

Ertesi senenin şubat ayında Cumhurbaşkanı **Richard Nixon** Çin'i ziyaret etti. Amerika'ya kendisine hediye edilen iki panda ayısıyla döndü. Televizyon ve basının etkisiyle bu oyuncaklar bir anda meşhur oldu ve muazzam bir satış yaptı. Raiffe, bir anda milyarder oldu.

Medyumlardan yararlanmak

Sezgi ya da altıncı duyu deyince, insanın aklına medyumlar geliyor. Amerika ve Avrupa'da polis, kaybolmuş insanları bulmak ve ciddi suçları çözmekte medyumlara başvuruyor.

Kanada'da ve daha başka ülkelerde, medyumlardan toprak altında gömülü olan tarihi kalıntıları ortaya çıkarmak için de yararlanılıyor. Çatal veya bir çubukla toprak altında su ve başka kaynakları arayıp bulma da, bu konuya dahil edilebilir. Bu durumda, politikacıların böyle özellikleri olan kimselerden faydalanmalarını normal karşılamak gerekiyor.

Lincoln'ün acı rüyası

Bu konuda vereceğimiz son örnek, yine Amerika'dan. Biraz da acı! Bu olayda da gelecek önceden görülüyor. Fakat bir faydası olmuyor. Olay şöyle: Cumhurbaşkanı Abraham Lincoln, çok canlı bir rüyadan sonra uyanır. Rüyasında ağlaşmalar duyar ve bunların geldiği yere doğru yürümeye başlar. Beyaz Saray'ın içinde gide gide içinde bayrağa sarılı bir tabutun bulunduğu odaya varır. Orada rastladığı bir askere, kimin öldüğünü sorar. Asker, "Cumhurbaşkanı" diye cevap verir. "Katledildi" diye de ekler.

Birkaç gün sonra Lincoln öldürülür. Ele aldığımız bu örnekler bilinen olaylar. Bir de gizlenenler olabilir... Çünkü, malum, politikacılar halka her bilgiyi vermezler...

1863'te Abraham Lincoln tarafından hürriyetin ilanını temsil eden A. A. Lamb'ın alegorik tablosu (üstte).

1972'de Richard Nixon Çin'de. Amerika'ya beraberinde getirdiği panda ayıları, oyuncak pandalar için büyük bir talep yarattı. Bunun da oyuncak yapımcısı Herbert Raiffe bir sene öncesinden tahmin etmişti (sağda).

Daha fazla bilgi için:
Norma Bowies and Fran Hynds, *Psi search*, Harper & Row (San Francisco), 1978.
D. Dean, J. Mihalasky, S. Ostrander and L. Schoeder, *Executive ESP*. Prentice-Hall (New York), 1974.

Hiç kimsenin bulunmadığı, hiçbir etkinin olmadığı yerlerde hareketler oluyor, sesler duyuluyor. Bazı insanlar kendiliğinden havaya yükseliyorlar. Tüm bu etkileri ruhların varlığına bağlayanlar var...

"İYİ SAATTE OLSUNLAR" sözünü duymayan yoktur! Örneğin, herkesin salonda oturduğu bir anda, arka odadan bir gürültü gelirse, bu durum hemen ruhların varlığına bağlanır. Bu belki bir şakadır, fakat bu şakanın altında yatan bir gerçek olamaz mı? Ruhların varlığına bağlanan işler o kadar çok ki, bu yazıda bunların ancak bir kısmını ele alacağız.

Neler yapıyorlar?

Gürültücü ruhların yaptıkları kabul edilen etkinlikler o kadar çok ki, saymakla bitmez. İşte bunlardan bazıları: Gizemli gürültüler, şiddetli çatırtılar, dayanılmaz kokular, kendiliğinden harekete geçen eşyalar, birdenbire oluşan soğuk nöbetler, açıklanamayan sesler, görünüp kaybolan nesneler, kurbanların denetimleri altına alamadıkları havaya yükselmeler vs.

Son 100 yılda, ruhçuluk alanında yapılan çalışmaların çok ilerlemiş olması bu alana da tesir etti. Olaylar toplandı, sınıflandı ve değişik açıklamalar getirilmeye başlandı.

Tarihi eski

Aslında bu tür olayların tarihi eskidir. En azından 12. yüzyıldan beri oluştuğu biliniyor. Bir zamanlar buna kötü bir gücün ya da şeytanın neden olduğuna inanılırdı. Ancak bu gücün kimliği bir gizemdi.

13. yüzyıla ait bu kayıtta, Galler Bölgesi'nde yaşayan bir "ruhun", bir grup insanla konuştuğunun duyulduğu yazılıdır. Sesinden, saldırganlığı da korku verecek derecede belliymiş.

Gürültücü ruhlar

Bebeğin odası uçan tavalarla tencerelerin bombardımanına uğradığında anne, baba ve hizmetçi kız şaşırarak bakıyorlar. Bebek, eşyaların saldırısına rağmen, uyumasını sürdürüyor (solda).

1977 Ağustos'uyla 1978 Eylül'ünde Londra'nın kuzeyinde Enfield meclisi gürültücü ruhlarca "ziyaret edildiğinde" çekilen fotoğraflar. On iki yaşındaki Janet, kargaşalığın odağı gibiydi. Görünmeyen bir güç onu sık sık yatağından yere atıyordu (altta en solda, altta soldan ikinci ve soldan üçüncü). Yerde uyusa bile, güç tarafından kaldırılmakta, çoğunlukla büyük radyonun üzerinde uyur bulunmaktaydı (altta, sağda). Maurice Grosse'un ortaya çıkardığı gibi, güç Janet'i ele geçirdiğinde, onu aşağı indirmek çok zordu.

Yaşayan hayaletler

Bilinen olaylardan biri, İngiltere'de Sussex'te dört yaşında bir çocuğun başından geçti. Çocuk, babasının sahip olduğu otelin yatak odasında uyuyordu. Annesiyse, odanın öteki ucundaki yatakta dinleniyordu. Çocuğun bir düş gördüğü açıkça belliydi.

Gövdesi üç kez kasılıp gevşedi. Her kasılıp gevşemede annesi "görünmeyen bir şeyin" kendi yatağına düştüğünü hissetti. Çocuk uyandığında garip bir soru sordu: *"Kediye ne oldu?"*

Ailenin kedisi yoktu. Ancak, otelin daha önceki sahibinin de dört yaşında bir oğlu vardı. O çocuk, odasını siyah kedisiyle paylaşırdı. Otelden ayrıldıklarındaysa, kedi ortadan kaybolmuştu. Bu bir rastlantı mı? Belki. Olayı bir ruhötesi uzmanı duydu. Şu sonuca vardı: Uyuyan çocuk büyük bir güç oluşturmuştu. Bu güç, düş gücünü ve görünmeyen kediyi uyarmaya yeterli olmuştu...

Başka bir kez, bir düşsel görüntünün ayak sesleri duyuldu. Bu olay, ruhötesi uzmanının yukarıdaki sözleriyle açıklığa kavuşturuldu. Tamamıyla boş olduğu bilinen bir odadan ayak sesleri geldi. Sonra, yan odada uyuyan bir çocuğun düşünde bir yakınının dolaştığını gördüğü anlaşıldı.

Ancak, bu düşsel görüntüler yalnız rastlantıyla gelmezler. Zihinde tasarlanarak da görüntü oluşturulabilir. 1950 yılında böyle etkileyici bir deney yapıldı. Araştırmacıdan, düşünde, Brighton'da bildiği bir evin belli bir odasına gittiğini görmesi istendi.

Odaya iki tanık getirildi. Tanıklara deneyin ayrıntıları anlatılmadı. Bu süre içinde tanıklar düş gören kişiyi gözlemlediler. Brighton kentiyse, deneyin yapıldığı yere oldukça uzaktı. Gerçekten de, her ayrıntısıyla düş gören kişiye benzeyen bir görüntü odanın kapısını açtı. Bir iki dakika dolaştı. Sonra kendisine söylendiği gibi, gitti. Ancak, düş gören kişi, bütün deney boyunca yatağından kımıldamadı.

Bu tür olayların ilk gerçek araştırmalarından birini üç yüz yıl sonra, 1599'da **Martin del Rio** üstlendi. On sekiz tür ifritin bulunduğunu belirtti. İçlerinden biri, kargaşalık çıkarmada uzmanlaşmıştı.

Bu sınıflamada 16. tipe giren hayaletlerdi. Ara sıra bazı yerlere ve evlere uğramayı alışkanlık edinmişlerdi. Kargaşalığa ve can sıkıcı olaylara neden oluyorlardı. Bazıları uyuyanları rahatsız ediyorlar. Kap kacağı takırdatıyorlar. Taş atıyorlar. Diğerleri, çarşafı çekerek uyuyanları yataktan düşürüyorlardı.

Yakın zamanda

En ilginç gürültücü ruh olayı, 1977 yılının Ağustos'undan 1978'in Eylül'üne kadar, on bir ay sürdü. Olay, Londra'nın kuzeyinde bir kenar mahalle olan Enfield'de yaşayan bir kadınla dört çocuğunun başından geçti. Bu süre içinde, gürültücü ruhların oluşturdukları o zamana kadar saptanabilmiş her tür olay yaşandı.

Ağustosla, mart arasında sayısı 1500'den az olmayan olay kayıtlara geçirildi. Toplumsal hizmet uzmanları, bir konuşma bozukluğu uzmanı, fotoğrafçılar, ruh doktorları, rahipler, **Guy Lyon Playfair** ve **Maurice Grosse** adlı iki araştırmacı olayla ilgilendiler. Ancak, gizemi çözemediler.

Özellikler

Böyle olaylarda doğal olduğu üzere, hayaletin ziyareti sessizce başlar. Çoğu zaman, birisi yatak odasında uyaklarını sürüyormuş gibi bir ses duyulur. Sanki biri terlikleriyle odanın içinde dolaşıyormuş gibi... Sonra en yaygın işlerden biri de kapıların aniden vurulmaya başlanmasıdır.

Ses duyulan olaylarda, genellikle boğuk ve kötü bir ses vardır. Hatta böyle sesler banta alınmıştır.

Âdeta evi bastılar

İngiltere'de geçen açıklanamayan bir olay da şöyle oldu: Londra'da bir evde birdenbire havada küçük bir tuğla belirdi. Odanın bir ucundan öteki ucuna uçtu ve evdekilerden birinin başına çarptı. Odada bulunan kâğıtlarla kumaş parçaları kendiliğinden tutuştu.

Çekmecede duran kibritler alev alarak patlamaya başladı. Sonra kendi kendine söndü. Çekmecedeki başka şeyler ise yanmadı. Daha sonraki günlerde de olaylar devam etti.

Tuvalet kapısında yapışkan bantlara sarılmış bir mesaj bulundu. Çatal bıçak takımı, madenden bir çaydanlık kapağı ve pirinç piponun eğilip büküldüğü görüldü. Evin çevresine saçılmış taşlar bulundu. Sonradan, bunların tek bir taşa ait parçalar olduğu anlaşıldı; taş yarılmıştı.

Evdeki bu gücün şiddeti, yarattığı daha etkili olaylarda kestirilebilir. Alevler şömineden dışarı çıkmaya başladı. Şöminenin önündeki ızgara, karşı duvara fırladı. Aralarında çekmeceler, ağır bir divan, iki kişilik bir yatak da olmak üzere eşyalar duvarlara çarptı.

Hedef Janet

Bu etkinliğin odağı, evin 12 yaşındaki kızı **Janet** gibi görünüyordu. Çünkü, o ikide bir havaya kaldırılıyordu. Tanıklar onun bir keresinde havaya kalkarak boşlukta uzun süre durduğunu söylediler.

Janet'le kardeşi **Rose,** yataktan o kadar sık atıldılar ki, sonunda yerde uyumaya karar verdiler. Ancak, gürültücü ruhun etkinliğine bu da son vermedi. Bu kez Janet, geceleyin uyuduğu yerden alınıp bir başka yere taşınıyordu.

İnsanlar alışıyor

Aile, önceleri çok korktu. Ama, zamanla evdeki herkes bu olaylara alıştı. İngiltere'de başından benzer olaylar geçen birçok insan hep aynı tepkiyi gösterir. Çünkü, gürültücü ruhların etkinliğine bağlanan bu olaylarda genellikle az bir zarar vardır. Yaralanmalara pek neden olmazlar. Bir araştırmacı, şunları belirtiyordu:

"Gürültücü ruh olayları gerçekten can sıkıcı olaylar dizisidir. Daha çok sinirli bir gencin ya da çocuksu kişilikli birinin yarattığı olaylara benzerler."

Amerika'da durum farklı

Gene de Amerika'da ortaya çıkan olaylar için bu görüş bütünüyle doğru değil. **W. G. Roll** gibi uzmanlar, Amerika Birleşik Devletleri'nde gürültücü ruhun yarattığı olaylarda birçok kurbanın önemsiz de olsa, gerçekten fiziksel acılar çektiklerini tespit ettiler.

1666'da Papaz Joseph Glanvill'ce kayıtlara geçirilen bir gürültücü ruh olan "Tidworth Davulcusu". İki genç kızın kaldığı yatak odasından sık sık garip bir tırmalama sesi ya da kimi kez davul gürültüleri geliyordu (üstte).

Maurice Grosse, Enfield olayının araştırmasından kalan bazı malzemeleri inceliyor. İçlerinde ailenin gizemli biçimde yırtılan ya da yanan eşyaları da var (solda).

Londra gürültücü ruhlar tarafından tutuşturulduğu ve söndürüldüğü kabul edilen kibrit kutuları (sağda).

Gizemli kapı vurmalar

Gürültücü ruhun varlığının ilk belirtileri çoğunlukla gizemli kapı vurmalar ve çarpmalardır. Bazı kişiler, bazen kapı vurulmadan gelindiğini, eşyaların yerlerinden kalktıklarını ileri sürüyorlar.

Davul sesi

İngiltere'de bilinen ilk gürültücü ruh olaylarından biri "Tidworth Davulcusu" olarak kayıtlara geçti. Bu olayı 1666'da Papaz **Joseph Glanvill** tarafından hazırlanan rapordan biliyoruz. Bu papaz, Wiltshire'da, günümüzde adı Zouch Malikânesi olan yörede bir evde yaşıyordu.

"Garip davul sesleri"nin geldiği yatak odasında iki kız kalıyordu. Gürültü, sanki "yastığın altında" yapılıyormuş gibi bir şiddete ulaşıyordu. Kuşkucular bu gürültüyü kızların çıkardığını ileri sürdüler. Ancak, bir

rastlantı sonucunda kızlar kuşku altında kalmaktan kurtuldular.

Uyurlarken elleri her zaman yatak örtülerinin dışında kalıyordu. Rahip Glanvill, gürültüyü açıklığa kavuşturacak ne bir hile, ne tertip, ne de herhangi bir neden bulabildi. Somut kanıtlar yetersizdi. Bu nedenle öykü, tekinsiz davul sesi olarak anlatılmaya başlandı.

Sorumlusu kim?

1848'de, Amerika'da geçen bir olay tartışmalara neden oldu. Gene gürültücü ruhun etkinliğinin ilk belirtisi, vurma sesleriydi. Fakat, bunu bazı psikolojik nedenlerle açıklamaya çalıştılar. Tanıkların ruhsal rahatsızlıklarına ve düş gücüne bağladılar.

Bir görüşe göre de olayda yer alan 2 kızın ruhlarla ilişki kurdukları, bu yüzden de kızların duyulan seslerden açıkça (ama bilinçsizce) sorumlu oldukları ileri sürüldü.

Hile olamaz

1960'ta, İskoçya'da, Alloa'da benzer olay incelendi. 11 yaşında bir kız garip tıkırtı sesleri duyuyordu. Yatağının başucunda sanki bir top zıplıyordu (ya da davul çalınıyordu). Daha sonra ilginç bir gürültücü ruh örneğine dönüşen olayın alışılmamış bir yanı vardı.

Kız, başına gelenler karşısında son derece sakindi. Araştırmacılar, bu nedenle olayları ayrıntılarıyla kayıtlara geçirebildiler. Üç yüz yıl önce, Papaz Glanvill'in yaptığı gibi, araştırmacılardan biri olan Papaz **Lund** olayla ilgilendi. Şiddetli titreşimlerin gerçekten kızın yatağının başucundan geldiğini buldu. Hile olanağının bulunmadığı sonucuna vardı.

Gürültücü ruhu benimsediler

1950 olaylarında, Londra'nın güneyinde Bottersea'de gürültücü bir ruhun geldiği belirtildi. On dört yaşında **Shirley Hitching**'in yatağına bilinmeyen bir anahtar bıraktı. Olay bir gizem olarak kaldı. Shirley, "gürültücü ruha" soru sorduğunda cevap olarak gövdesine vuruluyordu.

Shirley ve ailesi gürültücü ruha bir kişilik yakıştırdılar. **Donald** adını verdiler. Onun, **Louis Capet** adlı Fransa Kralı **II. Charles**'ın evlilikdışı oğlunun ruhu olduğunda karar kıldılar.

Onlara göre Donald 14 yaşındaydı. Baskı altına alınması olanaksızdı. Shirley'in yatak odasının duvarlarını süslemeye başladı. Yazılar yazdı, sinema sanatçılarının resimlerini yapıştırdı. Aralarında Lord **Brabazon** da bulunmak üzere, ileri gelen birçok kişiye mektuplar yazdı (ya da yazdığı ileri sürüldü).

Ruhsal sarsıntılar sırasında

Olayların yaygın özelliği yabancı seslerdi. Bunu açıklığa kavuşturmak için birçok teori ortaya atıldı. Büyük bir ihtimalle bunların içinde akla en yakın olanı 19. yüzyılda yaşamış Fransız doktoru **Gilles de la Tourette**'in teorisiydi.

O, olayların içinde yer alan kişilerin bazılarında ruhsal sarsıntılar ve ciddi ruhsal baskı belirtileri saptadı. Bunları aşırı sevinç, açık saçık sözcüklerin uygunsuz biçimde kullanılması ve bazı anlamsız sözcüklerin yinelenmesi gibi sınıflara ayırdı.

Hastalarının bazısının açık saçık hareketler yaptıklarını, patlarmış gibi konuştuklarını gözlemledi. Tanımladığı gürültüler ve havlamaya benzeyen sesler on iki yaşındaki Enfieldli **Janet**'in çıkardığı seslerin eşiydi. Janet de, Fransız doktorun hastaları gibi büyük bir ihtimalle ruhsal baskı altındaydı. Bu baskının nedenleri arasında annesiyle babasının ayrılması da vardı.

Uçan taş

Birçok gürültücü ruh olayında taşlar da rol oynar. Bu yüzyılın başında, Seylan'da seyrek rastlanılan bir olay oldu. Sık sık tırmalama ve çarpma sesleriyle uyarılan bir adam, bunları 5 ve 14 yaşlarındaki iki oğluna yoruyordu.

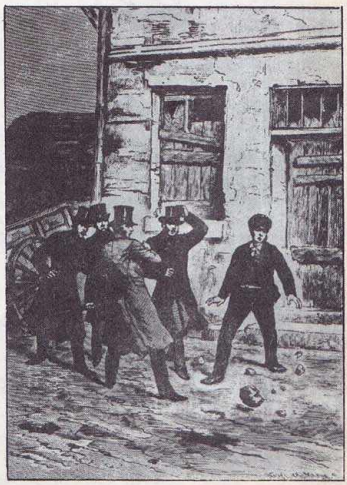

Medyum Harry Hanks, bir seanstan sonra Battersea gürültücü ruhu konusunda görüşlerini bildiriyor (en üstte).

14 yaşındaki Shirley Hitching'in ruhların hedefi olduğu kabul edildi (üstte).

1846'da Paris'te bir kömürcünün evine atılan kaldırım taşları. Bir insanın kaldıramayacağı kadar büyük olan bu taşlar, çok şiddetle fırlatılmıştı. Ev, polislerin ve askerlerin koruması altına alındıktan sonra da taşlanması sürmüştü. Gürültücü ruh haftalar sonra etkinliğine son vermişti (sağda).

Düşsel Philip'in görüntüsü

Hayaletler yalnızca onları görenlerin gözlerinde mi gerçektir? Ya da insan zihninin gürültücü ruhlar gibi yarattığı nesnel olayların birer parçası mıdırlar? 1972'de Canada'nın Toronto kentinde, Ruhsal Araştırmalar Derneği'nin sekiz üyesi bir hayalet yaratmaya karar verdiler. Tümüyle duygusal bir karakter buldular; ona **Philip** adını koydular.

Belli bir kişilik verdiler. Var olmayan yaşantısının ayrıntıları konusunda görüş birliğine vardılar. Onu, 17. yüzyılda yaşamış bir İngiliz soylusunun, şövalyenin hayaleti yaptılar. **Margo** adlı çingene kızına duyduğu ateşli sevgisine karşı son verdirmişti. Philip'in metresinin büyücü olduğunu bildirmişti. Margo, odun yığınının üzerinde yakılmıştı.

Philip pişmanlık duygularına dayanmaya çalışmıştı. Savaşlara katılarak ölümünü çabuklaştırmıştı. Bu öykü, Warwickshire'de, Diddington Malikânesi'nde geçmişti. Malikâne günümüzde de ayaktadır. Ancak. öteki ayrıntıların tümü düş gücünden kaynaklanıyordu. Grup, Philip'i "yarattıktan" sonra, haftada bir iki kez toplanmaya başladı. Üyeler buluşlarıyla ilişki kurmaya çalıştılar.

Bir yıl sonra Philip onlara cevap vermeye başladı. Grubun oturduğu masaya vuruyordu. Bir vuruşu evet, iki vuruşu hayır anlamına geliyordu.

"Yaşantısı" konusunda onu sıkı bir sorguya çektiler. Verdiği cevaplar onların tasarlamış oldukları yaşamöyküsüne tam uygundu. Arasıra bağımsız cevaplar da veriyordu. Sanki "beyni" vardı. Philip üne kavuştu. Grup, Kanada ve Amerika televizyonlarında "Philip Toplantıları" düzenledi. Sonuçlar ilginçti: Örneğin, ağır bir masa baş aşağı dönüyor, havada dolaşıyordu. Başka gruplar da Philip deneyinin başarısından esinlendiler. Şimdi kendi düş güçlerinden kaynaklanan hayaletler yaratıyorlar. Onlarla ilişki kurmaya çalışıyorlar...

Çocuklar bir öğleden sonra, bazı arkadaşlarıyla yürüyüşe çıktılar. Bir süre sonra babaları, çocukları yalnız başlarına dolaşmaya göndermenin akılsızca bir davranış olduğunu düşündü. Hemen arkalarından fırladı. Onlara yaklaştığında arkasını dönüverdi.

Küçük bir tenis topu büyüklüğünde bir taş gördü. Havadan hızla kendisine doğru geliyordu. Yakalamak için elini kaldırdı. Ancak taş, 45 derecelik bir açıyla yolundan saptı. Sonra yeniden eski yoluna döndü. Çocuklara doğru uçmasını sürdürdü. Baba, çocuklara yetişti. Taşın, büyük oğlunun sırtına yavaşça ama, kendini belli edercesine çarptığını gördü.

Bu çarpış bir ceza mıydı? Çocuk küçük kardeşine kabadayılık mı taslamıştı? Soruları cevaplamak olanaksızdı. Ancak, taşın izlediği yolu sanki bilinçli bir güç, denetimi altına almıştı. Çünkü, babanın onu yakalama girişimi sonuçsuz kalmıştı. Yalnızca taşı yolundan saptırmıştı.

Kendiliğinden sallanan ampul

Bu türde, görülmeyen bir denetim olayı, İngiliz araştırmacı-yazar **Andren Green**'in başından geçti. 1974'te Kent'te, Folkstone'da bulunan askeri bir kuruluşta geçen bir olayı inceliyordu. Ona araştırmacıyla silahlı bir koruyucu eşlik ediyordu. Yetkililer, silahlı koruyucunun katılmasında direnmişlerdi.

Yapının ana merdiveninden inmek üzereyken arkasında cam çıtırdamasına benzeyen bir ses duydu. Hemen dönüp baktı. Merdiven sahanlığında, yerde bir ampulün hafif hafif ileri geri sallandığını gördü. Sesi öteki iki araştırmacı da duydu. Biri ampülü almak için eğildi. Ancak, dokunulmayacak kadar sıcaktı. Çatlak değildi, ayrıca da sağlamdı.

Gizem çözülemedi. Ampul nereden gelmişti? Alt kattaki duylardan birine takılmışsa bir S kıvrımı çizerek buraya nasıl gelmişti? Aşağıdaki odanın tavanı 8 m yükseklikteydi. Odanın aralık kapısından çıkıp merdiven sahanlığında durmuş olabilirdi. Kendi başına aldığı bu yolu bir yana bırakırsak, ampul zarar görmeden yere nasıl yavaşça inmişti? Ayrıca, çıtırdayan neydi?

1974'te Kent'te Folkestone'da oluşan gürültücü ruhun etkinliğinden bir sahne. Gözlemciler, merdiven sahanlığında bir ampul bulmuşlardı. Görünmeyen güçlerce ampul 8 metrelik bir yüksekliğe çıkarılmıştı (altta).

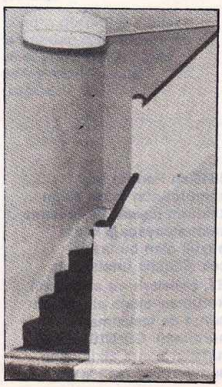

Aynı yerde başka olaylar

Gene aynı yapıda o günlerde başka bir olay daha oldu. Üç kişinin bile zor kaldırabileceği çamaşır sepeti harekete geçti. Zemin kattan, ampulün görüldüğü yerdeki büfeye doğru havalandı. Başka bir kez, resmi bir tören için büyük yemek odasının masası hazırlandı. İki çatal bıçak takımı yok oldu. DARKMALT

Ziyaretçilere bağlandı

Sonuçta, şöyle bir varsayım ileri sürüldü. Olaylardan, yapıya değişik zamanlarda gelen yabancı kişiler bilinçsizcesine sorumluydular. Bunlardan birisi, İngiliz yazara eşlik etmiş olan duyarlı bir araştırmacı olabilirdi. Büyük bir ihtimalle diğeri de kadın yardımcılardan birisiydi; çatal bıçak takımının yok olduğu gün, tören hazırlıklarına yardım etmişti.

Kuşkusuz bu bir görüştür. Gene de gürültücü ruh olaylarının kaynakları oldukça belirsiz kalıyor. Ancak bir nokta kesindir. Gürültücü ruhun etkinliğine düş gücüyle açıklanamayacak ya da görmezden gelinmeyecek kadar sık rastlanır. Çoğu olayda kurbanların başından geçen olaylar, akıl sağlığı bozulmasıyla ortaya çıkan yanılmalar değildir. Peki ama nedir? Mutlaka bir neden olmalıdır...

Hayalet çağıranlar. Sayfa 388'de.

Kendiliğinden atılan taşlar

Taşların bilinmeyen güçler tarafından harekete geçirilip belirli hedefleri vurmaları, açıklanamayan olaylar arasında önemli bir yere sahip! Buna ruhsal taşlanma deniyor. Araştırmacı Namık Talat Gürarslan, bu alanda Türkiye'deki olayları inceledi.

1984 YILI 17 Temmuz gecesinden başlamak üzere İstanbul, Bahçelievler semtine bağlı Parseller, Yıldıztepe Mahallesi 36/4 Sokakta bulunan ev, 15 gün süreyle gece gündüz bilinmeyen eller tarafından taşlandı. Olayın geçtiği evde yaşayan kişiler, bu olayı yakından gözlemleme fırsatını buldular.

İlk olay

İlk olay, 17 Temmuz gece yarısı bire çeyrek kala yaşandı. Evde bulunan Faik Aktaş, hanımı ve çocukları camlarının büyük bir gürültüyle kırıldığını duydular. Dışarıdan birinin taş attığını sandılar.

Hepsi uyanmış, pencerelere fırlamışlardı. Taşlar süzülerek yavaş bir şekilde yükseliyor ve camları kırarak içeri düşüyorlardı. Hatta oğulları Ramazan'ın söylediğine göre, olaydan sonra evdekilerin üzerine bir ağırlık çökmüş, hemen hepsinin dudakları uçuklamıştı.

Taşlanma sabaha kadar devam etti. Tüm mahalle olaydan etkilendi. Taşlanma olayı diğer evlere de sirayet etti. Yani Faik Aktaş'ın

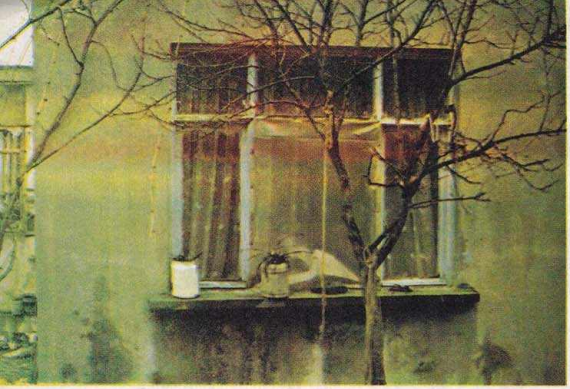

1984 yılında İstanbul, Bahçelievler'de 15 gün süreyle bilinmeyen güçlerce taşlanan evin arkadan görünüşü. Görüldüğü gibi, pencereye cam yerine bir naylon kaplanmış (üstte).

evi merkez olmak üzere çevredeki evler de bu olaydan nasibini alıyor, çoğunun camları kırılıyordu.

Gazetecilerin filmleri yanıyor

Olay gündüz de devam etti. Çok sayıda gazeteci, araştırmacı ve yetkililer çevreyi araştırdılar. Gazetecilerin, taşların yükselmesi anını görüntülemeleri sırasında kameraların flaşlarının çakmadığı ve banyo ettirdikleri filmlerin yanmış oldukları görüldü...

Taşlanma devam ediyor

Faik Aktaş, ilk günlerde küçük parçalar halinde gelen taşların, sonradan biraz büyük parçalar halinde yağmaya başladığını söylüyordu. Taşlar her taraftan geliyordu. Hatta iki binanın arasında yaklaşık bir metre kadar bir aralıktan bile taşların süzülerek havalandığı ve bunların banyo ile tuvaletin camlarını kırdığı da oldu.

Taşlar yerden yaklaşık olarak 2-3 metre, hatta bazı binalarda 6-7 metreye kadar çıkarak havalanıyorlar, camın hizasına kadar salına salına yavaş bir şekilde yükseliyorlardı. Sonra birden hızlanarak camları tuz buz ederek evin içine düşüyorlardı. Bazı tanıklar, taşların camın tam orta noktasından içeri düştüğünü de söylediler.

Nedeni anlaşılamadı

Bu kadar kısa bir mesafeden birinin taşları atması imkânsızdı ve kesinlikle bu işi görülmeyen eller yapıyordu.

Olaya güvenlik kuvvetleri el koydu. Meselenin çözümü için seferber oldular. Evin çevresinde devriye geziyorlardı. Bütün uğraşlara rağmen, evin taşlanması durmuyor, bir türlü açıklama getirilemiyordu.

Faik Aktaş, hocaları çağırdı. Olayın durdurulması için dualar okunmaya başlandı. Yüzlerce insan olayı gözlemliyor, çevrede bir gün boyunca insanlar bu inanılmaz durumu kendi gözleriyle görüp hayrete düşüyorlardı.

Olayın nedeni anlaşılamadı. Kimilerine göre böyle olaylar evde bulunan insanlardan birinin bilinmeyen bir özelliğine bağlıydı. Bazıları da evin yerinin yine bilinmeyen bir özelliği olabileceğini ileri sürdüler. Şimdi evin arka camları naylonla örtülü olarak duruyor. Ön pencerelerin camları çok yeni olarak takıldı ve macunlandı.

Bu, arkasında bilinmeyen birçok soru bırakan olayı, 15 gün süreyle yüzlerce gözlemci ve çok sayıda gazeteci izleme fırsatı buldu.

Adana: 1931

1931 yılında Adana'da, bir ev, 40 gün süreyle gece gündüz taşlandı. Hatta, bu olayı Türkiye'de ruhçuluk alanının en önde gelen ismi Dr. **Bedri Ruhselman** da (1898-1960) gözlemleme fırsatını bulmuştu.

Olayda, söz konusu evin bahçesindeki belirli bir hedef, sürekli olarak taş yağmuruna tutulmuştu. Bu hedef, 5 metre yüksekliğindeki bir bahçe duvarının iç yüzeyini yerden 2,5 metre yüksekliğe kadar kaplayan bir çinko levhadan ibaretti. Çinko levhaya çarpan taşlar, duvarın dibinde oldukça yüksek bir yığın oluşturmuştu.

Dr. Ruhselman'ın tespitleri

Dr. Ruhselman, gözlemini yazılı hale getirdi ve bu olayla ilgili olarak şunları tespit etti:

1- Levhaya çarpan taşlar, bahçedeki taşlardan çok daha sıcaktı.

2- Taşlar, çinko kaplamanın karşısına rastlayan bahçe kapısının duvarının üstü hizasında oluşuyorlardı (ruhçuluk alanında buna materyalize olmak deniyor). Oradan itibaren çinkoya kadar olan hareketleri gözle izlenebiliyordu. Bahçe kapısının dışında, taşların nereden geldiğini gösterebilecek herhangi bir belirtiye rastlanmıyordu.

3- Taşlar, düzenli, ritmik aralıklarla atılıyordu. Olayın ilk günü dakikada 15-20 kez atılan taşların, ertesi gün 10-15 dakikada bir atıldıkları görüldü. Üçüncü gün, atılan taşlar arasında geçen süre, yarım ya da bir saate kadar çıktı. Daha sonra, 24 saat süresince atılan taşların adedi 8-10 civarında kaldı. Olayın sonuna kadar, yani kırk gün boyunca, bu oranda devam etti.

4- Taşların hızı, normal değildi. Sanki atılmıyorlarmış da bir el tarafından yavaşça götürülüyorlarmış gibi seyrediyorlardı.

5- Taşlar çinko levhaya çarptıklarında anormal derecede şiddetli bir ses çıkarıyorlardı. Bu durum hem taşların havadaki yavaş seyriyle ve dolayısıyla levhaya yavaşça temas etmeleriyle, hem de taşların büyüklükleriyle doğru orantılı değildi. Taşların en büyüğü bir ceviz kadar olmasına rağmen, oluşturdukları sesler, en az bir portakal iriliğindeki taşların çıkarabileceği kadar şiddetli oluyordu.

6- Taşlar düz bir yörünge izlemiyor, âdeta sallanırcasına, küçük zikzaklar yaparak seyrediyorlardı.

14 yaşındaki kız

En sonunda, taşlanma olaylarına evin sahibinin 14 yaşındaki kızının neden olduğu kabul edildi. Genç kızın evden uzaklaşması ile taş bombardımanının sona erdiği, eve döndüğünde tekrar başladığı gözlemlenmişti.

Bir gün, olay yeni bir aşamaya girdi. Evin içindeki eşyaların harekete geçtiği, camların kırılmaya başladığı görüldü. Dr. Ruhselman, olay yerine koştuğunda, genç kızın bahçede yarı trans halinde oturduğunu gördü. Babasına, kızını derhal dışarıya çıkarmasını söyledi. Kızın bahçeyi terk etmesiyle evdeki anormal hareketler kesildi. Daha sonra evin sahibi evi boşalttı ve taşlanma olayları sona erdi.

İstanbul: 1964

1964 Ağustos'unda İstanbul, Vaniköy'de, Kuleli Askeri Lisesi'nin spor salonuna bitişik mahallenin evleri, 10 gün süreyle taşlandı. Bir hafta süreyle, her gece muntazaman 21.30'da başlayan taşlanma, saat 01.30'a kadar sürdü. Son üç gün, başlama anı 21.10'a kadar indi. Atılan taşlar çeşitli yönlerden geliyor, düşük hızla seyretmelerine rağmen, düştükleri yerlerde büyük gürültüler çıkarıyorlardı.

Bütün bu taşlamalar sırasında, sadece, bir cam ve birkaç kiremit kırıldı. Mahalle muhtarı, evinin önünde yemek yerken tabağının içine ve daha sonra da mahallede inceleme yapan polis komiserinin ayakları dibine taşlar düştüğü oldu. Söz konusu taşlar, çeşitli büyüklükteki mozaik kırıklarından oluşuyordu.

Polis, askerler ve mahalle gençleri, olay yerinde nöbet tutarken, taş bombardımanı devam etti. Hatta, sıkı tedbirler alınmasına rağmen daha da arttı. Sonunda, evlerin arkasında uzanan sırtta, başıboş dolaşan bir askere rastlandı. Bu askerin olay mahallinden uzaklaştırılması üzerine taşlanma kesildi.

İstanbul: 1966

Kasım 1966'da, gene İstanbul'da bir taşlanma olayı daha görüldü. Halıcıoğlu'nun Haliç'e bakan sırtlarında, Salınadur mevkiindeki bir ev, 3 aya yakın bir süreyle taşlandı. Evin sahibi **Muzaffer Özgören,** Şubat 1967'de kendisiyle yapılan bir röportaj sırasında olayla ilgili olarak şunları söyledi:

"Çok şükür, bir hafta önce kesildi. Bir daha olmaz inşallah... Üç ay evvel, önce tek tük başladı, sonra hızlandı. Her akşam 17:30 sıralarında başlayıp, sabaha kadar devam ediyordu. Özellikle de güneydoğudan geliyordu."

Güvenlik kuvvetlerine rağmen

Özgören'in evini bombardımana tutan nesneler arasında, düz, beyaz mermer parçaları, tuğla ve briket parçaları ve çeşitli türden avuç büyüklüğünde taşlar vardı. Sözü yine ona bırakalım:

"Bir defasında 15-20 kişi getirdim. Bütün mahalleyi sardılar. Nöbet beklediler. Taşlar yine geldi. Sokaktan atılmasına imkân yok!

Öyle olsa mutlaka yakalardık. Kaçacak yer yok. Sonra, o yağmurda, soğukta, sabaha kadar beklemek her babayiğidin harcı değil! Bir seferinde taş yine geldi. Çatıda kof, müthiş bir ses çıkarıp sekti. Derhal yerimden fırlayıp el fenerini yaktım ve karşıya tuttum. O anda gelen ikinci bir taş, iki camın ortasındaki çerçevede patlayıp yere düştü.

Herkesten şüphe eder olduk. Projektörle etrafı aydınlattım, yine taşlandık. Polis, bekçi, sivil memur, hepsi geldi. Onlar buradayken de taşlandık. 'Şimdi yakalarız' diyerek, fırladılar. Ne çare ki, onlar da elleri boş döndüler.

Bir keresinde, tabancayı kapıp dışarı çıktım. O sırada yerden iki karış yüksekten gelen bir taş, bacaklarımı yaladı, duvara vurup iki metre geriye sıçradı."

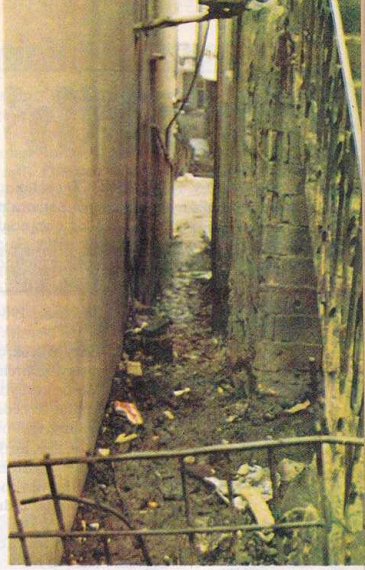

Daracık aralıkta, taşlar yerden yükselip banyo ve tuvaletlerin camlarını kırıyorlar (sağda). Ev sahibi Faik Aktaş, araştırmacı Namık Talat Gürarslan'a (altta) cam kıran taşlardan birini hediye etti.

Tokat: 1976

Eylül 1976'da, Tokat'ın Niksar ilçesinde bir taşlanma olayı gerçekleşti. Çalca köyünden **Ali Osman Korkmaz**'ın evi bir akşam, dışarıdan taş yağmuruna tutuldu. Taş atanları bulmak için dışarı çıktı. Hiç kimseyi göremeyince tekrar evine girdi. Taşlar bu kez, kapının kilitli, pencerelerin de kapalı olmasına rağmen, evin içinde oluşmaya ve Ali Osman'ın ailesi ile odadaki eşyaların üzerine yağmaya başlamışlardı.

Ertesi gün Ali Osman'a geçmiş olsun demeye giden komşular da evin içinde taş yağmuruna tutuldular. Ayrıca evdeki bazı eşyaların, aniden havalanarak, kapıdan dışarıya doğru süzüldüklerine tanık oldular.

Değişik zaman ve yerlerde gerçekleşen birkaç taşlanma olayını ele aldık. Ayrıca bu alanda çeşitli nedenlerden kayıtlara geçmeyen birçok başka olay olduğu da biliniyor.

Açıklanamayan bu tip olaylar karşısında, bunlar uydurmadır, yanlış görmüşlerdir, diyenler olacaktır.

Fakat, onlara rağmen bu tip olaylar sürüp gidiyor. Açıklığa kavuşturuluncaya kadar da sürüp gideceğe benziyor...

Daha fazla bilgi için:
Türkiye Gizemleri-1982. Bilim Araştırma Merkezi.
Aporlar-Ruhsal Işınlama-1979. Bilim Araştırma Merkezi.
Ruh ve Kainât Dergisi-1956.

Merih'ten gelenler

AMERİKA'DA, NEW MEXICO eyaletinde, Socorro'da polis memuru **Lonnie Zamora**'nın 24 Nisan 1964 günü yapmış olduğu uçandaire gözlemini daha önce ele almıştık. (Bkz. Sayfa: 47). Aynı gün, bu kez New York eyaletinde, **Amerika'dan çok ilginç bir uçandaire gözlemi daha! Yere inmiş araçtan 2 insanımsı çıkıyor ve konuştukları çiftçiye Merih'ten geldiklerini söylüyorlar.** Newark Valley'de bir çiftçi de, bir uçandaireyle karşılaştı. Tarif edilen araçlar aynı. Yalnız, polis memurundan kaçan insanımsılar, çiftçi ile konuşmayı yeğlediler...Olayın uçandaire gözlemleri arasında önemli bir yeri var!

"İnsanlarla daha önceden konuştuk"

Üçüncü türden yakın karşılaşma: Newark Valley, New York Eyaleti, Amerika Birleşik Devletleri, 24 Nisan 1964.

24 Nisan 1964 günü, saat sabah 10.00 civarıydı. Newark Valley, Tioga County'den çiftçi **Gary Wilcox**, çiftlik evinin doğusunda kalan bir tarlayı gübreliyordu. Açık, güneşli bir gündü. Yer de kuruydu. Tarla bir tepeye doğru yükseliyordu. Tepede, ağaçların yarı gizlediği tarafa atılmış, eski bir buzdolabı vardı.

Gary, birden parıldayan bir ışık gördü. İlk önce buzdolabından geliyor sandı. Ama parıldayan nesnenin, kendisiyle buzdolabı arasında olduğunu fark etti. Merakı iyice arttı. Arkada gübreleyici olduğu halde traktörü sürdü. Tepenin doruğuna kadar yaklaştı. Acayip bir cisim gördü.

Bir cisim görülüyor

Bir uçağın kanatlarından düşmüş bir yakıt tankı gördüğünü düşündü. Traktörü durdurup indi. Bu cisme doğru yürüdü. Cismin yere bağlantısı olmadığını, o an anladı. Yere çok yakındı, fakat uçuyor olmalıydı.

Yakınına gittiğinde, boyunun bir arabadan büyük ve yumurtaya benzeyen bir biçimi olduğunu, ek yerlerinin olmadığını fark etti (Gary, sonradan cismin 6 m uzunluğunda, 1.2 m yüksekliğinde ve 4,5 m genişliğinden olduğunu tahmin etmiştir). Cismi yumrukladı, tekmeledi. Sanki metalden yapılmış bir çadır beziydi. Ne çok sert, ne de yumuşaktı!

İki insanımsı çıkıyor

Gary araştırmasını sürdürdü. O sırada, 120 cm boyunda iki insanımsı, cismin altından ortaya çıktılar. Ellerinde ufak tepsiler vardı. İçleri ot, çalı, toprak, bitki kökleri ve yapraklarla doluydu. Gary'e doğru yürüyüp iki üç metre kala durdular.

Konuşuyorlar

Çiftçi durumu ilk önce bir numara sandı. O çevrede bir film çevriliyor olabileceğini düşündü. Niyeti olayı seyretmekti. Fakat, birden şaşırdı. Çünkü yaratıklardan biri ona seslendi: *"Korkma! Daha önce de insanlarla konuştuk."*

Duyduğu ses tarif edilebilecek gibi değildi. Yaratığın dediklerini anlamıştı, ama onun konuşurken hangi dili kullandığını söyleyemiyordu.

Görünüşleri belirsiz

Gary'nin dediğine göre, küçük adamlar arka arkaya duruyorlardı. Üstlerindeki metale benzeyen beyaz giysilerin cepleri ve dikiş yer-

leri yoktu. Vücutlarının özelliği de belli olmuyordu. Kolları, bacakları olmasına rağmen, elleri ve ayakları görünmüyordu. Kollarını kaldırdıklarında, dirseğe denk gelen yerlerde buruşukluklar görülüyordu. Yüzleri, saçları, gözleri, ağız ve burunları yoktu. Onunla konuşan ses sanki ikisinden birden gelir gibiydi.

Gary onlarla gitmek istiyor

Konuşmaları sürdü. *"Sizin Merih adıyla bildiğiniz gezegenden geliyoruz"* dediler. Gary'e ne iş yaptığını sordular. O da anlatınca, gübreyle ilgilendiler. Suni gübreden sözedilince büyük ilgi gösterdiler. Gary onlara bir çuval verebileceğini söyledi.

Gary'e bu yarıkürede dolaştıklarını söylediler. Gary,onlarla gelebileceğini söyleyince, Dünya'ya yalnızca iki yılda bir gelebildiklerini belirttiler. İnsanların uzaya gönderilmemeleri gerektiğini düşünüyorlardı. İnsanımsılar şöyle bir kehanette de bulundular. Onlara göre Amerikalı uzayadamı **John Glenn** ve **Virgil Grissom,** iki Rus kozmonotuyla birlikte bir yıl içinde uzayda öleceklerdi.

Gidiyorlar

Dünya'ya yönelik ilgilerinin cansız maddelerden dolayı olduğunu açıkladılar. Merih'in kayalık yapısı nedeniyle bu maddeler hakkında bilgi topluyorlardı. Kentlerin yakınından uçamıyorlardı. Çünkü, hava kirlenmesi ve pis kokular gemilerinin uçuşunu engelliyordu.

Gary Wilcox, onların kendisine zarar vermek niyetinde olmadıklarını anladı. Görünürde silahları da yoktu. Sesleri hep aynı tondaydı. En çok da onlar konuştu. Sonra, bu karşılaşmadan kimseye söz etmemesini Gary'e söylediler. İki insanımsı, araçlarının altına döndüler. İçeri girerek kayboldular. Araç, boşta çalışan araba gibi bir ses çıkardı. Duman, gürültü, patlama filan olmadan kuzeye doğru yavaşça uçtu.

Eve dönen çiftçi, telefonla annesini arayıp olanları anlattı. İnekleri sağıp birkaç işle uğraştı. Öğleden sonra 16.30'da, bir çuval suni gübreyle tekrar tepeye tırmandı. Bunu cismin inmiş olduğu yerin yakınına bıraktı. Ertesi sabah,çuvalın orada olmadığını gördü.

Soruşturma açılıyor

Olayın haberi yayılıp bir komşunun kulağına gitti. **Priscilla Baldwin** adındaki bu kadın, Gary ile görüşüp yerel gazeteyi haberdar etti. Tioga County şerifine olayı anlattı. 1 Mayıs 1964'te polis soruşturması başlatıldı. Gary, Şerif **Paul J. Taylor** ve memur **George Williams**'a ifade verdi.

1968'de, ünlü psikiyatrist **Berthold Eric Schwartz** geldi. Olayın derinlemesine araştırmasına girişti. Tanığın psikiyatrik incelemesini yaptı. Ayrıca, tanığın ailesi, arkadaşları ve komşularından birçok kişiyle görüştü.

İnceleme ve görüşmelerden çıkan sonuç, Gary Wilcox'un normal biri olduğuydu. Gary ruhsal rahatsızlıkları olmayan, inanılır biriydi. Anlattıkları karışık ve belirsiz olsa da başından geçen gerçekti.

Kehanetleri

İleri sürülen kehanetler ise değişik olarak gerçekleşti. 27 Ocak 1967'de Amerikalı uzayaadamları **Virgil Grissom, Ed White** ve **Roger Chaffee** birlikte bir yangında öldüler. Yangın Cape Kennedy'de denenen bir Apollo gemisinde çıkmıştı. Sonra, Rus kozmonot **Vladimir Komarov,** kapsülünün paraşütü atmosfere girerken açılmadığı için 23 Nisan 1967'de öldü. Gary Wilcox'un karşılaşmasından sonra hemen hemen üç yıl geçmiş bulunuyordu.

Sirius'tan Dünya'ya II

Afrika'da yaşayan Dogon kabilesinin gizemini 337. sayfada işledik. Bu konu bazı batılı bilim adamlarını rahatsız etmeye devam ediyor. Çünkü onlar, gökbilimle ilgili bilgilerin ancak kendileri tarafından bilinebileceğini düşünüyorlar...

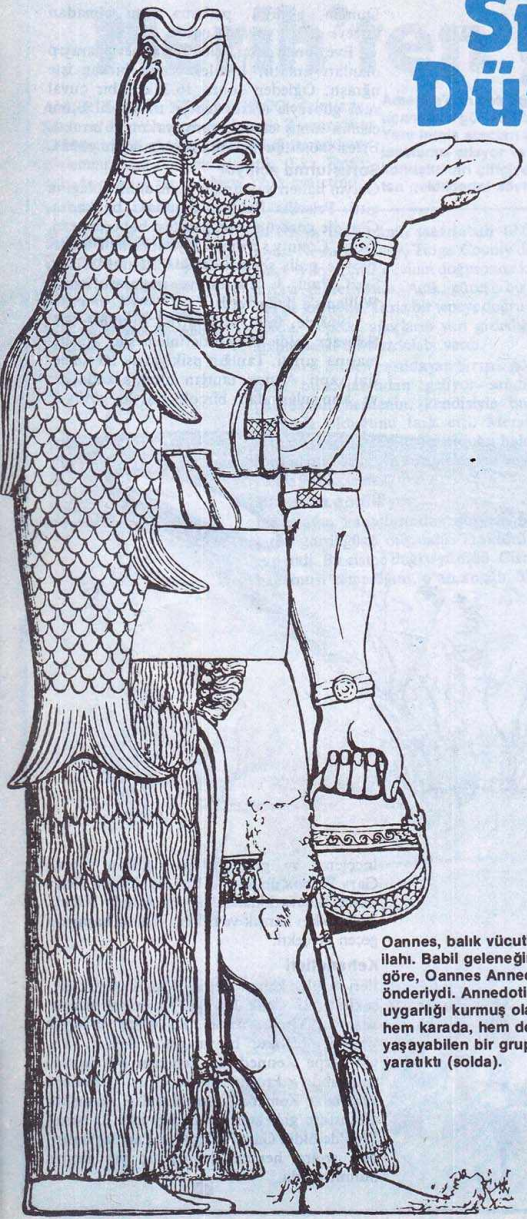

Oannes, balık vücutlu Babil ilahı. Babil geleneğine göre, Oannes Annedoti'nin önderiydi. Annedoti ise uygarlığı kurmuş olan ve hem karada, hem de suda yaşayabilen bir grup yaratıktı (solda).

DOGONLARIN DÜŞÜNCELERİ çok açık. Onlar, Sirius yıldız sisteminden gelen zeki yaratıkların geçmişte atalarını ziyaret ettiklerine inanıyorlar. Gökbilimle ilgili bilgi ve iddiaları da ayrı...

Dogonların inancı

İki milyon kişilik Dogon kabilesinin karmaşık bir mitolojisi var. Bu mitolojinin temelinde yatan inanca göre, çok eskiden Nommo adlı, hem karada, hem suda yaşayabilen yaratıklar uygarlaştırma amacıyla dünyaya geldiler.

Gökteki en parlak yıldız sistemi olan Sirius'tan geldiği söylenen Nommo'ya Dogon kabilesi saygı gösterir. Sirius'a bağlı iki görünmez yıldız olduğunu göstermek için kuma şekiller çizerler. Bunlardan biri küçük ve son derece yoğun olup dünyanın tüm kütlesinden daha ağırdır.

Öteki ise bundan dört kat daha hafiftir. Dendiğine göre çember benzeri bir yörüngesi vardır. Dogonlar işte bu ikinci yıldıza bağlı bir gezegenden Nommo'nun türediğine inanıyorlar.

Bazı bilim adamlarının itirazı

Dünya'nın değişik zamanlarda başka gezegenlerden gelen akıllı yaratıklarca ziyaret edilip edilmediği hiç bitmeyen bir araştırma konusudur. Bilim bu konuda olumlu ya da olumsuz kesin bir açıklama getiremiyor. Dogonların iddiası merak ve ısrarla araştırılıyor.

Bazı batılı bilim adamları, bu konuyu fazla uzatmamak gerektiğini söylediler. Onlara göre, Dogonların gökbilimle ilgili bilgileri batılılardan almış olmaları gerekiyor. Bu düşüncelerini kabul ettirmek için de bazı bağlantılar kuruyorlar:

1) Bölgede bulunan Fransız okulları, 1907'den beri ders programlarında coğrafya ve doğa tarihine yer veriyorlar. 2) Timbuktu yakınlarında, 16. yüzyıldan beri bir Müslüman üniversitesi bulunuyor. 3) Dogon kabilesinden bir kısım asker, I. Dünya Savaşı

sırasında Fransız saflarında savaşmışlar.

Yani bu bilim adamları demek istiyorlar ki, Dogonlar gökbilimle ilgili bilgileri şu veya bu şekilde batıdan aldılar. Sonra da biz bunları eskiden beri biliyorduk, mitolojimizde zaten vardı, dediler. Bu durumda akla hemen şu soru geliyor. Bunu niye yapmış olsunlar? Niye başka Afrika kabileleri benzer davranışlarda bulunmuyorlar da bir tek Dogonlar ortaya çıkıyor?

Araştırma sürdürülmeli!

Konu iyice incelendiğinde Dogonların bilgisi moden batılı kaynaklardan gelmiş gibi gözükmüyor. En azından bölgeyi inceleyen, orada yaşayan araştırmacılara göre bu böyle!

Ama eldeki kanıtlar da belirgin değil. Olağandışı Dogon inançları konusunda güçlü bir yargıya varmanın yalnızca iki yolu bulunuyor. İlk önce, başka yerlerdeki, başka efsanelerde destekleyici kanıt bulunup bulunmadığına bakılmalı. Sonra, Dogon iddiaları arasında bilimsel yollarla incelenebilecek olanlar araştırılmalıdır.

Dogonların görünmez yıldızı

DARKMALT

Her iki yoldan ilerleyebilecek kadar şanslı bir durumdayız. Dogonların Nommo'yu tarif edişi gayet açık. Nommo iki yaşamlıydı. Uygarlık getiren, hayat veren bir rolü vardı. Dogonların, yörüngeleri Sirius içinde olan iki görünmez yıldızı tarif edişleri çok ilginç.

Yıldızlardan adı beyaz cüce olarak geçeni batılı gökbilimcilerce keşfedilmişse de öteki henüz bilinmiyor... Eğer Dogonlar bu konuda haklı çıkarlarsa, inançlarının geri kalan kısmının doğrulanma ihtimali çok artacak...

Sirius B'yi bilen yok!

Gerçekten de bilinmeyen ve açıklanamayan her konuda bulunan ipuçları her geçen gün artıyor. Ama yıldız sistemi Sirius konusunda

Bu Dogon kadınının taktığı iki madalyonun Dogon mitolojisindeki "ikiz" kavramını gösterdiği söylenir. Bu düşünceye göre, doğadaki her öğe bir zıtlık oluşturan çiftlerden biridir (üstte).

efsanelerden ne yazık ki çok az şey öğrenilebiliyor.

Londra Üniversitesi'nde klasik tarihçi olan **Peter James,** eski çağlarda yaşayanların Sirius'u önemli bir yıldız saymalarının şaşırtıcı bir durum olmadığını ileri sürdü. Belki de bu yüzden yıldıza bir sürü efsanevi özellik verilmiştir. Sirius, gökteki tek parlak yıldız değildi. Ama yüzyıllar boyu güneşle birlikte olan yükselişi Nil nehrinin taşmasına rastlıyordu. Böylece takvimle ilgili bir önem kazanmış oluyordu.

Eski Yunan mitolojisinde

Eski Yunan efsanelerinde, Dogonların hem denizde, hem de karada yaşayabilen efsanevi yaratığı Nommo'ya benzeyen yaratıklar var. Bunlar balık vücutlu olarak tanımlanıyorlar.

Yunanlı tarihçi **Diodorus Sikulus**'un yazdığına göre, bu yaratıklar bazı sanatları keşfetmişler, insanlık için yararlı başka şeylerin başlatıcısı olmuşlar. Öteki metinlerde, denizaltında yaşayan sihirli ruhlar, denizin derinliklerindeki cinler olarak geçiyorlar. Köpek kafasına benzer kafaları, kaplumbağa bacağına benzeyen elleri var.

Babil'de

Babilli bir rahip olan **Berossus Annedoti,** sözünü ettiğimiz yaratıkları tarif ederken benzer kelimeleri kullanıyor. Adları "İğrenç Yaratıklar" anlamına gelen bu balıkadamlar uygarlığı başlatanlar olarak kabul ediliyor. İçlerinde en ünlü olan ve en başta gelenin adı **Oannes** ya da **Oe**'dir. Büyük bir yumurtadan çıktığı düşünülen Oannes'in insanlığı insanlaştıracak, davranışları yumuşatacak bir şekilde her alanda Babillileri eğittiğine inanılıyor.

Bilinmeyen deniz yaratığı

Bu konu şimdilik şöyle bir noktaya geliyor.

Eski Mısır mitolojisinde, Köpek Tanrı Anubis, Tanrıça İsis'in kocası Osiris olarak sık sık görülürdü. Tarihçi Robert Temple, İsis' in kendisinin Sirius olarak görüldüğünü düşünerek kocasını da Sirius'un çifti olarak düşünmenin mümkün olduğunu söylüyor. Buradan da eski Mısırlıların Sirius B'nin varlığından haberdar oldukları anlaşılıyor (sağda).

İnsanlığın bilinmeyen uzak geçmişinde denizde ve karada yaşayabilen akıllı birtakım yaratıkların olma ihtimali var!

Belki böyle bir yaratığın tanımlanmasında yanlışlık ve eksiklik yapılmıştır. Ya da bilerek bazı bilgiler gelecek kuşaklara verilmek istenmemiştir...

Efsaneler hakkında

Bir de şu var. Çok eski dönemler hakkında bize bilgi veren efsanelerin hemen hiçbiri açık değildir. Bu yönden bunlar ancak yorumlandıkları zaman anlaşılmaktadırlar.

Eğer yorumcuların anlamak ve anladığını tam olarak açıklamak dışında bir isteği varsa, gerçekten uzaklaşılmaktadır.

Sirius'taki 3. yıldız

Dogonların iddia ettiği gibi, Sirius sisteminde 3. bir yıldız varsa ve bu bir gün ortaya çıkarılsa bütün bu konularda önemli bir adım atılmış olacak. Şu ana kadar ki, belirtiler umut vericidir. Bu olay, ayrıca çok yararlı gökbilim tartışmalarına neden oldu.

Bir Dogon tapınağındaki yedi Nommo şeklini gösteren bir sunak eşyası (üstte). Sirius'un Güneş'le birlikte olan yükselişini gösteren bir Dogon çizimi. Dogonlar bu tür gökbilimsel olaylarla ilgili bilgilerinin Nommo'dan geldiğini iddia ederler. Ama yıldızların yükselişini bilen ve takvimlerini buna göre düzenleyen eski Mısırlılar, Dogonlar'a bu bilgiyi vermiş olabilirler mi? (üstte sağda).

Akteon köpekleri. Yunan efsanesine göre, Rodos'un hayat veren iki yaşamlı Tanrılarından bu hayvanlar kaldı (solda).

1920'li yıllarda bazı gökbilimciler, Sirius C adını verdikleri üçüncü bir yıldız gördüklerini ısrarla söylüyorlardı. Yıldız, kırmızı renkte görülmüştü, bu yüzden kırmızı cüce denen yıldız olabilirdi. Kırmızı cücenin yoğunluğu, beyaz cüceninkinden çok daha azdı. Bu söylenenler Dogonların Sirius B'den 4 kat daha büyük olduğunu söyledikleri üçüncü yıldıza uyuyordu.

Yıldız görülemedi!

Sonuçta, yıldızı görebilmek mümkün olmadı. Sirius A'nın hareketlerindeki üçüncü bir yıldıza bağlanan özellikler de kanıtlanamadı.

Bu açıklamayı sağlayan gökbilimci **Irving W. Lindenblad** Washington'daki Amerikan Deniz Gözlemevi'nde çalışıyor. Lindenblad üçüncü bir yıldızın varlığını son derece uzak bir ihtimal olarak görüyor ve bu konuda şöyle diyor:

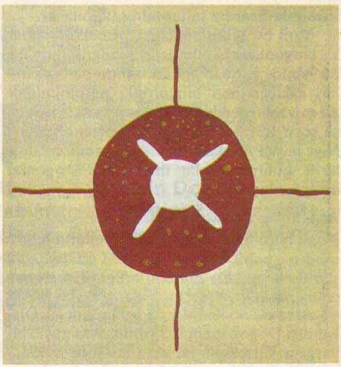

"Çok uzaktaki üçüncü bir kütlenin var olma ihtimali fiziksel olarak imkânsız olsa da teoride ortadan kalkmaz. Ama böyle bir kütlenin varlığına dair elimizde kesinlikle bir kanıt bulunmuyor."

Karşı tez

"Astrofizik ve Uzay Bilimi" adlı teknik dergide yazan Londra Üniversitesi'nden iki gökbilimci bu konuda bir nebze daha iyimserler. Çünkü bilgisayarda üçüncü bir yıldız için Dogonların anlattığı gibi, çember biçimine yakın yörüngeler ürettiler. 275 ila 425 yıl arasında süren yörüngeler ile Sirius A'nın hareketleri arasında bir uyumun olduğunu ortaya çıkardılar.

Peki ama bu iki karşıt iddia bizi nereye götürecek? Sonunda Dogon mitolojisini dünyadışı ziyaretler için sağlam bir kanıt olarak benimseyebilecek miyiz?

Dogonların, aslında öyle olmaması gerekse de, gökbilimden haberdar olduklarına karşı çıkmamız çok zor. Araştırmacı **Dieterlen**'in enine boyuna düşünüp vardığı sonuç da aynen böyle. Efsaneleri ikinci elden yorumlayıp onu ve Temple'ı eleştirenler yerine, onun ilk elden yaptığı değerlendirmeyi kabul etmek daha uygun görünüyor.

Ama bu bilgiyi nereden edindiler? Yunan ve Babil efsanelerindeki iki yaşamlılarla Dogonların Nommo'su arasındaki benzerlik dünyanın geçmişte ziyaret edildiği konusunda emin olmamız için yeterli mi? Anlaşılması çok zor olan bu konuda, yine zorluklarla dolu başka ihtimaller de var. Bunlardan biri, klasik çağlarda rahiplerin evrenle ilgili bilgilerini duyudışı algılama yoluyla oluşturdukları. Bunu yaparken de gizli kehanet yöntemlerini kullanıyor olmalarıdır.

Belki de bütün gökbilimsel tersliklere rağmen kırmızı bir cüce olduğu sanılan Sirius sistemindeki üçüncü yıldız görülebilecek, yörüngesi hesaplanacak kadar şiddetle parlamıştır. Böyle olduysa da mesele bitmiyor. Parlak yıldızı "ilkel" Dogonlar nasıl gördüler?..

Daha fazla bilgi için:

Marcel Griaule and Germanie Dieterlen, *Le renard pâle*, Institut d'Ethnologie (Paris), 1965.

Ian Ridpath, *Messages from the stars*, Fontana, 1978.

Ronald Story, *Guardians of the Universe*, New English Library, 1980.

Robert Temple, *The Sirius mystery*, Sidgwick and Jackson, 1976.

Alparslan Salt, *Dogonlar'da Sirius Gizemi*, Ruh ve Madde Yayınları.

Kayıp gezegen aranıyor

Mars'la (Merih) Jüpiter'in arasında asteroid adı verilen birtakım küçük gökcisimleri dönüp duruyorlar. İşin ilginç yanı şu ki, bazı bilim adamları bunların, bir zamanlar üzerinde zeki varlıkların yaşadığı bir gezegenin kalıntıları olduğunu öne sürüyorlar.

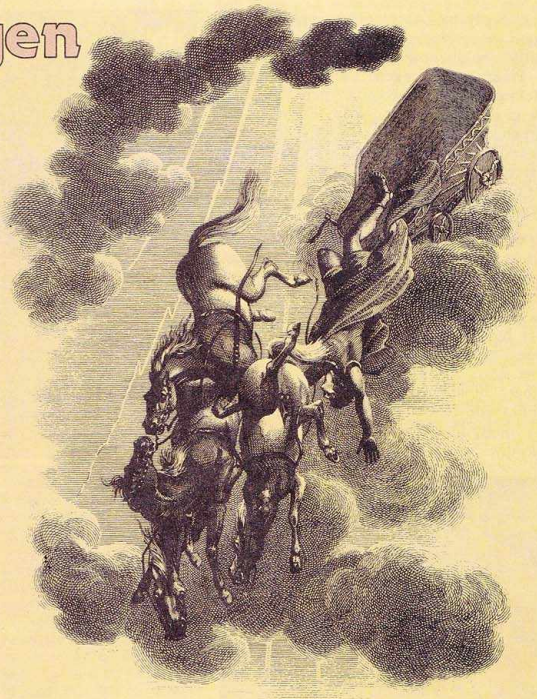

GÜNEŞ, MARS ve JÜPİTER'in yörüngeleri arasında binlerce metal ve kaya parçacıkları döner. Bunlara asteroid (yıldızımsı) adı verilir. En büyüğü Ceres'tir. 1000 km çapındadır. Tahmini bir yaklaşımla, dünyanın 1/12'si kadardır. Ağırlığıysa dünyanın 1/1000'idir.

Asteroidler keşfedildiğinden bu yana gökbilimcilerin zihinlerini kurcalayan bir soru var. Bunlar parçalanmış bir gezegenin kalıntıları olabilir mi?

Gezegenlerin uzaklık yasası

Asteroidlerin öyküsü keşfedilmelerinden çok daha önce başladı. 1766'da Alman Matematikçi **Johann Titius,** gezegenlerle Güneş'e uzaklıkları arasında belli bir sayısal ilginin olduğunu buldu. Çok geçmeden onun bu buluşu Gökbilimci **Johann Bode** tarafından herkesin anlayabileceği biçime getirildi. Bu teoriye Titius-Bode Yasası dendi.

Yasa şöyledir: 0, 3, 6, 12, 24, 48, 96 sayıları alınır. Bu sayılar, 0 ve 3'ün dışında birbirinin iki katıdır. Her sayıya dört eklenir. Sonuçta 4, 7, 10, 16, 28, 52, 100 sayıları bulunur. Dünya'nın Güneş'e olan uzaklığı 10 birim olarak alınır. Sayı dizisi büyük bir kesinlike gezegenlerin Güneş'e olan uzaklıklarını verir. Böylece Merkür 4, Venüs 7 sayılarına gelir. Mars'ın sayısı 15'dir ki, bu da Titius-Bode Yasası'ndaki 16'ya çok yakındır. Jüpiter 52 ve Satürn ise 95 sayısındadır. Satürn'ün 95 sayısı ise yasadaki 100'e yakındır.

Aradaki gezegen

Bütün bu karmaşık hesaplardan sonra ortaya şu sonuç çıkar: Titius-Bode Yasası'nda ileri sürülen 28 sayısı Mars ile Jüpiter'in arasında kalmaktadır. Bu iki gezegenin arasındaysa başka hiçbir gezegen yoktur.

1800'de bir grup gökbilimci Kuzey Almanya'da Lilienthal'de bir araya gelditer. Kaybolan gezegenin izlerini bulabilmek için gökyüzünü izlemeye karar verdiler. Her biri, belirli bir bölgeyi araştıracaktı.

Ancak bu gök dedektifliğinin kendine özgü araştırma yöntemi ile bir sonuç alına-

Phaeton'un düşüşü. Yunan mitolojisinde Güneş Tanrısı'nın oğlu Phaeton'un, babasının arabasını büyük bir hızla sürdüğü, bu nedenle tanrıların onu öldürmek zorunda kaldıkları anlatılır (üstte). Gezegenlerin Güneş'e olan uzaklıkları yaklaşık olarak şu sayısal değerlerle verilir: 4,7,10,16,28,52,100. Ancak 28 sayısında hiçbir gezegen yoktur (altta).

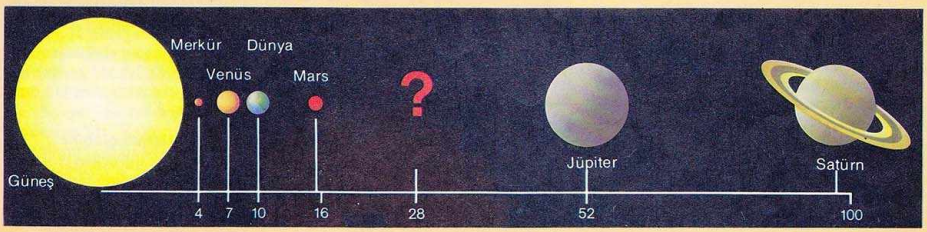

madı. Sicilyalı Gökbilimci **Giuseppe Piazzi** ise kayıp gezegeni bir rastlantı sonucu 1 Ocak 1801'de bulduğunu açıkladı.

Piazzi yeni gezegene Ceres adını verdi. Öteki gezegenlerden o kadar küçüktü ki, çıplak gözle bile görülemiyordu. Gökyüzünde, sürekli değişkenlik gösteren hareketi, onun bir yıldız olmadığını ortaya koyan tek kanıttı. Gerçekten de, Ceres'in yörüngesi daha önce var olduğu ileri sürülen gezegen ile büyük bir benzerlik gösteriyordu.

Yoksa 2 küçük gezegen mi?

Bir yıl sonra gök dedektifliğinin kurucu üyelerinden **Heinrich Olbers,** Ceres'in tam yerini yeniden saptamak için çalışmalara başladı. Bu arada bir ışık noktasına rastladı. Rastladığı bu ışık noktası küçük bir gezegendi. Güneş'le Mars'ın ve Jüpiter'in arasında kendine özgü bir yörünge izliyordu. Heinrich Olbers, bulduğu bu küçük gezegene Pallas adını verdi. Hemen şu sonucu çıkardı:

"Güneş sisteminde Titius ile Bode'un daha önceden varlığını bildirdikleri gezegenin yerinde iki küçük gezegenin yer almasının bir tek nedeni vardı. Geçmişte bu gezegen bir taneydi, ancak, daha sonraları ömrünü tamamlayarak parçalara ayrılmıştı."

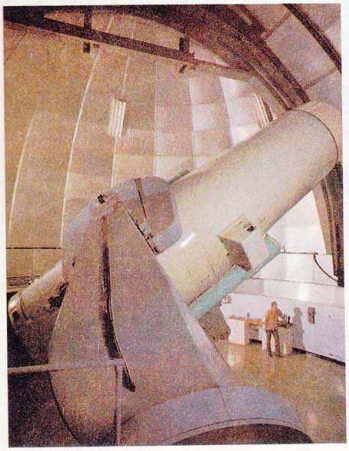

Objektifin uzun bir süre açık bırakılmasıyla elde edilen bu fotoğrafta, yıldızlar birer nokta şeklinde, ışık kaynağı ve asteroidler de ışık kümeleri halinde görülüyor. Yaklaşık 100 yıldır, gökbilimciler bu teknik ile yüzlerce yeni asteroidi saptama olanağı buldular. Fotoğraf Avustralya'da Siding Spring Dağları'ndaki (solda) bir gözlemevinden bir Schmidt teleskop ile çekildi (üstte). Heinrich Olbers (1758-1840). 1801'de İkinci asteroidi buldu ve ona Ceres adını verdi. Hemen Güneş'le Mars'ın ve Jüpiter' in arasında bir zamanlar bir gezegenin varolduğunu bu gezegenin büyük bir patlama ile yıkıma uğradığı sonucunu çıkardı (altta).

Düzinelerce asteroid görüntüleniyor

Gök dedektifleri araştırmalara yeniden başladılar. Beş yıl içinde iki asteroid daha buldular. Gökte ancak birer ışık noktası gibi görünüyorlardı. Bu nedenle İngiliz Gökbilimci **William Herschel** (1738-1822) onlara "yıldızımsı" anlamına gelen asteroid adını verdi. Beşinci asteroid ise yaklaşık kırk yıl sonra bulundu.

Ancak, gökbilimciler gökyüzünün fotoğraflarını, 19. yüzyılın sonlarında çekmeyi başardılar. İlk anda düzinelerce asteroidi görüntüleyebildiler. Bu işi yaparken, objektife uzun süreli poz vermek gibi bir teknik kullandılar. Fotoğraflarda, asteroidler, yörüngelerinde dolanan lekeler şeklinde çıkmıştı. Sabit yıldızlar ise, nokta gibi birer ışık kaynağı olarak görünüyordu.

Bugün 2000'i aşkın asteroidin yörüngesi biliniyor. Gökbilimciler, Mars'la Jüpiter'in arasındaki asteroid kuşağında, en azından 100.000 asteroidin bulunması gerektiğini tahmin ediyorlar.

Gezegenin kalıntıları

Heinrich Olbers'in de düşündüğü gibi Titius-Bode Yasası'na göre gezegenin bulunması gereken yerde, gökbilimciler sayısız gökcismi parçacıkları saptadılar. Ancak bu teori doğru mudur? Asteroidler, gerçekten parçalanmış bir gezegenin kalıntıları mıdır?

Ne olduğu belli değil

Bu konudaki iddialar 19. yüzyıl boyunca harareteli tartışıldı. Gökbilimciler, asteroidlerin herhangi bir gezegenle ilgisi olmadıkları ve çeşitli nedenlerle oluşmuş gökcisimleri oldukları şeklindeki bir görüşü pek benimsemediler. Birçok gökbilimci, bunların yeryüzüne benzeyen bir dünyanın kalıntıları olması gerektiğini ileri sürerek bu görüşe karşı çıktı.

Bu gezegen büyük bir yıkımla karşılaşmış olmalıydı. Bazıları, bu gezegenin Jüpiter'in bir uydusuyla çarpıştığını, ya da bir kuyrukluyıldızın onu parçaladığını düşündüler. Bazılarıysa, Jüpiter'in kütlesel çekim gücünün onu paramparça ettiğini sandılar.

Kendi kendine de patlamış olabilir

Ancak, o dönemde en çok ilgi çeken teorilerden biri, gezegenin kendi kendine parçalandığıydı. Muhtemelen gezegenin okyanusunun suları, çok yüksek sıcaklıktaki çekirdeğine

sızmıştı. Böylece, buharlar saçarak patladı ve sonsuzluğa gömüldü. Buna benzer bir olay, Dünya'da 1883'te Krakatoa Yanardağı'nda oldu. O tarihte, denizde bir fırtına koptu. Kabaran azgın dalgalar yanardağın ağzından içeri sızdı.

DARKMALT

Soyvetler isim babası oluyor

Sovyetler Birliği'nde yapılan son araştırmalar bilim adamlarının dikkatlerini yeniden bu konuya yöneltmelerine neden oldu. Sovyet bilim adamı **Sergei Orloff,** Yunan Güneş Tanrısı'nın oğlundan esinlenerek kayıp gezegene Phaeton adını verdi. Mitolojiye göre Phaeton, babasının arabasını öyle dikkatsizce sürmüştü ki, sürtünmeden ötürü yeryüzü tutuşmuştu! Bunun üzerine Tanrılar da, Dünya'yı korumak için Phaeton'u öldürmüşlerdi.

Gelişmiş bir uygarlık mı?

Sovyet Bilim adamı Prof. **Aleksander Zavaritsky** düşen göktaşlarını inceleyerek, teorik olarak Phaeton gezegeninin bir tasarımını yaptı. Zavaritsky, bunların Dünya'ya çok benzeyen bir gezegenin parçacıkları olduğu sonucuna vardı.

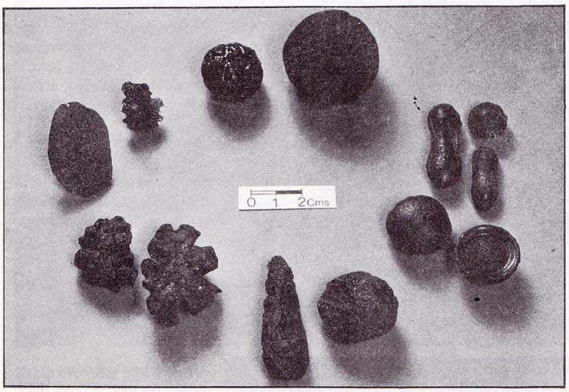

Tektit göktaşlarından örnekler. Sovyet bilim adamları tektitlerin Phaeton kökenli olduğunu düşünüyorlar (altta).

Gezegenin çekirdeği erimiş demirdendi. İç kısmı ise kayalıktı. Dağlardan ve okyanuslardan oluşan kabuğu, bir atmosfer ile çevriliydi. Yaşamın gelişmesi için en ideal koşullar bunlardı. Bu, Dünya'dan çok, daha ileri bir uygarlığın yaklaşık bir milyon yıl önce bilinmeyen bir nedenle kendisini ve gezegeni yok etmesi anlamına mı geliyordu?

Uzaylılar Dünya'ya iniyor

Zavaritsky 1963'te öldü. Ancak teorileri geliştirildi. Onun görüşlerini inceleyenlerden biri de Sovyet bilimkurgu yazarı **Aleksander Kazantsev**'dir. Kazantsev, uzay ve gökbilim konularında çığır açan görüşleriyle tanınır.

Kazantsev'e göre, yeryüzü tarih öncesi çağlarda uzaylı varlıklar tarafından ziyaret edildi. O çağların insanı bu ziyaretçileri gökten inen Tanrılar olarak kabul ettiler. Kazantsev'e göre Phaeton infilak ettiğinde buradan kaçan Phaetonlular, kendilerine yeni bir yerleşim yeri aradılar. Sonunda Dünya'ya indiler.

Prof. Felix Zigel (üstte) Alexander Kazantsev'in asteroid kuşağının kökeni konusundaki düşüncelerini destekliyor.

1000 yıl yaşıyorlardı

Kazantsev'in iddiasına göre Dünya insanına benzeyen Phaetonlular bin yıl yaşarlardı. Onlar ilkel insan ile düşünen insan arasında bir köprü kurdular. İnsanlığa pek çok alanda yardım ettiler ve yol gösterdiler. Kazantsev, "Gökten ateş saçan arabalarıyla gelen Tanrılar" efsanesinin de buradan kaynaklandığını ileri sürüyor.

Yeryüzünden silinen uzaylılar

Yine Kazantsev'e göre bu yardımsever uzaylılar artık yeryüzünde yaşamıyorlar. Çünkü birkaç bin yıl önce yok oldular. Kazantsev'in teorisi için bu kadarı yeterliydi. Yeryüzünde aşağı yukarı bir milyon yıl yaşadıktan sonra Phaetonluların böyle birdenbire neden ortadan kaybolduklarını, Kazantsev açıklayamamaktadır.

Nükleer teknolojiye de sahiptiler

Profesör **Felix Zigel** de, arkadaşı Kazantsev'in teorisini desteklemekte, Phaeton'un varlığına inanan birisi olarak şu hesabı yapmaktadır: Başka bir gökcismiyle çarpışma ya da bir yanardağ patlaması, asteroidlerin bugün izledikleri yörüngelerinde kalmalarına olanak vermeyecekti.

Güneş sisteminde bir'nükleer felaket

Zigel, yeryüzünde cama benzeyen bazı maddelerin, nükleer deneylerden sonra ortaya çıktığına dikkat çekiyor. *"Bu durum ise Güneş sistemimizde büyük bir nükleer patlama olduğunu kanıtlıyor,"* diyor. Bu nükleer patlamanın olduğu yer de, tabii Phaeton!..

Zigel, teorisini doğrulamak için birtakım rakamlar da veriyor. Tektitlerin ancak nükleer bir reaksiyondan sonra, 100 milyon derece sıcaklıkta oluşmalarının gerektiğini belirtiyor. Bu yüksek ısı, Güneş'in merkezindekinden çok daha fazladır.

Gidecek yeri olmayan tanrılar!

Kazantsev ile Zigel, ellerindeki kanıtların kesinliğinden eminler. Onlara göre, Phaeton gezegeni bir zamanlar, Mars ile Jüpiter arasında bir konumda bulunuyordu. Bizden daha ileri bir uygarlık düzeyindeydi. Bir milyon yıl önce de termonükleer silahları buldular. Nükleer gücün yanlış kullanılması Phaeton gezegeninin yok olmasına yol açtı. Şimdiki asteroid kuşağı da işte böyle oluştu.

Antropologlar ne derlerse desinler, Kazantsev ile Zigel'in görüşlerinde direniyorlar: Gezegendeki nükleer yıkımdan kurtulup, uzayda güç durumda kalan Phaetonlu astronotlar, birer Tanrı olarak yeryüzüne indiler. İnsanlığın uygarlık düzeyini yükseltmeye çalıştılar...

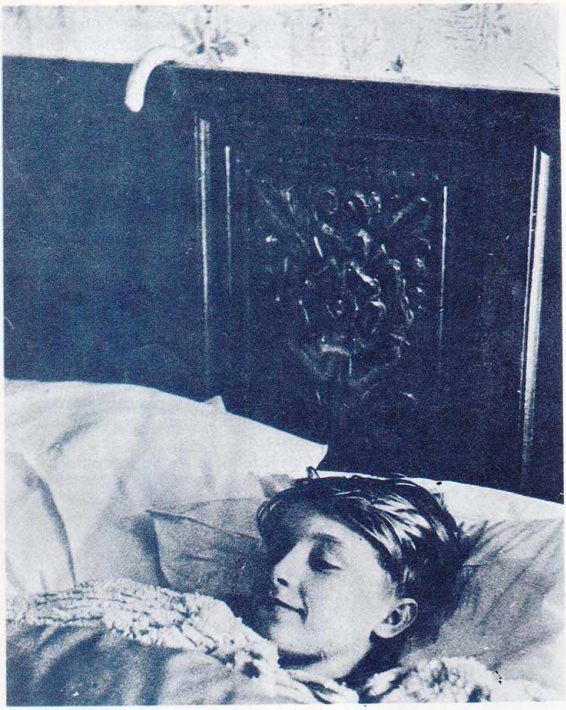

Hayalet çağıranlar

Hayalet olaylarında çoğunlukla rahatsız edilmekte olan bir genç kız bulunur. Bu durumu yaratan neden de genellikle cinsi bir gerilimdir. Fakat bu tip olaylar incelendiğinde çeşitli yaşlarda ve cinsiyette kişilerin yaşadığı ilginç durumlar ortaya çıktı...

PARAPSİKOLOJİYLE UĞRAŞANLARIN yaptığı titiz araştırmalar, hayalet olaylarında dikkat çekecek yeni bir nokta ortaya çıkardı. Bu tür olaylarda sadece nedenlerle değil aynı zamanda kurbanların özellikleri ile ilgilenilmesi gerekiyor. İlk bakışta olayların, birbirine benzemedikleri, rasgele meydana geldikleri düşünülüyor. Fakat, dikkatli bir araştırma ile görülecek ki, birçok olayda ortak özellikler bulunuyor...

Cinsel dürtü

Bugün artık bilinen şu ki, doğaüstü olayların bir kısmının temelinde cinsel dürtüler yatıyor. 1840'larda, Amerika'da kamuoyunun büyük ilgisini çeken **"Fox Kardeşler"** olayı buna bir örnektir. Nitekim, bu genç kızların başından geçenlerin onların ergenlik çağına girmeleriyle bağlantılı olduğu artık biliniyor.

Aynı tarihlerde incelenen diğer durumlarda da, cinsi olgunluğa doğru adım atan genç kızların tüm esrarengiz olayların sorumlusu olduğu sonucu çıkarıldı. Böyle dönemlerde onların, garip sesler çıkarabilecek, eşyaları yok edebilecek veya masaları yerin-

On yaşındaki çocuk yatağına uzanmış ve filmi çekilmekteyken başucunu asılı baston kendi kendine hareket ediyor (üstte).

Harry Price'ın araştırması sırasında 12 yaşındaki Alan Rhodes elleri bir hile olmaması için pijamasının cebinde yatağın içindedir. Buna rağmen çalar saat yatağın üzerine atlayıp oradan da masanın üstündeki bir bibloya erişmeyi başarır (solda).

den oynatabilecek bir güce sahip olabilecekleri düşünülüyor.

Ergenlik çağındaki kızlar

Gerçekten de günümüzde birçok olay ergenlik çağındaki kızların etrafında oluşuyor. İngiltere'de (1977-1978) yılları arasında yoğun ve sürekli olarak rahatsız edilen Enfieldli ailenin olayı buna örnektir (Bkz. Sayfa: 372). Çünkü sonradan 12 yaşındaki kızları **Janet**'in olayların merkezi olduğu açıkça görüldü.

14 yaşındaki **Shirley Hitchings** (Bkz. Sayfa: 372) hayalet olaylarının bir başka ünlü kurbanıdır. 12 yaşındaki bu kızın orta yaşlı annesi, uzmanlara, üç hafta boyunca kızın yatak odasında ve mutfakta olan garip olayları şöyle anlattı:

"Çarpmalar, kırılmalar, havada uçuşan tabaklar, hani şu bilinen tipte olaylar. Ama Shirley'nin âdeti başlayınca hepsi durdu. Sıkıntılı günlerdi ama şimdi hepimiz iyiyiz."

Onurunun kırılmış olduğunu hissettiği anda yüzünde esrarengiz izler beliren Eleanora Zugun (üstte).

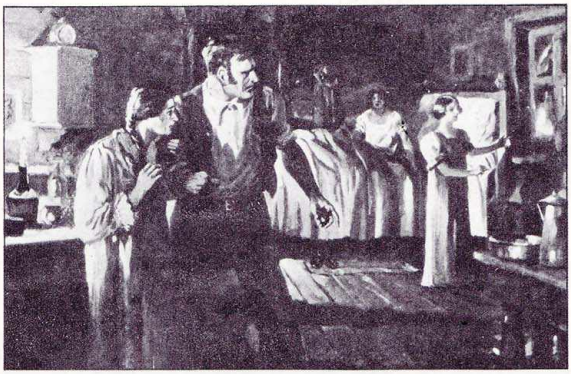

Kızların "ele geçirilişi"

Ergenlik çağının başlangıcından itibaren genç kurbanlarda başka garip özellikler de gözlendiği anlaşıldı. Örneğin, Janet ve kızkardeşi, televizyon dizisi kahramanlarından Starsky ve Hutch tarafından rahatsız ediliyorlardı. Shirley Hitchings, film yıldızı **James Dean**'e hayrandı.

Bir başka kız da bilimkurgu kahramanı Dr. Who için âdeta çıldırıyordu. Bu durum hayali karakterlere duygusal olarak bağlanma hırsı olarak açıklandı. Günlük yaşantının zorlayıcı etkilerinden kurtulma yolu olarak ortaya çıktığı öne sürüldü.

Romanyalı bir rençber kız **Eleanora Zugun**, günlük hayattan kendini koparma durumuna bir örnektir. 12 yaşından 15 yaşına kadar, ne zaman "kişisel şeytanının" kendisine hakaret ettiğini hissetse, vücudunda izler meydana geliyordu. Ona karşı en ufak bir söz veya hareket olsa, kollarında ve gözünde ezilme ve ısırık izleri oluşuyordu.

Fox ailesindeki vuruş sesleri. Bu olay hayalet olaylarıyla genç kızlar arasındaki bağlantıyı kurmaya yardım etmişti (üstte).

İngiltere'nin Rotherhithe bölgesindeki 19 yaşındaki kızın kolundaki tırmık izleri. Duygusal sıkıntı yüzünden olay aralıklarla devam etmişti (sağda).

Yalnız değiller

Genç kızlar hayalet olaylarında ağırlık merkezini oluştururlar fakat, çoğunlukla da yalnız değillerdir. Fox örneğinde 3 kız kardeşten ikisi, Enfieldli aileden **Janet** ve kızkardeşi olayların içindeydi. Ailenin öteki bireyi Janet'in erkek kardeşi zekâca geri çocukların devam ettiği bir okula gidiyordu. Zekâ geriliğinin genellikle hayalet olayları ile ilgisi olduğu iddia edilir.

Erkek kurbanlar

100 yıl kadar önce hayalet olaylarında erkek kurbanlar önemsenmez veya hesaba katılmazdı. Ancak şu da bilinen bir gerçektir ki, bazı durumlarda kızlara hiç rastlanmıyor.

D.D. Home adlı duygusal bir adamın deneyimleri, erkeklerle ilgili olağandışı olayları araştıranların aklını ilk başlarda karıştırmıştı. Ancak Bay Home'un eşcinsel olduğunu öğrenen araştırıcılar sevindiler ve çalışmaları bıraktılar.

Son yıllarda erkeklerle ilgili olaylara daha başka açılardan yaklaşılmaya başlandı. İlgilenilen 10 yaşlarındaki çocuk, yatağında uyanık olarak yatmaktayken başucundaki baston kendi kendine hareket ediyordu. Yapılan araştırmalar çocuğun diğer kurbanlar gibi sinirli bir yapıya, kansız bir bünyeye sahip olduğunu ortaya çıkardı.

1974 Ağustos'uyla 1975 Mayıs'ı arasında Glasgow'da iki küçük erkek çocuğu ile ilgili bir başka olay oldu. 11 ve 15 yaşlarındaki çocuklar aileleriyle birlikte oldukça kötü bir apartman katında kalıyorlardı. Olay, anlaşılmaz bazı vuruş seslerinin başlamasıyla oluştu. Araştırılınca, çocukların alt katlarında oturan hasta bir adamla, bilmeden telepatik bir bağ kurdukları anlaşıldı. Yaşlı adamın durumu kötüye gittikçe, vuruşlar ve sesler çoğaldı ölümüyle de tamamen sona erdi.

Matthew Manning'in olayı ise bu türün en

Birçok ayrıntılı ve dikkate değer hayalet olayının kaydedildiği Enfield'daki Harper ailesi (solda).

Bromley'in merkezindeki bir bahçede gübre olarak kullanılan amonyum sulfattan oluşmuş bir yüz şekli. 1976'da 50 yaşındaki bu adamın başından geçen birçok olaydan bir tanesi (altta).

Sürekli olarak otomatik saati arayarak patronunun telefon faturalarını kabartan Anne-Marie. Evlendikten hemen sonra olaylar sona erdi (en altta).

ilgincidir. 11 yaşındaki bu çocuk bazı şeyleri istediğinde gerçekleştirebilmekteydi. Olaylar hem Cambridge'deki evinde hem de okulda oluşmaktaydı. Yataklar kendiliğinden hareket ediyor, nereden geldiği bilinmeyen birtakım taşlar ortaya çıkıyor, ani soğuk dalgaları oluşuyordu. Ayrıca kardeşlerinin bu olaylardan etkilenmedikleri gözlendi.

Özellikle çocuk yaşlarda

Ancak hayalet olaylarını direkt olarak ergenliğe bağlamak hatalı olabilir. 1950'lerde yapılan araştırmalarda, 7 yaşın, çocukların en hassas devresini oluşturduğu ispatlandı. Buna rağmen 4-5 yaş grubundaki bazı çocukların da hayalet olaylarına karıştığı biliniyor.

Bunların birçoğu yaptığı veya neden olduğu olaylardan habersizdir. Sahip oldukları güçler açısından da farklılıklar gösterirler. Örneğin Shirley Hitchings konsantre olurmuş gibi gözlerini kısıp vurma sesleri oluşturabilmekteydi. **Uri Geller** gibi, birçok çocuk 1-2 dakika bakmak suretiyle maden parçalarını eğip bükebilme yeteneğine sahiptir.

Menopoz döneminde

Hayalet olayları ile cinselliğin şüphe götürmeyecek şekilde birbirleriyle bağlantılı olduğunu ispat edecek sayısız örnek vardır. Fakat, buna rağmen, ergenlik çağını çoktan geride bırakmış birtakım yaşlı insanların da doğaüstü olaylara tanık oldukları belirlendi. Ayrıca hayaletlerle ilişkinin kadınlarda, menopoz döneminde ortaya çıkabileceği savunuluyor. Bu durumda Enfield'daki Harper ailesinden Janet'in annesinin olaylar sırasında menopoz döneminde olduğunu belirtmek ilginç olabilir.

Cinsel kudretsizlik

Cinsi uyumsuzluğun duyarlığı artırıcı bir rol oynadığı söylenebilir. Bazı hayalet olaylarının hayal kırıklığı ve gerilimle bağlantılı olduğu görüldü. İngiltere'de York'taki geniş evlerinde yaşlı amcasıyla oturan 48 yaşındaki bir adam buna bir örnektir.

Çünkü o, ne zaman çalışma odasına gitse garip olaylar birbirini izlemekteydi. Çalışma masası yerinden oynuyor, sandalyeler koridora doğru sürükleniyor, rüzgârsız havalarda bile perdeler uçuşuyor, pencereler hızla açılıp kapanıyordu.

Olaylar yaklaşık 3 yıl sürdü ve her geçen gün sıklığını ve yoğunluğunu artırdı. Sonunda ruhi bunalıma giren adam tedavi altına alındı. Tedavi sırasında cinsel yönden kudretsiz olduğu anlaşıldı. Tedavi sona erdiğinde olaylar da bitmişti.

Aşırı yorgunluk

Bir başka olay da yine İngiltere'de Somerset'te yaşayan 4 kişilik bir ailenin başından geçti. Birkaç ay boyunca aile halkı çeşitli türden doğaüstü olaylarla rahatsız edildi. İlk önce

çocuklar sorumlu görüldü. Ancak araştırılınca çocukların değil babanın olaylara yol açtığı anlaşıldı. 49 yaşındaki adam, işinden dolayı aşırı yorulduğundan uykusuzluk ve cinsel kudretsizlik çekmekteydi. Bu durum onu her geçen dakika bunalıma sürüklemekteydi. Kendisine gerekli yardım ve cesaret verilince olaylar da başladığı gibi bitti.

Mutsuz sekreter kız

Bu türde bir başka olay 1967'de Almanya'nın Bavaria eyaletinde yaşandı. Bir avukatın yazıhanesinde sürekli kabaran telefon faturası ve anlaşılmaz birtakım olaylar dizisi gözlendi. Elektrik ve telefon idareleri uyarıldı.

Prof. **Hans Bender** olayın incelenmesini üstlendi. Yazıhaneden aranan numaralar arasından bir tanesiyle sürekli konuşulduğu tespit edildi. Aranan numara otomatik saat söyleme servisinin numarasıydı. Sonunda izleri iyi değerlendiren Prof. Bender olaylara

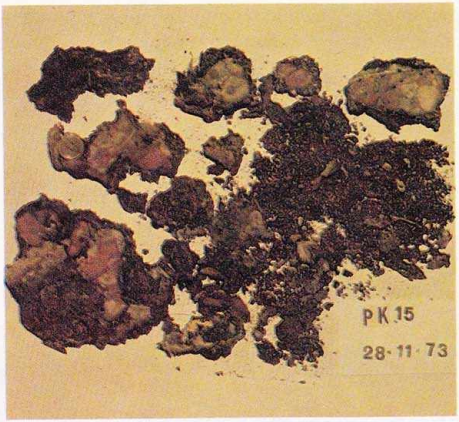

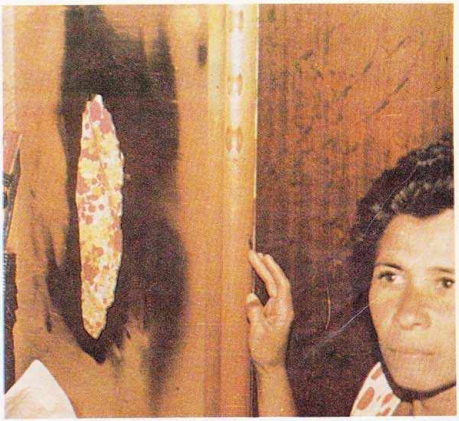

Brezilya'da kızların neden olduğu iki tutuşma olayı. Biri, San Paula'daki bir aileyi kapalı giysi dolabındaki elbiseleri yakıp kül ederek altı yıl uğraştırdı. Öteki de aynı şekilde elbise dolabını tutuşturmaktan mutlu oluyordu (üstte).

Mrs. Mary Sharman ve 2 oğlu 12 yıl önce oturdukları evde hayaletlerle ilişki içinde olmuşlardı. Başka bir eve taşınınca problem ortadan kalktı (solda).

avukatın sekreteri 19 yaşındaki **Anne-Marie** adlı kızın neden olduğunu anladı. Onun hoşlanmadığı aletler ve diğer elektrikle çalışan malzemeler üzerinde etkisi olduğu gözlendi. Aydınlatma lambaları ne zaman altından geçse sallanmakta, fotokopi makinesinin mürekkebi yere dökülmekteydi.

Bütün bunlardan onun genellikle mutsuz ve çalışma koşullarından tatmin olmadığı sonucunu çıkardı. Artan telefon faturaları içinde tek akla yakın açıklama onun işten sıkıldığı anda otomatik saat söyleme servisi ile telepatik bir ilişki kurmasıydı.

Değişik nedenler

Cinsi uyumsuzluk, gerilimlerin tek nedeni değildir. Bu yüzden hayalet olayları başka sebepler ve koşullarla da açıklanabilir. Migren ve geçici sara bu durumdaki orta yaşlıların ortak sorunlarındandır. Böylelikle ruhsal durum ile, fizyolojik düzensizlikler arasında bağlantı olduğu görülüyor.

Ayrıca dini görüşlerinde çelişki olan ailelerin çocukları da gerilimin sonucu hayalet olayları yaşayabiliyorlar. Ancak yapılan araştırmalardaki en belirgin nokta hayalet olaylarına sahne olan ailelerin % 86'sı yeni eve taşınanlar arasındadır.

Bunun açıklaması pek güç değildir. Yer değiştirmiş olmanın verdiği rahatsızlık, yabancılık çekmek, iş değiştirmiş olmak, yeni okul ve eski arkadaşlardan uzak kalmak birçok insanda sıkıntı yaratır, aile fertleri arasında çelişki çıkarabilir. Bütün bunlar sonuçta açıklanamayan, akıl karıştıran birçok seslerin olayların ve hareketlerin nedeni olabilir.

Sahici olanla sahte olan

Hayalet olaylarının nedenini bulmak oldukça sabır ve anlayış gerektiren bir iştir. Bu tür olayların tanımlanması ve sınıflandırılması için yapılacak çalışmalar tıbbi ve psikolojik bilgilere dayandırılmalıdır.

Bunun da ne denli zor yürütülebileceği herkesçe tahmin edilebilir. Araştırıcılar, ilk önce olayı saptıracak hile ihtimallerini ortadan kaldırmaya çalışırlar. Bu da o kadar kolay değildir. Çünkü sahici olanla sahte olan çoğu zaman iç içedir...

Bedevi, Mustafa Kemal'in elini tuttu ve bağırdı:

"15 yıl hüküm süreceksin!"

Atatürk'ün hayatında öyle olaylar var ki, insanı hayretler içinde bırakıyor. Nedenini bilmediğimiz bu olaylara tesadüf deyip geçiyoruz. Oysa, aşağıdaki yazıyı kaleme alan araştırmacı-yazar Halûk Egemen Sarıkaya bunları Atatürk'ün ilahi bir güç tarafından seçilmesine ve korunmasına bağlıyor...

TÜRKİYE CUMHURİYETİ'NİN kurucusu **Mustafa Kemal Atatürk**'ün olağanüstü yaşamı boyunca başından çok ilginç ve gizemli olaylar geçtiği biliniyor. Bunlar yan yana getirildiğinde, Atatürk'ün, bilinen üstün yanlarının yanı sıra, bilinmeyen bazı gizemli güçlerin de yanında yer almasıyla çok daha olağanüstü bir şahsiyet olarak ortaya çıktığını görüyoruz. Bu ilginç olaylardan bir kısmını yazıda ele alıyoruz...

1907'deki harita

Atatürk, Kurtuluş Savaşı'ndan çok önce, İttihatçılar'ın Trakya'da 1907'de yaptıkları bir toplantı sırasında bir Türkiye haritası çizmişti. Orada bulunanların anlattıklarına göre, bu haritanın o günkü Osmanlı Devleti sınırlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. O zaman bir anlam verilemeyen bu harita, gelecekte gene Atatürk'ün kuracağı Türkiye Cumhuriyeti'nin haritası olacaktı...

Haritada bugünkü sınırlarımıza uymayan tek bir fark vardı: Atatürk,bizden ayrılmasına gönlünün bir türlü razı olmadığı Kerkük'ü de Türkiye topraklarına katmıştı. Yıllar sonra uzun ve çok zor bir mücadele sonunda gelinecek olan bu noktayı Atatürk, ta o zamanlar nasıl tasarlamıştı?

"15 yıl hüküm süreceksin!"

Atatürk hakkında yapılmış birçok kehanet vardır. Bunların en ilginci, hiç kuşkusuz kendisinin el falına bakan bir bedevinin söyledikleriydi. Mustafa Kemal, arkadaşlarıyla birlikte Bingazi'ye gidiyordu. Trablusgarp Savaşı'na katılacaklardı. Yolda bir bedeviye rastladılar. Bedevi, el falından çok iyi anladığını söyleyerek, genç subayların fallarına bakmayı teklif etti. Hepsi avuçlarını gösterdiler ve talihlerini öğrenmek istediler.

Sıra, Mustafa Kemal'e geldi. O, ya fala inanmıyor, yahut bir bedevinin kehanetine güvenmiyordu. Bununla beraber, arkadaşlarının ısrarına dayanamadı, elini uzattı. Sarışın subayın elini sert avuçlarına alan bedevi, bu elin çizgilerine bakar bakmaz yerinden fırladı, ayağa kalktı ve büyük bir heyecanla;

"Sen Padişah olacaksın" diye bağırdı, *"Padişah olacaksın ve 15 yıl hüküm süreceksin."*

Gülüştüler ve bedeviyi bırakıp yollarına devam ettiler. Aradan yıllar geçti. Mustafa Kemal, Türkiye Devleti'nin Cumhurbaşkanı oldu. Cumhuriyetin on dördüncü yılında hastalandı. Karaciğerinin şiştiğini görenler, *"İçme Paşam"* diye yalvardıkları zaman, Atatürk, Bingazi yollarındaki falcı bedeviyi hatırlayarak güldü ve *"Arap vaktiyle söylemişti"* dedi, *"Bizim Padişahlık nasıl olsa on beş yıl sürecek"* ve ilave etti, *"Hesapça bu son senemizdir"* Yıl 1938 idi...

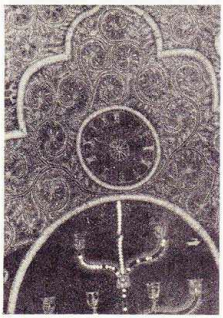

Balıkesir'in Burhaniye ilçesinin Gömeç Köyü'nün güneyindeki dağ sırtlarında ortaya çıkmış olan Atatürk profili (üstte). Hintli Mihrace'nin Atatürk'e 1929'da hediye ettiği halı (altta). Atatürk'ün ölüm saatini yaklaşık olarak gösteriyor.

Bineceği uçak düştü

Uçakların ilk denenme ve geliştirilme dönemleriydi. Fransa'da yapılan bir uçak gösterisinde, birçok ulusun temsilcileri arasına, Osmanlı Ataşesi olarak Mustafa Kemal de katılmıştı. Gösteriyi izleyenler, sırasıyla uçağa bindirilerek gezdiriliyordu. Sıra, Mustafa Kemal'e geldiğinde, gösteride bulunan ve genç ataşenin komutanı olan şahıs, birden endişeye kapılarak Mustafa Kemal'in uçağa binmesine engel oldu.

Öteki temsilcilerle uçmaya başlayan uçak, kısa bir süre sonra düştü ve içindekilerden hiçbirinin sağ kalmadığı görüldü. Atatürk'ü doğumundan ölümüne kadar koruyan gizemli bilinmeyen güçler burada da devreye girerek, mutlak ölümle sonuçlanacak bu olaydan kendisini uzak tutmuşlardı. Çünkü, Mustafa Kemal'i, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmak görevi bekliyordu...

Aynen gerçekleşen rüya

Atatürk'ün haberci rüya denilen türden, yıllar sonra yaşayacağı bir sahneyi aynen gördüğü kehanet niteliğindeki bir rüyasını, Dr. **Reşit Galip**'ten öğreniyoruz.

"Mustafa Kemal, Ankara'ya geldikten bir süre sonra ilginç bir rüya görmüştü. Rüyasını ertesi gün bana şöyle anlattı: 'Rüyamda bana, 'Paşam, İnönü'nden ne haber' diye sordunuz. Ben de 'Vaziyet kritiktir' cevabını verdim. 'Kritik nedir? Anlamadım ki' dediniz. 'Bunun cevabını on beş dakikaya kadar size veririm' diyerek odama çekildim.'

Mustafa Kemal bana bu rüyasını anlattığında, düşman henüz İzmir'e çıkmamış ve saldırılarına başlamamıştı. İnönü mevkii de önem kazanmış değildi. Aradan yıllar geçti. Birinci İnönü Zaferi'ni kazandık ve nihayet İkinci İnönü Savaşı başladı.

Henüz bu ikinci savaşın neticesinin alınmadığı tehlikeli günlerden biriydi. Mustafa Kemal'in arabası Millet Meclisi'nin önünde durdu. Hemen yanına koşarak, telaş ve endişe içinde, 'Paşam, İnönü'den ne haber' diye sordum.

Aynen şu cevabı verdi: 'Vaziyet kritiktir'. O zaman ben, 'Kritik nedir? Anlamadım ki' dedim. Mustafa Kemal, 'Sana bunun cevabını on beş dakikaya kadar veririm' dedikten sonra, gülümsedi:

'Hani Ankara'ya geldikten kısa bir süre sonra ben bir rüya görmüştüm ve sana anlatmıştım, hatırladın mı?' Hafızamı yoklayarak rüyasını anlattım. Gülerek, 'İşte, rüya ayniyle vakidir. Ben İsmet'i tanırım. Göreceksin, on beş dakikaya varmadan kendisinden muzafferiyet haberi alacağız...' dedi."

Gerçekten de on beş dakika geçmeden bir telgraf geliyor ve İkinci İnönü Savaşı'nın da zaferle sonuçlandığını öğreniyorlar. Bu ilginç haberci rüya, bize anlatmaktadır ki, birçok önemli olaylar, Yukarı Âlem tarafından, onların gerçekleşmelerinden çok önce, rüya vb. yollarla özellikle vazifeli beşerlere bildirilmektedir. Aynı şekilde, **Hz. Muhammed** de, ilk vahiyler gelmeye başlamadan önceki altı ay boyunca hepsi gerçekleşen çok sayıda haberci rüya görmüştü. Bunlar, Peygamberlik misyonuna hazırlık içindi...

Seccade üzerindeki kehanet

Bilindiği gibi, Hint halkı, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda, Atatürk'ü ve Türk halkını yalnız bırakmadı. Maddi ve manevi olarak Türk halkının yanında yer aldı. Kurtuluş Savaşı'ndan yıllar sonra, 1929 yılında, bir Hintli Mihrace, Atatürk'ü Pera Palas'taki 101 no'lu odasında ziyaret etti. Kimliği ile ziyaret nedeni günümüze kadar sır olarak kalan Mihrace'nin, Atatürk'e sunduğu bir hediyenin kendisinde de bir sır gizliydi.

Bu hediye, altın sırma işli, Hint işi bir ipek seccadeydi. Seccadenin üzerindeki desende, bir şamdanın asılı olduğu bir düz kemeri, her iki yanında birer güvercinin bulunduğu beş kubbeli bir diğer kemerin çevrelediği görülüyordu. Bordür motifi, fillerden oluşuyordu. Desenin en ilginç unsuru ise, her iki kemerin

1953 yılında Yozgat Lisesi bahçesinde yapılan bir bayrak töreni sırasında resim öğretmeni M.K. Aydoğan tarafından çekilen fotoğrafta bulutlarda oluşan bir Atatürk profili açıkça görülüyor (altta).

arasındaki, dal kıvrımı ve gül motifleriyle süslü boşlukta yer alan, romen rakamlı bir saat kadranıydı. Bu saat, 09.08'i gösteriyordu.

Esrarengiz Mihrace'nin ziyaretinden 9 yıl sonra, Atatürk, hepimizin bildiği gibi, seccadede işlenmiş olan saatte, fakat 3 dakika farkla 9'u 5 geçe vefat etti. O zaman anlaşıldı ki, ipek seccade, üzerinde bir kehanet mesajı taşımaktaydı...

Atatürk II. Dünya Savaşı'nı görüyor

Çok gizemli bir kişiliği ve ileri görüşlülüğü olan Atatürk'ün, sağlığında, geleceğe ilişkin olarak yaptığı bazı tahminler, daha ziyade birer kehanet niteliğindedir. Atatürk, daha 1931 yılında, 2. Dünya Savaşı'nın patlamasının yakın olduğunu ve bu konudaki düşüncelerini General **McArthur**'a şöyle anlatmıştır:

"Versay Anlaşması, Birinci Dünya Savaşı'na yol açan nedenlerden hiçbirini ortadan kaldırmadı. Tersine, rakipler arasındaki uçurumu büsbütün derinleştirdi. Şimdi içinde yaşadığımız barış dönemi, sadece bir ateşkesten ibarettir. Bence, dün olduğu gibi yarın da Avrupa'nın geleceği, Almanya'nın alacağı tavra bağlıdır.

Atatürk'le ilgili şaşırtıcı olaylar: 10 Kasım 1981 günü İstanbul Küçükyalı'da bir evde duvarda (altta) ve Çanakkale anıtında bulutlardan oluşan Atatürk profili (altta, ortada). Lice'de depremde ayakta kalan bir Atatürk fotoğrafı (en altta).

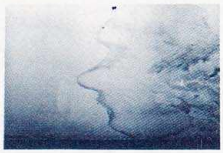

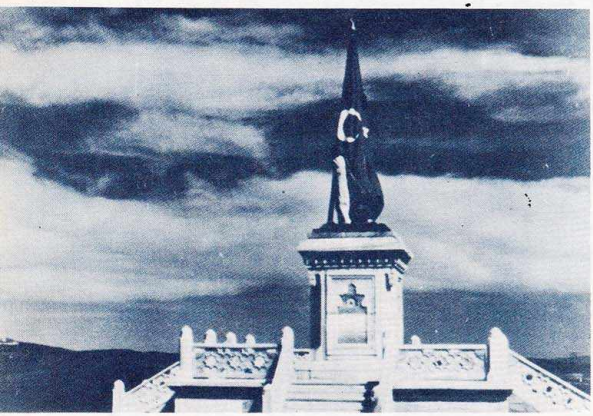

Fevkalade bir dinamizme sahip olan 70 milyonluk çalışkan ve disiplinli millet, üstelik milli ihtiraslarını kamçılayacak siyasi bir akıma kendini kaptırdı mı, er geç Versay Anlaşması'nı tasfiyeye girişecektir."

Atatürk, bu sözleri söylerken, **Hitler** henüz Almanya'da iktidarı ele geçirmemişti. Ne var ki, Atatürk, Almanya için böyle bir tehlikenin varlığını görmüş, Alman halkının milliyetçi duygularını ırkçılıkla körükleyen Hitler Nazizminin, "Avrupa kıtasını hemen işgal edebilecek bir orduyu kısa zamanda kuracağını" beyan etmişti. Atatürk, hayatının sonlarına doğru da şöyle diyordu: *"Bir dünya savaşı yakındır. Bu savaş sonucunda, dünyanın durumu ve dengesi baştan başa bozulacaktır."*

Atatürk, aynı şekilde, **Mussolini**'nin geleceği hakkında da ilginç açıklamalar yapmıştı: *"Mussolini, bir maceraperesttir. Milleti bir uçuruma sürüklemektedir. Her tarafa saldırıyor. Beni Roma'ya davet etti. Antalya'da görüşelim cevabını verdim. Bu adam yüzünden, çok şımarmış olan bir millete ders vermeyi çok isterdim, lakin yakında küçük bir millet onlara layık oldukları dersi verecektir. Ve şunu da hatırlatırım ki, bir gün gelecek, Mussolini'yi kendi milleti linç edecektir..."* Atatürk'ün bu kehanetlerinin tümü,aynen belirttiği gibi gerçekleşti. Küçük bir millet olan Habeşistan, İtalyanları bozguna uğrattı ve Mussolini kendi halkı tarafından linç edildi.

Almanlara izin yok

Atatürk, 1937'lerde Sovyet Elçiliği'ndeki, Sovyet Devrimi Yıldönümü'nde yaptığı ve belgelenmiş bir konuşmasında: *"... Bir gün gelecektir ki, bizim topraklarımızdan Rus düşmanı bir milletin ordusu oraya doğru yürümek düşüncesini aklından geçirecek, fakat karşısında bizim eylemli vetomuzu bulacaktır..."* demişti. Atatürk'ün bu ilginç kehaneti de aynen gerçekleşti. İkinci Dünya Savaşı sırasında, Almanların Türkiye üzerinden Sovyetler Birliği'ne yapmak istediği saldırı Türk Hükümeti'nin ustaca siyaseti ile engellendi.

Son rüya

26 Eylül 1938 tarihinde Atatürk, rahatsızlığı ile ilgili olarak ilk defa hafif bir koma atlatmıştı. Prof. **Afet İnan**, olayı şöyle anlatıyor: *"O geceyi rahatsız geçirdi. İlk hafif komayı o zaman atlatmıştı. Ertesi sabahki açıklamasında: 'Demek ölüm böyle olacak' diye uzun bir rüya gördüğünü anlattı. Rüyadaki olay, Selanik'te ihtilale ait bir komitacılık vakası idi. 'Salih'e söyle, ikimiz de kuyuya düştük, fakat o kurtuldu' dedi."*

Atatürk'ün, burada "kuyuya düşme" sembolü ile gördüğü rüya vizyonu, kendisinin de söylediği gibi ölümünün habercisi idi. **Salih Bozok**'un kuyudan kurtulması ise, Atatürk'ün vefatı günü, buna çok üzülen Salih Bozok'un intihar etmesi ve sonunda kurtarılmasını simgeliyordu...

İnsanoğlunun dünyadaki serüveninin bilinmeyen bir eseri daha! 1972 yılında Grönland'da bir tesadüf sonucu mumyalar bulundu. 500 yıllık bu mumyalar birçok eski Mısır mumyasından daha iyi durumdaydılar...

Taze mumyalar

ESKİ MISIR'IN MUMYALARININ ve mumyacılığın gizemi henüz çözülmemişken Grönland'da da mumya bulunması işleri karıştırdı. İnsanlığın kendi tarihiyle ilgili bilgisizliği bir kez daha ortaya çıktı.

Grönland'da yaşayan Eskimoların ölülerini mumyalamak nereden akıllarına gelmişti? Soğukta bedenlerin daha iyi korunacağına ve bir gün uyandırılacaklarına mı inanıyorlardı?

İster istemez akla bugünkü Amerika'da daha ölmeden kendilerini özel yerlerde dondurtan zenginler geliyor. Ölümsüzlük insanın çok eski bir tutkusu, bu biliniyor. Fakat Grönlandlıların mumyacılığı bilinmiyordu...

Üst üste yatan cesetler

Birçok tarihi eserin ortaya çıkarılmasında olduğu gibi, Grönland mumyaları da şans eseri bulundu. Yine birçok benzer olayda olduğu gibi, önceleri bilim dünyası bu olayla da fazla ilgilenmedi. Ancak beş yıl sonra olayın üzerine gitti.

1972 yılında **Hans** ve **Jokum Grunvold** adlarında iki kardeş Grönland'ın orta kesimlerinde, deniz kıyısında Qilakitsoq denen yerde bataklık tavuğu avına çıktılar. Birden Hans'ın gözleri garip ve alışılmadık bir taş yığınına takıldı. Kardeşi Jokum da şüphelenmişti.

Taşları kaldırınca bir toplu mezarla karşılaştılar. Bir yığın ceset üst üste yatıyordu. Tekrar kente dönüp, fotoğraf makinelerini aldılar ve çeşitli fotoğraflar çektiler. Sonra da ilgililere haber verdiler. Önce kimse ilgilenmedi. Ta 1977'ye kadar.

O yıl göreve yeni gelen Grönland Nuuk kenti Müze Müdürü **Jens Rosing** resimleri gördü ve araştırmaları başlattı. Bu olay hem Grönland'ın hem de insanlığın geçmişiyle ilgili olarak çok önemliydi. Elliden fazla bilim adamının incelediği bu bedenler beş yüzyıl evvel yaşayan Invit yerlilerine aitti.

Mumyalar ortaya çıkıyor

Bu mumyalar Karbon 14 metoduyla incelendi. Invit yerlilerinin hem âdetleri hem de gömme teknikleri bakımından oldukça ileri düzeyde oldukları anlaşıldı.

Anlaşıldığı kadarıyla, Invitler göçebeydiler. Yiyecek bulabilmek için oradan oraya dolaşıyorlardı. Ayıbalığı derisinden yapılmış anoraklar, pantolonlar ve çizmeler giyiyorlardı. Bunlar soğuğa o kadar dayanıklıydılar ki, mezarların tepelerine bile ayıbalığı derisi örtülüyordu. Karbon 14 deneylerinde bu derilerin 1475 yılına ait olduğu belirlendi.

4 numaralı mumyayı dermatolojist Niels Kromann inceliyor (üstte).

Mezar açılınca önce beş mumyanın yer aldığı bir oda bulundu. Sonra üç mumyanın olduğu ikinci bir oda daha ortaya çıktı. Altı aylık bir bebek mumyası ilk odadaydı ve tüm mumyaların içinde en az zarar görmüş olanıydı. Araştırma raporunda şöyle yazıyordu. *"Gördüğümüz sanki bir oyuncak bebekti. Ama bir an sonra bunun gerçek bir çocuk mumyası olduğunu anladık."*

Yaşları ve cinsiyetleri belirleniyor

Önce mumyaların cinsiyetleri belirlendi. Altısı kadın, ikisi çocuktu. 2 numaralı mumya 4 yaşlarında bir oğlandı. 7 numaralı mumya 20 yaşlarında bir genç kızdı. 5, 6 ve 8 numaralı mumyalar, 50 yaşlarındaydılar. 1 numaralı mumya 6 aylık bir bebekti.

Bir mumyanın analizi

Araştırmalar sonucunda anlaşıldı ki, çocukların anneleri doğumlardan bir veya iki yıl sonra ölmüşlerdi. 50 yaşında olan 8 numaralı mumyanın köprücük kemiği kırıktı. Kemik, yaşamı boyunca iyileşmemişti yani kaynama-

mıştı. Bu yüzden ölünceye kadar, sol kol ağrısı çekmiş olmalıydı.

Sol gözünün görmediği anlaşılıyordu. Sol başparmağı, bir bıçak veya benzeri bir kesici aletle kesilmişti. Belki de bu olay, ayıbalıklarını parçalarken olmuştu. Kadının ömrünün son günlerine kadar, çalıştığı anlaşılıyordu.

Aralarında erkek yok!..

Bilinmeyen ve cevaplandırılamayan bir soru var. Qilakitsoq insanlarının mumyaları burada neden bir aradaydılar? Neden üst üste gömülmüşlerdi? Hepsinin aynı anda ölmeleri mümkün müydü? Diğer Qilakitsoq mezarlarında, hep tek tek cesetler bulunmuştu. Ve mezarlar, yerleşim yerlerinin en fazla 200 metre uzağındaydılar. Daha da ilginci, mezarda bir tane bile yetişkin bir erkek cesedi yoktu.

Ölüm nedenleri

Sonunda Grönlandlı bir uzman olan **Joas Andersen** ortaya bir teori attı ve durumu şöyle açıkladı: *"Birçok şey bize göstermektedir ki, bu toplu ölümün nedeni bir sandal kazası değildir. Ortada bir sandal olduğuna dair hiçbir iz yok. Yani tahta veya deri bir parça. Sandalları bunlardan yaparlardı. Eğer böyle bir kaza olmuş olsaydı, tüm eşyalar beraber gömülürdü. Çünkü âdetlere göre, bu eşyalar bir daha kullanılamazdı. Onlar da ölmüştü. Bu bence toplu bir infazdır yani bir felakettir, belki de kıtlık."*

Açlıktan ölmüş olamazlar!

Sekiz insan açlıktan ölmüş olabilir mi? Cevap,

Mumyaların elleri çok iyi korunmuşlar. Tırnakların ölümden sonra da uzadıkları açıkça görülüyor (altta).

Genç Qilakitsoq kadınının mumyası. O yaşadığı zaman Kristof Kolomb, Amerika'yı arıyordu. Ölüm sebebi bilinmiyor. Bilinen tek şey 1475 yılında yaşadığı. (altta).

hayırdır. Çünkü, gerek mezarın üzerinde, gerekse mumyaların giysilerinde çok miktarda deri kullanıldığı görülüyor. Demek ki, aç değillerdi, avlanabiliyorlardı. Ayrıca soğuktan da ölmüş olamazlardı. Zira ısınabilecekleri kadar derileri vardı. 20 yaşındaki genç kızın mumyasında yapılan analizde, midesinde hazmolmuş yiyecekler bulundu. Testler bunu gösteriyordu, yani aç değildiler...

Peki, neden öldüler?

Hiçbir mumyada, Grönlandlıların klasik hastalığı olan tüberküloz görünmüyordu. Dizanteri ve çiçek türü hastalıkların izleri de yoktu. Bu hastalıklar Grönland'ın geçmişinde çok görülmüştü.

Besin zehirlenmesi olabilirdi, çünkü bu bölgede yaşayan insanlar arasında çok rastlanan bir olaydı. Ama bir ipucu yoktu. Geriye tek bir olasılık kalıyordu. O da en kötüsüydü. Altı kadın ve iki çocuk kasıtlı olarak donmaya terk edilmişlerdi.

Gömülme zamanları aynı

Kesin olarak belirlenen tek şey, sekiz mumyanın da aynı anda ölüp, gömüldükleriydi. Bunun bir kanıtı da, dört yaşındaki çocuk mumyasının dişlerinden on birinin ölümden sonra döküldüğünün belirlenmesiydi. Bu dökülme gömülmeden sonra başlamıştı. Bir diğer kanıt, tüm mumyaların derilerinin aynı şekil ve sertlikte tahtalaşmış olmasıydı.

Akrabalık ilişkileri

3 ve 4 numaralı mumyalar, 30'ar yaşlarında

iki kadındır. 50 yaşındaki 8 numaralı mumya çocukların annesi olamaz. O zaman 3 ve 4 numaralı mumyalar anneler olabilirler. 5 numaralı mumya, 8 numaralı mumyanın kız kardeşi olabilir, zira aralarında yapısal benzerlik bulundu. Ayrıca kumaş yani giysi modelleri de yakınlık gösteriyordu. Ama daha ilginç bir şey vardı. Kadınların yüzlerinde aynı tip dövme izleri keşfedildi.

Dövmeleri var

Dövmecilik, Grönlandlı Eskimo kadınlarında tarih öncesi dönemden kalan bir gelenektir. Mumyalar, Kopenhag'a getirildiklerinde ilk dikkat çeken bu dövmeler oldu. İnfraruj ışıkları altında beş kadında da, aynı tür dövmeler görüldü. 5 ve 8 numaralı mumyaların dövmesi aynı teknikle ve aynı dövmeci tarafından yapılmıştı. 6 numaralı mumyanın dövme tekniği ve stili farklıydı. Bu kadın başka bir bölgeden gelmiş ve evlilik yoluyla, Qilakitsoq'lara katılmıştı.

Diğer buluntular

7 numaralı mumyada giysilerin üzerinde bazı deniz planktonlarının fosilleri bulundu. Büyük bir olasılıkla yazın ortalarında ölmüşlerdi. Çünkü bu planktonlar yazın su yüzünde ve kıyılarda bulunurlardı.

Ayrıca midelerde bulunan besin kalıntılarında, kuzukulağı bitkisinin kalıntılarına rastlandı. Bu da garipti. Çünkü bu bitki Grönland'da yetişmiyordu. Qilakitsoqlara nasıl ulaşmıştı? Tek bir olasılık vardı. Ancak,

İnfraruj ışınları altında mumyanın dövmeleri görülüyor (sağda). Geleneklere göre bu dövmeler evli kadınlara yapılıyordu.

Mumya 1, altı aylık bebek. Uzmanlar onun annesinin ölümünden sonra öldüğünü kabul ediyorlar. Tüm mumyalar içerisinde en iyi şekilde korunan. (altta).

çok kuvvetli rüzgârlarla Kanada'dan ve Baffin Koyu üzerinden taşınan tohumlarla gelebilirdi. Tabii sadece Grönland'ın batı kıyılarına.

Canlı hücreler

Tüm mumyalar, bize Grönland'ın ve iklim şartlarının günümüz koşullarıyla karşılaştırılmasını sağlıyor. Yapılan saç analizlerinde, düşük ısının çok iyi bir koruyucu olduğu anlaşıldı. Çünkü bazı saç hücreleri hâlâ canlıydılar.

Mumyalar bizlere bilgi vermeye hâlâ devam ediyorlar. Araştırmalar hızlandırılıyor, genişletiliyor. Şimdi Grönland'da bir Qilakitsoq Araştırma Vakfı kuruldu. Arkeolojik taramalar yapılıyor.

Yeni teknikler ve malzemeler Qilakitsoq mumyalarının bilinmeyen yönlerine ışık tutacaktır. Böylece bazı sorulara cevap bulunacak. Belki bir gün onların nasıl yaşadıklarını ve neden öldüklerini anlayacağız...

Şimdiki durum

Şimdi, bebek mumyası dahil olmak üzere, dört mumya Nuuk kenti müzesinde korunuyorlar. Tarihin ve buzul insanlarının gizemlerini beraberlerinde taşıyarak.

Bilim dünyasının tüm teknolojisi ve elektronik çağ henüz Qilakitsoq mumyalarının gizemini tamamen çözemedi. Bilinmeyenin aydınlatılması, görüldüğü gibi hiç de basit değil. Çok uzun çabalar ve zaman gerekiyor. İnsanlık kendi geçmişini, ancak büyük emekler vererek anlayabilecek!

Qilakitsoq mumyaları, belki de Mısır mumyalarından daha da önemlidir. Çünkü bizlere, çok düşük ısı altında bedenin daha iyi korunabildiğini ve bozulmanın azaldığını gösteriyorlar.

Belki de bu mumyalar, önlenemez hastalıklardan korunmak için, ölümden evvel yapılan dondurma deneylerine katkıda bulunacaktır.

Amaç zaten aynı değil mi? Tüm insanlık asırlardır bedensel ölümsüzlüğü aradı. Bedenlerinin bozulmasını önlemek istedi.

Belki de bunun sırrı, Grönland'da olduğu gibi dünyanın birçok yerinde gizlidir ve öylece keşfedilmeyi beklemektedirler!

Paslı neşterli "cerrah"

Brezilyalı Arigo ölmek üzere olan hastaları steril olmayan ve hatta bazen de paslı bir bıçakla ameliyat ederek kurtardı! Bazılarına reçeteler yazdı. Hiçbir tıbbi eğitim görmemişti. Onun ruhsal rehberlerin yardım ve yönlendirmesiyle hareket ettiğine inanılıyor. Aşağıda bu olağanüstü cerrahla ilgili bir yazıyı yayınlıyoruz.

BREZİLYA'NIN KÜÇÜK bir kasabasında **Jose Arigo** adında biri, 20 yıl süresince tıbbın ölüme terk ettiği yüz binlerce kişiyi ameliyat ederek iyileştirdi. Hem de hiçbir tıbbi araç-gereç kullanmadan, sadece paslı bir çakıyla. Çağdaş tıp böyle bir olay karşısında herhangi bir açıklama yapamıyor... Arigo, ölmek üzere olan insanları yalnızca paslı bir bıçakla ameliyat ediyordu. Ve onları iyileştiriyordu. Bu alçakgönüllü Brezilyalının, olağanüstü meslek yaşamını **Roy Stemman** inceliyor. Ruhların rehberliğinde yaptığı mucize ameliyatları anlatıyor. DARKMALT

Arigo'nun Arigo oluşu

Ölmekte olan kadını takdis etmek üzere bir rahip geldi. Mumlar yakılmıştı. Brezilya'nın Congonhas do Campo kasabasındaki evinde hastanın yatağının çevresine akraba ve arkadaşları toplanmıştı. Rahim kanserinden her an ölmesi bekleniyordu...

Odada bulunanlardan biri birdenbire dışarı fırladı. Birkaç dakika sonra mutfaktan aldığı büyük bir bıçakla geri geldi. Herkesin yatağın çevresinden uzakta durmasını istedi. Birden kimsenin beklemediği bir *anda, kadının üzerindeki yorganı açtı. Elin*deki bıçağı kadının rahmine sapladı.

Bıçağı birkaç kez sert bir şekilde çevirdikten sonra elini kadının içine soktu ve portakal büyüklüğündeki bir et parçasını çekip çıkardı. Bıçağı ve kanlı et parçasını mutfaktaki lavaboya attı. Bir sandalyeye çöktü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Arigo evinin bir odasında çok hassas bir göz ameliyatı yaparken görülüyor. Arigo transta ve hasta hiç acı duymuyor. Aynı zamanda korkmuyor da. Oysa, çevre koşulları sağlığına aykırı, ışık yetersiz ve anestezi uygulanmıyor (altta).

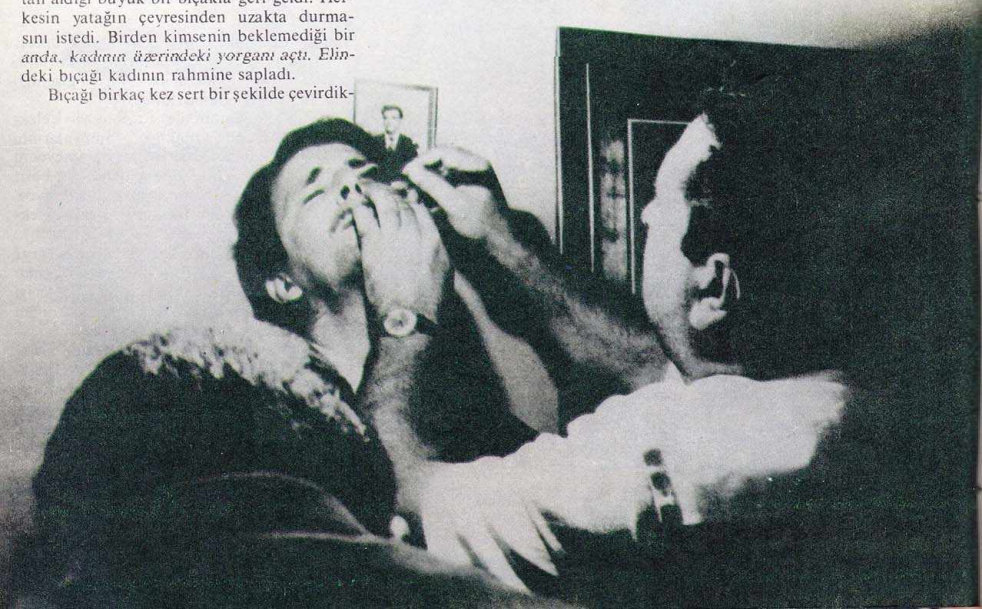

Kadın iyileşiyor

Kadının yakınlarından biri, bir doktor çağırmak üzere koşarak dışarı çıktı. Diğerleri ise tanık oldukları şaşırtıcı sahnenin etkisiyle donakalmışlardı. Hasta hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Yüzünden acı duymadığı anlaşılıyordu.

Gelen doktor ise herhangi bir kanamanın olmadığını gözlemledi. Ve hastanın durumunun iyi olduğunu bildirdi. Bu arada, kadının rahminden çıkarılan parçayı da inceledi ve bunun bir rahim tümörü olduğunu açıkladı.

Hastalar çoğalıyor

Bu olağanüstü olay, bu iki kişinin yaşamını da değiştirdi. Kadın, kısa zamanda sağlığına kavuştu. "Ameliyatı" yapan Jose Arigo ise binlerce umutsuz hastanın kurtarıcısı oldu. Onun hastaları tıbbi olarak artık hiçbir şey yapılamayacak durumda olan, ölüme terk edilmiş kişilerdi. Bir zaman sonra, bu tür şaşırtıcı ameliyatlar, o kasabada yaşayanlar için alışılmış bir olay haline geldi.

Paslı çakısı ile...

Çoğu zaman Arigo, hasta kabulüne sabah

Jose Arigo yasadışı doktorluk yapmak suçuyla iki kere hapse atıldı. Her iki hapisane yaşamı sırasında da görevliler kendisini bekleyen yüzlerce kişiyi tedavi etmesi için, zaman zaman Arigo'yu serbest bıraktılar (üstte).

saat 7'de başlıyordu. Bu saate kadar da en az 200 hasta sıra bekliyordu. Ameliyatlar çok kısa sürüyordu. Hastalar ayakta duruyor ve Arigo cebinden çıkardığı çakısıyla ameliyatı gerçekleştiriyordu. Sonra da çakıyı gömleğinin koluna siliyordu. Tüm bunlara rağmen hastalar ne acı, ne de korku duyuyordu. Pek fazla kan akmıyordu ve yaralar birkaç gün içinde kapanıyordu.

Reçete de yazıyor

Tüm hastalar bu tür bir ameliyat geçirmiyordu. Arigo, bazı hastalarına şöyle bir bakıyor ve herhangi bir soru sormaksızın hastalıklarının ne olduğunu anlıyordu. Bundan sonra da hemen reçetelerini yazıyordu. Genellikle verdiği ilaçlar tanınmış ilaç firmalarının ürettiği, bilinen ilaçlardı. Fakat yüksek dozlarda veriyordu. Ama her şeye rağmen, insanlar iyileşiyordu.

Arigo'nun bilgisinin kaynağı

Bu arada, zamanla Arigo'nun ameliyat sırasında kendiliğinden transa girdiği anlaşıldı. Ayrıca trans sırasında Alman aksanı ile konuşuyordu. Arigo'nun bu durumu bedensiz bir varlık ile irtibata geçtiği şeklinde yorumlandı. Bu varlığın 1918 yılında ölen **Adolphus Fritz** adında bir Alman doktor olduğu öne sürüldü. Buna göre Arigo ameliyatları bu varlıktan aldığı bilgilerle gerçekleştiriyordu. Zaten ameliyat sonrasında hiçbir şey hatırlamadığını açıklıyordu.

Para almıyor

Arigo'nun beş yıl içinde yarım milyon hastayı tedavi ettiği söyleniyor. Bunlar toplumun her sınıfından insanlardı. Zengin veya fakir olmaları Arigo için fark etmiyordu. Çünkü o hiçbir zaman hizmetlerine karşılık para veya armağan kabul etmiyordu.

Bilim dünyası şaşkın

1950 ve 1960'lı yıllarda Arigo, Brezilya'da ulusal bir kahraman oldu. Gazeteler her gün Arigo'nun yarattığı mucizelerden söz ediyordu. Artık dünyanın her köşesinden hastalar akın akın, Brezilya'nın bu küçük kasabasına geliyordu.

Bilim dünyası da Arigo olayı ile ilgilenmeye başladı. Bilim adamlığının yanı sıra normalötesi olaylarla ilgili araştırmalar da yapan Amerikalı Dr. **Andrija Puharich,** Arigo ile yakından ilgilendi. Daha sonra Arigo'nun yaptıklarını araştırmak ve filme almak için doktorlardan oluşan bir ekiple Brezilya'ya gitti.

Normalötesi olaylara alışkın Dr. Puharich bile şaşkına döndü. Gördüklerini şöyle anlattı: *"Bir yığın insan geliyor. Bunların hepsi de çok hasta. Bir tanesinin guatrı çok büyüktü. Arigo eline bir sebze bıçağı aldı. Guatrının boynunu açtı. Guatrı çıkardı. Hastanın eline verdi. Kestiği yeri bir pamukla sildi ve kadın gitti. Hemen hemen hiç kanama olmadı."*

Bir de doktoru ameliyat ediyor

Dr. Puharich, Arigo'nun bu olağanüstü ameliyatlarından birini kendi de yaşadı. Kolunda zararsız bir tümör vardı. Arigo'dan bunu almasını istedi. Ameliyat birkaç dakika sürdü. Dr. Puharich'in yardımcıları onun ameliyatını filme çektiler. Daha sonra da hepsi birden çıkan tümörü de alıp Amerika'ya döndüler.

Tutuklanıyor

Arigo, hastalarını yıllarca bu yolla tedavi etti. Bu alışılmamış tedavi yönteminden bir kişi bile zarar görmedi. Tüm bunlara rağmen bazı çevreler Arigo'ya tepki göstermeye başladılar. Arigo'nun tıbbi bir niteliği olmadığını iddia ediyorlardı. 1956'da şarlatanlık ve yasadışı doktorluk iddialarıyla tutuklandı.

Başkan Kubitschek'in kızını iyileştiriyor

Bu duruma tepki gösteren binlerce kişi, Arigo tarafından tedavi edilerek, sağlıklarına kavuştuklarını belirterek Arigo lehine tanıklık yapmak istediler. Fakat bu çabalar sonuç vermedi ve Arigo sekiz ay hapse mahkûm oldu. Ayrıca para cezası da verildi. Tam o sıralarda, Devlet Başkanı **Kubitschek**'in kanserli kızını iyileştirince Başkan'ın izniyle serbest bırakıldı.

Arigo tekrar hapiste

Sekiz yıl sonra bir iktidar değişikliği ile Kubitschek görevinden ayrılınca Kilise ve

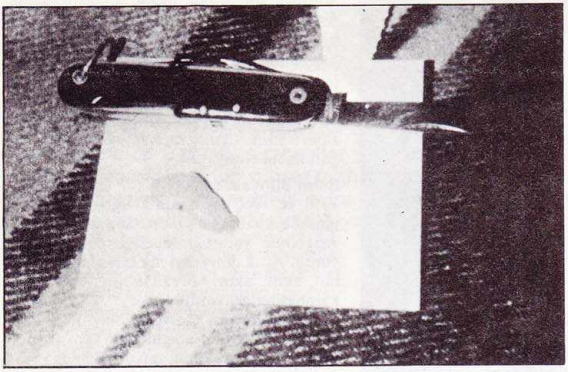

Tabipler Birliği, yoğun girişimlerle yeniden dava açtırdılar. Arigo, bu kez 16 aya mahkûm oldu. Karar temyiz edildi ve cezası 7 aya indirildi. Yetkililer Arigo'ya saygılı ve hoşgörülü davrandılar. Bunun sonucu olarak başta görevliler olmak üzere orada da tedavilerini sürdürdü. Hatta gündüzleri dışarıdaki hastalarını ziyaret etmesi için kendisine izin bile verildi.

Hâkimin merakı

Arigo'nun temyiz davasına bakan Hâkim **Filippe İmmesi** koyu bir Katolikti. Arigo hakkında çok az şey biliyordu. Fakat dosyayı inceledikçe karar vermekte zorluk çekmeye başladı. Sonunda öyle bir noktaya geldi ki, Arigo'nun yaptığı bir ameliyatı kendi gözleriyle görmeden karar veremeyecekti. Yanına bir de savcı arkadaşını alarak Arigo'nun yaşadığı kasabaya gitti. Arigo'nun yaptığı bir ameliyata girdiler fakat kimliklerini açıklamadılar. Kimliklerini açıklamadıkları halde Arigo onların üst düzeyde yetkililer olduklarını anladı. Fakat işine devam etti.

Hâkim ve savcı ameliyatı izliyor

İlk izledikleri ameliyat bir katarakt ameliyatıydı. Kadının her iki gözüne de perde inmişti ve hemen hemen kördü. Arigo Hâkime kadının başını tutmasını söyledi. Hâkim biraz da tedirgin bir şekilde kabul etti. **John C. Fuller**'in **"Arigo: Paslı Neşterli Operatör"** kitabında bu olayı Hâkim Immesi şöyle anlatıyor:

"Arigo'nun tırnak makasına benzer bir aleti eline aldığını gördüm. Bunu gömleğine sildi. Sterilize edecek hiçbir şey kullanmadı. Bundan sonra hastanın gözündeki kornea tabakasını kesti. Hasta tamamen kendindeydi ve korkmuyordu.

Bir iki dakikada katarakt alınmıştı. Savcıyla benim ise şaşkınlıktan dilimiz tutulmuştu. Bundan sonra Arigo elinde bir parça pamukla bir dua okudu. Pamuğun üzerinde bir iki damla sıvı belirdi. Arigo, kadının gözünü bununla sildi. Biz olayı çok yakından izledik. Kadın artık görüyordu..."

Parapsikolojik araştırmalarıyla tanınan Dr. Andrija Puharich, bu olağanüstü cerrahı ameliyatları sırasında izledi. Kolundaki tümörü almasını istediğinde Jose Arigo kolunda derin bir yarık açtı (üstte). Sonra da tümörü sterilize edilmemiş bir sebze bıçağı ile aldı (en üstte).

Arigo sonunda tamamıyla serbest

Hâkim Immesi'nin gördükleri, Arigo'nun olağanüstü bir insan olduğuna inanmasına yetti. Ayrıca Arigo'nun bilimsel olarak incelenmesi gerektiğine de inanıyordu. Ama yasalar kesindi. Arigo yasadışı bir iş yapıyordu ve cezalandırılmalıydı! İnsanlara yardım ediyor olsa bile!

Yine de Immesi, Arigo'ya verilecek cezanın azaltılması için her yolu denedi. Sonunda Arigo iki ay daha hapis yattı. Bu sırada dosyası Federal Mahkeme tarafından incelendi. Takipsizlik kararı verildi ve Arigo 8 Kasım 1965'te serbest bırakıldı.

Kanser tüm vücuda yayılmıştı...

Verilen ilaçlar ne kadar anlamsız olursa olsun, ortaya çıkan olumlu sonuçlar çok şaşırtıcıydı. Böyle bir durum tüm vücudunu kanser sarmış Polonyalı bir kadında gözlemlendi. Kadın ve kocası Eyalet Kardioloji Enstitüsü'nde röntgen uzmanı olan Dr. **Jose Hortencis de Madeiros**'un arkadaşlarıydı. Kadın, bağırsak tıkanmasından ötürü acele olarak Sao Paola'ya getirildiğinde kanser olduğu ortaya çıktı. Kalın bağırsaktaki bir tümör, tıkanmaya neden olmuştu.

Daha sonra kadın ikinci kez ameliyat olmak için Merkez Kanser Hastahanesi'ne yatırıldı. Burada kanserin tüm vücuda yayılmış olduğu görüldü. Kadın yarı kiloya düşmüştü. Doktorlara göre yapılacak bir şey yoktu. Hasta artık ölümü bekleyecekti.

Fakat son bir umutla Arigo'ya götürüldü. Dr. Madeiros, Congonhas do Campo'ya yapılan bu uzun yolculukta bu çifte eşlik etti. Ölmek üzere olan kadın kliniğe taşındı. Arigo kendi yöntemleriyle tümörü aldı. Ameliyat sırasında ilginç bir şey oldu. Kadının Avusturyalı olan kocası, Arigo ile Almanca konuştular. Arigo ameliyattan sonra kadına bir reçete yazarak *"Bunlar al ve iyileş"* dedi. İlaçların yüksek dozda alınması gerekiyordu. Tedavi birkaç gün sürdü. Bu arada Dr. **Madeiros** da hastayı sürekli kontrol altında tuttu.

Kanserden iz yok

Hasta bir hafta içinde iyileşmeye başladı. Altı hafta sonra normal kilosuna dönmüştü. Arigo'ya bir kez daha muayeneye gitti. Ve hayati tehlikeyi atlattığını söyledi. İki ilaç daha yazdı. Üçüncü ziyaretinde ise, kadın tümüyle iyileşmişti.

Tıp susuyor

Jose Arigo 1971'de bir trafik kazasında öldü. Öleceğini önceden biliyordu ve bunu çevresindekilere de söylemişti. Hastaları tedavi etmede kullandığı yöntemler halen bilinmiyor. Tıp çevreleri olaya karşı çıkamıyor ve inkâr edemiyor. Çünkü ortada, Arigo'nun iyileştirdiği 2,5 milyona yakın hasta var. Arigo ise hiçbir zaman bu işi nasıl başardığını açıklamadı. Sadece **Hz. İsa**'nın ve Dr. Fritz'in yardımları olduğunu söylemekle yetindi.

Yılanın gizledikleri

Orta Amerika'nın geçmişinde yer alan Aztek ve Maya gibi uygarlıkları tam olarak açıklamak ve tarihteki gerçek yerlerine yerleştirmek bir türlü mümkün olmadı. Onların kullandıkları bir yılan sembolünün gizemi karşısında bile araştırmacılar çaresiz durumdalar...

İSPANYOLLAR 16. yüzyılın başlarında Orta ve Güney Amerika'ya ilk kez ayak bastıklarında hayretler içinde kaldılar. Çünkü burada kendileri için tamamıyla yeni ve âdeta değişik bir dünya vardı. Özellikle Meksika ve Peru bölgelerindeki uygarlıklar son derece gelişmişti.

İleri teknoloji ve ilkel yaşam düzeyi

Bunların özellikle mimari, sanat, gökbilim ve matematik alanlarında ulaştıkları düzey, 20. yüzyıl uygarlığı ile hemen hemen aynıydı. Hatta bazı noktalarda daha da ileriydiler. Fakat, bunun yanı sıra yaşam düzeyleri oldukça ilkeldi. Belki de bu durum, tarıma dayalı yaşamın, doğayla iç içe olmanın ve içedönük kapalı bir toplum olmalarının doğal sonucuydu. Belki de başka bir neden vardı.

Teknik açıdan gayet gelişmiş olmalarına rağmen, Kuzey Amerika'daki Kızılderililerde olduğu gibi çeşitli yer, gök ve Mısır Tanrıları vardı. Kuşkusuz bu Tanrıların içinde en önemlisi, yaşamın ayrılmaz bir öğesi olan Güneş Tanrısı idi.

İnşa ettikleri çeşitli yapılar ile, doğanın gizemli güçlerini keşfedeceklerine, hatta gökyüzü cennetlerine ulaşabileceklerine inanırlardı. Gökbilim bilgilerini de bu inançları sayesinde elde etmiş olabilirlerdi.

Her köşede bir yılan

Yılan sembolü, Orta Amerika toplumlarında çok yaygındır. Onların da, tıpkı kuzeydeki diğer kabileler gibi "Yılan Tanrıları" vardı. Bu inançlarına uygun olarak eserlerinde çok sık olarak yılan sembolünü kullandıkları görülüyor. Öyle ki, bu bölgedeki arkeolojik kalıntıları gezen bir turist, hemen hemen her köşede bir yılan motifine rastlar.

Sözgelimi, Meksika'nın Yukatan eyaleti sınırları içinde bulunan Chichen Itza'daki Savaşçılar Tapınağı'nın girişinde, iki yanda iki tane çıngıraklı yılan motifi var. Daha batıda, Teotihuacan'daki Quetzalcoatl Tapınağı'nın duvarlarını da yılanlar süsler. Yukatan'ın güneybatısındaki Chenes yöresindeki bir tapınağın girişinde ve Aztek Krallığı'nın başkenti Tenochtitlan'daki (bugünkü Mexico City) birçok yapıda da hep yılan figürüne rastlanır.

Yılan sembolünün yaygınlığı

Yılan sembolü, Orta Amerika kültürlerinin ilk zamanlarından beri en karakteristik unsurlarından biri oldu. Amerika kıtasının bilinen en eski uygarlıklarından biri olan Olmeklerin (M.Ö. 1500) Yılan Tanrısı, "tepeli bir yılan" idi. Tepeli yılan figürü, çoğu Olmek yapıtında, bir yılanın ağzından çıkan bir insan kafası şeklinde tasvir edilir. Bu gizemli anlatıma sonradan gelen Maya ve Zapotek kültürlerinde de rastlanır.

Azteklerde Yılan Tanrılar

Azteklerin yılan biçiminde tasvir ettikleri Tanrıları vardı. Bunlardan biri olan, 7 yılanlı Chicomecoatl, dünya ruhu ve bereket Tanrıçasıdır. Bir diğeri ise Ana Tanrıça Coatlicue' dir. 1824'te Mexico City'deki bir katedralin altında bulundu. Heykelin yüksekliği 2.4 metredir.

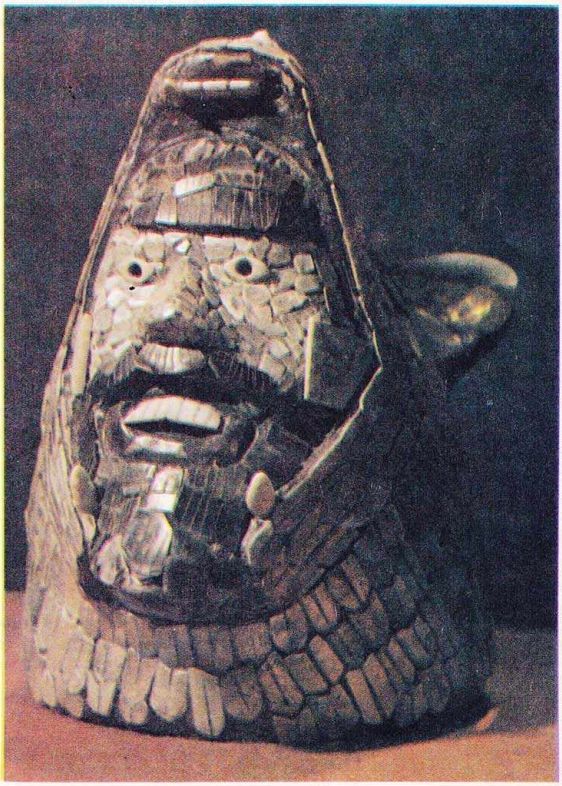

Orta Amerika'nın ünlü yılan Tanrısı Quetzalcoatl. Deniz kabuklarından yapılmış bu Toltek yapıtında Quetzalcoatl, efsanede anlatıldığı gibi, yeryüzünü simgeleyen bir yılanın ağzında görülüyor (altta).

Tanrı Quetzalcoatl'ın sembolü Tüylü Yılan'ı gösteren bir taş oyma. Burada, muhtemelen Venüs ile Güneş'in gökteki kavuşumları da anlatılıyor olabilir (solda).

Meksika-Yukatan'daki Chichen Itza yöresinde bulunan Savaşçılar Tapınağı'nın girişi. Her iki yanda dev çıngıraklı yılan tasvirleri görülüyor (altta, solda).

Stilize bir yılanın ağzında, sabah yıldızı (Venüs) olarak tasvir edilmiş Tanrı Quetzalcoatl (Toltek) (altta).

Görünüşü çoğu kişi tarafından bir canavara benzetilir. Biraz ürkütücü olduğu söylenir. Baş kısmında, burun buruna iki yılan başı yer alır. Diğer yılanlar ise Tanrıçanın eteklerine sarılmış durumdadır. Omuzlarında da yılan gibi kıvrımlı apoletler vardır.

Çıngıraklı yılan, Aztekler için özel bir anlam taşırdı. Öyle ki, çıngıraklı yılan tarafından ısırılan bir Aztekli, oldukça saygın bir kişi olurdu. Çünkü inanışa göre, böyle bir kişi Tanrılar ile temasa geçmiş biri olarak kabul edilirdi.

DARKMALT

Mayalarda

Yılan imajı Mayalarda, diğer kültürlere oranla çok daha yaygındır. Mayalar, dünyayı bir gölde gezinen bir timsah, göğü de çift başlı bir yılan olarak düşünürlerdi. Çift başlı yılan, kurak bir bölge olan Yukatan'da yağmuru simgelerdi. Mayaların, bol renkli ve görsel anlatımlardan oluşan kutsal kitaplarında sık sık yılan figürlerine rastlanır.

Bu kitapların kimi yerinde de, ok saplanmış kırmızı bir yılan tasvir edilir. Uzmanlar, Mayaların işte bu sembol ile kuraklığı ve kıtlığı anlatmak istediklerini düşünüyorlar. Çift başlı yılanın başlarından birinin Güneş'i, diğerinin de Nohoch Ek'i ya da Venüs'ü simgelediği tahmin ediliyor.

Fakat ne yazık ki, Mayaların gizemini büyük ölçüde çözeceği sanılan bu kutsal kitapların çoğu, İspanyol istilacılar tarafından ya tahrip edildi ya da yok edildi. Kuşkusuz aynı durum, bugün hâlâ çözülemeyen, Mayaların o kendilerine özgü hiyeroglif yazıları için de söz konusu.

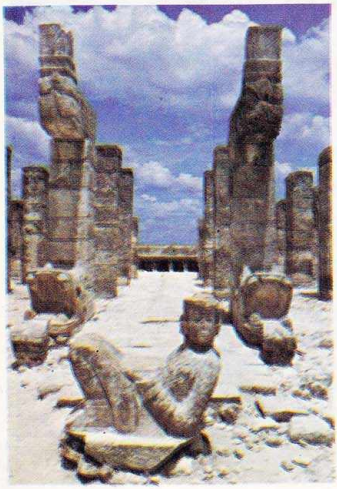

Orta Amerika'ya özgü bir sembol

Meksikalı tanınmış Mayabilimci **Jose Diaz-Bolio**'nun bu konuya ilişkin bulguları hayli zengin. Ona göre, Eski Yukatan'da Tanrısal bir güç olarak kabul edilen çıngıraklı yılan sembolüne sadece Amerika kıtasında rastlanıyor.

Bolio'ya göre daha ilginç olan bir nokta da, Mayaların, özellikle Uxmal ve Palenque yörelerinde inşa ettikleri yapılarda kullandıkları mimari tekniktir. Burada da çeşitli pozisyonlarda yılan tasvirlerine rastlanır. Örneğin Bolio, Chichen Itza'daki stilize yılanların tüylü kuyruklarının, iki gündönümünü simgelediğini ileri sürüyor.

Çıngıraklı yılanın özelliği

Yukatan'ın doğu kıyısındaki Zama-Tulum'da ise, başları aşağı doğru dönük olan iki çıngıraklı yılan tasviri var. Bu yılanlar ters

"U" harfi şeklindedir. Kuyruk ve başları aşağı doğrudur. Bolio bu tür bir anlatımla, güneşin doğuşunu, yükselişini ve ufka inişinin simgelendiğini düşünüyor. Uzun araştırmalardan sonra da şu sonuca vardı: *"Çıngıraklı yılan dünya tarihinin en gizemli sembolüdür."*

Tüylü Yılan

Bu gizemli sembolizm "Tüylü Yılan"da da görülür. Tüylü Yılan ya da Quetzalcoatl, Azteklerin en büyük ve en önemli Tanrısıdır. Köken olarak, "quetzal" ve "coatl" sözcüklerinden oluşur. Coatl, Aztek dilinde yılan demektir. Quetzal ise, sadece güneydoğu Meksika ile Guetemala'nın bazı yörelerinde yaşayan, renkli ve parlak tüyleriyle görkemli bir görünüşü olan nadir bir kuş türüdür.

Tüylü Yılan'ı eserlerinde ilk kez kullanan Olmeklerdir. Sonraları diğer kültürlere yansımıştır. Araştırmalar, Quetzalcoatl'ın her kültürde değişik biçimlerde anlatıldığını ortaya koyuyor. Sözgelimi, bugün Mexico City'deki Ulusal Müze'de bulunan bir taş oymada, tüylü bir yılanın ağzının içinde "batmakta olan bir güneş" görülür. British Museum'da bulunan bir diğer örnekte de, Meksika'daki benzerinin aksine, yine bir yılanın ağzının içinde, fakat bu kez de "doğan bir güneş" tasviri vardır.

Bir halk kahramanı ve Tanrı olarak Tüylü Yılan,Eski Meksikalılar için,insan yaşamının doğa ile bütünleyici bir işleve sahip olan önemli bir öğesidir.

Çoğu araştırmacıya göre de Tüylü Yılan, Venüs gezegeni ya da Sabah Yıldızı'dır. Venüs, Eski Meksikalılar için göğün en parlak yıldızıydı.Onlara,gecenin ürkütücü karanlığından kurtarıp, güneşin geri döneceğini müjdeleyen bir işaretti. Tüylü Yılan aynı zamanda bilginin, şiirin ve şifanın ruhu idi. Barışın kurucusu, iyilik sembolü, yaşamın soluğu ve göksel krallığın yaratıcısı idi. Tüylü Yılan'ın temsil ettiği gücün Eski Meksika'nın en yerleşik dinsel geleneklerinden biri olan "Tanrılara kurban verme", törenlerine karşı oluşu, oldukça ilginç bir noktadır. Çünkü bu tür bir özelliğe, hemen hemen hiçbir inanç sisteminde rastlanmaz.

Araştırmacılar, Tanrı-Kral Tüylü Yılan'ın, Azteklerin Meksika'da güçlü bir şekilde ortaya çıkmalarında en önemli etken olduğu görüşünde birleşirler. Aslında, Tüylü Yılan Tanrısı ile Güneş ve Savaş Tanrısı Huitzilopochtli eşit konumdaydı.Öte yandan, hem kötülüğün temsilcisi hem de Kaderin Efendisi, Tanrı Tezcatlipoca da (dumanlı ayna) Azteklerin içsel yaşamlarının ayrılmaz bir unsuruydu. Böylelikle de, Tüylü Yılan Tanrısı ya da Huitzilopoctli ile Tezcatlipoca, Azteklerin için bir tür ikili denge unsuru oluyordu. Bir yanda iyilik, bir yanda kötülük, ikisi de yaşamla iç içe...

Baştan çıkarılan bir Tanrı

Eski bir Meksika efsanesinde, Tüylü Yılan'ın

Dünya'yı yaratan Tezcatlipoca'nın bir görünümü olan, Tanrı Xipe Totec'in başının arkadan görünüşü. Tezcatlipoca'nın ana sembolü olan dumanlı ayna imajını taşır. Duman ve alevler, daire şeklindeki bir aynadan yükselirken görülüyor (üstte).

Tezcatlipoca'nın hizmetkârı büyücü-Tanrıça Tlazolteotl. Quetzalcoatl'ı büyülü bir içki ile kandırdı (üstte).

Daha fazla bilgi için:
Cottle Burland and Werner Forman, *The Aztecs*, Orbis 1975.
John Michell, *The flying saucer vision*, Abacus 1974.
Roy Stemman, *Atlantis and the lost lands*, Aldus, 1976.

ya da Quetzalcoatl'ın, Tezcatlipoca tarafından nasıl kandırılıp, saflığını kaybettiği anlatılır. Efsaneye göre, Tezcatlipoca'nın hizmetkârı büyücü-Tanrıça Tlazolteotl, Tüylü Yılan'a büyülü bir içki içirir. İçkinin etkisiyle kendinden geçen Tüylü Yılan'ı baştan çıkarmak, Tlazolteoti için çok kolaydır ve böylece ona sahip olur.

Bir Tanrı'nın kendini cezalandırması

Bundan sonra, Tüylü Yılan bilmeden de olsa işlediği bu günahtan ötürü çok utanç duyar. Ve bir gün yılan derilerinden yapılmış bir "sal" ile (**John Michell** gibi bazı araştırmacılar, bunun uçan bir cisim olduğunu öne sürerler) Meksika'dan ayrılarak, güneşin doğduğu yöne doğru yola çıkar. Böylece, bir Tanrı kendi kendini cezalandırmış olur.

Sonradan yapılan araştırmalar ile, bu ilginç öykünün gerçekleştiği tarih saptandı. Bugün Viyana'da bulunan, Azteklerin kutsal kitabı Teoamoxtli'den anlaşıldığına göre, Tüylü Yılan Tanrısı'nın Meksika'dan ayrıldığı gün, Venüs, Güneş'in çok yakınındaydı ve aynı gün güneş tutulmuştu. Bu bilgiden yola çıkan araştırmacılar, Greenwich Gözlemevi kayıtlarını incelediler ve söz konusu tarihin M.Ö.16 Temmuz 750 olduğunu buldular.

Karaya çıkan deniz canavarı

İşin ilginç yanı, Tezcatlipoca, Tüylü Yılan Tanrısı gibi saf ve iyi bir Tanrı olmadığı halde, Aztek mitolojisine göre dünyanın yaratıcısıdır. Aynı efsanenin, yaradılışla ilgili olan kısmı da şöyle: Dünya yaratılmadan önce, her yer sularla kaplıydı. Ve bu suların derinliklerinde yaşayan bir canavar vardı. Tezcatlipoca, canavarı su yüzüne çıkarabilmek için, bir ayağını yem olarak kullanarak suya soktu. Canavar yukarıya çıkıp, Tezcatlipoca'nın ayağını kopardı. Fakat Tezcatlipoca da canavarı yakalayıp ağzını yardı.

Bundan sonra, canavar bir daha derin sulara dönemedi ve su yüzeyinde yaşamak zorunda kaldı. Ve canavarın sırtı, yeryüzünü oluşturdu. Mayaların da, Azteklerin de, yeryüzünü bir timsahın sırtı olarak kabul etmeleri, efsanedeki canavarın bir timsah olduğunu akla getiriyor.

Yılanın sırrı!

Timsah, yılan ve ejderha sembollerine dünyanın birbirinden uzak çok farklı yörelerinde rastlanır. Bunlar, mitolojilere, efsanelere hep yaşamın en önemli unsuru olan bir güç ya da enerji şeklinde konu olurlar. Kuşkusuz, bunların içinde en eski ve en yaygın olanı yılandır. Hemen hemen tüm dinlerde ve mitolojilerde yılandan söz edilir. Ve hep ikili bir görünüm içinde ele alınır, iyilik ve kötülük...

Yılan, niçin bu denli kalıcı bir sembol olmuştur? Acaba, sadece insan zihninin yarattığı hayali bir olgu mu? Yoksa tüm bunlarda birazcık da olsa, bir gerçek payı var mı?..

Ateşin yakamadıkları

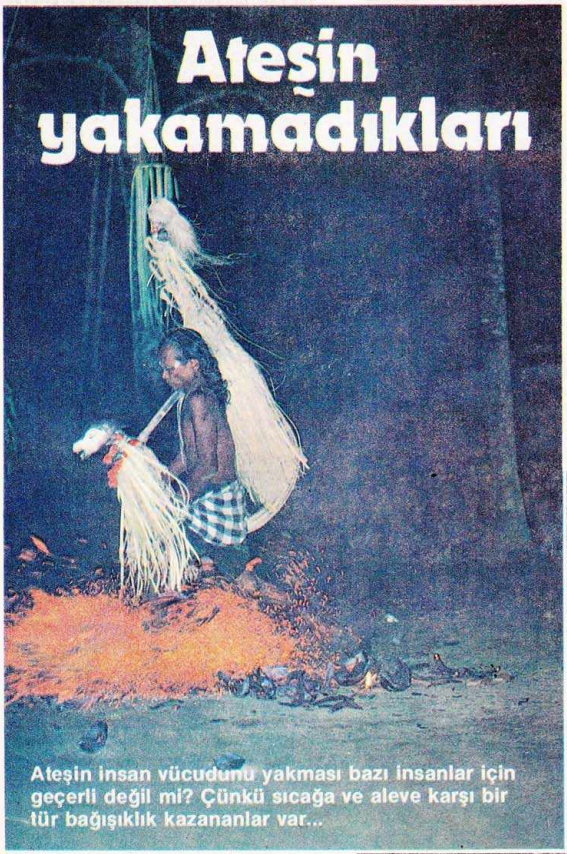

Ateşin insan vücudunu yakması bazı insanlar için geçerli değil mi? Çünkü sıcağa ve aleve karşı bir tür bağışıklık kazananlar var...

İNSANOĞLUNUN yerçekimine meydan okuyup havaya yükselmesi gibi, ateşe aldırmayıp yanmaması mümkün mü? Tarih boyunca bütün kıtalarda bu özelliklere sahip kişiler görüldü. Hâlâ da görülmeye devam ediyor.

Ateşten etkilenmeme konusunda olağanüstü ilgi toplayan gerçek bir öykü 7 Eylül 1981'de **New York Herald** gazetesinde yayınlandı.

Sıcak küreği tabanına dayadı

Amerika'da Maryland'da oturan Eastonlu **Coker** bir demirciydi. Uzun süreden beri sıcağa bağışıklığıyla tanınırdı. Çevrede yaşayan kişilerle basında çalışanlardan oluşan bir komite, kendisini denemek için iznini istedi. O da kabul etti. Demircinin ocağında önce bir küreği akkor hale gelinceye kadar kızdırdılar. Coker ayakkabılarını çıkardı ve sıcak küreği tabanına dayadı. Siyahlaşıncaya kadar da tuttu.

"Yanmıyorum" diye bağırdı

Sonra bir kurşun parçası ısıtılarak eritildi. Coker, katılaşıncaya kadar bununla ağzını çalkaladı. Ellerini içinde ateş bulunan demirci fırınına soktu. Korlaşmış kömürleri sakince aldı. Bunları avucunda tutarak kendisini izleyenlere gösterdi.

Son olarak da ateşten kıpkırmızı kesilmiş rasgele bir demir parçası aldı. Kayıtsızca *"Yanmıyorum"* diye bağırdı. *"Çocukluğumdan beri ateşi ellemekten hiç korkmadım"*

Coker bir gösteri yapmıyordu. Bu şaşırtıcı olay, ona göre, yaşamın basit bir gerçeğiydi.

Yanan odunları tutuyor

1927'de New Yorklu Doktor **K.R. Wissen** de buna benzeyen bir demirci olayını, çalıştığı hastaneye rapor etti. Doktor, Tennessee Dağları'na av gezisine çıkmıştı. Bölgede yaşayan genç bir demirciye rastladı. Genç, yanan

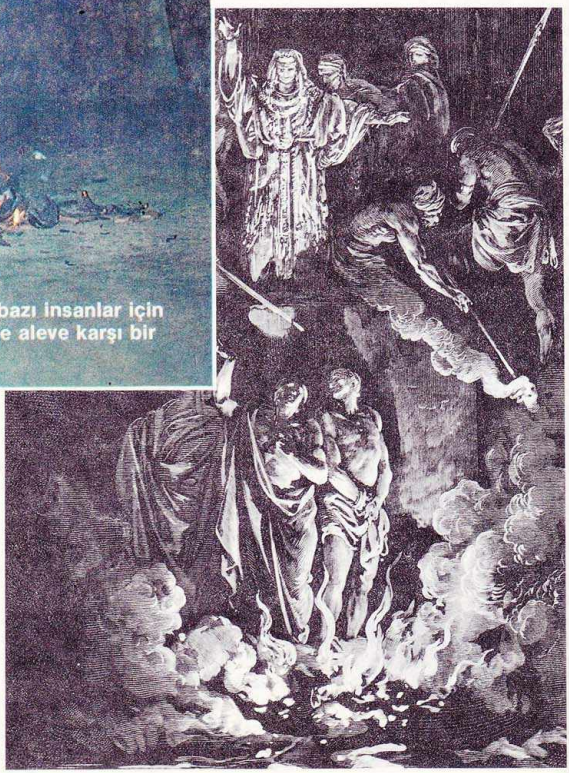

odunları elinde tutabiliyordu. Bu sırada ne acı çekiyordu ne de eli yanıyordu.

Demirci, Dr. Wissen'e bu gizemli yeteneğini daha çocukluğunda keşfettiğini söyledi. Elini, ocağa soktu; kıpkırmızı olmuş bir at nalı aldı. Coker gibi, o da, böyle bir yeteneğinin bulunduğunu kesinlikle kabul ediyordu.

Yanmadan kurtuldular

Kimi kişilerin aşırı sıcağa karşı bağışıklıkları yüzyıllardır izleyenleri şaşırtıyor ve merak konusu oluyor. Örneğin Asya'da Şaman toplumunda kişiler kendilerini ateşe dayanıklı kılmasını biliyorlardı. Demirci Coker gibi kişilerse bağışıklıklarını rastlantıyla elde etmişlerdi. Yanmayan bu insanlara çağlardan beri her kıtada rastlanıyor.

Kutsal Kitap'ta **Nabukadnezzar**'ın içinde her zaman ateş bulunan fırınında, kurban edilmeye niyetlenilen **Şadrak, Mesak** ve **Abednego**'nun öyküsü yer alır. Bu 3 kişi fırına atılırlar ve yanmazlar. Kutsal Kitap'ta ateşin çok sıcak olduğu da anlatılır. Öyle ki, Şadrak' la arkadaşlarını ateşe atanları öldürür. Bu konuda şunlar yazılı: *"Prensler, valiler, denizciler ve kralın danışmanları toplandılar. Bu adamların gövdelerini ateşin etkilemediğini gördüler. Ne saçlarının tek bir teli alazlandı, ne giysilerine bir şey oldu, ne de yanık kokusu çıktı."*

Klasik çağ yazarlarında

Plato ve **Virgilus** gibi klasik çağ yazarları sıcak kömürlerin üzerinde yanmadan yürüyen insanları anlatıyorlar. M.S. 3. yüzyılda Yeni Platoncu **Porphyrus** ile öğrencisi **Iamblichus** ateşten etkilenmemeyi incelediler.

Tanrısallıkla, ruhun göğe yükselişiyle ve kendinden geçme durumlarıyla ilgisi olup olmadığını araştırdılar. "Ele geçirilmiş" kimi medyumların ateşe atıldıklarında ateşin içinden geçtiklerinde acı çekmediklerini, yanmadıklarını yazdılar.

Kilisenin uygulaması

İlkçağ ve ortaçağ kiliselerinin kayıtlarında azizlerin havada durma, şifa verme, bir maddeyi havada taşıma gibi etkinliklerinin öyküleri var. Ayrıca ateşe bağışıklıktan da söz ediliyor. Bunların bir bölümünün uydurma ya da abartma olduğu ileri sürülebilir. Fakat bir kısmının gerçeğe uygunluğu kanıtlanmıştır.

Bir de "ateşten gömlek" öyküleri var. Bunlar dinsel anlaşmazlıkları çözümlemek için kilisenin tuttuğu bir yolun sonucu olarak ortaya çıktılar. 1062'de Aziz **Peter Aldobrandini** Floransa Piskoposu'nu rüşvet almakla suçladı. İnce uzun bir koridora kıpkırmızı hale gelmiş kömürler döşendi. Koridorun iki ucunda da birer şenlik ateşi yakıldı. Peter, şenlik ateşinin içinden geçti. Kömürlerin üzerinden yürüdü. Ne ayakları ne de giysisi vardı. Piskopos, onu izlemeyi kabul etmedi. Görevinden ayrılmayı yeğledi.

Daha sonra, 13. yüzyılın ortasında **Giovanni Buono** adlı başka bir keşişe "kutsal" unvanı verildi. Kiliseye olan bağlılığını yanan kömürlerin içinde gezinerek gösteriyordu. Sanki bir çayda ayaklarını yıkar gibiydi. Bunun yarı gizemli bir olay olduğunun kabul edilmesi uzun bir zaman aldı.

Günümüzde, Bali adalarında kendinden geçen dansçı, yanan ateşin üzerinde biraz sonra yanıp kül olma tehlikesiyle karşılaşacak gibi gözüküyor. Ancak, dansını hiç yanmadan bitiriyor (solda üstte).

Kutsal Kitap'ta Kral Nabukadnezzar'ın Şadrak, Mesak ve Abednego'yu yanan fırına atması, onların yanmadan kurtuluşları anlatılır (solda altta).

Günümüzde turist çekmek için ateş üzerinde yürüme. Gezi düzenleyen kuruluşlar, Fiji'de Korolevu Kumsal Oteli'nin önünde akkor hale gelmiş taşların üzerinde isteyerek yürüyen gönüllü yerlilerin fotoğraflarını çekerler (üstte sağda).

19. yüzyıldan kalma bir gravür Thailand'da geleneksel ateşte yürümeyi gösteriyor. Aşırı sıcak taşlar bir çukurun içine yerleştirildi. Yalnızca özel kişilere, doğuştan yanmayanlarla gizemli büyü törenlerine katılanlara bir şey olmazdı (altta).

Ateşle verilen şifa

1637'de Fransız Cizvitlerinden Papaz **Paul Lejeune**, Quebec yakınında yaşayan Huron Kızılderililerinden gördüklerinden çok etkilendi. Gerçi, aynı zamanda da büyük bir üzüntü duydu. Lejeune, Kızılderilileri Hıristiyan yapmak için görevlendirilmişti. Fakat, onların büyücüleri din değiştirmek istemiyorlardı. Hatta bu nedenle kendi güçlerini ortaya koymak için bir gösteri hazırladılar. Bu da hastaların kızgın taşlarla iyileştirilmesiydi. Lejeune, şunları yazıyor:

"Bana inanabilirsiniz. Çünkü kendi gözlerimle gördüğüm bir şeyi anlatacağım. Büyücü doktorlar yanan odunları araladılar. Yanan ateşin içinde bulunan taşları topladılar. Ellerini arkalarında kavuşturdular ve taşları dişlerinin arasına aldılar. Onları hastalarına götürdüler.

Bir süre dişlerini gevşetmeden ağızlarında tuttular. Daha sonra bu taşları ellerine alarak hastaların gövdelerini ovdular. Kömürleri akkor haline gelmişti. Ne büyücülerin ne de hastaların ciltlerinde en küçük bir etkilenme belirtisi olmadı..."

Fransa'da kilisenin çaresizliği

1731'de Fransa'da Katolik Kilisesi'yle kilise dışından yetkililer birleştiler. İsteri kökenli olayları incelediler. Bu olaylar, dört yıl önce, kilise öğretilerine karşıt düşüncede olan Jansenist **François de Paris**'nin ölümünden sonra ortaya çıkmıştı.

De Paris'nin yolunu izleyenlerin, onun St. Medard'daki mezarı başında toplanarak çır-

pındıkları bildirilmişti. Topaç gibi dönüyorlardı. Kolları, bacakları akıl almaz biçimde bükülüyordu. Havada duruyorlardı. Kral XV. **Louis** mezarlığın kapatılmasını buyurdu. İnceleme kurulunun başına bilinmeyen olayların araştırıcısı **Carré de Montgeron**'u atadı.

Montgeron buna benzeyen bütün olayları araştırdı ve ayrıntılı bir rapor hazırladı. İki rahiple sarayda görevli sekiz kişi ona, ateşten yanmayan **Marie Souet**'den söz etmişlerdi. Marie keten bir örtünün dışında, çıplak olarak kendinden geçiyordu. Bu sırada gövdesi kaskatı kesiliyordu.

Yanan bir ateşin üzerinde 35 dakika asılı kalmıştı. Alevler her yanını sarmakla birlikte, ne Marie'ye ne de giysisine bir şey olmuştu. Montgeron gördükleri karşısında çok şaşırmıştı. Ruhçuluğa karşı bir yakınlık duygusuyla olayı incelemeye başladı. Ancak, yetkililer buna sinirlendiler; onu Bastille'e kapattılar. Kilise çaresizdi.

İngiliz yazarın gördükleri

Ünlü İngiliz yazarı **John Evelyn** 8 Ekim 1672' de Lady **Sunderland**'in evinde, akşam yemeğinden sonra düzenlenen "Ateş Yiyen Richardson" gösterisini kaleme aldı:

"Gözlerimizin önünde, yanan kömürlerin üzerindeki kükürte oburcasına saldırdı. Çiğneyerek yuttu. Bir bira bardağını eritti ve hemen yedi.

Sonra, yanan bir kömürü dilinin üzerinden aldı. Üzerine çiğ bir istiridye koydu. Kömür yanıncaya kadar havada üfledi. İstiridye yarılıp pişinceye kadar bunu ağzında tuttu.

Daha sonra, ziftle balmumunu kükürtle eritti. Alev alınca içti. Uzun bir süre ağzından alevler çıktığını gördüm. Ayrıca, kalın bir demir parçası aldı. Ütücü kadınların kullandıklarına benziyordu. İyice ısıttıktan sonra dişlerinin arasında tuttu. Sonra, eline aldı. Taş fırlatır gibi attı. Ancak, çok uzun süre tutmamaya özen gösterdiğini gözlemledim..."

Home'un gösterileri

İngiliz yazarın yazdıklarına göre, o gün bir başka birisi de gösteri yaptı. Bu da havaya yükselmesiyle ünlü medyum **Daniel Dunglas Home**'du (Bkz. sayfa 73). Savaş muhabiri ve subay Lord **Adare** ile avukat **H.D. Jencken**, 1868'de Home'un düzenlediği bir gösteriyi yaşadılar.

Home, ocakta yanan ateşi karıştırdıktan sonra yüzünü yanan kömürlere gömmüştü. Yıkanırmışçasına yanan kömürleri yüzüne çarpmıştı. Home, bağışıklığını izleyicilere de geçirir gibiydi. Onlara ellerinin üzerindeki yanan kömürleri tutturmuştu. İzleyiciler yanmamıştı.

Daha şaşırtıcısı **S.C. Hall** ailesinin evinde düzenlenen gösteriydi. Hall'ler sadece sanat dünyasında değil, aynı zamanda ruhsal olaylar alanında da ünlüydüler. Onların daima misafirlere açık olan evlerinde Home, yanan koskoca bir kömür parçasını aldı. Kömür parçası o kadar büyüktü ki, ancak iki eliyle tutabilmişti. Bunu Bay Hall'ün başının üzerine koydu. Bay Hall, kömürün ılıklığını hissettiğini, ama sıcak olmadığını söyledi.

Aziz Alexander ve Eventius, Theodulus ile birlikte. Hıristiyanlara eziyet eden Aurelius tarafından ateşe atıldıktan sonra alevlerden kurtulmalarını kutluyorlar (sağda).
Bir Hint fakiri, ateşin üzerinde tepesi aşağı durarak akıl almaz tekniğini sergiliyor (altta).

Fiji adalarından bir olay

Home'un gösterileri Adare ve Sir **William Crookes** gibi ileri gelen kişileri şaşırtıyordu. Öte yandan, İngiltere'ye dünyanın başka yerlerinden ateş üzerinde yürüme, elde ateş tutma olaylarının öyküleri gelmeye devam ediyordu.

Örneğin gezgin **Basil Thompson, "Güney Denizi Öyküleri"** adlı kitabında Fiji adalarında gördüğü olayları anlatır. Bir grup adalı uzun bir çukur açmışlardı. Bunun içine yerleştirdikleri aşırı derecede sıcak taşların üzerinde yürümüşlerdi.

Thompson en yakınındaki taşlardan birine dokunur dokunmaz yanmıştı. Yarı çıplak Fijililerse, yalnızca çukurun içinde yürümekle kalmamışlar, ayak bileklerine bağladıkları kuru otlar da yanmamıştı.

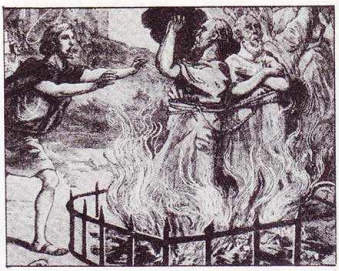

Tibet'te yanmayan Buda rahipleri

İngiltere'de Genç Evliler Derneği'nin üyeleri 1904'te Tibet'i tanıma gezisine çıktılar. Buda rahiplerinin alevlerin içinde, yanmaksızın hareketsiz durabildiklerini gördüler. Aynı zamanda bu rahipler ısı sıfırın altına düştüğünde de safran renkli incecik giysileriyle saatlerce soğukta oturabiliyorlardı. Tanık olan kişiler, toplumda bir yere gelmiş, zeki ve tarafsızdılar.

Bilinmeyen gerçek

Profesör **E.R. Dodds "Klasik Çağda Olağandışı Olaylar"** adlı kitabında olağanüstü olayların karşılaştırılmasının güçlüklerini özetliyor. Günümüze gelen kanıtlarını inceleyerek, anlatılan olayların, tarihin başka dönemlerinde ortaya çıkan olaylarla karşılaştırılmasının amaca yararlı olabileceğini ileri sürüyor.

Ateşten etkilenmeyen insanlar olayıyla her çağda ve ülkede bu konuda anlatılan öykülerin arasındaki benzerlikler olduğu kesin! Bu olayların gerçek olduğunu kabul etmek demek, bilinmeyen bir gerçeğin varlığını da kabul etmek demektir!

Ateşte yürüyenler. Sayfa 433'te.

Ruhsal dünyayı arayış

Ruhçuluk alanının önemli isimlerinden biri de Baykur Bilgin. Yıllardan beri eşi ve yakınlarıyla birlikte yaptığı deneyleri idare ediyor. Normalüstü olaylara karşı yoğun ilgisini sürdürüyor. Arkadaşımız Ata Nirun kendisiyle görüştü.

TÜRKİYE'DE RUHÇULUK alanında gelişme daha çok belirli kişilerin kişisel çalışmalarına dayanıyor. Bu kişiler, özel yaşamları ile toplumsal ilişkilerini bir bütün olarak ele alıyorlar. Bunlar genellikle elde ettikleri bilgileri ve deneyleri başkalarına kazandırmayı amaç ediniyorlar. Bazılarının da durumlarından yararlanarak kişisel iktidar ve güç sağlama yoluna girdikleri de görülüyor.

Baykur Bilgin, bu alanın ilginç ve deneyimli kişilerinden. Kendisi büyük iddialar veya amaçlar peşinde değil. Önce insanın kendisinin kazanılması gerektiğine inanıyor.

Kendisi, yaşamını, ruhçuluk alanındaki çalışmalarını BİLİNMEYEN'e şöyle anlattı:

Annesi ruhlarla ilişkili

Bilinmeyen: Çocukluğunuzu ve ailenizin yapısını anlatır mısınız?

Baykur Bilgin: *"1936 yılında Afyon'un Dereçine köyünde doğdum. Köyümüz Sultan Dağı'nın eteklerinde, doğasal güzelliği doyumsuz bir yerdir. Büyükannem ve büyükbabam dindar insanlardı. Annemse bir ermiş sayılırdı. Onu sürekli ruhlar ziyaret ederdi. Sevdiklerimizin ruhları bedenlenerek anneme görünürlerdi."*

Değişik medyumlarla çalışıyor

Bilinmeyen: Ruhçulukla ilginiz ne zaman ve nasıl başladı?

Baykur Bilgin: *"Ruhçuluk yöntemiyle, ruhlarla ilk temasımız* **Kadir Artam***'ın medyumluğu ile 1968 yılında başladı. İyi sonuçlar aldık. Sonra sırasıyla,* **Tansel Berksoy, Devran Timur** *ve eşim* **Ayşe Bilgin** *medyumluk görevini üstlendiler. O günden beri de bu ilişkimiz sürmektedir."*

Medyumun olağanüstü durugörüsü

Bilinmeyen: Yaptığınız deneylerden örnekler anlatır mısınız?

Baykur Bilgin: *"Size bir deneyimizi anlatayım. Medyumumuz Kadir Artam'ı hipnozla uyutmuştuk. Bu medyumumuz hipnotik uykuda, iyi bir durugörü medyumu olma özelliğini gösteriyordu. Uykudayken, diğer odalarda bulunan misafirleri ayrıntılarıyla anlatabiliyordu. O gün deney odasında bir de küçük bebek vardı ve ağlıyordu. Medyum, sesin kendisini rahatsız ettiğini ve engellediğini söyledi. Kendisini sessiz ve sakin bir odaya aldık.*

Bu odada, medyumun gücü iyice arttı. Gözleri kapalı ve örtülü olduğu halde, evdeki tüm eşyaları görüyor ve tarif ediyordu. Buna kapalı yerde olanlar da dahildi. Daha sonra, celsede bulunan **Reyhan** *Hanımın annesinin ve babasının evine gitmesini istedik. Medyum önce onların Konya'da olduklarını söyledi. Evin yerini, içini, dışını, tüm odaları ayrıntıları ile tarif etti. Bir kız kardeşin Ankara'da olduğunu söyledi. Kendisine bir kardeşin daha olduğunu hatırlatılınca, kalemi alıp Artvin yazdı. Sonra ekledi, belinde bir tabanca varmış. Sonra celse şu konuşmalarla devam etti."*

Baykur Bilgin: Bu insan silahla ne yapıyor?

Medyum: *"Asker, asker. Şu anda koğuşta yat-*

Medyum Ayşe Bilgin katalepside, operatör Baykur Bilgin ayakta (üstte). Medyum katalepside. On iki yaşındaki Deniz üzerine oturmuş (sağda).

maya hazırlanıyor." (Gerçekten Reyhan Hanımın kardeşi askermiş. Biz o ana kadar bilmiyorduk.)

"İnsan yalnız beden olsaydı, çok uzun mesafeleri aşan bu bilgiyi veremezdi. Bütün bu olaylar, ruhsal bir gücün, fizik sınırları aşarak, zaman ve mekân tanımadan serbestçe dolaşmasından ibarettir. Aslımızın, maddeden olmadığı hatırlatılmaktadır."

Elde edilen sonuçlar

Bilinmeyen: Şu anlattıklarınızdan, sizce ortaya çıkan medyumsal bilgi nedir?

Baykur Bilgin: *"Bu deneylerden şu sonuca ulaştık:*

1. Medyum, trans halinde aydınlığı ve karanlığı çok rahat seçebilmektedir.

2. Bazı karanlık yerler, telkin yoluyla aydınlatılabilmektedir.

3. Bazen de, göremiyorum ama birden aydınlandı demektedir. Olay kendiliğinden aydınlanmaktadır.

4. Parlak renkli cisimlerden daha sık söz etmektedir.

5. Renkleri ayrıntılı olarak seçebilmektedir.

6. Karanlık bir odadaki cisimleri, aydınlık odadakiler gibi görebilmektedir.

7. Trans hali ne kadar derinse, verilen bilgi o kadar doğru olmaktadır.

8. Duyarlılık bedenden dışarı taşmakta ve uzaklara ulaşabilmektedir.

9. Tüm bunlar sadece bedene ait olmayıp, bize ruhsal cevheri hatırlatmaktadır.

Bizce, bunlar önemli sonuçlardır. Deneylerin öğretici ve yönlendirici yanı budur."

Amcanın acısı medyuma geçiyor

Bilinmeyen: Ölmüş birinin ruhu ile yaptığınız bir görüşmeyi anlatır mısınız?

Baykur Bilgin, Ayşe Bilgin ve gruptan eğitimci Semra Erkan, eczacı Ömer Erkan ve kızları Meltem şifa çalışmalarında (en üstte).

Celse ve trans çalışmaları. Baykur Bilgin medyum Ayşe Bilgin'i hipnozla transa sokuyor (üstte).

Baykur Bilgin, Ayşe Bilgin ve gruptan Ömer Erkan, eşi Semra Erkan ve kızları Meltem hipnoz ve trans çalışmalarında (solda).

Daha fazla bilgi için:

Bedensiz Varlıklar - Ruh ve Madde Yay. - İst. 1983

Herkes İçin Medyumluk - Ruh ve Madde Yay. - İst. 1981

Medyumluk - Bilim Araştırma Merkezi Yay. - İst. 1980

Baykur Bilgin: *"Size 19 kişinin katıldığı bir celsemizi anlatayım. Medyumumuz şimdi rahmetli olan Tansel Berksoy'du. Benim mistik yanı çok güçlü bir amcam vardı. Dini bilgisi geniş, doğaya âşık biriydi. Tek kişiden korkardı, küçük amcamdan. O da çok farklı biriydi. Acımasız, eleştirici ve katı bir insandı. Zengindi ama hayırsızdı. Her iki amcam da öldüler. Büyük amcamın adı* **Faik,** *küçük amcamın ise* **Avni***'ydi. Şimdi size celseyi anlatayım."*

Baykur Bilgin: Avni Bey ile ilişkiye geçebilir miyiz?

Medyum: *"Birisi var. Selim, Selim. Bizi Avni'ye götürecek. Aranızda şüpheciler var. Kalbinizi Tanrı sevgisiyle doldurun. Ben öğreticiyim."*

Baykur Bilgin: Dünyadaki işiniz neydi? Kendinizi tanıtır mısınız?

Medyum: *"Topraklarım vardı, çok acı çektim. İstanbul'da yaşadım. Doğduğum yer kırsal bir yerdi. Adı Dereçine, çok güzeldi orası, ben bütün insanları severim."*

Baykur Bilgin: Biz Avni Beyi istedik ama konuşmanız ona değil, Faik Bey'e uyuyor.

Medyum: *"Ben Faik, şaşırdınız değil mi? Şimdi Avni'ye gidelim. Biraz bekleyiniz."*

Baykur Bilgin: Bize biraz bilgi verin, dinler hakkında konuşur musunuz?

Medyum: *"İyi olun, kalpleriniz iyilikle dolsun. Sadece ibadet yetmez. Hayvanlar da ibadet eder, siz öyle misiniz? Bu evreni tertemiz tutsanız, bizi uğraştırmasanız ya."*

Baykur Bilgin: Bize biraz daha kendinizi ve durumunuzu anlatın.

Medyum: *"Ben gene bastonumla yürüyorum. Bilirsiniz, bir kaza geçirdim. Parmaklarım, of, ayak parmaklarım koptu. Taşlar var, bir kaza, of. Parmaklarım koptu. Yeter buradan gidelim."*

O anda biz medyumu tutamıyorduk. Ağlıyor, çırpınıyor, feryat ediyordu. Gerçekten amcam, son yıllarında tren altında kalmış ve ayak parmakları kopmuştu. O anda acı çeken, medyum değil, amcamdı. Onun ruhu acısıyla, ıstırabıyla medyumun ruhunda yansıdı. Medyumu çok güç sakinleştirebildik.

Ruhsal ilişki sürüyor

Baykur Bilgin, halen çalışmalarına devam ediyor. Kendi deyimiyle pişmeye çalışıyor. Eşi Ayşe Bilgin, halen medyum olarak görevli. Kendisini hipnotik uyku sırasında izledik. Farklı bir sesle konuşuyor ve kişisel bilgiler veriyor. Ayrıca kataleptik uykuya kolaylıkla giriyor. Baykur Bilgin, eşinin kolunu uyuşturdu ve topluiğne batırdı. Ne bir acıma ne de bir kanama olayı olmadı.

Baykur Bilgin'in çalışmaları ruhsal dünyanın gizemine ışık tutacak nitelikte görülüyor. Kendisi tüm yaşamını bu işe adamış. Çevresine iyi niyetle ve tevazu ile bir şeyler vermeye çalışıyor. Kim bilir belki de, o ve onun gibileri ruhsal dünyanın sırlarını aydınlatacaklardır. Tabii insanların iyiliği için...

Geleceği bilmenin yolu

Astroloji şimdiye kadar gizemli ve herkesin anlayamayacağı çok özel bir alan olarak biliniyordu. Son yapılan araştırmalarla bilimsel olarak ele alındı. Aşağıda konuyla ilgili olarak yayınlayacağımız ilk yazıda "horoskop"un ne olduğunu ve gelecek olayların tahmininde ne ölçüde işe yaradığı inceleniyor.

HER GÜN, milyonlarca insan gazeteye göz gezdirirken "Yıldızınız diyor ki" gibi bir başlık altında yazılanlara bakmadan edemez. Üstelik hesaplara göre okuyucuların % 60'tan fazlası burada söylenenlere inanıyor. Birçok sohbet toplantısında laf döner dolaşır ve hep bir yere gelir:

"Burcunuz nedir?" "Ben Terazi'yim." "Aman ne iyi, sizinle iyi anlaşacağız, ben Kova burcundanım da!"

Horoskopun önemi

Astroloji denince insanın aklına hemen burçlar geliyor. Hepsi bundan ibaretmiş gibi. Aslına bakarsanız, sadece burçlarla işi kestirip atmak tamamen yanlış. Her bir insan için, doğduğu gün, ay, sene ve saatiyle dakikasına özel olarak hesaplanan *"horoskop"*lar önemli. Bu bir çeşit gök haritası, ama tam doğum anındaki Ay, Güneş ve diğer planetlerin konumlarına göre hazırlanmış bir harita oluyor. Yani, doğduğunuz anda, bulunduğunuz yerden göğün durumu ne ise, onu gösteren bir harita bu horoskop!

Burçlar gerekli!

Şimdi bu durumda, mesela *"Ben Terazi burcundanım"* demekle 24 Eylül-23 Ekim arasında doğduğunuzu belirtmekten fazla bir şey söylenmiş olmuyor. Ama, karşınızdakine *"16 Ekim'de doğdum"* diye cevap verseydiniz, o da *"Aman ne iyi, ben de 15 Şubat'ta doğdum"* diye karşılık veremezdi. Bu komik konuşma biçimini yoluna koymak için *"Yani siz Terazi'siniz, ben de Kova"* sözüyle lafını tamamlayıp sohbete bir anlam kazandırmak zorunda kalacaktı.

"Mars, geceleyin Akrep burcuna, gündüzün de Koç burcuna hükmeder. Etkisi erkeksi işlerde ortaya çıkar: Kılıç düellosu, beden hareketleri ve savaş sanatı gibi." "De Sphaera" adlı 15. yüzyıla ait astrolojiyle ilgili bir incelemeden resim (üstte).

Bir zamanlar Meksika'daki Tenochtitlan piramidinin ortasında duran büyük dairevi "takvim taşı." İç içe iki Zodyak çemberi Maya yılının bütün günlerini gösteriyor (solda).

Yıldızlarla ilgisi yok

Astrolojiden anlayanlar, en azından konuyu biraz bilenler bu gibi halk arasında sözü edilen burçlar ile işin asıl yönünün çok farklı olduğunu görürler. Hiç olmazsa, astrolojinin "Bakalım yıldızınız ne diyor?" gibi bir konuyla ilgisi olmadığını bilirler. Zaten, astrolojik hesapların içinde yıldızlarla ilgili bir şey de yoktur. Ama buna rağmen, bilim adamlarından gelen karşıt görüşlerin çoğu da bu gibi yanlış anlaşılmaya dayanıyor.

Mesela, ünlü İngiliz Gökbilimcisi Dr. **Harold Spencer Jones** bir yazısında bu konuda şunları yazıyor:

"Şurası kesindir ki, ne yıldızları gözlemleyen bir astrolog gördüm, ne de yıldızları bilim-

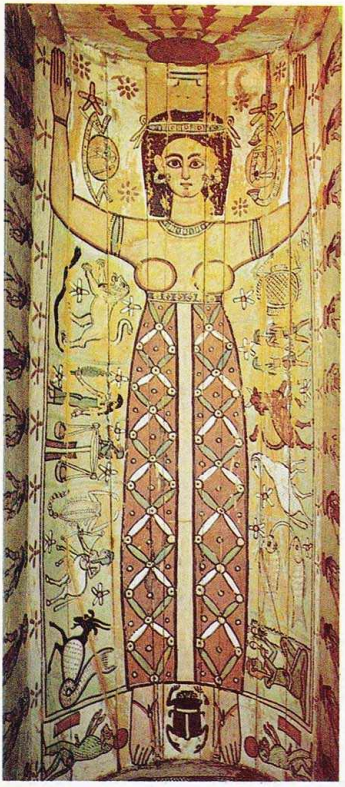

Şimdi British Museum'da duran bu tahta mumya sandukası eski Mısır'ın Teb şehrinden kalma ve bir zamanlar Şeyh Abdül-Kurna'nın lahdi olarak da kullanılmış. Burç işaretleri ile çevrelenmiş olarak Tanrıça Nut'u gösteriyor (solda).

sel olarak inceleyen birisinin astrolog olduğunu."

Aslında anlaşılıyor ki, astrolojiyi tam bir batıl inanç olarak niteleyenlerin çoğu, bu konuyu doğru dürüst inceleme zahmetinde bile bulunmamış kişilerdir. Gazetelerdeki "Yıldızınız diyor ki" köşesine inanmak ne denli safdillikse, entelektüellerin aşağılayıcı davranışları da o kadar dar görüşlülüktür, denebilir.

Kadim bir bilim: Astroloji

Gerçekte, astroloji, bilimlerin en eskileri arasındadır. 2000 yıldan fazla bir süre gök bilimle aynı sayılmış. İlk kez Babil krallığı zamanında ortaya çıkıyor. Eski Mısır'da ise çok yaygınlaşıyor. Eski Yunanlılar ve Romalılar tarafından da uygulanıyor. Diğer birçok bilimler gibi Araplar sayesinde günümüze kadar geliyor. Bilim olarak ayrıca eskiden Çin, Hindistan ve Orta Amerika'da da uygulanmış olduğu biliniyor.

Astrolojinin temelindeki ilke, Eski Mısırlı bir ermiş olan **Hermes Trismegistos**'in **(Ulu Hermes)** ortaya attığına inanılan ünlü bir deyimle belirtilir:

"Aşağıda olanlar yukarıdaki gibidir."

Yani, göklerde olup bitenler yeryüzündeki olayların durumunu yansıtır. Yunancada "gezegen" anlamına gelen planetleri, eski astrologlar yıldızlı göğün üzerinde maksatlı veya anlamlı olarak dolaşan Tanrı'lar zannetmişler. Onlara göre, bu erişilmez Tanrı'ların davranışları da yeryüzündeki insanların durumunu gösterebilirmiş.

Zodyak'ın 12 burcu

Daha sonra, astrologlar görmüşler ki, bu planetler gökyüzünde çok dar bir yolda hareket ediyorlar. Ekliptik denilen ve Güneş'in gökyüzünde çizdiği çemberden hiçbir zaman

Güneş'in burçlara ait takımyıldızlarda görünüşü. Dünya Güneş'in etrafında 12 ayda bir elips çizer. Eğer gün ışığında Güneş'in arkasındaki yıldızları görmek mümkün olsaydı, her ay Güneş'i belirli bir takımyıldızın içinde görecektik. Gece yarısı göğün güneyine baktığımızda, Güneş'in o gün durduğu yerin tam 180° karşıtındaki yıldızları görürüz (altta).

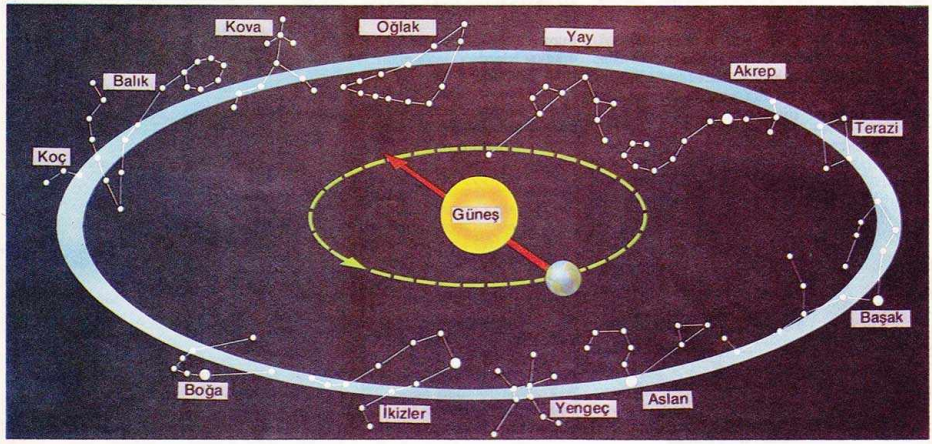

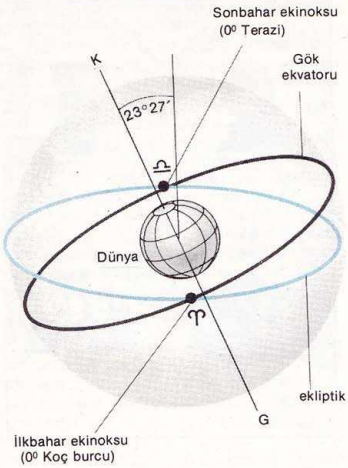

Bütün basit astronomik ve denizcilik hesaplarında Dünya gök küresinin tam ortasında duruyormuşçasına düşünülür. Dünya'nın ekvatoru da gök ekvatoruna karşılıktır. Güneş'in görünen hareketi de gökyüzünde ekliptik çemberini takip eder. Bu ikisinin arasında da 23° 27' lık bir açı vardır. Ekinokslar bu iki çemberin kesiştiği noktalardır. Biri ilkbahar başlangıcını diğeri de sonbahar başlangıcını gösterir (solda).

DARKMALT

uzaklaşmadan yol alıyorlar. Bu ekliptik çemberinin bulunduğu gökyüzü kuşağında görülen yıldız kümeleri ile planetlerin yerlerini belirlemeye çalışmışlar.

Güneş bu çemberi bir yılda tamamlarken 12 defa yeniay başladığı için de, 12 yıldız kümesi ayırarak, ekliptiği 12 burcun adı ile belirtmişler. O zamanlar bu burçların her biri ay ismi olarak kullanılıyormuş. Eski Babil'de, astrolojinin ortaya çıktığı devirlerde bu 12 yıldız kümesinin her birine efsanelerden seçilen hayvanların ve kişilerin adları verilmiş. Böylece "Zodyak" denilen burçlar kuşağı veya Yunancadaki karşılığı ile "hayvanlar çemberi" ortaya çıkmış...

Yıldız kümeleri yer değiştiriyorlar

Aslına bakarsanız, bu 12 yıldız kümesi eşit aralıklarla gökyüzünde yer alıyorlar. Biçim olarak da çok azı, verilen ada uygun bir görünüm taşıyor. Üstelik, en kötüsü, mesela Mars, Koç burcunda dendiği zaman, gece göğe baktığımızda Koç yıldız kümesinin önünde Mars'ı görmemiz gerekir. Ama, durum biraz değişik. Üç veya dört bin sene önce olsaydı, Koç burcu diye ayrılan yerde Koç yıldız kümesini bulabilirdik. Fakat zamanla bu yıldız kümeleri geriye kaymış bir durumdadır.

Bunun sebebi bugün biliniyor. Güneş ve diğer planetler aslında Dünya'nın etrafında dönmüyorlar. Diğer planetler gibi Dünya da Güneş'in etrafında dönüyor. Dünya'nın bu hareketinden dolayı, göğe baktığımızda Güneş'i her ay bir burçtan diğer burca geçerken görüyoruz.

Eskiden yerleri başkaydı!

Ancak, Dünya, Güneş'in etrafında dolanırken 23°27'lık bir eğim ile kendi çevresinde döner. Kuzey kutbu Güneş'e doğru yöneldiğinde kuzey bölgesinde yaz mevsimi vardır ve günler uzundur. Kışın da kuzey kutbu Güneş'in aksi yönüne eğildiği için günler kısa olur. Gün ile gecenin eşit olduğu zamana bir yılda ancak iki kere rastlanır. Bunlar da ilkbahar ve sonbahar başlangıçlarıdır. Ekinoks denilen bu durum ortalama 20-21 Mart ve 22-23 Eylül'de gerçekleşir.

Dört bin yıl önce astrolojinin başladığı devirlerde, ilkbahar ekinoksunda Güneş ekliptik üzerinde Koç burcuna girerken, Koç yıldız kümesi burada bulunuyordu. Yaklaşık iki bin yıl önce, Güneş'in ilkbahar ekinoksunda ekliptik üzerinde bulunduğu nokta da Koç burcunun 0° derecesi, sonbahar ekinoksundaki noktada Terazi burcunun 0° derecesi diye belirlenmişti.

Kova burcu çağı

Yukarıda da belirtildiği gibi, Dünya'nın Güneş etrafında dönerken kendine has bir eğikliği var. Ama iş bu kadarıyla kalmıyor.

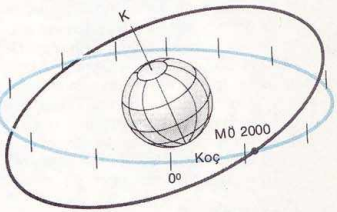

Ekinoks presesyonu olarak bilinen olay, ilkbahar ve sonbahar ekinoksları gece ile gündüzün eşit olduğu iki ayrı gündür. Dünya ekseninde yavaş yavaş devinim yüzünden her yıl ekinoks noktasında Güneş biraz daha farklı bir yerde bulunuyor. Yaklaşık 4000 yıl önce, Güneş ilbahar ekinoksunda Koç'a yaklaşıyordu (sağda, üstte). Zamanla geriye doğru kaydı ve ikibin yıl geçtikten sonra Koç'un başlangıcında yer aldı (sağda, ortada). Daha sonra da Balık'a doğru kaymaya başladı. Bu sırada, Güneş'in ilkbahar noktasındaki yeri Koç'un ilk derecesi olarak belirlendi. O zamandan beri de aynı terim kullanılır oldu. Ekinoks günümüze kadar Balık'ta epey yol katetmiş durumda ve yaklaşık yirmi yıl içinde Kova'ya girmiş olacak (sağda, altta). Fakat, ilkbahar noktası her zamanki gibi yine Koç'un ilk derecesi olarak bilinecek.

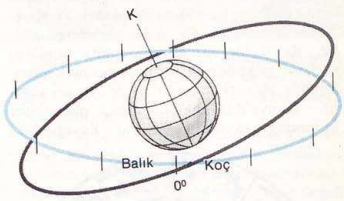

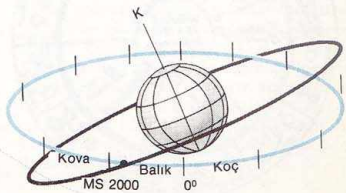

Topacın da hızla dönerken de böyle bir eğimi olduğunu herkes bilir. Dikkat edilirse bu eğimin tek bir doğrultuda sabit kalmadığı da görülür. Topaç döndükçe bu eğim de yavaş yavaş yön değiştirir. Topacın tepe noktası bir daire-çizercesine devinir. Dünya'nın da buna benzer bir devinimi var ve "ekinoks presesyonu" adıyla bilinir.

Bunun ilk defa Eski Yunanlı Gökbilimci **Hipparkus** tarafından MÖ 120 yılında bulunduğu biliniyor. Bu devinim yüzünden ilkbahar noktası yavaş yavaş burçlar kuşağında geriye doğru kayıyor. İkinci yılda 30°'lik bir gerileme ile Koç takımyıldızından çıkıp Balık takımyıldızına geldiği hesaplandı. 20. yüzyılın sonlarında da Balık'tan Kova'ya geçmiş olacak. Hani şu sözü edilen *"Kova burcu çağının başlangıcı"* deyimi buradan geliyor.

Yirmi bin yıl sonra da ilkbahar noktası yine Koç takımyıldızının başlangıcına rastlayacak. Fakat, denizcilik, gökbilim ve astroloji de hesaplamayla ilgili sebepler yüzünden, ilkbahar noktası daima Koç burcunun 0° derecesi olarak belirtilir.

İşte bu yüzden, Güneş'in durduğu burç ile ilgili halk inancının bilim çevrelerinde dikkate alınmamasının bir sebebi de budur. Üç bin yıl önce doğan birisinin Güneş'i Akrep burcunda ise, bin yıl önce aynı günde doğsa Güneş'in durduğu yıldız kümesi Terazi, bin yıl sonra da Başak takımyıldızında olacak! Fakat, herkes daima aynı şeyi söyler ve örneğin kasım ayı başında doğan biri için daima Akrep burcundandır deriz.

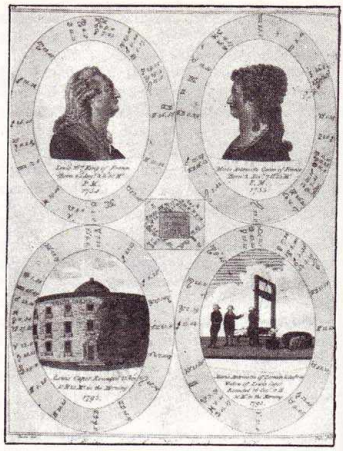

Fransa Kralı 16. Louis ve Kraliçe Marie-Antoinette için doğum, tahta çıkış ve idam ile ilgili bir dizi horoskop. Olaydan çok sonra bir İngiliz astrologu tarafından çizilmiştir (sağda).

Önceden bilmek

Aslında ilgilenilmesi gereken planetlerin ve Ay ile Güneş'in hareketleridir. Yoksa, bunların ardında hangi yıldızların bulunduğu önemli değil. Bu planetler -astrolojide Güneş ile Ay da kolaylık olsun diye planet sayılırlardev bir gökbilim saatinin göstergeleri gibidirler. Kesin bir zaman aralığında bunların yerlerini gökbilim hesaplarıyla bulmak mümkündür. Horoskop çizilirken de aynı şey yapılır. Dünya'dan bakıldığında, planetlerin bulunduğu yerlerin burçlar kuşağındaki konumları ne ise, horoskop da bunu gösterir. Ayrıca, aralarındaki açıları da hesaplamak gerekir.

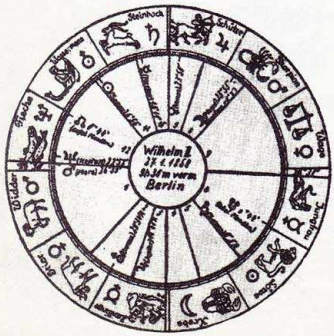

Almanya Kralı 2. Wilhelm için çizilmiş klasik tip bir horoskop.. Horoskop eşit olmayan 12 Ev'e bölünmüş. Burçlar ise eşit parçalar halinde. Planetlerin konuları da açı değerleriyle birlikte burçlardaki yerleriyle gösterilmiş (solda).

Eski astrologlara göre, yorumun nasıl yapılacağı gün gibi belliydi! Zira, gökyüzündeki durumların yeryüzündeki olayları yansıttığına inanıyorlardı. Tanrı zannettikleri planetlerin gelecekteki durumlarını önceden hesaplamak mümkün olduğuna göre, Dünya'da da ne olacağını kolaylıkla önceden anlayabilirlerdi.

Kabul etmiyorlar

Astrolojiyi eleştiren çağdaş bilim adamları planatlerin Tanrı olmadığını ve gökyüzü olaylarının da Dünya'daki insanları etkilemediğini kabul ediyorlar. Buna dayanarak da konuyu daha başından reddediyorlar. Milyonlarca kilometre uzaktaki kaya veya gaz yığını halindeki gök cisimlerinin insanın kaderini belirlemesine etkisi olamaz diyorlar.

Geleceği bilmenin bir örneği

Yine de bu durum geleceği tahmin edilemeyeceğini göstermiyor. Diyelim ki, amcanızdan bir mektup aldınız. Filanca gün sabah saat 10.15'te evden çıkıp trenle geleceğini ve sizin onu karşılamanızı yazmış. Tarifeye baktığınızda, bulunduğu yerdeki istasyona gelip bineceği ilk trenin sizin oraya öğleden sonra biri beş geçe varacağını hemen öğrenirsiniz.

Etraftan sorarak üç numaralı perona gireceğini de bulursunuz. Eğer tren işletmesinde tanıdığınız varsa, kondüktörünü, trenin rengini, üstündeki yazıyı ve buna benzer bir sürü ayrıntıyı öğrenmeniz bile mümkündür.

İstasyona karşılamaya giderken, yanınızda bir arkadaşınızı da götürerek, daha tren gelmeden bütün bu bildiklerinizi ona anlatırsanız oldukça şaşırtabilirsiniz. İstasyondaki

saati gösterip, *"Akreple yelkovan birleştiği an"* diye başlarsınız anlatmaya.

Çünkü trenin 13.05'te gara gireceğini biliyorsunuz. Bu örnekteki saatin kollarını iki planetin birleşmesi olarak, yani astrolojik bir durum gibi düşünelim. Tam o anda arkadaşınız mavi bir trenin geleceğini, üstünde ne yazdığını, kondüktörün adının ne olduğunu, içinden (amcanızın tipini anlatarak) nasıl bir adam ineceğini söylediğinizde mutlaka şaşıracaktır.

Sonunda bütün bunlar olunca da, bir saatin göstergesine bakarak bütün bunların nasıl bilinebildiğini ve asıl önemlisi, saat göstergesinin bunların olmasını nasıl etkilediğini anlamadığını söyleyecektir size.

Hesap cetvelleri

İşte astrolog da tren tarifesine çok benzeyen bir cetvelle işe başlar. Buna "ephemeris" deniyor. İçinde bütün planetlerin gün be gün gökyüzünde nerede durduklarını gösteren rakamlar var. Gökbilimciler de, deniz kaptanları da, uçak pilotları da buna çok benzeyen cetvellerden faydalanarak hesap yaparlar. Aslında, bir gökbilimcinin kullandığı "almanak" ile astroloğun kullandığı "ephemeris" arasında fark yok gibidir. Almanak kullanarak da aynı horoskopu çizmek mümkündür.

Geleceği bilmek

Doğum anına göre hesaplanan horoskoptan, astrolog o kişinin fiziksel özelliklerini ve ruhsal durumunu ayrıntılı olarak bulabileceğini iddia ediyor. Bunu yaparken de 4000 yıllık deneylerin sonuçlarına dayanıyor. Bu kadar ayrıntılı bir biçimde yorum yapılabildiğine göre, gelecekte de belirli bir olay karşısında o kişinin nasıl tavır takınacağını söylemek de mümkün.

Günümüz astrologlarından tanınmış ve başarılı olanlardan bazıları bunun da ötesinde bazı hesaplara dayanarak gelecekle ilgili ilginç önerilerde bulunuyorlar. Bunlara göre, planetlerin durumları önceden bilindiğine göre, herhangi bir işe başlarken en uygun zamanı seçmenin de bu yoldan mümkün olduğu söyleniyor. Ama, yine de her astrolog gelecekle ilgili ayrıntılı tahminlerde bulunamıyor.

İşin içine girildiğinde görülüyor ki, astrolojik açıdan geleceği önceden bilebilmek oldukça karışık ve zaman alıcı hesaplamalara dayanıyor. Gelecekteki her bir an için değişik hesaplarla yeni horoskoplar çıkarılması gerekiyor. Sonra bu yeni horoskoplar teker teker ele alınıyor. İlk doğum anında çıkarılan horoskopla karşılaştırılıyor.

Bu gelecekle ilgili hesaplamalarda astrolojiye olan güven biraz sarsılıyor. Çünkü bu konuda değişik metotlar ortaya sürülmüş. Ama astrologlarabakarsanız,bunların her biri diğerini tamamlayıcı özellikte ve işin esası hepsinde aynı. Onlara göre doğum anında çıkarılan ilk horoskop ne kadar güvenli ise bundan sonraki hesaplar da aynı oranla inandırıcı oluyor...

Bir 15. yüzyıl yazması olan "Les tres riches heures du Duc de Berry"den mayıs ayı tablosu. Burçlar kuşağının bir parçası olarak mayıs ayı resmin üstünde gösterilmiş. Boğa ve İkizler burcunu içinde taşıdığı belirtiliyor (üstte).

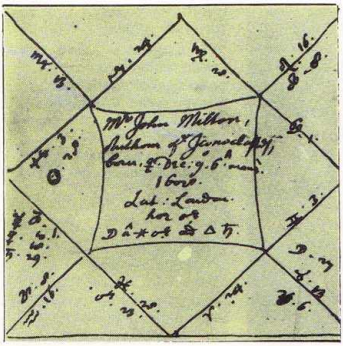

İngiliz astrologu John Gadbury tarafından çizilmiş John Milton'un horoskopu. Kare tipi horoskoplar 17. yüzyılda kullanılmaktaydı. Ortadaki kareyi çevreleyen 12 bitişik üçgenin her biri sırayla 12 Ev'i gösteriyor (solda).

Uzaylılar nerede yaşıyor?

Hangi planetlerde hayat olabileceği biliniyor. Oralara mesajlar gönderiliyor. Acaba onlar da Dünya'daki uygarlıktan haberdarlar mı?

İNSANOĞLUNUN EVRENDEKİ tek akıllı yaratık olmadığı inancı çok eskilere dayanır. MÖ 3. yüzyılda yaşayan filozof **Metrodorus**'un bu konudaki düşüncesi şöyle:

"Sonsuz uzayda bir tek Dünya'da hayat olduğunu kabul etmek çok anlamsız! Bu, örneğin, koskocaman ve buğday ekilmiş bir tarlada yalnızca bir tek tohumun filizlenmesi kadar gariptir."

Gerçekten de uçsuz bucaksız uzayda insanoğlunun tek akıllı yaratık olmama olasılığı matematiksel olarak çok fazladır. Ancak diğer bir uygarlıkla ilişkiye geçmeden önce çözümlenmesi gereken birçok da sorun var.

Sinyal göndererek!

Bu sorunlardan biri; Dünya'dan uzaydaki gelişmiş teknolojili bir uygarlığa sinyal gidene kadar o uygarlığın yaşayıp yaşayamayacağıdır. Aynı mantıkla, gönderilecek sinyal alınıp, cevaplanana dek Dünya'daki yaşamın sonu gelmiş olabilir. Diğer bir sorun ise sinyalin hangi yönde yollanacağıdır. Sinyal, alınsa bile acaba anlaşılabilecek midir? (Bkz. Sayfa 241)

Başka uygarlıkların yeri

İyimser bir bakış açısıyla Dünya'nın uzun süre canlı kalabileceğini, uzaydaki bir uygarlığın da gönderilecek sinyalleri alacak denli uzun yaşayacağını kabul edelim. Bundan sonraki adım aranan uygarlığın uzayın neresinde olabileceğini saptamaktır.

Bulunacak uygarlığın özelliği

Böyle bir yer ararken, orada bulmayı beklediğimiz yaşamın biyolojik olarak Dünya'dakine benzediğini de kabul ederiz. Bilindiği gibi, Dünya'daki yaşamın temelinde karbon ve su vardır. Ancak teorik olarak yaşam, sıcak bir yıldızda veya çok soğuk bir gezegende bile oluşabilir. Böyle bir yaşamın Dünya'dakine benzemeyeceği de doğaldır.

Dünya'da yaşam için gerekli elementler karbon, azot, hidrojen ve oksijendir. Bu elementler uzayda da büyük miktarlarda bulunurlar. Ancak Dünya'mızın şartları bir yaşamı oluşturmak için hayret verecek şekilde uygundur.

Filozof Metrodorus'un sezdiği gibi yaşamın, bol olan elementlerin birleşmesinden doğması akla yakındır. Zaten insanoğlu da tanıyabileceği ve kendisinin tanınabileceği yaşam biçimlerini arıyor!

Her güneş hayat vermez!

Araştırmaya kendi Güneş'imize benzer yıldızları saptamakla başlamak gerekiyor. Bizim Güneş'imiz ne çok büyük ne de çok küçüktür. Bu ideal büyüklük, yaşamın gelişmesi için kritik bir unsurdur.

Büyük bir yıldız çok parlaktır ve hızlı yanar. Güneş'imizin iki katı büyüklüğündeki bir yıldız ondan iki kat daha sıcaktır.

Güneş'in tahmin edilen hayat süresinin on

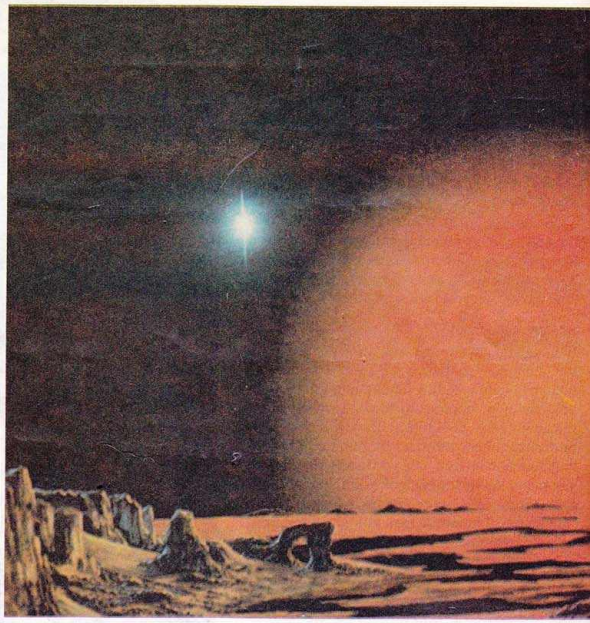

Yakın bir gezegenden çift yıldız sisteminin nasıl görüneceğini gösteren hayali resim. Küçük parlak mavi yıldız Güneş'imizden 3 kez daha büyüktür. Yörüngesinde çok büyük kırmızı süper dev bir yıldız var (üstte).

Dünya'daki hayvanların yaşantısı, bitkilerin açığa çıkardığı oksijene bağımlıdır. Acaba diğer gezegenlerde de yaşam aynı biçimde midir? (solda).

katı daha az bir sürede de biter. Yani on bin milyon yıl yerine bin milyon yılda söner. Bunun yanında da ölümcül kısa dalga radyasyonu yayar. Böyle bir Güneş'in çevresindeki hiçbir gezegende hayat olamaz!

Nispeten daha küçük bir yıldız çok uzun zaman sönmeden kalabilir. Radyasyonu azdır. Ancak yaşamı destekleyebilecek ışık da sağlayamaz. Bitkiler, hayatın en ilkel ve en eski biçimleridir. Atmosferdeki karbondioksidi parçalarlar. Karbonu gıda olarak kullanıp oksijeni açığa çıkarmak için Güneş ışığına bağımlıdırlar.

Bizim Güneş'imiz aşırı sıcak ve soğuk arasında ideal bir ısıya sahiptir. Galaksimizde ona benzer beş bin milyon yıldız vardır.

Bir de gezegen gerekiyor

Bununla beraber Güneş'e benzer bir yıldızın olması yakınlarda bir yerde hayatın olabilmesi için yeterli değildir. Herhangi bir biyolojik işlemin olması için bir gezegenin varlığı şarttır. Ayrıca bu yer, atmosferiyle ültraviyole radyasyonundan korunmalıdır.

Gerekli yaşamsal kimyasal maddelerin birleşmesini sağlamalıdır. Günümüz gökbilimcisi için Güneş'e benzer bir yıldız bulmak çok daha kolaydır. Ancak gezegen sistemine sahip bir yıldız bulmak çok daha karmaşık bir olaydır.

Yıldızların oluşması

1976'da iki gökbilim araştırmacısı **Helmut Abt** ve **Saul Levy** bir kitap yayınladılar. Bu kitap, gezegenlere sahip yıldızların doğasını araştırdığından dolayı, çok önemlidir.

Abt ve Levy, çift yıldız sistemlerini iki kategoriye ayırdılar. İlk kategoridekiler; birbirlerinin yörüngesine girmek için 100 veya daha fazla yıla gereksinme duyanlardı. İkinciler ise, çevredeki yakın yıldızlardan dolayı birbirlerinin yörüngesine daha çabuk girenlerdi. Araştırıcılar kısa dönem çift sistemli yıldızların oluşmasını da şöyle açıkladılar.

Yıldızların oluşturduğu dönen gaz kabarcığı ikiye bölünür. Kabarcığın dönmesi hızlandıkça yoğunluğu artar. Böylece iki yıldız dengesizleşir. İkiye bölünerek başka bir yıldız oluşturur.

Bu sistemlerde açığa çıkan enerji miktarı hesaplandığında, bütün ilk yıldızların böyle bölündüğü gerçeği çıktı. Bununla beraber Abt ve Levy'in incelediği yıldızların üçte birinde komşu bir Güneş yoktu. Böyle durumlarda yıldızlar yerine gezegenlerin oluştuğu sonucuna vardılar.

Gezegenlerde hayat

Gökbilimciler Güneş'imizin yarısı kadar olan yıldızların da yeterli ışık verebileceğini saptadılar. Çevredeki gezegenlerde hayat oluşuncaya dek de ışık devam edebilecekti. Abt ve Levy'in çalışmasından yola çıkarak, bu büyüklükte ve çift yıldız sistemine sahip olmayan yıldızların gezegenlere sahip olması gerekir. Böyle gezegenlerde hayat olabilir. Eğer hayat varsa, neden uygarlık olmasın?

Gezegenlerin keşfi

Bazı bilim adamları yıldızlara bakarken daha duyarlı bir yöntem kullandılar. Bu spektroskopi yöntemiydi. Bu yöntem yıldızların dışarı verdiği ışığın dalga boylarındaki değişimini ölçer. Bu değişim yörüngedeki gezegenlerden ileri gelir.

Bir de, Dünya'nın atmosferinin etkisini büyük ölçüde ortadan kaldıran bir alet vardır. Sonuçta yıldızın davranışının kesin ölçümleri alınır. Ancak çalışma uzun ve zahmetlidir. Sonuç alabilmek için yıllarca çalışılması gerekir.

İnsansız araçlarla

Gezegenler keşfedilse bile, sonra ne olacak? Radyo sinyalleri ilişki kurmak için en iyi yöntem olarak biliniyor. Böyle bir sinyale ancak teknolojik olarak gelişmiş uygarlıklar cevap verebilir. Kameralarla donatılmış insansız uzay roketleri, çok gelişmemiş hayat şekilleri hakkında çok az kanıt toplayabilirler. Yalnızca birkaç metre uzaklıklardaki ayrıntıları kaydedebilirler.

Diğer taraftan astronotlar Ay'dan başka bir yere gidemezken, insansız otomatik uzay

Helmut Abt ve Saul Levy gezegene sahip yıldızların doğası ve yaşam için gerekli şartlar üzerinde araştırmalar yaptılar (altta).

Okla işaretlenmiş olan Barnard'ın yıldızı kızıl bir cücedir. Güneş'imize ikinci yakın yıldızdır. Gezegen sistemine sahip olduğu halde hiçbirisinde yaşam yoktur (altta, sağda).

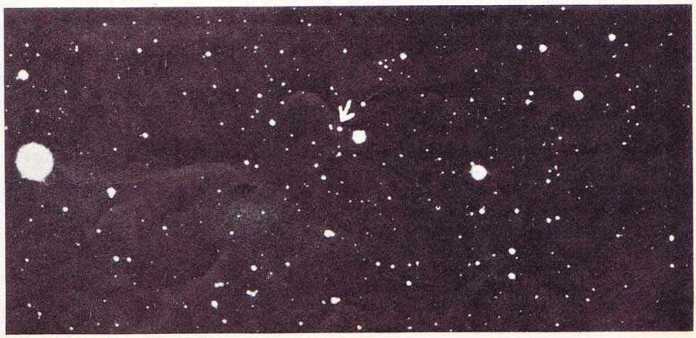

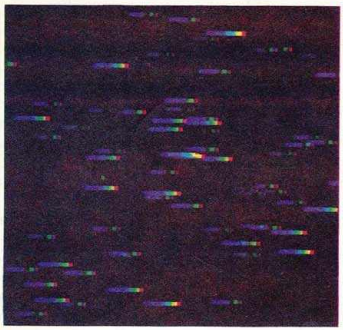

Bir yıldızın ışığının dalga boyunun spektroskobik analizi (solda).

NASA'nın Pioneer 10 uzaygemisine yerleştirilen plaketin resmi. 1972'de fırlatılan araç, eğer bilimsel olarak eğitilmiş uzaylılar tarafından bulunursa onlara bilgi vermeyi amaçlıyor. Gezegenimizin pozisyonu Güneş sistemimizin yeri ve kendimiz hakkında bilgiler içeriyor. Plakadaki adamın kalkmış eli iyi niyet işareti olarak amaçlanmış. Ancak bazı eleştirmenler aynı görüşte değiller. Ayrıca plaket bulunup yorumlanıncaya dek belki de insan soyu ortadan silinmiş olur (sağda).

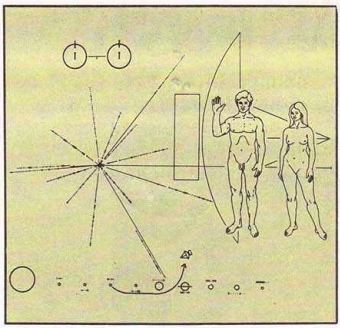

araçları Mars ve Venüs'e indiler. Diğerleri ise Merkür ve Jüpiter'den uzağa gittiler. Yıldızlar hakkında ilk gözlemlerimizi astronotlar yerine böyle araçlar yapacaklar. Aynı mantıkla, eğer bir uzaylı bizi incelemek istiyorsa kendi geleceğine önce bu tür bir araç yollayacaktır. Böyle bir araç Dünya'daki hayat hakkında onlara mesajlar iletecektir.

Pioneer 10'un götürdüğü mesaj

1972'de Amerika, Jüpiter'e **"Pioneer 10"** adlı uzay aracını fırlattı. Antenine bağlı altınla kaplı alüminyum bir plaket vardı. Plakette Amerikalı gökbilimciler **Carl Sagan** ve **Frank Donald Drake** tarafından kaleme alınmış bir mesaj yazılıydı. Bilgisayarlar tarafından kullanılan çift kodlu sistemle yazılmıştı. Dünya'nın yerini, yakınlardaki gökcisimlerini belirterek veriyordu. Bu tanım herhangi bir teknolojik uygarlık tarafından anlaşılabilecek nitelikteydi. Plakette ayrıca Güneş sisteminin pozisyonlarını ve Pioneer 10'un izlediği yolu gösteren bir diyagram da vardı.

Plakette havaya kalkan el

Plaketteki en etkileyici resim ise Pioneer 10'un diyagramını gösteren şeklin önündeki çıplak kadın ve erkek şekliydi. Şekildeki adamın eli barışçıl olduğu ümit edilen bir şekilde havaya kalkmıştı. Elin biçimi hakkında çok tartışıldı. Bilimkurgu yazarı olan **Ian Ridpath** şöyle dedi:

"Bir kafes dolusu, insana çok benzeyen Rhesus maymunları önünde, elimi benzer şekilde kaldırdım. Hepsi bana saldırdı."

Anlayabilecekler mi?

Acaba diğer canlılar bu konuda ne düşünecekler? Uzay aracını bulan bir uygarlık büyük bir ihtimalle tamamen teknik olan sembolleri anlayacak bilgiye sahip olacaktır. Ancak, Sagan'ın dediğine göre, insan resimleri onları şaşırtabilir. Çünkü bu resimler onların bildikleri canlılara benzemeyebilir. Belki de resimlerin bazı canlıların sembolü olduğunu bile anlamayabilirler.

İzleniyor muyuz?

İnsanoğlu daha yeni yeni uzaya roketler yollayabiliyor. Ancak barış içinde yaşamada ve kendi sorunlarını çözmede hiç de başarılı değil. Bu nedenle galakside barış isteyen ve kendi huzurunun bozulmasını istemeyen herhangi bir galaksi federasyonu bizi çok dikkatlice izlemek isteyebilir.

Belki de uzaylılar haniden beridir aramızda yaşıyorlar. Eğer biz ilkel bir medeniyeti izlemek isteseydik mümkün olduğunca yakınında bulunmak isterdik. Uzaylı bir bilim adamı da dikkat çekmeden insanları izlemek isterdi. Eğer uzaylılar bizi gerçekten anlamak istiyorlarsa aramıza karışırlar. En iyi yol da insan kılığına girmektir. Belki de biz çoktan beridir izlenmekteyiz. Uzaylılar belki de bize tahmin ettiğimizden çok daha yakınlar...

Dünya'nın sesleri

Dünya'daki en garip, belki de en önemli uzunçalar Voyager Uzaygemisi'ne yerleştirildi. Bu gemi, plakla birlikte Ağustos 1977'de fırlatıldı. Bu 30 cm'lik bakır disk, dakikada 162/3 devir yapmaktaydı. İki saat süreyle çalabiliyordu. Elektronik olarak kaydedilmiş 166 resim, dünyadaki 20. yüzyıl yaşantısını anlatmaktaydı. Bu resimler arasında bir cenin, anne ve bebek, bir aile, farklı ırklardan insanlar, çeşitli hayvan ve bitki türleri bulunmaktaydı. İnsanoğlunun teknolojisini göstermek için binaların ve fırlatılan roketlerin resimleri de vardı. Plakta aynı zamanda 55 lisanda selamlama; rüzgâr, kurbağa, balina ve insan sesi gibi dünyanın doğal sesleri bulunmaktaydı. Aynı zamanda traktör motorunun ve Satürn 5'in fırlatılışının sesleri de vardı. Carl Sagan plak için şöyle diyor: *"Bu plak kozmik okyanusa atılmış bir şişe gibidir! Acaba bulunabilecek mi? Bulunursa uzaylılar anlayabilecekler mi?"*

Bir varmış, bir yokmuş...

Kendiliğinden kaybolan veya birdenbire hiç beklenmedik yerlerde ortaya çıkan insan, hayvan ve basit ev eşyaları her zaman çok büyük ilgi toplamışlardır. Aşağıda bu tip olayları bir araya getiren ve titizlikle inceleyen bir yazı yayınlıyoruz.

Benjamin Bathurst, 1809'da Berlin'de arabaya binerken birden yok oldu (sağda).

1974'te İngiltere'de, Manchester yakınlarındaki bir ağıldan art arda kaybolan domuzlar, koyunlar ve buzağılar (altta).

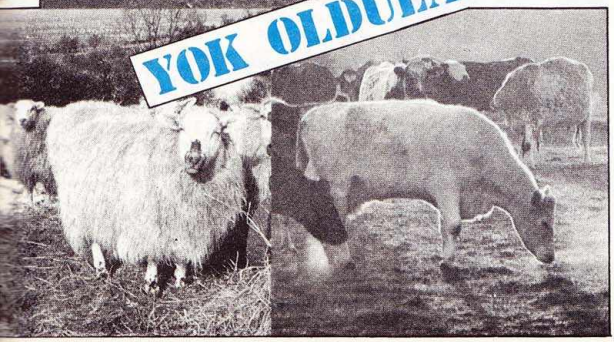

"İŞTE, ŞİMDİ onu burada görüyorsunuz, şimdi görmüyorsunuz!" Yardımcısını "kaybederken" sahnedeki gözbağcının klasik konuşması böyle sürüp gider. Bu oldukça eğlenceli, kaybetme gösterisi epey ustalık ister. Bu işi, öyle her sihirbaz başaramaz. Fakat sahnelerin çok uzağında, günlük yaşam içerisinde garip kaybolma ve yeniden ortaya çıkma olaylarına çokça rastlanır.

Bu tür olayların pek azına, akılcı bir açıklama getirmek mümkündür. Çoğunluğu o kadar olağanüstüdür ki, inanılması olanaksızdır.

Arabasına binerken birden yok oldu

29 Kasım 1809'da İngiliz Yabancılar Derneği'nde görevli olan **Benjamin Bathurst,** Berlin yakınlarındaki bir hanın önünde arabasına binmek üzereydi. Birden yok oldu. Bir daha da kimse onu görmedi.

Fabrikanın içinde yok oluyor!

1900 yılının Haziran ayında, Amerika'da Michigan Gölü yakınlarındaki Augusta Mills kasabasında **Sherman Church,** yöredeki pamuk fabrikalarından birine koşarak girdi. Bir daha dışarı çıkmadı! Uzun aramalardan sonra, ne içeride ne de dışarıda izine rastlandı.

Mekân mı değiştiriyorlar?

Amerikalı yazar **Charles Fort,** bu tür olayları inceleyen biri olarak tanınıyor. Fort, 1919'da **"Lanetliler Kitabı"** adında bir eser yayınladı. Geniş bir ilgi toplayan bu kitapta, garip bir şekilde ortadan kaybolan ya da durup dururken ortaya çıkan insanların ve cisimlerin öykülerini anlatır.

Fort, bir kişinin veya bir cismin bilinmeyen bir yerden bir yere **"naklolunmalarını"** tanımlamak için bir sözcük kullandı: **"Teleportasyon".**Dilimize **"uzağa taşınım"** ya da **"mekân değiştirmek"** şeklinde de çevrilebilecek olan teleportasyona, eskiler *"tayy-i mekân"* derlerdi. Fort, teleportasyon tanımının içerisine boyutlar arası yolculukları da dahil eder. Herkes kendi kabul ettiği değer yargılarına göre, bu tür olayları değişik biçimlerde nitelendiriyor. Sözgelimi kimi insanlar bu olayların; Tanrı'nın ya da şeytanın, daha başkaları da rehber ruhların ya da uçandairelerin eseri olduğunu düşünüyor.

Rahibe, hem İspanya'da hem Amerika'da

Bazı uzağa taşınım olaylarında bir kişinin aynı anda iki ayrı yerde birden bulunabileceği ileri sürülüyor. Literatürde bu tür olaylara **"Bilokasyon"** çift görünüm adı veriliyor. Böyle bir olay 1620 yılında yaşandı. Rahibe **Mary,** İspanya'nın Agreda kentindeki bir manastırda görevli, kendi halinde genç bir rahibeydi. Bir gün Meksika'da yaşayan Jumano Kızılderilileri ile sık sık "görüştüğü-

nü" iddia etmeye başladı. Mary, yaklaşık 3.200 km'lik bir yolculuğu düzenli olarak sürdürdüğünü ileri sürüyordu. Oysa, çevresindeki hiç kimsenin onu ciddiye almaya pek niyeti yoktu.

Çünkü Agreda'daki manastırdan "kayboluşuna" kimse tanık olmamıştı. Aynı zamanda, o çağlar için hiç de doğal olmayan bir iddia da daha bulunuyordu. Mary, uçuş sırasında dünyanın yuvarlak olduğunun farkına vardığını da söylüyordu.

1622'de Vatikan, **Alonzo de Benevides** adında bir rahibi Jumano'ya atadı. Rahip hayretle Kızılderililerin Hıristiyanlığı tanıdıklarını fark etti. Yerliler, maviler giymiş, esrarengiz bir kadının Hıristiyanlığı kendilerine öğrettiğini söylüyorlardı. Söz konusu kadın bununla da kalmamış, onlara tespihler, haçlar ve hatta bir tas bile vermişti. Rahip Benevides'e göre tüm bunların Agreda'dan geldiği de açıkça belliydi!

Rahip Benevides, Rahibe Mary'i sıkı bir şekilde sorguya çekti. Rahibe, üstelik Jumano Kızılderililerinin yaşam biçimlerini ayrıntılı olarak biliyor, üstelik dillerini de konuşabiliyordu. Ayrıca kabilede bulunan kişileri de belirgin özelliklerıyle birlikte tek tek tanımlayabiliyordu.

Astral yolculuk

Rahibe Mary'nin, dünyanın yuvarlak oluşunu söylemesi bir astral yolculuk yaptığını akla getiriyor. Öte yandan Rahibe'nin Kızılderililere "getirdiği" tas da, araştırmacılara göre olayın somut bir kanıtı.

Apor olayları

Somut cisimlerin, genellikle kapalı mekânlarda birdenbire ortaya çıkmalarına "apor" (cisimlerin taşınması) adı veriliyor. Bu biçimde ortaya çıkan cisimler basit bir taş parçası, bir müzik aleti de olabilir. Hatta bir kap sıcak yemek ile mevsiminde olmayan taze çiçekler de olabilir.

Birçok kişi, apor olaylarının genelde hayaletlerin ya da kötü ruhların marifeti olduğunu düşünüyor. Çoğu araştırmacı genellikle tekinsiz evlerin apor olaylarının gerçekleşmesi açısından uygun bir zemin olduğunu kabul ediyor.

Taşların hareketi

Hans Bender, Batı Almanya'nın güneyindeki Freiburg kentindebulunan Psikolojinin Sınırlarını İnceleme Enstitüsü'nün yöneticilerinden biridir. Bu konuda ilginç gözlemleri var ve şunları söylüyor: *"İncelediğim bir olayda, kötü ruhların hücumu sırasında, bazı cisimlerin, örneğin kocaman taşların evin dışından, yine evin kapalı bir bölümüne birdenbire girdiğini tespit ettim. Tanıklar, bu taşların tavandan ancak 10-15 cm kadar aşağı indiğini belirttiler. Üstelik taşlar yere düşünce çarpmıyorlar ve taşlara dokunulduğunda ılık oldukları anlaşılıyor."*

1969 yılında Bavaria'da geçen bir başka olayda da, durup dururken ortaya çıkan taşlar mutfağa girdi. Kapısı ve pencereleri kapalı olmasına rağmen, evdeki birtakım cisimlerin de dışarı çıktığı görüldü. Yine kapalı olan bir dolapta bulunan oyuncak bebekler de dışarı çıktı. Anlaşıldığı kadarıyla, bu bebekler dolap kapaklarının içinden geçmişti. Olayı izleyenler, odanın tavanından küçük parfüm ve ilaç şişelerinin düştüğünü de gözlemlediler. Ne ilginçtir ki, bu şişeler tavandan inerken düz bir yol izlemiyordu. Serbestçe düşüyor gibi değil de, sanki birisi ya da birileri tarafından taşınıyormuş gibi zikzaklar çiziyorlardı.

1620'de Meksika'da Jumano Kızılderililerine Hıristiyanlığı tanıtmak amacıyla misyonerlik yapan Agredalı Rahibe Mary'nin temsili resmi. Aynı anda iki yerde birden bulunduğu öne sürülüyor. 1622'de bir din görevlisi, Jumanoları ziyaret ettiğinde, kendilerine esrarengiz bir mavili kadının Hıristiyanlığı öğretmiş olduğunu gördü. Oysa, İspanya'da Agreda' daki rahibe Mary'nin arkadaşları Meksika'da olduğunu iddia ettiği zamanlarda manastırdan dışarı çıkmadığını belirttiler (altta).

Batı Almanya'nın Freiburg kentinde bulunan Psikolojinin Sınırlarını İnceleme Enstitüsü yöneticilerinden Dr. Hans Bender, gizemli bir şekilde ortaya çıkan ve yok olan cisimlere ilişkin yaptığı çalışmalar ve araştırmalarıyla tanınıyor (en altta).

Ruhçular ne diyor?

Cisimlerin görünmeyen güçler tarafından taşınması olgusunu ruhçular, katı cisimlerin atomlarına ayrışabileceği ve daha sonra yine ilk haline gelebileceği düşüncesi ile açıklıyorlar. **White Hawk** adında bir rehber ruh, bunu nasıl gerçekleştirdiğini şöyle anlatıyor: *"Herhangi bir katı cismi çözülene kadar atomik titreşimlerini hızlandırırım. Bir an gelir, artık siz bedenliler için o cisim görünmez bir duruma gelir. Cismin ortaya çıkması için de aynı işlemin tersi uygulanır. Yani atomik titreşimi yavaşlatırım..."*

Ruhçular, insanların öbür âlemi "görme" yeteneğinden yoksun olduklarını belirtirler. Onlara göre, öbür âlem çok daha değişik zaman ve mekân kavramlarının söz konusu olduğu bir ortamdır. Fizik dünya, yavaş titreşimlere sahip atomik yapıdaki maddeler topluluğudur. Bu yüzden insanlar beş duyuları aracılığıyla çevrelerini algılıyorlar. Fakat ruhsal dünya ise bizim fiziksel olarak algılayamayacağımız kadar hızla titreşen yapıya sahip bir ortamdır. İşte atomik titreşimdeki yapılan ani bir değişiklik, cisimleri veya insanları bulundukları mekândan bir başka mekâna nakledebilmektedir. Bir zamanlar ilgiyle izlenen **"Uzay Yolu"** dizisinde uzaygemisi **"Atılgan"**ın mürettebatı istedikleri zaman kendilerini değişik mekânlara ışınlayabiliyorlardı.

Birdenbire yok olan insanların öykülerine halk inançlarında yaygın bir biçimde rastlanır. Yüzyıllar boyunca perilerin, ruhların hatta devlerin yüzlerce ve belki de binlerce kişiyi kaçırdığına inanılır.

Sıradan insanlar

Günümüzde olagelen öyle kaybolma olayları var ki, bunlarda hiçbir dış etken söz konusu değildir. Bu sıradan ve amaçsız gibi görünen kaybolma olayları Charles Fort'un çok ilgisini çekti. Bu konuda yoğun araştırmalar yaptı. Kaybolan insanlarla ilgili epey bilgi topladı. İşin ilginç yanı, bu insanlar öyle tanınmış kişiler değildiler. Fort, bunların sıradan insanlar olduklarını belirtiyor. Üstelik normalüstü konulara karşı da en ufak ilgileri bile yok!

Yürürken kendini Portekiz'de buldu

1655 yılında Hindistan'da Goa kentinde, bir

adam işine giderken, kendini birdenbire Portekiz'de doğduğu yerde buldu. Bu ani "eve dönüşe" o kadar çok kişi tanık oldu ki, sonunda olay engizisyonun da kulağına gitti. Tabii, doğal olarak adamın bir büyücü olduğu sonucuna varıldı. Yargılandıktan sonra da diri diri yakıldı.

DARKMALT

Birden altı kişi belirdi

1888 yılında Amerika'nın Connecticut eyaletindeki bir kasabada yolda yürüyen bir adam, altı kişinin birdenbire karşısında "beliriverdiğini" görünce büyük bir şaşkınlığa düştü. Esasında, adam gibi, bu altı kişi de şaşkınlık içindeydi. Çünkü başlarına ne geldiğinin bilincinde olmadıkları anlaşılıyordu.

Sihirbazın sahnede saydamlaşması

Büyük bir olasılıkla bu tür olaylar içinde en anlamlı olanı, sahnede gösteri yaparken kaybolan sihirbaz **William Neff** olayıdır. Olayın tanıklarından biri olan radyo programcısı **L. J. Knebel** şunları söylüyor:

"Bu olağanüstü olay New York'taki Paramount Tiyatrosu'nda geçti. Tiyatroda o gün çok az izleyici vardı. Neff her zamanki gösterilerinden birini yapıyordu. Bir yandan da konuşuyordu. Birden çok garip bir şey oldu. Neff yavaş yavaş kayboluyordu! Yardımcısı şaşkınlık içindeydi. Çünkü daha önce hiç böyle bir numara yapmamışlardı. Neff, o denli saydamlaşmıştı ki, artık arkasındaki sahnenin perdeleri görünüyordu. Ne gariptir ki o, bu durumun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Çünkü bir yandan da konuşuyordu. Daha sonra yavaş yavaş yeniden maddeleşmeye başladı."

Bu şaşırtıcı olaydan sonra Knebel kendisiyle görüştü. Neff, olayın gösterisi ile bir ilgisi olmadığını açıkladı. Ve böyle bir olayla ilk kez karşılaşmadığını da sözlerine ekledi. Daha önce de böyle bir olay yaşamıştı. Chicago'da karısının şaşkın bakışları arasında yine "saydamlaşmıştı.."

Uri Geller'in bir deneyi

'Hassas'bir kişi olan İsrailli **Uri Geller,** kader ve kısmeti çözümlenemeyecek kadar karmaşık olan kişilerden biridir. Bir tele taşıyıcı olarak bilinmesine rağmen varlığı ile bir evde cisimlerin yok olmasına yol açtığı oldu.

Londra Üniversitesi'ne bağlı Birkbeck Koleji Fizik Bölümü'nün başkanı olan Prof. **John Hasted,** Uri Geller ile birçok tanığın önünde bir deney yaptı. Deneyde çok katı olan ve nadir bulunan, vanadium karpit kristali kullanıldı. Vanadium karpit kristali selüloz bir kapsül içinde bir metal plakanın üzerine kondu. Sonra Profesör, elini, Geller'in eli ile kristalin arasına koydu. Geller elini hareket ettirince kristal iki kez zıpladı.

Büyük bir olasılıkla, Geller'in yapmak istediği de yalnızca buydu. Çünkü Profesör Hasted'in söylediğine göre, Geller konsantre olmayı bıraktı. Kapsüle bakıldığında, hayretle kristalin yalnızca yarısının yerinde olduğu görüldü. Geller'in olağan yollarla bu kapsülü kırabilmesi olanak dışıydı.

Bulunduğu her yerde cisimlerin yer değiştirmesine neden olan Uri Geller (üstte).

Eşyalar evin içinde geziniyor

Bir zaman sonra Uri Geller, Profesör Hasted'i ziyarete gittiğinde katı cisimler garip bir biçimde davranmaya başladı. Profesörün evindeki eşyalar durup dururken kaybolmaya ya da hareket etmeye başladı. Yerden 30 cm yükseklikte birdenbire fildişinden yapılmış küçük bir süs bitkisi belirdi. Sonra, hemen yere düştü. Ortada bir odadan diğerine gidip gelen eski bir saatin anahtarı dolaşıyordu. Profesör bu konuda şöyle diyor: *"Onu yerde mutfak kapısının önünde buldum ve götürüp yerine koydum... Tekrar mutfağa döndüğümde artık çıldıracaktım, anahtar yine, daha önce bulduğum yerde duruyordu."*

Nedeni belli değil

Uri Geller'i inceleyen araştırmacılar ve bilim adamları, onun ancak kısmen denetleyebildiği psikokinetik bir gücü olduğu görüşünde birleşiyorlar (aklın madde üzerindeki gücü). Fakat bazı kişiler de, Uri Geller'in deneyleri sırasında yeterince kontrol edilmediğini belirtip, onu şarlatanlıkla suçluyor. Hatta el çabukluğu yaptığını iddia edenler bile var.

19. yüzyılın ünlü medyumlarından çoğunun başarıları karşısında böyle bir kuşku duyulmuştu. Bu medyumlar kendilerinden herhangi bir kuşku duyulduğunda hemen celselerini sona erdirmişlerdir. Bunlardan biri olan Bayan medyum **Guppy,** yaptığı apor olaylarıyla tanınır. 1867'de daha genç bir kızken Londra'da yapılan bir celsede ortaya altı değişik renkte gelincik, 15 tane krizantem ve daha başka çeşitli çiçekler çıkardığı biliniyor.

Bayan Guppy'nin başından geçen ilginç bir uzağa taşınım olayı da var. 3 Haziran 1871 akşamı, Bayan Guppy geceliğiyle (bazı kaynaklar da iç çamaşırlarıyla olduğunu belirtiyor) Highbury'deki evinin yemek odasında oturuyordu. Sakin bir şekilde evinin bütçesiyle ilgili birtakım hesaplar yapıyordu. Yanında bir arkadaşı da vardı. Fakat birden yok oldu! Bir an sonra birkaç kilometre ötedeki Lamb's Conduit Sokağı'nda bir evin odasında ortaya çıktı. Bu odada ruhsal bir celse yapılmaktaydı. Celse odası oldukça karanlıktı. Celsenin ağır havasına kendini kaptırmış olan izleyiciler ne olduklarını anlamamışlardı. Masaya ağır bir darbe inmişti. Bu sırada masanın çevresinde oturanlardan biri, *"Tanrım, başımın üstünde bir şey var"* diye bağırdı.

O anda herkes elinde hesap defteri tutan Bayan Guppy'nin ortadaki varlığını fark etti. Fakat odanın içi yarı karanlıktı. Sonradan celseye katılanların değişik ifadeler vermeleri ile bu olay taşıdığı gizemi büyük ölçüde yitirdi. Bayan Guppy'nin tekrar evine dönüp dönmediği, döndüyse ne zaman gittiği açıklığa kavuşturulamadı. Yaşanan benzer olaylardaki gibi belirsiz, çekici ve bilinmeyen olarak kaldı!

1871'de medyum Bayan Guppy'nin Londra'da yaptığı uzağa taşınım olayını gösteren temsili bir resmi (altta).

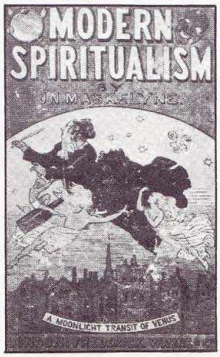

R 101 faciası

Ünlü İngiliz havagemisi R 101, 1930 yılında düşüp yandı. Kaza büyük yankı uyandırdı. Olayın devamı daha şaşırtıcıydı. Havagemisinin ölmüş pilotu ünlü bir medyumla ilişki kurdu.

R 101'in iskeleti Fransa'da Beauvais yakınlarındaki tarlalarda yatıyor. Mucizevi olarak, bandırası hâlâ dalgalanıyor (altta).

Felaketten 2 gün sonra, medyum Eileen Garrett, R 101'in ölü kaptanıyla (pilotuyla) konuşmaya başladı (sağda).

EUGENE RABOUILLE, Fransa'nın Beauvais kasabasında yaşayan 57 yaşında bir avcıydı. Tavşan tuzakları kurarken, havada motor sesleri duydu. Yağmurlu, karanlık göğe başını kaldırdığında parlak ışıklı, muazzam bir şekil gördü. Yere çok yakındı ve çok ağır hareket ediyordu.

Düzenli olarak alçalıyor ve avcının bulunduğu yere doğru geliyordu. Yaklaştıkça motorların gürültüsü arttı. Rabouille, birden yere çakıldı. Kımıldayamıyordu. Dev cisim öne doğru atıldı, kendini doğrulttu ve avcının 90 metre ilerisindeki küçük tepeye çarptı. Avcı şok dalgalarıyla şaşırmış, gürültüyle sağır olmuş, ışıktan gözleri görmez olmuştu...

Tarih: 5 Ekim, 1930

Havaya, metrelerce alevden bir duvar yükseliyordu. Rabouille, ayağa kalkmaya çabaladı. Alevlerin uğultuları arasından korkunç insan çığlıkları yükseliyordu. Cehennemin ortasında koşan insan figürlerini görebiliyordu. Birkaç saniye görülüyorlar, sonra alevler onları yutuyordu. Tarih 5 Ekim 1930'du. Saat sabaha karşı 2.00'yi biraz geçiyordu.

Dev İngiliz havagemisinin acı sonu

Avcı Rabouille'in tanık olduğu felaket, İngiliz havagemisi R 101'in, mürettebatının ve 48 yolcusunun son anlarıydı. Onlar, kuzey Fransa'nın Beauvais kasabası yakınlarında, o yağmurlu gecede mahvolmuşlardı.

Bu kazayla birlikte İngilizlerin havagemilerine olan inancı da yok olup gitmişti. Diğer yandan, kazayla birlikte psişik olaylar tari-

hinde yeni ve oldukça meraklı bir sayfa açıldı.

Ölü pilotlarla ilişki

R 101'in yok oluşundan 2 gün sonra, ünlü İngiliz medyum Bayan **Eileen Garrett,** havagemisinin ölü kaptanıyla ilişkiye geçti. Bu, Uçuş Teğmeni **H. Carmichael Irwin**'di. Ayrıca daha önce ölmüş bir başka pilot R 101'in başına gelecekler hakkında kaza olmadan kehanette bulunmuştu. Felaketten 3 hafta sonra, bu kez tanıkların önünde, Bayan Garrett R 101 pilotuyla tekrar ilişkiye geçti.

Halk yoğun ilgi gösteriyor

Bu olaylara halk yoğun ilgi göstermeye başladı. Havagemisinde son birkaç saatte ne olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Bu nedenle Bayan Garrett'in ortaya koyacağı kanıtlar çok önemliydi.

Hem ölümden sonra hayatın varlığı kanıtlanacak, hem de pratik açıdan nerede bozukluk olduğu ortaya çıkacaktı. Psişik kanıtların her iki yöne de neler kattığını ortaya koyabilmek için, önce R 101'in ortaya çıkışının öyküsünü ayrıntılı olarak incelemek gerekir.

Havagemisinin yapılması

1924'te İngiliz Hükümeti, imparatorluğa hizmet edecek çok sayıda yolcu taşıyacak havagemileri filosu kurmaya karar vermişti. Böyle bir girişim için en geleneksel yol, havagemisinin özel sektördeki bir firmaya ısmarlanmasıydı. Ancak, bu İngiltere'nin ilk işçi hükümetiydi.

Genel eğilim, devletin böyle bir girişimde bulunmasıydı. Böylece iki görüş arasında bir uzlaşmaya varıldı. İki tane havagemisi arka arkaya inşa edilecekti. İlki, Hava Bakanlığı tarafından, diğeri ise özel bir şirket tarafından yapılacaktı.

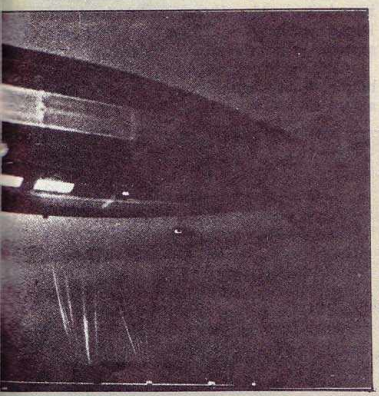

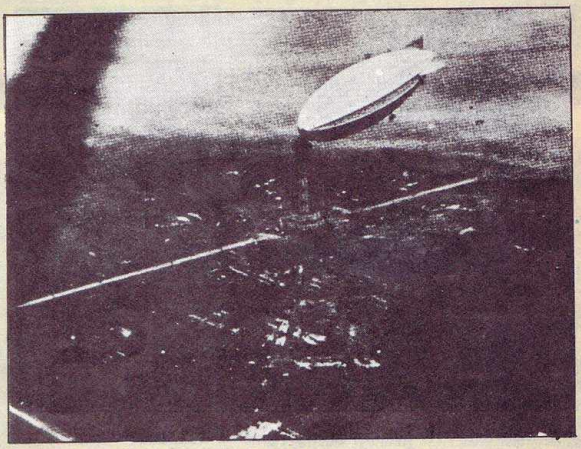

R 100 Montreal'e Haziran 1930'daki başarılı uçuşundan sonra görülüyor (en üstte).

R 100'ün başarısına dehasının büyük katkıları olan Barnes Wallis (üstte).

O zamana dek inşa edilen havagemilerinin en büyüğü R 101 Cardington'daki hangarda projektörlerin ışığı altında görülüyor. İçinde tutulduğu hangar, o günlerde İngiltere İmparatorluğu'nun en büyük binasıydı (solda).

Devasa boyutlar

İki havagemisinin özellikleri ve standartları aşağı yukarı aynıydı. Her ikisi de çok etkileyiciydi. Bütün havagemilerinden daha ileriydiler. Hatta ileride yapılacak olan Graf Zeplin'inden daha karmaşıktılar. Dünyanın en büyük havagemileri olacaklardı.

Havada kalabilmeleri için 140.000 kübik metre hidrojene ihtiyaçları vardı. Toplam ağırlıkları 150 tona ulaşabilecekti. Boş olarak ise 90 ton olacaklardı. Bu da onların 60 tonluk yük almalarına müsaade edecekti.

Böyle havagemileri dünyanın dört bir yanına yolcu da taşıyabilecekti. Yolcular lüks içinde saatte 100 km hızla seyahat ederken, manzarayı da seyredebileceklerdi.

Özel teşebbüs önde

Özel teşebbüsten Vickers ekibi, Yorkshire Howden'da bir hangarda çalışmalarına başladı. 5 yıl sonra yüksek kalitedeki havagemisi R 100'ü tamamladılar. Onlar bu güç işi sükûn içinde, politik müdahaleler olmadan başarmışlardı.

Bu arada Hava Bakanlığı ekibi, Bedford yakınlarındaki Cardington'da bir havaüssünü kullandılar.

Ancak rakiplerinin aksine karışanları çoktu. Devletin böyle işler yapması her zaman zordu!

Bilgi alışverişi yok

Cardington'da yapılan ilk hata, belki de yapılan hataların en kötüsüydü. Rekabet unsurundan ötürü Howden ekibiyle hiç bilgi alışverişinde bulunulmadı. Böyle gelişmiş bir havagemisinin tasarım ve inşasında, teorik ve pratik bir sürü problemler çıktı. Orijinal düşünceler ve yeni buluşlar gerekiyordu. Tasarımcılar arasında üstün nitelikli olanların

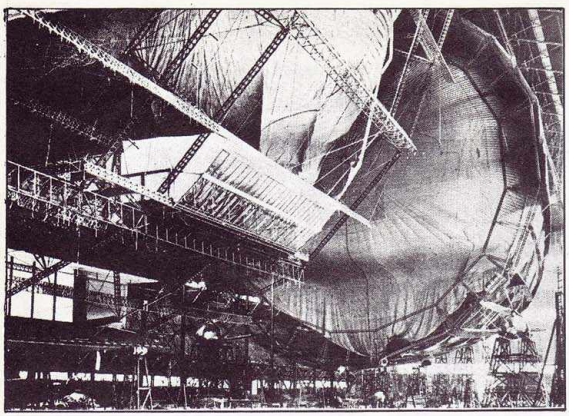

R 101'i etkileyici hale getirebilmek için, havagemisi ikiye bölünmüş ve ortaya fazladan bir gaz torbası yerleştirilmişti (üstte).

sayısı azdı. Zaten, Hava Bakanlığı da böylelerini projeyi ertelerler diye pek tutmuyordu.

Vickers ekibinde bir deha

Vickers ekibinin şansı R 100 için çok iyi bir tasarımcıya, Barnes Wallis'e sahip olmasıydı. Bu kişinin dehası daha o zamanlar kanıtlanmıştı. Sonraları ünü arttı ve yaşayan bir efsane haline geldi.

İki havagemisi inşa edilirken Wallis, defalarca işbirliği önerdi. Ancak karşı taraf duymazlığa geldi. Sanki Cardington'daki adamların diğerlerinden öğrenecekleri hiçbir şey yoktu...

Motor seçimi

Motorlarda, önceleri yeni geliştirilmiş dizel motorlarının kullanımı önerildi. Bu motorlar yangına karşı petrol tipi motorlardan daha emniyetliydiler. Ancak yeni dizel motorların bir dezavantajı vardı. Çok ağırdılar.

Howden ekibi bu motorları denedi, çok ağır olduklarını saptadı. Böylece fikir değiştirdiler. Güvenilirliği kanıtlanmış Rolls-Royce Condor motorlarını kullanmaya karar verdiler. Cardington ekibi ise bunu kabul etmedi. Yeni dizel motorlarını ağırlıklarına rağmen kullandılar.

Hidrojen gazı tehlikesi

Havagemilerinde hidrojeni tutacak 16 tane çok büyük gaz torbası vardı. Bunlar metal gövdeye tellerle bağlanıyordu. Ancak torbalar devamlı olarak metal gövdeye sürtünüyorlardı. Havagemisi hareket ettiğinde bu torbaların vanaları hafifçe gevşiyordu. Bu çok tehlikeliydi. Hidrojen çok yanıcı bir gazdır. Bu gazın, torbanın dışına az da olsa sızması ve havagemisinin içinde bulunması bir felakete neden olabilirdi.

Hidrojenin hacmi artırılıyor

Bu önemli sorunlar için düşünülen çözümler garipti. Sonuç kötü olmasaydı komik bile denilebilirdi. Havagemisinin daha fazla yükselebilmesi için iki yol vardı. Ya geminin ağırlığı azaltılacak ya da hidrojenin hacmi artırılacaktı. İlkini yapmak olanaksızdı. Ama ikincisi için bir çözüm düşünülebilirdi.

Havagemisi ikiye bölünebilir ve araya bir boşluk oluşturacak bölme yapılabilirdi. Ya da var olan gaz torbalarına biraz daha fazla hidrojen sıkıştırılabilirdi. Bu torbalar elastiki yapıdaydı. Eğer teller gevşetilirse içeriye daha fazla gaz konulabilirdi. Bu böylece devam etti. Torbalar metal kısımlara fazla sürtünürse aralara yastıklar sıkıştırılabilirdi. 4.000 tane böyle yastık aralara sıkıştırıldı.

Aksilikler

Bu tip aksilikler sonucunda bir sürü arıza oluştu. R 101 (devletin yaptığı havagemisi), hangardan iyi hava koşullarında çıkarıldı. Çıkar çıkmaz tepede 33 metre uzunluğunda bir delik açıldı. Havagemisini kaplayan kumaş yırtulmıştı. Delik onarıldı. Bir gün sonra ise yeni bir delik daha açıldı.

Cordington'daki adamlar şöyle savunulabilirdi: Çalışmalarını çok yoğun baskılar altında sürdürüyorlardı.

Kaptan Hinchliffe'in kehaneti

R 101 tamamlanmaya çalışılırken bile olacak felaketin psişik âlâmetleri vardı. 13 Mart 1928'de Kaptan W. R. Hinchliffe, Cranwell'den Atlantik'i uçarak geçmek üzere yola çıktı. O, bir savaş kahramanıydı. Yanında ise Elsie Mackay vardı. Bir daha hiç görülmediler. Atlantik üzerinde kaybolmuşlardı.

31 Mart'ta Bayan **Beatrice Earl,** ruh çağırma masasında bir mesaj aldı: *"Ben Hinchliffe. Eşime söyle, onunla konuşmak istiyorum."*

Bayan Earl mesajı kaptanın dul eşine iletti. Emilie Hinchliffe, medyum Eileen Garrett aracılığıyla ölü kocasıyla ilişkiye

geçmeyi kabul etti. (Kaptan yaşarken ruh çağırmayı saçmalık olarak kabul ederdi.)

Seanslarda Hinchliffe'in ruhu R 101'le çok ilgilenmiş izlenimi bırakıyordu. *"Yeni havagemisi hakkında bir şey söylemek istiyorum... Tekne gerilime dayanmayacak."* O, R 101'in pilotu olan arkadaşına bu mesajın iletilmesini rica ediyordu. Ancak, Cardington'daki ekip aldırış etmedi.

Kaptan, son mesajını R 101 Fransa'ya doğru yola çıktığında iletti. *"Fırtına geliyor. Onları ancak bir mucize kurtarabilir."* Ancak, Bayan Eileen Garrett havagemisinin alevler içindeki görüntülerini algılamaya başlamıştı bile...

Büyük rekabet

Temmuz 1930'da R 100 (özel teşebbüsün havagemisi) deneme uçuşlarını başarıyla tamamlamıştı. Montreal'e uçmuş ve 15 gün sonra İngiltere'ye geri dönmüştü. Rivayete göre, iki havagemisinden en başarılısı bundan sonra yapılacak olanlar için model alınacaktı.

Cardington'daki ekibin R 101'in ilk planlanan uçuşu Hindistan'a olacaktı. Bu başarılırsa, R 100'ün Montreal uçuşunu gölgede bırakacak ve R 101'i öne çıkaracaktı.

Hava Bakanı'nın hırsı

Böylece kaçınılmaz sona adım adım yaklaşıldı. Hava Bakanı **Lord Thomson**'ın hırsı, kendinin ve birçoklarının hayatına mal oldu. O, R 101 projesine fanatikçe bağlıydı. Amacı bu görevinden sonra Hindistan Genel Valisi olmaktı.

Ekim sonlarında Londra'da Kraliyet düzeyinde bir konferans olacaktı. Eğer o, başarılı bir şekilde R 101 ile Hindistan'a gidip dönerse, konferansta bütün ilgi üzerine toplanabilirdi.

Eylüldeki uçuş gerçekleşmedi. Havagemisinin kalkış tarihi ekimin ilk günlerine alındı. Lord Thomson, *"Uçuş, ekimin dördünde yapılmalıdır. Çünkü ben planlarımı ona göre yaptım!"* diyordu.

Deney uçuşları tamamlanmadan

Havagemisi bu yolculuk için uygun değildi. Ayrıca başka bir problem daha vardı. Havada Dayanıklılık Sertifikası gerekiyordu. Bu ise ancak deney uçuşları başarıyla tamamlandıktan sonra alınabiliyordu. Ama buna da bir kılıf uydurduldu. Son hız deneyleri uçuş esnasında tamamlanmak üzere geçici bir belge edinildi.

Havalanıyor

4 Ekim saat 18.36'da havagemisi havalanmak için çabalamaya başladı. Bu gerçekten büyük bir çaba gerektiriyordu. 4 ton suyun (safranın yarısı) yalnızca havalanmak için boşaltılması gerekiyordu.

Lord Thomson'a göre havagemisi ev kadar emniyetliydi, yalnızca milyonda bir ihtimalle arıza olabilirdi. Ancak bu arada 5 motordan biri susmuştu. Saat 20.21'de Cardington üssü şu mesajı aldı: *"Londra üzerindeyiz. Her şey mükemmel. Hafif yağmur yağıyor."*

Lord Thomson'ın R 101'i havada görme ihtirası, hem havagemisini, hem de kendisini yok etti (üstte).

Basın, felaketi izleyen olayları hemen başlık yaptı (altta).

İzleyiciler, 237 metre uzunluğundaki havagemisinin yanmış iskeleti yanında cüce gibi görünüyorlar (en altta).

Son mesaj

Saat 21.35'te havagemisi Hastings Kanalı'na ulaştı. Hâlâ alçaktan uçuyordu. Hava kötüydü. Şiddetli bir yağmur yağıyordu ve kuvvetli güneybatı rüzgârı esiyordu. İki saat sonra Dieppe yakınlarından Fransa'ya girildi. Geceyarısı Cardington üssü son telsiz mesajını aldı. R 101'in pozisyonu Abbeville'in 24 km güneyi olarak belirtildikten sonra mesaj şöyle bitiyordu:

"Saygın yolcularımız mükemmel bir akşam yemeğinden sonra, Fransız sahillerini seyrederek son purolarını içtiler. Şu anda hepsi yataklarına çekildiler ve kalkış heyecanını üzerlerinden atmak için dinleniyorlar. Bütün hayati servisler mükemmel olarak çalışıyor. Mürettebat, gözlem işlemi için gerekli yerlere yerleşti."

Acı sona doğru

Havagemisinde dikkat çekmeyen şey onun alçak seyriydi. Bu durum yerdeki gözlemcilerin dikkatini çekmişti. Onlardan biri bu dev geminin yerden 90 metre yükseklikte uçtuğunu görünce paniğe kapıldı. Bu yükseklik kendi uzunluğunun yarısından azdı. Gözlemci onu gördüğünde saat 1.00'di ve Beauvais yönüne doğru gidiyordu...

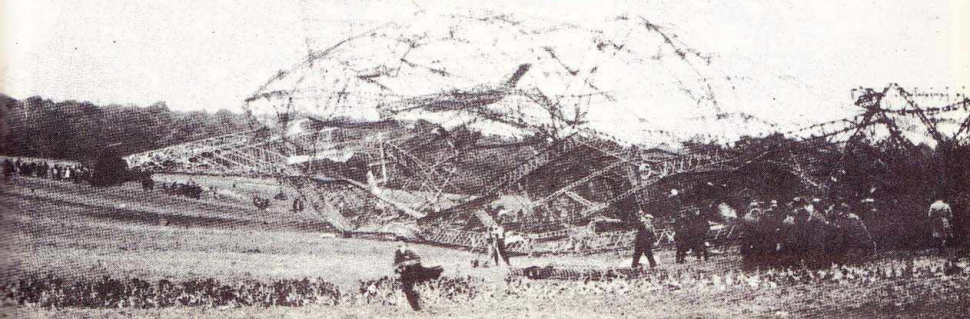

Kafalardaki uçandaireler

Uçandairelerin gerçekte var olmadığını, insanların onları kafalarında yarattıklarını kabul edenler var. Bu görüşün öncülüğünü ünlü İsviçreli Psikolog Carl Gustav Jung (1875-1961) yapıyor. Aşağıdaki yazıda onun düşünceleri ele alınıyor.

ÇAĞDAŞ PSİKOLOJİDE "kolektif bilinçdışı" terimini ilk kez kullanan **Jung**'tur. Uçandaireler konusu da, ona göre, kendi psikoloji anlayışının mükemmel bir örneğini oluşturur. Bunu kanıtlamak için de 1959'da "**Uçandaireler** " adlı küçük bir kitap yazdı.

Fotoğrafta "uçandairenin" tipik şekli gayet belirgin. Bir sahtecilik ihtimali olsa da, bu görüntünün bir göz aldanması olmadığı kesin. Carl Gustav Jung (içte), uçandairelere ilişkin gerçek ne olursa olsun, çağdaş insan zihni üzerindeki sembolik gücünün dairenin sembolik anlamından kaynaklandığına inanıyor (üstte).

Jung'un görüşünün temeli

Jung, psikanalizin önde gelen adlarından biridir. Görüşlerinin temelini "**arşetipler**" (ilkörnekler, ilktipler) kavramına dayandırır. Arşetipler konusuna, yaşadıkları çağda **Eflatun, Sokrat** gibi düşünürler de belirli bir bakış açısıyla değinmişlerdir.

Fakat arşetip kavramının Jung'ta çok daha değişik bir anlayışla ele alındığı görülüyor. Ona göre arşetipler, yaygın bir öneme sahip olan çeşitli semboller, motifler ve şekillerdir. Hemen hemen her insan için aynı anlamı taşırlar. Bilinçaltının derinliklerinden yükselirler ve güçlü duygulara ve imgelere neden olurlar. DARKMALT

Arşetiplerin kaynağı

Jung, arşetipler konusuna daha bir açıklık getirmek için, insanların özellikle inanca dayalı olarak ilgi duyduğu çeşitli alanlar arasında bazı ilişkiler olduğunu saptadı. Bunlar genellikle din, mitoloji, ilkel ve eski törenler, simya ve astroloji gibi bilgi alanlarıydı.

Öte yandan, arşetiplerin modern insanın ruhsal yapısında son derece önemli bir yere sahip olduğuna inanıyordu. Bu görüşünün kanıtlarına da birçok hastasının rüyalarında rastladı. Ayrıca, 20. yüzyıl sanatında, folklorik inançlarda ve popüler mitlerde de aynı olgunun var olduğunu ileri sürdü.

8 yaşındaki kızın rüyası

Örneğin, bir psikiyatrist arkadaşının 8 yaşındaki kızı, çarpıcı görüntülerle dolu rüyalar görüyordu. Görüntüler genellikle çok eski çağlara ait gibiydi. Küçük kızın rüyalarının birinde sözgelimi yılana benzer bir canavar ortaya çıkıyordu.

Jung, bunun 16. yüzyıl simya literatüründe sık sık sözü edilen boynuzlu yılan olduğunu belirtti. Yine aynı rüyada, kızın sonradan ifadesine göre, Tanrı dört bir yandan geliyordu. Burada dünyanın dört yanı kastediliyor olabilirdi. Jung bu "dört yan" meselesinin, Hıristiyanlıktaki kutsal üçgen inancından önce kabul edilen "dörtlü bir Tanrı" kavramı ile özdeş olduğunu düşündü.

Ama bu inanç, 17. yüzyıldan beri unutulmuştu. Yine Jung'a göre küçük kız, birçok sembolden yararlanıyordu. İşte bu durum

1914'te Mons'tan geri çekilen İngiliz askerleri kendilerini melek görüntülerinin koruduğuna inanıyorlardı. Bu resimde melekler askerlerle omuz omuza görünüyorsa da, aslında Alman kuvvetlerinin tepesinde gökte görünerek açıkça onları da koruyorlardı. Çünkü karşı tarafın askerleri de Alman yanlısı meleklerden bahsettiler. Jung, uçandairelerin de benzer şekilde, onları gören kişilerin bilinçli ya da bilinçsiz arzularını ifade ettiğini iddia ediyordu (solda).

insanlığın kolektif bilinçdışında tarih boyunca yer alan arşetiplerin belirgin bir özelliğiydi.

Uçandaire-daire ilişkisi

Jung bu arşetipik imgelerden birinin de daire olduğunu düşündü. İşte uçandaire olgusu da, daire arşetipinin günümüze uygun değişik bir türüydü. Jung, insanların gökte gördüklerinin gerçek olup olmadıkları tartışmasına hiç girmiyor. Ona göre, uçandaire gördüğünü söyleyen birçok kişi, gerçekten bir şeyler görüyorlar. Üstelik, Jung'a göre böyle durumlarda herhangi bir göz kusuru falan da söz konusu değil!

Askerlerin gördükleri melekler

Aynı duruma **"Mons Melekleri"** olayında da rastlanıyor. 1914'te İngilizler Belçika'nın Mons kentinden geri çekilirken, birçok asker yoğun çarpışmalar sırasında melek gibi kanatlı birtakım görüntüler gördüklerini ileri sürdüler. Jung'a göre savaşın dehşeti içindeki askerler, melek görünümündeki savaşçıları kendi kafalarında yaratmışlardı.

"Bu şekilde yoğun duygu halleri içinde yaşayan insanlar, toplu görüntüler görmeye çok yatkındır" diyor, Jung. Bu görüntüler insanların duygusal ihtiyaçlarına cevap verecek bir şekil alıyorlar. Bir anlamda duyguların yansıması oluyorlar...

Kolektif yansıma

Kısacası, Jung'a göre çağımız insanı bir ruh arayışı içindedir. Bu arayış sırasında duyulan gerginlik, korku ve üzüntü, kolektif yansımalara neden olur. Sonuçta da, çeşitli görüntüler, söylentiler, panik içindeki kitleler ve garip garip inançlar ortaya çıkar. Bir mitin görünür bir şekilde ortaya çıkmasını, Jung bu tür duygu yansımalarıyla açıklıyor.

Çağdaş mitler

Jung 1959'da yazdığı **"Uçandaireler"** adlı kitabının alt başlığına da, bu görüşünden hareketle, **"Gökte Görünen Şeyler Üzerine Çağımızın Bir Miti"** adını verdi. Bir mit, bir olayın ya da gerçeğin açıklamasını yapan Tanrılar ya da kahramanlar şeklinde tanımlanabi-

19. yüzyıla ait Nepal'de bulunan bir Budist resmin merkezini oluşturan bir mandala (solda). Ortadaki sekiz kollu şekil, ulaşılan mükemmelliği ifade ediyor. Çağlar boyu süren reenkarnasyonlarını artık tamamlamış olan bu Bodhisatva, Nirvana mutluluğuna ulaşmasını erteliyor. Çünkü, hâlâ acı çeken varlıklara yardım etmek istiyor. Gene 14. yüzyıla ait bir Alman sunak süsünde görülen bir mandala (sağda) her bakımdan tamlığa ulaşmış başka bir varlığı gösteriyor. Bu da İncil'in Vahiy bölümünde sözü edilen kutsal hayvanlar ile çevrelemiş olan Hz. İsa.

lir. Ya da kapalı bir anlamı olan, sembolik anlatımlarla dolu öykü de denebilir. Değişen dünya koşullarından ötürü, çağdaş bir mitte eskiye oranla birden çok arşetip bulunur.

Mitlerin yansımaları

Görüldüğü kadarıyla Jung, uçandairelerin bir tür mit yansımaları olduğunu ileri sürüyor. Uçandairelerin, insanlığın kolektif ruhsal yapısındaki önemli değişikliğin habercisi olabileceğini de belirtiyor. Bu değişikliğin de bugün batıda çok yaygın bir şekilde, gizemciliğe olan meraktan kaynaklandığını düşünüyor.

Bu değişikliğin daha başka nedenleri de olabilir. Çünkü tarih boyunca bu tür değişikliklere din, sanat ve edebiyat alanında ortaya çıkan patlamalar şeklinde rastlanır. Bu tür durumlarda en güçlü ve üstün durumda olan arşetipler kendilerini göstermişlerdir.

Jung'un görüşüne göre, belki de uçandaireler tüm arşetiplerin en güçlüsü olan **"mandala"**nın çağdaş bir görünümüdür. Mandala sözcüğü Sankskrit kökenlidir. Hindu dini ve sanatı baştan aşağı mandala

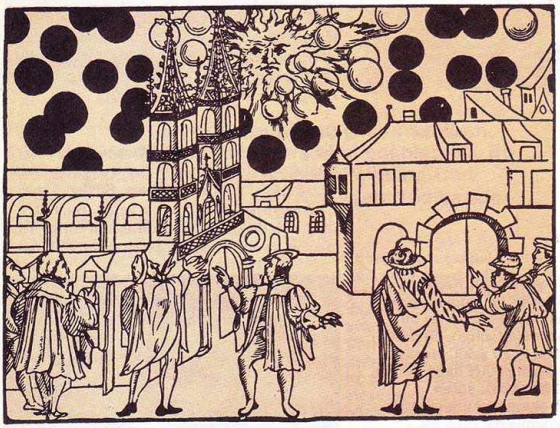

sembolleriyle doludur. Aslında mandala her yerde insanın karşısına çıkar. Günümüz çocuklarının çizdiği çeşitli resimlerden tutun da, tarih öncesi kalıntılara kadar. Mandala basit bir dairedir. Ama sayısız çeşitlemeleri vardır. Örneğin, ortasında nokta bulunan bir daire olabilir, dörde bölünmüş bir daire de olabilir. Bir eksiksizliği, bir bütünlüğü simgeler.

16. yüzyıla ait bir uçandaire olayı. Bu tahtabaskı resmin alındığı sayfada bir tanığın anlattıkları yazılı. Basel'de 7 Ağustos 1566'da çok sayıda büyük siyah kürenin havada göründüğünü, Güneş'i arkalarına alarak büyük bir hızla hareket ettiklerini ve dövüşür gibi birbirlerine yaklaştıklarını, bazılarının kırmızılaşıp alevler içinde kaldıktan sonra yok olduklarını anlatır (üstte).

Çağdaş dünya

Bu durum bizi yine çeşitli sorunlarla karşı karşıya olan çağdaş insana getiriyor. Bunalımlı bir dünyada yaşıyoruz. Parçalanmış düşünceler ve bilinçler arasında, bırakın uyumu, ortak anlaşma noktaları bile yok!

Yaşamı ayakta tutan gelişmiş teknoloji, bir yandan da insan soyunu ortadan kaldırma ile tehdit ediyor. İnsan doğasındaki mantıksız ve karanlık yanların 18. ve 19. yüzyıldaki ilerlemeler ile kaybolduğuna inanılıyordu. Oysa 20. yüzyılda hâlâ varlıklarını sürdürüyorlar.

Bilim ve maddeci değerler insanlığa yüksek bir yaşam deneyi getirdiler. Ama aynı uygarlık, akıl dışındaki diğer tüm insani özellikleri bir kenara koydu. Duygular, içgüdüler, hayal gücü, dinsel kaygılar değerlerinden çok şey kaybettiler. Sözgelimi Hıristiyan dünyası dinsel geleneklerinden artık güç alamıyor. Jung, şöyle diyor: *"Bizim mitimiz artık sustu, sorularımıza cevap vermiyor."*

Jung, dünyayı hasta olarak görüyor. Ona göre parçalanmış bilinç, iyileştirilmeyi bekliyor. Parçaların tekrar birleştirilmesi ise, aralarında sağlıklı ve uyumlu bir dengenin kurulup, belirli bir bütünlüğe ulaşmasıyla mümkün. Bilinçsizce isteklerinden ötürü, ruhsal bir açlık içinde bulunan insan, her yere hatta gökyüzüne mandalalar yerleştiriyor.

Uçandairelerin açıklanması

Bu çözümlemelerin aydınlattığı başka noktalar da var. Jung, doğal olarak mandala motifinin yaygınlığını ve geçerliliğini kanıtlamak istiyor. Ama iş uçandaire olaylarına gelince biraz zorlandığı anlaşılıyor. Mandala örneklerini araştırmaları sırasında, bunlara ister istemez rüyalarda ve çağdaş sanatta rastlıyor ve bulduklarını da kullanıyor.

Jung daha başka açıklama olasılıklarını da göz önünde bulundurmayı ihmal etmiyor. Bazı uçandaire olayları ile mandala rüyalarının cinsel sembollerle ilgili öğeler taşıyabileceklerini belirtiyor.

İnsanlar kurtarıcı arıyor

Uçandaire olaylarının göksel yanının da Jung'un çözümlemesinde önemli bir yeri var. Jung, incelediği uçandaire olaylarında, uçandairelerin doğal olmayan hareketleri ve uçuş biçimlerinden özellikle etkilendi. Uzayda dolaşan bu mandalaların dünya kökenli olmamasının tanıklar için ne kadar önemli olduğunun bilincindeydi.

Bazı hallerde, tanık tehlikede olduğu şeklinde bir izlenime kapılıyordu. Ama daha önemlisi aynı tanık, uçandairenin bu ziyareti ile dünyadışı gelişmiş varlıkların varlığından haberdar olabiliyordu. Gökten gelen güçlü ve dost varlıklar, dünyayı izliyor ve insanın kendi kendini yok etmesine yönelik davranışlarını üzüntüyle karşılıyorlardı.

Jung, çeşitli insanların uzaylılarla yakın ilişkiler kurduklarını iddia ettikleri olaylara da dikkat çekiyor. Üstelik birçok tanık da bu kibar ziyaretçiler tarafından gemilerine alınıp gezdirildiklerini söylüyor. Jung, bu tür olaylara da pek inanmıyor. Fakat şöyle de bir sonuç çıkarıyor. Burada bütünlük arzusu, çok daha belirgin bir hal alıp bir kurtarıcı özlemi

ve hayali şekline dönüşür. İnsanoğlundan daha güçlü olan kurtarıcı, kendi başımıza sağlayamayacağımız huzura varmak için Dünya'ya iniyor...

Tarihi uçandaireler

Jung, çözümlemesinin bir kısmında, gökte görülen cisimlere tarih boyunca rastlandığına işaret eder. Kuşkusuz tarihteki olaylar, günümüzdeki bilimkurgu öykülerinde olduğu gibi, uzaygemileri şeklinde değildir. Bunlar daha çok, garip hareketlerle uçan küreler,toplar ve dairelerdir.

Fotoğraflar ve radar kayıtları

Fakat Jung, son tahlilde uçandaire olayını inkâr etmiyor. Uçandaire söylentilerinin nesnel ve fiziksel temelleri olabileceğini kabul ediyor. Dünyayı kurtaracaklarını vaat eden varlıklar ile uçandaire gezileri gibi olaylar rüya ya da sanrı olarak kabul edilebilir.

Fakat kameraların ya da radarların da rüya veya sanrı gördüğünü kimse ileri süremez! Jung, radar ekranlarında görülen kimliği bilinmeyen uçan cisimlerin ya da çekilen

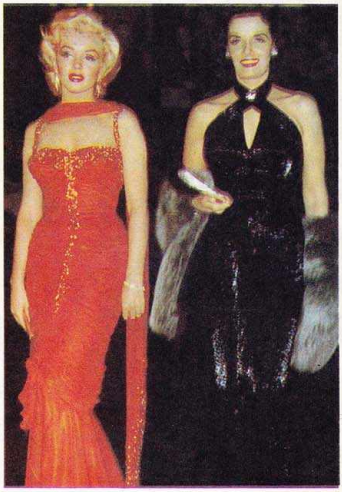

Başka sembollerde olduğu gibi, seks sembollerinde görülen özellikler çoğunlukla onlardan etkilenen kişilerin "yansıttığı" özelliklerdir. Sinema seyircileri Marilyn Monreo'yu sıcak, yumuşak ve uysal; Jane Russell'ı ise güvenilmez, değişken ve gösterişli olarak görürler. Bu sinema Tanrıçalarının gerçek kişilikleri milyonlarca kişinin umutları ve arzuları doğrultusunda onlara yansıttıkları kişiliklerden çok farklıdır (sağda).

Milyonlarca kişinin asla sahip olamayacağı bu Rolls Royce, toplumsal mevkinin getirdiği başarı ve güven sembolü olarak kabul ediliyor (altta).

binlerce gerçek fotoğrafın varlığını kabul ediyor. Fakat şöyle diyor: *"Ya ruhsal yansımalar radar sinyali gönderiyor ya da gerçek cisimler mitolojik bir yansıma şeklinde ortaya çıkıyorlar."*

Jung'un yorumlaması

Şunu da göz önüne almak gerekir ki, Jung birçok konuda yanlış ya da değişik biçimlerde yorumlanan birisi. Özellikle rüya, astroloji ve benzeri konulardaki araştırmaları ve söylediklerini tam anlaşılmıyor. Birçok kişi onun uçandaireler ile ilgili görüşlerini yeterince incelemeden tartışmaya giriyor.

Jung, gene de önyargılı davranmayıp, olaylar karşısında açık kalmayı başardı. Zihninde, bunu sağlayacak çok malzeme vardı. Bu şekilde, insanın bilinçaltını anlama yolunda bu malzemelerin yararlı olacağını düşünüyordu. Bu amaçla da uçandairelerin sembolik ilgileri üzerinde durdu ve incelemelerini bu noktada odakladı.

Düşüncesi değişti mi?

Jung, uçandaireler ile ilgili kitabının yayınlanmasından sonraki yıllarda, İsviçre'de bulunan yeğenlerinden biriyle ilişkiye geçti. Jung'un yeğeni uçandaireler ile ilgili bir uzman olarak tanınıyordu. Flying Saucer Review dergisi yöneticilerinden **Gordon Creighton** ise Jung'un zamanla uçandaireler konusu hakkında çok farklı düşündüğünü belirtir. Yani artık, uçandairelerin güçlü arşetiplerin sembolik yansımaları olduğu iddiasını çoktan terk etmişti. Bilinçten istediklerimizle uçandaireler arasında herhangi bir bağlantı olabilir. Hatta uçandairelerin insan ruhunun derinliklerini etkilediği söylenebilir. Jung'da gerçek bir bilim adamı gibi davranarak, zamanla bu tür olayların ardında daha başka anlamlar olabileceğini düşünmeye başlamış olabilir...

Daha fazla bilgi için:

Carl Gustav Jung, *Man and his symbols*, Aldus 1964
Modern man in search of a soul, Routledge and Kegan Paul 1970
Flying saucers, Routledge and Kegan Paul 1977

Hz. İsa'nın kefeni (II)

İsa Peygamber'in İtalya'nın Turin kentindeki kefeni (Bkz. Sayfa 367) üzerinde son yıllarda önemli araştırmalar yapıldı. Bu kefeni saran gizem daha da derinleşti.

FRANSIZ BİLİMLER AKADEMİSİ, Dr. **Yves Delage**'nin bulgularını reddetti. Dr. Delage ise kefenin gerçekten **İsa**'ya ait olduğunu iddia etmeye devam etti. Konu 30 yıl kadar muallakta kaldı.

Sonra 1932'de bir Fransız, Dr. **Pierre Barbet** konuya tıbbi açıdan yaklaştı. Dr. Barbet bir adli patologdu (hastalıklar bilmi uzmanı). Elinde kefendeki figürün bir önceki yıl çekilmiş, ilk örneklerinden çok daha net olan bir seri fotoğraf vardı.

Bileklerden çivilenmiş...

Dr. Barbet'in ilk ilgilendiği konu, bileklerdeki çivi yaralarıydı. Geleneksel olarak İsa avuçlarından çivilenmiş olarak düşünülürdü. Bugüne kadar yapılan tüm resim ve heykellerde de çarmıhtaki İsa böyle canlandırılmıştı.

Kadavralarla deney yapan doktor bir insan elindeki etlerin ölü bir vücudun ağırlığını *çekemeyeceğini ortaya koydu. Eldeki* etler hemen parçalanıyordu. Bir de çarmıha gerilen kişinin hemen ölmediği, acıyla kıvrılıp büküldüğü düşünülürse avuç içlerinden çivilenmenin olanaksızlığı ortaya çıkıyordu.

Çarmıha germe işlemi MS 4. yüzyıldan beri yasaklanmıştı. Bu nedenle geleneksel ressamlar bu gerçeği bilmiyorlardı. Öyleyse, kefen ortaçağda yapılmış bir sahtekârlıksa, bunu yapan kişi böylesine özel bir bilgiyi nereden bilecekti?

Radyus kemiği

Dr. Barbet, bir vücudu çarmıha germenin en iyi yolunun kişiyi bileketeki radyus kemiğinden çivilemek olduğunu saptadı. Kefende de durum böyleydi. Buna ilaveten böyle çivilenmeyle eldeki orta sinir de zarar görüyordu. Böylece başparmaklar istemsiz olarak avuçlara doğru çekiliyordu. Ellerin bu pozisyonu da kefendeki figürün ellerine uymaktaydı.

Dr. Ray Rogers, Dr. John Jackson ve Prof. Giovanni Riggi, Turin Kefeni'nin araştırma ekibinde 1978 Ekimi'nde bir arada çalıştılar. 5 gün boyunca kefeni ellerindeki en modern aletlerle dayanıklılık testine tabi tuttular. Buldukları bütün ayrıntıları yayınladılar. Fakat cevapsız kalan sorular arttı (üstte).

Çarmıhta ölüm...

Kefendeki figürün yan tarafındaki yaranın etrafındaki kan izlerinin yanında berrak bir sıvıya ait izler de vardı. İncil'deki tanımda İsa'nın yanından kan ve su aktığı yazılıydı. Bu da kefene uymaktaydı.

Çarmıha gerilen kişinin ölümü kan kaybından olmaz. Ölüm nedeni şok ve boğulmadır. Akciğerler vücudun gerilmiş pozisyonunda sıkışırlar. Kurban nefes almaya çalışırken vücudunu doğrultmaya çalışır. Bu durum onda korkunç acılara yol açar. Bu yönde yapılan her hareket kurbanı güçsüzleştirir. Ve nihayet kurban vücudunu kaldıramaz hale gelir, nefes alamaz ve boğulur.

Boğulma, akciğerlerde sıvı birikmesine neden olur. Dr. Barbet, yan taraftan batırılan bir mızrağın sol akciğerin ucunu yırtabileceğini ve sıvının dışarı akacağını göstermeyi başardı.

Kumaşın incelenmesi

Dr. Barbet'in raporu büyük ilgi uyandırdı. Ortodoks bilim adamları ve sindonologlar (Yunancada kefenciler) bilimsel ve kapsamlı bir araştırma için baskı yapmaya başladılar.

Ancak eski Kral **Umberto** 1970'lere dek direndi. Fakat baskılar yoğunlaşmıştı ve nihayet incelemeye izin çıktı. Yapılacak en önemli işlerden biri kumaşın kesin tarihini saptamaktı. Bu saptamayı yapmanın en modern yöntemi Karbon 14 yöntemiydi. Ancak bu yöntemle kumaşın bir parçasını yok etmek gerekmekteydi. Umberto, bu yönteme izin vermedi.

Bunun üzerine, 1973'te iki ünlü Avrupalı

bilim adamı daha geleneksel yöntemler kullanmak üzere çağrıldılar. Bunlardan biri ünlü İsveçli adli tıpçı Profesör **Max Frei**, diğeri ise Belçika'daki Ghent Üniversitesi'nden bir kumaş uzmanı olan Profesör **Gilbert Raes**'di.

Bu iki bilim adamı kefen üzerindeki görüntünün tamamen yüzeysel olduğunu bildirdiler. Ancak en üstteki iplikler etkilenmişti. Büyütme altında bile hiçbir renk maddesi görülmüyordu.

Filistin'le kurulan bağlantı

Prof. Frei, laboratuvar analizi için örtünün üstünden toz parçacıkları topladı. Bu tozların arasında 48 farklı polen örneği buldu. Polen tanelerinin tanınması modern adli tıp biliminin başvurduğu en kesin yöntemlerden biridir. Polenler en zor şartlarda bile neredeyse sonsuza dek kalabilirler.

Polenlerin çoğu beklendiği gibi Fransa ve Kuzey İtalya'da yaşayan bitkilere aitti. Ancak polenlerin 7 türünün tuzcul bitkilerden geldiği kanıtlandı. Bu bitkilerin yetişme alanları Ölü Deniz ve Filistin'in belli bölgeleriydi. Bu durum çok ilginçti. Fakat buna rağmen kefenin kökeni bu yolla kesin olarak ortaya çıkamazdı. Polenler rüzgârla çok uzak mesafelere kadar gidebilirlerdi. Ayrıca kefene polenler hacıların elbisesinden de bulaşabilirlerdi. Çünkü eskiden kefen açık olarak halka gösteriliyordu.

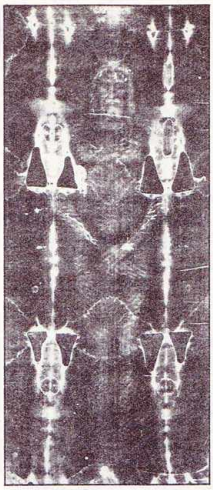

Kefen, fotoğraf negatifinde görüldüğü gibi. Vücudun yüzeyini kaplayan yaraların, uçları demir veya kemikli iki dilli Roma kırbaçlarının açtığı izlerden olduğu düşünülüyor (üstte).

Deneysel fotoğrafçı Leo Vala'nın 1963'te kefendeki başı model alarak oluşturduğu 3 boyutlu baş. Leo Vala kefendeki yüzün fotoğraf negatifini toprağa yansıttı. Sonra yüz çizgilerini toprakta oluşan gölgelerin derinliğine göre oluşturdu (solda ve sağda).

Avrupa dokuması olamaz!

Prof. Raes kefenden iplik örnekleri aldı. Filistin'den gelmiş olabileceğini destekleyici kanıtlar buldu. Örtü, Ortadoğu pamuklarından dokunmuştu. Balıksırtı kabarık bir dokumaydı. Bu dokuma cinsi, Filistin basit dokumasından daha pahalıydı.

İplik elle eğrilmişti. Bütün Avrupa iplikleri MS 1150 yıllarında tekerlekle eğirilirdi. Ayrıca iplikler de dokunmadan önce boyanmıştı. Bu da oldukça ilkel bir boyama yöntemiydi. Yani büyük bir ihtimalle kefenin kumaşı Avrupa'da dokunmamıştı.

Fotoğraf negatifine benzetiliyor

1974'te kefendeki görüntünün bir fotoğraf negatifi olduğu keşfi kadar önemli bir keşifte bulunuldu. Amerikan Hava Kuvvetleri'nden bilim adamı, **John Jackson** ve **Eric Jumper** kefenin yepyeni bir yöntemle resmini çektiler. Kullandıkları alet VP-8 görüntü analizleyicisiydi. Alete bağlanan bir bilgisayarla, kefendeki görüntünün 3 boyutlu bir modelini bir mukavva üstünde oluşturmayı başardılar.

Bu gelişmeyle birlikte, Amerikalı bir grup bilim adamı kefenin daha ayrıntılı incelenmesi gerektiğine karar verdiler. Böylece Mart 1977'de Turin Kefeni'ni Araştırma Projesi eski Kral Umberto'dan izin aldı. Ancak kefene herhangi bir zarar verilmeyecekti.

36 bilim adamı inceliyor

8 Ekim 1978'deki halka açık gösteriden sonra, kefen azot dolu muhafazasından çıkarıldı. Turin Sarayı'na getirildi. Ve 36 bilim adamı tarafından dikkatlice incelendi. Bilim adamları yanlarında 72 ayrı ültra modern alet getirmişlerdi. Aralarında fizikçiler, biyokimyacılar, adli tıp bilimcileri, patologlar, mikrofotoğraf uzmanları, analizciler ve Amerikan Nükleer Teknoloji Cemiyeti'nden bir grup uzman vardı.

Bir bilim adamının itirazı

Aradan iki yıl geçti. İnceleme ekibinden bir açıklama çıkmadı. Kefenin sahip olduğu gizem eskisinden daha da yoğunlaştı. İncelemeye katılan 36 bilim adamından sadece biri bu gizeme hücum etti. Bu kişi Chicago'da özel bir kimya analiz şirketinin şefi olan Dr. **Walter C. McCrone**'du.

Dr. McCrone, daha önceleri Vikinglere ait olduğu iddia edilen bir haritada kullanılan

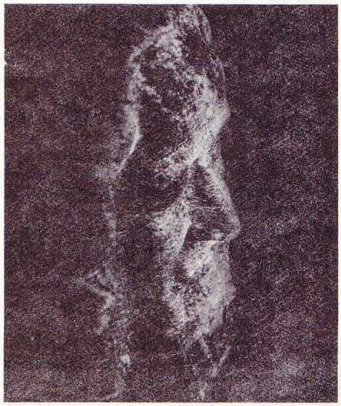

mürekkepin ortaçağlara ait olduğunu kanıtlamıştı. Doktorun kefen hakkındaki görüşleri de aynı paraleldeydi. Ancak kendisinin de itiraf ettiği gibi, saraydaki esas incelemeye katılmamıştı. Alınan örnekler üzerinde çalışmıştı.

Isı dalgası ile

Santa Barbara Araştırma Merkezi'nden ışın araştırma uzmanı **Sam Pellicori**, Dr. Delage ve Vignon'un teorisini inceledi. Onlara göre görüntü vücut teri ve yağlamak için kullanılan maddelerin bir kimyasal reaksiyonu sonucunda oluşmuştu. Ancak, Pellicori bu görüşü reddediyordu. Ona göre görüntü, örtünün değemeyeceği bölgelerde ve yüzün belli bölgelerinde de vardı. O şöyle diyordu:

"Görüntünün oluşumu şaşırtıcıdır. Üsteki ipliklerin üst kısımları sanki kaynatılmıştır. Bazı kanıtlar bunun şiddetli bir ısı dalgasıyla olabileceğini göstermektedir."

Kan lekeleri

Görüntüdeki kan izleri de çok ayrıntılı olarak incelendi. İlk ve en önemli nokta, o izlerin normal yolla oluştuğuydu. Kefendeki figürü bir negatif resim olarak düşünürsek kan lekeleri pozitifti. Kefenin altındaki astar kaldırıldığında bu lekelerin 16. yüzyılda dikilmiş olan astara da geçtiği gözlemlendi.

Halbuki görüntünün kendisi astara geçmemişti. New England Enstitüsü'nden Dr. **John Heller**'e göre, deneylerin hiçbiri bu eski lekelerin kan olmadığını göstermiyordu.

Ayrıca lekelerin etrafında ancak mikroskobik olarak görülebilen ikincil lekeler de vardı. Bunlar kan serumu lekelerine şaşırtıcı derecede benziyorlardı. Kan pıhtılaşmaya başladığında bu berrak sıvı, yani serum, ayrışırdı.

Ültraviyole deneyleri kan lekelerinin floresans vermesine neden olmuştu. X ışınları ile de pozitif kan deneylerindeki ayrı demir oranları saptandı. En önemlisi, Dr. Heller, iplikler arasında minik kristaller buldu. O, bunları yıllar geçtiğinden değişmiş olan hemoglobin olarak kabul etti.

Kırbaç izleri

Lekelerin biçimi ve yönü de gerçeğe uygundu. Sanki yeni çarmıha gerilmiş bir vücut söz konusuydu. Bilek yaralarındaki lekeler dirseklere dek çıkıyordu. Haça gerilmiş pozisyondaki ellerden akan kanlar da aynı böyle çıkardı.

Buna ilaveten, yandaki yaradan sızan kan arkada göllenmişti. Bu da gerçeğe uygun bir ayrıntıydı. Nihayet kefendeki figür, tepeden tırnağa bütün yüzeyi yaralarla kaplı bir vücudu andırıyordu. Bu da kırbaçlanma izleri gibiydi.

Kral'ın izni gerekiyor

Bugüne dek Karbon 14 yöntemi denenmedi. Çünkü bu yöntemde kefenin bir parçasını yok

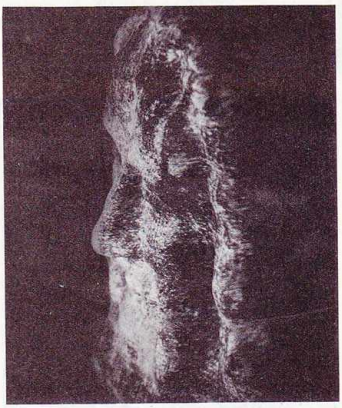

Turin kefenindeki görüntüden Leo Vala'nın oluşturduğu toprak modelden iki değişik görüntü daha, iki Amerikalı tarafından 1974'te oluşturulan benzer bir model, bilim adamlarını kefenin detaylı incelenmesi gerektiği hakkında ikna etmişti (solda ve sağda).

etmek gerekiyor. Bununla beraber çok küçük parçalarla örtünün tarihini en çok 150 yıllık yanılmayla bulabilen yeni yöntemler bulunuyor. Bunun içinde yine Kral Umberto'nun izni gerekiyor.

İki soru

Turin'in kutsal kefeni hakkında iki büyük soru işareti hâlâ kafaları meşgul ediyor. İlki şu: *"Eğer görüntü bir ısı dalgasıyla oluştuysa, buna, ne sebep oldu?"*

Ve ikincisi, 1902'de Fransız Bilimler Akademisi'ne Dr. Yves Delage tarafından sorulan soruydu: *"Eğer kefen İsa'ya ait değilse kimindi? Basit bir suçluya ait olamazdı!"*

National Geographic dergisinin yazarlarından **Kenneth Weaver**, ekibin kefeni incelemesini baştan sona dek izledi. Şöyle diyordu: *"Hem bilim adamları hem din adamları sonsuza dek kanıtların sınırları dışında kalacaklar!"*

Teybe konuşan ölüler

Modern teypler ölümden sonraki yaşam hakkında deliller mi sağlıyorlar? Binlerce ses, kendilerinin ölülere ait olduklarını fısıldıyor. Kaydedilen bu sesler için, hiçbir mantıklı açıklama getirilemiyor. Bu seslerin kökenleri nedir?..

THOMAS EDİSON 19. yüzyılın en büyük ve en pratik bilim adamlarından biriydi. Telgrafı mükemmelleştiren, fonografiyi icat eden ve Amerika'ya ilk elektrik ışığını getiren odur. 1882'de kurulan bir jeneratör istasyonu ile New York'un caddelerinin elektrikle ışıklandırılmasının planlayıcısı oldu. Bundan tam 12 yıl sonra da 'Kinotoskop" adını verdiği ilk hareketli film şovunu gerçekleştirdi.

Ölülerle ilişkiye geçmek

Bu kadar başarısının yanında 1920'de **"Scientific American"** dergisinin onunla yaptığı röportaj birçok şüpheler uyandırdı. Acaba 73 yaşındaki mucit bunamış mıydı? Derginin 30 Ekim tarihli sayısında, üzerinde çalıştığı aletin ölülerle ilişkiye geçmek için olduğunu söylüyordu:

"Eğer kişiliğimiz ölümden sonra da yaşayabiliyorsa, dünyada kazandığımız bilgiyi, zekâ ve anıyı saklaması hem mantıklıdır hem de bilimsel olarak mümkündür. Bu nedenle, denebilir ki, kişilik, ölüm dediğimiz olaydan sonra da devam ediyorsa, dünyada bıraktıklarıyla ilişkiye geçmek isteyecektir.

Bu kişiliğin maddeyi de etkileyebileceği düşüncesindeyim. Bu mantık doğruysa, o zaman eğer yeterince duyarlı bir alet yaparsak bu tip ilişkileri kaydedebiliriz demektir..."

Edison, böyle bir alet üzerinde çalıştıysa da başarıya ulaşamadı. Ancak birçok modern bilim adamının gözünde, görüşleri 1959 yazında doğrulandı.

Tesadüfi bir kayıt

Ünlü İsveçli ressam, müzisyen ve film yapımcısı **Friedrich Jürgenson,** bir gün pilli teybini alarak evden çıktı. Amacı uzak ıssız bir yerde kuşların sesini kaydetmekti. Eve dönüp de teybini çaldığında kuş seslerinin yanında zayıf insan sesleri duydu. Bu sesler İsveççe ve Norveççe olarak kuşun şarkısını tartışıyorlardı.

Olayı tesadüf olarak gören Jürgenson, bir radyo dalgası aldığını zannetti. Yine aynı deneyi tekrarladı. Bu kez daha değişik sesler duydu. Bu sesler ona sesleniyor ve ölmüş akraba ve arkadaşları olduğunu iddia ediyorlardı. Birkaç yıl boyunca Stockholm yakınlarındaki Mölnbo'daki evinde bu konu üzerinde çalıştı. Çalışmalarının sonuçlarını 1964'te **"Kâinattan Sesler"** adlı kitabında yayınladı.

Bu kitap, Alman Psikolog Profesör **Hans Bender**'in ilgisini çekti. Psikolog, Freiburg Üniversitesi'ndeki Parapsikoloji Enstitüsü'nün müdürüydü. Bu kürsünün masrafları hükümet tarafından karşılanmaktaydı. Profesör, bilim adamlarından oluşan bir ekip kurdu. Deneyler tekrarlandı ve sonuçlar analiz edildi.

Alınan sonuçlar

Bilim adamlarının konuyla ilgili raporunda şunlar yazılıydı: Fabrikadan yeni çıkmış bir kaset, sessiz ortamlarda normal bir teybe takılıyor. Olay yerinde kayıt yapılıyor. Kaset dinlendiğinde, tanımlanan kelimelerle konuşan insan sesleri duyuluyordu.

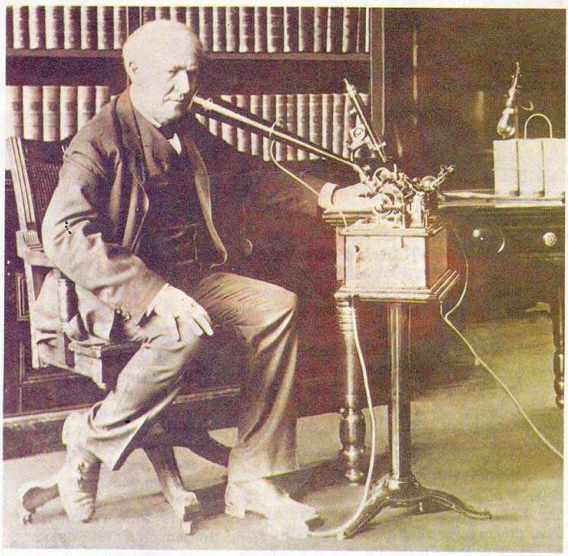

Fonograf ve elektrik ampulünün mucidi Thomas Alva Edison (1847-1931) 1920'de bir aletin gelişmesi üzerinde çalışıyordu. O, ölülerle bu alet sayesinde telepatik olarak ilişkiye geçeceğine inanıyordu (üstte).

Bu seslerin kökeni çağdaş bilimce açıklanamıyor. Seslerin kendileri, normal insan sesleri gibi izler oluşturuyorlar.

Hiçbir yerden gelen sesler

Bu seslere *"hiçbir yerden gelen sesler"* adı verildi. Dr. Bender'e göre bu olay insanlık için nükleer fizikten bile önemlidir. Olayın paranormal kökenli olması da çok muhtemeldir.

Bilim adamları araştırıyor

Jürgenson'un garip keşfinden diğer bilim adamları da etkilendiler. İsveç'teki Uppsale ve Sovyetler Birliği'ndeki Riga Üniversitelerinin eski profesörü Dr. **Konstantin Raudive** de olayla ilgilendi. Bu psikoloji profesörü, 1965'te Jürgenson'un deneylerini duyduğunda

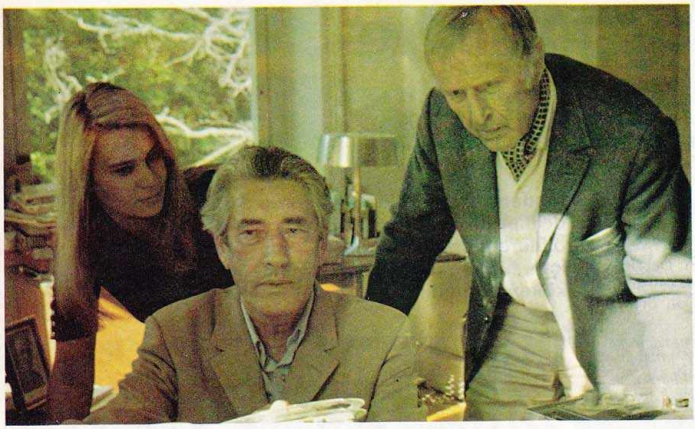

Ölülerden gelen ses olayının mucidi Friedrich Jürgenson (oturan) Profesör Hans Bender ile birlikte. Prof. Hans Bender bir grup araştırmacıyla beraber Jürgenson tarafından alınan sesleri inceledi. Kendi kayıtlarıyla beraber ayrıntılı deneyimler elde etti (solda).

Almanya'da yaşıyordu. Ünlü Psikolog **Carl Jung**'un eski bir öğrencisiydi. Sovyet devriminden sonra 1945'te Letonya işgal edilince ülkesinden kaçmıştı. O zamandan beri, deneysel psikoloji üzerinde ün yapmış bir yazardı.

Dr. Raudive de esrarlı seslerle kayıt deneyleri yaptı. 1965'ten 1974'teki ölümüne dek çok başarılı kayıtlar aldı. Ekibi arasındaki İsveçli **Alex Schneider** ve **Theodor Rudolph** da vardı. Theodor Rudolph, yüksek frekans elektronik mühendisliğinde uzmandı. Sıkı laboratuvar şartlarında 100.000'den fazla kayıt yapıldı. Çalışmaların analizleri incelendi. 1960'lı yılların sonlarına doğru sonuçlar Almanya'da kitap halinde basıldı. Kitap İngiliz yayımcı **Colin Smythe**'in ilgisini çekti. Bu kitap daha sonra İngilizceye de çevrildi.

Annesinin sesini kaydediyor

Peter Bander, yukarıda sözü edilen kitaba önsöz yazmıştı. Sonraları teypte ilk tuhaf sesi nasıl duyduğunu anlattı. Colin Smythe yeni bir kaset almıştı. Buna Dr. Raudive'in talimatlarına uygun bir şekilde kayıt yaptı. İnsan sesine benzer bir ritim duyuldu. Ancak Dr. Smythe ne olduğun anlayamadı. Peter Bander, kasetin o kısmını 2-3 kez dinledi.

Sonra birden sesin ne dediğini anladı. Ses bir kadına aitti. Almanca olarak *"Kapıyı aç!"* diyordu. Bay Bander, sesin ölmüş annesine ait olduğunu fark etti. Annesi ölmeden önce mektup yerine birbirlerine teyp kaseti yollarlardı. Söylenen söz de çok anlamlıydı. Meslektaşları da, çalışırken ofisinin kapısını kapadığı için ona takılırlardı.

Bay Bander şaşırmıştı. Almanca konuşmayan iki kişiye duydukları kelimeleri anladıkları gibi kâğıda dökmelerini istedi. Yazdıkları şeyler duyduklarına tamamen uymaktaydı. Sonunda Peter Bander sesin gerçek olduğuna ikna oldu.

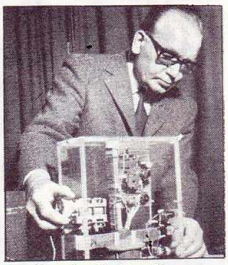

Dr. Konstantin Raudive "goniometer" denilen aleti çalıştırıyor. Bu alet ruhların seslerini almak için Telefunken Şirketi'nden Theodor Rudolph tarafından yapılmıştı (üstte).

Papa IV. Paul, Friedrich Jurgenson'a 1969'da bir nişan verdi. Katolik kilisesi sesler hakkında resmi bir görüş belirtmedi. Ancak Jürgenson kendisinin Vatikan'da sempati uyandırdığını söylüyordu (altta).

Kilisenin ilgisi

Kitabın 1971 yılında İngilizceye çevrilmesinden sonra dünyanın her yerinde ciddi olarak araştırmalar başladı. Olaya Vatikan da resmi olmayan bir şekilde ilgi gösterdi. Katolik papaz ve bilim adamları, kendi deneylerini kendileri geliştirdiler. Bu araştırıcıların arasında Prof. **Gebbard Frei** çok ünlüydü.

Bu profesör; psikoloji, parapsikoloji ve antropoloji dallarında uluslararası üne sahipti. Prof. Frei, aynı zamanda da Papa II. Paul'ün kuzeniydi. Bu Papa 1969'da Friedrich Jürgenson'a Vatikan hakkında yaptığı belgesel filmden dolayı nişan vermişti. Jürgenson, Ağustos 1971'de Peter Bander'e ses olayının Vatikan'da ilgi uyandırdığını söylemişti.

NASA da haberdar!

Olay, NASA'nın da (Amerikan Ulusal Uzay Araştırma Merkezi) ilgisini çekti. Cape Kennedy'den iki Amerikalı mühendis Dr. Raudive'i ziyaret ettiler. Ziyaretçiler doktorun aletlerini incelediler. Sorular sordukları gibi, akıl da verdiler. Ancak Dr. Raudive'e Amerikan uzay programının ses olayıyla ilgilendiğine dair kesin kanıt vermediler.

Dr. Raudive şöyle düşündü. NASA'dakilerin konu hakkında bilgileri vardı. Kendisi nispeten basit aletlerle böyle sonuçlar alırsa, kim bilir onlar o etkin kayıt aletleriyle ne sesler alıyorlardı. Nereden köken alırlarsa alsınlar, sonunda Jürgenson'un kâinattan aldığı sesler, parapsikoloji alanında âdeta yeni bir çığır açtı...

Ateşe meydan okuyorlar

Dünyanın her yerinde, her kıtada ve her toplumda ateşten etkilenmeyen kişiler var. Acaba ateşe egemen olma geleneğinin kökleri nerede? Bu geleneğin garip törenleri niçin düzenleniyor?

GEORGE SANDWITH, İngiliz hükümetinin bir araştırmacısı olarak Fiji Takımadaları'nda bulunuyordu. Suva'da gördüğü ateş üstünde yürüme törenleri onu âdeta büyüledi. Hindu gruplarından birinin üyeleri korlar üzerinde yürümüşlerdi. Hindu Tanrılarının bayramları kutlanıyordu. 9-12 metre uzunluğunda özel olarak açılmış kanallara konmuştu.

Bilime aykırı

1950 yılında emekli olunca, Sandwith, **"The Miracle Hunters"** başlığını taşıyan bir kitap yazdı. Bu kitabında tanık olduğu söz konusu olayı ayrıntılı olarak anlatıyordu. Kitabında böyle bir olayı ilk kez seyreden yine bir Avrupalı bankacı arkadaşının tepkisinden şöyle söz ediyordu:

"Hiç de istemeyerek ateşte yürüme olayının bir gerçek olduğunu itiraf etti. Çukura bir şey atmış ve bu attığı şey de hemen alev almıştı. Hükümetin bu gibi uygulamaları hemen durdurması gerektiğini savunuyordu. Niye böyle düşündüğü sorulduğunda, büyük bir tedirginlik içinde, bu gibi bir olayın çağdaş bilimsel buluşlarla bağdaşmadığı cevabını verdi. Kendisine ateşte yürüyen bu kişilerden çok şey öğrenebileceğini söylediğimde, o kadar kızdı ki, arkasını dönüp hemen yanımdan uzaklaştı."

Karşı çıkanlar çok

Bankacının bu akılcı tutumu anlaşılabilir. Çünkü bir yüzyıldan fazla bir zamandan beri bilim adamları da bazı unsurların ateşten etkilenmemelerine karşı aynı tutumu takınıyorlar. İşin en ilginç yanı, Hinduizm, Budizm ve Şintoizm gibi dinlerin liderleri de böyle düşünüyorlar. Oysa bu dinlere inanan birçok kişi ateşle oynamayı çok seviyor. Bu liderlere göre bu gibi olaylar, bu dinlere inananlar arasında çok küçük gruplar tarafından uygulanabilir. Hiçbir şekilde yüreklendirilmemelidir. Çünkü yerleşmiş düşüncelere aykırıdır...

Kalkütalı bir fakir olan Jatoo Bhai, alev alev yanan ateşin içinde dans ettikten sonra hiç yaralanmadan çıkacaktır (üstte).

Ateşte yürüme törenine hazırlık sırasında Jatoo Bhai dua ediyor (altta).

İlkel kabilelerde

Zaman zaman ateşe karşı gücü kanıtlayan bir örnek, ilkel bir toplumda birdenbire ortaya çıkar. Çoğunlukla bu toplumda daha önce böyle bir yeteneğin geleneği bulunmaz. Bir gazeteci ve hayvan yetiştiricisi olan **Frank Clements,** Afrika'da, eski adı Güney Rodezya olan ülkede, 1950 yıllarında Shona kabilesinde tanık olduğu böyle bir olayı anlatıyor.

Kabilesinin hayvanlarına aşı yapan bir veteriner operatörle birlikte yemeğe davet edilmişlerdi. Yemekten sonra ateşin yanında çömelmiş otururken, Clements çakmağı ile bir sigara yaktı. Daha sonra olanları kendisi şöyle anlatıyor:

Yanan odunu yalıyor

"Çakmağım eski bir çakmaktı ve içine fazla benzin doldurulmuştu. Sanırım alev, çakmaklara alışkın olmayan ve çoğunluğu çocuk olan kabile bireyleri için oldukça ilginçti. Kabile üyelerinin aralarında bulunan daha yaşlıca bir tanesi, her nedense benden ve arkadaşımdan hoşlanmamıştı. Sanki kendisinin de neler yapabileceğini kanıtlamak istercesine, ateşten yanan bir odun parçasını aldı.

Kendi gri sakallı yüzüne doğru tuttu. Odun parçasını hafifçe yaladığında yanaklarının ve burun deliklerinin çevresinde kıvılcımlar uçuştu. Daha sonra ateşi avuçlarının arasında söndürdü. Bize doğru bakarak küçümseyici bir ses çıkardı. Odun parçasını fırlattı. Hiç yaralanmamış gibi görünmesinin yanı sıra, sakalında iş bile yoktu."

Bu olayın ilginç yönü, Shonaların tarım yapan insanlar olmasıdır. Onların gelenekleri zamanla Doğu Akdeniz ve Afrika'ya da yayıldı.

Hindistan'a geliyor

Hindistan Yarımadası'ndaki Hinduizm dini, ateşe egemenlik düşüncesini kolaylıkla benimsedi. Hintlilere göre kendi dinlerinin gerçek adı **"Sanatana"** idi. Sözcüğü Türkçeye çevirdiğimizde **"sonsuz ve yaşı olmayan"** anlamını veriyor. Dindar Hinduların amacı Brahma'ya veya başka bir deyişle kendi öz varlıklarına erişmekti. Onlar bunu gerçekleştirmek için, kendini bulma yolunda 10 veya daha fazla olan yoga yönteminden birini izlerler.

Batılılar tarafından da bilinen **Hatha Yoga**, hem fiziksel kontrolün ve hem de bilinmeyene erişmenin yoludur. Buna ilk başlayan biri, Hatha Yoga'nın ilk yedi aşamasından geçerek, sekizinci aşama olan **"Samadhi"**ye varır. Bu öğretilmez. Öğretiyi uygulayan kişinin kendisi tarafından fark edilir. Samadhi kişiye "sidhi"ler veya doğaüstü yetenekler verir. Bu aşamaya ulaşan kimse **"Sadhu"** diye adlandırılır. Badhular, Batılılar tarafından yanlış olarak "fakir" diye tanımlanır.

Fakirlerin yaptıkları

Sadhuların çoğunluğu bir yerde kalıp sessizce meditasyon yapmayı seçer. İnsanların düş gücünde yaşayan daha garip olan fakirlerdir. Bunların bazıları çok içtendir. Kutsallığı arama yolunda kendilerini çok dramatik, oysa görünüşte amaçsız işlere adarlar.

Örneğin, olanak elverdiğince çok sayıda ırmak veya kaynakta yıkanmayı amaç edinebilirler. Dikenli bir çalılıkta yıllarca oturabilirler. Ta ki, çalılık kendilerini tümüyle sarana değin bunu sürdürürler. Ayrıca, tırnakları avuç içlerini delip, tırnakları etlerinin içinde büyüyene dek avuçlarını sürekli yumruk biçiminde tutabilirler

Diğer yandan bunlardan bazıları sirkte gösteri yapmayı andıran işler yaparlar. İşte Hindistan'daki ateşe egemen olan fakirler bunların arasında çıkar. Dindar ve bilge Hindular için bunlar aforoz edilmiştir. Buna rağ-

Jatoo Bhai ateşten etkilenmemeye hazırlandığı sırada dinsel vecd içine giriyor (altta).

Alevler içinde dans etmeden önce ateşin hazırlanması (en altta).

rinde ateşe egemen olma yeteneği yoktur. Oysa Katanga, Ba Yeke, Mosengere ve diğer bazı madenci Kongo kabilelerinde ateşle ilgili karmaşık törenler yapılır. Shona kabilesindeki **"ateş yiyici"** ait olduğu kabilenin bireyleri arasında tek gibi görünmektedir. Bu ustalığı ya gezgin bir ateş yiyiciden öğrenmiş veya bu yetenekle doğmuş olabilir...

Dünyaya yayılıyor

Yüzyıllar boyunca, tarih öncesi göçlerle birlikte ateşe egemen olma törenleri ve bilgileri Orta Asya'dan dışarı taştı. MÖ 500 yıllarında Çin, Japonya, Tibet ve Hindistan'a dek yayıldı. Hatta bir dönem Bulgaristan ve Yunanistan'da bulunan Kabiriler **"ocağın ustaları"** ve **"ateşe karşı güçlü olanlar"** diye tanımlandılar. Onların ateşle ilgili gizemli bil-

men, yine de, güçlerinin ayrıcalığından kuşku duyulamaz.

Jatoo Bhai tapınma yönteminin doruğunda alevler içinde dans ediyor (üstte).

Danstan sonra fakirin en küçük bir yanık izi bulunmayan tabanları. Giysilerinin de yanmamış olması çok şaşırtıcıdır (sağda).

Akılcı bir açıklama yok!

Görüldüğü kadar, ateşle dolu kanallarda yürümek, fakirlerin gösterilerinin en yaygın olanıdır. Yerel bir Hindu Tanrısının yortusunda, fakir bir köye gidip, kanalın hazırlanıp sıcak taşlarla doldurulmasını ister. Kanal hazırlandıktan sonra inananların başına geçer. Ateşte yürüyenlere katılan Avrupalı sayısı da az değildir. Şaşırtıcı olan yaralanma olaylarının hiç denecek kadar az olmasıdır.

Bu konuda açıklama yapan birisi şöyle demiştir: *"Buradaki düşünce, fakirin tüm acıları kendi benliğinde toplaması ve istem gücü ile bunu yadsımasıdır. Taşlar gerçekten çok sıcaktır. Yürüyenlerin vücutlarına herhangi bir yapay madde sürülerek, bir hazırlık yapılması söz konusu değildir. Olayın akılcı hiçbir açıklaması yoktur..."*

Uzakdoğu'da...

Polinezya, Malaya ve Tahiti'de de ateş üzerinde yürüyenler, Hindu mezhebinin üyeleri arasından çıkıyor. Çin, Tibet ve Japonya'daki Budistler de aynı şeyi yapıyorlar. Hong Kong'da ise ateş üzerinde yürümek daha çok turistler için bir gösteri niteliği taşıyor. Japonların eski doğaya ve atalara tapma dini olan Şintoizmin de ateşte yürüyen dindar üyeleri var.

İngiliz profesör de yürüyor

İngiliz edebiyatı profesörü olan **E. G. Stephenson,** Tokyo'da 27 metre uzunluğunda ateş dolu bir kanalın hazırlandığı bir Şinto törenine katıldı. Stephenson, büyük bir yüreklilikle kendisinin de ateşte yürüyenlere katılıp katılmayacağını sordu. Törene başkanlık eden bir rahip, kendisini yakındaki bir tapınağa götürdü. Başından aşağıya tuz serpti. Bundan sonra profesör kanalın üzerinde sanki gezinirmis gibi yürüdü. Ayaklarının altında sanki gıdıklanıyormuş gibi bir duygudan başka hiçbir şey duymadı.

Büyü törenlerinde

Batı Hint Adaları'ndaki kara büyü törenlerinin büyük bir kısmında görkemli gösterilere yer verilir. Bu törenlerde ateşe egemen olma yeteneğinin çeşitli biçimlerinin büyük payı vardır. Trinidad'da sayısız ateş yiyici ve ateşin üzerinde yürüyen insan var. Haiti'de ise kara büyü, politik, sosyal ve dinsel faaliyetler arasında önemli bir yer tutuyor. Burada bulunan

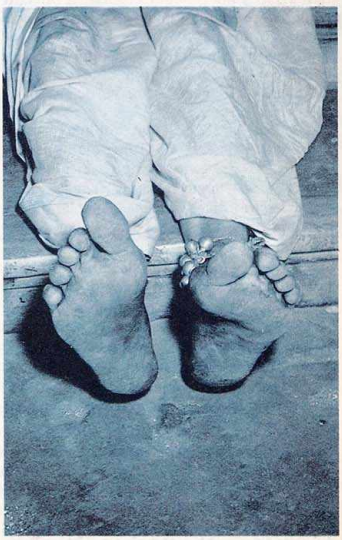

ateşe egemen kişilerin gösterileri gerçekten çok etkileyici oluyor. DARKMALT

Yazar ve Psikiyatr **Dr. William Sargant**'ın ayrıntılı çalışmalarının konusu yıllar boyu Haiti'deki kara büyü oldu. Bu gibi törenlere katılan kimselerin derin bir transa girdikten sonra bu gibi olayları yaşadıklarını gördü. Dr. Sargant, Haiti'deki kara büyücülerin kökenlerini de araştırdı. Bunun Afrika, Kongo, Arap tüccarlar, Anadolu, İran ve oradan da Moğol ve Tatar Şamanlara kadar vardığını tespit etti.

Budistlerin, her yıl Japonya' da Takao dağında tekrarlanan Hi Watari diye adlandırılan ateşte yürüme festivalleri. Bu tören barış dualarının ve seyircilerin sağlıklarına adanmıştır. Odunları ateşe atmadan önce seyirciler hasta yerlerini bunlarla ovarlar (üstte).

Ateşe karşı bağışıklık

Batı Hint Adaları'ndaki kölelerden birçoğu Kongo'dan gönderilmişti. Aralarında çok sayıda Yoruba bulunuyordu. Yoruba kabilesinin en önemli Tanrısı **Ogun**'dur. İnanışa göre Ogun, göksel bir demircidir. İnsanlarına ateşi nasıl kullanacaklarını ve demiri nasıl işleyeceklerini öğretmiştir.

Yorubalıların gizli bir topluluğu olan Ogboniler hâlâ Ogun'u Tanrı olarak kabul ederler. Ateşle gösteri yapıp, ateş yerler. Haiti'de Ogun **"Ogun Badagris"** (kanlı savaşçı) biçimine girmiştir. Kendisine inananların hem iç, hem de dış ateşe karşı bağışıklık kazanmasını ister.

Gözlerine sürüyorlar

Haitililer önce yanan kömürler üzerinde dans ederler. Sonra da içine dövülmüş çok acı bir tür kırmızı biber konmuş romdan bol miktarda içerler. Dr. Sargant, yalnızca kadınların katıldığı bir törende, katılanların bu öldürücü içkiyi yere yıkılmadan içmelerini gördü. Ayrıca aynı içkiyi hiçbir zarar vermeden açık gözlerine de sürdüklerine tanık oldu.

Kızılderililerde arınma töreni

Kuzey Amerika'daki Kızılderililerin Asya kökenli oldukları kabul ediliyor. Ataları Şamanizmle birlikte ateşe egemen olma geleneklerini Sibirya'dan Alaska'ya ve oradan da Amerika'ya taşıdılar. Yaklaşık her Kızılderili kabilesinin kültüründe ateşe tapma ile ilgili bazı izler görülür.

Kanada'da yaşayan Huronlar bu alanda eski yeteneklerini hiç bozmadan koruyorlar. Güneybatının Apaçileri ve Siyu ve Cheyenne gibi ovalarda yaşayan kabilelerde de aynı izler saptanabilir. Örneğin, Balckfoot ve Pueblo gibi Kızılderililer arınma törenlerinde kendilerini küle bularlar. Onlar külü ateşin tohumları olarak kabul ederler.

Güney Amerikalı Kızılderililer arasında en şaşırtıcı arınma töreni belki de Navajolarınkidir. Bu tören sanki Şamanizmle Fin saunasını birleştirmektedir. Kabile üyeleri tören kulübesinde çok büyük bir ateş yakarak arınma törenine başlarlar.

Tüm kabile soyunarak çıplak kalır. Şamanın önderliğinde kulübeye girer ve ateşin çevresinde dönerler. Tören dansı yapılır. Bu dans sırasında kadınlar ateşin çevresinde ayaklarını sürükleyerek dönerken, erkekler de ateşin üzerinden atlarlar veya üzerinden koşarlar. Törenin bu bölümü bittikten sonra kadınlar ve erkekler ayrılır.

Bu sırada Şaman uzun odun parçalarını yakıp kor haline sokar. Bu sopaları önce kendi bacaklarına ve daha sonra da hastaların bacaklarına değdirir. Yandığı için acı çeken kimsenin daha çok duaya gereksinmesi olduğuna inanılır. Herkes, birer birer bir tas tuzlu su içer ve onu kum dolu bir kaba kusar.

Çıkarmayan kimse pis olarak kabul edilir ve töreni yeni baştan tekrarlar. Son olarak da kulübenin kapısı kapatılır. Şaman ve kendisine inananlar ateş sönüp küller soğuyana dek ateşin çevresinde otururlar.

Daha sonra da küller çıkarılanlarla karıştırılır, kuruyup rüzgâr tarafından savrulmak üzere dışarıya bırakılır. Bir yıl için arınma töreni böylece sona erer.

Ressam William Leigh'in çizdiği Navajo ateş dansı (altta).

Kayıp gezegen bulunamıyor

Mars'la Jüpiter arasında aranan kayıp gezegeni 358. sayfada işledik. Aşağıdaki yazıda bu gezegenin bir türlü bulunamayışı ele alınıyor.

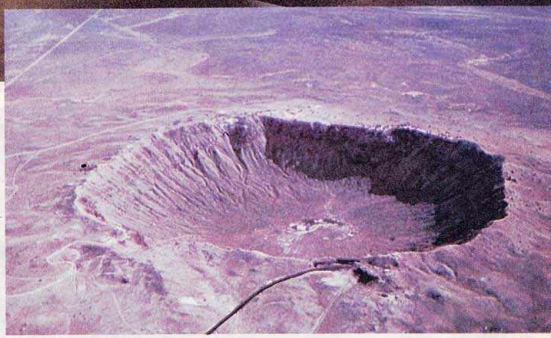

ÇOĞU GÖKBİLİMCİ asteroidlerin bir milyon yıl önce, bir gezegenin patlamasıyla oluştuğu görüşüne karşı çıkıyor. Onlara göre bir milyon yıl çok yakın bir zaman! Her şeyden önce de, asteroidler tek bir patlama sonucunda oluşmuşa pek benzemiyorlar. Çünkü hareketleri çok değişik.

Phaeton teorisi yanlış mı?

Gezegen gerçekten patladığında en az iki parçası değişik yönlere doğru gidecekler ve Güneş'in çevresinde yeni bir yörünge izleyeceklerdi. Ne var ki, bir Güneş sistemi şeması çizildiğinde, bu yeni yörüngelerin bir noktada kesiştiği görülecektir. Bu kesişme noktası asıl gezegenin bulunması gereken yerdir. Ancak gökbilimciler asteroidlerin yörüngelerinin tek bir noktada kesişmediğini belirtiyorlar. Bu nedenle de asteroidler, tek bir patlamadan sonra gezegenden koparak uzaya saçılan parçalar olamaz diyorlar.

Tüm bunların yanı sıra, bu dağılan parçaların yörüngelerinin de farklı genişlikte ve biçimde olması gerekirdi. Bu durumda da asteroid kuşağı, Phaeton'un yüzeyinin farklı derinliklerinde bulunan değişik kaya ve maden parçalarının karışımından oluşacaktı.

Asteroidlerin yapısı biliniyor

Bugün gökbilimciler asteroidlerin ışığı yansıtma türünü inceleyerek yapısındaki maddeleri tahmini bir yaklaşımla söyleyebiliyorlar. Sözgelimi, asteroid kuşağının % 10'u demirli asteroidlerden, geriye kalanlar da içeriklerinin ne olduğu saptanamayan asteroidlerden oluşuyor. Ancak, yapısı kayalık olan asteroidlerin sayıları değişiktir.

Bu göktaşı yağmurunun bir sanatçının fırçasından izlenimleri. Phaeton gezegeni bir milyon yıl önce patladığında döküntülerden bazılarının göktaşı olarak yeryüzüne düştüğü ileri sürüldü. Ancak, araştırmalar yeryüzüne düşen göktaşlarının sayısının kabataslak 3,5 milyar yıldır değişmeden kaldığını gösterir (en üstte). Arizona'da bir göktaşının neden olduğu dev çukur (üstte).

Bir gezegen için çok küçük

Gökbilimciler Phaeton teorisini yıkmaya kararlı görünüyorlar. Bir diğer iddiaları da şu: Asteroid kuşağında, neredeyse yeryüzü kadar büyüklükteki bir gezegeni oluşturacak yeterli madde yok. En büyük asteroid olan Ceres, 1000 kilometre çapında.

Öteki asteroidlerin tümü bir araya gelse

bile, Ceres'inki kadar bir hacim oluşturmazlar. Böyle bir dünyanın atmosferinin de olamayacağı ileri sürülüyor. Oranın Ay'dan üç misli küçük kıraç bir yer olduğu tahmin ediliyor.

Güneş'in çekimi yasasına aykırı!

Gezegenin biraz daha büyük, aşağı yukarı Dünya kadar olduğunu düşünelim. Geri kalan bölümüyse büyük bir patlamada dağılmış olsun. Bu durumda bile asteroidlerin bütün ağırlıklarının toplamı yeryüzünün binde biri kadar olacaktır.

Patlamanın çok şiddetli bir patlama olması gerekir. Gezegendeki maddelerin % 99'u büyük bir hızla Güneş sisteminin dışına fırlamış olmalıdır. Oysa, böyle bir olay Güneş'in çekim gücüne terstir.

Olay böyleyse, bütün Güneş sistemi kaya parçacıklarıyla dolu olmalıdır. Bunlar uzayda Merkür'le en uzaktaki gezegenin arasında dönmelidir. Eğer patlama Güneş'in çekim alanının içinde olduysa, kuşakta değişik asteroidlerin bulunmaması gerektiği ileri sürülüyor.

Güneş sisteminin boşlukta gezinen bu döküntülerle dolu olduğunu kabul edelim. O zaman asteroid büyüklüğündeki kaya ve demir parçaları öteki gezegenlerin üzerine yağarlar. Ayrıca da büyük volkanlar oluşurlar.

Küre şeklinde asteroidler

Patlamış bir gezegenden fırlayan parçaların kırık kırık ve biçimlerinin de düzgün olması gerekir. Ama, asteroidlerin en büyüğü yuvarlaktır. Yuvarlak olmalarının nedeni, kendi çekim güçleri değildir. Çünkü yerçekimi kadar güçlü çekimleri yoktur. En akıllıca açıklama şu olabilir:

Büyük asteroidler, en azından, büyük bir gezegenin parçaları olamazlar. Ancak, yüzeyleri zamanla kaya parçalarıyla kaplanmıştır. Bu kaya parçalarıysa hiçbir gezegene ait değildir.

Karbon var ama...

Gökbilimciler, göktaşlarından elde edilen bulgularını ne **Kazantsev**'in, ne de **Zigel**'in teorilerini desteklemediğini ileri sürüyorlar. Göktaşlarının büyük çoğunluğu asteroidlerden kopan parçalardır diyorlar. Böylece Phaeton diye bir gezegenin varlığının kanıtlanamadığını iddia ediyorlar. Felix Zigel'in incelediğini söylediklerinden başka, yapısında süngertaşı ya da kireçtaşı bulunan göktaşları yoktur. Bunlar "kumlu göktaşı" denilen türdedirler. Yapılarında basit karbon bileşiklerine rastlanır. Ne var ki, gökbilimciler, bu durum canlıların olduğunu göstermez diyorlar. Yani göktaşlarının kökeni, yeryü-

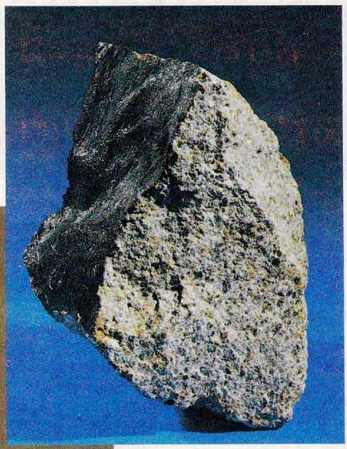

Olağanüstü hareketli, taşlı bir göktaşı. % 25'i demirden ve % 75'i taştan oluşmuştur. Bu tipteki birçok göktaşının, 600 milyon yıl önce bir demir asteroid ile taşlı bir asteroidin çarpışmasından meydana geldiği düşünülmektedir (sağda).

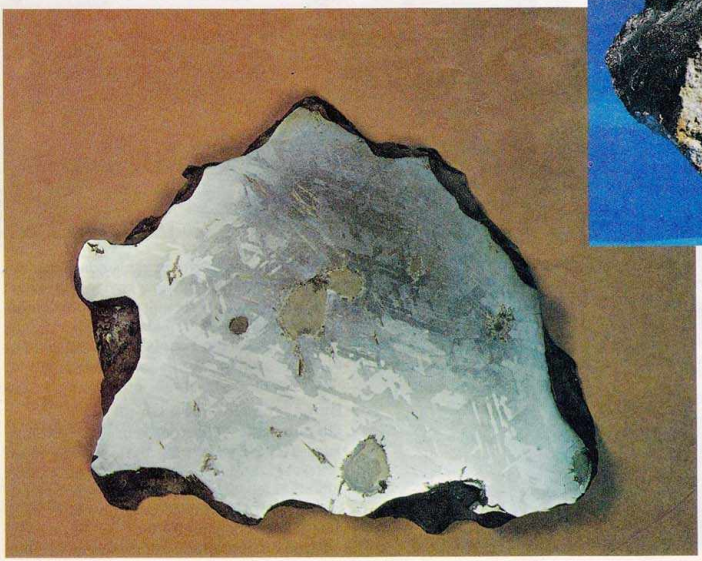

Bir demir göktaşının yüzeyinden parça. Yeryüzüne düşen göktaşlarından ancak % 6'sı demirden oluşuyor (solda).

züne benzeyen bir Phaeton gezegeni olamaz! Çünkü yeryüzündeki gibi oksijeni zengin bir atmosferin bu tür karbon bileşiklerini bozacağı belirtiliyor.

Radyoaktiviteye rastlanmıyor

Göktaşlarının yapısında radyoaktivite bulunduğu konusunda hiçbir kanıt yok. Fakat, Phaeton'un büyük bir nükleer patlama ile yıkıma uğradığı ileri sürülüyor. Oysa, ne oranda bir radyoaktivitenin nükleer patlamaya yol açtığı bilinir.

Asteroidler Güneş'e çok uzak. Bu nedenle suları donmuş halde olmalıdırlar. Bu koşullar altındaysa hiçbir canlı yaşayamaz. Üstelik, bir nükleer patlama, okyanusların da patlamasına neden olmaz. Hidrojen bombalarında patlayıcı olarak ağır hidrojen kullanılır. Ağır hidrojenin suyu etkilemediği biliniyor. Zaten suda termo-nükleer bir patlama meydana gelseydi, 1946'da Bikini Adası'nda yapılan o ünlü hidrojen bombası denemesinde, bütün Pasifik'in yok olması gerekirdi.

Gene de gizemli

Ancak asteroidler, başlıbaşına ilginç ve gizemlidirler. Şimdiye kadar Mars'la Jüpiter' in arasının neden taş parçacıkları ile dolu olduğuna hiçbir gökbilimci açıklık getiremedi. Ama, çoğu gökbilimci de bunların bir gezegene ait olduğunu düşünüyor.

İlk zamanlarda, Güneş sistemi bütünüyle bu tür artıklardan oluşmuş olmalıydı. Bir olasılıkla bu artıklar henüz yeni oluşmuş Güneş' in çevresinde dönüyorlardı. Parçacıkların birçoğu yakınlarındakilerle birleşmişti. Merkür'den en dıştaki Plüton'a kadar gezegenler böylece ortaya çıkmıştı. Asteroid bölgesindeyse, bilinmeyen bazı nedenlerden dolayı gezegenler oluşmamıştı.

Asteroidlerin niteliklerini inceleyen bilim adamları, onların patlayan bir gezegenden oluşmadıklarını düşünüyorlar. Asteroidlerin % 8'i taşlıdır. Geri kalanlarınsa ya niteliği saptanamamıştır, ya da demirdendir. Ne var ki, taşların türü, asteroidlerin Güneş'e olan uzaklıklarına göre değişir. Açık renkli ve silisli asteroidler, kuşağın iç kenarında daha çoktur. Kuşağın dış kenarındaysa koyu renkte, karbonlu asteroidler daha çoktur. Bu düzen, kuralı bir oluşumu akla getiriyor. Asteroidler şiddetli bir patlama sonucunda meydana gelselerdi, böyle düzenli bir oluşum yerine bir karmakarışıklığın söz konusu olması gerekirdi (sağda).

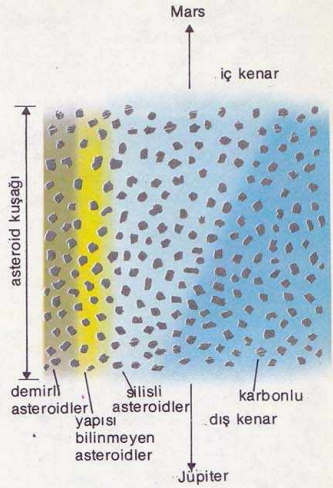

İnsansız uzay aracı Voyager I'den Jüpiter'in karışık bulut kuşakları görülüyor. Bu dev gezegen, bir olasılıkla kendisiyle Mars'ın arasında oluşacak bir gezegenin bütün malzemesini kendine çekmiştir. Çekemediklerinden ise asteroidler oluşmuştur (sağda).

Patlayan bir göktaşının meydana getirdiği akanyıldız yağmuru. Fotoğraf, 1933 Mart'ında New Mexicolu bir gökbilimci tarafından çekildi. Akanyıldızın uzunluğunun 42 km, çapının 10 km olduğu saptandı. Daha sonra, düşen parçalarının yaklaşık 3,5 kg olduğu görüldü (solda).

Jüpiter'in çekim gücü

Bu olayın sorumlusunun Jüpiter olduğu öne sürülüyor. Kendisine o kadar çok taş parçacıklı malzeme çalmıştı ki, yeterli büyüklükte bir gezegeni meydana getirecek malzeme kalmamıştı. Jüpiter'in öteki gökcisimlerinde düzensizlik yaratan çekimi, asteroidlerin küçük bir gezegen halinde bile birleşmelerini engellemişti.

Jüpiter'in çekimi bugün de asteroidleri etkiliyor. Yörüngelerinde dönüş periyodları Jüpiter'le aynı olduğunda, Jüpiter'in çekim gücü asteroidleri yörüngelerinden sürüklüyor. Sonuçta arada boşluklar meydana geliyor. Asteroid kuşağında oluşan bu boşluklar Güneş'ten belirli bir uzaklıktadır. Bu boşluklara 19. yüzyılın ünlü gökbilimcisi ve asteroid araştırmalarıyla tanınan **Daniel Kirkwood**'un anısına, Kirkwood boşlukları deniliyor.

Zamanlama yapılabiliyor.

Gökbilimcilere göre yeryüzüne düşen göktaşları, gökyüzündeki gezegen çarpışmalarının ne zaman olduğunu belirtiyor. Örneğin "H

tipi göktaşları" dört milyon yıldır uzaydaki kozmik ışınlara maruz kalıyorlar.

Bir görüşe göre de dört milyon yıl önce uzayda iki asteroid çarpıştı. Çarpışmanın sonucunda küçük parçalar yeryüzüne düştü. Demirli göktaşlarına orta büyüklükteki Octaedrite'ler de denir. Taşlı göktaşlarıysa, olağanüstü hareketlidirler. Bunlar, 600 milyon yıl önce demirli asteroid ve taşlı asteroid türlerinin şiddetle çarpışmasıyla ortaya çıkan parçalardır.

Zengin maden rezervi

Demirli asteroidler bizim kuşağımız için çok önemlidir. Yeryüzüne düşen demirli göktaşlarının demir-nikel karışımı oldukları anlaşılıyor. Aslında asteroidlerdeki demirin, ne eritilmesine, ne de rafine edilmesine gerek bulunmuyor. Çünkü yeryüzündeki demir cevherlerine pek benzemedikleri biliniyor.

Öte yandan yeryüzünde demirin çıkarılması giderek güçleşiyor. Ayrıca çok masraflı olduğu da biliniyor. Bir gün, asteroidlerden demir elde edilmesi mümkün olduğunda, bunun çok daha ucuza mal olacağı açıktır. Üstelik asteroidlerdeki demirin potansiyelinin de çok yüksek olduğu söyleniyor. 20.000 yıl önce Arizona'ya düşen ve büyük bir meteor çukurunun oluşmasına neden olan göktaşının oldukça küçük olduğu belirtiliyor.

Uzunluğu 100 metre kadar olan bir asteroidden geldiği sanılıyor. Eğer bu göktaşı asteroid kuşağının dışında olsaydı, gökbilimciler en büyük teleskopla bile, yerini saptayamazlardı. Sonradan yapılan araştırmalarla bu göktaşında yaklaşık 250.000 ton saf demir-nikel karışımı olduğu tahmin ediliyor.

Daha fazla bilgi için:
Henry Gris and William Dick, *The new Soviet psychic discoveries*, Sphere 1980.
Simon Mitton (ed), *Cambridge encyclopedia of astronomy*, Cape 1977.
Colin Ronan (ed), *Encyclopedia of astronomy*, Hamlyn 1979.

Dale P. Cruikshank, tuhaf bir asteroid olan Hektor'un halter biçiminde olabileceğini sanıyor (üstte). Meslektaşı William K. Hartman'ın yaptığı resim, Hektor'un olası görünümünü anlatıyor (altta).

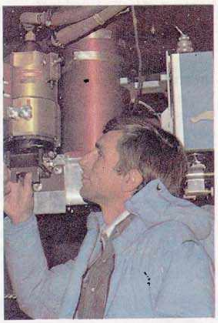

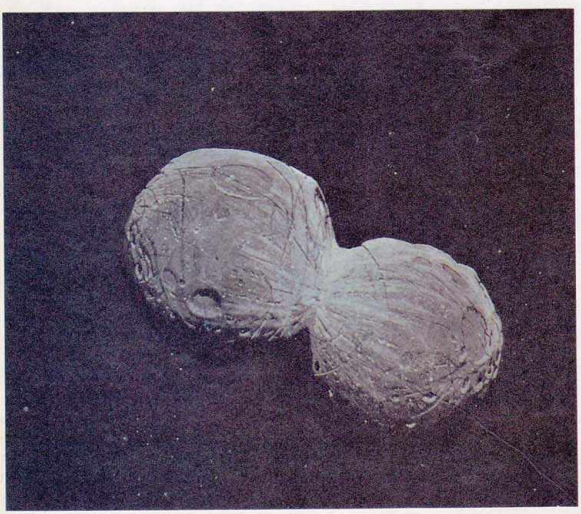

Uydusu olan asteroidler

Asteroidler çarpışmadan da birbirlerine yaklaşabilirler. 1978'de gökbilimciler, çok ilginç bir asteroid keşfettiler. Yörüngesinde Dünya'nın Ay'ına benzer bir uydu vardı. Bu, kendinden daha küçük başka bir asteroid idi. Bu arada, asteroid uydularının, doğrudan doğruya görülemeyecek kadar az ışık verdiği anlaşıldı. Ancak, dolaylı yollardan gözlemlenebiliyorlardı.

Garip bir asteroid

Ancak, en alışılmadık asteroid çifti Hektor' dur. Asteroid kuşağının altında yer alır. Güneş ve Jüpiter'le birlikte eşkenarlı bir üçgen oluşturur. Biçimini tam olarak saptamak pek mümkün görünmüyor. Parlaklığının ancak, üçte ikisini yansıtır. Oldukça düzgün, daire şeklinde bir yörünge izler. Kızılötesi ölçümlere göre, boyunun, genişliğinin üç katı olduğu anlaşılıyor. Ama çok karanlık bir asteroiddir. Uzunluğu 300 km' dir. Küre şeklindedir. Bu çok tuhaftır. Çünkü küçük asteroidler çarpışmalarda kopmuş küçük parçacıklar oldukları için, biçimleri pek düzgün değildir. Ayrıca, Hektor çok büyüktür. Bir çarpışma sırasında başka bir asteroidden kopmuş olamaz.

İnsanoğlu asteroidlere gittiğinde...

Asteroidlerin garip biçimlerde olduğunu şimdiden söyleyebiliyoruz. Bazılarının, belki de birçoğunun kendi uyduları vardır. Yakın bir zamanda uzayadamları, asteroidlerde demir yatakları aramaya başlayacaklardır. Böylece bu madenlerin ticaret alanına yapacağı katkıları tartışacaklar. Yansıttıkları ışınlarından ötürü garip olarak tanımlanan asteroidlerde de araştırmalara girişeceklerdir. Ne tür tuhaf kayalardan oluşmuş olduklarını bulacaklardır. Bu kayalar Güneş oluştuğu zamanlardan kalmadır.

Araştırmalarında ayrıca karbonlu asteroidleri arayacaklardır. Karbon bileşikleri canlının bulunmadığını gösterir gibidir. Gene de bunlar yeryüzündeki hayatın başlangıcını oluşturan bileşikler olabilirler. Böylelikle kendi gezegenimizin ilk dönemleri hakkında yeni bilgiler edinmek de mümkün olabilecek!

Önyargılı olmamalı!

Şu anda asteroidler hakkında tüm bilinenler dolaylı yollardan edinilmiş bilgilerdir. Gökbilimciler, onların hareketlerini ve yansıttıkları ışıkları inceliyorlar. Göktaşlarının da asteroidlerden düşen parçalar olduğu düşünülüyor. Kuşkusuz bu bilgiler tam değildir. İnsanoğlu, asteroidlere gitmeyi başardığında, Güneş sisteminin bu küçücük, gizemli dünyalarında birçok sürprizle karşılacaktır. Ve bu sürprizlerden biri, tüm karşı görüşlere rağmen eski bir uygarlığın izleri neden olmasın?..

Hz. Muhammed, rüyasına girdiği Şeyh'e seslenmiş:

"Sağ elimi Ankara'da Mustafa Kemal'e uzattım"

Atatürk'ün hayatından açıklanamayan olayların bir kısmı 392. sayfada yer aldı. Aşağıdaki yazıda araştırmacı-yazar Haluk Egemen Sarıkaya Atatürk'ün olağanüstü güçler tarafından korunduğu ve bu şekilde vazifesini yerine getirdiği düşüncesini işliyor.

Atatürk'ün yaşamındaki çok sayıda gizemden biri de onun 19. Tümen'i kurması ve yönetmesidir. Atatürk Çanakkale Savaşı'nda (üstte). Atatürk'ün nüfus cüzdanının numarası ise başka bir gizem. Orada ölüm tarihi ve ölüm saati okunuyor (solda). DARKMALT

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK'ün, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmak için ortaya çıkışı, doğumundan ölümüne değin ve bu aradaki tüm mücadeleleri ile tam bir gizem ve bilinmeyen göksel güçlerin bir gösterisi olarak kabul edilebilir. Osmanlı İmparatorluğu'nun çökertilişi ve çöküşü çok korkunç olmuştu. Bir ulusu bu düşüşten, inanılmaz bir Ulusal Kurtuluş Savaşı ile ayağa kaldırıp, yepyeni bir Cumhuriyet kurmak gibi olağanüstü bir vazifeyi, ancak, bir ikincisi olmayacak olan Atatürk gibi bir ulu önder başarabilirdi. Yaşamının ve mücadelelerinin çeşitli safhalarında başından geçen ilginç ve olağanüstü olaylar bir araya getirildiğinde, Atatürk'ün bilinmeyen gizemine doğru biraz daha yaklaşmak mümkün olacaktır.

Çocukluğu

1881 yılında Selanik'te, orta halli bir aileden, sarışınca bir çocuk doğdu. Mustafa ismi verilen bu çocuk, belirli bir yaşa gelince, annesi **Zübeyde Hanım,** onu, mahalle mektebine verdi. Mustafa burada, Arapça güzelyazı derslerinden ve yere bağdaş kurup otururak dizleri üzerinde yazmaktan bir türlü hoşnut olmadı. Bir gün dizleri ağrımıştı ve bunun üzerine ayakta durmaya başladı. Oturmasını söyleyen hocaya, dizlerinin ağrıdığını ve otu-

Atatürk'ün Büyük Taarruz öncesi Kocatepe'ye tırmanırken çekilmiş ünlü fotoğrafı. Ona yüklenen Türkiye Cumhuriyeti'ni kurma görevinin dönüm noktasında. 26 Ağustos 1922 sabahı (solda).

ramayacağını söyleyince, hoca, *"Ne, bana karşı mı geliyorsun?'* diyerek, kükrediğinde ise, *"Evet, karşı geliyorum"* dedi. Bunun üzerine diğer çocuklar da ayağa kalkarak aynı sözü tekrarlayınca, hoca çocuklarla uzlaşmak zorunda kaldı.

Annesinin rüyası

Annesi Zübeyde Hanım oğlunun iyi bir eğitim görmesini istiyordu. Mustafa'yı, Selanik'te Mülkiye Rüştiyesi'ne gönderdi. Ne var ki, Mustafa, bir zaman sonra bu okulu terk etti ve muhakkak bir askeri okula gitmek istediğini belirtti. Zübeyde Hanım ise bunu istemiyordu. Mustafa, gizlice Askeri Rüştiye'nin giriş sınavlarına katıldı ve kazandı. Fakat annesinden imzalı giriş izni alması gerekiyordu. İkna edebilmek için annesine, doğumunda, babasının kendisine bir kılıç armağan etmiş olduğunu ve beşiğinin başucundaki duvara astığını söyledi. Ona göre bunun anlamı ise, babasının kendisinin asker olmasını istediği idi. Bu konuşmalarının sonunda annesine, *"Ben asker olarak doğdum ve asker olarak öleceğim"* dedi.

Zübeyde Hanım, gitgide yumuşuyordu ve tam bu sırada bir rüya gördü. Rüyasında oğlu Mustafa, bir minarenin tepesindeki altın bir tepsi üzerinde oturuyordu. Minareye doğru koşarken, kulağına bir ses geldi: *"Oğlunun askeri okula gitmesine izin verirsen, hep böyle yüksekte kalacak, vermezsen yere atılacak."* Zübeyde Hanım, oğlunu askerlikte görkemli bir gelecek beklediğini artık anlamıştı. Gerekli izni verdi. Mustafa, böylece Selanik Askeri Rüştiyesi'ne girebildi.

Atatürk'ün gizemli sayıları

Atatürk'ün yaşamında yer alan pek çok gizemli olay, kehanetler, olağanüstü korunmalar ve benzerlerinin yanı sıra, üst üste beliren 9 ve 19 rakamları da şaşırtıcı bir çokluktadır. Sözgelimi, Atatürk'ün doğum yılı olan 1881 rakamının, 9 rakamıyla birçok ilişkisi var!

1+8+8+1= 18... 2X9=18

1+8=9... 8+1=9

18=2X9...81= 9X9

18+81=99

Atatürk'ün yaşamında önemli bir yer tutan 9 rakamının vurgulandığı diğer bazı tarih ve rakamları şöylece sıralayabiliriz:

1899'da Mustafa Kemal İstanbul Harp Okulu'na girdi. Mezuniyet diplomasının numarası 5998'di. İttihat ve Terakki'nin yıllık toplantısına Trablus delegesi olarak 22-9-1909'da katıldı. Vatanı kurtarmak için Samsun'a 19-5-1919'da ayak bastı. 13 ilden gelen 33 delege ile Sıvas Kongresi'ni 4-9-1919' da açtı ve Anadolu ve Rumeli Müdafai Hukuk Cemiyeti Heyeti Temsiliyesi'ni kurdu.

Erzurum mebus adaylığını 19-10-1919'da kabul etti. TBMM tarafından kendisine 19-9-1921'de Gazi unvanı verildi ve Mareşalliğe terfi ettirildi. Mustafa Kemal'in nüfus cüzdanının numarası da 993814-B idi. Bu sayı dizisindeki 938 rakamı, Atatürk'ün ölüm tarihi 938'i, geri kalan 914 ise, 9'u 14 geçe olarak, 9'u 5 geçeye yakın olan ölüm saatini veriyor.

Gizemli 19

Atatürk'ün yaşamında gizemli ve kutsal 19 sayısının da büyük bir yeri var. Üstte belirtilen rakamlardaki 19 sayısını da bu bakımdan düşünebiliriz. 19-5-1919'da Samsun'a 19 arkadaşı ile birlikte çıktığında 38 yaşındaydı: 2X19=38... Çanakkale'de ilkin 57. Alay'ın komutanı idi: 3X19=57... Daha sonra kendi kurduğu 19. Tümen'in komutanı oldu: 1X19=19... Atatürk 57 yaşında ölmüştü: 3X19=57... Ölüm tarihi 1938'deki ilk iki rakam 19'dur ve son iki rakam ise 2X19=38' dir. Mustafa Kemal Atatürk ismindeki harflerin toplamı 19'dur. Atatürk'ün doğum tarihi olan 1881'i Rumi tarihe çevirirsek 1297 çıkar ve bu tarihin rakamlarını yan yana toplarsak gene 19 çıkar: 1+2+9+7=19...

9 rakamı, çok gizemli bir rakamdır ve göksel ezoterik öğretilerde Tanrı'yı sembolize eder. Dokuz rakamını ne kadar çarparsanız çarpın, çıkan rakamların toplamı daima dokuzu verecektir: 18, 27, 36, 45, 54, 63, 72... Yaradışılı sembolize eden 8 rakamının her çarpılışında ise, çıkan rakamların toplamı azalır ve sonunda Tanrı'da erimek zorundadır, çünkü 8X9'un sonucu olan 72'nin rakamlarını topladığımızda 9 çıkar.

İlahi güçlerin desteği

19 rakamı ise, Kuranı Kerim'de akıl almaz bir düzenleme ile yer alan ve bir ayette geçen çok gizemli ve şimdilik bilinmeyen ve ne var ki sonra bilinecek olan bir **Kozmik Gerçek** ile ilgilidir (Bkz. sayfa 345). Kanımızca bu iki rakamın, yani 9 ve 19'un, Atatürk'ün yaşamında ve mücadelelerinde böylesine yer alması, 9 ve 19'un ardındaki ilahi güçler tarafından tam anlamıyla desteklendiğinin apaçık işaretidir.

Enver Paşa hakkında

İttihat ve Terakki'nin keyfi ve garip icraatı Mustafa Kemal tarafından açıkça ve sözünü sakınmadan eleştiriliyor ve yeriliyordu. Bu konuda kendisine karşı çıkanları üstün yetenekleri ile mat ediyordu. İttihatçıların lideri olan **Enver**'in her bakımdan tam karşıtı olan Mustafa Kemal, onu, şans sonucu kahraman olmuş bir kukla olarak görüyordu. Enver'i kıskandığı için onun aleyhinde olduğunu söyleyen bir subay arkadaşına, şu kehanette bulundu: *"Enver... sonunda öyle şımaracak, kendini öyle beğenmeye başlayacak ki, ülkenin başına bela kesilecek."* Gerçekten de aynen böyle oldu.

Suikastlara karşı

İttihat ve Terakki'nin adamları, Mustafa Kemal'i artık can sıkıcılıktan çok, tehlikeli olarak görmekteydiler. Öldürmeye karar verdiler ve bir komitacıyı bu işle görevlendirdiler. Suikastçı bu genç subay, bir bahaneyle Mustafa Kemal'in odasına geldi ve görüşmeye başladı. Mustafa Kemal, o eşsiz önsezisiyle bu kişinin geliş nedenini anladı. Çekmecesinin gözünden çıkardığı tabancayı masanın üzerine koyarak, genç subayın sorularını bilgece cevapladı. Onu o karanlık fikrinden hem olgun düşünceleriyle, hem de masanın üzerine koyduğu tabancanın etisiyle caydırdı. Genç subay gerçeği itiraf etti.

İkinci bir sefer, Mustafa Kemal'i öldürmek için, aslında onu çok seven bir kişi olan **Yakup Cemil**'i görevlendirdiler. Yakup Cemil, buna yanaşmadı ve onu uyardı. Artık çok dikkatli olan Mustafa Kemal, bir gece arkasından birinin geldiğini anladı ve bir kapı aralığına sokularak elinde silahı ile bekledi. Ona suikast yapmak isteyen ve Enver'in bir akrabası olan kişi yanından geçti gitti. Mustafa Kemal, 1926'da İzmir'de bu suikastlarla ilgili olarak, *"Ben kendi kendimin koruyucusuyum"* dedi.

Uçak saldırmıyor

Mustafa Kemal, bir savaşı bizzat ve cephe üzerinde yönetmek üzere maiyeti ile birlikte at üzerinde Conkbayırı'na doğru ilerlerken, bir düşman uçağı alçalarak üstlerine doğru gelmeye başladı. Subaylar kaçıştılar, Mustafa Kemal yanındaki tek bir subayla birlikte patikanın ortasından ilerlemeye devam etti. Uçak da onları bir süre daha üstlerine dalarak izlediyse de sonra uzaklaşıp gitti. İlginç bir şekilde uçak, saldırıya geçmemişti. Mustafa Kemal ise, en ufak bir korku duymamış ve yolunu değiştirmemişti.

Şarapnel saate isabet ediyor

Conkbayırı savaşlarında Mustafa Kemal, korkusuzca ateş altında durarak emirler veriyordu. Conkbayırı'nı cehenneme çeviren bir mermi yağmuruna tutuldular. Gökten şarapneller ve mermiler yağıyordu. Mustafa Kemal de bu inanılmaz bombardımanın ortasında savaşıyor ve askerini cesaretlendiriyordu. Bir ara bir şarapnel parçası tam göğsüne isabet etti. Yaverlerinden biri dehşet içinde bağırdı:

"Vuruldunuz efendim!" Mustafa Kemal bunu başkaları duymasın diye yaverinin ağzını kapayarak, *"Yok öyle bir şey!"* diye cevap verdi. Şarapnel parçası göğüs cebine çarparak, cebin içindeki saati parçalamış ve göğsünde büyükçe bir çürük meydana getirmişti. Bilinmeyen gizemli güçler, Mustafa Kemal'in ölümünü engellemişlerdi.

Atatürk'ün 19 sayısıyla ilgili gizemlerinden biri de onun Samsun'a çıkış tarihidir: 19 Mayıs 1919. O'nun bu tarihten 28 gün önce çekilmiş bir fotoğrafı (en üstte). Atatürk'ün annesi Zübeyde Hanım, rüyasında oğlunun gelecekteki büyük vazifesini görmüştü (üstte).

Hz. Muhammed'in manevi desteği

Türk Ulusal Kurtuluş Savaşı, Atatürk'ün sözleriyle, *"Yeryüzünün en büyük insanı* **Hz. Muhammed**..." tarafından, İlahi Âlem'den sürekli desteklenmiştir. Türk ulusu ve İslamiyet arasındaki ilişkiye bağlı olarak Atatürk'ün önemli sözleri var:

"Türklük, Müslümanlığın öncüsü ve kılavuzudur..."

"Tanrı'dan, sevgili Peygamberi hürmetine, bu kutlu yurdun sahibi ve savunucusu, Yüce Muhammed dininin kıyamete kadar en 'sadık' koruyucusu olan soylu ulusumuz..."

Atatürk'ün bu sözlerinden, Türklerin ve Türk Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın, İslamiyet'in manevi âlemindeki yüce rehberleri tarafından niçin desteklendiğinin en belirgin nedenlerini anlamak mümkündür. Bununla ilgili olarak aşağıdaki haberci rüya ile konuyu kapayalım:

Kurtuluş Savaşı sırasında Anadolu'da bulunan, Hz. Muhammed ahfadından **Şeyh Ahmed Sünusî**, bir gece rüyasında Hz. Muhammed'i görür ve koşup elini öpmek ister. Hz. Muhammed kendisine sol elini uzatınca, buna şaşıran ve üzülen Şeyh, *"Ya Resulallah, niçin sağ elinizi vermediniz?"* diye sorar. Hz. Muhammed şu cevabı verir: *"Sağ elimi Ankara'da Mustafa Kemal'e uzattım..."*

Uçandaire Fotoğrafları

Bu sayfadaki 4 fotoğraf bir filmden alınmış karelerdir. Ekim 1972'de İngiltere'de, Birmingham'da bir televizyon ekibi, **"Bugünkü Çiftçilik"** adlı program için film çekiyordu.

Kameraman **Neil Stuart,** gökyüzünde çok parlak bir çizgi gördü (üstte, solda). Çizginin boyu uzadı (üstte sağda ve ortada). Sonra iki küçük noktaya bölündü (altta) ve kayboldu.

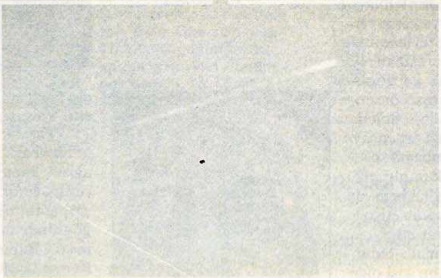

Bu görüntünün yakınlarındaki bir hava kuvvetleri üssünden kalkan F-111 bombardıman uçağına ait olduğunu söyledi. Ona göre uçak havada yakıtını boşaltmıştı. Bu görüş, Amerikan Hava Kuvvetleri sözcüsü tarafından yalanlandı. İşlenebilir topraklar üzerindeyken yakıt boşaltmak yasaktı! Olay, yoruma açık bir şekilde çözümlenmeden kaldı...

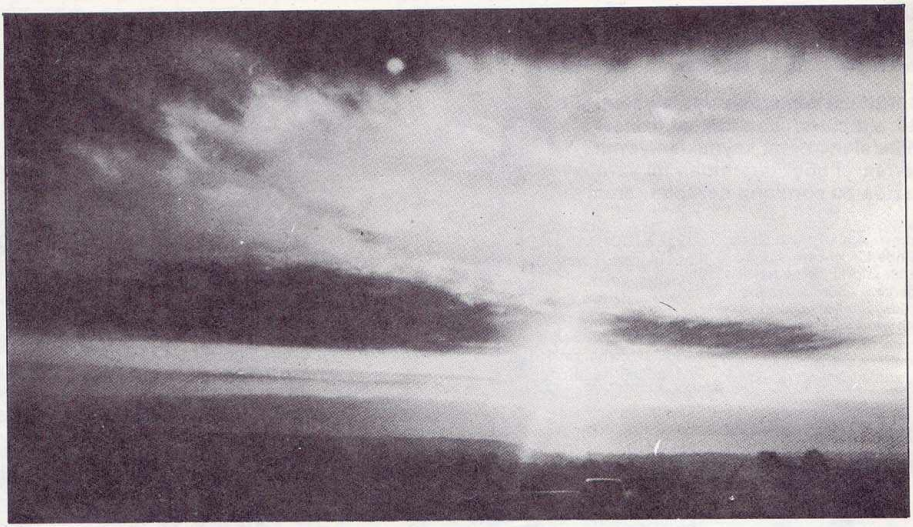

Parlak, altın renkte uçandaire Bay **Norman Vedaa** ve adının gizli tutulmasını isteyen bir arkadaşı tarafından görüldü ve fotoğrafı çekildi (üstte). Olay, 28 Ağustos 1969'da sabah saat 6.20'de Amerika'da Colorado'da cereyan etti.

Uçandaire yolun üzerinde uçuyordu. Bay Vedaa onu görür görmez fotoğraf makinesini kaptı. Bir an cismin olağanüstü parlaklığı ve katı görünümü karşısında donakaldı. Bu arada arkadaşı iki fotoğraftan ilkini çekti. Sonra arabayı durdurdular ve ikinci fotoğraf çekildi. Uçandaire hiç ses çıkarmıyordu.

Resimler bilgisayar deneylerine tabi tutuldular. Bu deneyler cismin yoğun, üç boyutlu ve fotoğraf makinesinden uzak olduğunu kanıtladı. Yani bu cisim gerçek bir uçandaire idi. Rapor şöyle sonuçlandı: "Görüntüler, bilinen hiçbir doğal olayla açıklanamaz".

1950'lerde California'daki Mojave Çölü'nün Giant Rock bölgesinde bir toplantı yapıldı (sağda). Toplantı "Altıncı Geleneksel Uçandaire" toplantısıydı. Fotoğrafta toplantının yapıldığı yerin üzerinden geçen şaibeli bir uçandaire görülüyor. Böyle bir toplantıda bu tür bir uçandairenin görülmesi oldukça gariptir. Olayın en mantıklı açıklaması fotoğrafın bir toz fırtınasına ait olmasıdır. Bir ihtimal daha var: Böyle bir toplantının delegeleri uzaylılara ait bir aracı bilinçli veya bilinçsiz aşırı derecede görmeye istekli olabilirler. Bu aşırı istek yoğunlaşmış çevrede ve filmde görünmüş olabilir. Eğer öyleyse, bu fotoğraf gerçekten olağanüstü bir fotoğraftır!

Ruhlarla oyun

Gürültücü ruhların ardında yatan güç nedir? Gürültücü ruhların kökeni fiziksel midir? Yoksa bilinçaltından mı kaynaklanıyorlar? Ya da bir tür "evrensel güç" tarafından mı yaratılıyorlar? Aşağıdaki yazıda bu soruların cevapları aranıyor.

Fransız Alpleri'ndeki bir kır evinde bir tencere, makas ve bir telgraf kâğıdı havada uçarken. "Gördüklerimizi açıklayamayız" diyordu fotoğrafçı ve arkadaşı, "yalnızca fotoğrafların hiçbirinin sahte olmadığını garanti edebiliriz" (altta).

1952 YILINDA gürültücü ruh, öteki adıyla psikokinezi hareketlerini inceleyen araştırmacılar, çok şaşırtıcı bir olaya tanık oldular. Çevresinde oturdukları ağır, meşe masa birden hafifçe yana yattı ve kendi kendine yerden biraz yükseldi. Sonra yerden biraz daha yükseldi, orada bulunan uzun boylu ve yapılı olan iki adamı kendinden uzağa itti. Adamlar, arkalarındaki şömineye doğru yuvarlandılar. Şömine yanar halde olmadığı için yaralanmadılar. Ama orada bulunan herkes şaşkına dönmüştü. Olaya neden olabilecek herhangi bir dış etki de yoktu. Odanın ısısı belirgin şekilde düşmüştü. Odada bulunanlardan biri, trans halindeymiş ya da komaya girmiş gibi bir haldeydi.

Bu güç nereden geliyor?

1952'de o odada kendini gösteren güç neydi? Aynı gücün etkileri daha önce ve sonra da sayısız nedenle ortaya çıktı. Kökenleri yalnızca fiziksel olabilir miydi? Mesela, atmosferde bulunan koşullarla açıklanabilir miydi? Yoksa aynı olaylara tanıklık eden ya da kışkırtan kişilerin metabolizmasıyla bağlantılı olarak fizyolojik miydi? Ya da güç, fizyolojik ve psikolojik nedenlerin birlikte işlemesiyle mi ortaya çıkıyordu?

Ağırlık kaybı

Psikokinezi durumuna belirli bazı fizyolojik tepkilerin gösterildiği görüldü. Hatta bunlar kaydedildi ve ölçüldü. İlk olarak, olayla birlikte ağırlık kaybının ortaya çıktığı belirtildi. Denetlenmiş koşullarda nesneleri hareket ettirmeye çalışan duyarlı kişilerle laboratuvarda denemeler yapıldı.

Deneylerin sonucuna göre, ağırlık kaybı sık rastlanan bir durumdur. Çıkan sonuç **Eusapia Palladino** (1854-1918) adlı bir medyu-

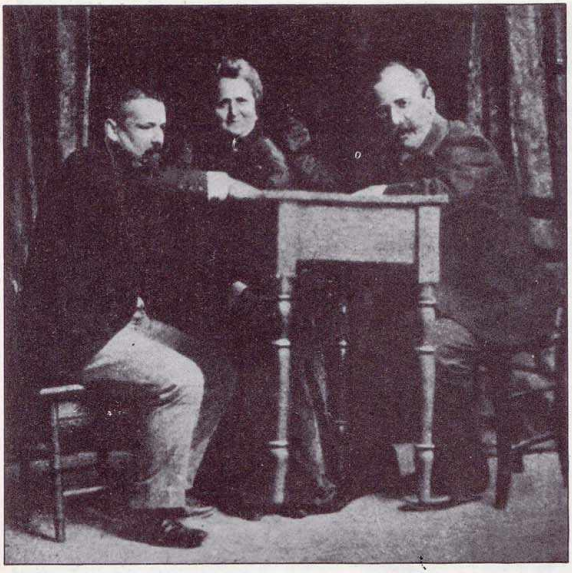

mun iddiasını doğruluyor. Bir celse boyunca 9 kg ter döktüğünü söylüyordu. İrlanda'da 13,6 kg ağırlığı olan bir masayla denemeler yapıldı. Masayla, hareket ve ağırlığı gösterecek şekilde tasarlanan bir araç arasında bağlantı bulunuyordu.

Masa bazen 30 dakika kadar havalandırıldığında ağırlığından 6,8 kg kaybettiği görülüyordu. Ne yazık ki, gürültücü ruh olayları sırasında ağırlık kaybının tam bir hesabını yapmak güçtür. Bu incelemeyi yapmak imkânsız değilse de, eşyalar havalanmadan önce havalanacaklarına dair bir belirti ortada bulunmuyor. Ya da hangi eşyaların havalanacakları bilinmiyor.

Ünlü İtalyan medyum Eusapia Palladino, bir masayı yerden 25 cm kadar havalandırıyordu. Böyle bir gösteri sırasında 9 kg kadar ağırlık kaybettiğini iddia ediyordu (üstte).

Hayali hayalet Philip'in televizyon kameraları önünde bir masayı havalandırdığı seanslardan biri (altta).

Ani ısı düşmeleri

İkinci olarak, 1952'de bir araya gelen araştırmacıların fark ettiği ısıdaki ani düşüş hem psikokinezi, hem de kendiliğinden oluşan öteki türden olaylarda görülür. Kayıtlar 10 saniyede 4,4 dereceye varan ısı düşmelerini gösteriyor. Bu ani ısı kaybı, büyük miktarda enerjinin açığa çıkmasına neden oluyor.

Bazı tanıkların gördüklerini söyledikleri mavi kıvılcımlar ve elektrikli aletlerin arızalanması bu şekilde açıklanabiliyor.

Birçok insan kendi kendine açılıp kapanan ışıklar, ocaklar ve televizyonlar gördü.

Elektrik akımlarının üretilmesi psikokinezinin başka bir ölçülebilir özelliğidir. 1973 yılında, İngiltere'de Kent bölgesinde Folkestone'da gerçekleştirilen bazı denemelerde şu ortaya çıktı: Bir masa çevresinde elleri birbirine değerek oturan yedi kişi üç saniye süren güçlü elektrik akımları üretebildiler. Hayali hayalet (Bkz. sayfa 388) kullanılan deneylerde olduğu gibi bu topluluk da masadan gelen kaydedilebilir ve açıkça anlaşılan tıkırtılar yarattılar. Ama olaydan sorumlu olan "yaratık" uydurmaydı ya da başka bir deyişle bu, hayal edilmişti.

Aşırı soluk alıp-vermek

Dördüncü olarak, psikokinezi ile aşırı soluk alıp verme arasında bazen dolaysız bir ilişki olduğu görülmektedir. Trans haline girmekte olan medyumlarda sık ve derin soluk alma olduğu bilinir. Bu duruma beyin faaliyetini "normalin" üstüne çıkarmak için başvurulduğu söyleniyor.

Madde yaratmak

Son olarak, ektoplazma denilen garip maddeyi çevreleyen esrar perdesi kötü ruhların hareketinin fizyolojik yanından ayrı tutulamaz. Ruhçuluk hareketinin doğduğu günlerde varlığı araştırılan bu açıklanamaz ürünle ilgili çalışmalar bugün daha ciddi olarak yürütülüyor.

Gerçekleştirdikleri fiziksel denemelerde uzmanlaşmış birçok medyum ortaya şöyle bir iddia sürüyor: Masa tıkırtılarına, nesnelerin oynatılmasına ve havalandırılmasına "ektoplazmik çubuklar" ya da "kabuklar" aracılığıyla ulaşılıyor.

1920'lerde, bir araştırmacı, görünür bir psikokinezi kütlesi izlediğini söylüyordu. İnce tül kumaştan bir perdeye yaklaşan kütle, tülün öteki tarafına geçtikten sonra, tekrar bir araya gelerek âdeta bir el biçiminde katılaşmıştı.

Kuşkucu kişiler şimdiye kadar yalnızca iki ektoplazma örneğinin üretildiğini söyleyeceklerdir. Bunlardan biri bir parça muslin kumaşıyla, bir miktar çiğnenmiş temizlik kâğıdıydı. Maddenin bazı çok duyarlı kişiler tarafından

Yoksa ruhun maddesi mi var?

Ektoplazma ilk önce biyolojik bir terimdi. Hücre protoplazmasının dış tabakası anlamına geliyordu. 1905'te Fransız fizyoloğu ve ruh araştırmacısı **Charles Richet** aynı kelimeyi ağızdan ya da göğüsten gelen bir tür sıvı macun ya da pelte için de kullandı. Aynı madde kendini yavaş yavaş düzenliyor, bir yüz ya da organ şeklini alıyordu.

Juliette Bisson'un "Maddeleşme Denen Olaylar" adlı kitabında anlattığı olaylarda, en kesin tedbirlere rağmen ortaya bir hilekârlık çıkmadı. İncelemeciler, maddenin niteliğini saptamakta başarısız kaldılar. Ama 1905'ten beri kaydedilmiş ektoplazma maddeleşmesi olaylarının çoğuna hep kuşkuyla bakıldı.

Medyumlar ektoplazmanın canlı bir madde olduğunda ısrar ederler. Madde ışığa tutulduğunda yok oluyordu. İlginç olan, kızıl-ötesi filmin ortaya çıkışından beri ektoplazma üretildiğine dair çok az iddia öne sürülmesidir.

1920'ler ve 30'larda çekilen fotoğraflarda, ektoplazma muslin kumaşa yakın benzerlik gösteriyor. Gerçekten de, şimdiye kadar elde edilen iki ektoplazma örneğinden biri bu malzemedendir. Ötekiyse çiğnenmiş temizlik kâğıdındandır. Sık sık ektoplazmaya ait olduğu söylenen pis kokuysa, ektoplazmanın vücuttaki deliklerden birinden çıkabileceğini gösteriyor.

sık sık yaratıldığı da ileri sürülüyor. Bu alanda yüzlerce fotoğraf var. Ayrıca bir de koku meselesi var. Ektoplazmaya ait olduğu düşünülen hafif pis kokunun kötü ruh hareketleri sırasında duyulan kokuya benzemesi de çok ilginç bulunuyor.

Psikolojik nedenler

Gürültücü ruh hareketlerinin psikolojik nedenleri ve etkilerinin ölçülmesi oldukça güçtür. Oysa kurbanların çoğu aynı belirtileri gösteriyorlar ve benzer tecrübeleri yaşıyorlar. Örneğin birçok kurbanın bazıları yaşayan kişilerin aynen taklidi olan hayaller görüyor. Bu hayallerden bazılarının kaynağında bir sanrı yatıyor. Bazıları da tanınamayan kişilere ait oluyor.

Enfield olayının (Bkz. sayfa 388) ele alındığı günlerde, araştırmacılardan biri olan **Maurice Grosse'un** hayaleti en azından iki kere söz konusu evde görüldü. Buna benzer daha onlarca ifadeden, durumun sık ortaya çıktığı anlaşılıyor. Ama tüm iddialar kanıt öne sürülerek sağlamlaştırılamıyor.

Bir tür nevroz

Psikokinezi ile bağlantılı bulunan başka bir psikolojik durum da nevrozdur. Profesör **A.R.G. Owen,** kötü ruh denen olayın bir tür nevrozdan kaynaklandığını öne sürdü.

Büyük miktarda psikokinetik güç çıkarabilen Rus ev kadını Nina Kulagina. Denemelerden birinde nabız atışının dakikada 240'a çıktığı fark edildi ve 1.8 kg zayıfladı (altta).

Şiddetli endişe bazı kişilerde gürültüye ve nesnelerin hareketine neden olabiliyor. Ama eğer durum buysa, gürültücü ruhların hareketi niçin dursun? *"Belki"* diyor, Profesör Owen *"Faaliyet sonunda duruyor, çünkü bu durum bir hastalık değil, iyileştirmedir."* Derin endişenin başka bir belirtisi olan uykuda yürüme de, gürültücü ruh faaliyetlerinin kurbanlarıyla birlikte düşünülür. Garip olan durum, kurban uyurken faaliyetin çoğunlukla sürmesidir.

İngiltere'de çok yakın zamanlarda görülen olaylarda da aynı duruma rastlanıyor.

Shirley Hitchings, uyuduğu sırada yatağının yakınından gıcırtılar ve tıkırtılar duyulabilmektir. Benzer sesler **Janet** ve kız kardeşi, Enfield'de yataklarında uyurlarken de duyulmaktadır.

Fizyolojik ve psikolojik etkenler

1970'lerde Sovyetler Birliği'nde bir ev kadınına uygulanan bir dizi laboratuvar deneyi, fizyolojik ve psikolojik etkenlerin psikokinetik güçler üretmek için nasıl birlikte çalıştıklarını ortaya koydu. Mesela **Nina Kulagina,** bir yumurtanın sarısını beyazından ayırabiliyordu. Yumurtanın içinde durduğu kaba, elini sürmeden iki kısmı tekrar bir araya getirebiliyordu.

Ayrıca bir elektrik akımı aracılığıyla bir kurbağanın kalp atışını durdurabiliyordu.

Akımı taşıyan tellerin canlı bir yaratığa bağlı olduğu kadına söylenmiyordu. Öteki deneylerde kadının kafasına küçük elektrodlar, kalbine ve bileklerine de bir kayıt aracı bağlandığında psikokinetik olay sırasında üretilen elektrik akımları görülebiliyordu.

Yapılan deneylerle kadının beyninin elektrik faaliyetinin, çok yüksek bir seviyeye çıktığı kanıtlandı. Kalp atışı hızı ise inanılmaz bir sayıya, dakikada 240 atışa ulaştı. Dakikada 70 atış normal sayılıyordu. Bayan Kulagina'nın çevresindeki manyetik alan da belirgin şekilde arttı.

Bütün elektrik ve elektromanyetik güçler doruğa ulaştı. Tek bir ritim halinde birleşti. Bu noktada, kadın kendinden çok az uzaktaki nesneleri kesinlikle dokunmadan oynatabiliyordu. Psikokinetik gücünün açıkça görüldüğü her başarılı deneme sırasında Bayan Kulagina 1,8 kg kaybediyordu.

Saralı gibi

Kadının içinde bulunduğu fiziksel durum sürekli izlendiğinde ortaya şu kanıt çıktı. Kadın şiddetli sinirsel gerginlik içinde bulunuyordu. Elektroansefalograf denen alet yoğun bir beyin faaliyeti göstermişti. Kadın hafif bir baş dönmesi geçirmiş, uyku düzeni bozulmuştu. Kanındaki şeker miktarı artmış, nabız atışı düzensizleşmişti.

Aynı belirtiler hafif sara krizi geçirenlerde ve menopoza giren kadınlarda da görülür. Bir üstmerkez, psikokinetik güç ürettiğinde ortaya çıkan fizyolojik değişmelerin başka göstergeleri vardır. Hormonlardaki ciddi dengesizlik Bayan Kulagina'da görüldü. Vücudunun çeşitli yerleri ve organları ağrıdı ve zayıf düştü.

Nasıl ortaya çıkıyor?

Görüldüğü gibi, psikokinetik güç ortaya çıkma olanağını bazı psikolojik koşullarda buluyor. Fizyolojik belirtiler de bunun göstergesi oluyor. Ama gücün bir yere kadar kendini üreten koşullardan bağımsız bir varlığı olduğu da görülüyor. Bilinçli olarak üretildiğinde gücün yoğunlaşmış hali belirli bölgelerde toplanıyor. **William Roll** adlı bir araştırmacı, kötü ruh faaliyetlerinden etkilenen alanların rahatlıkla belirlenebileceğini ileri sürüyor. O, bu konuda şöyle diyor: *"Belirli bir alanda bir düzensizlik ortaya çıkmışsa, aynı alanda başka bir düzensizlik de çıkabilir."*

Bağımsız bir güç

Psikokinetik gücün açıkça bağımsız oluşu evrensel bir gücün varlığını düşündürmüyor mu? Bazı kişiler aracılığıyla yollanan bu güç psikokinetik gücün denetimi ve üretiminden sorumlu olamaz mı?

Gürültücü ruh faaliyetleri olarak sınıflandırılan olayların arkasında evrensel bir gücün yattığı düşünülür. Bu düşünce en azından 400 yıllıktır. Aynı açıklamayı **Paraselsus**'un 16. yüzyılda öne sürdüğüne inanılır. Ünlü hipnotizmacı **Mesmer** de 19. yüzyılda bu inancı

İngiliz medyum Jack Webber'ın yürüttüğü bir seans sırasında bir masanın havalandırılması (üstte). DARKMALT

Polonyalı medyum Stanisława Tomczyk küçük nesnelerin gündüz gözüyle havalandırılmasını gösteriyor. 1919'da Francis Fielding ile evlendikten sonra bu ilgisini tümüyle bıraktı. Yaptığı hareketlerin sahtekârlık olduğunu iddia etti, ama nasıl olduğunu açıklayamadı.(sağda).

desteklemişti. Bugün parapsikoloji alanındaki uzmanlar teoriyi doğrulayacak temel oluşturmakta son derece isteksizler.

Psikokinezi genellikle kaynakları doğaüstü olmaktan çok doğal olan bir tür düşünce gücü olarak biliniyor. 1980 Haziran ayında İngiltere'de yayınlanan Ruhsal Araştırma Derneği dergisinde çıkan bir yazıda **Scott Rogo**, bunu şöyle ifade ediyordu: *"Psikokinezi büyük çelişkiler barındıran bir olaydır. Aynı zamanda hem zihinsel, hem de fiziksel bir güç olarak görünür."*

Şu anda olayın bir açıklamasını yapabilmek bilimin sınırları ötesinde kalıyor. Gücün genel olarak kabul edilip iyice anlaşılması her türden psikokinezi olayının sıkı sıkıya incelenmesine bağlı.

Daha fazla bilgi için:
Alfred Douglas, *Extra-Sensory Powers*, Victor Gollancz, 1976.
Martin Ebon, *Exorcism*, Cassell, 1975.
Alan Gauld and A. D. Cornell, *Poltergeists*, Routledge, Kegan Paul, 1979.
Nandor Fodor, *On the Trail of the Poltergeist*, Arco, 1959.
A.R.G. Owen, *Can We Explain the Poltergeist?* Helix Press (New York), 1964.
Guy Lyon Playfair, *This House Is Haunted*, Souvenir Press, 1980.
D. Scott Rogo, *The Poltergeist Experience*, Penguin (Baltimore), 1979.
W.G. Roll, *The Poltergeist* Star, 1976.

Öbür dünyadan gelen besteler

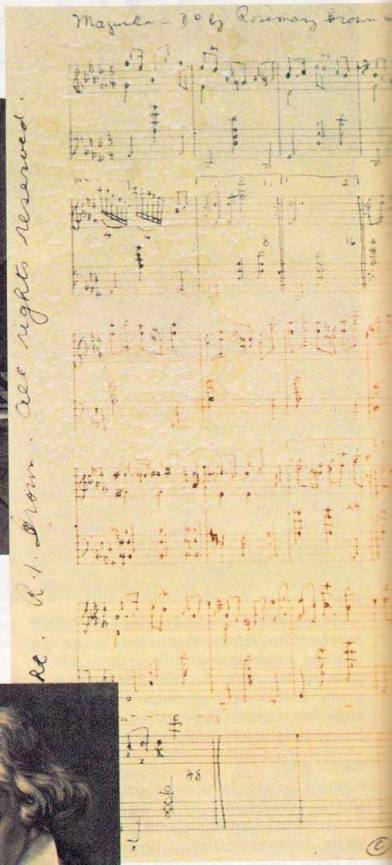

Birçok medyum, ölmüş olan çeşitli sanatçıların kendileri aracılığıyla yeni eserler ürettiklerini öne sürüyor. Acaba bu eserler gerçekten öbür dünyadan mı geliyor, yoksa medyumların bilinçaltından mı?

BEETHOVEN hâlâ 10. Senfonisi üzerinde çalışıyor. Müzisyenlerin ve diğer sanatçıların ölümlerinin üzerinden yıllar, hatta yüzyıllar geçtikten sonra bile eserler vermeleri olağanüstü bir olay gibi görülüyor. Ancak bu tür olaylar, ruhçulara son derece doğai geliyor.

Müzik bilgisi yok ama...

Bu konuda en tanınmış medyumun **Rosemary Brown** olduğu söyleniyor. Bayan Brown, aslında Londralı, mütevazı bir ev kadınıdır. **Liszt, Beethoven, Brahms, Debussy, Chopin, Schubert** ve **Stravinsky**'nin sanki dünyadaki bedenli elçileri gibi davranmaktadır. Müzik bilgisi yok denecek kadar azdır. Kendisi de, ona dikte ettirilen bestelerin, kapasiteşini çok aştığını açıkça görüyor. Bayan Brown kendini, ölmüş olan bestecilerin yardımsever bir arkadaşı gibi görüyor. Bu bakımdan ölümden sonra hayat görüşü, Bayan Brown'a hiç de garip gelmiyor.

Bir hayal görüyor

Brown, daha genç bir kızken, yaşlı bir adamın hayalini görüyordu. Bu adam ona kendisinin

Rosemary Brown (üstte, solda), Ekim 1980'in bir Amerikan televizyon kurumu tarafından filme alındı. Film çekilirken Bayan Brown D perdesinden Mazurkayı notaya alıyordu (üstte). Kendisi Mazurkayı ona Chopin'in (üstte sağda) yazdırdığını söylüyor. Beethoven, Rosemary Brown'la ilişkiye 1964'te geçti. Ona, sağır olmadığını ve müzik dinleyebildiğini söyledi (solda).

değildi. Genellikle piyano, bazen de tüm bir orkestra için düzenlenmiş bestelerdi. Bayan Brown'a göre, kendisiyle ilişkiye geçildiğinde müzik çoktan bestelenmiş oluyordu. Bedensiz besteciler bu hazır parçaları ona yalnızca yazdırıyorlardı.

Gerçekten bu işlemi gözlemleyenler, Bayan Brown'ın notaları büyük bir hızla yazmasına hayret ediyorlar. Bu yazış onun normal kapasite ve bilgisinin son derece üzerindeydi.

Amerikalı besteci ve orkestra şefi Leonard Bernstein. Rosemary Brown onunla ölmüş olan bestecilerin önerisi üzerine görüştü. Leonard Bernstein, Bayan Brown'ın gösterdiği müzik parçalarından çok etkilendi (altta, sağda).

ve diğer büyük bestecilerin onunla arkadaş olup, harikulade müziklerini öğreteceklerini söylüyordu. Bu olayın üzerinden uzun yıllar geçti. Bir gün Bayan Brown, Franz Lizst'in (1811-1886) resmini gördü. Bu resim yıllar önce hayalini gördüğü yaşlı adamın ta kendisiydi! Bayan Brown o yıllarda orta yaşlı dul bir kadındı. Çok kısıtlı olanaklarıyla iki çocuğunu yetiştirme mücadelesi veriyordu.

Ölmüş bestecilerle tanışıyor

1964'te Beethoven ve Chopin de dahil olmak üzere büyük besteciler onunla "ilişkiye geçtiler". Artık hayatının çalışması başlamıştı. Onların bitmemiş senfonilerini, eserlerini notaya döküyordu. Ölümden sonraki hayata olan inancı daha da kuvvetlendi. Gelmiş geçmiş en büyük müzisyenler, onun sayesinde hâlâ eser üretiyorlardı.

Eserlerin bestelenmesi

Ona "nakledilen" parçalar taslak şeklinde

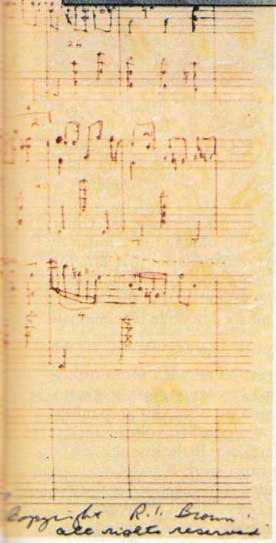

Franz Liszt, Rosemary Brown daha gençken onunla "görüşmüştü". Büyüdüğünde kendisinin ve diğer bestecilerin onunla ilişkiye geçip, müziklerini öğreteceklerini söyledi (sağda).

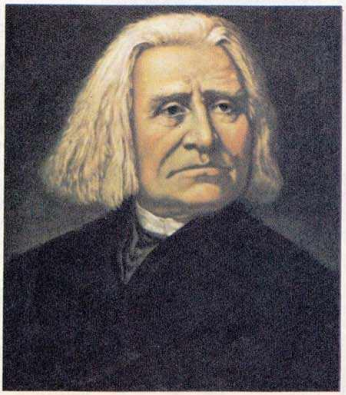

kontrol ve besteci ile konuşmak için verdiği araların dışında, çoğu bestecinin yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde notaları kâğıda geçiriyordu.

Bazen yazma işlemi bölünüyordu. Sözgelimi, Lizst arasıra heyecanlanıp, Almanca ve Fransızca konuşmaya başladığında, Bayan Brown kibarca kendisini uyarıyordu. Chopin de sık sık dalgınlıkla anadili olan Lehçe ile konuşuyordu. Bu durumda Bayan Brown da Polonya dilini okunduğu gibi bir kâğıda yazıyor ve sonra tercüme ettiriyordu.

Eleştirmenler ne diyor?

Acaba Lizst, Chopin, Beethoven ve Brahms'ın ölümlerinden sonraki besteleri diğer eserlerine benziyorlar mı? Konser piyanisti **Hephzibah Menuhin** şöyle diyor:

"Ben bu eserlere çok büyük bir saygı ile bakıyorum. Her parça belirgin bir şekilde, ait

olduğu bestecinin stilinde." **Leonard Bernstein** ve eşi, Bayan Brown'ı Londra'da ağırladılar. Onun dürüstlüğünden ve çalınan müzik parçalarından çok etkilendiler. İngiliz besteci **Richard Rodney Bennett** de şöyle diyor: *"Birçok insan, kafasından müzik uydurabilir. Ancak bu tür bir müzik yıllarca eğitim görülse bile taklit edilemez. Ben, bile Beethoven'in bazı eserlerini taklit edemem."*

Ressam ve düşünürlerle de temas

1964'ten beri Bayan Brown'la ölmüş ressamlar, şairler, oyun yazarları, düşünürler ve bilimadamları ilişkiye geçiyorlar. **Vincent Van Gogh**'un da (1853-1890) son çalışmalarını Brown'ın aracılığıyla yaptığı söyleniyor. Önce evde bir tek o bulunduğu için kara kalemle, sonra yağlıboya ile. Yaşarken bir besteci olan Debussy de ölümünden sonra resmi seçmişti. O da Bayan Brown aracılığıyla çeşitli tablolar yaptı.

İngiliz düşünür **Bertrand Russell** yaşarken bir dinsizdi. Ölümden sonra, hayata inanmıyordu. O da ölümünden sonra fikrini değiştirdi. Rosemary Brown'ın söylediğine göre, ebedi hayata inanıyor ve insanlara, ölümden

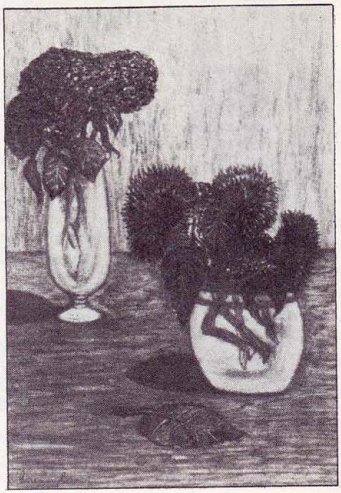

Rosemary Brown'un ilişkileri yalnızca müzik dalında değildi. Van Gogh, sağda görülen resmi 1975'te onun aracılığıyla yaptı. Debussy'de (altta) resimle ilgilenmekteydi. Tablolarını artık onun aracılığıyla yapmaktadır. Bayan Brown, 1967'de Albert Einstein ile (en altta), 1973'te de Bertrand Russell'la (altta, solda) ilişkiye geçti.

sonra hayatın var olduğu mesajını iletmek istiyor. **Albert Einstein** da Bayan Brown'la "görüşmektedir". Ona sabırlı bir şekilde, oldukça zor matematiksel teorilerini anlatmakta ve varoluşun başka düzlemlerde de olduğunu vurgulamakta. Fakat bu olayları kuşkuyla karşılayan pek çok insan var! Onlar, büyük bestecilere ait olduğu iddia edilen bu eserlerin pek iyi olmadıklarını ileri sürüyorlar. Bayan Brown'a göre ise bu hiç önemli değil. Ona göre Franz Lizst'le ilişkiye geçmeye yalnızca müzik açısından bakılmamalı!

Olayın nedeni

Sir **Donald Tovey**, ölümünden sonra ilişkiye geçtiği medyuma bu olguyu şöyle açıklamıştır: "Dünyanızdan ayrılmış bir grup müzisyenle, müzik ve konuşma yoluyla ilişkiye geçmenin amacı şudur: Bizler insanlık için bir mesaj iletmeye çalışıyoruz. Fiziksel ölüm, bir bilinç düzeyinden bir diğerine geçmektir. Burada da kişi bireyselliğini koruyor.

Bizler, Rosemary Brown'a müziği, yalnızca dinlemekten alacağımız zevk için yazdırmıyoruz. Önemli olan bu olayın akıllarda yaratacağı soru işaretleridir. Mantıklı ve olabildiğince duyarlı bir ilgi yaratmayı umuyoruz. Belki de birçok yansız ve sağduyu sahibi kişi ortaya çıkarak, insan ruhunun ve beyninin bilinmeyen yönlerini araştıracaktır. İnsan, bilincinin derinliklerine inildikçe daha yüksek düzeye ulaşıldığı görülecektir."

İnananlar çok

Bayan Brown'ın medyumluk çevresi dışında da pek çok arkadaşı ve hayranı var. Bunların arasında değerli müzisyenler, yazarlar ve televizyon yapımcıları da bulunuyor. Esrarengiz müziğinin kaynağı ne olursa olsun, Bayan

Brown çevresinde sevgi ve ilgi uyandırmaktadır. Çünkü bu alçakgönüllü kadın, son derece dürüst ve içten bir insandır.

Başkaları da var!

Bayan Brown gibi yetenekleri olan birçok kişi var. Bununla beraber, o bu tür ilişkilerde tek örnek. Bunlardan biri olan, İngiliz konser piyanisti **John Lill** de piyano çalma stilini böyle bir ilişki ile açıklıyor. Bu piyanist, Moskova'da yapılan Çaykovski Piyano Yarışması'nı kazandı. Önceleri çok zor günler yaşadı. Piyano çalmaya Londra'nın kenar mahallelerindeki meyhanelerde başladı. Bu konuya ilişkin görüşlerini şöyle belirtiyor: *"Aklım beş karış havada, deli gibi ortalıkta dolaşmıyorum. Ne deli, ne de transa girmiş bir kaçığım. Bir şeyin ender olması, o hiç yoktur demek değildir."*

Beethoven'la tanışma

Olay, piyanist John Lill, Moskova Konservatuvarı'nda yarışma için çalışırken başladı. Garip giysiler içinde bir adam onu izliyordu. Sonradan o kişinin Beethoven olduğunu anladı. Beethoven daha sonraları onunla pek çok kez "sohbet etti". Bununla beraber John Lill kendini, çok özel yetenekleri olan biri olarak görmüyor. Ona göre, bu tür dolaysız bir ilham kaynağı belirli bir zihin yapısına ulaşan herkes için söz konusu olabilir: *"İlhamın gelmesi, siz gerçekten kuvvetle istemedikçe hemen hemen olanaksızdır. Ben sahneye çıktığımda, zihnimi önceden öğrendiğim tüm bilgilere kapatırım. Kendimi ilham almak için hazırlarım. Ancak bazen bu çok zordur. Örneğin sıkıntılı bir gün ise, salonun akustiği bozuksa işler güçleşir. Seyircinin tavrı bile beni etkiler. Dingin bir ruh hali şarttır."*

Lill'e göre ilham sınırsızdır. *"Müziğin başladığı yerde sözler yok olur. Müzik gidince şiddet başlar."*

Händel'in devam eden besteleri

Burada, ünlü Mesih'in de bestecisi olan **Händel**'in hâlâ bu yollarla çalışmalarını devam ettirtiği ileri sürülüyor. Bu, **Clifford Enticknap** adlı İngiliz medyum aracılığıyla oluyor. Bu medyum, Händel ve onun müzik türüne aşırı derecede hayrandı. Bay Enticknap'a göre Händel başka bir yaşamda ona müzik öğretmişti. Bu öğretmen-öğrenci ilişkisi Atlantis'e değin uzanıyor. Händel orada **Joseph Arkos** adında değerli bir öğretmendi. Ancak daha önceki bir yaşamında da Händel'in Jüpiter'de yaşadığını söylüyor. Bu gezegen müzik gezegeni olarak kabul ediliyor. Burada dünyaya gelmiş ve gelmemiş birçok bestecinin yaşamakta olduğunu da ileri sürüyor.

Bu varlık, Händel'in kişiliğinde Enticknap'a, 4,5 saat süren bir oratoryo yazdırdı. Oratoryonun adı **"Tüllerin Ötesinden"**di. Bunun 73 dakikalık bir bölümü Londra Senfoni Orkestrası ve Händel Vakfı Korosu tarafından plağa alındı. Kaseti Händel Vakfı tarafından halen satılıyor ve Händel'in ölümünden sonraki yaşantısının kanıtı olarak kabul ediliyor.

Konser piyanisti John Lill, müzik kariyerini bedensiz varlıklardan aldığı yardımlarla yaptığını söylüyor. Kendisini Beethoven'in Moskova'daki Çaykovski Piyano Yarışması'na hazırlanırken izlediğine inanıyor. O zamandan beri Beethoven'le birkaç kez "konuştuğunu" belirtiyor. Beethoven, Rosemary Brown'a 1972'de yazdırdığı E Minör Sonatını bu piyaniste adamıştır (altta).

Clifford Enticknap, George Friedrich Händel'in (en altta) kendisine "Tüllerin Ötesinden" adlı oratoryoyu yazdırdığını söylüyor (altta).

BBC'deki program

BBC televizyonu, **"Geçmişten Ruhlar"** adlı programında konuyu ele aldı. 12 Ağustos 1980'deki programda Bay Enticknap, Händel'in en sevdiği kilisede bu oratoryodan parçalar çaldı. Eleştirmenler, eserde çok az hata buldular. Gerçekten de müzik Händel'in eserlerine çok benziyordu. Ancak sözler yaygın eleştirilere neden oldu. Bir eleştirmen, eserin sözlerini **William Mc Gonagall**'ın(1805-1902) şiirlerine benzetti. Bu şair çok yeteneksizdi. En olmayacak şeyleri bir araya getirirdi. Diğer bir eleştirmen ise şöyle yazıyordu: *"Nihayet Mc Gonagall üne kavuştu. 'Tüllerin Ötesinden' de Händel'le eşit hale geldi."*

Bununla beraber, medyumlar ruhlarla olan ilişkilerinin alaycı bir dille eleştirilmesine karşı çıkıyorlar. John Lill'e göre ruhlar zaten medyumlara ulaşmakta güçlük çekiyorlar.

Bilinçaltı mı?

Birçok ciddi araştırmacı, bu tür müziklerin ölmüş bestecilerden gelmediğine inanıyor. O zaman bu müzikler nereden kaynaklanıyor? Bayan Brown'da bilinçli olarak oluşmamaktadır. Çünkü onun dikte yaparken gerçekten büyük zorluklar çektiği anlaşılıyor.

Ruhlarla uğraşan kişiler, derin ilham kaynaklarının **Hayatın Kitabı**'ndan geldiğine inanıyorlar. Onlara göre burada bütün bilgiler mevcut. Bazı beyinler ve bazı aşırı duyarlı kişilerde bu bilgiler ortaya çıkıyor. Bayan Brown da böyle bir kişi olabilir. Chopin veya Beethoven'dan geldiğine inandığı bu müzik, pekâlâ herkesin bilinçaltında olan bir müzik bilgisinden kaynaklanabilir. Kişi olarak utangaç bir yapıda olduğundan, bilinci ona bu müziğin usta bestecilerden geldiği fikrini empoze edebilir.

"Deha ölmez"

Doğaüstü olayları araştıran Bayan **Rosalind Heywood** bir kitap yazdı. **"Altıncı Duyu"** adlı kitapta bu tür olaylar için şöyle bir çözüm getiriyor: Ona göre Bayan Brown oldukça asabi ve duyarlı bir kişidir. Bu asabiyet otomatik olarak onu sanatsal ürünler vermeye yöneltiyor.

İnsanın bilinçaltının her şeyi bildiğine inanan kişilere göre Bayan Brown ve benzerleri cevaplayamayacakları pek çok soruya neden oluyorlar. Ancak olay medyumlar için son derece basittir. Onlar şöyle derler: *"Ölüm yoktur ve deha ölmez!"*

Sezai Dıblan'ın kardeşi trafik kazasında ölmüştü

Senai, Murat olarak dirildi...

Bazı insanlar, çocuk yaşlarda daha önce de dünyaya geldiklerini söylüyorlar. Geçmişte ben şuydum, şurada oturdum diyorlar. Arkadaşımız Ata Nirun, Adana'da geçen bu tür bir olayı inceledi.

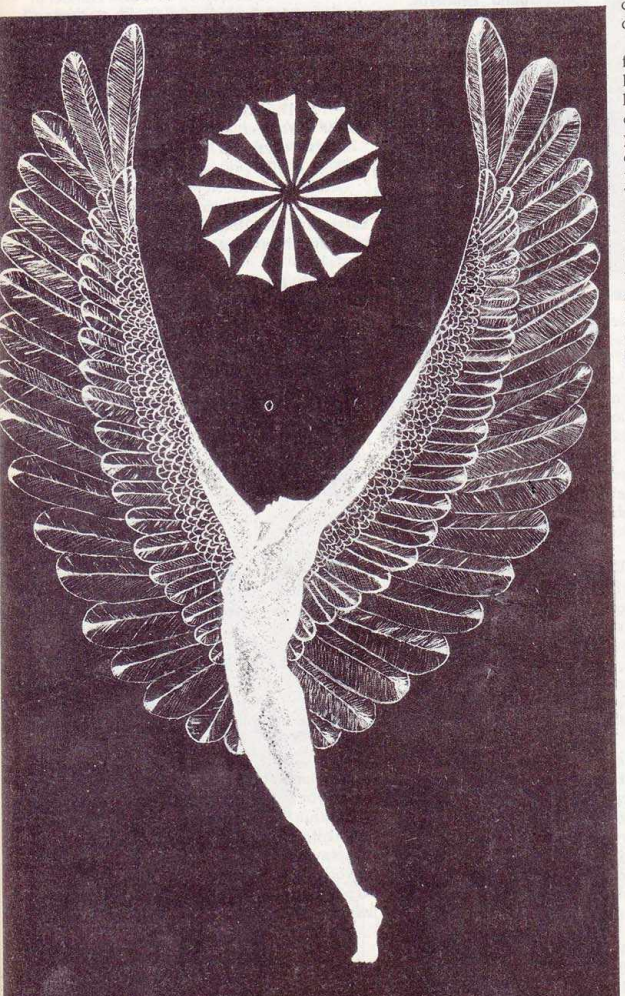

BİRÇOK İNANCA göre insan denen varlık dünyada ruhun tekâmülü için bulunuyor. Ölüm ile ruh bedenden ayrılıyor. Gerektiğinde bir başka bedene reenkarne ediliyor. Reenkarnasyonlar, yani ölümden sonra yeniden bedenlenmeler ile insan mükemmelliğe doğru olgunlaşıyor.

Yeniden bedenlenme inancı, herkes tarafından kesinlikle kabul edilmiş değildir. Bu konuyu kabul edenler arasında da görüş farklılıkları vardır. Esasında yeniden doğuş inancının kökeni, doğu dünyasındadır. Hıristiyanlık, bu inancı kesin olarak reddeder. Belki de bu reddin altında, doğu ile batının farklılığı yatıyor. Konunun gelişimini, ileriye bırakıp, Türkiye'ye dönelim. Bu inanç, özellikle Adana bölgesinde çok yaygındır. Neden Adana?

"Beni evime götürün"

Yıl, 1963. Adana'nın orta halli ailelerinden olan **İşimtekin** ailesinin altı yaşında bir oğulları var. Adı **Murat** olan bu çocuk, konuşmaya başladıktan sonra, garip bir değişim içine giriyor.

Ailenin tanımadığı kişilerden söz ediyor. Büyüklerin yaşadığı olayları anlatıyor ve ailesine baskı yapmaya başlıyor. Murat İşimtekin'in tek bir arzusu var, *'Beni aileme götürün'* diyor. *'Karımla, ağabeyimle konuşmalıyım'* diye haykırıp duruyor...

Ailenin ilk tepkisi onu engellemek oluyor. Önce tatlılıkla, sonra baskı ve korkutma yoluyla direniyorlar. Ama Murat durdurulamıyor. Üstelik isimler vermeye başlıyor. *'Ben* **Senai***'yim,* **Sezai Dıblan***'ın küçük kardeşiyim, evime gitmem lazım'* demeye başlıyor.

İki "kardeşin" karşılaşması

Ailenin baskısı arttıkça, Murat'ın direnci de aynı oranda artıyor. Çocuk bu defa değişik bir isyan yolu seçerek, evdeki tüm değerli eşyaları kırıp dökmeye çalışıyor. Bu hasar vermeler o kadar ileri gidiyor ki, artık anne ve baba hiçbir şey yapamaz hale geliyorlar.

Yapılacak tek şey kalıyor. Murat'ı ya da kendisinin iddia ettiği gibi Senai'yi, Sezai Dıblan'ın evine götürmeye karar veriyorlar. Ama götürmeye de pek gerek kalmıyor, çünkü çocuk, Dıblan'ların evinin yerini zaten biliyor...

Eve gittiklerinde, çocuk, Sezai Dıblan'a *"ağabey"* diye hitap ederek, konuşmaya başlıyor.

Aynı yerde yara izi

Aralarında özel konuşmalar geçiyor. Bu konuşmaların sonucunda, Sezai Dıblan, çok sevdiği kardeşi Senai'nin karşısında olduğuna kesin olarak inanıyor. Senai Dıblan, Murat İşimtekin'in doğduğu yılda, doğumdan bir-

kaç gün evvel bir trafik kazasında ölmüş. Ölüm şekli, otomobilin direksiyonunun sağ göğüse saplanmasıyla oluşmuş ve Murat İşimtekin'in sağ göğsünde, yarım daire biçiminde geniş bir leke bulunuyor.

Murat'ın rahatsızlığı

Murat İşimtekin'le **BİLİNMEYEN** adına yapılan görüşmede, olayın ortaya çıkmasını sağlayan Adanalı ruhsal araştırmacı **Fatih Alphan** da bulundu. Alphan, Murat'la karşılaşmasını şöyle anlattı:

"Murat'la 1979 yılı içinde, Muhittin adlı bir arkadaşımın sayesinde tanıştık. O yıllarda, Murat bir arayış içerisindeydi. Başına gelen bu olayın anlamını ve nedenlerini bilmek istiyordu. Kendisine reenkarnasyon teorisini anlatmaya çalıştık. O da bize, içtenlikle başından geçen tüm olayları anlattı. O zaman 22 yaşındaydı ve askerden yeni dönmüştü.

Kendisinde garip bir güç olduğundan söz etti. Herhangi birine kızdığı zaman, çok kötü şeyler oluyormuş. O kişinin hastalanmasını veya bir kaza geçirmesini dilediği anda, arzusu hemen gerçekleşiyormuş. Gerçekten de sonradan onun bu garip gücüne birkaç örnekle tanık olduk.

Yaptığımız konuşmalarda, telkin yoluyla bu gücünü iyi amaçlara yöneltmesini istedik. İnsanlar için iyi şeyler dilemeliydi ve böylece aradığı huzura daha kolay kavuşacaktı. Aslında kendisinde var olan bu garip güçten çok korkuyordu. Bu yüzden askerde, başının çok derde girdiğini anlattı."

Sezai Dıblan onu benimsiyor

Bilinmeyen: Geçen yıllarda, Dıblan ailesi sana nasıl davrandı?

Murat İşimtekin: *"Çok ilgilendiler, zaten aramızda konuştuğumuz ve bildiğimiz özel aile sorunlarımız vardı, Senai'yi bende buluyor (Sezai Dıblan'dan bahsediyor) ve özlemini gideriyordu. Beni yanına alıp, küçükten yetiştirmek istedi. Ama ailem buna izin vermedi. Yalnız, o günden beri devamlı ilişki halindeyiz."*

Bilinmeyen: Ne gibi yardımlar gördünüz?

Murat İşimtekin: *"Ben okuyamadım. Tüm çabalara rağmen bu gerçekleşmedi. Bir ara işsiz kaldım. Ama sürekli Sezai Beyin yardımlarını gördüm. Askerden sonra nişanlandım ve Sezai Beyin yardımıyla Kıbrıs'a yerleştim ve iş sahibi oldum."*

Bilinmeyen: Sezai Dıblan ilk anda olayı nasıl karşıladı?

Murat İşimtekin: *"Çok doğal karşıladı, hatta sevindi. Adana'da bu olaylar hiç yadırganmaz ve asla yorum yapılmaz. Hemen kabul edilir. Burada bu inanç ve bu tür olaylar, günlük olaylar gibi normal karşılanır."*

Bilinmeyen: Ölüm anıyla ilgili anıların var mı?

Murat İşimtekin: *"Vardı, her geçen yıl bu tür anılar silikleşiyor. Küçükken çok daha fazla şeyler söylüyormuşum. Ama şimdi bu konuda konuşmak istemiyorum. Beni korkutuyor."*

Bilinmeyen: Bu göğsündeki leke hep böyle miydi?

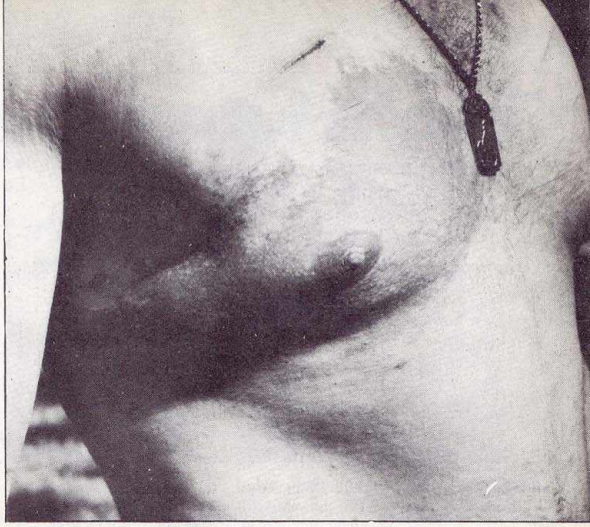

Trafik kazasında göğsüne direksiyon girerek hayatını yitiren Senai Dıblan, gerçekten Murat İşimtekin olarak dünyaya yeniden geldi mi? İddiaya göre, Murat'ın sağ göğsündeki leke, Senai'nin ruhunu taşımasından kaynaklanıyor (en üstte ve üstte).

Murat İşimtekin: *"Evet, doğuştan. Ama küçük yaşlarda leke tam bir daire biçimindeydi, şimdi gördüğünüz gibi azalıyor ve kaybolmaya başladı."*

Bilindiği gibi, Sezai Dıblan, Türkiye Odalar Birliği'nin eski başkanlarındandır. Kendisi ve ailesi Arap asıllı.

Adana'da yeniden bedenleme

Bölgedeki halkın büyük bir kısmı, Arap asıllı ailelerden geliyorlar. Görüldüğü kadarıyla, bu halk genellikle Şii-Alevi mezhebinden. İşte, yeniden bedenlenme inancının, çıkış noktası da burada. Bu mezhebin inançları arasında, yeniden bedenlenme kesin bir biçimde yer alıyor. Halbuki, diğer İslam mezheplerinde bu inanış yok. Üstelik kesin bir biçimde de karşı çıkılıyor. Kuran'da birçok ayette yer alan yeniden bedenlenme düşüncesi, kıyamette hesap vermek için tüm ölülerin diriltilmesi olarak kabul edilir. Ama Şii-Aleviler'in yaklaşımı hiç de böyle değil. Onlar, ölüp yeniden bir başka insan olarak doğacaklarına inanıyorlar ve bunu çok doğal karşılıyorlar.

Araştırmacıların belirttiklerine göre, her çocuk bu tür önceki yaşam anılarıyla doğar. Ama inanç olmadığından, bu anılar tahrik edilmez, açığa çıkarılmaz ve unutulup giderler. Ama Adana bölgesinde bu tür inanca sahip halk kitlelerinde, çocuklar küçükten hatırlamaya ve bulmaya teşvik ediliyorlar. Buralarda yetişen çocukların her sözünün, ana ve baba tarafından değerlendirildiği de gözden kaçmıyor.

Ölümün bıraktığı iz

Murat İşimtekin'in olayında ve benzer diğer olayların tümünde ilginç bir ortak nokta var.

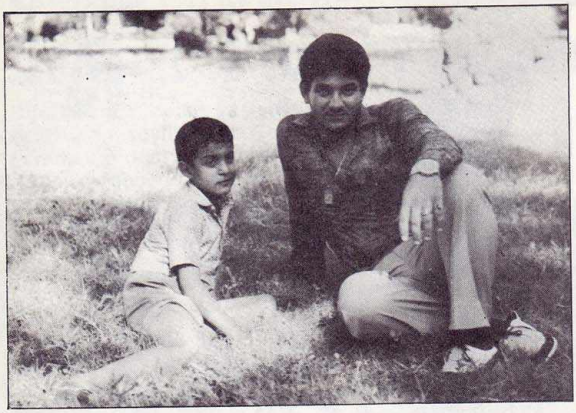

Hatırlanan ölümler normal değil. Ölüm nedeni genellikle ya bir kazaya, ya da bir cinayete dayanıyor. Acaba, normal olmayan bir ölümle ölenler mi tekrar dünyaya gelme hakkını elde ediyorlar?

Bu cevap da yine inancın içinde gizli. İnanca göre herkes ölür ve tekrar doğar. Ama doğal bir ölümle ölenler, önceki yaşamlarını anımsayamazlar. Ama öldürülenler veya aniden ölenler daha kolay hatırlarlar.

Yeniden doğuş araştırmacılarına göre, ani ölümler ve cinayetler ruh üzerinde korkunç bir iz bırakır. Ölüm anında duyulan dehşet ve korku unutulmaz ve izler sonraki yaşama da yansır.

Murat İşimtekin, yeniden bedenlendiğine kesinlikle inanıyor. Hatta bu olay çözümlendikten sonra o huzura kavuştuğunu belirtiyor. Murat, üstte kardeşi ile birlikte görülüyor.

Ölüm işaretleri

Tüm yeniden doğuş olaylarında, Murat İşimtekin'inde olduğu gibi ölüm nedeniyle ilgili fiziksel izler görüldüğü iddia ediliyor. Bu izler kurşun izleri, bıçak yaraları, başa vurulan cisimlerin oluşturdukları izler veya ezilme, çökme, yırtık şeklinde yorumlanıyorlar:

Yine halk arasında çokça kullanılan, doğum işareti sözü bu izler için kullanılmıyor. Bu konuya açıklık getirmeye çalışan bir diğer araştırmacı, Hintli Profesör **H. N. Banerjee**' dir.

Banerjee, ani ölümlerin ve özellikle cinayetlerin şokuna giren ruhun, bu şoktan çıkamadan tekrar dünyaya geldiğini belirtiyor. Ruh doğumdan önce, fizik bedeni oluşturmak için bazı tesirler oluşturuyor. İşte, o anda ölüm şokundan henüz kurtulamadığından yara izlerinin veya yaraların etkilerini yeni bedene iletmiş oluyor.

Doktorlar, bu tür izleri tıbbi yönden kolaylıkla açıklıyorlar. Örneğin kurşun yarası denen bir şiş, aslında bir göbek fıtığı, başta görülen bir yarık şeklindeki saçsız bölge, asabi bir saç dökülmesidir.

Yeniden bedenlenmeye inananlar

Yeniden bedenlenmeyi ilk ortaya atan **Eflatun**'dur. Ona göre, ruhlar ölürler ve sürekli olarak, bu yaşama tekrar tekrar doğarlar. Yeniden doğma, bir arzu sonucu olur. Ruhlar öte dünyada, gönüllü olarak doğacakları bedeni ve ortamı seçerler.

Eflatun'dan çok sonraları da bu görüş geçerliliğini sürdürdü. İlginçtir, Hıristiyan aziz **St. Augustine,** Romalı düşünür **Plotinius**' un, Eflatun'un ruhunu taşıdığını iddia etmişti. Daha sonraları ise, **Kant Schopenhauer, Jack London, Tennyson** ve General **Patton** gibi birçok ünlü kişi yeniden bedenleme iddiasını sürdürdüler. Örneğin Patton, kendisinin önceki yaşamında Romalı bir general olduğuna inanıyordu.

Ünlü medyum **Edgar Cayce,** Amerika'da yeniden bedenleme inancının yayılmasında büyük etken oldu. İşin garip tarafı, Cayce, transa geçerek insanların geçmiş yaşamlarını, en ufak kanıtlarına kadar anlatmasına rağmen, normal halindeyken yeniden bedenlenmeye inanmıyordu. Cayce, öğretisine göre, insanların yaşamları süresince karşılaştıkları dertler, sıkıntılar, geçmiş yaşamlarındaki yanlış kararların veya hataların sonuçlarıydı.

Konunun bir diğer ünlü ismi, araştırmacı-doktor **Ian Stevenson**'dır. Virginia Üniversitesi'nde Psikiyatri Bölümü yöneticiliği yapan Stevenson, dünyanın çeşitli ülkelerini gezerek bazı yeniden bedenlenme olaylarını belirledi ve bunları **"Yirmi Reenkarnasyon Olayı"** adlı bir kitapta yayınladı.

Stevenson'ın iddialarında ya da anlattığı olaylarda, kesin kanıtlamalar görülmüyor. O sadece olayları incelemiş ve ihtimalleri ortaya koymuştur. Konunun ruhsal yönden ele alınması gerektiğini vurgulamıştır.

Virginia Üniversitesi Psikiyatri ve Parapisikoloji Bölümü, 1960'lı yıllarda Hindistan Rajasthan Üniversitesi Parapisikoloji Kürsüsü Başkanı Prof. H.N. Banerjee'yi Türkiye'ye yolladı. Banerjee, Türk araştırmacı **Reşat Bayer**'le beraber Adana bölgesinde incelemeler yaptı. Ian Stevenson da aynı yıllarda Adana'ya gelerek yine Bayer'le beraber uzun ve titiz araştırmalar yaptı. Sonuçta, bu bölgenin yeniden bedenlenme konusunda, çok duyarlı bir bölge olduğuna karar verildi. Sonradan Virginia Üniversitesi yetkilileri, yine bu bölgede araştırmalara devam edeceklerini açıkladılar.

Yararları

İnananlara göre, yeniden bedenlenme bilgisi, dünyanın içinde bulunduğu tehlikeli ve çarpık durumu düzeltebilecek güçte! Bununla geçmiş daha iyi bilinecek, yapılan hatalar tekrar yapılmayacaktır. Birçok hastalık, örneğin fobiler, aşırı tutkular tedavi edilebilecek. Ekminezi adı verilen, hipnoz yoluyla uyutularak doğum öncesine döndürülebilme metoduyla, ruh dünyasının gizemi ve yaşamın gerçek anlamı aydınlanacak. Sonuçta, ölüm korkusu azalacak, belki de tamamen yok olacak!

Daha fazla bilgi için:

Reşat Bayer, *Reenkarnasyon, Parapsikoloji Yönünden,* Özgü Yayınevi, 1965.
Reenkarnasyon, Genedoğmak Bilimsel İncelenimi, Bilim Araştırma Merkezi, 1977.
J. B. Delacour, *Ölümden Sonra Yeniden Doğuş,* Nebioğlu Yayınevi, 1974.
Ian Stevenson, *Twenty Cases Suggestive of Reincarnation,* Virginia Press, 1974.
Eflatun, *Devlet,* Remzi Kitabevi.

Yol vermeyen evliyalar

Evliyaların mezarları çevresinde oluşan olağanüstü olaylarla ilgili kesin bir açıklama yapılamıyor. Anadolu bu alanda binlerce olayı bağrında taşıyor. Olaylar son bulmuyor...

EVLİYALAR TOPLUMUMUZDA her dönemde etkin oldular. Aslında Türkiye evliyalar ülkesidir. Anadolu'da uçsuz bucaksız ovalarda ilerlerken insanın karşısına sık sık küçücük kerpiç köyler çıkar. İlk dikkati çeken, beyaz bir minaredir. Hemen her minarenin altında da, bir yatır ya da evliya türbesi vardır."Kim?"diye sorduğunuzda hemen size öyküsünü anlatıverirler. Tüm öykülerde ortak bir yön fark edersiniz. Bütün evliyalar sanki çevrelerinin temiz ve bakımlı tutulmasını isterler.

Her evliyanın başka bir huyu vardır. Kimi sert, öfkeli, kimi munis, sessiz, kimi kıskanç, kimi son derece şefkatlidir. Ama hepsinin Allah yolunda yaşamış oldukları kabul edilir. İslam-Türk geleneklerinde onlara büyük saygı gösterilir. İşte bu geleneğin ve inancın paralelinde, türbelere dokunulmaması gereğine inanılır. Peki, ya dokunulursa ne olur?

Adana'daki Çoban Dede

Adana'nın hemen dışında, Ceyhan baraj gölünün kıyısında halkın piknik yaptığı ve balık tuttuğu çok güzel yerler var. Belediye buraları güzelleştirmiş, özel yerler oluşturmuş. Bu bölgeye hâkim olan yamacı, karayolundan aştığımız zaman, karşımıza garip bir görüntü çıkıyor. Temizlenmiş, hafriyat yapıl-

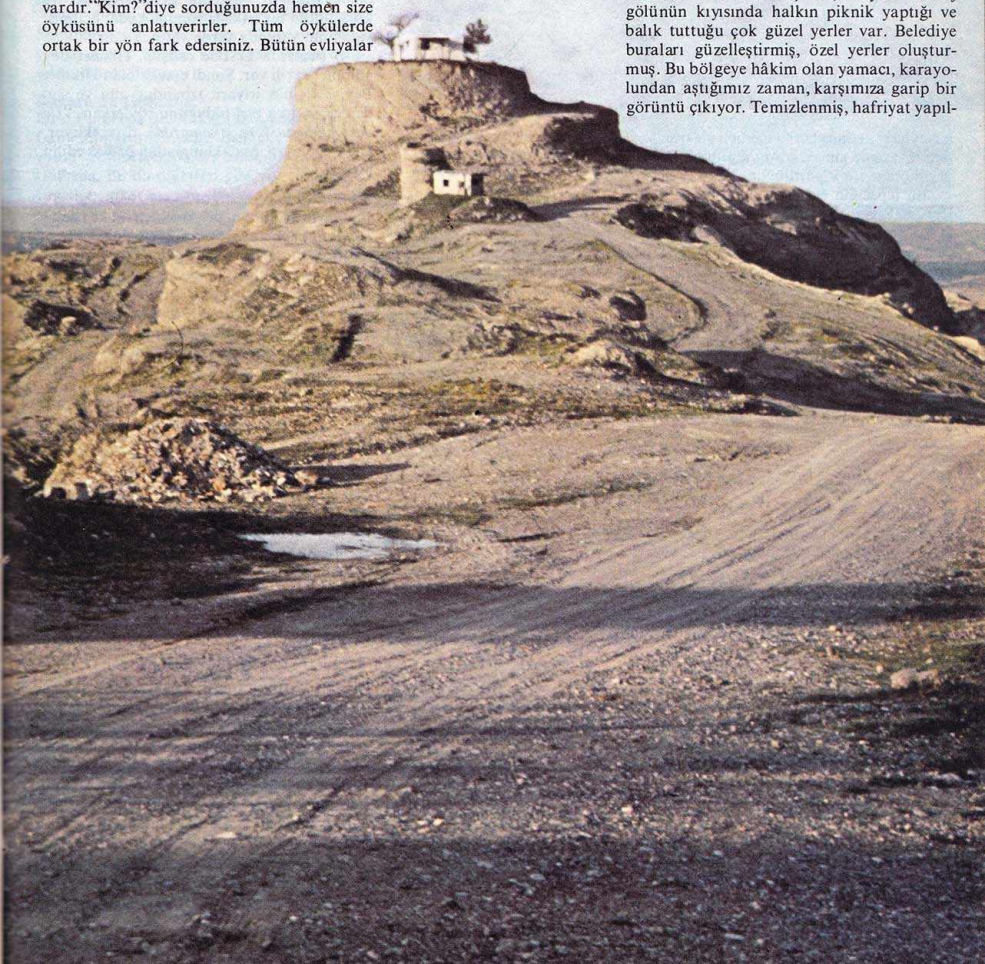

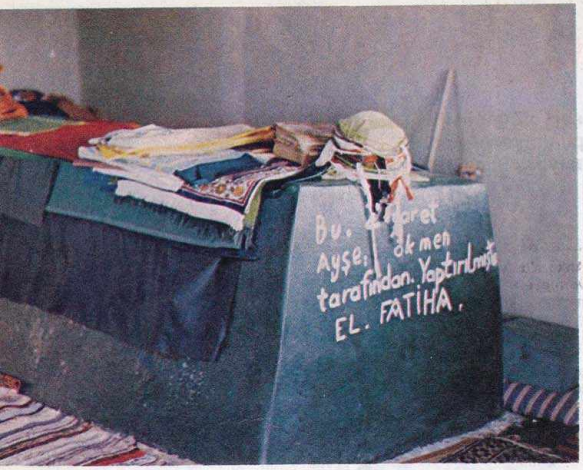

Adana'daki yıkılamayan Çoban Dede türbesinin yaptırılma nedeni oldukça ilginç. Ayşe Ökmen adındaki Adanalı bir kadın, ev sahibi olabilmek için Çoban Dede'ye dua ediyor. Dileği bir ay içinde yerine gelince Çoban Dede'nin mezarının üzerine bir türbe yaptırıyor (üstte).

mış, yollar açılmış hafif engebeli bir ova, ama tam ortasında sipsivri duran, piramit benzeri garip bir tepecik görülüyor.

Bu tepeciğin üstünde, bir türbe var. Adı **Çoban Dede** türbesi. Anadolu'daki binlercesi gibi o da, herhangi bir türbe. Fakat diğer evliya türbelerinin aksine Çoban Dede'nin kimliği hakkında hiçbir bilgi yok! Oradaki köyün en yaşlıları bile onun hakkında bir şey bilmiyorlar. Daha doğrusu, çok az şey biliyorlar. Dedelerden kalan bilgilere göre, Çoban Dede'nin altı kardeşi daha varmış. Bu yedi evliya kardeş, tüm bölgeye yayılmışlar. İnanca göre, çevreyi koruyorlar. Hepsinin yeri, tam olarak bilinmiyor.

Birkaç yıl önce, Devlet Su İşleri, baraj bölgesini geliştirme çalışması yapmak için grayder ve buldozerlerle buraya geliyor ve olaylar başlıyor.

Tepe kazılamıyor

DSİ önce, bölgeyi kazıyor ve yollar açmak için düzleştirmeye çalışıyor. Sonunda sıra, türbenin bulunduğu tepeye geliyor. Bölge halkı, yetkililere geliyorlar ve türbeye dokunmamalarını söylüyorlar. Eğer yıkılırsa, tehlikeli sonuçların ortaya çıkacağını ileri sürüyorlar.

DSİ yetkilileri olayı ciddiye almıyorlar ve kazıya devam ediyorlar. Sıra tam türbenin olduğu yere gelince, gariplikler başlıyor. Önce grayderler arıza yapıyor; sonra araçlar, tüm zorlamalara rağmen bir türlü tepenin olduğu toprağı kazamıyorlar. Yetkililer, mühendisler bu duruma sinirleniyorlar. Halk ise, onları alaya alıyor ve *"Biz söylemiştik"* diyor.

Mühendisin ölümü

Bu olaylara sinirlenen **B.A.** adlı bir mühendis, graydere bizzat atlıyor. Bu batıl inancı yıkmak gerek, diyerek, tepeye tırmanıyor. O hızla, türbenin dört tarafında bulunan asırlık dört ağacı yıkıyor. Yarın, sıra türbede, diyor. Ama buna zaman bulamıyor, zira o akşam evine dönen mühendis B.A. apartmanının merdivenlerini çıkarken fenalaşıyor ve düşüp ölüyor. Ertesi gün, bu ölüm haberi kazı yerinde ve tüm bölgede bomba gibi patlıyor. Köylüler, *"Vah vah, işte söz dinlemedi ve canından oldu"* diyorlar.

Bekçinin ölümü

Kazılara ara veriliyor. İnşaat bölgesinde kullanılan araç ve gereçlerin, geceleri korunması için bir bekçi kulübesi yapılmış ve bir de bekçi bırakılmış. İşte, bu defa olanlar bu bekçiye oluyor. **T.M.** adlı bekçi, bir sabah kulübede ölü bulunuyor. Cesedin gözleri dehşet ve korku dolu bir bakışla sonuna kadar açılmış, yatağının yanında yerde yatmaktadır.

O sıralarda DSİ'de çalışan, **Hikmet** Bey adlı bir yetkili var. Şimdi emekli olan Hikmet Bey, bekçinin iriyarı, ızbandut gibi ve son derece sağlıklı biri olduğunu söylerken, *"Üç dört kişi onu yere yıkamazdı"* diye ekliyor. Olay, dallanıp, budaklanmadan örtbas edilip bırakılıyor.

Yıkımdan vazgeçiliyor

Bu olayın ardından, personelden iki kişi daha hayatını kaybediyor. Görünüşte doğal ölümler ama zamanlamalar ilginç. Rastlantı mı? Kimse bu yönü düşünemiyor artık. Köylülerin baskısıyla da, yapım durduruluyor. DSİ işi bırakıyor ve bölgeyi Adana Belediyesi'ne devrediyor. Bu arada, olay dilden dile dolaşıp, yakın ve uzak çevreye yayılıyor.

O sıralarda Belediye Basın Sözcüsü olan ve şimdi Adana Ekspres gazetesinin muhabirliğini yapan **K.A.**, yaptığı açıklamada kazıların ertelendiğini, söylüyor. Sonuçta, gazetecilerin soruları cevapsız kalıyor.

Çoban Dede kazanıyor

Daha sonra Adana Belediyesi burayı park haline getirmeye karar veriyor. Fazla toprak, inşaatlarda kullanılmak üzere alınıyor. Bölge yeşillendirilecek, temizlenecek ve halk hem Çoban Dede'yi ziyaret edecek, hem de parkta gezip, eğlenecek! Sonuçta Çoban Dede kazanıyor. DSİ pes ederek geri çekiliyor. Üstelik arkasında şüpheli ölüm olayları bırakarak...

Bu olay binlerce örnekten sadece biri. Yazımıza aldığımız 2 örneğimiz daha var.

Orman koruyucusu Bazait Dede

11 Aralık 1968'de gazeteler, Bergama'da bir evliyanın ormanları koruduğunu yazdılar. Buna göre Bergama'ya 7 km uzaklıkta bulunan Yerli Tahtacı Köyü'nde bulunan evliya **Bazait Dede** çevredeki gür çam ormanlarını koruyordu. Bu bölge halkı, yakacak temini için, ormandan bir dal bile alamıyordu. Uzaklara gidip odun taşıyorlardı.

Hatta bir gün piknik yaparken kozalak toplayıp eve götüren gençlerin rüyasına giren

Bazait Dede, sabaha kadar kozalakları geri getirmelerini söylüyor. Gençler ertesi günü, tüm kozalakları apar topar ormana getiriyorlar.

İstanbul'daki Nurbaba

Bir diğer olay, 10 Ağustos 1979'da yine gazetelerde yer aldı. Bu defa yer, İstanbul. Sultanahmet'te, sahil yoluna inen ve tren yolunun altından geçen Aksakal Sokağı'nda gariplikler başladı. Trafiği rahatlatmak için, yolu genişletmek isteyen DDY ve Karayolları'nın önüne yine bir türbe çıktı. Bu yatırın adı da **Nurbaba.**

Olay şöyle gelişiyor: İşçiler türbeyi ve mezarı açıyorlar. Çıkan kemikleri götürüp başka bir yere gömüyorlar. Fakat bununla bitmiyor. Mezarın hemen dibindeki bir çitlembik ağacını ne yapsalar yıkamıyorlar. Ağaç direniyor, grayderler zorlanıyor. Sonunda işçiler korkup, pes ediyorlar ve kaçıyorlar. Geçit bitiyor ama ağaç yolun ortasında öylece duruyor! **DARKMALT**

Ankara'da Gülbaba

Bir diğer örnek de, Ankara'dan Hacı Bayram Camii'nin ardında, kente inen çift yönlü anayolun tam ortasında bir türbe duruyor. Adı **Gülbaba.** Bu da diğerleri gibi yol yapımında engeller çıkarmış ve başarmış. Dokunulmadan yerinde bırakılmış.

Görevli ruhlar mı?

Bunlar sadece birkaç olay. Türkiye'nin birçok yerinde benzeri o kadar çok olay var ki, anlatmakla bitmez. Yol vermeyen türbe olaylarında, ruhçuların değişik yaklaşımları görülüyor. Bir görüşe göre, öte âleme geçmiş olan bazı varlıklar, yeryüzünde herhangi bir yeri korumak görevini alırlar. Bu yer eski bir eser, doğal bir güzellik, uzun yaşamlı bir ağaç olabilir. Bu varlıklar hem görev yaparlar, hem de dünya ile ilişkilerini sürdürürler. Böylece insanlara ruhsal güçler kanıtlanır.

Dünyadan kopamayanlar

Bir diğer görüşe göre ise, bu tür varlıklar, bir türlü dünya yaşamından kopamayan varlıklardır. Öte âleme tamamen geçmeleri gerekirken, hâlâ burada kalmışlardır. Ruhsal varlıklarını sürdürürler ama onların asıl gücünü çevrede yaşayanların inançları oluşturur.

Onların inanç gücünü ve bu güçten oluşan enerjiyi alarak kullanırlar. Sonuçta ortaya normalüstü olaylar çıkar. Bu görüşe göre, ruhsal varlıklar yaşayan insanlara zarar vermemelidirler.

Psikologlara göre

Psikologlar, bu tür olayları kitle psikolojisine ve batıl inançlara bağlıyorlar. Bir şeye inanan insan, bu inancının aksine zorunlu bir eylem yaparsa, zarar görür. Bilinçaltı, bu çelişkiyi kaldıramaz ve ortaya beklenmedik sonuçlar çıkar. Bir de buna korku eklenirse, ölüm bile olabilir.

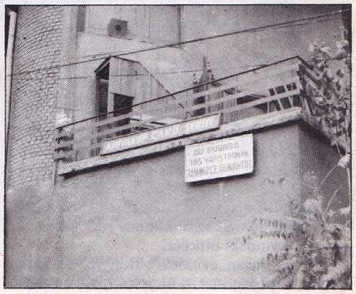

Ankara'da yol yapımına izin vermeyen Gül Baba'nın mezarı (üstte). Bu mezarın yakınındaki bir bina (sağda). Adana'da Çoban Dede'nin bir türlü yıkılamayan türbesinin bulunduğu yerin üstten görünüşü (altta).

Daha fazla bilgi için:

Türkiye Gizemleri / Bilim Araştırma Merkezi / 67 nolu kitap-1982

İstanbul Evliyaları / Aysel Okan / Yeni Gün Matbaası-1968

Anadolu'yu Aydınlatanlar / Cemal Anadol / *Melda Yayınevi-1984*

Anadolu Evliyaları / Nezihe Araz / Atlas Kitabevi-1978

Sonuçta

Sonuçta görülüyor ki, yol vermeyen evliyalar bazen yararlı hizmetler yapıyorlar. Ormanlar korunuyor, göller, ırmaklar temiz kalıyor. Yapımların durdurulmasını anlamak güç. Çünkü oradaki nedeni bulmak gerek. Bir diğer düşünceyle, bazı olaylar sadece inanç ve telkin sonucu oluşmuş olabilirler.

Tüm bu olgular, bize ruh dünyasının bir başka gizemini gösteriyor. Hatta çok değerli ipuçları veriyor denebilir. Sanki yaşayanların inançları ile, ruhların inanca ihtiyaçları iç içe gibi. İki tarafın da birbirine gereksinmeleri var. Âdeta biri, diğerini tamamlıyor.

Bitkiler nasıl konuşur?

Bugüne kadar bilinçsiz oldukları kabul edilen bitkilerin de duyguları olduğu bilinmiyordu. Ancak bu alanda yapılan araştırmalar bunun aksini kanıtlıyor...

PIERRE PAUL SAUVIN New Jersey'deki Uluslararası Telefon ve Telgraf Kurumu'ndaki masasında oturuyordu. Bacağına küçük bir radyo alıcısı bağlanmıştı. Gün boyunca kendi kendine yüksek sesle şarkı mırıldanırdı. İş arkadaşları onun bu mırıltılarına hiç aldırmazlardı.

Telefonda bitkileriyle konuşuyor

Her saat başı evine telefon ederdi. Kendini cevap verme makinesine tanıtmak için ise bir tür şifre kullanıyordu. Ahizeye yakın tutarak bir tarağın dişlerine parmağını sürtüyordu. Ayrıca, alıcısı aracılığıyla gönderdiği bir dizi sinyalle, çeşitli aletleri de harekete geçiriyordu. Sonra birkaç dakika süreyle telefonla konuşuyordu. Sauvin kiminle mi konuşuyordu? Evindeki bitkilerle...

Çok az insan, evindeki bitkilerine bu denli yoğun bir ilgi gösterir. Birçok kişi sadece bitkilerine su verirken sevgi dolu birkaç sözcük kullanır. Ya da bitkilerin yapraklarını şefkatle siler.

Bununla beraber, binlerce insan, bitkileriyle arkadaşça bir tonla konuştuklarında, onların daha güzel ve sağlıklı bir şekilde büyüdüklerini belirtiyor.

Bitki yalan makinesine bağlanıyor

Sauvin, **Cleve Backster**'in yaptığı bir dizi deneyi tekrarlayıp yeni bir şeyler bulmaya çalıştı. Cleve Backster'la 1960'ların sonlarında radyoda yapılan bir söyleşiyi izlemişti. Cleve Backster eski bir CIA (Amerikan Merkezi Haber Alma Teşkilatı) görevlisiydi. Uzmanlığı yalan makineleri üzerineydi.

Bir gece, birdenbire aklına yalan makinelerinden birini bir bitkiye bağlama düşüncesi geldi. Seçtiği bitki, evlerde sıkça yetiştirilen türden bir bitkiydi. Amacı bitkinin saksıdaki topraktan suyu nasıl alabildiğini gözlemlemekti.

Özel bir yöntem

Backster tarafından kullanılan alet de polygraf adıyla da bilinen bir yalan makinesiydi. Polygraf, soruşturma altındaki kişinin kan basıncını, terlemesini ve istemsiz kan hareketlerini ölçebiliyor. Ayrıca, derinin elektriksel iletkenliğindeki en küçük değişimleri de bu alet ile saptama olanağı var.

Bu durum, yüzyıl önce ilk kez **C.S. Fere** tarafından gözlemlendi. Bu olay deneysel psikologlar tarafından da, **psikogalvanik refleks** ya da **elektrodermal tepki** olarak adlandırılı-

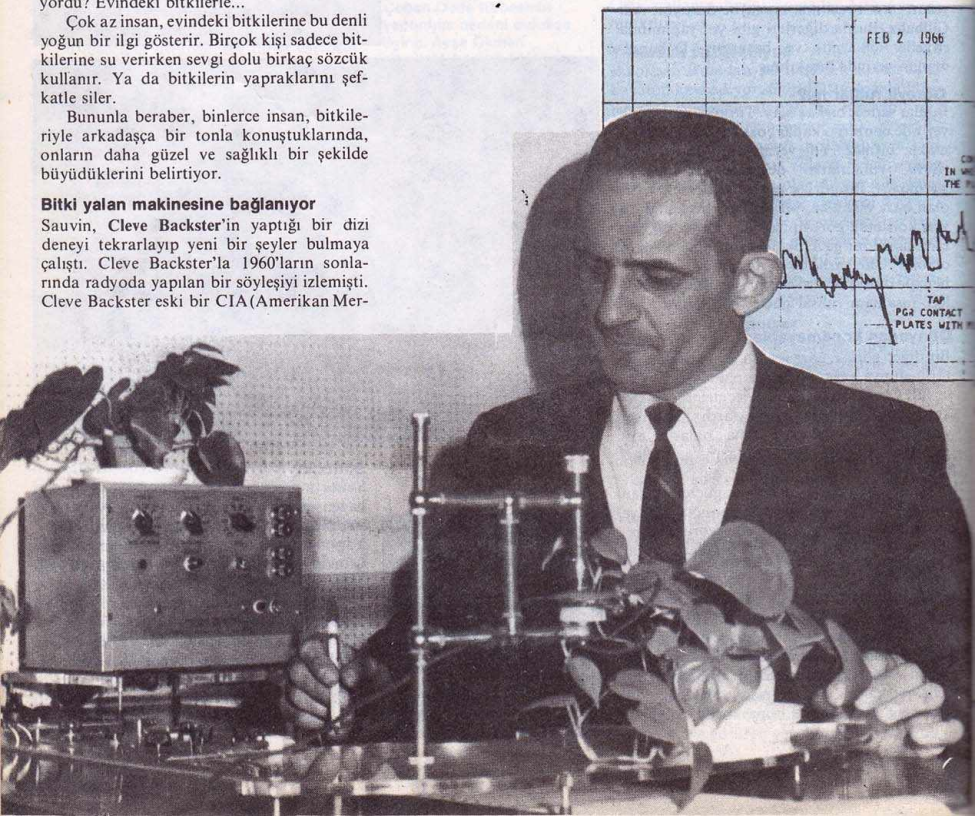

Eski bir CIA görevlisi Cleve Backster, bitkileri ile ilgili deneylerinde kullandığı âletleri inceliyor. Solda polygraf adı verilen aygıt görülüyor. Backster'ın önündeki filodendron bitkisinin yaprağının iki yüzüne elektrodlar tutturulmuş. Arkada ise kalemin çizdiği grafik görülüyor (altta).

yor. Kişilerin duygularındaki değişimleri saptamakta bu yöntemden sıkça yararlanılıyor. Yöntem şöyle: Yan yana iki parmağa iki elektrot bağlanır. Böylece derinin elektriksel iletkenliğindeki değişimler, elektrotlar aracılığıyla bir yere kaydedilir.

Bitkiye elektrotlar bağlıyor

Backster da aynı yöntemi kullanıp elektrotları bu kez bir bitkiye bağladı. Sonra, bitkiyi suladı. Yaprağın elektriksel iletkenlik grafiğinde bir artış olacağını umuyordu. Çünkü su, dokularda yükselecek ve sonunda yaprağa kadar gelecekti. Ancak, tam tersine, grafikte düzenli bir düşüş çizgisi görüldü. Bu tıpkı, insanların hoşlandıkları, zevk aldıkları, bir olay karşısında gösterdikleri tepkiye benziyordu.

Yaprağı yakma düşüncesi

Backster, bu olay karşısında daha ayrıntılı incelemeler yapmaya karar verdi. Acaba bir bitki kendisine zarar verildiğinde nasıl davranırdı? Kendine bir fincan sıcak kahve yapmıştı. Elektrotların bağlı olduğu yaprağı sıcak kahveye batırdı. Ancak belirgin hiçbir

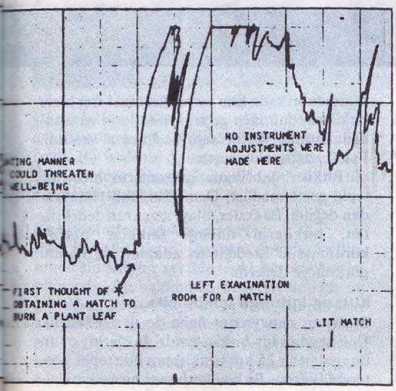

Marcel Vogel adlı bir araştırmacı, bir bitkiyle telepatik olarak ilişki kurduğunda herhangi bir hastalığı teşhis edebileceğini ileri sürüyor. Bitkiye düşünsel olarak, hastanın durumuna ilişkin sorular yöneltiğini belirtiyor. Yukarıdaki grafik, bitkinin cevaplarını gösteriyor (üstte).

2 Şubat 1966'da Backster'ın yaptığı deneyin grafiği. Bitki, Backster'ın yaprağını yakmayı düşündüğü anda tepki gösterdi. Aynı tepki odaya bir kibritle döndüğünde tekrarlandı. Daha sonra tepki çizgisi giderek düştü (solda).

reaksiyonla karşılaşmadı. Daha etkili bir şey yapması gerekiyordu. Yaprağı yakmaya karar verdi.

Bitki "korkuyor"

Bu düşünce aklına gelir gelmez ve daha bu yönde hiçbir hareket yapmadan, polygrafın kalemi grafik kâğıdının üzerinde aniden yukarı sıçradı. Backster, kibrit bulmak için odadan çıktı. Geri gelişi, kalemin, ilkinde olduğu gibi bir kez daha sıçramasına neden oldu.

Eğer yalan makinesi bir insana bağlı olsaydı, bu sıçrayış korkudan oluştu denebilirdi. Backster daha sonra alevi yaprağa tuttu. Reaksiyon ilkinden çok daha zayıftı. Sonradan tekrar yaprağı yakmayı düşünür gibi yaptıysa da grafikte hiçbir çizgi oluşmadı.

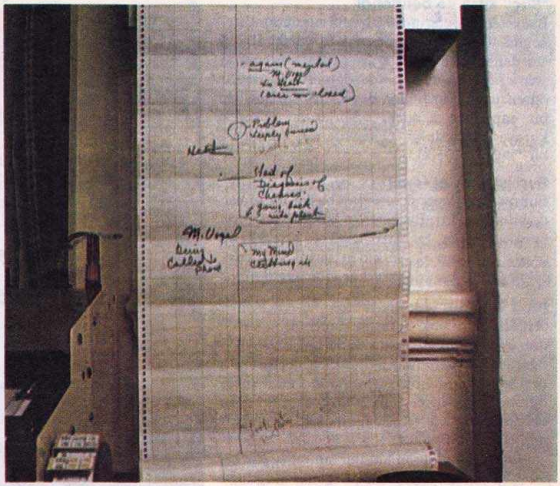

Aynı sonuçları alıyor

Backster'a göre, bunun tek açıklaması vardı. Bitki onun aklından geçenleri okumuştu. Ayrıca, gerçek düşünceleriyle yapmacıkları da birbirinden ayırabiliyordu. Olayın kapsamlı bir şekilde araştırılması gerekiyordu. Belki de yalan makinesinde bir hata vardı. Ya da bitki gerçekten bir tepki göstermişti. Birkaç ay boyunca çeşitli bitkiler üzerinde deneyler yaptı. Deneylerde farklı aletler kullandı. Başka uzmanların yardımına başvurdu. Fakat her deneyde aynı sonucu aldı.

Backster, bu deneyler sırasında, yaprak bitkiden koparıldığı zaman da aynı olayın sürdüğünü gözledi. Hatta elektrodun iliştirilebileceği kadar küçük bir parçada dahi aynı tepkileri gördü. Bitkinin yaprağı küçük parçalara ayrılsa da elektrotların arasına yerleştirilmek üzere bir araya getirilse de sonuç değişmedi.

Her şeyi algılıyorlar

Bitkiler, Backster'ın dışındaki kişilere de aynı tepkileri gösteriyorlardı. Hatta bitkiler, odaya aniden giren bir köpeği bile hissedebiliyorlardı. Backster'a göre, bitkiler bir örümceğin hareketlerini de sezebiliyorlardı. Sanki bitki örümceğin kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu.

Korkudan bayılanlar da var

Bir keresinde, Kanadalı bir bilim adamı deneyleri izlemeye geldi. Bitkiler onun yanında hiçbir reaksiyon göstermediler. Bilim adamı Kanada'daki çalışmalarında, bitkileri alıp kurutma fırınında kurutuyordu. Backster olayı şöyle açıkladı: *"Tehlike o kadar büyüktü ki, bitkilerim korkudan bayıldılar."*

"Suç" kura ile belirlendi

Backster, bitkilerin bu gizemli algılama yeteneğinin boyutlarını saptamak istiyordu. İlginç bir deney yapmaya karar verdi. Bu deneyde yalan saptama konusunda öğrenim gören altı öğrencisinin yardımına başvurdu. Öğrenciler, bir şapkanın içindeki kâğıtlardan çekerek kuraya başvurdular. Öğrencilerden bir tanesi bir "suç" işleyecekti.

Suç işleyen öğrenci

Bunu suçu işleyecek olandan başka hiç kimse de bilmeyecekti. Backster'ın laboratuvarında kimse yokken bu kişi sessizce gelecek ve orada bulunan iki bitkiden birini yok edecekti. Olay, kararlaştırıldığı gibi uygulandı.

Bitki suçluyu yakalıyor

Arkadaşının yok edilişine tanık olan bitki, daha sonra yalan makinesine bağlandı. Altı öğrenci sırayla bitkinin önünden geçtiler. İlk beşi geçerken hiçbir şey olmadı. Fakat suçlu öğrenciye gelince, polygrafa bağlı grafiğin üzerindeki kalem çılgınca, bir aşağı bir yukarı inip çıkmaya başladı.

Bitki, arkadaşının katilini tanımıştı. Backster şöyle düşündü. Öğrencilerinin duyduğu suçluluk duygusunu, bitki belki de telepatik olarak algılamıştı. Ancak, öğrencinin bir bitkiyi yok etmesinden ötürü hiçbir suçluluk duygusu hissetmediği yine polygrafla saptandı.

Böylece Backster şu sonuca vardı: Bu olay bitkilerdeki ilkel algılama yeteneğinin belirli bir belleği içerdiğini de ortaya koyuyor.

Bitkiler polisin hizmetinde

Bu deneyin sonucu olarak, Backster, gerçek bir cinayet araştırmasında bitkilerin yardımına başvurdu. New Jersey'deki büyük bir fabrikada bir genç kız öldürülmüştü. Kızın cesedinin bulunduğu fabrikanın ofisinde iki bitki vardı.

Backster, bu bitkilerin polygrafa bağlanmasını sağladı. Sonra, cinayetin işlendiği saatte fabrikada kim varsa tümünü birer birer bitkilerin önünden geçirdi. Bitkilerin en azından birinin, katili tanıyacağından emindi. Fakat sonuç olumsuzdu.

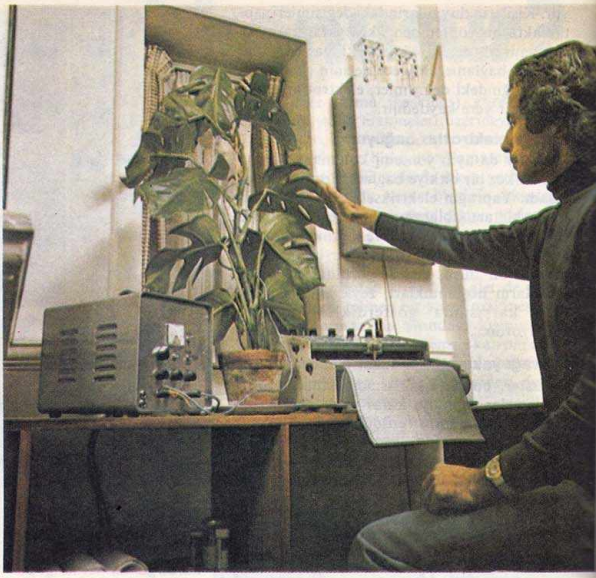

Araştırmacı David Tansley, filodendron adlı bitkinin yaprağıyla, geliştirdiği aleti birleştirirken görülüyor. (üstte).
Karmaşık mekanizma bu hazneye bazen karidesli bazen de karidessiz olarak girip çıktı. Backster'ın karidesleri kullandığı mekanizmanın altında, içinde kaynar su bulunan bir hazne bulunuyor (altta).

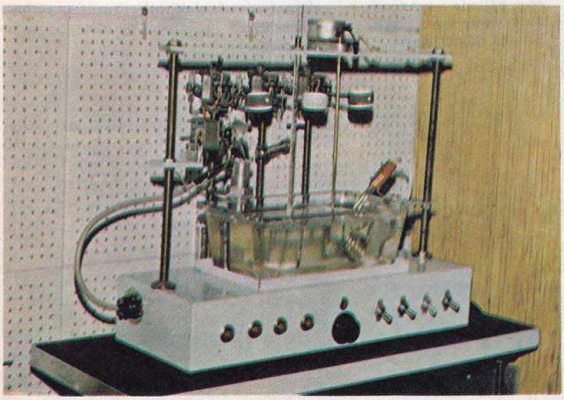

Bitkiler, fabrikada çalışanların hiçbirine tepki göstermediler. Demek ki, katil, fabrikadan değildi. Backster, olayı araştıran dedektiften, bitkilerin önemli tanıklar olarak korunmasını istediğinde, adamın yüz ifadesi görülmeye değerdi.

Kurşun kutunun içinde bile...

Backster, deneylerini daha da ileri götürdü. Çok sevdiği bir bitkisi vardı. Bu bitki, onun duygularına 25 km uzaklıktan bile tepki gösterebiliyordu. Bitkiyi herhangi bir radyo dalgasından etkilenmemesi için Faraday kafesine koydu. Bir keresinde de radyasyondan etkilenmemesi için bir kurşun kutuya koydu. Ancak, sonuç değişmedi. Tepkiler aynı şekilde devam ediyordu.

Başkaları da inceliyor

Backster, bitkilerin üzerindeki deneylerini bu şekilde bir yıl kadar sürdürdü. Bütün bilim adamları gibi, o da araştırmalarının sonuçlarını bir dergide yayınlamak istedi. Böylece, bilim dünyası da bu konuya ilgi gösterecekti. Bilim adamları benzer deneyler yapacaklar, hatta daha yeni bulgular elde edeceklerdi. Ancak, bir yandan da çalışma yöntemleri eleştiriliyordu.

Backster'ı eleştirenler haklı olarak, onun da deneyin bir parçası olduğunu ve deneylere

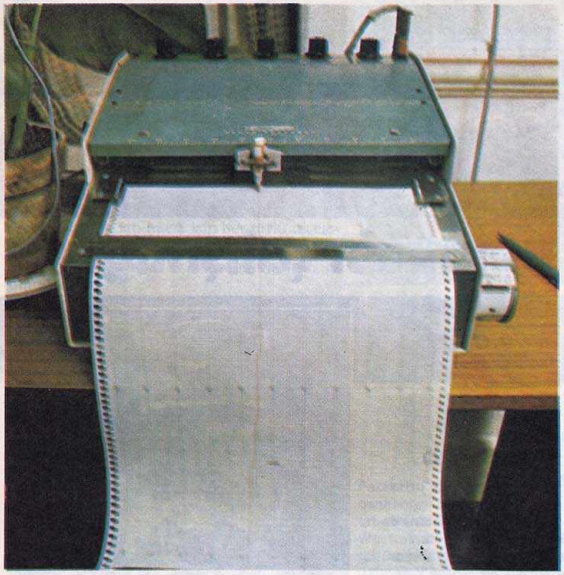

David Tansley'in, bitkilerin tepkilerini gösteren grafik kayıtlarından biri (üstte).

etkide bulunduğunu ileri sürdüler. Belki diğer araştırıcılar aynı sonuçları elde etmeyebilirlerdi. Bu nedenle o, insan rolünün hiç olmadığı, her şeyin kendiliğinden olduğu, otomatik bir sistem geliştirdi.

Karideslerle yapılan deney

Backster, bitkilerin yaşayan dokuların ölümüne şiddetli bir şekilde tepki gösterdiklerini biliyordu. Bu bakımdan, deneylerinde küçük karidesler kullanmaya karar verdi. Karidesleri kaynar suya atarak hemen öldürecek bir düzenek geliştirdi. Bu düzenek, belirli aralıklarla karidesleri kaynar suya bırakıyordu. Bazen de bırakma işlemi gerçekleşiyor, ancak suya karides atılmıyordu.

Daha önceki deneylerde hiç kullanılmamış olan üç filodendron bitkisi, üç ayrı alete bağlandı. Muhtemel bir elektromanyetik düzensizliğini saptamak için de dördüncü bir alet kullandı. Şunu kanıtlamak istiyordu:

Bitkilerin yaşamında bilinmeyen bir ilkel algılama olgusu vardır. Hayvan yaşamının yok edilmesi bu yeteneğin ortaya çıkmasına yardımcı olabilir. Böylece bu yetenek, insan etkisi olmadan da ortaya çıkabilir.

Sonuçlar

Bu deneylerin sonuçlarını 1968'de Uluslararası Parapsikoloji Kongresi'nde açıkladı. Karidesler öldürülürken, bitkiler şiddetle tepki göstermişlerdi. Diğer zamanlarda ise hiçbir reaksiyon yoktu. Bunun rastlantısal olma olasılığı 5'te 1'di.

Backster'ın kongreye sunduğu bildiri, olağanüstü bir ilgi uyandırdı. Dünyanın birçok gazete ve dergisinde yayımlandı. 7000 bilim adamı, Backster'dan deneyleri ile ilgili ayrıntılı bilgiler istedi.

Kilometrelerce öteden...

İşte bu sırada, **Pierre Paul Sauvin** de Backster'ın deneyleri[illegible]nden haberdar oldu. Sauvin, elektronik meraklısıydı. Backster'ın polygraf aletine çeşitli karmaşık mekanizmalar ekleyerek yeni bir aygıt geliştirdi. Grafiği çizen kalem yerine bir osiloskop taktı. Bu alet, değişimleri bir ekranda çizgi halinde gösterecekti. Ayrıca aygıta bir de audio tonlu osilatör ekledi. Bu da bitkilerden gelen tepkilere bir cevap oluşturacak şekilde sesler çıkaracaktı. Bunlar bir teybe de kaydedilecekti.

Böylece, kilometrelerce uzakta masasında otururken, Sauvin bitkilerine "telefon edip" onlarla konuşabiliyordu. Osilatörden çıkan cevapları dinliyor ve bacağına bağlı bir başka aletle de ısıyı ve ışığı kontrol ediyordu.

İlk tepki

Sauvin'in aldığı ilk duygusal sinyal, hafif bir elektrik şokuyla oluştu. Oturduğu sandalyede şokun etkisiyle döndü, oldukça sarsıldı. Meydana gelen statik enerjiyi, ancak metal masasına dokunarak boşalttı. Daha sonra, bilinçli olarak bu şoku hatırladığında, bitkilerde bir tepki açığa çıktı. Sauvin bu tepkiyi, bitkilerden 30 km uzaktayken bile gözlemledi.

Bununla beraber, bitkilerinden uzun bir süre uzakta kaldığında bitkilerin dikkatini çekmek güçleşiyordu. Bu nedenle bazı vücut hücrelerini bitkilerinin yakınında bırakmayı ve uzaktan kumandayla onları öldürmeyi planladı. Bunun için de kanını ve spermlerini kullandı ve olumlu sonuçlar elde etti.

Bu deneyden yola çıkarak bitkilerin zevk alma konusundaki tepkilerinin ne olacağını da merak etti. İddia ettiğine göre, evinde bir kız arkadaşıyla beraberken duyduğu cinsel zevke bitkiler de tepki gösterdiler. Hatta orgazm anında osilatörden çığlığa benzer bir ses çıktığını da öne sürdü.

Hava korsanlarını yakalama

Bundan sonra, Sauvin araştırmalarını giderek geliştirdi. Örneğin bir bitkiye düşünce dalgaları yolladı. Bitkilerden istediği ise çok zordu. Çünkü bitki bir mekanizmayı harekete geçirecek ve evinin garaj kapısı açılacaktı.

Sauvin, bitkilerin, model uçaklar havadayken hızlarını kontrol edebildiklerini de iddia etti. Hatta "Hava Korsanları Operasyonu" adlı bir proje bile geliştirdi. Polygraflara bağlı bitkiler hava korsanlarının duygularını anlayacak ve verdikleri reaksiyonlarla bir alarm sistemi harekete geçecekti. Daha sonraları Kirlian fotoğrafçılığı ile de ilgilendi. Sauvin'e göre, Kirlian tekniği, bitkilerin bir tür ilkel algılama duyularının olduğunu kanıtlıyor.

Pilot hâlâ öldüğü anı yaşıyordu:

"Eyvah! Hava pompası çalışmıyor"

R 101'i korkunç sonuna (Bkz. sayfa 420)götüren neydi? Resmi açıklamalar tahmin niteliğindeydi. Ancak bu açıklamalar olağanüstü bir kanıtı göz ardı etmişti. Zeplinin ölü pilotu bir seansta konuştu...

R 101'İN UĞRADIĞI felaket hakkındaki raporlar Londra ve Cardington'a 5 Ekim 1930'un erken saatlerinde ulaşmaya başladı. Önceleri bu raporlar pek açık değildi. Sabah 05.30'da Paris'teki Reuters Ajansı, zeplinin infilak ettiğine ilişkin kesin olmayan bir haber aldıklarını bildirdi. Fakat bir süre sonra kesin haber geldi. R 101 alevler arasında yere çakılmış ve infilak etmişti. Sadece, 6 kişi canını kurtarabilmişti.

Titanik kazası gibi

Titanik'in batışıyla, R 101 felaketi arasında birçok benzerlik vardır. Her ikisi de kendi alanlarının en büyük ve en gelişmiş araçlarıydı. Benzer bir facia ihtimali milyonda birdi. Ancak ikisi de daha ilk seferlerinde yok oldular. Manş'ın her iki yakasında da duyulan üzüntü çok büyüktü...

Mahkeme kuruluyor

Tüm üzüntülere rağmen, birtakım soruların cevaplandırılması gerekiyordu. Olay nasıl meydana geldi? Kimin suçuydu?

28 Ekim'de bir mahkeme kuruldu. Söylentilere göre bu mahkemenin amacı, Fransız ve İngiliz Hava Kuvvetlerini ve kazada ölen Lord **Thompson**'ı temize çıkarmaktı.

Kurtulanlar habersiz

Zeplinin uçuşu sırasında ve son anlarında neler olduğunu saptamak çok güçtü. Kader, felaketten kurtulanları seçerken garip davranmıştı. Bütün yolcular ve tüm sorumlu subaylar kazada ölmüştü. Kurtulanlar müretebattan olan altı kişiydi. Bunların hiçbirisi de ana kontrol bölümünde değildi.

Zaten o bölüm parçalanmıştı. Bu nedenle hiçbiri, R 101'in Beauvais'teki küçük tepeye nasıl çarptığını bilemiyorlardı. Böylece onların son dakikalar hakkında söyleyebilecekleri çiftçi **Eugene Rabouille**'in karadan gördüklerinden pek farklı değildi.

R 101 Londra yakınlarında 15 Ekim 1929'daki ilk deneme uçuşunu yapıyor. Zeplinin Cardington'dan havalanmasını izlemeye binlerce kişi geldi (üstte).

R 101'in pilotu, uçuş teğmeni H. Carmichael Irwin. Onun ruhsal sesinin verdiği ifade, keşif mahkemesinin kazanın gerçek nedenlerini bulmasına yardımcı olabilir miydi? (sağda).

Mahkemenin kararı

Devlet adamı Sir **John Simon**'ın başkanlık ettiği mahkeme, kararını 1931 Nisan'ında verdi. Mahkeme, kazanın öndeki balonların birindeki ani gaz kaybından ötürü olduğu inancındaydı. Mahkemeye göre zeplin, çok alçaktan uçuyordu. Aniden irtifa kaybedince de kaçınılmaz bir şekilde yere çakıldı.

Mahkemenin kanıt olarak göz önüne almadığı bir bilgi, belki de aldıklarından çok daha önemli olabilirdi. Kazaya ışık tutabilecek bir ifade vardı. Ancak mahkeme bu ifadenin sözünü bile etmek istemedi. Çünkü bu ifadeler, R 101 adlı zeplinin, ölen pilotunun sonradan "anlattıklarına" dayanıyordu.

4 kişilik seans

Kazayı izleyen salı günü akşamüstü, dört kişi, Londra'daki Ulusal Psişik Araştırmalar Laboratuvarı'nda toplandılar. Bunlardan biri **Harry Price**'dı. Laboratuvarı kuran da oydu.

Price kendini ruhsal olayların incelenmesine adamış bir araştırmacıydı.

2. kişi medyum E. Garrett

Gruptaki bir diğer kişi, çok ünlü ve yetenekli medyum **Eileen Garrett**'ti. Bu kadının da dürüstlüğünden kimse kuşku duymuyordu. Paranormal yetenekleri çevresindekileri olduğu kadar kendisini de şaşırtıyordu. Trans altındayken sık sık, öbür dünyadan alındığı belirtilen mesajlar iletmesine rağmen, kendini bir ruhçu olarak görmüyordu. Bu gizemli yanının açıklanabilmesi için her türlü incelemeye de açıktı. Bunun da Harry Price gibi yetenekli araştırmacılar sayesinde olacağını umuyordu.

Üçüncüsü bir gazeteci

Üçüncü kişi, Avustralyalı gazeteci **Ian Coster**' di. O da, Harry Price, kendisini, çok hayret verici sahneler göreceğine ikna ettiği için toplantıya katılmıştı.

Eileen Garrett, her zamanki gibi seansın amacını bilmiyordu. Ayrıca Coster'in kim olduğu hakkında da en küçük bir fikri yoktu. Bildiği tek şey, bu seansın da Price'ın onun garip psişik yeteneklerini klinik olarak ölçtüğü seanslardan biri olduğuydu.

Seans başlıyor

Bu üç kişi, yetenekli bir stenografla birlikte boş bir odaya yerleştiler. Bayan Garrett hemen transa girdi. Bir süre sonra da konuşmaya başladı. Ses kendi sesi değildi. **Uvani** adlı bir bedensiz varlığın sesiyle konuşuyordu. Bu ruh yıllarca önce de gelmişti. Amacı, Bayan Garrett ile ruhlar arasında bir ilişki kurmak ve ölümden sonra hayatın varlığını kanıtlamaya çalışmaktı. Bu varlık, bazen kendi özgün sesi ile mesajlar verirdi. Bazen de

Irwin ile ilk kez ruhsal ilişkiye geçen ruhsal araştırmacı Harry Price (üstte).

Felakette ölenlerin cenazeleri bayrağa sarılmış tabutlarda Londra'daki Westminster Hall'a götürüldü. İngiliz halkının üzüntüsü büyüktü. Fransa, cenazeler Manş'tan geçerken büyük bir askeri tören düzenledi. İki savaş gemisi de cenazelere eşlik etti. Yarım milyon Londralı cenaze törenini izledi. Hitler'den Papa'ya kadar birçok devlet başkanı üzüntülerini bildirdi (altta).

kenara çekilir ve başka ruhların medyumla ilişkiye geçmesini sağlardı.

R 101'in pilotu ile temas kuruluyor

O celsenin yapıldığı gün ise, varlığını açıkladıktan sonra Uvani, Price'a ölü bir Alman arkadaşından söz etti. Price, Bayan Garrett'in bu arkadaşını tanımadığından emindi. Ancak bu durum onu heyecanlandırmadı. Bu arada aniden Eileen Garrett ayağa kalktı. Çok heyecanlanmıştı ve yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Uvani'nin sesi, aceleyle gelen varlığın adını söyledi. *"Irving ya da Irwin"* (Carmichael Irwin, R 101'in uçuş pilotuydu). Hemen ardından Uvani'nin sesinin yerine başka bir ses geçti. Birinci tekil şahısta ve son derece hızlı, heyecanlı bir ses tonuyla konuşuyordu.

Pilot açıklıyor

"Zeplinin bütün ağırlığı makinelerin kapasitesinin çok üzerindeydi. Makineler çok ağırdı. Bu nedenle tam 5 kez emniyet durumuna geçmek zorunda kaldım. Safralar ise çok küçüktü."

Bir alçalıp bir yükselen ses sanki hislerini zorlukla kontrol ediyordu. Makineli tüfek gibi seri bir şekilde konuşuyordu. Price ve Coster donakaldılar.

"Kaba ağırlık yanlış hesaplanmış. Kontrol bölümüne haber ver! Bu yeni asansörler tamamen delilik. Bir tanesi sıkıştı. Yağ boruları tıkandı. Karbon ve hidrojen oranı tamamen ve kesinlikle yanlış."

Kazadan önceki zaman...

Bu ifadeler son derece hızlı bir şekilde medyum tarafından aktarılmaya devam edildi: *"Seyir yüksekliğine hiç ulaşamadık. Deneme uçuşlarında bile... Zaten bu uçuşlar da çok kısaydı. Kimse zeplini tam anlamıyla tanımıyordu. Hava vidaları çok küçük. Yakıt verimi çok kötü. Eyvah! Hava pompası çalışmıyor. Havalandırma sistemi berbat. Beş kez sökmek zorunda kaldık. Bunlardan üçü kalkmadan önce oldu...*

Yükten memnun değilim... Böylesine uzun bir uçuş için hava çok kötü. Kumaş su çekti, ağırlaştı. Zeplin'in burnunu aşağı çekiyor. Burnu bir türlü doğrultamıyorum. Yükselemiyorum. Achy'de neredeyse damlara değiyorduk. Daha sonra yapılacak incelemede dış kılıfın yapısının hiç de elastiki olmadığı anlaşılacak... Sonradan eklenen orta bölüm tamamen yanlış... Çok ağır... Motorların kapasitesine göre yük, çok fazla."

Konuşma nihayet durdu. Araya Uvani girdi ve celseyi sona erdirdi.

Yüzbaşı Villiers devrede

Üç hafta sonra, bu gizemli olayın, önceki kadar ilginç olan devamı başladı. Yüzbaşı **Oliver Villiers,** batı cephesinde pek çok hava kazası atlatmış bir kişiydi. R 101 felaketi onu çok sarsmıştı. Kazada pek çok arkadaşını kaybetti. Özellikle Sivil Havacılık Müdürü ve Hava Bakanlığı'nda birlikte çalıştıkları Sir

Sefton Brancker'in ölümünden çok etkilendi. Hatta zeplinin kalkacağı gün Sir Brancker'i havaalanına o götürmüştü.

Bir seans daha

Villiers, o gece ruhçulukla ilgilenen bir kişiyi evinde ağırlıyordu. Bir gece konuğu ve evdeki diğer insanlar yattıktan sonra, Irwin'in odada olduğuna dair bir duyguya kapıldı. (İki adam önceden birbirlerini çok iyi tanıyorlardı.) Az sonra pilot, Irwin'in kendisine seslendiğini duydu:

"Allah aşkına seninle konuşmama izin ver. Her şey çok korkunç. Seninle konuşmak zorundayım." Bu sözler birkaç kez tekrarlandı, sonra:

"Hepimiz korkunç katilleriz. Allah aşkına yardım et de seninle konuşayım!" Sabahleyin, Villiers gece olanları konuğuna anlattı. Bunun üzerine, Eileen Garrett'in de katılacağı bir seans düzenledi.

Irwin yalnız değil

İlk celse, 31 Ekim'de yapıldı. Bu celse Harry Price ile gazeteci Coster'in yaptığından oldukça farklıydı. Villiers yalnızca Irwin'i dinlemekle kalmadı, Bayan Garrett aracılığıyla onunla sohbet de etti. Buna ilaveten, ilk seansa gelen Irwin, sonraki seanslara kazada birlikte öldükleri birkaç arkadaşını da getirdi. Bunların arasında Sir Sefton Brancker da bulunuyordu.

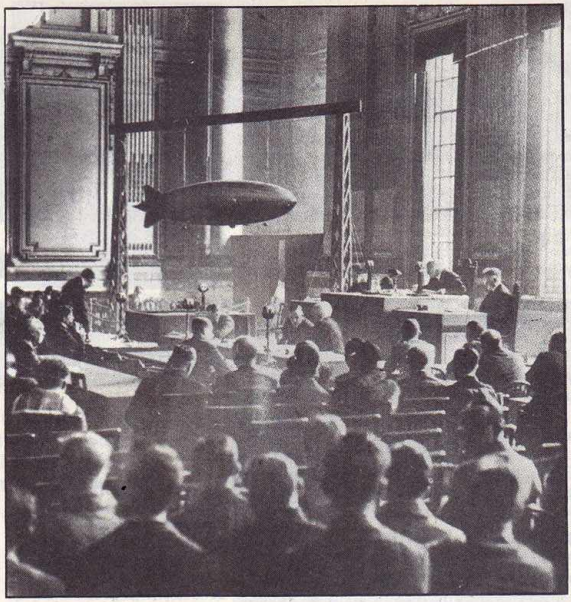

Son anlar

Kurtulanlardan hiçbiri, R 101'in yere çakılmasının nedenini bilmiyorlardı. Biri ranzasında uyuyordu. Birden çığlıklar arasında uyandı. *"Düşüyoruz, düşüyoruz"*. Diğeri ise, zeplinin aşağı doğru düştüğünü ve alev aldığını fark etti. Ayrıca makine dairelerinde olan bu iki kişi de hiçbir şey göremedi.

Ancak makinist **Joe Binks,** acı sondan bir-iki dakika önce, pencereden dışarıya göz atmıştı. Burunlarının dibinde, Beauvais Katedrali'nin tepesini görünce dehşete düştü. *"Neredeyse değecektik"* diye düşündü. Mühendis **Bell**'e bağırdı. O da kurtulanlardan biriydi. Sonra zemin âdeta açıldı ve Zeplin sallanmaya başladı. Aynı anda ana kontrol bölümünden bir mesaj geldi: *"Yavaş"*. Sonra bir anlık bir sessizlik... Ve nihayet cehennem...

Hava Bakanlığı, çarpışma ile ilgili her habere sarıldı. Ancak iki gün sonra yapılan seansta Irwin gereken yüksekliğe neden ulaşamadıklarını açıklıyordu: *"Kumaş su çekti. Zeplin aşağı düşüyor..."*

Zeplinin enkazının yanında, kazadan kurtulan üç kişi (solda).

Keşif mahkemesinin üyelerinin bir celsesi. Çarpmanın kesin nedeni hiçbir zaman ortaya çıkmasa da, herkes R 101'in Hindistan'a uçmaması gerektiği konusunda hemfikirdi (solda).

R 101, Cardington'dan ölüm yolculuğuna çıkmak üzere ayrılmadan kısa bir süre önce çekilmiş bir fotoğraf. Fotoğrafta, (soldan sağa) uçuş mühendisi E.L. Johnson, Sir Sefton Brancker (bu kişinin de yolculuğa Lord Thompson'ın onu korkaklıkla suçladığı için katıldığı söyleniyor), Lord Thompson ve R 101'i çizen Albay V. C. Richmond. Hepsi kazada öldüler (sağda).

Yapılan konuşma

Villiers'in stenosu yoktu. Ancak her şeyi detayıyla hatırlama yeteneğine sahipti. Konuşmalar esnasında aldığı notlar da, onun hatırladıklarının doğru olduğunun kanıtıydı. Celsedeki konuşmalar şöyleydi:

Villiers: "Bize cumartesi ve pazar günleri neler olduğunu anlatır mısınız?"

Irwin: *"Zeplin'in ağırlığı birkaç ton fazlaydı. Yapısı çok uyduruktu. Kılıf ve kirişler sağlam maddelerden yapılmamıştı."*

Villiers: "Bir dakika lütfen. Her şeyi en başından anlatamaz mısınız?"

Irwin: *"Pekâlâ, uçuşa geçmeden bir gün önce, akşamüstü, gaz göstergesinin bir aşağı bir yukarı oynadığını gördüm. Bu gaz sızıntısının veya kaçağının olduğunun belirtisiydi. Sızıntı gaz musluklarının çevresindeydi. Ancak bunu bir türlü önleyemedim."*

Villiers: "Biraz daha açıklaman mümkün mü?"

Irwin: *"Gaz torbaları da devamlı sallanıyordu. Bu da gaz üzerinde belirli bir basınca neden oluyordu. Gaz musluklarının kenarından da gaz sızıyordu. Şef makiniste bundan söz ettim. Daha o zamandan başımıza neler gelebileceğini tahmin edebiliyorduk.*

Daha sonra hava raporları geldi. Uçuş subayları Scottie, Johnnie ve ben bir toplantı yaptık. Gaz kaçağından ötürü, planlanan saatte kalkmamamız gerektiğini düşündük. Hava durumu da iyi değildi. Bunun için Manş'ı geçtikten sonra, Le Bourget'te durup, havanın düzelmesini beklemeye karar verdik.

Üçümüz de korkuyorduk. Ve Scottie şöyle dedi: Bakın, bu işin artık içindeyiz. Allah aşkına R 101'e binerken gülümseyelim ve İngiltere'yi hiçbir şey olmamış gibi terk edelim."

Kabul etmiyorlar

Price ve Villiers birbirlerini tanımıyorlardı. Ayrıca birbirlerinin, Eileen Garrett ile yaptıkları seanslardan da haberleri yoktu. Bu celselerde aldıkları bilgileri Sir John Simon'a sundular. Price ayrıca durumu Hava Bakanlığı'na da bildirdi. Ne keşif mahkemesi ne de Hava Bakanlığı bu olağanüstü bilgileri kabul etmedi. R 101 trajedisi de böylece kapandı gitti...

R 101 dosyası kapanmadı. Sayfa: 526'da.

Dünyanın içine açılan gizemli kapılar

Bazı araştırmacılar dünyanın içinin boş olduğunu ileri sürüyorlar. Bir fotoğraf ile de bunu kanıtladıklarını söylüyorlar. Kutuplarda ve başka yerlerde bazı gizemli kapıların işaretleri var. Açıkçası, dünyanın içinde bulunduğu kabul edilen bir yeraltı ülkesi aranıyor.

1970'LERİN BAŞINDA, Amerikan Çevresel Bilim Hizmetleri Dairesi (ESSA), kuzey kutbunun uzaydan çekilmiş bazı fotoğraflarını yayınladı. Bunlar 23 Kasım 1968'de ESSA-7 adlı uydudan çekilmişti. Fotoğraflardan biri, kuzey kutbunun, üzerinden hiç eksik olmayan o bulutlu halini gösteriyordu. Bir diğerinde ise, aynı bölge bulutsuz olarak görüntülenmişti. Kutbun olması gereken yerde kocaman bir siyah delik vardı!

Uçandaireciler ilgi gösteriyor

Tabii ki, o zamanlar bu kurum, hava tahminleri için her zaman yaptığı bu işin, ileride uçandaire araştırmacıları arasında büyük sansasyona ve tartışmalara neden olacağından tamamıyla habersizdi.

Amerika'da yayınlanmakta olan **Flying Saucers** dergisi, 1970 yılı Haziran sayısında konuya geniş yer verdi. Dergide ESSA-7'nin çektiği fotoğrafların yanı sıra, yayımcı ve uçandaire uzmanı **Ray Palmer**'ın söz konusu deliğin gerçekliğini vurgulayan bir yazısı da yer aldı.

Dünya içi bir uygarlık

Ray Palmer ile birlikte birçok uçandaire araştırmacısı da zaten, dünyanın içinin boş olduğuna uzun zamandır inanıyordu. Ayrıca onlara göre dünyanın içinde henüz keşfedilmemiş bir yerlerde, son derece gelişmiş varlıkların oluşturduğu bir uygarlık vardı. İşte

Antartika'da Signey Adası'ndaki esrarengiz bir mağaranın içi (üstte).

ESSA-7'nin çektiği, kuzey kutbunun fotoğrafı. Kutbun olması gereken yerde görülen esrarengiz siyah delik uzun tartışmalara neden oldu. Bazı uçandaire araştırmacılarına göre bu delik "Dünyanın içinin boş olduğunu" gösteren kesin bir kanıttır (sağda).

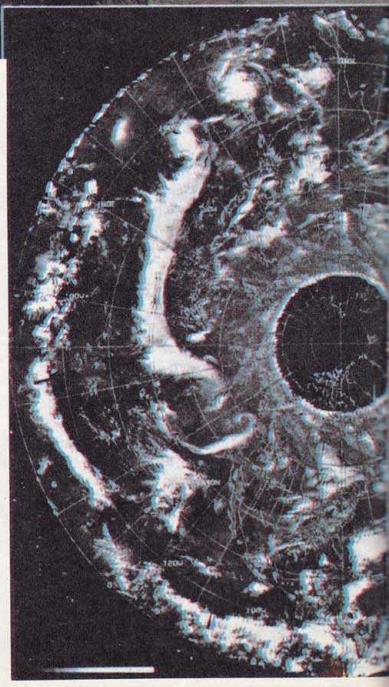

1940 yıllarında Amiral Richard E. Byrd, kutuplara yaptığı çok sayıda araştırma gezisiyle içi boş dünya tartışmalarını alevlendirdi (üstte). Karısını kurtarmak için, yeraltı cehennemine giren, ünlü Yunan düşünürü Orfeus (sağda).

uçandaireler bu uygarlıktan geliyordu ve yeryüzüne çıkmak için de bu delikten yararlanıyorlardı.

Söz konusu fotoğraftan yola çıkan Palmer, "dünya-altı" bir süper ırkın var olabileceği ihtimali üzerinde duruyordu. Ayrıca bu delikten girmek suretiyle, bu gelişmiş uygarlığa ulaşmak da mümkün olabilirdi...

İçi boş dünya

DARKMALT

Palmer, derginin bir sonraki sayısında, çok önceleri ileri sürülmüş bir başka "içi boş dünya" teorisi ile okuyucunun karşısına çıktı. Böylelikle bu konudaki kendi düşüncelerini oldukça güçlendireceği inancındaydı. Yıllar önce uzun tartışmalara neden olan bu teori, kuzey ve güney kutuplarında birçok kez araştırmalar yapmış **Richard E. Byrd**'ın ünlü kutup gezilerine dayanıyordu.

O zamanlar Amerikan Deniz Kuvvetleri'nde amiral olan Richard Byrd (1888-1957) yetenekli bir havacı ve başarılı bir kutup araştırmacısıydı. İlk kez 9 Mayıs 1926'da kuzey kutbu üzerinde uçtu. Daha sonraları çeşitli tarihlerde Antartika'ya düzenlenen çok sayıda araştırma gezisinin öncülüğünü yaptı.

Teori benimsenmeye başlanıyor

Byrd'ın ünlü kutup gezileri, **"İçi Boş Dünya"** teorisini savunan çok kişiyi cesaretlendirdi. Bu konuda birçok makale ve kitap yazıldı. Bunlar arasında, **Amadeo Giannini**'nin **"Kutupların Ötesindeki Dünyalar"** (1959) ve **Dr. Raymond Bernard**'ın **"İçi Boş Dünya"** (1969) adlı yapıtları sayılabilir.

Dr. Bernard, kitabında, Byrd'ın kutup uçuşları sırasında, kuzey ve güney kutupları üzerinde uçmadığını, aslında dünyanın içine doğru uzanan büyük bir delikten girdiğini iddia etti. İşte Ray Palmer'ın ilk kez Flying Saucers dergisinin Aralık 1959 sayısında ortaya attığı içi boş dünya teorisi de, geniş ölçüde söz konusu kitaptan yaptığı alıntılara dayanır. Bu tarihten sonra da dergide konuyla ilgili art arda birçok yazı yayınlandı.

Büyük Bilinmeyen

Giannini, Bernard ve Palmer'e göre Amiral Byrd, 1947 Şubat'ında kuzey kutbu üzerinde 2750 km uçtuğunu tahmin ettiği bir bölgeden söz ediyor: *"Kutbun ötesindeki o kara parçasını görmeyi çok arzuluyordum. Orasının 'Büyük Bilinmeyen'in merkezi olduğunu sanıyorum."*

Giannini, Bernard ve Palmer ayrıca, Byrd'ın aynı tarihte bir telsiz mesajı gönderdiğini de ileri sürdüler. Byrd mesajında, aşağıda buzların ve karın olmadığı, dağlardan, ormanlardan, yeşil bitkilerden, göllerden ve ırmaklardan oluşan geniş bir bölge gördüğünü, ağaçların altında tarih öncesi mamutları andıran bilinmeyen hayvanların gezindiğini belirtiyordu.

Efsanevi kayıp kent

Dahası, Amiral Byrd 1956 Ocak'ında Antartika'ya yaptığı son yolculukta 3700 km boyunca geniş bir bölgede uçtuğunu belirtti. Burasını, "ebedi gizemler ülkesi, büyüleyici kıta" olarak tanımladı. Bazı içi boş dünya savunucularına göre de, o kara parçası aslında kayıp bir uygarlığın yerleşim yeri olan efsanevi "Gökkuşağı Kenti" idi.

Amiral Byrd'ın bu açıklamalarından sonra, Giannini, Bernard ve Palmer, dünyada olağanüstü boyutlarda bir koridorun var olduğunu ileri sürdüler. Onlara göre, bir kutuptan diğerine uzanan bu koridor, dünyanın çekirdek kısmından da dik olarak geçiyordu. Byrd'ın kutuplardan girerek dünyanın içindeki "Büyük Gizem"e uçtuğu konusunda, üç araştırmacı da aynı görüşteydi. Böylece o bilinmeyen süper ırka ait gizli uçandaire üssüne de ulaşmıştı.

Uydu fotoğrafı ortalığı karıştırıyor

Derken 1970 Haziran'ına gelindi. Bu tarihte Ray Palmer, kuzey kutbundaki olağanüstü siyah deliği gösteren uydu fotoğraflarını

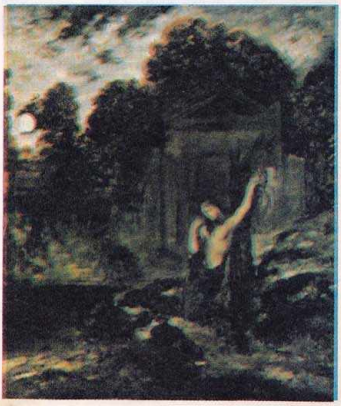

yayınladı. Bu olay dünyadaki diğer içi boş dünya savunucularının teorilerine daha bir inançla sarılmalarına neden oldu. Tartışma böyle başladı. Fakat dünyanın içi gerçekten boş muydu? Kutuplarda gerçekten ileri sürüldüğü gibi "delikler" var mıydı?

Efsaneler de var

Dünyanın birçok yerinde, yeraltına uzanan tüneller, mağaralar, yeraltı kentleri ve dünyaaltı uygarlıklar gibi konular çok eski çağlardan beri destanlara ve efsanelere hep konu oldu.

Sözgelimi, Gılgamış Destanı'nda Babilli **Gılgamış**'ın Tanrıların arasına karışmış olan atası **Utnapiştin**'i bulmak için Kutsal Moşu Dağı'ndan girerek yeraltındaki Tanrıların Bahçesi'ne ulaştığı yazılıdır.

Oğuz Kağan Destanı'nda, **Oğuz Kağan**'ın atının buzlarla kaplı bir dağın içine girerek kaybolduğu anlatılır. Türklerin Türeyiş Destanı'nda da sık sık yeraltı dünyasından söz edilir.

Eski Yunan'ın ünlü bilgesi **Orfeus** da ölmüş olan karısı **Eurydice**'i yeraltı cehenneminden kurtarmak için yeraltı dünyasına inmiştir.

Mısır firavunlarının yeraltı dünyasına inmek için piramitlerin içine gizli geçitler yaptırdıkları söyleniyor.

İnkalar, hazinelerini açgözlü İspanyol istilacılardan kurtarmak için yeraltında gizli bir yerlere taşımışlardır.

Orta Anadolu'daki yeraltı kentlerinin (Bkz. Sayfa 60) kimler tarafından ve niçin yapıldıkları bilinmediği gibi, yeraltında nerelere kadar uzandığı da bilinmiyor.

Tüm bunlara ilaveten bir de Agarta efsanesi var. Merkezi Himalyalar'ın altında olduğu söylenen bu gizemli yeraltı ülkesinde, son derece gelişmiş varlıkların olduğu belirtiliyor. Agarta konusuna hemen hemen tüm doğu efsanelerinde rastlanıyor.

İçinde yaşayanlar var, deniyor

Bilim dünyası da bu teoriye karşı pek kayıtsız kalmadı. Örneğin, 18. yüzyılın matematik dehası olarak kabul edilen **Leonard Euler**, mantıki olarak dünyanın içinin boş olduğunu saptadığını açıkladı. Dahası, Euler'a göre, dünyanın içinde merkezi bir güneş vardı ve tabii yaşayanlar da...

Euler'in çağdaşı, Halley Kuyrukluyıldızı'nı keşfeden ve İngiltere Kraliyet gökbilimcilerinden Dr. **Edmund Halley** de dünyanın içinin boş olduğunu, ayrıca içinde üç tane de gezegeni olduğunu düşündü.

1870'lerin başında, Amerikan İç Savaşı sırasında adı duyulmuş olan **John Cleves Symmes** de dünyanın içinin boş olduğuna inananlardandı. Hatta bu konudaki teorilerini kanıtlamak için gereken araştırma gezisini Amerikan hükümetinin finanse etmesini istedi. 1878'de oğlu, Symmes'in teorilerini bir kitap halinde yayınladı. Kitabın adı şöyleydi: **"Dünyanın İçinin Boş ve Yaşanılabilir Olduğunu ve Kutuplara Açıldığını Kanıtlayan, Symmes Eş Merkezli Küreler Teorisi."**

Symmes'ler böylelikle, dünyanın içine kutuplardaki deliklerden girilebileceğine; orada insanlar olmasa bile sıcak iklimli ve zengin bir bölge, verimli bitkiler ve hayvanlar bulunabileceğine insanları inandırmayı umuyorlardı.

Symmes'in bu görüşleri çıkar peşinde koşan birtakım kişileri harekete geçirdi. Bu açıkgözlerden biri olan **Cyrus Read Teed** yeni bir din kurduğunu açıkladı: **"İçi Boş Dünya Dini."**

Yine bir başkası, **William Reed** çok tartışmalı bir kitap yazdı: **"Kutupların Hayaleti"** (1906). Babasının bu teorisine yürekten inanan Symmes'in oğlu ise, daha da ileri gidip, dünyanın içinde yaşayanları bile açıkladı: İbranilerin kayıp 10 kabilesi.

Dünyanın içindeki "Tanrıların Bahçesi"nde, atası Utnapiştin'i arayan Gılgamış Destanı'nın ünlü kahramanı Gılgamış (altta).

Romanlar yazılıyor

Bu teoriler bilimkurgu yazarları için çok iyi malzeme oluşturdular. Sözgelimi, bilimkurgu edebiyatının temellerini atan, 19. yüzyılın üç büyük yazarı bu konuyu eserlerinde bol bol kullandılar.

Amerikalı şair ve yazar **Edgar Allan Poe** (1809-1849) 1833'te yazdığı **"Arthur Gordon Pym'in Serüvenleri"** adlı kitabında, eserin kahramanı ile arkadaşının, dünyanın içindeki bir uygarlığın temsilcisi ile karşılaşmaları konusunu işledi.

Fransız yazar **Jules Verne**'in (1828-1905) 1864'te yazdığı **"Dünyanın Merkezine Yolculuk"** adlı klasik yapıtını bilmeyen yoktur. Verne, bu kitabında, maceraperest bir profesör ile yeğeninin İzlanda'daki sönmüş bir yanardağdan dünyanın içine girerek, aşağıda yeni bir gök, denizler ve tarih-öncesi dev sürüngenler ile karşılaşmalarını anlattı.

İngiliz toplumbilimci ve yazar **Herbert George Wells** (1866-1946) ise 1895'te yazdığı **"Zaman Makinesi"** adlı yapıtında günümüzden 800.000 yıl sonrasına giden bir zaman gezgininin, yeraltında yaşayan Morlocklar ile olan ilişkilerinden söz etti. Wells, 1898'de yazdığı **"Dünyalar Savaşı"**nda da, uzaylıların saldırısına uğrayan ve büyük bir yenilgiye uğrayan dünyalıların yok olan uygarlıklarını, yeraltında nasıl yeniden kurduklarını işledi.

İçi boş dünyaya olan inanç öylesine yaygınlaştı ki, **Tarzan**'ın yaratıcısı Amerikalı yazar **Edgar Rice Burroughs** (1875-1950), Tarzan'ın bir dünya-altı serüvenini yazmak zorunda kaldı: **"Tarzan Dünyanın Merkezinde"** (1929). Kitapta ünlü ormanlar kralının dünyanın içindeki Pellucidor ülkesindeki maceraları anlatılır.

Amerikalı yazar **Howard Philiph Lovecraft** ise, **"Zamanın Dışındaki Gölge"** (1936) adlı kitabında, çok eski bir yeraltı ırkını günümüze kadar getiren bir temayı işledi. Bu ırk

150 milyon yıl önce dünyaya egemendi. O zamandan beri de dünyanın içinde varlığını sürdürüyordu. Uzay araçlarını keşfetmişlerdi, atom enerjisi ile çalışan araçları vardı, zamanda yolculuk yapabiliyorlardı. Ayrıca telapati, durugörü, kehanet gibi yetenekleri de oldukça gelişmişti.

Esrarengiz bir ırk

Lovecraft'ın bu eserinde,**Richard S. Shaver'ın "Lemurya'yı Hatırlıyorum"** adlı bir yazısının etkisinde kaldığı düşünülebilir. Shaver'ın bu yazısı ilk kez **"Amazing Stories"** (Şaşırtıcı Öyküler) adlı derginin Mart 1945 sayısında yayınlandı. Kullanılan ifadelere bakılırsa, "Lemurya'yı Hatırlıyorum" bir hayal ürünü olmaktan çok, gerçeğe dayanıyor gibiydi.

Shaver, **"zararlı robotlar"** sözünden türetilmiş olan ve **Derolar** adıyla bilinen bir ırktan söz ediyordu. Shaver'e göre Derolar, dünyanın her yanını sarmış olağanüstü bir yeraltı kent şebekesinde varlıklarını sürdüren, dejenere olmuş bir beşer-altı ırktı. Asıl vatanları Lemurya idi. Bir zamanlar Lemurya'da egemen durumda bulunan ırkın, yani Atlantlar ile Titanların köleleriydiler.

Yeryüzü 12.000 yıl önce kozmik bir felakete maruz kalınca, Atlantlar ile Titanlar yeraltında inşa ettikleri kentlere çekildiler. Bir zaman sonra da uzaygemileriyle dünyayı terk edip başka gezegenlere göç ettiler. İleri teknolojileri ile yeraltı kentleri de Derolara kaldı.

Uçandairelerin ortaya çıkması

Böylelikle Shaver, bir yeraltı Lemurya Dünyası'nı açıkladığı zaman, konu olağanüstü bir ilgiyle karşılandı. Yavaş yavaş güncelliğini yitirmeye başlayan **"İçi Boş Dünya Teorisi"** ile dünya-altı gizli uygarlıklar, yeniden ilgi çekmeye başladı. İlk kez o yıllarda başlayan uçandaire olaylarını da birçok kişi anlamlı tesadüfler olarak yorumladı.

Önce, 21 Haziran 1947'de **Harold Dahl** adında bir kıyı koruma görevlisi Kanada sınırı yakınlarında altı adet disk biçiminde uçan obje gördüğünü bildirdi. 3 gün sonra da Amerikalı **Kenneth Arnold** uçağını kullandığı sırada ünlü gözlemini yaptı (Bkz. Sayfa: 12),

Dünyanın içinden...

Bu iki gözlem, Amerika'da ve Avrupa'da uçandairelere karşı olağanüstü bir ilginin uyanmasına yol açtı. O tarihlerde uçandairelerin kökeni ile ilgili, iki yaygın teori vardı. Bu cisimler ya uzak yıldız sistemlerinden gelen dünya-dışı uzay araçlarıydı, ya da dünyanın içinde yaşayan son derece gelişmiş zeki varlıkların ürünüydü. Yeryüzüne girip çıkmak için de kutuplardaki delikleri kullanıyorlardı.

Uçandaireye bindirilenler

John G. Fuller adlı araştırmacı 1966'da yazdığı bir kitapla uçandaireler konusuna, diğer teorilere benzer bir yaklaşımda bulundu. **"Yarıda Kalan Yolculuk"** adlı söz konusu kitapta, uçandaire literatürüne **"Betty ve Barney Hill Olayı"** olarak geçen, Amerikalı bir çiftin yaşadıkları bir olay inceleniyor.

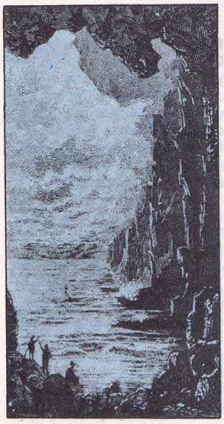

19. yüzyılda içi boş dünya görüşünü savunanlardan Amerikalı John Cleves Symmes. Symmes'in "iç dünyasında" verimli bitkilerin ve hayvanların olduğu sıcak iklimli, zengin bir ülke vardı (en üstte).

Jules Verne'in "Dünyanın Merkezine Yolculuk" adlı yapıtından uyarlanan, dünyanın içindeki bir denizi gösteren temsili bir resim (üstte).

Bir uçandaire tarafından kaçırıldıklarını belirten Betty ve Barney Hill çifti. Kendileriyle görüşen uzaylılara göre, yeryüzünün çoğu yerinde, gerek yeraltında, gerekse denizlerin altında birçok uçandaire üssü var (sağda).

Buna göre Hill çifti otomobilleriyle yolculuk yaparken bir uçandaire gördüler. Fakat, daha sonra gelişen olayları bir türlü hatırlayamadılar. Bir zaman sonra uygulanan bir hipnotizma seansı ile bu sorun çözümlendi. Hill çifti hipnoz altında, bir uçandaireye bindirildiklerini, kısa boylu garip yaratıkların, üzerlerinde birtakım deneyler yaptıklarını, aralarında telepatik bir iletişimin olduğunu vs. anlattılar.

Bu olayı uzun uzun inceleyen Fuller, kitabında, bu yaratıkların, dünyanın hemen hemen her yerinde dünya dışı varlıklara ait gizli üsler olduğuna ilişkin bir bilgi verdiklerini yazdı. Fuller'a göre bu üslerin bir kısmı deniz altında ve en azından biri de Antartika'da bulunuyor.

Dünyanın içindeki üsler

Bir zaman sonra bu ilginç olay ile, uçandaire araştırmacısı **Aime Michel**'in geniş bir okuyucu kitlesi olan **"Uçandaireler ve İzledikleri Gizemli Doğrusal Hat"** (1958) adlı kitabı arasında bir bağlantı kuruldu. Bu kitabı okuyan birçok kişi, uçandairelerin kuzey-güney doğrultusunda seyrettiğini düşündü. Buradan hareketle, Arktik ve Antarktik bölgelerinde gizli uçandaire üsleri olduğu görüşü giderek benimsendi.

İşte tüm bunlar 1970 Haziran'ında Ray Palmer'ın, o tartışmalı teorisini ortaya koymasına neden oldu: *"Uçandaireler dünyanın içindeki bir gizli uygarlıktan geliyorlar. ESSA-7'nin çektiği fotoğraflarda da görüldüğü gibi, kutuplardaki devasa deliklerden girip çıkıyorlar."*

Palmer'ın bu ilginç görüşleri ve Amiral Byrd'ın Antartika'nın bilinmeyen derinliklerinde uçtuğu yolundaki sansasyonel açıklamaları, tüm dünyadaki uçandaire araştırmacılarını ve içi boş dünyaya gönül verenleri son derece heyecanlandırdı ve olağanüstü bir ilgi göstermelerine neden oldu. Daha sonra başka konular da ortaya çıkmaya başladı.

Fotoğraf, kutupta gerçekten bir delik olduğunu gösteriyor mu? Sayfa: 544'te.

Öteki dünyanın da sesi var!

Bilinen hiçbir maddi kaynaktan gelmeyen ve ancak teyple kaydedilebilen esrarengiz sesler nasıl açıklanacak? Birçoklarının inandığı gibi bunlar, ölülerin sesleri midir? (Bkz. sayfa 431) Yoksa kayıt alma seansları esnasında orada bulunan kişilerden mi çıkıyor?

FRIEDRICH JÜRGENSON, ilk esrarlı sesleri 1959'da kaydetti. Bu işi basit, portatif bir teyple gerçekleştirdi. Mikrofon teybe bağlıydı. Sonraki araştırmacılar, iki yöntem kullandılar. İlkinde teybin mikrofon girişine bir radyo bağlanıyordu. Sonra "beyaz ses" denilen sesin bulunduğu dalga boyu bulununcaya kadar düğme çevriliyordu. İkinci yöntemde ise, akımın tek yöne geçmesine olanak sağlayan düzeltici bir aygıt (diyod) mikrofon girişine bağlanıyordu.

Radyo dalgası olamaz

Konstantin Raudive'in (Bkz. Sayfa: 431) kullandığı diyod, basit kristal tipteydi. Radyonun ilk bulunduğu zaman kullanılan cinstendi. Bu diyodla kullanılan anten ancak birkaç santim uzunluğundaydı. Teknik olarak herhangi bir radyo dalgasını yakalamak olanaksızdı.

Bu basit yöntemlerle, amatör araştırıcılar tatmin edici sonuçlar aldılar. Ancak bilim dünyasının, Jürgenson'un elde ettiği sonuçları kabul edebilmesi için, çok daha ayrıntılı ve karmaşık yöntemlere ihtiyaç vardı.

Başka sesleri almamak

1971'de, **Colin Smythe**'in şirketi, Dr. Konstantin Raudive'in kitabını İngilizce olarak basmadan önce emin olmak istedi. Çok sıkı kontrol şartları altında iki deney yapıldı. İlki 24 Mart'ta İngiltere, Buckinghamshire'daki Gerard's Cnoss Stüdyosu'nda gerçekleştirildi. Pye Plak firmasının iki gözlemcisi de deneyde hazır bulundu. **Ray Prickett** ve **Keith Attwood** adındaki gözlemciler şirketin baş kayıt mühendisiydiler.

Bütün malzeme Pye firması tarafından sağlandı. Bu malzemelerin arasında şu aletler vardı: Radyo istasyonlarından alınacak istenmeyen sesleri bloke etmek için aygıtlar, alçak ve yüksek frekanslı iletkenler, özel korunmalı hassas teyp kasetleri. Ayrıca dört ses alma aygıtı özel olarak senkronize edilmişti.

İlk kayıt, mikrofon aracılığıyla yapıldı. Böylece odadaki normal sesler, gürültüler kaydedildi. Hassas bir diyod da aygıtlara bağlıydı. Diyoda da kayıt indikatörü bağlıydı. Gözlemciler arasında Dr. Raudive, Colin Smythe, **Peter Bander** ve Colin Smythe şirketinin yönetim kurulu başkanı Sir **Robert Mayer** de vardı. İki mühendis bu makinenin başka bir kaydı almasının olanaksız olacağına kefil oldular.

Colin Smythe, yayınevinin Dr. Raudive'in kitabını yayımlamasından önce dikkatle kontrol edilmiş deneyler yapmak gereğini duydu. Deneyler Pye Plakları firmasının denetimi altında yapıldı. Aşağıdaki resimde bu deneylerden ilkine katılanlar görülüyor. Soldan sağa, Dr. Raudive, Peter Bander (Colin Smythe şirketinin yöneticilerinden biri), Ken Attwood, Ray Prickett (Pye şirketinin baş kayıt mühendisleri) Sir Robert Mayer (Colin Smythe şirketinin yöneticisi). 18 dakikalık kayıt süresince bantta 200'den fazla ses duyuldu (altta).

Ölmüş arkadaşının sesi

Bant 18 dakika süreyle döndü. Bu arada diyoda bağlı kayıt indikatörünün ibresi devamlı olarak oynadı. Ray Prickett kulaklıkla dinlemeye çalıştıysa da hiçbir şey duyamadı. Bant geriye sarıldığında teypte 200'den fazla ses duyuldu. Bunlardan 27'si orada bulunan herkes tarafından anlaşılır türdeydi.

Sir Robert Mayer hayretler içinde kalmıştı. Çünkü seslerden birini hemen tanımıştı. Bu,ölmüş bir arkadaşına, ünlü konser piyanisti **Arthur Schnabel**'e aitti. Tanınmayan bir başka ses de Dr. Raudive'e **"Kosti"** diye sesleniyordu. Kosti, doktora çocukken arkadaşlarının taktığı isimdi.

"Fizik yasalarıyla açıklamam olanaksız"

İkinci deney 3 gün sonra, 27 Mart'ta yapıldı. Bu kez, Enfield adında çok özel bir laboratuvar kullanıldı. Çünkü elektromanyetik radyasyonu tümüyle izole edecek bir şekilde yapılmıştı. Deneyi **Peter Hale** yönetti. Hale, bu konuda İngiltere'nin önde gelen uzmanlarından biriydi. Asistanı **Ralph Lovelock** da uzman bir fizikçi ve elektronik mühendisiydi. Deneyden sonra bantlara son derece net seslerin kaydedildiği görüldü.

Peter Hale daha sonra şöyle bir açıklama yaptı: *"Geçen cuma günü yaptığımız deneyle-*

rin sonuçlarını, bilinen fizik yasalarıyla açıklamam olanaksız." Ralph Lovelock da bu görüşe katıldı.

Böylece nedenleri ne olursa olsun, bu seslerin varlığı,önde gelen bilim adamlarınca da kabul edilmiş oluyordu. Ancak bu seslerin kökeni neydi? Nelerden söz ediyordu?..

Çok hızlı konuşuyorlar

Deneylerin çoğunda sesler garip bir ritimle konuşuyorlardı. Bu sesler ilk başta kulağa yabancı geliyorlardı. Ancak dinleyici sesin temposuna uyum sağladığında, sözcükler ve kısa cümleler kolayca anlaşılıyordu. Sesler sanki zamanla yarışır gibiydi.

Bir araştırmacının söylediği gibi, sanki zamanları kısıtlıydı ya da enerjileri tükeniyor gibiydiler. Konuşulan dil, mesajın verildiği kişinin ana dili oluyordu. Hem Peter Bander hem de Sir Robert Mayer Alman'dılar. Sesler onlarla Almanca konuşmuşlardı. Dr. Raudive birçok dil bilmekteydi. Onun bulunduğu ortamlarda sesler ona değişik dillerde mesajlar iletiyorlardı. Dr. Raudive aynen şunları söyledi:

"Cümle yapısı, günlük konuşmanın kurallarından tamamen farklıdır. Sesler bizim konuştuğumuz gibi konuşuyor görünmelerine rağmen, konuşma sağlayan mekanizmanın bizimkinden tamemen farklı olması gerekir."

"Ölüler yaşıyor" DARKMALT

Jürgenson gibi Dr. Raudive de inançlı bir Katolikti. Bu nedenle onun temel ilgisi, seslerin ölmüş kimselere ait olup olmadığını saptamaya çalışmaktı. Sonunda, bir tür soru-cevap tekniği geliştirdi. Yüksek sesle sorular soruyor, sonra sesleri cevap vermeye davet ediyordu. Ne yazık ki, cevaplar çok kısaydı. Herhangi bir şey açıklamıyorlardı ve sorulara da cevap vermiyordu. Yalnızca, *"Lütfen inan, benim"* şeklinde cevaplar alınabiliyordu.

Besteci ve konser piyanisti Arthur Schnabel. Sir Robert Mayer, ölmüş olan arkadaşının sesini banttan işitince Dr. Raudive'in kitabının basılmasına karar verdi. "Eğer Pye şirketinin kayıt mühendisleri bile bu olaya bir açıklık getiremiyorlarsa, halkın bu olayı duymaması için hiçbir neden yoktur" demişti (üstte).

Yaşadıklarını öğreniyorlar

Bazen de seslerin tonunda bir sürpriz ve hayret seziliyordu. Sanki araştırıcıların çabaları sayesinde yaşadıklarını öğreniyorlar, uykudan uyanıyorlardı. Olayı araştıran **Harold Bergestam, "Fate"** dergisinin Mart 1973 sayısına şöyle yazdı:

"Biz bir adamın sesinin net olarak 'yaşıyorum' dediğini teypten duyduk. Sonra bu cümleyi bir daha tekrarladı. Sesi heyecan ve mutlulukla dolmuştu. Anladığımız kadarıyla öldüğü halde yaşamaya devam ettiğini yeni anlamıştı."

İsa Peygamber'den haber

Katolik Dr. Raudive'e göre, en önemli mesajlar İsa Peygamber'in varlığını ve kilisenin Araf doktrinini kabul eden mesajlardı. Birçok ses, kendilerine dua edilmesini istiyordu. Deney yapanlara, kendilerine ancak duayla yardımcı olunabileceğini söylüyordu. Diğerleri şöyle diyordu: *"İsa burada yapayalnız dolaşıyor", "İsa burada, rahipler burada."* Diğer bir ses: *"Ulu Tanrım, hatırla Raudive."*

Tanrı ve şeytan

Dr. Raudive konuşmacılara teybe kendi istekleriyle konuşup konuşmadıklarını sorduğunda, bir ses şöyle cevap verdi: *"Tanrı'nın izniyle, insanın iradesi kısıtlıdır."*

Diğer taraftan bazı mesajlar da şeytanla ilgiliydi. *"Dua et. Şeytanın etkisi altındayım", "Şeytan vardır."*

Gündelik işlerden söz ediyorlar

Bazen de sesler gündelik işlerden söz ediyordu. Sigara ve içki istiyorlar, deneyi yapanların giysilerini anlatıyorlardı. Belki de konuşabildikleri kadar görebildiklerini de vurgulamak istiyorlardı.

Temmuz 1971'de Profesör **Hans Bender** ile Friedrich Jürgenson, ilginç bir deney kaydettiler. Jürgenson evde Profesör Bender ve ekibinin gelmesini bekliyordu. Ekipte **Gisela** isimli bir kız da bulunuyordu. Beklerken kayıt yaptı. Bandı dinlediğinde Almanca olarak söylenen şu sözleri duydu: *"Yakında gelecekler. Dişçi. Dişçi."*

Anlaşılmaz ilişkiler

Bender'in grubu eve vardı. Teyp kaydının yapıldığı sırada Gisela'nın çok şiddetli diş ağrıyordu. Tesadüfen, Jürgenson'un eşi bir diş doktoruydu. Ekip deneylerine devam ederken Gisela da Bayan Jürgenson'un muayenehanesine alındı. Bir süre sonra, bantta bir kadın sesinin *"Tombala"* dediği duyuldu. Sanki bir şeyde başarı kazanmıştı. Ses Gisela'nın sesine benziyordu. Kaydın yapıldığı anda

Gisela'nın da dişi çekilmişti.

Telepatik bir bağ

Gisela'nın yaşadığı olay, ruhsal araştırmacıların "sarsıntı olayı" adını verdikleri bir olaya çok benziyor. Bu olay basitçe şöyle açıklanabilir. Alıcı olan kişi birden, başka bir kişinin, "vericinin" bir sarsıntı geçirdiğinin farkına varır. Bu sarsıntı acı, şok, üzüntü olabilir. Verici çok uzak bir yerde de olabilir.

Bu tür olaylara en çok savaş zamanlarında rastlanıyor. Sözgelimi bir anne, evladının yaralandığı anı görebilir veya onun o andaki sesini işitebilir. Genellikle de öldüğü anı hissedebilir. Teorlye göre acı ve şok, anne ile oğlu arasında telepatik bir ilişkinin doğmasına neden oluyor.

Eğer Gisela yeterince acı duyuyorsa ve acıdan kurtulduğu anda da belirli bir rahatlamaya ulaşabiliyorsa, bu olay için gereken duygularını telepatik olarak gösterebilmiş demektir. Ancak bu duyguların bir teybi etkilemesi, parapsikolojide psikokinezi adı verilen olayın kapsamına girer.

Telepsikokinezi

Psikokinezi, fiziksel maddelerin yalnızca zihin gücüyle etkilenmeleri olayıdır. Eğer Gisela'nın sesinin teybe kaydında telepati söz konusu ise, demek ki bu telepati, teybin kayıt kafasını etkileyecek bir güçteydi. O zaman bu tür bir olayı uzaktan, yani telepsikokinezi kapsamında ele almak gerekir.

Celsedekilerin etkisi

Profesör Bender, hiçbir resmi açıklamada bulunmadı. Yine de bu gizemli seslerin uzaktan psikokinezi ile oluştuğunu kabul etti. Ona göre, bu kayıt celselerine katılanlar, düşünceleriyle teybi etkiliyorlardı. Bu teorisini kanıtlamak için de, Raudive ile konuşanların yalnızca onun bildiği dillerde, Amerikalı uzmanlarla konuşanların da Amerikan aksanıyla konuşmasını gösteriyor.

Herkesin boynuna bir mikrofon

Profesör, kayıt celselerinden birindeki bir olaya da değiniyordu. Celseye katılanların her birinin boynuna mikrofon takmıştı. Her mikrofon da ayrı bir ses alma aygıtına bağlıydı. Böylece istenmeden yapılan fısıltılar bile kaydedilebilecek ve asıl seslerden ayırtedilebilecekti. Ayrıca bir mühendis de, bir osilografın (elektrik akımındaki titreşimleri kaydeden alet) başında görüntüler izliyordu.

Parapsikologlara göre

Parapsikologlar, uzaktan psikokinezi teorisinin, ölülerin sesleri teorisinden daha gerçekçi olduğu görüşündedirler. Böylece kaydedilen birtakım sözcük ve cümle parçaları da açıklığa kavuşabilir. Onlara göre bilinçaltının oluşturduğu yarım cümleler ve sözcükler, bilinçsiz olarak ve uzaktan psikokinezi ile kayda geçebilir.

Makul bir açıklama yok

Ancak bu tür olayların uzaktan psikokinezi ile açıklanmasını kabul etsek bile, acaba yine de Edison ve Raudive haklı olabilirler mi? Ölmüş kişiler mesajlarını teyp aracılığıyla iletebilirler mi?

Cambridge Üniversitesi Trinity Koleji'nde fiziksel araştırmalar üzerine eğitim yapan **David Ellis**, 1970-1972 yıllarında iki yıl bu konu üzerinde çalıştı.

Ses olayını bilimsel bir şekilde istiyordu. En az altı olayda Dr. Raudive, Lüksemburg radyosundan yapılan Rusça yayınları yakalamıştı. Ama yine de Dr. Raudive'in elinde bulunan 100.000 banttaki seslerin makul bir açıklaması yapılamadı.

Dr. Raudive'in ölümü ve...

2 Eylül 1974'te Konstantin Raudive, Bad Krozingen'deki evinde öldü. Ölümünden on gün sonra Almanya'da paranormal konularla ilgili konferans yapıldı. Amerikalı bir araştırıcı teyp ve mikrofonu kurdu. Daha sonra bant dinlendiğinde, 130 delegenin pek çoğu duyulan sesin Dr. Raudive'e ait olduğunu onayladı.

Ne yazık ki, o da üzerinde yıllarca uğraştığı bu konu hakkında bantlardaki seslerden fazla bilgi veremedi. Yalnızca "başka teknikler" diye tekrarladı durdu. 16 Kasım'da **Psychic News** dergisinde bu konuya ilişkin bir yazı yayınlandı.

Yazı şöyle bitiyordu: "Elimizde ayrıntılı bilgi yok . Bu seslerin kökenine ilişkin bugüne değin bir açıklama yapılamadı." Böylece gizem yine sürüyor...

Dr. Raudive'in kayıt seanslarından birinde Rus yazar Valery Tarsis de bulundu. Birden banttan Tarsis'in ölmüş arkadaşı, Dr. Jivago adlı romanın yazarı Boris Pasternak'ın (en üstte) sesi gelmeye başladı. Tarsis'in 1966'da Sovyetler Birliği'nden kaçışına değindi. Tarsis'in üzerinde çalıştığı kitaptan söz etti. Arkadaşı Olga'yı anlattı. Belki de hem Tarsis, hem de Pasternak onlara vaktiyle çok çektirmiş olan Stalin'in (üstte), öteki dünyada pek rahat olmadığını işitince rahat etmişlerdi.

Daha fazla bilgi için:

Peter Bander, *Carry on talking*, Colin Smythe 1972.
Richard Cavendish (ed.) *Encyclopedia of the unexplained*, Routledge & Kegan Paul 1974.
Sheila Ostrander and Lynn Schroeder, *Handbook of Psi discoveries*, Abacus 1977.
Konstantin Raudive, *Breakthrough - an amazing experiment in electronic communication with the dead*, Colin Smythe 1971.

Ateş yiyen Türk

Kızdırılmış kor halinde demirleri yalayan, boğazına şişler saplayan, kırık camların üstüne yatan bir adam. Bütün bu inanılması güç olayları yapan İsmail Temizel, imkân verilirse yanan bir fırına girebileceğini iddia ediyor. Arkadaşımız Ata Nirun, onunla görüştü ve normalüstü olaylarını izledi.

Adanalı İsmail Temizel 37 yaşında. Küçüklüğünden beri bedeninde akıl almaz bir dayanıklılık taşıyor. Kırık camların üzerine yatıyor (sağda). Bu olaydan sonra sırtında sadece bazı çizikler görülüyor (altta).

NİSAN 1982 tarihli **Hürriyet** gazetesinin Adana baskısının, 7. sayfasında şöyle bir başlık vardı; *"Çılgınlık bu."* Haberde Adanalı bir bakkalın yaptığı, alışılmadık bir gösteriden söz ediliyordu. **İsmail Temizel** adındaki bu bakkal, kor halindeki demirleri diliyle yalıyor, cam kırıklarının üzerine yatıyor, boğazına, kollarına sivri şişler batırıyordu. Bu adam Hint fakiri yani yogi değildi, bir illizyonist de değildi. Öyleyse, bu akıl almaz işleri nasıl ve neden yapıyordu?..

Ayağına demir kazık batıyor

İsmail Temizel, 37 yaşında, son derece güçlü bir fizik görünümü olan bir insan. Sağlıklı biri. Ruhun varlığına inanıyor. Evli, iki çocuk sahibi. Yakın zamana kadar bakkallık yapıyorken, sonra işleri bozuluyor ve seyyar satıcılık yapmaya başlıyor. Mali durumunun çok kötü olduğunu söylüyor.

Dokuz yaşındayken, İsmail'in ayağına bir demir çubuk saplanıyor. Bu olayı şöyle anlatıyor:

"Arkadaşlarla demir çubukları atıp, yere saplama oyunu oynuyorduk. Bir ara bir arkadaşın attığı demir, kazayla geldi ayağımın ön kısmına saplandı. O anda bir panik oldu, başta demiri atan olmak üzere hepsi kaçtılar. Korkmuştum ama birden fark ettim ki, hiç canım acımıyordu. Tuttum demiri, çekip çıkardım, kan akıyordu. Yerden toprak alıp, yaraya bı tım ve kan kesildi. Arkadaşların yanına gidip, oyuna devam ettik. Onlar da şaşırdılar ama çocukluk işte, fazla üzerinde durmadık..."

Hipnoz gücü de var

İsmail'in hipnoz gücü de var. Mavi renkli gözleri ve etkin bakışları hemen dikkat çekiyor. Bir aralar bu gücünü kullanıp, hasta insanları hipnoza sokup, telkinle tedavi ettiği olmuş. Epey başarılı olduğunu söylüyor. Sonra maddi sorunlar yüzünden, bu işe zamanı kalmamış. BİLİNMEYEN'in sorularına şöyle cevap verdi:

Bilinmeyen: Ailende senin özelliklerine sahip biri var mı?

İsmail Temizel: *"Hayır, yok! Bu özellikler sadece bende var. Daha, çok şey yapabilirim. İnsanlığa, inanç gücünün ve iradenin neler*

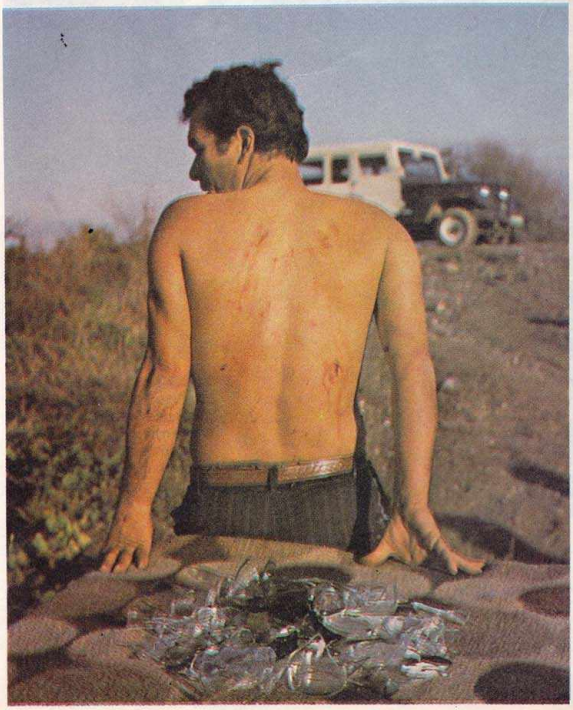

yapabildiğini kanıtlamak istiyorum. Ben ilkokulu zor bitirdim, Milli Eğitim Müdürlüğü'ne başvurdum, okullarda gösteri izni istedim ama izin vermediler."

İsmail Temizel'in ateşten korkusu yok! Bunu göstermeden önce bir süre konsantre oluyor (en üstte). O sırada demir parçası ateşte kızdırılıyor. İsmail Temizel demiri eline alıyor (üstte).

"Sadece Allah'a güvenir ve inanırım"

Bilinmeyen: Korkmuyor musun? Bu konudaki yorumun ne?

İsmail Temizel: *"Kesinlikle korku diye bir şey bilmiyorum. İnancım katıdır. Sadece Allah'a güvenir ve inanırım. Tüm tehlikeli gösterileri yaparken, kendimi ona teslim ederim ve onun beni koruyacağını çok iyi bilirim. Başka hiçbir düşüncem yok."*

İsmail'in gerek hipnoz, gerek din konusunda hiçbir bilgisi yok. Pek az dini bilgiyi, benzerleri gibi ailesinden almış. Görüldüğü kadarıyla da, bilgiye fazla gerek duymadan çok kuvvetli bir inançla hareket ediyor.

Yanık et kokusu

Kor halinde bir demir... İsmail önce konsantre oluyor. Derin ve uzun nefesler alarak çevreyle ilişkisini kesiyor. Sonra birden güçlü bir nara atarak, kor halindeki demiri diliyle yalıyor. Önce bir cızırtı duyuluyor, biraz sonra da kesif bir yanık et kokusu. Yüzünde acı duyduğuna ait hiçbir belirti yok!

Son derece rahat, yalamaya devam ediyor. Sonunda demir soğumaya başlıyor. Ama bu arada, olayı izlemek için yürek gerek. Zira görünümün yanı sıra, yanık et kokusu iç bulandırıyor. Sonra İsmail demiri bırakıyor ve kendine geliyor.

Olaydan sonra hemen ağzına baktık, dilinde sadece çok belirsiz siyah bir iz var. Sanki bir et parçasına, kızgın şiş değmiş gibi. İsmail, acı duymadığını gülerek söylüyor.

Kırık şişelerin üzerine yatıyor

İsmail'in bir diğer gösterisi kırık camların üzerine kendini atmak. Önce bir masa hazırlanıyor, sonra masanın üzerine konan üç-dört rakı şişesi, çekiçle vurularak kırılıyor. Kırık şişe parçaları, yerlerinde aynen kırıldığı andaki gibi bırakılıyorlar. Yani, özel bir yerleştirme yok. Artık yer hazır, şimdi sıra İsmail'de...

İsmail aynen ateş yeme olayında olduğu gibi, vücudunu kasarak konsantre olmaya başlıyor. Belden yukarısı çıplak, kendini gittikçe kasıyor ve birden *"Allah"* diye haykırarak sırtüstü masanın üzerine atılıyor. Birer ustura keskinliğindeki cam parçalarının üzerinde, sağa sola yuvarlanıyor. O anda yüzüne baktığınızda, kaskatı, donmuş bir ifade görüyorsunuz. Bir acı veya sıkıntı gösteren tek bir çizgi yok yüzünde.

Sonra kalkıyor, hemen sırtına bakıyoruz. Çok ufak bir iki çizikten başka hiçbir şey yok. Ne bir kesik, ne de bir yara. Halbuki, camları görünce insanın tüyleri ürperiyor.Değil çıplak bir insanın, paltolu birinin etini dahi giysi falan dinlemeden rahatça kesebilir. Hemen, İsmail'e soruyoruz:

Bilinmeyen: Ne hissediyorsun şu anda?

İsmail Temizel: *"Bir acı yok. Sadece hafif bir yorgunluk duyuyorum. Hepsi o kadar."*

Dünya ile ilgisi kesiliyor

İsmail Temizel, bu olayları yaşarken tam bir konsantrasyon halinde görülüyor. Tüm vücudu kaskatı, âdeta taş gibi oluyor. Adaleleri o kadar sertleşiyor ki, camın ve ateşin onu etkileyememesi doğal geliyor.

Yukarıda anlatılan olayda görüldüğü gibi, İsmail tam konsantre olamayınca yaralanabiliyor. Ama, bu defa başka bir bilinmeyen sistem çalışıyor ve aldığı yara çok kısa bir sürede iyileşiyor.

Trans anında İsmail'in çevre ile hiç ilgisi yok. Olayı gerçekleştirirken attığı nara, karatecileri anımsatıyor.

Kendisinin açıklaması çok açık değil ama

gerçekçi. Yaptıklarını doğaüstü güçlere ve normalüstü yeteneklere bağlamıyor. Şöyle diyor:

"Bu hareketlerin tamamını, hatta daha fazlasını siz de yapabilirsiniz. İnsan, iradesini yönlendirebilirse çok işler başarır. Tüm zorluklar, vücudun konsantre edilmesiyle kolaya dönüşür. Benim tüm iddiam, insan iradesinin ne derece güçlü olduğunu kanıtlamaktır. Herkes iradesini kullanarak ve Allah'a sığınarak bu işlerin tamamını yapabilir."

Olayın yorumu

Parapsikologlar İsmail Temizel'in yaptığı türden olaylara pek tepki göstermiyorlar. Ruhçular ise bazı yorumlar getiriyorlar. Ruh, bedenden doğma ve ona bağlı bir varlık olmayıp, tamamen bağımsız ve bedeni kontrol eden bir varlıktır. Hatta başka bedenlere de etkiler gönderir. Bu olayların kökeninde yatan neden, beden-ruh ilişkilerinin gevşemesidir. Bu hal, doğuştan olabilir veya tarikatçılarda olduğu gibi özel metotlarla çalışmak sonucunda sonradan elde edilir.

Bu tür kudretler, insanların manevi yönde gelişmeleri için kullanılmalıdır. Doğaüstü kudretler, manevi ve ilahi amaçlara yöneltildikçe, derece derece yükselirler ve yararlı yönde kullanılırlar. İsmail Temizel'in yaptıkları, ünlü Rufai dervişlerinin ve Hint fakirlerinin yaptıklarına benziyor. Rufailerde böyle kudretlerin kalıtımsal yani babadan oğula geçtiklerine inanılır. Buna *"el verme"* denir.

Gücünü kullanmak serbest!

Doğuştan veya sonradan kazanılan ruh-beden ilişkisini gevşetebilme olanağını bulan herkesin, ruh gücünü elde edeceğine inanılıyor. Böylece herkes, doğaüstü olarak bilinen bu tür olayları yaratabilir. Bir başka düşünceye göre ise, bu yeteneğin din ve sürekli ibadetle ilgisi yok. Amaç ruhsal gücü tamamen elde edip, kontrol etmek.

İsmail Temizel gibi özelliklere sahip olanlar, bu güçlerden anlamlarını bilerek veya bilmeyerek yararlanıyorlar. Aslında ruhsal güçlerin, bedensel güçler gibi, Allah'ın doğumla beraber verdiği özellikler olduğu kabul ediliyor. Fizik gücü çok fazla olan bir insan, bu gücünü istediği şekilde iyiye veya kötüye kullanabilir. Kötüye kullansa da, Allah bu gücü geri almaz. Hesap, başka bir yerdedir. Öyleyse, ruhsal güçler de iyiye veya kötüye kullanılabilirler. Bu ancak, bu güçleri kullanabilenin ruhsal gelişim ve eğilimine bağlıdır.

Kanıtlanan iradedir

İsmail Temizel olayı, insanın irade gücünün boyutlarını ortaya koyuyor. O, yeteneğinin farkında ama nasıl kullanacağını bilemiyor. Şanssız da, çünkü toplumumuzda böyle olaylar fazla ilgi çekmiyor. İsmail gücünü kanıtlamak için gösteri yapmaya kalkınca da, onu gözbağcılık veya hilebazlıkla suçlayabiliyorlar.

İsmail Temizel ve benzerlerini bilim dünyasının incelemesi belki daha doğru olacak. Ateşi yalarken veya camların üzerine yatarken, ne gibi psikolojik ve fizyolojik özellikler geçirdiği ortaya çıkarılabilir.

İsmail Temizel'in şiş saplama, katalepsi gösterileri ve ateşle yaptığı başka gösterileri de var.

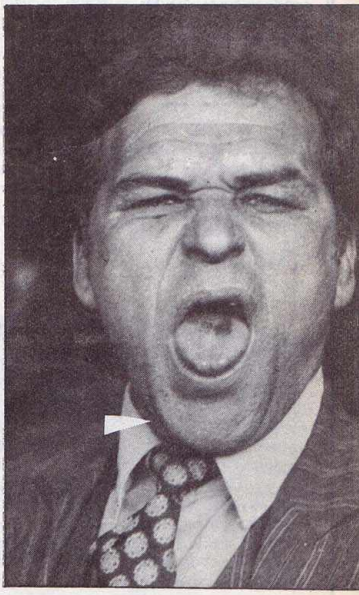

İsmail Temizel kızgın demiri büyük bir rahatlıkla diliyle yalıyor (en üstte). Dilinde çok az bir kızarıklıktan başka iz yok (sağda).

Uzaydan gelen iplikler

1957 YILINDA Amerikan Hava Kuvvetleri'nden bir uçak manevra uçuşu yapıyordu. Niteliği saptanamayan bir cisim, bu uçağı 1300 km kadar takip etti. Bu cismi görenler sadece pilotlar değildi. Aynı zamanda radarda da izlendi. Uçağı mı inceliyordu? Yoksa yalnızca varlığının bilinmesini mi istiyordu?.. Bundan üç yıl kadar önce de Fransa'nın güneybatısında bulunan bir yöre, iki uçandairenin gösterilerine tanık olmuştu. Bu olaylar amaçsız gibi görünüyordu. Ama büyük bir ihtimalle amaçları bir mesaj iletmekti. Fakat bu mesaj anlaşılamadı. Ya da anlaması gerekenler anladılar...

Uçandaire olaylarının ardında neler yatıyor? Aşağıdaki yazıda, Amerika ve Fransa'da geçen görkemli ve şaşırtıcı iki uçandaire olayı belgeleriyle ele alınıyor.

"Bir evden daha büyük"

Radarın gözlemlediği konum: Güneydoğu Amerika
19 Eylül 1957
Bir RB-47 fotoğraf çekme uçağı (sağda).
Havada yönlerin verilmesi. Uçak bir saatin ortasındadır. Uçağın 90 derece sağında olan bir cisim, ekranda saat "3" konumundadır (altta).

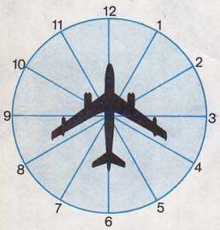

Binbaşı **L.D. Chase**, Topeka Kansas'taki Forbes Hava Üssü'nden havalanan RB-47 uçağının kaptanıydı. Uçak, 19 Eylül 1957 gecesi bir eğitim uçuşuna çıkıyordu. RB-47, altı jet motorlu Boeing B-47 bombardıman uçağının fotoğraf çekmek üzere donatılmış tipidir. Aynı zamanda da elektronik ölçüm yapacak aygıtlara sahiptir. Örneğin, düşmanın yerde üslenmiş radar birimlerinin konumlarını bulur ve kullanılan sistemleri saptar. Alabildiği bilgiler arasında iletme sıklığı, darbe sürati ve genişliği, tarama süratı ve bunun kapsadığı alan vardır.

19 Eylül gecesi RB-47'nin görevi Mexico Körfezi üzerinde uçmak ve top atma talimleri yapmaktı. Aynı zamanda da orta-güney Amerika'da elektronik ölçümler yapacaktı. Kaptanın yanında bir yardımcı pilot, bir uçuş teknisyeni ve uçakta bulunan elektronik ölçüm panolarını kullanan üç kişi daha vardı.

Kaynağı bilinmeyen mesaj

Mexico körfezine yapılan yolculuktan dönerken, RB-47, Gulfport yakınında Mississippi kıyılarını geçerken Jackson'a yöneldi. Elektronik ölçümler orada başlayacaktı. Uçak 9000 m yüksekte ve saatte 900 km hızla uçuyordu. Tam bu sırada 2 numaralı monitörün başında oturan Yüzbaşı **McClure** hiç beklenmedik bir mesaj aldı.

Radar saat biçimindeki ekranında 5 sayısının bulunduğu yerde bir cismin varlığını gösteriyordu. Bu, sinyalin kaynağı sancak yönünde ve denizin üstünde demekti. Yüzbaşı McClure monitörün iki anteninin aldıklarının bilinmeyen bir yolla karışmış olabileceğini düşündü. Bu sinyal Louisiana'da saat 11 durumunda yerde bulunan bir radar biriminden geliyor olmalıydı.

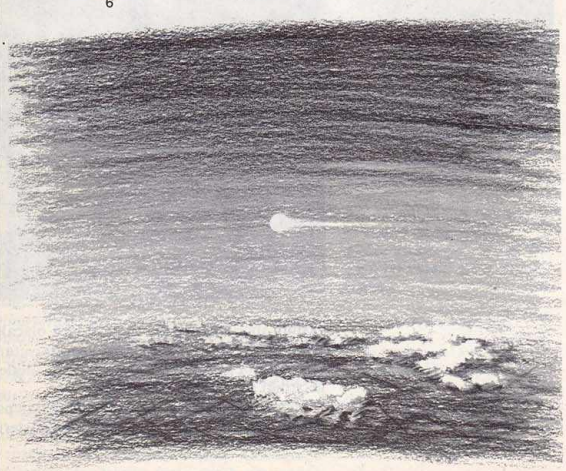

Beyaz bir ışık

RB-47, Jackson'da yön değiştirdi. Batıda bulunan Fort Worth ve Dallas'a yöneldi. Pilotlar, birdenbire önlerinde beyaz bir ışık gördüler. Ekip kaçmak için hazır olmak üzere uyarıldı. Fakat herhangi bir şey yapamadan ışık önlerinden hızla soldan sağa geçti.

Muhtemel bir uçandaire

Yüzbaşı McClure uçağın içindeki iletişim sisteminden pilotların ışığın ne olduğunu tartıştıklarını duydu. Onlara kendisini şaşırtan sinyalle ilgili bilgi verdi. Bundan sonra 2 numaralı monitörü 2800 kilohertze ayarladı. Hemen o anda ekranda 2'nin bulunduğu yerde çok güçlü bir sinyal yakaladı. Bu sinyal aşağı doğru hareket etmiyordu. Bu da sinya-

lin kaynağının uçağa göre sabit bir konumu olması demekti. Bu muhtemelen bir uçandaireydi.

Uçandaire uçağa 160 km kadar eşlik ettikten sonra, uçuş teknisyeni, Carswell Hava Kuvvetleri Üssü'nü aradı. Bu üste yer kontrolü yol kesme radarı vardı. Bu ana kadar, 1 numaralı monitör ekranında 2 sayısında bir hedefin varlığını kesinlikle saptamıştı. Carswell, RB-47'den 16 km uzakta 2 sayısında bir başka cismin daha bulunduğunu bildiriyordu.

Ev kadar büyük

Yüzbaşı McClure, radarda kendisini şaşırtan 9 noktanın, ne olduğu bilinmeyen, gerçek bir sinyal kaynağı olduğunu anladı. Bu kaynak RB-47'nin çevresinde dönüyordu.

Uçandaire şimdi öne geçmişti. Bu durum hem Carswell'deki radarda ve hem de uçaktaki 2 numaralı monitörde saptanabiliyordu. Ekrandaki ibre 12 durumuna geldiğinde pilotlar onu görebildiler. Bu, bir ev büyüklüğünde ve kıpkırmızı parlayan bir cisimdi.

Onu izliyorlar

Uçandaire, Forth Worth'le Dallas arasında yön değiştirdi. Binbaşı **Chase** onu izlemek için izin aldı. Uçağın hızla cisme yaklaştığını fark etti. Bu durum sabit radar tarafından hemen Yer Kontrol'e bildirildi. Bu noktada ışık söndü ve ne olduğu bilinmeyen cismin tüm izleri radar ekranından silindi.

Binbaşı Chase, RB-47'yi sola döndürdü. Işık birdenbire daha alt bir düzeyde ortaya çıktı. Büyük bir olasılıkla 4500 m yükseklikte bulunan ışığın görüntüsü yeniden radar ekranında belirdi. Uçuş teknisyenine uçağını ışığa doğru yöneltmesi için izin verilmişti. Uçuş teknisyeni, ışık yeniden kaybolmadan önce uçağı 6000 m'ye indirdi. Aynı zamanda da Yer Kontrol'ün radarındaki sinyal kayboldu.

Yöneten kim?

Bu olay Kirtland Hava Kuvvetleri Üssü'nden **White Sands**, Füze Üssü ve Wright Patterson Hava Kuvvetleri Üssü'nden Mavi Kitap Projesi (Bakınız: Sayfa 46) tarafından hemen araştırıldı. Bu incelemede **Dr. J. Allen Hynek** de vardı. Fakat uzmanların tüm çabalarına rağmen, iki soru yanıtsız kaldı: Ne olduğu saptanamayan cismi akıllı bir varlık mı yönetmekteydi? Eğer öyleyse yöneten kimdi?

"Melek İplikleri"

Gün ışığında parlayan yuvarlak cisim
Oloron-Saint-Marie, Fransa
17 Ekim 1952 ve
Gaillac, Fransa,
27 Ekim 1952

17 Ekim 1952 Cuma günü öğle vakti, Fransa'nın güneybatısında bulunan Oloron-Saint Marie ve çevredeki kasabaların üzerinde masmavi gökte bir cisim belirdi. Oloron-Saint-Marie'deki lisenin müdürü o sırada evdeydi. Yemek odasının penceresinden şehrin kuzey bölümünü seyrediyordu. 2000-3000 m yükseklikte tek bir bulutun gökyüzünü katettiğini gördü. Bunun garip denebilecek hiçbir yanı yoktu.

Fakat bulutun üstünde aynı hızla giden, beyaz renkli, ışığı olmayan ve 45 derece eğimli silindir biçiminde bir cisim vardı. Silindirin üst kısmı, gittiği yöne, yani güneybatıya yönelikti. Aynı zamanda da üstünden beyaz bir duman veya bulutlar çıkıyor gibi görünüyordu. Silindirin önünde ise yine aynı yönde giden ve küçük duman kümelerini andıran 30 kadar cisim vardı.

İplikler yok oluyor

Tam bu sırada diğer bir olay ortaya çıktı. Bu küçük resimler arkalarında bir maddeden iplik gibi izler bırakıyordu. Bunlar koparak yeryüzüne inmekteydi. İplikler damlara, ağaçlara, duvarlara, sokak lambalarına, telefon tellerine, kablolara ve benzer cisimlere takılıp kalıyorlardı. Köylülerin hemen **Meleklerin İplikleri** diye isimlendirdikleri bu ipliksi madde, naylon bir ipliği veya çok ince eğrilmiş yünü andırıyordu. İplikler dokunulduğunda jelatinleşip, buharlaşıyor ve ortadan yok oluyorlardı.

Melek saçı

Gerçekten ender görülen, bu olay içinde olay İngilizce konuşulan ülkelerde melek saçı olarak isimlendirilir. Kuşkucular Oloron-Saint-Marie'deki bu gösteriden şaşkınlığa düştüler.

Çok geniş bir alanda çok sayıda insan aynı olayı gördüğünden, bu olayı bir sanrı olarak tanımlayıp bir kenara bırakmak olanakdışıydı.

Gerçekte, bu tür "melek ipliği" örümcekler tarafından yapılıp bırakılır. Bu ipliklerin de göç eden milyonlarca örümcek tarafından bırakıldığı varsayımı da öne sürüldü. Oysa bu düşünce bir gerçeği açıklamıyordu. Örümcek ipliklerinden farklı olarak, Oloron-Saint-Marie'deki "melek iplikleri", birkaç dakika içinde çözülüyordu.

10 gün sonra...

Bu olayın yankıları hemen hemen sönmüştü ki, 27 Ekim'de güneybatı Fransa'da Gaillac'ta yaşayanlardan, aralarında iki jandarma subayı da bulunan 100 kişi, Oloron-Saint-Marie'deki gösterinin tekrarlanışına tanık oldular. Saat öğleden sonra 17.00 idi. İki olay arasındaki tek değişiklik bu kez havada 20 tane cismin bulunmasıydı.

Bu cisimler zikzak manevralar yaparak yere 400 metre kadar yaklaştılar. Bu olayın tanıkları iplikleri cam yününe benzettiler. Yine "melek iplikleri" dökülüyor, silindir ve uçandaireler güneydoğu yönünde gözden kaybolduktan çok sonra, yavaş yavaş buharlaşıp yok oluyorlardı.

Ama ne?

Oloron-Saint-Marie ve Gaillac'taki bu uçandaire gösterilerinin amacı neydi? Benzer bir olay bir kez daha görülmedi. Bu görkemli gösterilerin uçandaire olaylarını yönetenler tarafından insanların yararına düzenlendiğini düşünmek çekici görünebilir. Belki de 1954 yılında başlayan yoğun uçandaire faaliyetlerinin bir tür bildirisiydi...

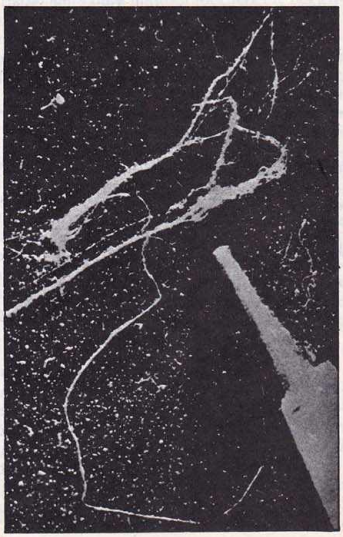

Oloron-Saint-Marie ve Gaillac'ta görülenlere benzer "melek iplikleri." Lif gibi iplikler birkaç dakika içinde jelatinleşmekte, çözülmekte ve buhar olmaktadır (sağda, altta).

Gökyüzü kişiliği ele veriyor

Her gün milyonlarca insan "yıldızının ne gösterdiğini" anlamak için gazetelere bakmadan edemiyor. Fakat, her bir kişi için ayrı hesaplanarak çizilen horoskoptan çıkan sonuçlar tamamen farklı. Astrologlara göre, eğer dikkatli bakılırsa her insanın karakterini ve geleceğini gökyüzünden okumak mümkün.

HOROSKOP denilen şey aslında özel bir gök haritası. Özelliği iki yönden önemli: İlkin, Dünya'yı merkez olarak alıyor ve göğün yıldızlarla birlikte Dünya'nın etrafında dönüyor gibi görünmesine önem veriyor. İkinci özelliği de, göğün belirli bir şeridi olan Zodyak çemberini ve bunun üzerinde hareket ediyor gibi gözüken gökcisimlerini, yani burçlar ile Güneş'i, Ay'ı ve planetleri göstermesi.

Dünya'nın bir günde kendi etrafında tam bir dönüş yaptığı düşünülürse, gökyüzündeki herhangi bir noktanın dakikalar geçtikçe az öncekinden farklı bir yerde görüneceği anlaşılır. Bir de hızlı hareket eden gökcisimlerinin, mesela Ay'ın bulunduğu yerin bir günde ayrıca 10-15 derecelik bir açıyla değiştiği düşünülecek olursa, her gün için ve hatta her dakika için ayrı bir horoskop çizimi gerekeceği kolaylıkla anlaşılır.

17. yüzyılda Andreas Cellarius tarafından yazılmış Harmonia Macrocosmica atlasından bir resim. Göğün güney yarıküresinden göründüğü gibi resmedildiği için Zodyak'taki burçlar tersine doğru birbirlerini izliyorlar (altta).

Horoskopun temel kuralları

Horoskop çiziminin temel kuralları 5.000 yıldan beri hemen hemen hiç değişmedi. Eski Babilliler gökyüzünde asılı gibi duran yıldızların her gece bütün gökyüzüyle birlikte dönüp durduklarını, ama belirli bir süre geçtikten sonra, yani tam bir yıl sonra aynı yere geldiklerini biliyorlardı. Bu şu demek: Örne-

ğin, bu yıl belirli bir günün belirli bir saatinde gece göğe bakıyorsunuz. Gördüğünüz yıldızları, gelecek yıl aynı gün ve aynı saatte geceleyin göğün aynı yerinde buluyorsunuz!

Yalnız içlerinden bazılarının bu düzene uymadıkları da ayrı bir gerçek! Bunlar da Güneş'e bağlı olarak, Ay ve diğer planetler. Aslında, Dünya Güneş'in etrafındaki dönüşünü bir yılda tamamladığı için, bir yıl sonra göğün yıldızlarının da aynı yerde görünmesi gerekir.

Ama, Ay Dünya'nın etrafında döndüğünden ve planetler de Güneş'in etrafında değişik

uzaklıklarda döndükleri için bunlar bir yıl sonra aynı yerde gözükmüyorlar. Dolayısıyla her birinin görünen günlük hareketi farklı oluyor. İçlerinde en hızlısı olan Ay bütün burçları geçerek tam bir dönüş yaptığında Güneş ancak bir burcu geçebiliyor. Diğer planetler de Güneş'e olan uzaklıkları oranında değişik hızlarla hareket ediyorlar.

Dünya'dan bakıldığında bu planetler bazen geriye doğru gidiyormuş gibi de gözükebilirler. Kısa bir müddet sonra da tekrar ileriye doğru gittikleri gözleniyor. Bütün bu gözlemlerde yer, yani bizim durduğumuz yer sabit ve değişmez olarak kabul ediliyor. Bütün hesaplar da ona göre yapılıyor. Aynı temel kural, astrolojide olduğu gibi günümüzde bile denizcilik ve havacılıkla ilgili gökyüzü hesaplarında ve gökbilim gözlemlerinde de kullanılmaktadır.

Yıldızların yerleri

Gündüz yıldızları görmek imkânsızdır, gece de yerin arkasında kalan gökyüzü parçasındaki yıldızlar görünmezler. Fakat, buna rağmen, yeterli sayıda gözlem yaptıktan sonra bu yıldızların gökyüzünde sabit olarak durdukları yeri hesaplayarak bulmak mümkündür. Böylece, görmediğimiz bir anda bile yıldızların Dünya'ya göre nerede durdukları kesinlikle bulunabilir.

Şimdi bunun nasıl olduğunu bir örnekle bulalım: Mesela, Türkiye'den gözlem yapıyoruz. Aralık ayının ikinci yarısındayız. Tam gece yarısı ve gökyüzünün de açık olduğunu düşünelim. Bu günlerde Güneş'in Yay burcundan çıkıp Oğlak burcuna girdiği söylenir. Aslında, presesyondan (Bkz. sayfa 411-412) dolayı Güneş'in bu sırada bulunduğu yerde Akrep takımyıldızı durmaktadır (Bkz. sayfa 409).

Vakit tam gece yarısı olduğu için, Güneş de Akrep takımyıldızı ile birlikte ayakucu doğrultusunda yerin öbür tarafında durmaktadır. Güney yönüne doğru dönüp gökyüzüne baktığımızda göreceğimiz takımyıldızı da Boğa olacaktır. Bunun doğusunda ise, peş peşe İkizler, Yengeç ve Aslan takımyıldızlarını, batısında ise yine sırayla Koç ve Balık takımyıldızlarını buluruz.

Burçların yerleri

Göğe bakıldığında görülebilecek yıldız kümeleri aslında bunlardır. Ama, bütün gökbilim cetvelleri baharın ilk noktası olarak Koç burcunun ilk derecesini temel alarak hazırlandığı için hesapların gözlemlere uymasında buna dikkat etmek gerekir. Gerçekte ise, bu nokta yaklaşık 2000 yıl önce Koç takımyıldızının başlangıcı ile çakışıyordu. İşte bu yüzden, göğe bakıldığında ekliptik çemberi üzerinde hesaplardaki derecelere uyması için Zodyak'ın Yengeç burcuna ait olan parçasını Boğa takımyıldızı üzerinde gibi düşünmek şarttır!

Gözlemler de buna göre yapılacağından, Zodyak çemberindeki burçları yerleştirince

3. yüzyılda yapılmış bir Roma mozaikinde, eski Babil'in Okyanus Tanrısı Ea ile Yunan ve Roma'nın Deniz Tanrısı Poseidon arasındaki yakın benzerlik görülüyor. Ea'nın bir görünümü olan altı balık üstü keçi biçimindeki Tanrı tasviri bugün Oğlak denilen burcun sembolü olarak o devirde seçilmiş (solda).

22 Aralık 1980 geceyarısı kuzey yarıküreden bakıldığında gökyüzünün görünen kısmı üstte, görünmeyen kısmı da altta. Bu ana göre çizilmiş horoskop da sağda altta. Gökyüzünde Boğa, göğün tepe noktasında duruyor ve Güneş de bunun karşısında bulunan Akrep takımyıldızında bulunuyor. Ama, horoskopta Güneş Oğlak burcunda duruyor. Bu fark presesyondan ötürü ekliptikteki kaymanın sonucudur (altta).

Klasik astrolojiye göre, Zodyak'taki her bir burç insan bedenindeki bir bölge ile ilişkilidir (en sağda).

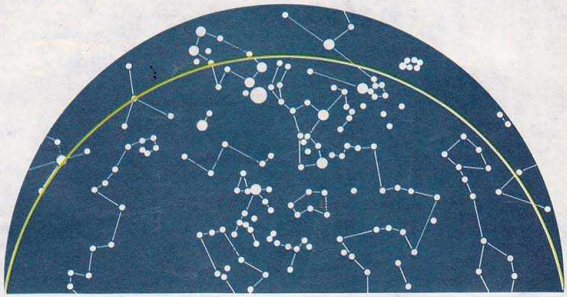

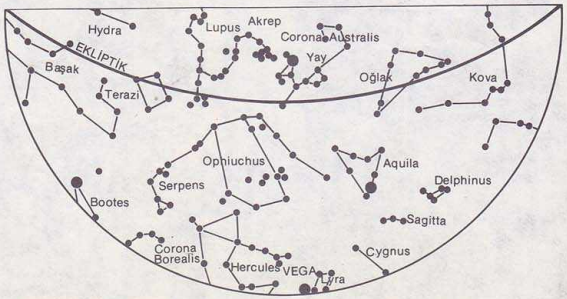

♑	Oğlak
♒	Kova
♓	Balık
♈	Koç
♉	Boğa
♊	İkizler
♋	Yengeç
♌	Aslan
♍	Başak
♎	Terazi
♏	Akrep
♐	Yay
☉	Güneş
☽	Ay
☿	Merkür
♀	Venüs
⊕	Dünya
♂	Mars
♃	Jüpiter
♄	Satürn
♅	Uranüs
♆	Neptün
♇	Plüton

bakılacak yerin doğusunda Aslan ve Başak burçları, batısında ise Boğa ve Koç burçları bulunur. Böylece, Zodyak çemberi ile doğu ufkunun kesiştiği yerde Terazi burcunun yükselmekte olduğu, batı ufkuyla kesiştiği yerde ise Koç burcunun batmakta olduğu belirlenir.

Zodyak çemberi

Bütün bu gözlemler bir çember üzerinde yapıldığından, çizilecek horoskop da 12 eşit parçaya ayrılmış bir çember biçiminde olacaktır. Her iki parça burçlardan birisine ayrılmış olarak, horoskop çemberi ile Zodyak çemberi belirtilmiş olur. Yani, Güneş'in bir yılda geçtiği burçların tamamıdır bu! Çemberin en üst noktası göğün o anki tepe noktasını gösterir. Tepe noktası öğle vakti güneşin durduğu en yüksek nokta demektir. Bunun solunda ve sağında ise, doğu ve batı noktaları yer alır.

DARKMALT

Yükselen burç

Dünya kendi etrafında sağdan sola doğru döndüğüne göre, örnekteki gözlemimize devam edersek, zamanla doğuda Terazi burcunun yükseldiği görülür. Kış mevsimine girerken, gece yarısı doğuda bu burç bulunur. Ascendant denilen yükselen burç bu esasa göre göre hesaplanır.

Gece yarısından sonra zamanla şafak söker ve Güneş'in doğduğu ana gelinir. İşte bu sırada ascendant noktasında yükselen burç Oğlak'tır. Çünkü, Güneş doğarken hangi burçta ise yükselen burç da o olacaktır. Yine bir süre sonra öğle vaktinde Güneş tam tepe noktasına ulaşır ve yükselen burç da Koç olur.

Gece yarısı Güneş Dünya'nın tam altında durduğu için, çizilecek dairesel haritada en alt yerdeki burç Güneş'in bulunduğu burç olarak işaretlenir. Mesela, 22 Aralık 1980 gece yarısı Güneş 1 derece Oğlak burcunda duruyordu. Merkür ile Venüs Güneş'ten fazla uzakta bulunamayacağı için, gözlem anında bunları gökyüzünde göremeyiz. Aslında, gözlem yaptığımız bu tarihte gece yarısı gökyüzünde görünen sadece Ay'dır. Mars, Jüpiter ve Satürn de ufkun altında kalmıştır.

Ephemeris denilen cetvellerden bütün bu planetlerin yerlerini hesaplayarak bulmak

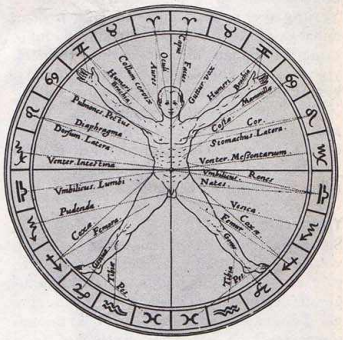

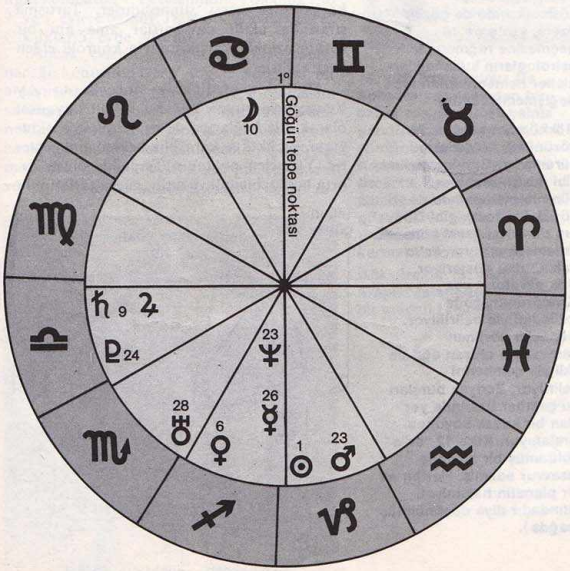

mümkündür. Basit bir işlemle, Merkür'ün 26 derece Yay'da, Venüs'ün 6 derece Yay'da, Mars'ın 23 derece Oğlak'ta, Jüpiter'in 9 derece Terazi'de ve Satürn'ün de 9 derece Terazi'de durduğunu buluruz. Bu örnekte Jüpiter ile Satürn aynı burçta üst üste duruyor olduğundan ikisinin birleşme durumunda olduğu anlaşılır.

Bir de çıplak gözle görülemeyen çok uzak planetlerin yerlerini işaretlemek gerekir. Bunlar son 200 yılda keşfedilmiş yeni planetlerdir. Ephemeris'e bakarsak, Uranüs'ün 28 derece Akrep'te, Neptün'ün 23 derece Yay'da, Pluton'un da 24 derece Terazi'de durduğunu anlarız. Bu sonuçlara göre, gece yarısından sonra ve Güneş doğmadan önce, ilkin Jüpiter ile Satürn doğu ufkunda doğacaktır. Daha sonra da, eğer görebilseydik, sırasıyla Pluton, Uranüs, sonra Venüs, Neptün ve sabah yıldızı denilen Merkür'ün doğduğunu görürdük. Mars'ı görmemiz mümkün olmazdı, çünkü önce Güneş doğacağı için göğün çok aydınlık olması diğer gökcisimlerinin görülmesini önleyecekti.

Saatin hesaplanması

Horoskop'un bütün özellikleriyle tam olarak çizilebilmesi için, ascendant noktasının yükselen burcun hangi derecesinde olduğunun ve

dolayısıyla tepe noktasının da aynı kesinlikle belirlenmesi gerekiyor. Bunun için de belirli bir saat zamanının verilmesi şarttır. Diyelim ki, gece saat 23.55'teki duruma göre horoskopu çizeceğiz. Bu bulunduğumuz yerdeki saatlerin gösterdiği zamandır.

Yani, yerel saat bunu gösterir. Bütün ülkelerde yerel saat İngiltere'deki Greenwich ortalama zamanına göre belirlenir. Boylam farkına göre ülkeler saatlerini böylece ayarlarlar. Bir yıllık ortalamaya göre, Güneş'in öğle vakti saat 12'de tepe noktasına geldiği düşünülerek hazırlanan bu ölçü, günlük hayatta işimizi kolaylıkla görmemizi sağlar.

Ama, gökyüzü ile ilgili hesaplarda durum değişir. Çünkü Dünya Güneş'in etrafında dönerken daima aynı hızla hareket etmez. Yörüngesi elips biçiminde olduğu için yazın daha yavaş kışın ise daha hızlıdır. Günlük ortalama zaman ölçüsünde bunun önemi yoktur. Ama, gökyüzü hesaplarında 20 dakikaya kadar varabilen hatalara yol açabilir.

Bu yüzden, bütün hesaplarda yıldız zamanı anlamına gelen "Sidereal Time" ölçüsü kullanılır. Gökbilimcilerin de gözlem yaparken kullandıkları bu zaman ölçüsü astroloji hesaplarında kaçınılmaz olur.

Yıldız zamanı

Saate baktığımızda gördüğümüz değerden yola çıkarak bir dizi aritmetik işlemle bize gereken yıldız zamanını buluruz. Bulunduğumuz yerin coğrafi enlem ve boylamına göre, önce aynı anda Greenwich'deki zamanı saptarız. Daha sonra da Ephemeris'de o güne ait yıldız zamanını esas alarak, bulunduğumuz yerde ve zamandaki yıldız zamanını hesaplarız. Bundan sonra yapılacak iş, yine Ephemeris'e bakarak gökcisimlerinin yerlerini o zamanki değerleriyle bulmaktır. Bunun için de aritmetik bir işlem gerekir.

Haritanın hazırlanışı

Böylece, bulunan değerler on iki eşit parçaya ayrılmış çember biçimindeki horoskop dairesine yerleştirilir ve istenilen gök haritası çizilmiş olur. Bu harita ile, hangi yön ve hangi zamana göre hesap yapmışsanız, o anki gökyüzü şemasını bir bakışta görebilirsiniz. Dairenin merkezinde Dünya, çevresinde de Güneş, Ay ve planetlerin yerleri, doğuda yükselen burç ve tepe noktası olan bir gök haritanız incelemeniz için artık hazırdır!

Horoskopların yorumlanması

Horoskop'un yorumlanışı asırlara dayanan bir dizi kurallara göre yapılır. Temel olarak, Güneş gerçek kişiliği, esas benliği simgeler. Ascendent denilen yükselen nokta, fiziksel özellikleri ve dış görünüşü tanımlar. Ay ise duyguları ve ruhsal yapıyı belirtir. Şimdi, bizim örneğimizde, Güneş Oğlak'ta, Ay Yengeç'te ve yükselen nokta ise Terazi'de bulunuyor.

Gazetelerdeki "yıldız falı"nda yalnız Güneş'in bulunduğu burç dikkate alınır. Örneğin, aralık sonu ile ocak sonu arasında doğanların Güneş'i Oğlak'ta duracağına göre, Oğlak burcundan oldukları yeterli görülür. Gerisine önem verilmez. Genellemeye göre, denir ki, Oğlak burcundan olanlar iradesi kuvvetli, inatçı ama egoist kişilerdir, başkalarına karşı şüphecidirler. Tartışma sırasında akıllı davranırlar ama ani bir sorumsuzlukla karşılaşırlarsa konrolü elden kaçırabilirler.

Halbuki, çizdiğimiz horoskopta Ay Yengeç'te duruyor. Yani bu, kişinin duygusal olarak aile bağlarına ve evine düşkün olduğunu, evlilikte de kararlılık beklediğini gösterir. Yükselen noktanın Terazi'de oluşu da, orta boylu, biçimli vücutlu, güzel görünümlü

Eski kültürlere beşik olmuş bütün diğer ülkelerde olduğu gibi, Hindistan'da da astroloji uzun zamandan beri bir bilim olarak kabul edilmiştir. Bu 17. yüzyıldan kalma "Cihangir'in Albümü" adlı eserin kenar süslemesinde de görüldüğü üzere, yüzlerce yıl geçmesine rağmen astrologların kullandıkları aletler hemen hemen hiç değişmemiş (üstte).

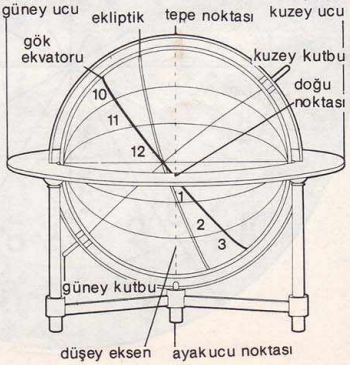

Gökkürenin şematik bir görünümü. Yıldızlar bu kürenin iç yüzeyine çizilmiş gibi düşünülecek ve kürenin merkezinde de küçük bir nokta gibi Dünya'nın durduğu hayal edilecek. Enlemesine duran kalın halka, ufku gösteriyor. Gök ekvatoru, yer ekvatorunun göğe izdüşümüyle belirtiliyor. Güneş'in görünen hareketiyle oluşan eğri de ekliptik çemberini belirliyor. Zodyak burçları bu çember üzerinde yer alan bir kuşak boyunca sıralanıyor. Küre 12 "ev"e bölünmüş bir biçimde tasavvur edilmiş. Her bir ev bir planetin hâkimiyeti altındadır diye düşünülmüş (sağda).

ve muhtemelen açık renk ve uzun saçlı, sağlıklı bir kimse olduğunun göstergesidir.

Karakterin ortaya çıkışı

Buraya kadar yapılan, astrolojik yorumun sadece basit bir başlangıcıdır. Şimdi biraz daha devam edelim. Venüs Yay'da olduğuna göre, samimi ve dışadönük bir kişilik sözkonusudur. Bu kişi aynı zamanda dini değerlere de önem veren birisidir. Merkür ve Neptün de Yay'da, üstelik birleşme durumundadır. Yani aradaki açı sekiz dereceden küçük.

Buna göre, ele aldığımız kişi, hassas kişiliğinin verdiği özel yetenekleri ile ün kazanabilir demektir. Oğlak'ta duran Mars, toplum içinde bir yer kazanacağını ve maddi başarıya ulaşacağını belirtmektedir. Terazi'deki Jüpiter ile Satürn'ün birleşmesi her türlü problemi halledebilme yeteneği ile sorunların üstesinden gelerek başarı sağlayacağına işarettir.

Böylece yorum devam ettikçe karşımıza bir insanın özellikleriyle dolu bir tablonun çıktığını görürüz. Öyleyse, aynı gün ve saatte doğan herkesin aşağı yukarı bu tabloya uygun bir yapıda olması gerekmektedir. Astrolojide bu yorumlama işlemi daha karmaşık bir biçimde ilerletilir. İşte bu noktada, modern bilimsel araştırmalar eski kurallara göre yorum yapan astrolojide bir geçerlilik payı olduğunu ortaya çıkarmaktadır.

Evlerin önemi

Horoskop'ta her ev (Bkz. sayfa: 309) kendi başına bir özelliği simgeler. Örneğin evlilik ile ilgili konularda 7. ev önemlidir. Yolculuk için 9. ve 3. evlere bakılır. Hastalık 6. evde belirir. Çocuklar 5. evde görülür.

Ancak, evlerin hangi esasa göre hesaplanacağı konusunda astrologlar arasında bir anlaşmaya varılamamıştır. Eşit ev olmasını savunanlar bile, başlangıç olarak ascendant noktasının mı, yoksa tepe noktasının mı alınacağına karar vermemişlerdir. Yine de, modern astrologlar evler konusuna çok önem veriyorlar. Diğer yandan, evlerin hesaplanmasında değişik sistemler olsa bile bunların arasında pratik olarak çok az bir fark ortaya çıkar. Bazı astrologlar birkaç sistemi bir arada kullanarak yorum yapmayı tercih ediyorlar.

15. yüzyılda yazılmış De Sphaera yazmasından bir başka resim. Güneş yalnız gündüzün hâkimiyetini sürdürmekte ve evi de Aslan burcunda. Güneş'in özellikle kuvvetli etkisi altında kalan beşeri işler ise güçlülük ve başka insanlar üzerinde hâkimiyet kurmakla ilgili (üstte).

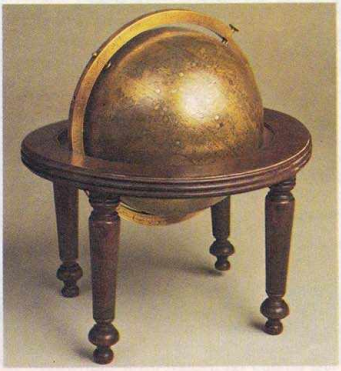

Gökkürenin 18. yüzyılda Araplar tarafından yapılmış bir modeli (solda).

Astroloji boş bir inanç değil!

Buraya kadar anlatılanlar, çizilmiş bir horoskopun yorumunu yapmakla ilgili inançlara ait çok kısa bir açıklamadan ibaret. Yine de, 20. yüzyılın son yarısında astroloji ile ilgili olarak yapılan önemli buluşların değerlendirilebilmesi için gerekli temel kuralları anlama yeterli sayılabilir. Galiba artık astrolojinin boş bir inanç olduğu fikrinden vazgeçmek zorundayız. Çünkü yapılan son araştırmalar bu eski inancın haklı olduğuna dair önemli ipuçlarını ortaya çıkarıyor.

Yedi Uyurlar'ı Tarsus'ta arıyorlar

İçine gireni yutan dağ

Piramit enerjisi cisimleri bozulmadan koruyor. Aynı şekilde, ölüler de bozulmadan duruyorlar. Acaba, piramit şeklindeki bir dağın altında bir mağara olursa ne olur? Tarsus'taki bu mağaraya üstelik "Yedi Uyurlar"ın (Eshab-ı Kehf) yeri deniyor. Burada bir de, şifalı bir kaya var. Aşağıdaki yazıda arkadaşımız Ata Nirun'un incelemesini sunuyoruz.

YEDİ UYURLAR'IN öyküsü biliniyor. (Bkz. sayfa 145). Bu mağaralardan Anadolu' da en az dokuz tane var. Hepsinde, Yedi Uyurlar'ın yattıkları iddia ediliyor. Ama Tarsus'taki mağara, diğerlerinden çok farklı. Çünkü, hem bulunduğu yerde jeolojik bir gariplik var, hem de içinde çok özel bir kaya bulunuyor.

Hıristiyanlar kovalanıyor

Hıristiyanlığın ilk yıllarında, puta tapan kral-lar, bu yeni dine inanan herkesi yakalayıp, öldürüyorlardı. Bunlardan biri olan Kral **Dakyanus,** Dekinos adındaki kente geliyor. Buradaki tüm Hıristiyanların yakalanmasını emrediyor.

Yakalananlar, kralın önüne getiriliyorlar. Kral, tutuklulara şöyle diyor: *"Ya inancınızı bırakıp, putlara tapacaksınız, ya da hemen öldürüleceksiniz."* Korkanlar kabul ediyor, reddedenler ise hemen orada parçalanıp, kentin surlarına asılıyorlar.

Bunu gören kralın yardımcılarından birkaç asil genç, çok üzülüyorlar ve öldürülenlerin inanç gücüne hayran oluyorlar. Onlar da ibadete başlıyorlar ve tabii derhal ihbar ediliyorlar. Kral çok kızıyor, hepsini tutuklatıyor, görevlerini ellerinden alıyor ve *"Ben, Ninova' ya gidip gelinceye kadar kararınızı verin, yoksa öldürüleceksiniz"* diyor.

Mağara ve uyku

Gençler kentten kaçarak, "Benelüs" adlı bir dağın altındaki mağaraya saklanıyorlar. İçlerinden biri, her gün dilenci kılığında kente gidiyor ve erzak alıp geliyor.

Kral, Ninova'dan dönünce, onları arıyor. Bulamayınca babalarını çağırtıyor. Babalar, oğullarının mallarını dağıtıp, dağa kaçtıklarını söylüyorlar. O gün kente gelen genç **Yemliha,** durumu öğrenince, korkuyla mağaraya dönüp, durumu anlatıyor. Sabaha kadar dua ediyorlar ve üzerlerine bir uyku hali geliyor. Yiyecekleri başuçlarında olduğu halde uyuyakalıyorlar.

Kralın adamları, durumu krala anlatınca, çok sinirlenen Dakyanus, mağaranın ağzını kapattırıyor. Bu arada yine kralın adamlarından olan iki inançlı kişi, gençlerin isimlerinin ve öykülerinin yazılı olduğu iki kurşun levhayı gizlice duvarın içine koyuyor. Bu levhalarda, onların gözleri açık ve uyanıkmış gibi yattıkları ama uykuda oldukları anlatılıyor.

Kuran'da Kehf Suresindeki 18. ayette şöyle yazıyor: *"Onları uyanık sanırdın, uyuyorlardı, onları sağa ve sola çevirirdik, köpekleri eşikte ayaklarını uzatmıştı. Eğer onları görmüş olsaydın, geri dönüp kaçardın. İçin korkuyla dolardı."*

Mısır piramitlerinin bir türlü çözülemeyen esrarını daha önce işledik (Bkz. sayfa 115). Bugün artık bu esrarın kaynağı sadece eski Mısır kültüründe aranmıyor. Piramit biçiminin de taşıdığı gizemli özellikler var. Tarsus'taki piramit biçimindeki Eshab-ı Kehf dağı bu alanda çok önemli bir yere sahip. Çünkü, ona piramit biçimini veren insan değil, doğa! (üstte).

Öykünün sonrası

Eshab-ı Kehf, ya da Yedi Uyurlar öyküsünün devamı aynı. Yani, 309 yıl sonra uyanıyorlar ve bir gün geçmiş sanıyorlar. Sonra yine yatıp, uyumaya devam ediyorlar.

Bir başka kaynak, **Muhammed İbn-i İshak** öyküyü anlatırken kentin adını "Efsus", dağın adını "Encelüs" olarak belirtiyor. Bir diğer İslam bilgini olan, **Veheb İbn-i Münebbeh,** daha ilginç bir yaklaşımda bulunarak şöyle diyor:

"Efsus halkından, **Ollias** *adlı birinin içine, mağaranın kapısını açmak düşüncesi doğdu. Kapıyı açtırdı. İşte o anda, Yedi Uyurlar kalkıp oturdular. Yüzyıllara rağmen hiçbir yerleri değişmemişti."*

Aynı kaynak, sonra tekrar yatıp uyuduklarını ve öldüklerini de belirtiyor. **İbn-i Abbas** tarihinde, Emevi Sultanı **Muaviye**'nin, Anadolu'ya gelip, Kehf'de bu mağarayı açtırmak istediği yazıyor. Ama, doğal bir olay engellemiş. Yalnız kesin bir şey var, Muaviye, Batı Anadolu'ya kadar ulaşamadı. Ya Tarsus'a, ya da Afşin'e gelmiş olması gerekir.

Bu gizemli öykü, batıda aynen, ya da çok az farkla görülüyor. Katolikler, 7 Temmuz'u, anı günü olarak kutluyorlar, Ortodokslara göre ise, Yedi Uyurlar 4 Ağustos'ta mağaraya girip, yüzyıllar sonra 22 Ekim'de uyanmışlardır.

İpuçları var mı?

Tüm mitolojik, ya da masalsı kaynaklarda görüldüğü gibi, Eshab-ı Kehf olayının da gerçeklik payı, yüzde bir de olsa aranıyor. Unutulmamalıdır ki, **Schlimann**, Truva'yı bu şekilde bulmuştu.

Ama başta okuduğumuz öyküde, birkaç ilginç nokta var. Gençler, Kraldan kaçıp Benelüs Dağı'na çıkmışlar. Bu ne dağı? Bene, Latincede iyi, güzel anlamında; lux ya da lüs, ışık demek. Yani "İyi Işık Dağı". Yoksa, ışık saçan bir dağ mı?

Diğer öyküde, Encülüs Dağı adı kullanılmış. Bu kelime Arap tarihçinin dilinde değişmiş. Aslı yine Latince "Enceladüs" kelimesi. Bunun anlamıysa mitolojik. Jüpiter'in ışığını taşıyan devin adı. Tanrı onları Etna yanardağına gömmüş. Yani yine, ışıklı bir dağ. Bir diğer anlamda, en ve cülüs sözcükleri, dikkatle bakılması gereken yer, sonucunu veriyor.

Bu araştırma çok uzun sürebilir. Ama Tarsus'taki Eshab-ı Kehf mağarasının bulunduğu yere, birkaç kilometre uzaktan bakın, görülen şekil bir piramit veya konik bir dağdır.

Mağaranın sonu yok!

Kehf mağarasına girdikten sonra sonunu bulabilmek olanaksız. Çünkü, gittikçe daralan kayalar, sonunda daracık geçitler haline dönüşüyorlar. Bölge halkının anlattıklarıysa daha ilginç. Çünkü Tarsus'ta bulunan bazı mağara ve inlerden girilirse, Kehf Mağarası'ndan çıkılacağına inanılıyor. Hatta bu denenmiş ama giren kişiler bir daha ortada görünmemişler, yeraltında kayboldukları sanılıyor.

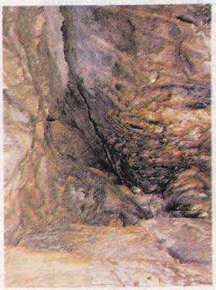

Eshab-ı Kehf dağının içi, mağaralarla (üstteki fotoğraf) dolu. Bir inanışa göre ünlü "Yedi Uyurlar" bu mağaraların birinde uyuyorlar.

Daha fazla bilgi için:

Kuranı Kerim Tefsiri/Tıbyan Tefsiri.
Kuran ve Tefsirlere Göre Eshab-ı Kehf/Şahin Menekşeoğlu, Adana, 1985.
Piramitler /Bilim Araştırma Merkezi/1983.

Daha henüz kimse, bu yeraltı gizemini çözmek çabasında ve niyetinde değil. Ama, eğer bu dağ, Encülüs Dağı ise, Yedi Uyurlar ya da, Eshab-ı Kehf'in gerçek yeri dağın içerlerinde bir yerdedir. Baktığımız dağ, Encülüs Dağı ise bir gizem belki anlamlandırılabilir.

Çünkü dağ, piramit gibidir. Encülüs, ışık saçan bir dağ demek olduğuna göre, ortada bir enerji olmalı. Akla hemen piramit enerjisi geliyor. O halde, Yedi Uyurlar'ı yüzyıllarca koruyan enerji, bu tür bir enerji olabilir...

Piramit enerjisi

Dr. **Patrick Flanagan,** piramitler ve piramit enerjisi alanında yorulmaz bir araştırmacı. O, bu enerjinin tüm hastalıkları yok edeceğini, havayı ve suyu temizleyeceğini, en ilginç beşer hayatını yüzlerce yıl uzatabileceğini söylüyor.

Flanagan, atmosferdeki, negatif partiküllerin, insanoğlu için yararlı fiziki etkiler ürettiğini belirtiyor. Yaptığı araştırmalarda, atmosferdeki negatif iyon yükünün arttığı anlarda, piramit formlarının içinde ve tepesinde enerji artışı olduğunu gözlemlemiş.

Piramidin içine konan cisimlerin kendine özgü bir konuş ve yönlendirme şekilleri var. Her yönün de özel etki alanları var. Örneğin, yönleri şaşırtılarak yapay piramitlerin içine konan kişilerin, hemen tamamı doğa yönünü tercih ederek oturmuşlardır.

Öyleyse, Yedi Uyurlar'la ilgili, Kuranı Kerim'in Kehf Suresi'ndeki, "sağa ve sola çeviririz" ifadesi çok önemlidir. Yedi Uyurlar'ın, 309 yıl süresince, böyle bir enerji tarafından korunduklarını kabul edersek, onların sonsuz uykularına hâlâ devam ettiklerini de kabullenmemiz gerekir. Eğer onlar, hâlâ Tarsus'taki dağın altındaysalar, tabii Encülüs Dağı orasıysa, bozulmadan duruyor olmaları gerek!

Tanrısal İrade'nin kararıyla ve anlaşılmaz bir enerjinin korumasıyla, 309 yıl sonra mağaralarının kapıları açılınca uyanmışlardır. Acaba, Tarsus'taki Kehf Mağarası'nın derinliklerine inebilseydik, onların bulundukları gerçek yere ulaşabilir miydik?

İşte o anda, 7 genç ve köpekleri Kıtmir yeniden yerlerinden doğrulup, bize "Dünden beri, ne oldu?" derler miydi?

Anadolu, dev bir yeraltı mağara sistemine sahip. Tüm Kapadokya'dan, Antalya'ya, oradan Tarsus, Adana ve Antalya'ya kadar uzanıyor bu sistem. Kim bilir, buraları ne gibi gizemler saklıyorlar?

İşin içinde hile var mı yok mu bilinmiyor ama

Ateşte yürüyen yürüyene...

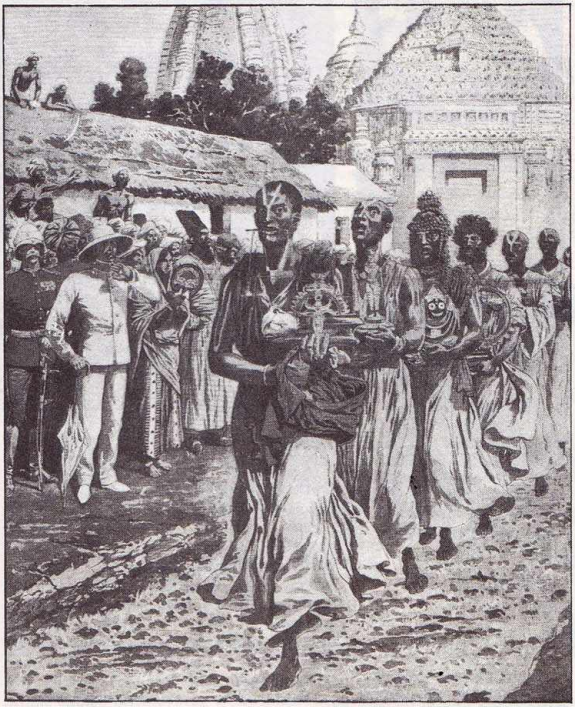

Ateşte yürümenin, yakın zamanlara kadar Uzakdoğu'ya özgü bir göz boyama sanatı olduğu sanılıyordu. Fakat yapılan incelemeler herhangi bir hile olmadığını kanıtlıyor. Bu işi yapanların henüz bilinmeyen birtakım yasaları kullandıklarına muhakkak gözüyle bakılıyor.

ATEŞ ÜSTÜNDE yürüyebilmeyi başaran kişilerden bazıları, bu tür bir yeteneğe doğuştan sahip olurlar. Bir kısım insanın sonradan böyle bir özelliği elde ettiği kabul ediliyor. Ama bazılarına bu özellik kelimenin tam anlamıyla iliştirilmiştir. 450 derece sıcaklıktaki kor taşlar üzerinde yürüyebilen kişilerin, bu işi yanmadan nasıl başardıklarını çağdaş bilim çözemiyor.

1912'de Avrupalı izleyicileri eğlendirmek amacıyla 40 fanatik Brahman tarafından düzenlenen gösterişli ateş yürüyüşü. Yoğun dinsel coşku durumunu güçlendirmek amacıyla kutsal nesneler taşıyorlar. Görünürde nesneler onları akkor halindeki çukura karşı duyarsız yapıyor (üstte).

Ateşte yürüyen hâkim

1890'larda, Albay **Gudgeon** adlı Yeni Zelandalı bir hâkim ve üç arkadaşı önemli bir gözlem yaptılar. Bir gün, Polinezya'nın, Raratoa yöresinde, bir Şamanın ateş üzerinde yürümesini izlediler. Şaman onlara, herkeste doğaüstü koruyucu bir gücün olduğunu söyledi. Buna inanıyorlarsa ateş üzerinde yürümelerini önerdi. Albay Gudgeon ve arkadaşları teklifi kabul ettiler. Ayakkabı ve çoraplarını çıkardılar. Tehlikeli yürüyüşü başarıyla tamamladılar.

Ancak gruptakilerden biri, kuralları çiğneyerek, "Lut peygamberin karısı gibi" dönüp arkasına baktı ve fena şekilde yandı. Ateşin bulunduğu çukura yaklaşırken Gudgeon da tedirgindi, yüzünü yalayan sıcak dalgaları hissediyordu.

"Ayağımın derisinin tümüyle soyulacağını sandım" diyor. Ama öteki tarafa vardığında hissettiği tek şey, elektrik şokuna benzer bir yanmaydı.

Isı 400 dereceden fazla

Kendi denemesi başarıyla sonuçlandıktan sonra, Gudgeon'un arkadaşı Dr. **Hocken** bazı deneyler yaptı. Yanında 400 dereceye kadar gösterebilen bir termometre vardı. Ateşin iki metre kadar üstünde tuttu. Hemen yükselen cıva, doktora göre neredeyse patlayacaktı ama cam borunun lehimi daha önceden erimişti bile.

Doktor hile bulamıyor

Dr. Hocken daha sonra ateş üzerinde yürüyen yerlilerin ayaklarını yakından inceledi. Ayakları yumuşak ve normaldi. Kesinlikle ayak derilerinde bir değişiklik yoktu. Herhangi koruyucu madde olup olmadığını anlamak için de deri örnekleri aldı. Hatta yerlilerin ayak tabanlarını diliyle yaladı. Yerlilerin kimyasal bir koruyucu madde kullanmadıklarını gördü. Gördüklerine bir hile karışmamış olduğundan kesinlikle emindi.

Karşı çıkan da var

Dr. Hocken'in dikkatle sürdürdüğü bilimsel incelemelere rağmen, elde ettiği sonuçları bazı çevreler kabul etmedi. Mesela, folklor derneği başkanı olan **Edward Clodd** 1895'teki başkanlık konuşmasında ateşte yürüme olaylarını küçümsedi. Olayın tümüyle sahtekârlık olduğunu ileri sürdü. *"Bu işin nasıl yapıldığını bildiğimi iddia edecek değilim. Ama bilinen bir gerçek vardır. Çıplak ayakla dolaşanların tabanları bir süre sonra hissizleşmeye başlar. Bizim kalın botlarla zor dayandığımız sıcaklığa rahatlıkla dayanırlar."*

Clodd, bu iddiasını sürdürdü. Sulandırılmış sülfürikasit ve alüm kullanılarak ayakların hissizleştirildiğini söylüyordu: *"Şu da bilinen bir gerçektir"* diyordu, *"Kişi, nemli olduğu müddetçe elini akışkan haldeki demir eriyiğinde tutabilir. Şiddetli ısı, nemin eli çevreleyecek bir şekilde kalmasına neden olur. Bu yüzden el ile eriyik arasında bir tür tabaka oluşur. Böylece sıcaklık da dayanılır hale gelir."*

Yeniye inanmıyorlar

Clodd'un bu iddiaları **Andrew Lang**'ın ilginç ve etraflı cevabına yol açtı. Lang, 1890'ların en önde gelen tarihçi ve insanbilimcilerindendi. **Virgillius**'un anlattığı benzer olaylara, seyahat kitaplarına, azizler hakkındaki efsanelere ve ateş denemelerine değiniyordu. İnsanbiliminde bu tür olayların değerli bir birikim oluşturduğuna işaret etti.

Lang, yaşamakta olan tanıkların anlattığı benzer olaylara ilgisiz kalınmasına karşı çıktı. Nedense kanıtlar sağlam ve yakın zamana ait olduğunda, tanık daha çok sorgulanıyordu. Herkes, eskiden olmuş olabilir, ama şimdi olamaz diyordu. Lang, ateşte yürüme ve ateşe dokunma olaylarında "ruhsal" bir yan olmadığını söylüyor. Ama zaman zaman hilekârlık yapıldığı da bilinen bir gerçek.

Hile aranıyor

Gerçekten de ateşte yürüme hilesi çok eski ve çok yaygındır. Clodd ise sulandırılmış sülfürikasit ve alüm kullanıldığını iddia ediyor. Herhalde kendi üzerinde bu tür bir deney yapmadı. Dolayısıyla elinde deneye dayalı bir sonuç da yok. Oysa bilimin en önemli öğelerinden biri deneydir.

Fakat, bu konuda 20-30 yıl süresince deneyler yapanlar da var. Dr. **T.N. Hocken** gibi bilim adamları bu tür olayları dikkatle incelediler ama nedenleriyle pek ilgilenmediler. Örneğin, Tahitili Dr. **John G. Hill** ateş dolu bir çukuru geçen bir adamı inceledi. Adamın yüzü ateşten soyulmuştu. Ama ayakkabısı, çorabı ve ayaklarında hiçbir yanık izi yoktu.

Fiji Adaları'nda tıp görevlilerinin şefi olan Dr. **B. Glanvill Corney**, 1914 Şubat ayında yayınlanan bir yazısında, yaptığı ayrıntılı bir araştırmanın sonuçlarını açıkladı. Corney, yüksek ısıda taşlar üzerinde yapılan kitlesel yürüyüşleri izledi. Bu yürüyüşlere katılan herkesin ayağını, yürüyüşten önce ve sonra inceledi. Ne bir hileye, ne de yanma izine rastladı.

Edward Clodd (en üstte) ateşte yürümenin kolay bir hile olduğunu düşünüyordu. Andrew Lang (üstte) Clodd'dan teorisini kendi üzerinde kanıtlamasını istedi ama Clodd denemeyi reddetti.

Bir sahne gösterisi olsa da ateşe bağışıklık artık gerçek olarak kabul ediliyor (altta).

Görkemli gösteri

Bilimsel açıdan yeterli koşullarda yapılmış olmasa da 1921'de Hindistan'da yapılan bir ateş yürüyüşü de bugüne kadar yapılan en gösterişli yürüyüş olarak kabul ediliyor. Madras kentindeki bir Katolik Piskoposu, arkadaşı olan bölge **Maharaja**'sından (Hintli eyalet başkanı) bir ateşte yürüme gösterisi düzenlemesini istemişti. Olayı anlatan yazar **Oliver Leroy**'a göre, Maharaja, Müslüman bir fakir buldu.

Fakir, ateşte yürüyenlerin üstüne sihirli, koruyucu bir örtü tuttu. Maharaja'nın, tümü Hıristiyanlardan oluşan askeri bandosunun dehşet dolu bakışları altında ilk gönüllüler alevler arasından geçtiler. Müslüman fakir, izleyiciler arasından isteksiz kişileri de tutup ateşe itiyordu. İzleyicilerin korkulu bakışları şaşkın gülümsemelere dönüşüyordu. Sonunda bando görevlileri de yürüyüşe razı edildiler ve ateşi iki kere boydan boya geçtiler.

Acıyı fakir üstleniyor

14 yıl sonra, 1935 Eylül'ünde Londra Üniversitesi'nden bir grup bilim adamının denetimi altında, bilimsel bir ateşte yürüme deneyi düzenlendi. Surrey, Carlshalton'da 7 metrelik ateş dolu bir çukur hazırlandı. Ortalama ısı 800 dereceydi. **Kuda Bux** adında genç bir Müslüman Hintli, çukuru boylamasına dört kere geçti.

Bu sefer de yapay bir korunmaya başvurulmadığı görülüyordu. Hile ihtimaline karşı yapılan sıkı denetime rağmen izleyiciler arasında birkaç inatçı kişi vardı. Bunlardan biri olan ünlü "hayalet avcısı" **Harry Price** bile

1937 Nisan ayında İngiltere, Carlshalton'da yapılan deneme. Bu deneme, sıkı denetlenmiş koşullarda bile hem Hintlilerin hem de Avrupalıların ateş dolu çukurda yürüyebileceklerini ve hiçbir zarar görmeyeceklerini gösterdi. Korların üzerinde ilk olarak Ahmed Hüseyin (en üstte) yürüdü, sonra da Reginald Adcock (üstte) geçti. İkisinin de ayakları yürüyüşten önce ve sonra incelenmiş, yapay bir korunma ya da yanık izi olup olmadığı araştırılmıştı. Ama hiçbir belirtiye rastlanmamıştı. Deneme, 1935 Eylül ayında, gene aynı yerde Kuda Bux adlı Müslümanın yaptığı yürüyüşten sonra yapıldı. Kuda Bux'un yürüyüşü bilim adamları ve ruh araştırmacıları tarafından dikkatle izlenmişti.

Kuda Bux'un olanaksız olanı gerçekleştirdiğini söyledi. Deneye katılan bir doktor, izleyicilerden **Harold S.W.Chibbett**'ın kulağına eğildi ve bu "numarayı" herkesin yapabileceğini söyledi. Denemesi istendiğinde ise kıyafetinin pek uygun olmadığını ileri sürdü.

Kitlesel hipnoz

Bir yığın kanıt karşısında, böyle korkakça sözler sarf etmek ve uydurma açıklamalar yapmak çok anlamsız. Bazı kişiler tek başlarına ya da grup halinde bu gizemli yeteneklerini gösteriyorlar. İşin içine hiçbir hile katmadan, yanan kömürler üzerinde yürüyor, kor halindekileri ellerine alabiliyorlar. Acaba işin sırrının bir zihin hilesinde mi yattığı, yoksa bir kitlesel hipnozun mu söz konusu olduğu bilinmiyor.

Başına tuz serpiyorlar

Profesör **Stephenson** bir tarihte Tokyo'da, 27 metre uzunluğunda ateş dolu bir çukurda yürüdü. Fakat daha önce bir Şinto rahibi, onu bir tapınağa götürdü ve başına tuz serpti. Profesör ateş üzerinde yürürken ayağında hafif bir yanma hissetti. Ama bir noktada, aniden kısa süreli bir acı saplandı. Sonradan ayağında önemsiz bir kesik olduğunu gördü. Sanki keskin bir taş buna neden olmuştu. Anlaşıldığına göre, tuz serpme töreni onu sadece ısıdan koruyor. Acı duymasını önleyemiyor.

Ruhsal coşku

Fiji Adaları'nda bir ateşte yürüme gösterisini izledikten sonra, Dr. **Harry B. Wright** da benzer bir gözlemini anlatıyor. Wright'a göre insanlar yürüyüş sırasında ruhsal bir coşkuya kapılıyorlar. Ama törenden önce ve sonra, ayaklarına iğne ve yanan sigarayla dokunulduğunda doğal bir tepki gösteriyorlar ve acı duyuyorlar.

Töreni yürüten rahibin ya da Şamanın yürüyenlerin acısını yüklendiği birkaç olay biliniyor. Bu tür durumlarda töreni yürüten kişinin kendine inananları hipnotize ettiği ya da coşturduğu kabul ediliyor. Ama bu etki geçer ve kişinin inancı sarsılırsa bu kez ateş son derece yakıcı olabiliyor.

Ateş yiyiciler

Ateşe bağışıklığı doğal yetenek olarak açıklamada bir doğruluk payı olabilir. **John Evelyn**'in **Richardson** adındaki ateş yiyiciyle ilgili olarak anlattıkları da bunu doğruluyor. Sihirli ya da ruhsal güçleri olduğunu ileri sürmeyen bu kişi, açıkça ateşi yiyor. **Max Freedoom Long**'un anlattıkları da bu türe girer.

1940'larda sirklerde çalışan bir ateş yiyici Long'u çok etkiledi. Düzenlediği özel gösteriye bir dişçiyi de çağırdı. Ateş yiyici, bir oksijen kaynağının güçlü alevini ağzının içine tuttu. Çenelerini de sonuna kadar açarak yakından incelemeyi mümkün kıldı. Ayrıca metal bir çubuğu bükülebilir hale gelinceye kadar ısıttı. Dişleriyle de büktü. Long ve dişçi olayın gerçek olduğuna inandılar.

Elbiseler nasıl yanmıyor?

Ateşe meydan okuma gösterilerinde en anlaşılmaz olan insanların ateşe bağışıklığı değil. Elbiselerin ateşe bağışıklığı daha şaşırtıcı. Hipnozdaki trans durumu insanın tenini yanmadan koruyabilir. Peki bir çift çorap ya da ayakkabı nasıl hipnotize edilebiliyor? Maharaja'nın tümüyle giyimli bandosu ateşin içinden nasıl geçebildi?

Hong Kong'daki Budist ateş dansçılarının da, safran rengindeki giysilerinin alevlerden ve sıcaktan hiç etkilenmediği gözlemlendi.

Ayakkabılar yandı...

British Museum'dan Dr. **W. T. Brigham** Güney Denizi'ndeki volkanik Kona adasında yapılacak bir ateş yürüyüşüne katılmaya razı olmuştu. Yürüyüş ötekilerden farklıydı. Çünkü adadaki yanardağ yeni püskürmeye başlamıştı. Koruyuculuk yapan üç Kahuna yani yerel büyücü, Brigham'a kendileriyle birlikte lavların içinden yürümesini önerdi.

Önce, ayakkabılarını çıkarmasını söylediler. Çünkü yapacakları büyü ayakkabıları korumuyordu. Profesör tereddüt edince büyücüler onu da öyle peşlerinden sürüklediler. Yanan çorap ve ayakkabılardan kalanlara kahkahayla gülen büyücülerle birlikte Profesör 46 m yürümek zorunda kaldı. Ayaklarına ve geri kalan elbiselerine hiçbir şey olmamıştı.

Bilinmeyen yasalar mı?

Fiji'de yapılan deneylerden sonra **Dr. Glanvill Corney**, birtakım psikolojik yaklaşımların ateşte yürüme olayını açıklamaya yeterli olmadığını söylüyor. Öte yanda bu işin ruhsal bir açıklaması da yok... Fizik yasaları ile de tümüyle çelişiyor. Belki de henüz bilinmeyen fizik yasaları vardır...

Öteki dünyadan gelen resimler

Ruhsal âlemin varlığı ile ilgili araştırmalar çok geniş boyutlara geldi. Ölmüş bestecilerin öteki dünyadan besteler göndermesi olayı gibi (Bkz. Sayfa 450) ressamların da medyumlar aracılığıyla sanatlarını sürdürüp sürdürmedikleri araştırılıyor.

BİLİNDİĞİ GİBİ, ünlü İspanyol ressam **Pablo Picasso** 1973'te öldü. Ölümünden 3 ay sonra ise karakalem ve yağlıboya olmak üzere birkaç eser daha üretti.

Daha doğrusu Picasso stili bu resimler, tanınmış İngiliz medyum **Matthew Manning** aracılığıyla yapıldı. Manning, Picasso'nun ölümünden itibaren, hep onunla ruhsal bir ilişki kurmak istiyordu. Sonunda bu ilişki gerçekleşti de! Manning'in temasa geçtiği ruh, ona harikulade resimler yaptırdı. Eserlerin altında bir de imza göze çarpıyordu: Picasso.

Bu resimdeki stil Aubrey Beardsley'e aittir. Ancak bu karakalem ve çini mürekkep çalışmasını İngiliz ressam medyum Matthew Manning meydana getirdi (üstte solda).

Bir Picasso çalışması. Matthew Manning sanatçının enerji ve sabırsızlığından söz etmişti. Picasso renk seçimi konusunda kendine özgü niteliğiyle resimler yapar. O, renkleri tanınan nadir sanatçılardan biridir (üstte sağda).

Psişik sanat

Psişik sanat her zaman ruhçuların çok ilgisini çekmiş bir konudur: **Patience Worth**'un ödül kazanan yazıları ve **Beethoven**'in 1980'de yazdığı senfonisi bu tür olaylara örnek olarak verilebilir.

Birçokları bu yolla gelen eserleri, sanatçının çalışmalarına öbür dünyada bile devam ettiklerinin kanıtı sayıyorlar. Bazıları da bilinçaltı yaratıcılığının bir belirtisi olarak görüyorlar. Yoksa birçok ruhçunun tartışmasızca kabul ettiği gibi, dünyanın ünlü müzisyenleri, yazarları ve ressamları medyumlar aracılığıyla hâlâ yaşadıklarını mı kanıtlamak istiyorlar?

Stiller benziyor

Ancak "kendiliğinden sanatın" veya ruhsal ressamlığın örnekleri, ünlü ressamların stili açısından çok etkileyicidir. Araştırmacılar bu

DARKMALT

Manning aracılığıyla yapılmış, ressam Monet'ye ait olarak kabul edilen bir resim. Stilin, bu ünlü Fransız empresyonistine ait olduğu anlaşılıyor (üstte sağda).

Bu asılmış adam eskizi kâğıt üzerinde şekillenmeye başladığında Matthew kendini rahatsız hissetti. Ve çizimi bırakmak istedi. Ancak, onu yöneten kimliği belirsiz gücün elini zorladığını, eskizi tamamlattığını ileri sürüyor (sağda).

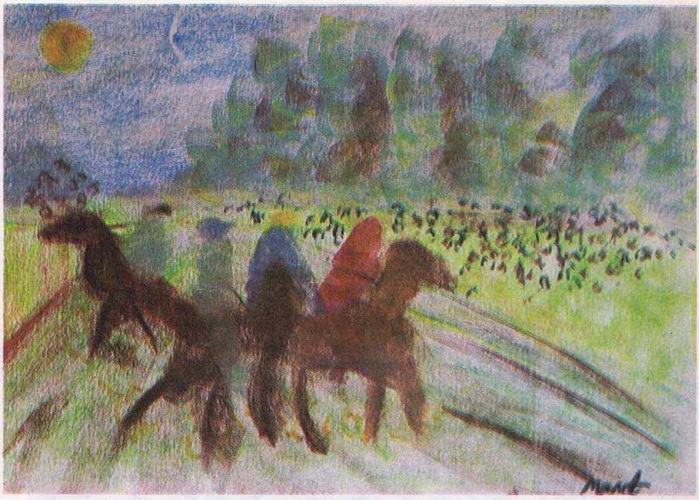

örneklerin, ünlü ressamların yaşarken verdikleri eserlere stil açısından son derece benzediğini belirtiyorlar.

Matthew Manning 1970'li yılların başında, daha genç bir delikanlıyken ruhsal yolla birçok taslak çizimler, yağlıboya ve karakalem tablolar yaptı. Bu koleksiyonu gören bir yayınevi sahibi onun çok özel bir kişi olduğunu düşündü. Bu nedenle, Manning'in ilk kitabı olan **"Bağlantı"**yı yayınlamayı kabul etti.

Manning'in üslubunda bir zekilik ve objektiflik göze çarpar. Olaylar arasındaki bütünleyici etken, okuyucuya son derece cazip geliyor. Manning, kitabında ölmüş olan ressamlarla nasıl ilişki kurduğundan ve bu tür bir ruhsal sanatın işlevinden söz ediyor.

Transa girmeden...

Manning, belirttiğine göre, kucağında bir bloknot ve elinde bir kalemle sessizce oturuyor ve ilişki kurmak istediği ressama konsantre oluyor. Bu tür durumlarda asla transa girmediğini belirtiyor. Dolayısıyla çevresinde olup biten her şeyin farkında olduğunu söylüyor.

Derken, kısa bir zaman sonra da, elindeki kalem hareket etmeye başlıyor. Genellikle çizgiler kâğıdın ortasından başlıyor. Sonunda çok iyi planlanmış olduğu anlaşılan resim tüm kâğıdı kaplıyor.

İmza bile var

Resimler genellikle, Manning'in ilişkiye geçtiğini öne sürdüğü ressamların stiline, şaşırtıcı bir şekilde benziyor. Bazılarının altında imzaya da rastlanıyor. Fakat bazen de resim, Manning'in ilişki kurmak istediği ölmüş ressamın stiline çok benzese de, imza görülmüyor. Manning bu tür durumlarda başka bir ruhun

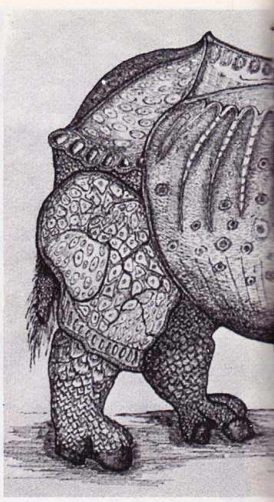

Brezilyalı ressam-medyum Luiz Antonio Gasparetto tarafından 1978'de Londra'da yapılmış bir kuruboya çalışma. Bu resim Henri de Toulouse-Lautrec'in (1864-1901) çalışmalarına çok benziyor. Luiz'in resimlerini birkaç dakikada tamamladığı biliniyor. Fakat, bu çalışma birkaç saat sürdü (solda).

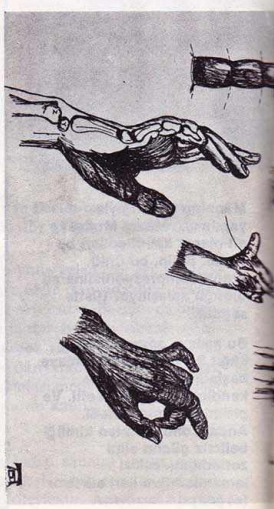

ya da ressamın bir öğrencisinin resimleri yaptırdığını ileri sürüyor.

Picasso'nun enerjisi

Özellikle, tanınmış ressamlarla kurduğu ruhsal ilişkilerin çok belirgin özellikleri var. Manning, *"Hiçbir ilişki beni Picasso'nunki kadar yormuyor. Onun bir çizimini yaparken birkaç dakika içinde o kadar yorgun düşüyorum ki, 24 saat boyunca başka bir şey yapamıyorum..."* diyor.

Öyle ki, Manning, Picasso ile ilk kez 1973'

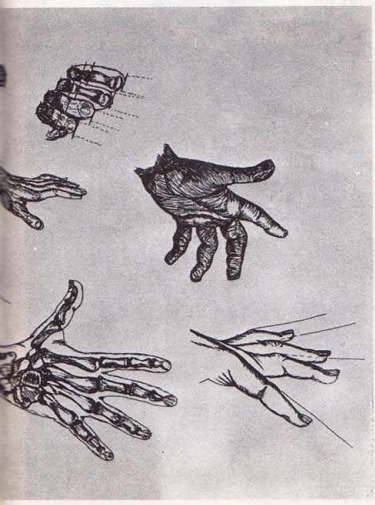

Elizabeth Devri minyatür sanatçılarından Isaac Oliver ölümünden 400 yıl sonra, Matthew Manning aracılığıyla bu tipik çalışmayı gerçekleştirdi. Ünlü sanatçı eserin altına imzasını da attı (üstte).

Rönesans Devri'nin en ünlü sanatçılarından biri olan Albrecht Dürer de (1471-1528) Manning aracılığıyla yeni ürünler verdi. Yukarıda ortada görülen gergedan ve soldaki el eskizleri de Manning aracılığıyla gerçekleşti. Uzmanlar bu resimlerin Dürer'in tipik stiline tıpatıp uyduğunu söylüyorlar.

te ilişkiye geçtiğinde eline çok güçlü bir enerji yüklendi ve kullandığı kalemlerin uçları kırıldı. Çizim birden durduğunda Manning esere baktı ve bunun bir Picasso ürünü olduğunu hemen anladı. Resim tipik Picasso stilindeydi, çizgiler cesur ve kuvvetliydi.

Picasso, renkleri kullanırken yanılmayan birkaç ressamdan biridir. Matthew Manning'in elini yönelterek istediği renkte keçe uçlu kalemi seçtiriyor. Manning ile ilişki kuran diğer sanatçılar ise, karakalem veya çini mürekkebi tercih ediyorlar.

İmzalı koleksiyonda olanlar

Manning'in imzalı koleksiyonu arasında, **Arthur Rackham, Paul Klee, Leonardo da Vinci, Albrecht Dürer, Aubrey Beardsley, Beatrix Potter, Pablo Picasso, Keble Martin** ve Elizabeth Devri minyatür sanatçılarından **Isaac Oliver'** in resimleri var.

Bazen bitmiş bir resim, o ressamın ünlü bir eserine çok benzeyebiliyor. Matthew Manning bu tür eserleri aslına sadık kopyalar olarak nitelendiriyor. Örneğin ressam Beardsley'e konsantre olduğunda ressamın "Salome" adlı ünlü tablosunun bir reprodüksiyonunu çizdi.

Medyum Coral Polge'un oluşturduğu küçük bir kız resmi. Medyumun karşısında oturan kişi, Dag Hammarskjöld idi (en sağda). Medyumun yaptığı resim ise bu kişinin küçüklüğüne çok benziyor (sağda).

Luiz Gasparetto'nun iki ayrı stilde yapılmış kuruboya çalışmaları. Soldaki resim Modigliani stilidir. Sağdaki çalışmanın altına ise Renoir imzası atıldı (altta).

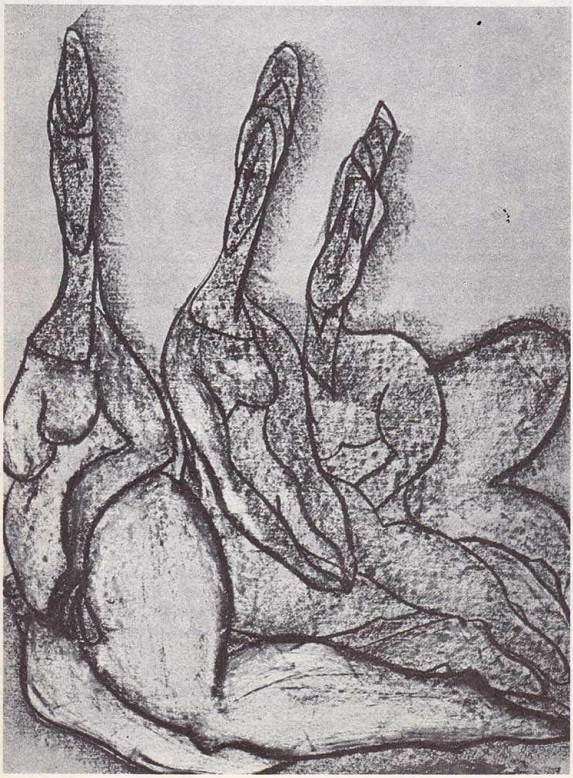

Ancak bu kopyaların değeri nedir? Kuşkusuz bunlar, ressamın ölümünden sonra da sanatının sürdüğünü gösterir. Kendi özgün stilini kullanması da bunu kanıtlıyor ve stilinin değişmediğini gösteriyor.

Eskiz bile yapmadan...

Manning yeni eserleri çok hızlı bir şekilde oluşturabiliyor. Genellikle eskiz çalışmıyor. Dolayısıyla eser bir anda özgür bir şekilde ortaya çıkıyor. Çizim sırasında herhangi bir hata söz konusu olursa, bu da hemen o anda düzeltiliyor. Manning bir eseri tamamlamak için kendisine 1-2 saatin yeterli olduğunu belirtiyor.

Oysa halen yaşamakta olan birçok ressam,

Aynı zamanda iki elini de kullanarak sadece birkaç dakika içinde resimler yapabilen Gasparetto'nun çok kısa bir sürede çizdiği bu resimler şimdi hayatta olmayan, ünlü sanatçıların eserlerine çok benziyor. Bu tür çalışmaların altında genellikle imzaya rastlanıyor. Sağdaki tipik Van Gogh çalışmasının altında "Vincent" imzası göre çarpıyor. En sağdaki resimde ise pek alışılmamış bir Picasso imzası görülüyor. Diğer pek çok eserin ise zaten imzaya ihtiyaçları yok. Çünkü bu çalışmalardaki stil tek başına yeterli. Aşağıdaki portreyi Toulouse-Lautrec' ten başka kim böyle yapabilir?

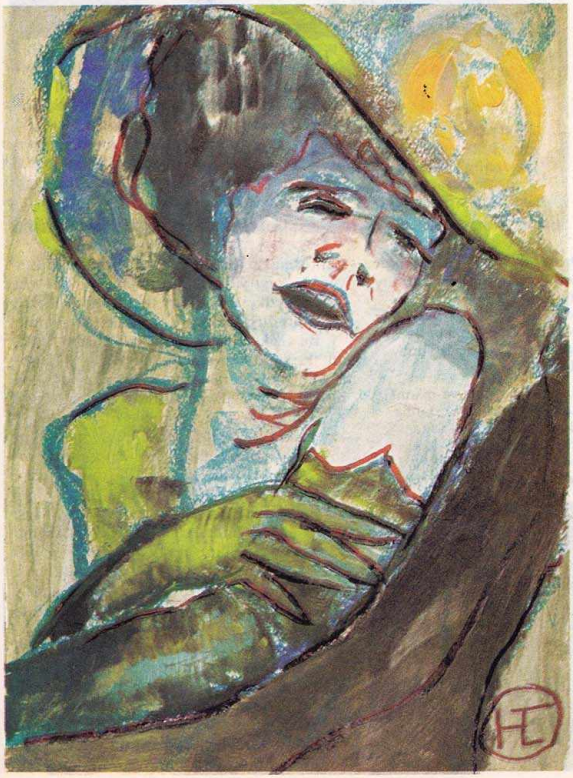

benzer bir eseri ancak 6-8 saatte tamamlayabilir. Üstelik bunların aynı yüksek kaliteyi ortaya koymaları da pek mümkün görünmüyor. Bu tür ressamlar resme başlamadan önce mutlaka bir eskiz çalışmak zorunda kalıyorlar. Tabii, belirli bir plan yapmaları da zorunlu. Tüm bunlar da belirli bir zaman kaybına neden oluyor. Fakat bir ressam-medyum eski ressamların yeni eserlerini 20 ila 75 dakikada tamamlayabiliyor.

Televizyondaki gösteri

1978 Mart'ında Brezilyalı **Luiz Gasparetto** BBC televizyonunun "Nationwide" programına çıktı. Milyonlarca kişi ekranları başında onu izledi. Gasparetto transa girdi ve kısa zamanda bir resmi tamamladı. Program sırasında, aynı anda iki eliyle, iki ayrı resim üzerinde çalıştığı da görüldü.

Sonuçta olağanüstü mükemmellikte yağlıboya tablolar yaptı. Ancak tümünü baş aşağı olarak ve öyle hızlı bir şekilde yapıyordu ki, birçok TV izleyicisi BBC'nin programa hile kattığını düşündü. Programın sonunda ortaya "yeni" Renoir'lar, Cézanne'lar ve Picasso'lar çıkmıştı.

Zararı yok!

Araştırmacılar ve şüpheci kişiler bu tür yaratıcılık hakkında birtakım teoriler ileri sürüyorlar. Bunların arasında, baskı altına alınmış yaratıcılık yeteneği ve ikinci kişilik gibi görüşler var. Belki de bu tür olayların nasıl ve niçin olduklarını hiçbir zaman açıklamak mümkün olamayacak. Ancak, şu da bir gerçek ki, diğer normalötesi konulara oranla, bu tür olaylar kimseye bir zarar vermiyor. Aksine, sonuçta olağanüstü güzellikte sanat eserleri elde ediliyor...

Bitkilerin de duyguları olabileceğini daha önce işledik (Bkz. sayfa 460). Aşağıdaki yazıda bitkilerin insanların konuşmalarına tepki göstermeleri, sese ve titreşime duyarlı olan bir sinir sistemine sahip olmaları işleniyor.

Duygulu bitkiler

TANINMIŞ BİR BAHÇIVAN olan **Luther Burbank,** dikensiz bir kaktüs türü yetiştirmek için yıllarını harcadı. Burbank, California' daki bahçesinde kaktüsleriyle uğraşırken, onlarla sürekli konuşurdu: *"Korkulacak hiçbir şey yok... Koruyucu dikenlerinize ihtiyacınız yok. Ben sizi koruyacağım."*

Los Angeles Felsefi Araştırma Kurumu' nun başkanı **Manly P. Hall,** Burbank'ın bitkilerine olan sevgisini şöyle yorumluyor:

"Bu sevgi, bitkilerin daha iyi gelişmesini ve daha çok meyve vermesini sağlayan bir tür besin kaynağıdır. Burbank, bana anlattığına göre, deneylerinde önce bitkilerin kendisine güvenmelerini sağlıyor. Onların yardımlarını istiyor ve yaşamlarına saygı duyduğuna onları inandırıyordu...

Bay Burbank bitkilerde yirmiden fazla duyusal idrak olduğunu söylüyor. Ancak bitkilerin duyuları bizimkilerden farklı olduğundan, onları algılayamıyoruz. Burbank, çalıların ve çiçeklerin kendi sözlerini anlayabildiğinden emin değil. Ancak telepatik olarak onların sözleri kavrayabildiğini belirtiyor."

Hintli profesörün araştırmaları

1900'lü yılların başlarında Burbank, California'da bitkilerini geliştirmeye çalışıyordu. Aynı yıllarda dünyanın öbür ucunda da bir fizikçi bitkilerin tespit edilmiş olan yirmi tür duyusal idraki üzerinde çalışıyordu.

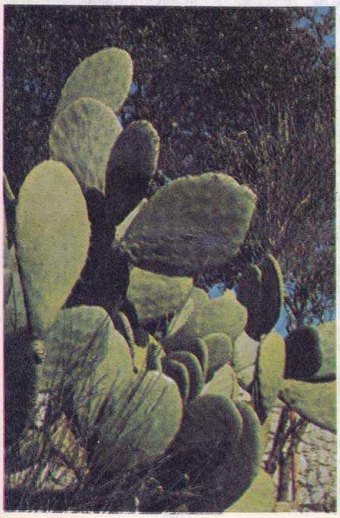

Profesör Francis Broman ile beraber görülen Dorothy Retallack, 1960'ların sonlarında bitkilerin müziğe gösterdikleri tepkiler ile ilgili ilginç buluşlar yaptı (üstte).

Luther Burbank ve dikensiz kaktüsü görülüyor. Luther Burbank bitkisine dikenlere ihtiyacı olmadığını telkin ederek bu sonuca vardı (altta).

Bu fizikçinin adı **Jagadis Chandra Bose**' du. Kalküta Üniversitesi'nde fizik profesörüydü. Radyo araştırmalarının öncülerinden biriydi. Çalışmalarını sürdürürken, metal ve kasların baskıya karşı tepkilerinin benzerliği karşısında şaşkınlığa düştü. Bu konuda şunu söyledi: *"Fiziksel bir olayın bittiği yer ile fizyolojik bir olayın başladığı yer arasına bir çizgi çekmek gerçekten çok güç."*

Bu yaklaşımdan yola çıkarak, Bose, böyle iki aşırı uç arasında benzer tepkiler alındığına göre, araştırmaların bitkiler üzerinde yapılması gerektiğini düşündü. Ona göre bitkilerin yaşayan dokuları vardı. Ancak sinir sistemleri yoktu. Bu nedenle herhangi bir uyarıya dolaysız bir tepki gösteremiyorlardı.

Bitkilerin de, insanlar ve hayvanlar gibi birtakım fonksiyonları var. Sözgelimi solunum sistemleri olmadığı halde solunum yapabilirler. Sindirim sistemleri olmadığı halde besinleri özümleyebilirler. Ayrıca kasları olmamasına rağmen hareket de edebilirler.

Bose, bu düşüncelerin ışığı altında şöyle

düşündü: Bitkiler, belki de sinir sistemleri olmadan da, uyarılara tepki gösterebiliyorlardı. Önce bir aygıt geliştirdi. Bu aygıt, yansıyan bir ışık huzmesiyle, bitki dokularının en küçük hareketlerini bile büyüterek saptayabiliyordu. Bose bu aygıt aracılığıyla, atkestanesi yapraklarının, havuçların ve şalgamların, tıpkı metal veya kaslarda olduğu gibi belirli bir baskıya tepki gösterdiklerini saptadı.

Bu arada bitkilerin de hayvanlar gibi uyuşturulabileceğini keşfetti. Kloroform onları bayıltıyordu. Temiz havada ise ayılıyorlardı.

1902 yılında Bose, ünlü Linnaean Kurumu'na araştırmasını sunmadan önce, kurumun başkanı ona yazdığı bir mektupta şöyle diyordu:

"Sizin deneyleriniz, şüphe götürmez bir şekilde, bitkilerin bütün kısımlarının duyarlı olduğunu ortaya koyuyor. Anlaşıldığı kadarıyla bu duyarlılık yalnızca hareketli kısımlarda değil bitkinin tümünde var. Sanırım bitkiler bu duyarlılıklarını, uyarıya karşı elektriksel bir cevap şeklinde gösteriyorlar."

Profesör sonuca varıyor

5 yıl sonra Bose, deneylerinin sonuçlarını yayınladı. İki kalın cilt tutan bu araştırmanın adı **"Fizyolojik Araştırmalar Yoluyla Bitkilerin Tepkileri"** idi. Bose, sürüngen ve amfibi derileriyle, sebze ve meyveler arasındaki benzerliği ortaya çıkarmıştı. Hayvan kasları gibi bitkilerin de devamlı bir uyarıyla yorulabileceğini gösterdi. Ayrıca ışığa tepkileri açısından hayvan gözleriyle bitkilerin yaprakları arasında da bir paralellik vardı.

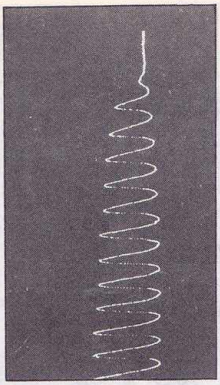

Sir Jagadis Bose'un ölüm kaydı makinesinde bir bitkinin yaşarken oluşturduğu çizgilerin ölürken giderek yok olduğu görülüyor (üstte).

Bayan Retallack'ın iki deney bitkisi. Biri klasik müziğe doğru yönelmiş, diğeri ise rock müziği dinlediği için ölmek üzere (altta).

Bilim adamları karşı çıkıyorlar

Doğal olarak, bulgularının çoğuyla bilimsel kurumlar alay ettiler. Tüm bu olumsuzluklara rağmen 1917'de, Hint hükümeti başarılarından ötürü Bose'a şövalyelik unvanı verdi. 1920'de ise Asiller Topluluğu'nun üyelik sıfatını kazandı.

Bir süre sonra aygıtlarını daha da geliştirerek çok hassas bir duruma getirdi. Artık dokuların gelişimini 10 milyon kez büyüterek gösterebiliyordu. **Scientific American** dergisinin de yazdığı gibi, 15 dakikadan daha az bir sürede, dölleyicilerin hareketi, besin, elektrik akımları ve çeşitli uyarıcılar tam anlamıyla saptanabiliyordu. Diğer bilim adamlarının karşı çıkmalarına rağmen Bose, bitkilerin tepkilerini açığa çıkaracak araştırmalarına devam etti. Prof. Bose, Fransız **Le Matin** gazetesindeki bir yazısında şöyle diyordu: *"Bu buluştan sonra, biz bir kadına bir çiçekle vurduğumuzda, kadının mı yoksa çiçeğin mi daha çok inceneceğini düşünmek zorundayız."*

Bitkilerle sohbet

Pravda gazetesi 1970'lerde Sovyetler Birliği'nde de benzer deneyler yapılmaya başlandığını açıkladı. Moskova'daki Timiryazev Akademisi Bitki Fizyolojisi Bölümü Başkanı Profesör **Ivan Isidorovich Gunar** konuyla yakından ilgileniyordu. Bir gazeteci Pravda'da şöyle yazıyordu: *"Profesör, bitkileriyle sohbet ediyor. Bana göre bitkiler bu iyi kalpli yaşlı adamı dinliyorlar."*

Bitkilerin tepkisi

Akademide çekilen bir film, bitkilerin çevresel faktörlere nasıl tepki gösterdiklerini de saptadı. Ayrıca sinek ve arıların dokunuşlarına ve yaralanmalara bitkilerin gösterdikleri tepkiler de saptandı. Tepkiler Cleve Backster'ın yalan makinesine benzeyen bir galvonometreye bağlı grafikte izlenebiliyordu. Filmde ayrıca kloroformla bayıltılmış bir bitkinin, bir darbe karşısında normal tepkilerini gösteremediği de görülebiliyordu.

Maden cevherini tanıyor

Bir zaman sonra **Naukai Religiya** adlı aylık bir dergide bir öykü yayınlandı. Öykü Kazakistan'daki bilim adamlarının bulgularından söz ediyordu. Bu bölgede çok fazla sayıda elma ağacı vardı. Bu ağaçların hastalığa ve onları tedavi eden kişilerin ruhsal durumlarına tepkiler oluşturdukları saptanmıştı.

Kazak bilim adamları bir filodendron bitkisini maden cevherlerini tanımaya şartlamışlardı. Cevher, bitkinin yanına getirildiğinde veya yakınına konulduğunda tepki vermeye başladı. Bitkinin yanına içinde maden bulunmayan bir taş konulduğunda, bitki tepki göstermiyordu.

Bitkilerde hipnoz

Backster'ın deneyleri Profesör **E.N. Pushkin** ve asistanı **V.M. Fetisov** tarafından tekrarlandı.

Kullandıkları bitki bir sardunya idi. Hipnoz altındaki bir kişinin duygularını bitkiye daha rahat iletebileceğini düşündüler. Bir Bulgar hipnotizör olan, **Georgi Angushev**'i ve **Tanya** adında bir genç kızı da denek olarak kullanmaya karar verdiler.

Tanya bitkiden 80 cm uzaklığa oturtuldu. Hipnotizör tarafından yarı trans durumuna sokuldu. Angushev, Tanya'ya dünyanın en güzel kızı olduğunu söylediğinde, bitkiye bağlı galvonometrenin grafiğinde dalga halinde şekiller oluşmaya başladı.

Bundan sonra Angushev, havanın birdenbire buz gibi olduğunu söyledi. Her seferinde de bitki Tanya'nın duygularına göre tepkiler verdi. Bitki Tanya'nın yalan söylediği anları bile saptayabildi. Prof. Pushkin şöyle dedi:

"Belki de, bitki hücreleri ile sinir sistemi arasında özel bir ilişki vardır... Tamamen farklı iki canlının hücreleri birbirlerini anlıyor görünüyorlar."

Sonbaharda çiçek açtılar

1964 Eylül'ünde İngiltere'de yayınlanan **Commercial Grower** adlı dergi bir bahçıvanın gönderdiği mektuba yer verdi. Mektup Güney Devan'daki Brixham kentinden geliyordu. Bahçıvan, bitki soğanlarını şartlayarak onların ilkbahar yerine sonbaharda çiçek açmalarını sağlayabildiğini yazıyordu.

Seralarından birindeki yardımcısı, çalışırken devamlı pop müzik dinlerdi. Bu seradaki başarı oranı, diğer seralardakinden belirgin olarak yüksekti. O zamanlar **Mojos Grubu**'nun **Yedi Altın Nergis** adlı şarkısı radyoda sık sık çalardı. Belki de bu şarkı bitkileri olumlu yönde etkilemişti.

Sesleri ayırt edebiliyorlar

Bununla birlikte, 1960'ların ortalarında bitkilerin çeşitli seslere tepkilerini ölçen araştırmalar başladı. Bu olayı araştıran ilk bilim adamları arasında, Ottowa Üniversitesi'nden **Pearl Weinberger** ve **Mary Measures** da vardı. Bu bilim adamları 5000 hertzlik bir frekans uyguladıklarında buğday fideciklerinin daha çabuk büyüdüklerini saptadılar.

1968'de, Coloradolu bir öğrenci olan **Dorothy Retallack** bir deney yaptı. Deneyinde çeşitli bitkiler kullandı. Bunlar, filodendron, mısır, turp, sardunya ve afrikamenekşeleriydi. Bitkiler günde 12 saat boyunca, bir teypten piyanoda çalınan iki notayı devamlı olarak dinlemek zorunda bırakıldılar. 3 hafta sonunda sesin geldiği yönün ters tarafına doğru büyüyen bitkilerin tümü ölmüştü. Sadece afrikamenekşesi çiçek açmıştı. Üstelik son derece sağlıklı görünüyordu. Kontrol altında tutulan sessizlikte yetiştirilen bitkiler ise normal görünüyorlardı.

Bach ve Haydn'ı seviyorlar

Bayan Retallack, Profesör **Francis F. Broman**'ın yardımıyla, deneylerini ilerletti. Rock müziği, bitkilerin ses kaynağının ters yönüne dönmelerine ve anormal bir şekilde büyümelerine yol açıyordu. **Bach, Haydn** ve Hindistan'ın sitar müziği bitkilerin ses kaynağına doğru yönelmelerini sağlıyordu. Bu müzikte bitkiler çok daha iyi gelişiyorlardı. Folk müziği ise bitkilerde belirgin hiçbir değişikliğe yol açmıyordu.

Bakterilerdeki benzer tepkiler

Bunlar, bitkilerin sese karşı tepkilerinin ölçüldüğü araştırmaların yalnızca bir-ikisidir. **"Doğaüstü"** adlı kitabın yazarı **Lyall Watson,** bakterilerin de aynı şekilde etkilendiklerini belirtiyor. Belirli ses frekanslarında hızla

Talihsiz bir havuç

(Nation dergisinde Bose'un çalışmaları üzerine yayınlanmış bir makaleden alınmıştır.)

"Maida Vale yakınlarındaki bir odada talihsiz bir havuç yatıyor. Havuç masaya bağlı! İki tane cam tüp, tıpkı bacak gibi havucun etine gömülü duruyor. Bu tüplerin içi beyaz bir maddeyle dolu. Tüplerden teller geçiyor. Zavallı sebze forsepsle dürtüldüğünde ürküyor. Masaya öyle bağlanmış ki, acıdan ileri gelen elektrik akımı manivelanın uzun kolunu çekiyor. Bu kol ise küçük bir aynayı harekete geçiriyor. Bu, odanın diğer ucunda bir ışık demeti haline geliyor. Havucun titremesini büyütüyor. Sağ taraftaki tüpün yakınından yapılan bir uyarı, ışığı 2-2,5 metre sağa yolluyor. Diğer tarafta aynı hareket yapıldığında bu kez de ışık sol tarafa gidiyor. Böylece bilim, havuç gibi bir sebzenin hislerini bile ortaya koyabiliyor."

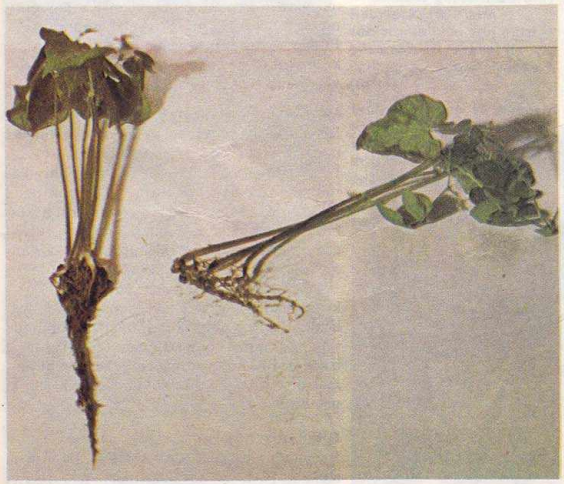

Rock müziği dinleyen bitkiler saksılarından çıkarıldıklarında, köklerinin seyrek ve anormal oldukları görülüyor. Sağda görülen bitki rock müziği dinlemiş bir bitkidir (altta).

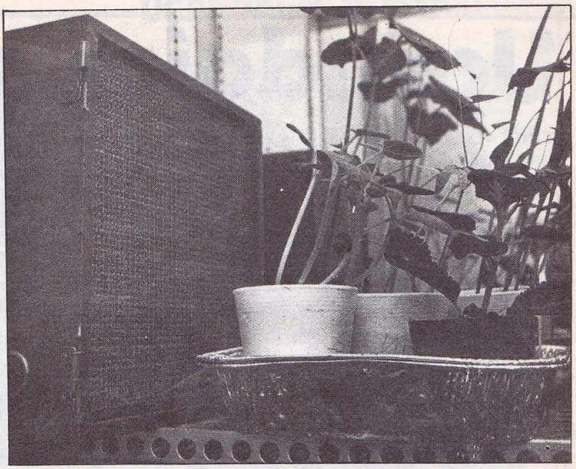

çoğalmışlar, diğerlerinde ise ölmüşlerdi. Watson'a göre, frekans ile belirli bir organizmanın yapısı arasında fiziksel bir ilişki var. Bu, durum baskı altındaki kasın oluşturduğu titreşime çok benziyor

Bayan Retallack deneylerini yaptığı, çevre koşullarını kontrol edebilen özel bitki yetiştirme kabiniyle görülüyor (üstte solda).

Rock müziğini dinleyen bitkiler ters yöne doğru eğiliyorlar (üstte).

Tam olarak açıklanamıyor

Şu anda, cevap bekleyen birçok soru var. İnsanlar ile bitkiler arasında bir ilişkinin var olduğu kuşkusuz. Ancak bu ilişki ne tür bir ilişkidir? Bitkiler insan sesine mi tepki gösteriyorlar? Ses tonu önemli midir? Yoksa, bitkiler kendilerine yakınlık gösteren insanların ruh hallerinden mi etkileniyorlar?

Bu tepkinin nedeni nedir? Bu tepki sadece fiziksel midir? Acaba çevredeki çeşitli değişimlerden mi kaynaklanıyor? Bu değişmeler normal laboratuvar aletleriyle saptanabilir mi? Ya da bu tür tepkiler, insanlardaki ve hayvanlardaki sinir sisteminin bir benzerinin bitkilerde de var olduğunu mu gösteriyor? Yoksa, bitkiler bizim dünyamızla direkt ilişkide bulunan telepatik bir güce mi sahipler? Bu soruların cevapları bir süre daha verilemeyecek gibi görünüyor...

Siz de benzer deneyler yapabilirsiniz

Çok az bir harcamayla, Cleve Backster'ın yaptığı türden deneyleri evinizde gerçekleştirebilirsiniz. Filodendron bitkisi çok iyi bir deney bitkisidir. Büyük etli yaprakları vardır ve kolay kolay yıpranmaz. Elektrotların büyüklüğü madeni 5 liralıklardan büyük olmalıdır. Ayrıca bakır ya da bronz olmaması da zorunlu! Çünkü bu tür metaller kolay paslanır ve bitkiyi etkilerler. En ideali, iki ince tabaka paslanmaz çelik kullanmaktır. Ya da içlerinde gümüş bulunan paralar da aynı işleri görürler. Bir nalburdan alacağınız kurşun telleri, her diske izole bantlarla tutturun. Diskleri yaprağın alt ve üst yüzeylerinde küçük bir kelepçeyle sabitleştirin. Çoğu deneyci, içinde % 1 oranında tuz bulunan agar-agar (deniz yosunlarından elde edilen jelatinimsi bir madde) kullanır. Kelepçeyi bir tahta çubukla destekleyin!

Yaprağın direncindeki değişimleri saptamak için de bir elektrik test ölçer yeterlidir. Bu, radyo ile ilgili aletler satan her dükkânda bulunabilir. Bu aletlerde elektrik akımını, voltajı ve direnci ölçen ibreler bulunur. Aleti, direnci ölçecek şekilde ayarlayın. İbre, kadranın ortalarında bir yerde durmalıdır. Böylece yaprağın iletkenliğindeki artma ve azalmaları en açık şekliyle izleyebilirsiniz. Bu deneyi, radyoları ile yapmak isteyenler, cihazlarına bir osilatör ekleyerek çeşitli ses sinyalleri alabilirler.

Daha fazla bilgi için:
Jagadis Chandra Bose, *Plant response as a means of physiological investigation*, Longmans Green & Co (New York) 1906.
Dorothy Retallack, *The sound of music and plants*, DeVorss (California) 1973.
Peter Tompkins and Christopher Bird, *The secret life of plants*, Penguin 1975
Lyall Watson, *Supernature*, Coronet 1974.

Uçandaire şoku

İKİNCİ VE ÜÇÜNCÜ türden yakın karşılaşma olayı yaşayan pek çok kişi, sonradan kendilerinde bazı fiziksel rahatsızlıkların ortaya çıktığını belirtiyor. Bu rahatsızlıklar genellikle, çok şiddetli baş ağrısı, kulaklarda çınlama ve ağlama krizleri şeklinde ifade ediliyor. Aşağıda anlatılan olaylarda, tanıklarda bu tür yan etkilerin açığa çıktığı görülüyor. Uçandairelerin insanlar üzerinde bu tür fizik etkiler bıraktıkları artık kabul ediliyor.

Uçandaire görüntüleri ile karşılaşan bazı insan ve hayvanlarda fiziksel rahatsızlıklar tespit edildi. Yazıda bu konu ele alınıyor.

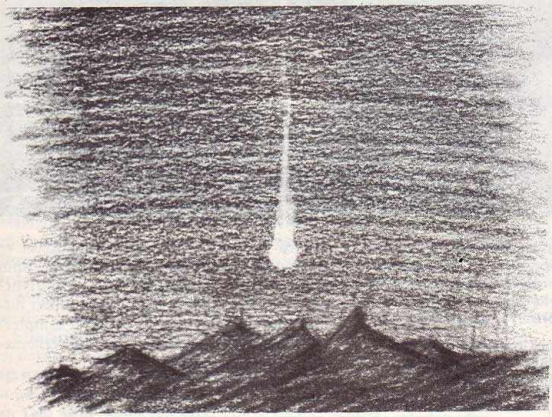

20.000 kişi izledi

2. türden yakın karşılaşma: Tananarive, Madagaskar Ağustos 1954

1954 Ağustos'unda, o zamanlar Fransa'nın bir sömürgesi olan Madagaskar'ın başkenti Tananarive'de, parlak ışıklar saçan bir uçandaire görüldü. Bu olay, büyük yankılar uyandırdı. Ayrıca, üzerinde en çok tartışılan olaylardan biri oldu. DARKMALT

Yeşil ışıklar saçan bir cisim

Fransız Havayolları Teknik Hizmetler Bölümü Müdürü **Edmond Campagnac**, şirketin Liberation Caddesi üzerindeki bürosunun önünde Paris uçağının yolcularını bekliyordu. Yanında birkaç kişi daha vardı. Campagnac, birden gökte, yeşil ve parlak ışıklar saçan top biçiminde bir cisim gördü. Bu cisim tıpkı bir göktaşı gibi, hızla yere doğru düşüyordu. Bir an sonra kentin güneyindeki dağların ardında kayboldu.

Saat 17.45'ti. Güneş batmak üzereydi. Bu sırada işyerleri dağılmaya, caddeler kalabalıklaşmaya başlamıştı. Edmond Campagne ve yanındakiler hâlâ büronun önünde bekliyorlardı.

Kente yaklaşıyor

Tam bu sırada, Kraliyet Sarayı'nın ardındaki tepelerin üzerinde bir cisim ortaya çıktı. Cisim yine yeşil ışıklar saçıyordu. Fakat bu kez, hızı daha azdı. İlkinde olduğu gibi dikey değil, yatay bir doğrultuda uçuyordu. Giderek kente doğru yaklaşıyordu. Bu arada oldukça alçalmıştı.

İki tane oldukları anlaşılıyor

Az sonra cisim, Fransız Havayolları'nın bulunduğu caddeye yöneldi. Çok yavaş bir hızla ve oldukça alçaktan uçuyordu. Havayolları bürosunun yakınına geldiğinde, Campagne ve yanındakiler hayretle cismin bir değil de, iki tane olduğunu gördüler.

Dev bir silindir gibi

Cisimlerden biri mercimek şeklindeydi. Onun 30 metre kadar arkasında olan ikincisi ise, metalik görünümlü, silindirik bir cisimdi. Tanıklar ikinci cismin yaklaşık 40 metre uzunluğunda olduğunu belirttiler. Görünüşü daha çok bir puro gibiydi. Bazı tanıklar da, dev bir uçağın gövdesine benzettiler.

Hayvanlar panik içinde

Cisimler daha sonra, Tananarive Havaalanı'nın bulunduğu tarafa doğru yöneldiler. Hayvanat bahçesinin üzerinden geçerken çok daha ilginç bir olay oldu. Çok yakındaki havaalanına her gün birçok uçak iner kalkardı. O güne değin hayvanlarda uçaklara karşı herhangi garip bir davranış görülmemişti. Fakat cisimler hayvanat bahçesinin üzerinden geçerken, hayvanlar büyük bir dehşet içinde paniğe kapıldılar.

Soruşturma açılıyor

Olay ülkenin dört bir yanında, olağanüstü bir heyecan uyandırdı. Hava Kuvvetleri Komutanlığı hemen resmi bir soruşturma açtı.

Açıklama yapılmıyor

En azından 20.000 kişinin bu olayı izlediği tahmin ediliyordu. Soruşturma kurulu 5000'den fazla kişinin ifadesini aldı. Fakat hazırlanan raporun akıbeti meçhul kaldı. Basına ve halka hiçbir açıklama yapılmadı. Rapor büyük bir ihtimalle Fransa'ya gönderildi. Yetkililer büyük bir gizlilik içinde olayı örtbas etmeye çalıştılar.

Ama haber sızıyor

1974'te ise, Fransız Radyo Televizyon Kurumu yayıncılarından **Jean Claude Bourret**

(Bkz. sayfa 167), Radyo France-Inter adlı dizi programında, 20 yıl önce olmuş olan bu olağanüstü olayı tümüyle açıkladı. Artık resmi makamların yapabileceği bir şey yoktu. Yeşil ışıklar saçan "puro" ile küçük "mercimek", uçandaire literatürünün en ilginç olaylarından biri olarak, tüm dünyadaki araştırmacıların arşivlerine kaydedildi.

Parlayan yumurta

2. türden yakın karşılaşma: Madagaskar Cumhuriyeti Mayıs 1967

1967 Mayıs'ında, yine Madagaskar'da benzeri bir olay yaşandı. Fakat bu olaya ilişkin bilgilerin Flying Saucer Review'da yayınlanması ancak 10 yıl sonra gerçekleşti. Bunun nedeni tanıkların tümünün asker oluşuydu. Bunlar, 23 er ile subaylarından ve 4 tane de Fransız paralı askerden oluşan küçük bir askeri birlikti.

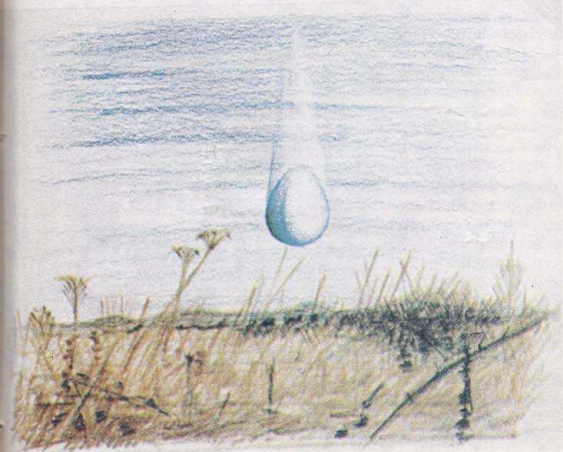

Üstleri tarafından, bırakın olayı açıklamayı, aralarında konuşmaları bile yasaklanmıştı. Olayı ilk kez açıklayan **Wolff** adında bir paralı asker oldu.

Yumurta biçiminde metalik cisim

O gün bir tatbikat yapıyorlardı. Tam öğle zamanı yemek molası verildi. Askerler yemeklerini yerlerken, birden gökte parlak, metalik bir cisim gördüler. Bir yumurtaya benziyordu. İnsanın içine işleyen bir ıslık sesi çıkarıyordu. Bir yaprağın yere düşüşü gibi havada salınıyordu. Derken yere indi.

Tüm askerler geçici bir felce tutulmuşlardı. Anlaşıldığı kadarıyla bu durum, cismi gördükleri anda başlamıştı.

Wolff'a göre, cisim yaklaşık 7 metre yüksekliğindeydi. Genişliği ise, en şişkin yerinde 4 metre kadardı. Az sonra, yavaşça tekrar yükseldi. Büyük bir hızla gözden kayboldu.

Yerdeki izler

İndiği yerde üç tane iz bırakmıştı. Bunlar, cismin ayakları olduğunu akla getiriyordu. Çünkü yerde 3 metre derinliğinde, birbirinden eşit uzaklıkta üç delik vardı.

Gözlemcilerin tümü, iki gün süresince çok şiddetli baş ağrısı çektiler. Ayrıca kulaklarında da sürekli bir çınlama vardı.

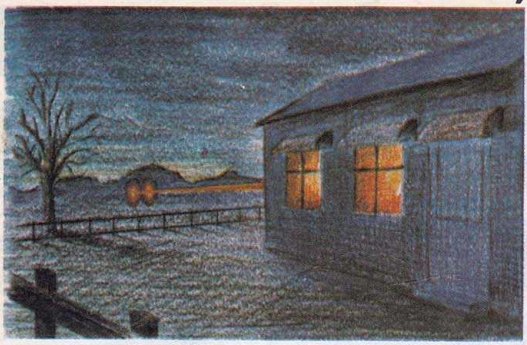

Sevgi ve dostluk yayan yaratık

3. türden yakın karşılaşma
Cordoba, Arjantin
Haziran 1968

Motel la Cuesta, Arjantin'in Cordoba eyaleti ile Villa Carlos Paz kasabalarını birbirine bağlayan otoyolun kenarında kurulu oldukça işlek bir konaklama yeridir. Villa Carlos kasabası, başkent Buenos Aires'e 800 km uzaklıktadır.

Motelin sahibi olan **Pedro Pretzel** 39 yaşındadır. Eşi ve kızı ile birlikte burada yaşarlar. 19 yaşındaki kızının adı **Maria Eladia**'dır.

Bir çift kırmızı ışık

13 Haziran 1968 gecesi saat 01.00 civarında Bay Pretzel motelin yanındaki evine yatmaya gidiyordu. Birden motelden yaklaşık 50 metre uzakta, tahminen otoyolun üzerinde bir cisim gördü. Cisimden, çok güçlü bir çift kırmızı ışık huzmesi yayılıyordu. Bunun bir otomobil olması mümkün değildi.

Kız yerde yatıyor

Pretzel büyük bir şaşkınlık ve panik içinde motele doğru koştu. Mutfak kapısını açıp tam içeri girmişti ki, yerde bir şeye takıldı. Yerde yatan Maria idi. Ölü gibi hareketsizdi. Bayılmıştı...

2 metre boyunda

Maria'nın ayıldıktan sonra anlattıkları çok ilginçti. O gece genç kızın arkadaşları vardı. Onları henüz uğurlamıştı. Mutfağa dönmüş, birden koridorun garip bir ışıkla aydınlandığını fark etmişti. Hemen ışıkları söndürüp merakla koridora yöneldiği sırada, yaklaşık 2 metre boyunda dev bir yaratıkla burun buruna gelmişti. Dehşete kapılmıştı.

Yaratığın üzerinde çok garip bir giysi vardı. Bu, bir tür dalgıç giysisine benziyordu. Üzeri pul puldu ve parlaktı. Açık mavi bir rengi vardı.

Yüzük ışık saçıyor

Yaratığın sol elinde, yavaşça kendi kendine zıplayan, küçük küre şeklinde bir şey, sağ elinin yüzükparmağında ise kocaman bir yüzük vardı. Elini bir yukarı bir aşağı hareket ettirince, Maria her yanının uyuştuğunu hissetti. Ayakta duracak hali kalmamıştı.

Koridoru aydınlatan ışık da, yaratığın parmağındaki bu garip yüzükten kaynaklanıyordu.

Kız mutluluk duyuyor

Bu arada şunu fark etti. Yaratıkta hiçbir saldırganlık belirtisi yoktu. Maria o anda son derece güzel ve mutlu duygular hissettiğini de belirtmekten kaçınmıyor. Öyle ki, sanki yaratıktan sevgi dolu etkiler yayılıyordu.

Kendinden geçiyor

Aradan birkaç dakika geçmişti. Maria hâlâ kımıldamadan duruyordu. Yaratık ağır ve emin adımlarla kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıkar çıkmaz da, kapı yavaşça kendiliğinden kapandı. Maria o anda kendinden geçti ve yere yığıldı. Az sonra babası içeri girdiğinde onu böyle buldu.

Çok etkileniyor

Bay Pretzel, hemen polise haber verdi. Maria ise günlerce yaşadığı olayın etkisinden kurtulamadı. Çok sinirli bir insan olmuştu. Sık sık ağlama krizleri geçiriyordu.

Olay bir türlü açıklığa kavuşturulamadı. Ardında bir yığın soru ve gizemle kapandı gitti...

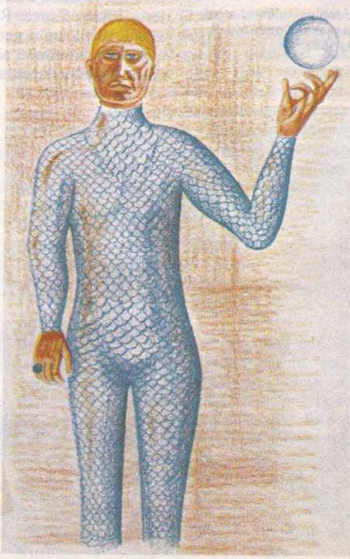

Kayıp kıtadan ilk kez Eflatun söz etmişti

Atlantis'in izinde

Kayıp uygarlık Atlantis, yüzyıllardır insanların zihinlerini kurcalıyor. Hatta dünya uygarlığının kökenini Atlantis'e bağlayanlar bile var. Atlantis'in yeri ve konusu yoğun tartışmalara neden oluyor.

Mitolojideki ilahlardan biri olan Atlas. Sonsuza değin gökyüzünü sırtında taşımaya mahkûm edilmişti. Yunan mitolojisine göre, Atlas'ın kızlarından biri batıda bir adada yaşıyordu. Eflatun'un, adanın yarı Tanrı ilk hükümdarına Atlas adını vermesi bundan kaynaklanabilir. Deniz Tanrısı Poseidon ölümlü bir kadın olan Cleito ile birleşmişti. Atlas, bu birleşmeden olan ikiz çocuklardan biriydi (solda).

ÇOĞU ARAŞTIRMACIYA GÖRE, günümüzden yaklaşık 11.000 yıl önce, Kuzey Afrika, Mısır'ın batısı ve İspanya'dan Kuzey İtalya'ya kadar Avrupa, Atlantis'in egemenliğindeydi. Bu büyük kıta, Herakles Sütunları'nın batısına (Cebelitarık Boğazı) kadar olan bir bölgeyi kapsıyordu. Atlantisliler Deniz Tanrısı **Poseidon**'un soyundandı. Bu Tanrı, ölümlü bir kadınla birleşmişti. Bir kıta kadar büyük olan ada, adını mitoloji kahramanı **Atlas**'tan almıştı. Atlas Poseidon'un oğullarından biriydi.

Tarihi

Atlantis'in bir zamanlar var olduğunu kabul eden araştırmacılara bakılırsa, bu kıtanın tarihi şöyle:

Atlantis binlerce yıl bolluk ve zenginlik içinde yaşadı. İçlerindeki Tanrısal özellik kuşaklar boyu sürdü. Erdemden başka her şeyi küçümsediler. Fakat zamanla o Tanrısal özellik yavaş yavaş kaybolmaya başladı. İşte o zaman hırs ve güç tüm benliklerini kapladı.

Komşularla savaş

Atlantisliler Avrupa ve Asya'da bulunan komşularına savaş açtılar. Saldırıya uğrayanlar, özellikle Yunanlıların önderliğinde karşı

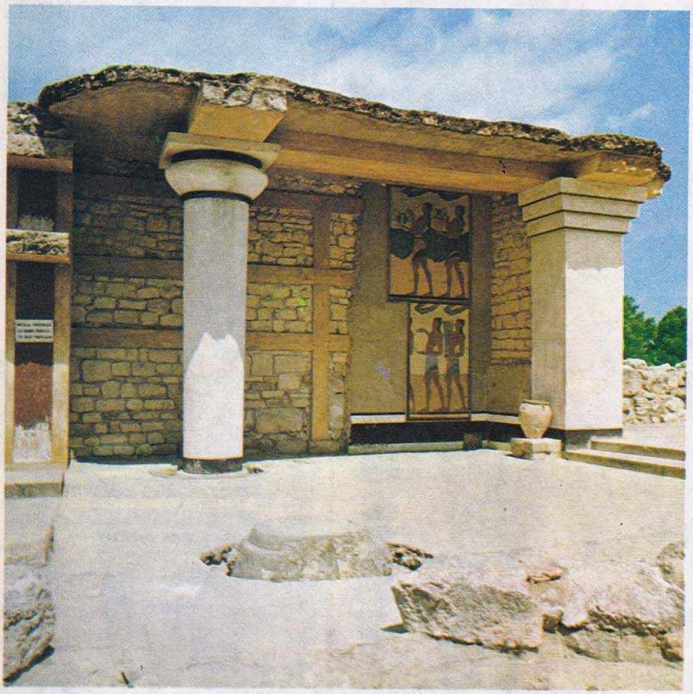

Girit'te Knossos'taki Kraliyet Sarayı'nın bir bölümü. Bu ada doğu Akdeniz'dedir. 1900 yılında Sir Arthur Evans kazı yapana kadar orada eski bir deniz uygarlığının bulunabileceği düşünülmüyordu. Birçok tutucu arkeolog, Atlantis efsanesinin aslında Minos uygarlığı olduğunu ileri sürüyor. O zamanlar Saray, 20.000 metrekarelik bir alanı kaplardı. Ayrıca çok gelişmiş bir su dağıtım sistemi vardı. Fotoğrafta görülen, aşağı doğru incelen sütun Minos mimarisinin tipik bir örneğidir. Yine duvar resimlerinde görülen sürahi taşıyan hizmetçilerin etekleri de tümüyle Minos'a özgüdür. Bunun yanı sıra, Mısır'daki duvar resimlerindeki elçilerin de aynı biçimde giyinmiş olması Atlantis efsanesinin kaynağını ortaya koyuyor (solda).

koydular. Bunların başında eski Atinalılar geliyordu. İşte bunun içindir ki, Atlantis konusunu ilk kez ortaya atan kişinin bir Atinalı olan İ.Ö. 4. yüzyılda yaşamış **Eflatun** olması hiç şaşırtıcı değildir.

O zamanlar eski Atina, cesareti ve askerlikteki ustalığıyla ünlüydü. Helenlerin de önderiydi. Bazıları bu birlikten ayrıldılar. Kalanlar ise yalnız başlarına savunmayı üstlendiler. Atina çok büyük tehlikeler geçirdi. Ama sonunda istilacıları yendi. Bir müddet sonra da Atlantis'te büyük depremler ve sel felaketleri oldu. Atlantis adası da denizin derinliklerinde kayboldu...

DARKMALT

Binlerce yıllık arşivler

Eflatun, Atlantis efsanesinin asıl kaynağının yurttaşı devlet adamı, bilge **Solon** olduğunu belirtir. İ.Ö. 600 yıllarında Solon, aşağı Mısır'ın başkenti Sais'i ziyaret etmişti. Burası o zamanlar uygar dünyanın kültür merkeziydi. Binlerce yıl geriye giden eski Mısır arşivleri de bu kentteydi. Mısır'ın yüksek rahibi olan **Sonchis** bu kayıtları Solon'a göstermişti. Atlantis'in tarihi de işte oradaydı.

Güçlü ve dejenere bir uygarlık

Fakat Atlantis'i yazılı olarak duyuran ilk kişi Eflatun'dur. O da, Atlantis'i güçlü, zengin fakat dejenere olmuş bir toplum olarak tanımladı. Atlantis'in yaşadığı dram korkutucu boyutlardaydı. Doğal bir afet sonunda ortadan yok olmuştu. İşte o günden beri de özellikle batılıların, üzerinde düşünmek zorunda oldukları bir konu haline geldi.

Aristo karşı çıkıyor

Atlantis'ten eski Atina'da övgüyle söz edilmesine rağmen, Eflatun'un çağdaşları bile bu efsanenin tarihsel gerçekliğinden kuşku duydular. Hatta bunların arasında Eflatun'un öğrencisi olan **Aristo** bile vardı. Tüm bunlara rağmen, Atlantis'in gerçekliği yüzyıllar boyunca kabul edildi.

Atlantis'in varlığını ilk kez açıklayan Eflatun ve ona bu konuda karşı çıkan öğrencisi Aristo (sağda).

Ignatius Donnelly'nin 1882 yılında ortaya koyduğu teoriye göre Atlantis'in yeri. Donnely, açık renkli yerlerin Atlantis'in kolonileri olduğunu belirtiyor. Eflatun'un düşündüğü Atlantis'in yeri daha farklıydı (altta solda). Eflatun'a göre Dünya, Atlantik'le çevrelenmişti. Onun içinde büyük bir kıta vardı (altta).

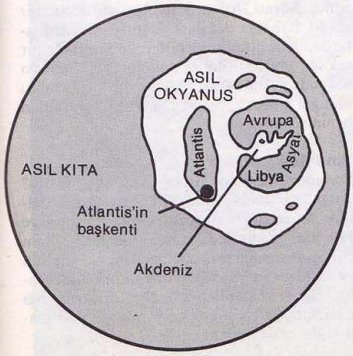

Ünlü Atinalı devlet adamı Solon (İ.Ö. 639-559), İ.Ö. 600 yıllarında Mısır'da, Atlantis'ten söz ediyordu.

Yeri nerede?

Ortaçağın deniz haritalarında bu efsanevi adalar Atlantik Okyanusu'nda gösterilir. Genellikle çok güzel bir iklimi ve yaşama koşulları olduğu düşünülür.

15. yüzyılda Portekiz'de çizilen haritalarda, **Antillia** adı verilen bir ada vardır. Bu ada, adını Atlantis'ten alan efsanevi bir ada olabilir. İspanya ve Portekiz, Cezayirlilerin istilası altındayken, o adada ideal bir Hıristiyan toplumun yaşadığı kabul ediliyor.

Sonraki yüzyıllarda bilim adamları Atlantis'in gerçekliğinden hep kuşku duydular. Atlantis'in yeniden güncel hale gelmesi 1882 yıllarına dayanır. O tarihte, Amerikalı yazar **Ignatius Donnely, "Atlantis: Tufandan Önceki Dünya"** adlı bir kitap yayınladı. Ona göre Atlantis, Atlantik'in ortasında, Azor Adaları'ndaydı.

Mitolojilerdeki cennet mi?

Donnely'e göre mitolojiler ile insanbilim ara-

Eflatun'un yaptığı ayrıntılı tanımlamalara göre Atlantis'in başkenti. Tanrı Poseidon yuvarlak üç kanal kazmıştı. Bunlar ortada bulunan tepeyi hendek gibi çevreliyordu. Kanalları geçmek olanaksızdı. Çünkü o zamanlar gemi yoktu ve suda nasıl gidileceği bilinmiyordu. Kuşaklar sonra kanalların üzerine köprüler yapıldı. Birbirlerine tünellerle bağlandı. Her biri bir kadırgayı alacak kadar büyüktü. Madeni levhalarla kaplanmış duvarlar daire biçimindeki toprağı çevrelemekteydi. Sayısız tapınak vardı. Ada, Poseidon'un Cleito'dan olan 10 oğlunun soyundan gelen 10 kral arasında bölünmüştü. Kral sarayında bir görkem göze çarpardı. Sıcak ve soğuk su hamamları vardı (sağda).

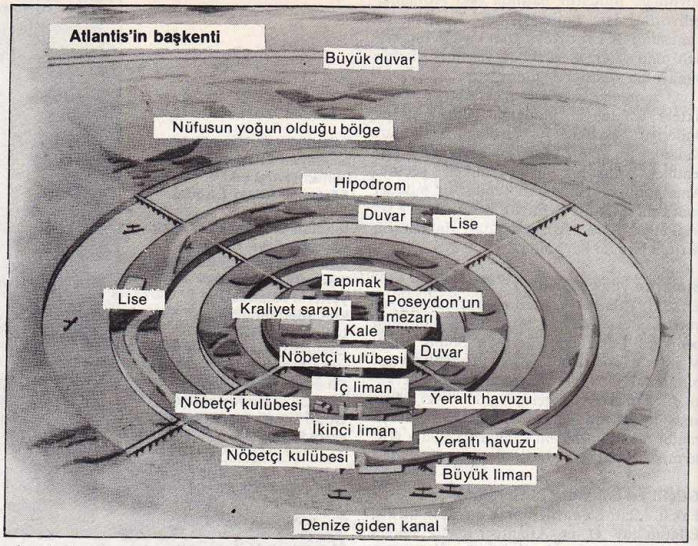

sında tarihsel bir kopukluk var. İşte Atlantis, bu eksikliği giderici bir köprü işlevi görüyor. Donnely, ayrıca Atlantis kültürünün, Avrupa uygarlığı üzerinde olduğu gibi Amerika'da da oldukça geniş bir etkinliği olduğu görüşünü savunuyor. Ona göre mitolojilerde sözü edilen cennet Atlantis'in ta kendisi!

Gerçek bilginin kaynağı

Atlantis'in çeşitli gizemciler tarafından da önemle ele alındığı görülüyor. Sözgelimi, Teozofi Cemiyeti'nin kurucusu olan Madam **Blavatsky**, **"Gizli Öğreti"** adlı yapıtında, "gerçek bilginin" ilk kez Atlantis'te yazıldığını ileri sürüyor. Blavatsky bu yapıtında **Lemurya** ile birlikte diğer bazı kayıp kıtaların varlığından da söz ediyor. Daha sonraları Lemurya, Ön-Atlantis Dönemi olarak kabul edildi.

Yaşam gücüne hükmediyorlardı

Kayıp uygarlıklara ilişkin değişik görüşleriyle tanınan bir diğer gizemci de Avusturyalı **Rudolf Steiner**'dır. O aynı zamanda kayıp kıtaların öykülerini daha da geliştirdi. Lemuryalıların zihin gücü ile çok ağır cisimleri kaldırabilme yeteneğine sahip olduklarını belirtiyor. **Steiner**'a göre Atlantisliler de yaşam gücüne hükmedip, kendilerine özgü hava ulaşım araçlarını yönetebiliyorlardı.

Bir başka kayıp kıta: Mu

Yüzyılımızın başlarında efsane uygarlıklara bir yenisi eklendi: **Mu** (Bkz. Sayfa 22). Bu kayıp uygarlık ile ilgili ilk bilgileri, James Churchward adında bir araştırmacı Hindistan'da edindi. Churchward bir tapınakta bulduğu eski tabletlerde, çok eskiden Pasifik Okyanusu'nda Mu adında bir kıtanın var olduğunu öğrendi. Bu konuyla ilgili kitaplar da yayımlandı.

Atlantis efsanesine yönelik olarak yeni görüşlerin ortaya atılmasına neden olan bilim adamı ve yazar Ignatius Donnely (altta).

Atlantis Girit'te mi?

Atlantis ile ilgili öne sürülen çeşitli görüşler arkeologları harekete geçirdi. 1909 yılında **K.T. Frost**, The Times'ta yayımlanan, bir makalesinde Atlantis'in aslında Minos uygarlığı olduğunu ileri sürdü. Merkezi de Akdeniz'in doğusunda bulunan Girit adasıydı. Bilim dünyası bu teoriye çok ilgi gösterdi.

Bahamalarda olduğu söyleniyor

1968 yılında ise, kayıp kıtanın yeri ile ilgili olduğu sanılan bazı arkeolojik kanıtlar elde edildi. Burası, Atlantik'te hiç umulmadık bir yerdi: Bahama Adaları. Yapılan araştırmalarda, denizaltında birbirleriyle kusursuz bir şekilde birleştirilmiş sayısız taş parçası bulundu. Bunların Atlantis'in kalıntıları olduğu görüşü, hemen herkes tarafından benimsendi.

Yine de kanıt yok

Sonunda, bu eski gizem çözülmüş müydü? Atlantis bulunmuş muydu? Tüm basın, özellikle Amerikan basını ortaya çıkarılan bilgi ve kanıtları benimsedi. Oysa yüzyıllar boyu süren araştırmalara, tartışmalara ve yapılan yatırımlara rağmen bu konuda pek elle tutulur bilgi yok! Denilebilir ki, Atlantis'in varlığı hâlâ kanıtlanamadı. Öte yandan, var olmadığı da kanıtlanmadı!

Fakat kanıt bulunmaması aksi kanıt

olmasından çok farklıdır. Tarih, efsanevi kent ve uygarlıklarla doludur. Arkeoloji zamanla bunların gerçekliğini bulup ortaya çıkarabiliyor.

Tıpkı **Layard**'ın Ninova'yı, **Schliemann**'ın Truva'yı ve **Evans**'ın da Minos uygarlığını ortaya çıkarması gibi. Bu kentlerdeki uygarlıklara da bir zamanlar efsanevi ve hayali gözüyle bakılıyordu.

Üç yaklaşım

Eğer Atlantis bulunursa, belki de insanın kökeni ile ilgili yapılagelen büyük araştırmalar çözümlenecektir. Bu konu zamanla, düşüncelerde üç yönlü bir ayrıma yol açtı. Bunlar "akılcılar", "gizemciler" (okültistler) ve "aşırıcı bilim adamları" olarak adlandırılabilirler.

Kanıt istiyorlar

Akılcılara göre, Atlantis'in bir zamanlar var olduğunun kanıtlanması için bilimsel ölçülere uygun veriler gerekli. Aşırıcılar da böyle düşünüyorlar. Ama kanıt olarak neyi kabul edecekleri konusunda farklı görüşleri var. Ayrıca, kanıtın neyi belirleyeceği konusunda da anlaşamıyorlar.

Medyumluk yoluyla Atlantis'e ilişkin çeşitli bilgiler edindiğini belirten Rudolf Steiner (sağda).

Truva kenti, güzel Helen'in kaçırılmasıyla kuşatıldı ve yağma edildi. Homeros'un ünlü yapıtında Truva'nın sadece bir öykü olduğuna inanıldı. Oysa Heinrich Schliemann'ın 1870'ten 1890 yılına kadar sürdürdüğü kazılar ile, Türkiye'nin batısında yer alan Truva kentinin gerçekliği kanıtlandı. Atlantis efsanesinin ardında da gerçek bir uygarlık mı var? (altta).

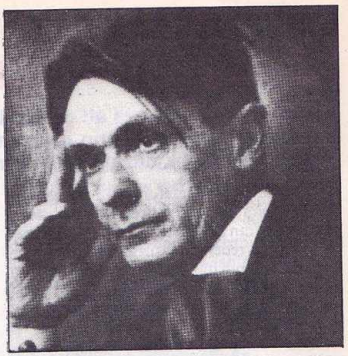

Gizemcilerin görüşü

Gizemciler ise içgüdüyle, esinlenmeyle veya öbür dünya ile kurdukları iletişimle, Atlantis'in var olduğunu bildiklerini belirtiyorlar. Onlara göre Atlantis bizimkinden önce var olan bir uygarlıktı. Atlantisliler doğaüstü güçlere sahiptiler. Bu doğaüstü güçlerin arkasında da eski ve gizli bilgelik vardı. Bu gizemlere, Stonehenge'de, Mısır piramitlerinde ve dünyanın birçok yerindeki eski yerleşim merkezinde de rastlanıyor.

Tarih bilgileri sarsılacak

Gizemcilere göre, eğer Atlantis bulunursa, o zaman geleneksel bilgilerin dayandığı tüm varsayımların yanlış olduğu ortaya çıkacak! Tarih ise altüst olacak! Çünkü yazılı bilgilerimize göre uygarlık ilk kez 10.000 yıl önce Mezopotamya'da başladı. Oysa gizemciler, insanoğlunun düşünüldüğü gibi yeryüzündeki ilk uygar ırk olmadığı görüşündeler.

Gizemcilerin diğer bir görüşüne göre de, yeryüzündeki açıklanamayan çoğu olayların kökeni bu kayıp uygarlıklara kadar uzanır. Atlantis, Lemurya ve Mu, zaman ve evren içinde yer alan kozmik bir evrim planının uyumlu birer parçasıdır. Buna göre Atlantis'in bulunması bu kozmik görüşün kanıtlanmasına öncülük edecek!

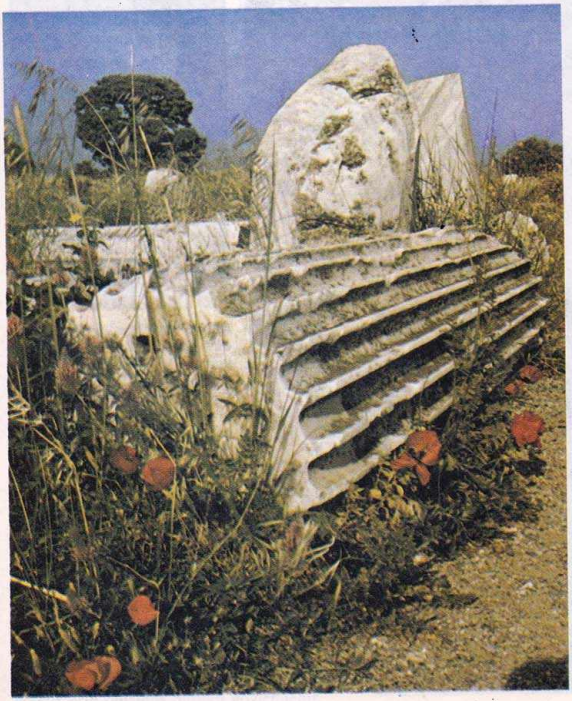

Daha fazla bilgi için:
Atlantis - *Bilim Araştırma Merkezi*, 1983.
Atlantis'in Esrarı - *Charles Berlitz*, Milliyet Yayınları, 1976.
Evrende En Büyük Sır - *Ara Avedisyon* - Sümer Yayınları.
Atlantis Sorunu - *Ruh ve Madde Dergisi*, sayı 161.

Varlığını ilk insanlar bile biliyordu

Dünyayı saran ley hatları

Avrupa'da ilk insanlara ait dev dikili taşları birleştiren hatlar sadece eski yolların kalıntıları mı? Yoksa ilk insanın teknolojik düzeyi bizim sandığımızdan çok mu ileriydi?

İNGİLTERE'DE Herefordshire bölgesinde yaşayan bira üreticisi **Alfred Watkins,** 1921 yılının Haziran ayında bir gün Blackwardine' da kırları seyrederken şaşırtıcı bir görüntüyle karşılaştı. Kendi ifadesiyle, atalarının hafızası zihnini istila etmişti. Avucunun içi gibi bildiği bu kırlık bölgede birdenbire yeni bir düzen belirmişti.

Düz hatlardan oluşan karmaşık ağ, höyükleri, tepeleri, eski kiliseleri ve kavşakları birleştiriyordu. Tüm dağların tepeleri sanki bir peri zinciri gibi dolaşıyor; yamaçlardan, bayırlardan, doruklardan kısacası her bir yükseltiden geçiyordu.

Kimseye söylemiyor

Yaşadığı küçük kasabadaki itibarının sarsılmasından korkan Watkins, önce buluşundan kimseye söz etmedi. Cetvelleri haritaları alıp, kendisine görünen olayı destekleyecek kanıtlar bulmak için çalışmaya başladı. Çalışmaları sırasında haritaların üstünden geçirdiği hatların hep aynı tip yerlerden geçtiğini gördü. Bunların hepsi çok eskiden kalma ve insan için belirli önemler taşıyan yerlerdi.

Ley hattı deniyor

Bu hatlara "Ley hattı" adını da Watkins verdi. Başkaları bunlara skemb hatları, geomantik koridor ya da sadece hat diyor. Ancak, adına ne derlerse desinler, bu hatların varlığına inananlar bunları belirleyen temel işaretler konusunda aynı görüşü paylaşıyorlar.

Taş çemberleri

İngiltere'de yaklaşık 900 tane olan taş çem-

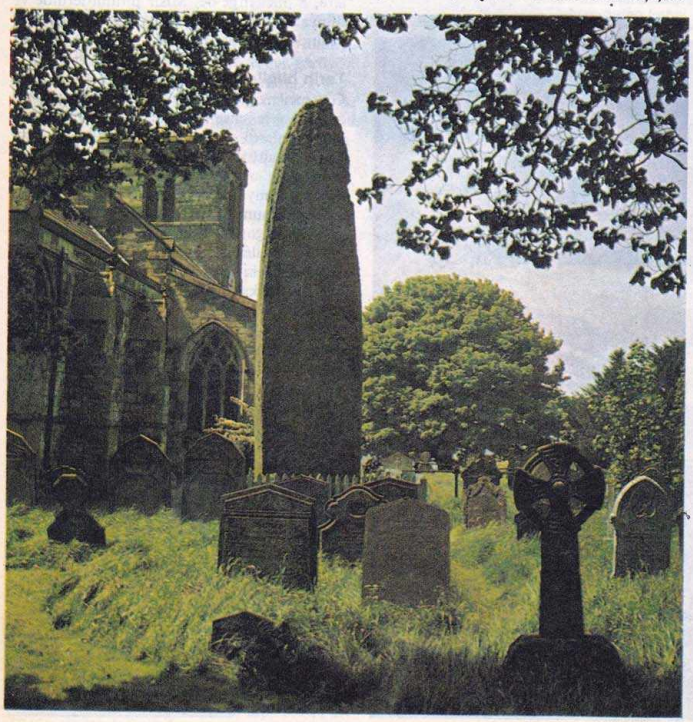

Alfred Watkins. İngiltere' deki sayısız dev dikili taşların belli hatlar üstünde bulunduğunu keşfeden Herefordshire'lı bira üreticisi. Bu yerlerin çoğunun adları "ley", "lay", "lee", "lea" ya da "leigh" diye bittiğinden bunları birleştiren hatlara "ley hattı" adını verdi (üstte).

Humberside yakınlarındaki bir kilise bahçesinde bulunan Rudstone dikili taşı. Boyu 7.70 metre olan bu taş, İngiltere'nin en yüksek dikili taşıdır (solda).

Tarih öncesi insanın yaptığı tümsek mezarlar önemli ley işaretleri olarak kabul edilir. Bunları doğal tümseklerden ayırmak zordur. Çoğu 50 cm'den daha yüksek değildir. Çiftçiler ekip biçtikleri tarlalarda bu tümseklere dokunmazlar (solda).

İngiltere'deki uzun mezarların çoğu Cilalı Taş Devri'ne ait çok eski kalıntılardır. Bunlar çoğunlukla asimetriktirler. Bir uç diğerinden daha yüksektir. İngiltere'deki en yaygın tümsek mezarlar yuvarlak türde olanlardır. Genellikle, Dorset yöresinde olduğu gibi, gruplar halinde bulunurlar (altta).

berleri önemli işaretlerdendir. Taş sıraları da öyle. Dartmoor'un ortasından geçen 3 kilometre uzunluğundaki bir taş sırası, bir taş çemberle Green Hill'deki tarih öncesi kurganını birleştiriyor. Öteki dikili taşların da ley işaretleri olma ihtimali var.

Fakat bunlar askeri haritalarda gösterilmiyor. Humberside yakınlarında bir kilisenin bahçesinde yükselen 7,5 metre boyundaki Rudstone dikili taşı ile North Yorkshire yakınlarındaki şeytan okları gibi işaretleri görmemek mümkün değil. Ama daha küçük ve bulunması güç olan başka taşlar da var. Bunlar bazen çalıların içinde saklı duruyor ya da bir kilisenin bahçesinde haç olarak bulunuyor.

Başka ley işaretleri

Diğer ley işaretleri arasında kurganlar, mezar tümsekleri, tarih öncesi yerleşme alanları ve höyükler bulunur. Bunların en eskileri Cilalı-taş Devri'nden kalan uzun mezarlardır. Bunlar 100-150 metre boyunda 30 metre eninde toprak ya da kireç tepeciklerdir.

Genellikle bir uçları ötekinden daha yüksek olduğu için kolaylıkla seçilebilirler. Yuvarlak mezarlar en çok bulunan türdür. İngiltere'de bunlardan 20.000 kadar vardır. Bunlar bazen bir küme şeklinde bir arada, bazen de tek başına bulunurlar.

Yuvarlak hendekler de ley işaretleri arasında sayılır. Çünkü bunlar çoğunlukla mezar tümseklerinin çevresindeki çukurlardan oluşmuştur. Kare şeklindeki hendekler daha yeni tarihlerde oluştuğundan, "güvenilir" ley işaretleri sayılmazlar. Bazen leylerin üstünde gölcüklerin oluşmuş olduğu gözlemlenir.

Bu durum su yüzeyine çarparak yansıyan ışıktan anlaşılır. Gölcükler ve sığ sular genelde önemli işaretler olarak kabul edilmezler; ama leylerin varlığını kanıtlayan noktalardan sayılırlar.

Eski şatoların altında

Ley hatları üstünde sık sık şatolara rastlanır. Bunların çoğu daha eski yapıların bulunduğu yerlerde inşa edilmiştir. Örneğin şatolar genellikle tepelerin üstüne kurulmuştur. Bunun nedeni savunma açısından çevreye hâkim bir görüş uzaklığına sahip olmalarıdır. Bu tepeler ise çoğunlukla tarih öncesinden kalan bir höyük ya da mezar tümseği olduğundan şato dolaylı olarak bir ley işareti olur.

Putperestlikten Hıristiyanlığa

Kiliselerin de eski putperestlerden kalma türbelerin bulunduğu yerlerde kurulduğuna dair pek çok kanıt var. Çünkü Hıristiyanlık türbe ve tapınaklara ilişmemiş, bunun yerine onları putperest kuyularının şifalı etkisini de içine alan kutsal suyla kutsayarak kiliseye dönüştürmüştü. Böylelikle o bölgelerde yaşayan yerel halk kolaylıkla Hıristiyanlığa alışmış oluyordu. Bu düşünceye göre, pek çok kilise-

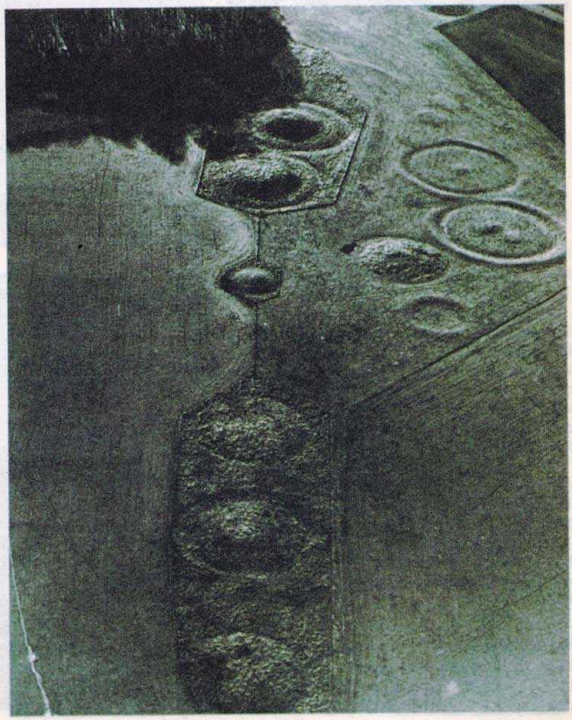

nin insan tarafından yapılmış tümsek ya da tepeler üstüne kurulmuş olmasının nedeni budur.

Hep kutsal yerlerde

Tipik bir ley hattının kilit niteliği taşıyan özellikleri vardır. İngiltere'de Dorset'te Warmwell'le Winterbourne arasındaki 13 kilometrelik hatta yedi işaret bulunur. Bunlardan ikisi kilise, üçü mezar tümsekleridir.

Dorset'teki bir başka ley, Bridport'taki bir kutsal kuyudan, Mangerton ve Hackhtorn tepelerinin dorukları üstünden geçerek Toller Down'daki dikili taş grubuna ulaşır.

Hat, Corscombe'daki bir kiliseyle, Saksonlardan kalma bir yerleşim merkezinin de üzerinden geçerek, üstünde XIII. yüzyıldan kalma yapıların bulunduğu bir adadaki hendeğin yanından teğet geçer. Daha sonra bir manastır çiftliğinden ve bir Roma kalıntısından geçerek 1,5 kilometre ilerde Halstock kilisesine ulaşır.

Bu kilise, İ.Ö. 847 yılındaki kayıtlarda mevcuttur. Adı "kutsal yer" anlamına gelir. Kuzeye doğru yaklaşık 3 kilometrelik aralarla Sutton Bingham ve Barwick kiliseleri yer alır. Yeo nehrini geçen ley hattı, bir hendek ve eski bir kiliseden geçtikten sonra, Cary Şatosu'nun hemen kuzeyindeki Ansford kilisesinde biter.

Karşı çıkılıyor

Elde bulunan kanıtlara rağmen bazı kişiler, bu hatların varlığına inanmıyorlar. İstatistikçiler İngiltere kadar küçük ve yoğun nüfuslu bir adada herhangi yönde çizilecek bir doğru çizginin pek çok kalıntı, kuyu, mezar üstünden geçmesinin doğal olduğunu söyleyerek leylerin gerçekliğini kabul etmediler.

Matematikçiler, ley hatlarının bir tesadüften ibaret olduğunu kanıtlamak için formüller hazırlayıp bunları bilgisayarla sınadılar. İstatistikçilerin ileri sürdükleri aslında kendi aleyhlerine oldu. Yaptıkları analizler her biri 50 kilometreden fazla olmayan aralarla sıralı 6 işaretli bir ley hattında şans ihtimalinin 200'de 1 olduğunu gösterdi. 7 işaretli bir ley hattı için şans oranı ise 1000'de birdi.

Tarihi kalıntıların bulunduğu yerlerde

John Michell'in "Ülkenin Ucundaki Eski Taşlar" adlı kitabında verdiği örnekleri kontrol etmek için tamamen farklı ve ayrıntılı bir bilgisayar analizi hazırlandı. Michell, Cornwall'de 53 ayrı tarihi kalıntının bulunduğu alanı incelemişti. Michell, bu alanlar arasında tam bir kesinlikle 22 ley hattı saptadı. Bir işaretten bakınca öteki işareti görmek mümkündü.

Hatların uzunluğu 10 kilometreye kadar varıyordu. Bilgisayar analizi sonunda Michell'in bulduğu hatlardan yalnız ikisinin doğru olmadığı anlaşıldı. Üstelik sonradan ilginç bir gelişme oldu. Michell'in göremediği 29 yeni hat daha bulundu.

Arkeologlar da karşı

İngiltere'deki eski tarihi kalıntı alanlarını birleştiren ley hatları sisteminin bir anlamı olduğuna saçmalık gözüyle bakan bir başka grup da, profesyonel arkeologlardır. Bunlar ley kavramına ilgisiz kalmanın ötesinde düşmanca davranıyorlar. Antiquity adlı arkeoloji dergisinin yönetmeni **Glyn Daniels**, ley araştırmalarının yer aldığı aylık dergi **The Ley Hunter**'ın ilanlarını basmayı reddetti.

Bir kutsal kuyu. Kutsal kuyular ley hatlarının başlangıcı olabiliyor (üstte).

Dev bir toprak dairenin ortasında yer alan bir kilise yıkıntısı. Kiliseler dev dikilitaşların bulunduğu yerlerde inşa edildiğinden ley işareti sayılıyorlar (altta).

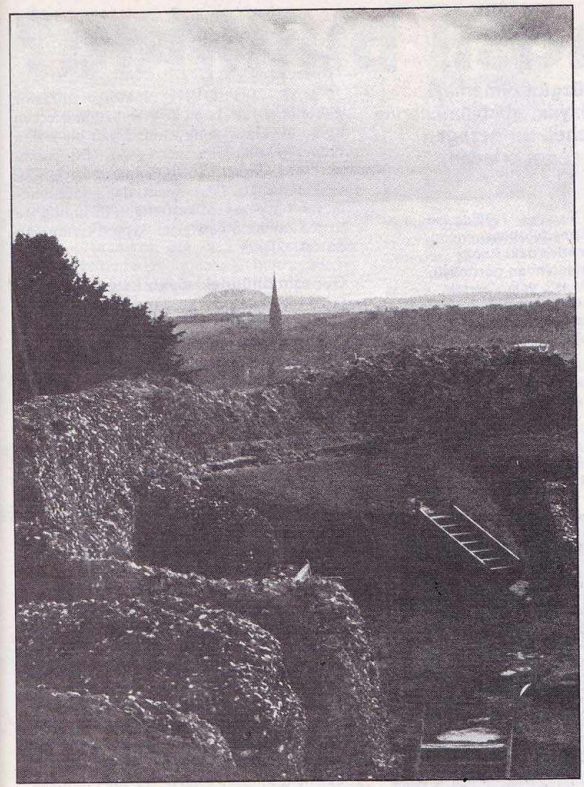

Demir Çağı'ndan kalma bir kale. Stonehenge'den geçen ley hattı üstündeki işaretlerden biri (üstte).

Arkeologların ley hatları sorununa tepkisi, dünyanın yuvarlak olduğunu ilk kez söyleyen cesur insanlara karşı dünyanın düz olduğuna inananların gösterdiği tepkiden farklı değildir.

Eşkenar bir üçgen

Ancak, 20. yüzyılın başında Greenwich Rasathanesi Müdürü Sir **Norman Lockyer,** merkezi Stonehenge olan önemli bir ley hattı buldu. Sir Lockyer aynı zamanda ünlü bir bilgindi. Lockyer, Stonehenge'den geçen hattın bulunduğu ana eksenin (yaz ortası gündoğumunun açısı) Grovely Şatosu'nun bulunduğu Cilalıtaş Devri'ne ait tarihi kalıntılarla bağlantılandığını buldu. İki nokta arasındaki uzaklık 10 kilometreydi.

Lockyer daha sonra Salisbury'deki ilk katedralin inşa edildiği bir başka tarih öncesi tümseğinin de Stonehenge'den tam 10 kilometre uzakta olduğunu buldu. Bu tümsekle Grovely Şatosu arasındaki uzaklık da aynıydı. Üç nokta, tesadüfen ortaya çıkması olanaksız olan, mükemmel bir eşkenar üçgen oluşturuyordu. Bu kırlarda oturan Cilalıtaş Devri insanının işaretlere ve rakamlara büyük bir tutkuyla bağlı olduğunun ilk belirtisiydi.

Daha sonra yapılan araştırmalar hattın üçgenden daha ötelere de uzandığını ortaya çıkardı.

Akıl almaz mühendislik becerisi

Arkeologları şaşkına çeviren bir başka buluş, 1967 yılında Oxford Üniversitesi Mühendislik Bölümü emekli profesörlerinden **Alexander Thom**'un yaptığı araştırmalarla ortaya çıktı. Thom, İngiltere ve Fransa'da 600'den fazla dev taşı inceledi. Sonunda tarih öncesi insanının bu taşları müthiş bir mühendislik becerisiyle, astronomik hatlar üstüne diktiği yargısına vardı. Thom bunlara özgü 83 cm'lik bir ölçüyü de buldu.

Avrupa'nın tarihi sarsılıyor

Bu buluşlar pek çok insanın fikirlerini yeniden gözden geçirmelerine neden oldu. Ünlü Arkeolog Profesör **Atkinson** şöyle yazıyordu:

"Arkeolog olmayanların Prof. Thom'un buluşlarının arkeologlar için ne kadar rahatsız edici olduğunu anlamaları gerek! Çünkü bu buluşlar, Avrupa'nın tarih öncesi dönemine ait bilgileri altüst ediyor.

Bu bilgilere dayanarak tasarlanan modelin de önemi azalıyor. Sonuçta, Avrupa'nın kuzeydoğu uçlarında yaşayan barbarların Mısır ya da Mezopotomyalılar kadar matematik bilgisi ve uygulamasına sahip olduklarını kabul etmek gerekiyor."

Profesör Thom'un titiz araştırmaları ilk insanların bu anıtların önceden tasarlayarak ve ince bir kesinlikle diktiklerini kuşkuya yer bırakmayacak derecede ortaya koydu. Ama bu ilham kaynağı nereden geliyordu?..

Ley hatlarının yaydığı gizemli enerji. Sayfa 560'da.

Güneş sisteminde yeni bir gezegen

Vulkan nasıl bulundu?

Merkür gezegeninin yörüngesinin düzgün olmaması gerçeğinin ardında yatan ne? 19. yüzyılın gökbilimcilerine göre bunun nedeni kayıp bir gezegendi. Bu gezegen Güneş ile Merkür arasındaydı. Ama sonra ortadan kayboldu...

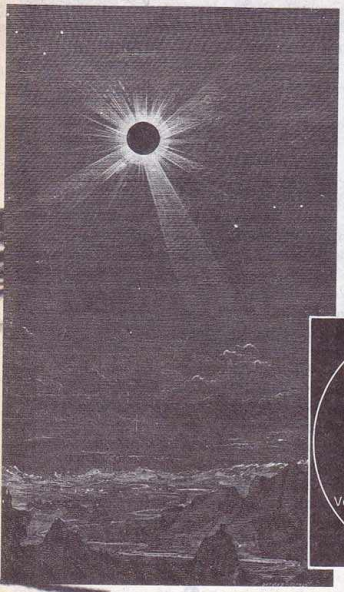

28 Temmuz 1878'de tam Güneş tutulmasının Amerika'daki Rocky Dağları'ndan görünüşü. Güneş'e yakın parlak cisimlerden birinin Vulkan gezegeni olduğu saptandı (solda).

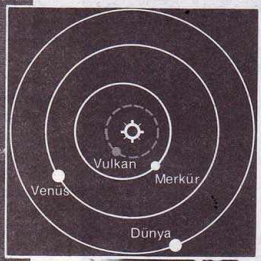

Vulkan'ın, 19. yüzyıl gökbilimcileri tarafından hesaplanan yeri (altta).

Ünlü ressam Velazquez'in, "Vulkan'ın Demirci Dükkânı" adlı tablosu, (altta solda).

26 MART 1859 GÜNÜ amatör bir Fransız gökbilimci, teleskopu ile gökyüzünü izlerken ilginç bir olaya tanık oldu. Siyah bir nokta Güneş'in önünden geçiyordu. Bu nokta yavaşça geçip sonunda bir kenarda kayboldu. Gökbilimci **Dr. Lescarbault**, daha önce bilinmeyen bir gezegeni keşfettiğini düşündü. Bu teorisi zamanın ileri gelen kişileri tarafından da desteklendi.

Güneşin önündeki siyah leke

Dr. Lescarbault'un gördüğü siyah leke, çok çabuk hareket ediyordu. Bu nedenle de Güneş'in dönüşü sırasında izlenebilecek bir Güneş lekesi olamazdı. Bu mutlaka Güneş ile Dünya arasında hareket eden bir gezegen olmalıydı. Bu gezegen Merkür veya Venüs değildi. Bu siyah nokta ise Güneş'in çevresinde Merkür'den daha hızlı dönüyordu. Aynı zamanda yörüngesi daha kısaydı. Dr. Lescarbault'un Güneş'e Merkür'den daha yakın olduğunu keşfettiği bu yeni dünya çok sıcak olmalıydı. Güneşin ısısı içinde herhalde pişiyordu. Bu gezegene Romalıların Ateş Tanrısı'ndan esinlenilerek Vulkan adı verildi.

Daha önce de tahmin ediliyordu

Bu, hiç beklenmedik bir keşif değildi. Tanınmış Fransız gökbilimcilerinden olan **Urbain Leverrier** (1811-1877) 20 yıl önce böyle bir gezegenin varlığından kuşku duymuştu. Leverrier, birtakım teorik hesaplamalara dayanarak böyle düşünüyordu. Leverrier, her gezegenin çekim gücünün, Güneş'in çevresinde dönen diğer gezegenlerin yörüngeleri üzerindeki çekim etkilerini inceledi.

Merkür'ün değişen yörüngesi

İncelemelerine en içteki gezegenden başladı. Merkür'de şaşırtıcı bir hata buldu. Tüm diğer gezegenlerin yörüngeleri gibi Merkür'ün

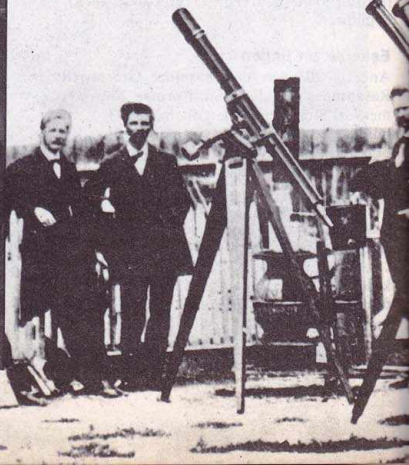

yörüngesi de elips biçimindeydi. Oysa diğer gezegenler Merkür'ü etkiledikçe, bu elips yörüngenin uzun ekseni, Güneş'in çevresinde yer değiştiriyordu. Bu, yörüngenin kendisinin hareket etmesi demekti.

Leverrier, Merkür'ün yörüngesinin uzun ekseninin hareketinin ne kadar olması gerektiğini hesapladı. Bu, gerçek harekete oranla biraz daha yavaş olmalıydı. Bu koşullarda Leverrier, Venüs'ün kitlesine ilişkin bilgilerin doğru olmadığı sonucuna vardı. Eğer öyleyse, Merkür'ün yer çekiminin doğru olarak hesaplanması mümkün değildi. Leverrier'in diğer bir teorisi de bu çekimi artıran bilinmeyen bir başka gezegen bulunmasıydı.

Neptün'ün keşfine benziyor

Leverrier, Merkür'ü bir kenara bırakıp Uranüs'ün yörüngesinde aynı tür garipliklerı araştırmaya başladı. Uranüs, o zamanlar Güneş'ten en uzak gezegen olarak biliniyordu. Leverrier'nin yaptığı hesaplar Neptün'ün keşfedilmesini sağladı. Gerçekten de Uranüs'ün yörüngesindeki garipliklere Neptün neden oluyordu.

Gece olduğu için görülemiyor

Leverrier, Vulkan'ın 1860 Mart veya Nisan ayında bir kez daha aynı şekilde Güneş'in önünden geçeceğini hesapladı. Gökbilimciler bu iki ay süresince gözlemlerini sıklaştırdılar. Oysa hiçbir şey görülmedi. Bunun üzerine Leverrier, Vulkan'ın beklenilen geçişini yapmış olabileceği sonucuna vardı. Güneş görülemediği için Vulkan da görülmemişti.

Vulkan ne zaman görülebilir?

Vulkan'ı gözlemleme ve bu hataları düzeltmenin en iyi yolu kuşkusuz Güneş'in önünden geçeceği belirsiz zamanı beklemek değildi. Tam bir Güneş tutulması sırasında Güneş'in yüzü Ay tarafından kapatılır. Bu

Vulkan'ın varlığını tahmin eden gökbilimci Urbain Leverrier (üstte).

Merkür'ün Güneş çevresindeki yörüngesi. Merkür, mavi okla gösterilen yönde yörüngesini değiştiriyor (altta).

29 Temmuz 1878'deki Güneş tutulmasını gözlemleyenler. Profesör James C. Watson (soldan dördüncü), Güneş'in yakınında gördüğü ışık kaynağının Vulkan gezegeni olduğunu açıkladı (en altta).

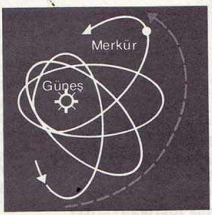

sırada Güneş'in parlaklığı o denli azalır ki, gökyüzü kararır. Güneş'e yakın yıldızlar rahatlıkla görülür. Aynı zamanda Merkür ve Venüs gezegenleri de görülebilir. Eğer Vulkan teorileri doğruysa, o zaman bir Güneş tutulması sırasında Vulkan'ın parlak bir nokta şeklinde görülmesi gerekir. Ayrıca Vulkan, Güneş'e Merkür ve Venüs'ten daha yakın olmalıdır.

Amerika'dan izleniyor

29 Temmuz 1878'deki Güneş tutulması Amerika'dan izlenebildi. İşte bu sırada deneyimli iki gökbilimci, gerçekten de Güneş'in yakınlarında beklenmedik bir yıldız gördü. Ann Arbor Gözlemevi'nin müdürü olan Profesör **James C. Watson**, Güneş'in 2,5 derece güneybatısında bir yıldız saptadı.

Sayısız kuyrukluyıldız keşfetmiş olan amatör gökbilimci **Lewis Smith** ise Güneş'in 3 derece güneybatısında iki yıldız olduğunu saptadı. (1 derece, Güneş'in Dünya'dan görülen çapının 2 katı olarak tanımlanır.) Bu yıldızlardan birini Theta Cancri, diğerini ise Vulkan olarak tanımladı.

Ailenin yeni üyesi

Prof. Watson, Vulkan'ı bir teleskopla izlemişti. Gözlemleri sırasında sadece ışıktan oluşan bir nokta olmadığını fark etti. Yıldızlar sadece bir nokta gibi görünür. Oysa Vulkan kesinlikle bir disk biçimindeydi. Yani küçük bir gezegen görünümündeydi. Bu sonuçlarla durum çözümlenmişti.

Vulkan'ın yanan dünyası Güneş sistemi gezegenlerinin arasına katılmaya hazırdı. Artık gezegenler **"Merkür, Venüs, Dünya..."** diye değil, **"Vulkan, Merkür, Venüs, Dünya..."** diye sayılacaktı.

Einstein'ın genel rölativite teorisi ile Vulkan teorisi arasında bir ilişki var mı? Sayfa 557'de.

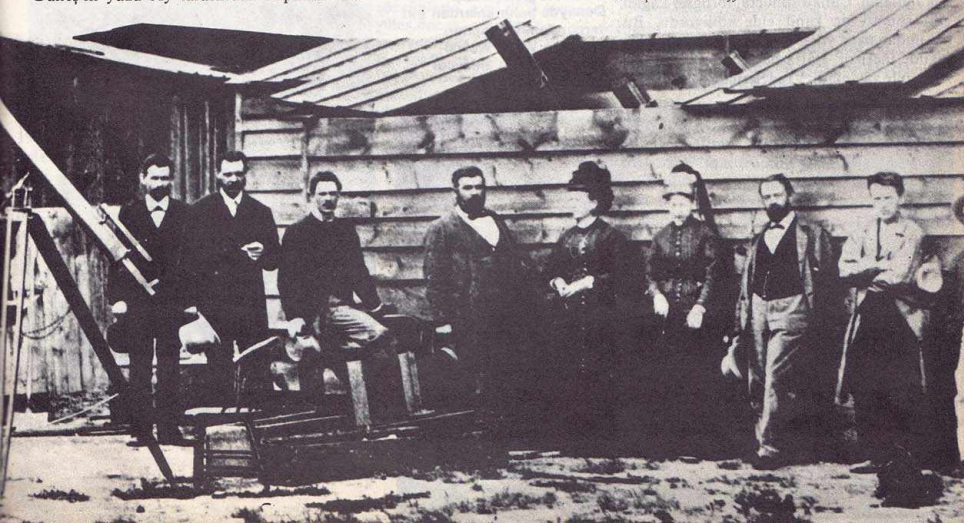

İnsanın içinden geçenler artık görülecek

Düşüncenin fotoğrafı çekildi

Düşünce fotoğrafçılığı, parapsikolojinin en ilginç alanlarından biri. Ted Serious adında bir Amerikalı, düşüncelerini bu yolla fotoğraf filmine aktarmayı başarabiliyor.

TED SERIOUS, bir otel odasında sandalyede oturuyordu. Elinde bir polaroid fotoğraf makinesi vardı. Objektifi kendine doğru çevirmişti. Bir süre gözleri kapalı olarak durdu. Derken, makinenin flaşı patladı. Odada bulunan araştırmacı Dr. **Jule Eisenbud,** hiç zaman kaybetmeden makineyi Serious'tan aldı. Birkaç saniye sonra, makinenin arkasından fotoğraf kâğıdı çıktı. Sonuç inanılmazdı. Fotoğrafta, Ted Serious'ın yüzü yerine bir bina görülüyordu.

Ted Serious'ın oluşturduğu renkli düşünce fotoğraflarından biri. Serious bu deneyde, Denver'daki Hilton Oteli'nin bir görüntüsünü oluşturmak istiyordu. Fakat ortaya Chicago Hilton'un görüntüsü çıktı (sağda).

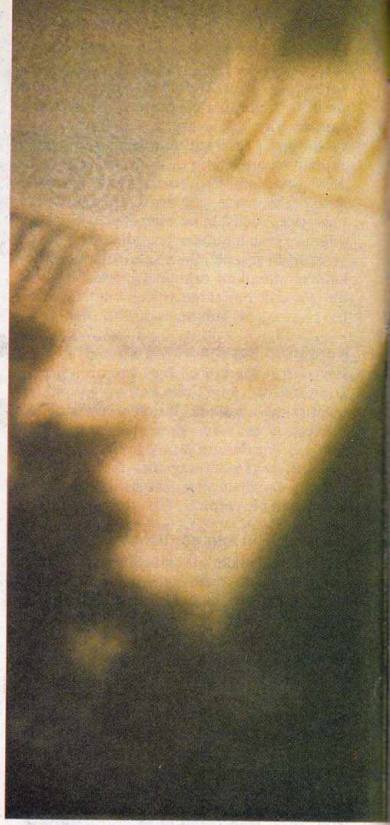

Olağanüstü bir teknik

Ted Serious, Chicago'daki bir otelde kat hizmetçisi olarak çalışıyor. Sigara tiryakisidir. Sık sık içki kullanır. Fakat, dünyada eşine az rastlanır çok özel bir yeteneği var. Serious bu yeteneğinden ötürü, bir unvan kullanıyor: **Düşünce fotoğrafçısı.**

Dr. Jule Eisenbud, Colorado Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde psikiyatri doçentliği yapıyor. Öte yandan parapsikoloji araştırmalarıyla da tanınıyor. Dr. Eisenbud, Serious'taki bu normalötesi yeteneği fark edince onunla çok ilgilendi. Çünkü sonuçta, fotoğraf kâğıdı gibi somut bir kanıt elde ediliyordu. Bu bakımdan uzun yıllar Ted Serious'ı yoğun bir şekilde inceledi. Hatta bu konuya ilişkin bir kitap bile yayınladı: **"Ted Serious'ın Dünyası"**

Serious'ın Dr. Jule Eisenbud ile yaptığı deneylerde oluşturduğu, kimliği saptanabilen tek bina fotoğrafı (altta). Deneyde bulunanlardan biri tarafından, bu yapının Chicago Water Kulesi olduğu hemen anlaşıldı (altta sağda).

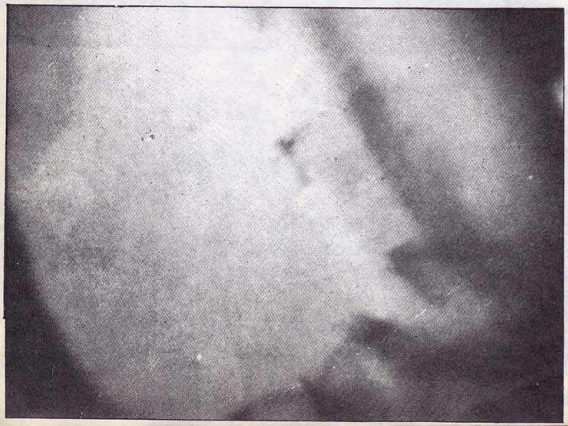

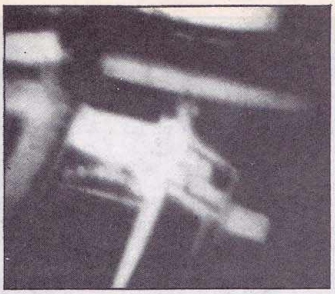

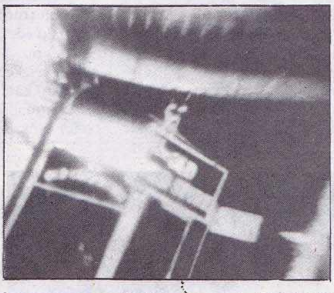

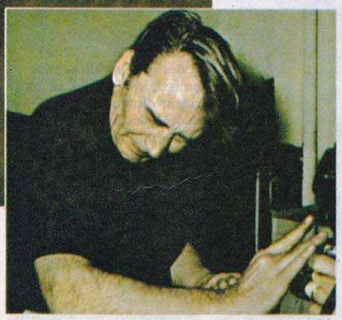

Ted Serious'ın (solda) 1965'te yapılan deneylerde oluşturduğu bir dükkânın tabelası ile ilgili fotoğraflardan ikisi. O yıllarda bu dükkânın adı "Old Wells Fargo Express Office" idi. Fakat fotoğraflardan birinde "The Old Gold Store" sözcükleri görülüyordu. Yapılan araştırmada bu sözcüklerin, aynı dükkânın yıllar önceki adı olduğu saptandı. Bir başka fotoğrafta da (en üstte) "Old" yerine "Wld" sözcüğü görülüyordu. Serious'ın bu tür bir yanlışlığı neden yaptığı pek anlaşılamadı (üstte).

Önceleri önemsenmiyor

1964 Nisan'ında Ted Serious, Chicago'da Dr. Jule Eisenbud ile tanıştığında oldukça içkiliydi. Dr. Eisenbud, düşüncelerinin fotoğrafını çektiğini iddia eden bu adamı o zamanlar pek önemsememişti. Serious'ın iddialarını sarhoş zırvası olarak nitelendiriyordu.

Aslında Dr. Eisenbud düşünce fotoğrafçılığı ile ilgili, daha önce de birtakım bilgiler edinmişti. Fakat elde edilen görüntülerin film hatası olabileceği görüşü çok yaygındı. Dolayısıyla Dr. Eisenbud da dahil çoğu kişi, bu konuda ciddi bir araştırma yapmaya bile gerek görmüyordu.

Şahtekârlıkla suçlanıyor

Ted Serious gerçekten düşüncelerini fotoğraf kâğıdı üzerine yansıtabilir mi? Çoğu araştırmacı bu fotoğrafları kuşkuyla karşılıyor. Hatta daha da ileri gidip, Serious'ı açıkça şahtekârlıkla suçlayanlar bile var. Fakat bu kişiler kendilerinden o kadar eminler ki, herhangi bir inceleme yapmaya gerek duymuyorlar...

Aslında Ted Serious'ı bu şekilde eleştiren kişilerin iddialarını dayandırdıkları belirli bir nokta var. O da şu: Ted Serious, ilk ürettiği düşünce fotoğraflarında, bu işi gerçekleştirmek için sadece makinenin objektifine bakarak konsantre olmakla yetiniyordu.

Esrarengiz bir cisim kullanıyor

Fakat sonraları bir cisim kullanmaya başladı. Serious'a göre bu cismin niteliği öyle pek önemli değil. Bunun, daha çok kendine şans getirdiğine inanıyor. Nitekim, kimi zaman küçük plastikten bir silindir, bazen de bir kâğıt parçası kullanıyor.

Serious bu tür cisimleri, düşündüğü şeyden başka bir şeyin görüntüye girmesini engellemek amacıyla kullandığını da belirtiyor. Sözgelimi konsantrasyon sırasında parmaklarını hafifçe, makineye değdiriyor. Böylelikle, kullandığı cisim objektifi örtüyor. Dolayısıyla parmakları da fotoğrafta çıkmamış oluyor.

Cismin içinde ne var?

Fakat çoğu kişi, burada bir art amaç arıyor. Onlara göre Serious'ın kullandığı bu cismin işlevi başka. İddiaya göre Serious silindirin içerisine bir mikrofilm ya da slayt yerleştiriyor. Böylece o görüntüler ortaya çıkıyor.

Bu tür iddia sahiplerinden iki kişi, **Charles Reynolds** ve **David Eisendrath,** bu amaçla bir aygıt geliştirdiler. Aygıtın içine yerleştirilen bir slayt aracılığıyla tıpkı Ted Serious gibi bir düşünce fotoğrafı elde ettiklerini ileri sürdüler.

DARKMALT

İddialar çürütülüyor

Fakat Dr. Eisenbud ve onun gibi düşünen diğer araştırmacılar hiç de aynı görüşte değiller. Çünkü bu kişiler zaten Serious'ı bir düşünce fotoğrafı oluştururken yeterince denetliyorlar. Dolayısıyla herhangi bir şahtekârlık ihtimalinin kesinlikle olamayacağını belirtiyorlar. Bu durumda Serious'ın, kullandığı cismin içerisinde mikrofilm, slayt ya da benzeri bir nesne yerleştirmesi pek mümkün görünmüyor.

Serious cismi saklamıyor

Tüm bunlara ek olarak, Ted Serious kullandığı bu cismi araştırmacılardan saklamıyor. Deneycilere cismi ellerine alıp inceleme olanağı veriyor. Yapılan incelemelerde cismin içerisinde, iddia edildiği gibi bir mekanizmaya da hiç rastlanmadı.

Genellikle deneyler sırasında kısa kollu gömlek giyiyor. Bu durumda, kollarının içine herhangi bir diğer cisim saklaması da söz

Düşünce enerjidir

Düşünce fotoğrafçılığı olanaksız gibi göründüğü için sürekli tartışılan bir konu oldu. Bu konuda ilk ciddi çalışma ve araştırmaları Japon bilim adamı Profesör **Tomokichi Fukurai** yaptı. Prof. Fukurai, 1910'da insan düşüncesinin, gümüş tozuna emdirilmiş duyarlı bir fotoğraf kâğıdını etkileyebileceğini keşfettiği zaman buna "düşünce grafiği" adını verdi. Sonraları "Nengraph" sözcüğü kullanıldı. Nen, Budistçede bir şeyler oluşturabilecek güce sahip ruh ya da cevher demektir.

Düşünce fotoğrafçılığı, insan zihninden yayılan düşünce dalgalarının, duyarlı bir fotoğraf kâğıdına aktarılmasıdır. İnsan zihninin, tıpkı telepatide olduğu gibi, belirli bir konsantrasyon ile çeşitli yoğunluklardaki düşünce ya da görüntü yayınında bulunduğu biliniyor. Telepatide iki bilinç arasında olan bu iletişim, düşünce fotoğrafçılığında bilinç ile fotoğraf kâğıdı arasında söz konusu olmaktadır. Özellikle zihinde canlandırılan, tasarlanan şekiller, fotoğraf kâğıtları üzerinde sanki maddeselmiş gibi somut iz bırakırlar.

Bazı ruhçular, (Örneğin Türkiye Metapsişik Tetkikler ve İlmi Araştırmalar Derneği Başkanı **Ergün Arıkdal**), düşünce fotoğrafçılığının işlevini şöyle açıklıyorlar: Bir insanın sinir merkezlerinden parmak uçlarına kadar uzanan sinirlerdeki akışkan enerjiler ruhun imajlarını taşırlar. Maddeler üzerinde tezahürlerini gösterirler. Aynı şekilde evreni dolduran maddeler de imajları taşıyarak, imajinasyon ürünlerini objektif değerler halinde sonuçlandırırlar.

Bir deneğin kendiliğinden ya da telkinle oluşturduğu imaj önce kozmik maddeye etki eder, kendini orada gerçekleştirir. Sonra bu kozmik madde, bir maddi ortamda kendini gerçekleştirir. İmajın fotoğraf kâğıdı üzerinde yaptığı etki ise, kozmik maddeyi, yani astral maddeyi kullanan ruhsal güçten doğmaktadır.

konusu değil. Üstelik yapılan birçok deneyde de, bu cismi ve fotoğraf makinesini, Ted Serious değil de araştırmacı kendi ellerinde tuttu.

"Sahtekârlığa rastlamadık"

Amerika'nın en önde gelen psişik araştırmacılarından Dr. **J. G. Pratt** ve Dr. **Ian Stevenson,** Ted Serious ile birçok deney yaptılar. İzlenimlerini şöyle belirtiyorlar: *"Bizler, Ted ile birlikte yaklaşık 800 deney yaptık. Bu deneylerin hiçbirinde, dikkatle izlediğimiz halde herhangi bir sahtekârlığa rastlamadık. Deneyden önce ya da sonra, kullandığı cismi hiçbir şekilde kurcalamadığını bizzat gözlerimizle gördük."*

Anlamlı yanlışlar

1965 Mayıs'ında yapılan bir başka deneyde çok ilginç bir olay gözlemlendi. Serious o çalışmada 11 tane fotoğraf oluşturdu. Fotoğrafların tümünde bir dükkân tabelası göze çarpıyordu. Özellikle iki tanesinde, tabeladaki büyük harfli bir yazı açıkça okunuyordu: "The Old Gold Store".

Yapılan araştırmalarla söz konusu dükkânın Colorado şehir merkezinde turistik eşyalar satan bir yer olduğu saptandı. Fakat işin ilginç yanı dükkânın adı "Old Wells Fargo Express Office" idi.

Serious'ın düşünce fotoğrafındaki, The Old Gold Store ise aynı dükkânın yıllar önceki adıydı. Dr. Eisenbud bu bilgiyi dükkânın şimdiki sahiplerinden edinmişti. Israrla aramasına rağmen, dükkânın ilk günlerini gösteren, dolayısıyla eski tabelanın yer aldığı bir fotoğraf bulamadı. Bu tür bir yanlışlığın nedenini ise anlamak mümkün olmadı.

Nedeni anlaşılamıyor

Fotoğrafların birinde bir diğer garip yanlışlık daha vardı. Bu bir harf yanlışlığı idi, "O"

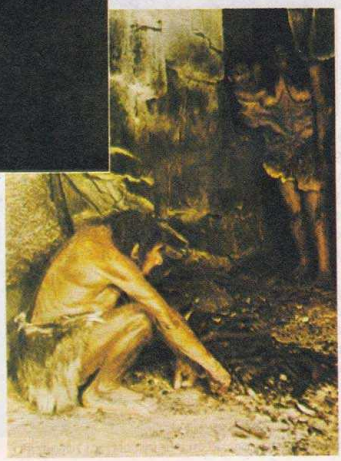

Chicago Ulusal Tarih Müzesi'nde bir görünüm: Neanderthal ailesi (altta). Ted Serious'tan dünyanın geçmiş dönemlerine ait bir fotoğraf oluşturması istendiğinde, bu çömelmiş Neanderthal adamın görüntüsünü oluşturdu (solda).

harfi yerine "W" harfi görülüyordu. Yazı şöyleydi: "The Wld Gold Store". Dr. Eisenbud bu "Wld" sözcüğünün, dükkânın yeni adının içinde yer alan "Wells Fargo" ile karıştırıldığını düşünüyor. Fakat Serious'ın neden böyle bir hata yaptığı konusunda bir fikri yok!

Ted Serious, buna benzer bir yanlışlığı başka bir zamanda yine yaptı. Bu kez oluşturduğu düşünce fotoğrafı ise resmi kuruluş ile ilgiliydi. Kuruluşun adı, "Royal Canadian Mounted Police" idi. Serious'ın fotoğrafında bu sözcüklerin bir bölümü görülüyordu. Fakat Canadian sözcüğü "Cainadain" şeklinde çıkmıştı.

Mikrofilm kullanmak olanaksız

Eğer gerçekten iddia edildiği gibi, bu işte herhangi bir hile varsa, bu kadarı da olmaz. Çünkü kasıtlı olarak bir mikrofilm ya da slayt üzerinde oynayarak bu tür harf yanlışlıkları yapmak, Ted Serious gibi sıradan birinin kesinlikle başaramayacağı bir iştir.

Binlerce yıllık görüntüler

Özellikle, "Ted Wld Gold Store" olayı gerek Dr. Eisenbud'ın, gerekse diğer araştırmacıların çok ilgisini çekti. Demek ki, Serious geçmişle ilgili düşünce fotoğrafları oluşturabiliyordu. Bu düşünceden hareketle Ted Serious'ın dünyanın ilk zamanlarına ait bazı görüntüler oluşturabileceği düşünüldü. Bu amaçla, Dr. Eisenbud, Denver'daki Ulusal Tarih Müzesi'nde bir deney yapmaya karar verdi.

Deney, 27 Mayıs 1967'de Müze'nin neolitik ve paleolitik tarih bölümünde yapıldı. Bu bölümde, insanların o dönemlerdeki yaşamlarını simgeleyen yapay sahneler vardı. Herkes, Serious'ın binlerce yıl öncesine ilişkin özgün görüntüler oluşturacağını tahmin ediyordu.

Nitekim, beklenilen gerçekleşti de. Düşünce fotoğraflarından birinde, ateş yakmaya çalışan bir mağara adamı görülüyordu. Bu şekilde birçok fotoğraf elde edildi. İçlerinde en ilginç olanı yere çömelmiş durumda bir insan idi. Fakat izleyicilerin arasında bulunan Colorado Koleji antropoloji profesörlerinden **Marie Wormington** bu sahneyi hemen tanıdığını belirtti. Bu görüntünün aynısı Chicago'daki Ulusal Tarih Müzesi'nde vardı.

Ted Serious'ın oluşturduğu bir başka düşünce fotoğrafı (üstte solda). Bu fotoğrafın resmi bir kuruluşa ait olduğu saptandı. Fakat Serious'ın fotoğrafında önemli bir yanlışlık vardı. "Canadian" sözcüğünün, düşünce fotoğrafında "Cainadain" olduğu görülüyor (üstte).

Uzman fotoğrafçılar inceliyor

Tüm bunlardan sonra Serious'ın sahte fotoğraflar oluşturduğu düşünülebilir mi? Düşünce fotoğrafçılığı, parapsikoloji biliminde oldukça yeni bir alan. Bu konuda elde edilen bulgular, yani fotoğraflar yoğun bir şekilde inceleniyor. Özellikle Serious'ın fotoğrafları, laboratuvarlarda gelişmiş çağdaş tekniklerle çeşitli açılardan değerlendiriliyor.

Hile yok

Fotoğrafları inceleyen profesyonel fotoğrafçılar ve diğer uzmanlar, bu normalötesi görüntülerin herhangi bir hile ile oluşturulmasının kesinlikle mümkün olamayacağını belirtiyorlar.

Gizem çözülecek mi?

Düşünce fotoğrafçılığının işlevi, bu konuda birtakım teoriler öne sürülmekle birlikte, tam olarak açıklanabilmiş değil. Gizem çözüldüğünde, kuşkusuz insanın bilinmeyen dünyasının en önemli yanlarından biri de açıklığa kavuşturulmuş olacak!

Daha fazla bilgi için:

Parapsikoloji, *Bilim Araştırma Merkezi*, Yay., 1985.
Teoman Alper: *Bilinçte Devrim*, Hürriyet Yay., 1978.
Jule Eisenbund: *The World of Ted Serious*, Jonathan Cape, 1968.
Edgar Mitchell: *Psychic Exploration*, Pragon, 1979.

Kuranı Kerim'in derinliklerine yolculuk

Son yıllarda Kuranı Kerim'e bilim yönünden bakılıyor. İslamiyetin kutsal kitabında, gökbilim, botanik, zooloji, biyoloji ve Dünya'nın doğal yapısıyla ilgili ayetler ortaya çıkarılıyor. Arkadaşımız Ata Nirun, bu konuda yapılan araştırmaları inceledi.

Kuranı Kerim birçok konuda olduğu gibi, evrenin gizemine de ışık tutuyor. Galaksilerin dengeleri ve aralarındaki ölçülü uzaklıklar, Allah'ın emrindeki kozmik güçler tarafından sağlanıyor (üstte).

KURANI KERİM, yüzyıllardan beri, pek çok konunun ilham kaynağı oldu. Dünyadaki binlerce kitaplıkta, Kuranı Kerim'le ilgili sayısız eser bulunuyor. Tefsir, hadis, fıkıh, Kuran Kerim'e doğrudan bağlı bilim dallarıdır. Ayrıca, Kuranı Kerim felsefe, mantık, gramer, şiir ve roman konularında sayısız esere yön vermiş ve etkilemiştir. Binlerce bilim adamı, on dört yüzyıldan bu yana, sanki bir denize dalar gibi Kuran'ın derinliklerini arıyorlar. Fakat şurası biliniyor ki, henüz bu denizin dibine ulaşılamadı. Hatta bu benzetme Kuranı Kerim'in içinde de yer alır:

"Rabbimin kelimelerini yazmak için denizler mürekkep olsa, Rabbimin kelimeleri tükenmeden, denizler tükenir. Denizlere destek olsun diye bir mislini daha getirsek, yine yetmez."

Eski sözcüklerle yeni bir sistem

Kuranı Kerim'de kullanılan Arapça sözcüklerin hemen hepsi İslam öncesi dönemde de kullanılıyordu. Bu sözcükler, vahiyden sonra kullanılmaya başlanınca, ortaya yepyeni bir durum çıktı.

Aslında, sözcükler 7. yüzyıldan beri kullanılıyordu. Ama anlamları değişikti. İslamiyetle, özellikle Kuran'la birlikte, aynı sözcükler kullanıldığı halde, yepyeni bir sistem ortaya çıktı. Bu sistemin içinde sanki olmayan yoktu!

Uzayda olanlar

"Gökleri, gördüğünüz gibi, direksiz yükselten, sonra arşa hükmeden... Allah'tır." (Ra'd Suresi - Ayet: 2)

"Buyruğu olmaksızın yere düşmemesi için göğü O'nun tuttuğunu görmez misiniz?" (Hacc Suresi - Ayet: 65).

Bu iki ayet, evrendeki düzeni işaret ediyor. Bilindiği gibi, gökcisimlerinin, yani gezegenlerin, yıldızların ve galaksilerin birbirlerine olan uzaklıkları ve büyüklükleri orantılıdır. Uzaklık çekim güçlerini etkiler. Gökcisimleri, birbirlerine yakın oldukları ölçüde çekim dengesi sağlarlar. Bu dengede olabilecek en küçük bir değişiklik, çarpışmalara ve evrensel facialara neden olabilir. Yani, gök kütleleri aralarında maddi destekler olmadan O'nun (Allah'ın) emrindeki kozmik güçler tarafından dengede tutulurlar.

Evrenin genişlemesi

"Göğü gücümüzle biz kurduk: Biz onu genişletici kudrete sahibiyiz." (Zâriyat Suresi - Ayet: 47).

Bu ayet, evrenin genişlediği teorisi ile ilgilidir. Temel varoluş kuralı, uzaklıktır. Astrofizikte evrenin yaratılışındaki temel kavram budur. Dağılan parçacıklar kuramı, bir diğer görüştür. Sabit bir sonsuz enerji noktasından, dairesel kuşaklar halinde dağılmalar ve genişlemeler oluşmaktadır. Sonuçta, evren sürekli olarak genişlemektedir.

Modern astrofizik, bu genleşmenin başlangıç anının on milyar ışık yılı önceolduğunu kabul ediyor. Bu ölçü, madde evreninin yarıçapıdır. Son araştırmalarda, radyo-teleskoplar bu genleşme hızının, ışık hızına yakın bir hızla sürdüğü düşüncesini kuvvetlendiriyor. Böylelikle sürekli bir yaratılış oluşuyor. İslam

düşünürü **Muhiddin Arabi, "Füsus'ül Hikem"** adlı eserinde Allah'ın devamlı var ediş sıfatının (Hallak sıfatı) aralıksız sürdüğünü anlatır.

İnsanın uzaya çıkması

"Ey cin ve insan toplulukları: Göklerin ve yerin çevresini aşmaya gücünüz yetiyorsa geçin; ama Allah'ın verdiği bir güç olmaksızın geçemezsiniz." (Rahmân Suresi - Ayet: 33).

Fransız yazar-araştırmacı, Prof. Dr. **Maurice Bucaille**'ye göre, bu ayet mistik bir anlam taşımıyor. Allah görünmez varlıklar olan cinlere ve insanlara hitap ediyor. Geçip, başka âlemlere gidilebileceği, ama bunu yapacak insanların ve cinlerin, Allah'ın verdiği bir güce muhtaç oldukları anlatılıyor.

Bu güç nedir? Günümüz uzay teknolojisinde kullanılan yakıtların sağladığı güç mü? Gelecekte bulunacak yeni bir enerji kaynağından sağlanacak güç mü? Yoksa, insanın kendinde, özünde var olan bir güç mü? Herhalde çağın gelişme hızına göre, bu sorunun cevabı bulunacak.

"Onlara gökten bir kapı açsak da, oradan çıkmaya koyulsalar, 'Gözlerimiz döndü, biz herhalde büyülendik' derler." (Hicr Suresi - Ayet: 14-15).

Bu ayet iki ayrı anlamda yorumlanıyor. İlki madde ötesi âlemle ilgili. Bilinmeyen boyutların kapısı açılırsa, insanoğlunun görecekleri, hiç de alışılan cinsten olaylar olmayacak. Bir diğer yorum ise, uzaya çıkan insanoğlunun, gördüğü güzelliğin karşısında duyduğu hayranlıktır. Astronotlar, simsiyah uzay boşluğunun üzerinde, milyonlarca ışıl ışıl yıldızdan, mavi bir bilye gibi duran Dünya'dan ve gümüşi renkli Ay'dan, çoğu zaman büyüleyici bir görünüm olarak söz ettiler.

Zooloji ve botanik

"Sizin için gökyüzünden su indiren O'dur: Biz o su ile türlü türlü, çift çift bitkiler yetiştirdik." (Tâ-Hâ Suresi - Ayet: 53).

"Her türlü üründen çift çift yetiştiren, gündüzü geceyle bürüyen de odur." (Râ'd Suresi - Ayet: 3).

Bütün bu ayetlerle anlatılanların ortak özelliği şu: Üremenin ve çoğalmanın erkeklik ve dişilik özelliklerine bağlı yasalarla oluştuğu, Kuran'ın meydana getirildiği dönemde (7. yüzyıl) bilinmiyordu. Bu yüzden bu ayetler bazı yorumcular tarafından zooloji, botanik ve biyoloji bilimlerinin temeli olarak kabul edildiler.

"Yerin yetiştirdiklerinden, kendilerinden ve daha bilmediklerinden çift çift yaratan Allah münezzehtir." (Yâ-Sin Suresi - Ayet: 36).

Hz. Muhammed'in çağında henüz insanların bilmedikleri şeylerin neler oldukları hakkında çeşitli görüşler düşünülebilir. Günümüzde de gerek canlı âleminde, gerek cansız âlemde, öte yandan hem makro, hem mikro sistemlerde ikili yapıların veya ikili fonksiyonların varlığı belirlenmiştir. Ama, önemli olan, bilimsel yaklaşımla, bu tür Kuran yorumunun arasında görülen uyumdur.

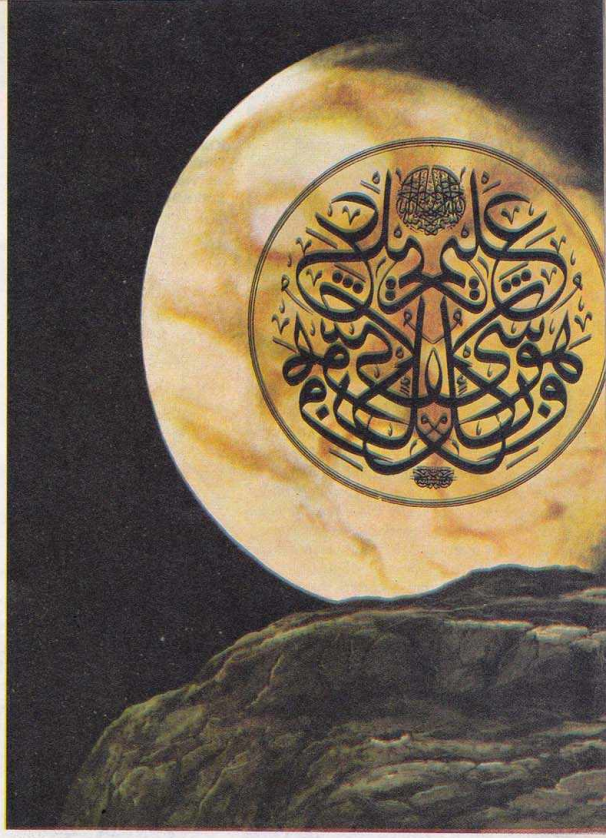

Evrenin sonsuz gizemini insanoğlu çözebilecek mi? Kuranı Kerim, insanların ve cinlerin ancak, Allah'ın vereceği bir güçle evrene açılabileceklerini anlatıyor.

Kuran ve beslenme

"Balarısının karnından, insanlara şifa olan çeşitli renklerde bal çıkar." (Nahl Suresi - Ayet: 68-69).

Kuran'da insanlara tedavi amacıyla önerilen, en önemli ve tek ayet budur. Balın, besin olarak sayısız faydaları bulunduğu artık inkâr edilmez bir gerçek oldu. Arı, Kuran'da adı geçen üç hayvandan biridir.

"Hayvanlarda da size ibretler vardır. Bağırsaklarındakiler ile kan arasından, içenlere halis ve içimi kolay süt içiririz." (Nahl Suresi - Ayet: 66).

Yorumcular bu sureyi çok ilginç buluyorlar. Bucaille'ye göre, modern fizyologlar için bu tefsir ya da çeviri yetersiz ve uygunsuzdur. Ama, 1973 yılında Kahire İslami Yüksek İşler Meclisi tarafından yayınlanan El-Muntahab

Balarısı, Kuran'da adı geçen üç hayvandan biri. Balın insanlara olan yararları anlatılıyor (solda).

Kuran'dan iki önemli ayet, "İnsan çalıştığı kadar bulur" ve "Her şeyin başı Allah korkusudur" (altta).

tefsirinde anlam başkadır. Üstelik çağdaş fizyolojiye uygundur. Bu kitaptaki tefsir şöyle:

"Onların bedenlerinin içinde bulunan ve bağırsak muhteviyatıyla kan arasındaki birleşmeden çıkan ve onu içenler için içimi kolay olan saf bir sütü, biz size içecek olarak veriyoruz."

Bu tefsir uygundur. Çünkü, besin maddeleri bağırsaklarda kimyasal dönüşüm sonucunda, genel dolaşıma geçerler. Bu geçiş, ya lenf damarlarıyla doğrudan doğruya, ya karaciğer aracılığıyla dolaylı olarak kana geçerek oluşur. Bu bilgiler, Kuran döneminde bilinmiyordu. En azından, kan dolaşımını Kuran' dan bin yıl sonra, İngiliz bilim adamı **Harvey** buldu.

Kuran'da seksoloji

Kuran'ın doğru yaşam kurallarının nasıl olması gerektiğini ayrıntılarla belirttiğini söylemiştik. İnsanın, yaşamın her ortamında ve her türünde nasıl davranacağını, Kuranı Kerim'in birçok yerinde görürüz. Cinsel yaşam da, bunlardan biridir.

"O, erkek ve kadının beli ile göğüsleri arasından atılagelen bir sudan yaratmıştır." (Tarık Suresi - Ayet: 6-7).

Aynı ayetin çevirisi üzerinde çeşitli görüşler olduğu görülüyor. Beyrut Tıp Fakültesi'nden Prof. Dr. **A. K. Giraud**'un çeviri ve tefsiri daha farklı:

"İnsan atılan bir sudan (meniden) yaratıldı. Bu su erkeğin ve kadının cinsel bölgelerinin birleşimi sonucunda çıkar."

Giraud'un çevirisinde dayandığı nokta, bu ayette geçen iki Arapça sözcüktür. "Sulb", erkeğin, "terâib" ise kadının cinsel bölgeleri anlamına gelir. Her iki görüşte de, cinsel yaşamın en önemli fonksiyonu özellikle vurgulanıyor. Ayrıca Kuran'da kadınların korunmalarına da özen gösterilmiştir.

"Aybaşı halindeyken kadınlardan el çekin, temizleninceye kadar yaklaşmayın, sonra Allah'ın buyurduğu yoldan yaklaşın." (Bakara Suresi - Ayet: 222).

Burada uyarıcı bir ayetle karşılaşıyoruz. Öncelikle kadınların en hassas oldukları dönemde, cinsel ilişkiden uzak tutulmaları istenirken, hem ruh sağlıkları, hem de hijyenik yönden korunuyorlar. Bu dönem geçtikten sonra da, ilişki için kadına nasıl yaklaşacağı erkeğe belirtilmiştir. Yani, cinsel ilişki için yaratılan yolun kullanılması gerekiyor.

Kuranı Kerim'in bilimsel yönü hadislerde

Kuranı Kerim'de belirtmeye çalıştığımız, bu tür ayetlerin sayısı çok daha fazla. Bazı görüşlere göre, Kuranı Kerim sadece bir ahlak ve ibadet kitabıdır. Bu pek doğru olmasa gerek! Çünkü, Hz. Muhammed'in hadislerinde bu tür bilimsel yaklaşımlar çok daha fazla dikkat çekiyor. Peygamber, hadisleriyle, Kuran arasında büyük bir bağlantı olmasını düşünmek, yanlış olmayacak!

Kuran'la bilimlerin ilişkisini ele almanın sonu yok! Zaten bir yoruma göre ortaya çıkmış ve çıkacak olan bütün bilimler Kuran'da yer alıyor. İnsana onları bulup çıkarmak kalıyor.

İnsan mutluluğu için

Kuran'ın içeriği incelendiğinde, onda iman, ibadet, davranış, bilim ve ahlak gibi çeşitli konularda ortaya konmuş emirlerin, yasakların ve öğütlerin bulunduğu görülür. Bunların yanı sıra, astronomik, fiziksel gerçekler ve insan anatomisiyle ilgili konulara işaret edilir.

Ama, Kuran'ın ana gayesi, insanların hidayete ulaşmaları ve doğru yolu bulmalarıdır. Allah'ın hoşnutsuzluğunu kazanmış olarak yaşamlarını sürdürmeleri, mutlu olmaları ve böylece ebedi yaşama ak alınla gitmeleri istenir. Bütün emirler, yasaklar ve öğütler aynı gayeye yöneliktir. Yer verilen bilimsel gerçekler, insana kendini tanıtmak, kendini buldurmak, düşündürmek ve gerçeği buldurmak içindir.

Kuran üç şeyin işbirliği ile okunur. Ağız, akıl ve kalp. Ağzın görevi, ağır ağır ve doğru olarak harfleri çıkarmaktır. Akıl, manayı düşünüp anlamak görevindedir. Kalp ise, bu manalardan gereken dersleri ve tesirleri almalıdır. Bir başka anlatımla, ağız okuyacak, akıl çevirip anlaşılır hale getirecek, kalp de kişinin o manaların gösterdiği yöne yönelmesini sağlayacaktır.

Sonuçta amaç, Kuran ayetlerinin gösterdiği yönde yaşamaya çalışmaktır. Ahlak güzelleşmelidir, Kuran aydınlığında insan mutluluğu ve Allah'ın hoşnutluğunu bulacaktır.

TAYYAR ALTIKULAÇ
Diyanet İşleri Başkanı

Garip yaratıklar Adana'da

Türkiye'de kayıtlara geçmiş ve geçmemiş uçandaire gözlemleri o kadar çok ki, bunların hepsini tek tek ele almak imkânsız! Arkadaşımız Ata Nirun Adana ve Gaziantep'te uçandaire gözlemi yapanlarla konuştu.

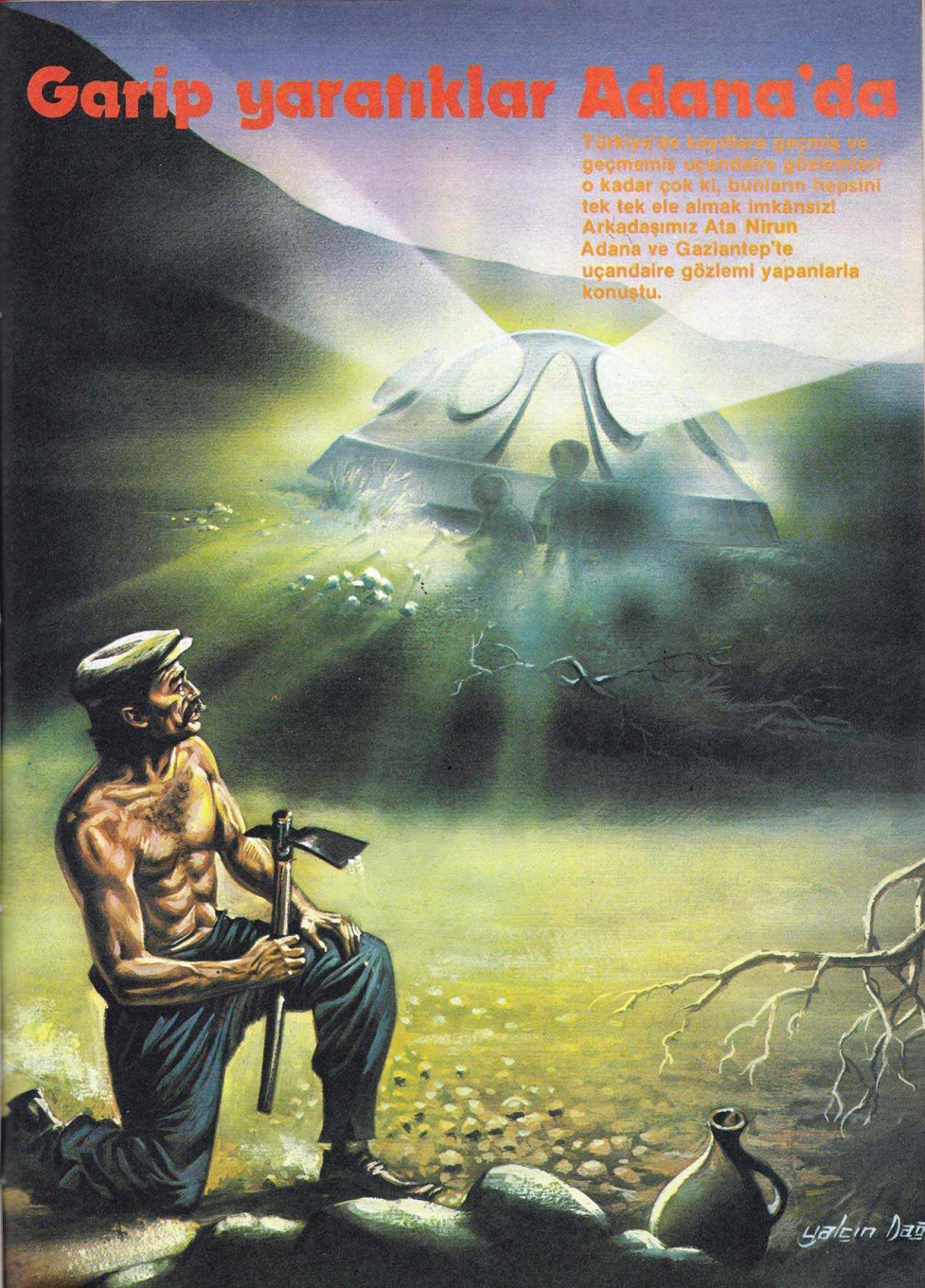

UÇANDAİRE GÖZLEMLERİ, özellikle son yirmi yıl içerisinde, yoğun bir biçimde arttı. Dünyanın birçok yerinde olduğu gibi, Türkiye'de de, garip gökcisimlerini gören bir sürü insan var. Yapılan gözlemlere göre, birtakım cisimler aniden ortaya çıkıp, aniden kayboluyorlar. Basında bu olayların çok azına yer veriliyor. Özellikle, Anadolu'nun kırsal bölgelerinde, sayılamayacak kadar çok uçandaire gözlemi anlatılıyor. Hatta, bu gözlemlerin içerisinde öyleleri var ki, yere inmiş disklerden ve uzaylılardan söz ediliyor. İşin en ilginç yanı, köylüler bu garip gökcisimlerini yadırgamıyorlar. İşte bu olaylardan bir tanesi, 1983 yılında Adana'da geçti.

Adana'nın Karlık Köyü'nde

Karlık, Adana'nın kuzeybatısında yer alan köylerden biri. **Kemal Batmaz** da bu köyün sakinlerinden. Uçandaire gözlemini yapan da o! Yalnız o birçok tanığın aksine kendisinden söz edilmesinden hoşlanmıyor. Ona göre, başından geçen olayın kutsiyeti var. Bu nedenle de herkese anlatılmamalı!

BİLİNMEYEN'in tüm ısrar ve çabalarına rağmen, resminin yayınlanmasına karşı çıktı. Kemal Batmaz, çevreden ve toplumdan çekinmiyor. Zaten yaşadığı yörede, bu olayın basında yer almasının bir önemi yok! Kemal Batmaz'a göre, önemli olan "ONLARIN" duymasıydı, duyarlarsa bir daha gelmeyebilirlerdi. Çünkü, belki de onlar meleklerdi...

Dev tencere

Olay, 1983 yılı baharında geçiyor. Bir akşamüzeri, tarlasını çapalayan Kemal Batmaz, birden akıl almaz bir durumla karşılaşıyor. Önce, ıslık sesine benzer bir ses duyuyor ve başını kaldırıp bakıyor. Yüz, yüz elli metre kadar ötesinde bulunan yamacın üzerinde, dev bir tencere duruyor.

Kemal Batmaz hiçbir tepki göstermiyor. Hayretle karşısındaki garip görüntüye bakıyor. Cismin üzerinde, daire biçiminde çıkıntılar var. Herhangi bir pencere veya kapı görünmüyor. Cisim etrafına kırmızımtırak bir ışık yayıyor. Çevresinde ise sarıdan beyaza dönen bulutumsu bir ışık alanı var. Kemal Batmaz'ın ilk anda duyduğu vınlama sesiyse, rahatsız edici bir biçimde kuvvetlenmeye başlıyor ve giderek rüzgâr uğultusuna benziyor.

Tencereden adamlar çıkıyor

Kemal Batmaz, hiçbir harekette bulunmadan cismi seyretmeye devam ediyor. İlk anlarda bu cismin devlete ait bir uçan araç olduğunu düşünüyor. Fakat böylesini televizyonda ve gazetelerde hiç görmediğini de aklından geçiriyor. Tam bunları düşünürken cismin arka tarafından iki kişi ortaya çıkıyor. Cisimden yayılan çok güçlü ışık, Kemal'in onları net görmesini engelliyor. Çıkan yaratıklar insan biçimindeler ve görünümleri belirsiz.

1983 Eylül'ünde İstanbul'da, Selimpaşa'da çekilen bir tanımlanamayan cisim fotoğrafı (üstte). 1983 yılında Cizre'de Emin İmrağ (altta) gökte parlak cisimler gördü. Cisimlerin biri yere düştü. Cisim bir balondu ve üzerinde çeşitli işaretler, yazılar vardı. Ama dil yabancıydı. Sonra, balonlar patladı.

Cisim yok oluyor

Aracın yanından ayrılmayan insan görüntüleri, yere eğilip kalkarak birtakım hareketler yapıyorlar. Kemal'e hiç aldırmıyorlar. Biri, diğerine eliyle uzakta bir yeri gösteriyor ve sonra dönüp cismin arka tarafında kayboluyor.

Diğeriyse, yine yere eğilip, bir şey alıyor ve sonra arkadaşının ardından cismin arka tarafına gidip, gözden kayboluyor. Derken, cismin ışığı gittikçe daha çok artıyor. Kemal gözlerini kapamak zorunda kalıyor. Uğultunun azaldığını duyunca, tekrar gözlerini açıyor. Garip cismin yok olduğunu görüyor.

Kemal Batmaz'ın tavrı

Tüm olay süresince, Kemal Batmaz hiçbir harekette bulunmuyor. Cismin ortaya çıkıp kaybolması, Kemal'e göre bir sigara içimi kadar sürmüş. İlk andan, kaybolduncaya kadar yaptığı iki hareket var. Sesi duyuyor, başını kaldırıp bakıyor, cismin ışığı artınca gözlerini kapıyor. *Sanki, donup kalmış gibi ama daha* da ilginci olay sırasında, Kemal'in hiçbir şey hissetmemesi. Korkmuyor, meraklanmıyor.

Üstelik olay bittikten sonra, gidip cismin durmuş olduğu yere dahi bakmıyor. Son derece duygusuz bir şekilde, çapasını eline alıp tekrar işine devam ediyor. Bu garip olayı, alışılmadık bir olgunlukla kabulleniyor. Ancak, birkaç gün sonra, başından geçeni bazı arkadaşlarına anlatıyor. Tabii, kimse önemsemiyor. Kemal'in uçandaire olaylarından ise, hiç haberi yok! Böyle bir konuyu tasavvur dahi edemiyor. Sonraki günlerde olayı, mistik bir kılıfa büründürüyor ve anlatılmaması gerektiğine inanıyor. Sonuçta şöyle diyor:

"Bir zamanlar bir hocadan duymuştum, insan rüyasında çok ulu kişileri görürmüş ama kimseye anlatmamak gerekiyormuş. Ben de, herhalde böyle bir rüya gördüm. Herkes bilmeli, size anlattım ama benden söz etmeyin,

sonra günah olur."

Psikolojik yönden Kemal Batmaz'ın ruhsal yapısı sağlıklı. Başından geçen olayı, yaşadığı bölgenin gerçeğine uygun bir biçimde kabullenmiş. Yaşam görüşü zedelenmemiş ve yaşama kuralları herhangi bir değişime uğramamış. En önemlisi, kendisinde bir ayrıcalık görmemesi, yani bir seçilmişliğe inanmaması. *"Rastlantı sonucu ben oradaydım"*, deyip geçiyor.

Gaziantep'teki gözlem

Kemal Batmaz olayına benzer bir olay, 1984 yılında Gaziantep'te bir pidecinin başından geçti. Kentin Yeşilova Mahallesi'nde, bir fırının sahibi olan **Metin Turan**, olayı şöyle anlatıyor:

"Olay, Haziran ayının on üçünde oldu. Ramazan ayıydı, pidecilik yaptığım için, geceleri uyumuyorduk. O gece fuara gitmiştik, saat 22.00 sularında fırına döndük. Gece yarısı pide yoğurmaya başlayacağımız için, arkadaşlara gidip biraz parkta oturalım, dedim. Parka gittik ve bir banka oturduk, sohbet ediyorduk. Birden bankın arka tarafındaki çalıların içinden bir ses duyduk. Merak edip kalktık ve sesin duyulduğu yere doğru gittik.

İnanılacak gibi değil ama, elli metre kadar ötemizde, boyları en fazla 30 cm olan iki garip yaratık duruyordu. Üzerlerinde metalik giysiler vardı. Aynı anda, üçümüz de, çok şiddetli bir baş ağrısı hissettik. Dayanılacak gibi değildi. Gerilemeye başladık, uzaklaştıkça ağrı azalıyordu. Yaratıklar, hızla ilerleyerek çam ağaçlarının arasında kayboldular.

Aradan 15-20 saniye geçmişti ki, onların gittiği yerden bir traktörün büyük tekerleği boyunda bir cisim, ağaçların arasından fırladı ve süzülerek göğe doğru yükselmeye başladı. Renkli, yanıp sönen ışıkları vardı. Daha da garibi, tekerleğin üzerindeki son derece aydınlık bir pencereden, o iki yaratığın baktığını gördük. Aynı olaya park bekçisi de tanıktır. Böylesine garip bir şeyle karşılaştık. Fakat sonra olayı kime anlattıysak, inandıramadık gitti."

Etkisiz hale getirmek!

Bu olayın, önceki olayla çok benzer bir yönü var. Kemal Batmaz'ı hareketsizleştiren ve duygusuz bir hale getiren etki, bu defa üç kişide birden şiddetli bir baş ağrısı başlatıyor. Amaç, aynı gibi, insanların yakına gelmemeleri.

Uçandaire uzmanı Dr. **Allen Hynek**'in teorilerine göre, üçüncü türden olan bu karşılaşmalarda, olaylar da benzer şekillerde gelişiyor. Uçandaire sahipleri, görülüyor ki, kendilerine yaklaşılmasından hoşlanmıyorlar. Uçandairelere ve uzaylı insanlara inananlara göre, bu olay karşılıklı korunma metodu.

Uçandairelerin dünya yapısı cisimler olduğunu iddia edenlere göreyse, süper devletler sırlarını korumak için böyle yapıyorlar.

Adana'da Ceyhan baraj gölü. Birçok Adanalı burada avlanırken uçandaire görmüş. Bazılarına göre uçandaireler, göle girip kayboluyorlar.

Silahlarıysa parapsikolojik güçler. Bilindiği kadarıyla, Amerikalıların ve Sovyetlerin bu alandaki çalışmaları son yıllarda çok gelişmiş durumda.

Bir bilim adamının görüşü

İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi Bölümü'nden Prof. Dr. **Abdüssamet Marşoğlu**, 28 Ocak 1982'de Niğde-Aksaray uçandaire olayları döneminde (Bkz. sayfa 39 ve 56) uçandaireler hakkında gazetelere bir açıklama yaptı:

"En basit hesaplamalarla, yüz milyar güneşin en azından yüz bin gezegeni vardır. On güneşten yalnız birinde yaşam koşulları dünyamıza benzeyebilir. Öyleyse, bu gezegenlerde zeki canlılar da var olmalıdır. Doğal olarak, bu canlıların insanlara benzemeleri gerekmez. Bir uygarlık olabilmeleri için araç ve gereç yapabilmeleri de şarttır. Bu düşünce biçimleri uçandairelerin var olduklarından yanadır.

Peki öyleyse, uygarlıkları bizim hayallerimizin çok ötesinde olan bu yaratıklar, neden aşağıya inip, bizlerle anlaşma yollarını aramıyorlar? Bizleri çok geri bulup, şöyle bir bakıp geçiyor olsalar gerek. İyi ama, sadece bir bakıp geçmek için de, bu kadar uzun bir yol aşılır mı? Ama, aklımızın ermediği o kadar çok şey var ki..."

Daha fazla bilgi için:

Türkiye UFO Raporu, *Bilim Araştırma Merkezi*, 1985
Kozmos, *Prof. Dr. Carl Sagan*, Altın Kitaplar, Ağustos 1982
The Cosmic Connection, *Carl Sagan*, Papermac Books, 1981
Ufolar, *Yeni Asya Yayınları*, Naim Öztürk, Fizik Serisi, 1983

Medyum Eileen Garrett düşen R 101 hakkındaki bilgileri nereden edindi? Zeplinin ölü pilotu gerçekten medyumla ilişkiye geçti mi? Verdiği teknik ayrıntıların doğruluk dereceleri ne kadardı? Daha önce de ele aldığımız bu kaza olayını incelemeye devam ediyoruz (Bkz. sayfa 420 ve 464).

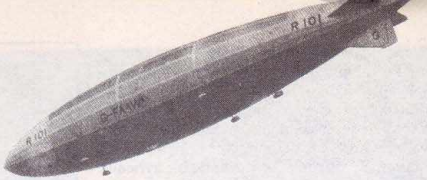

R 101 OLAYI iki nedenden ötürü çok önemliydi. İlk neden, ölü pilot **Irwin**'den alındığı öne sürülen mesajların çok etkileyici olması; ikinci neden de, bu bilginin teknik bir dille aktarılmış olmasıydı. Sonuçta öyle oldu ki, herkes bu olayla ilgilenmeye başladı. Doğru, yanlış birçok tahminler ortaya çıktı.

Mahkemenin açıklaması yetersiz

Mahkemenin resmi açıklamasına gelince, hiç de doyurucu değildi. Ruhsal celseler yoluyla elde edilen bilgilerin kanıt olarak kabul edilmesi yasalara aykırıydı. Bu yüzden fazla suya sabuna dokunmayan bir açıklama yapıldı.

Zeplinler hakkında bilgisi olan veya R 101 projesini bilen bir kimseye, Irwin'in ölümünden sonraki açıklamaları çok daha inandırıcı gelebilirdi.

Ruhsal celselerde elde edilen bilgilere önem kazandıran bir olay vardı. Bu tür olayların bir kısmında rastlanan sahtecilik şüphesini uyandıracak hemen hiçbir belirti yoktu. Olayın içindeki kişilerin dürüstlüğü aşikârdı.

Eileen Garrett'in güvenilir kişiliği R 101'in gizemini daha da karmaşık bir hale getirdi. Bayan Garrett daha önceleri pilot Hinchliffe'in ruhayla temasa geçmişti. Bu ruh onu R 101 hakkında uyarmıştı. Eileen Garrett daha sonra alevler içinde bir zeplinin görüntülerini algılamıştı (üstte).

Eileen Garrett'in şöhreti ölümüne dek lekelenmeden kaldı.

Sorular sürüyor

Seanslar sahte olmadığına göre, akla başka bir soru geliyordu. Ölü pilot Irwin'den alınan bilgiler yalnızca onun verebileceği nitelikte miydi? Diğer bir deyişle **Uvani**'nin aracılığıyla Mrs. Garrett'den alınan bilgiler Irwin'in ruhundan başka bir yolla edinilebilir miydi? Hayır, başka bir yolla bu bilgiler elde edilemez, deniyorsa, o zaman ölümden sonra hayatın varlığı kanıtlanıyordu.

Olayın kitabı yazılıyor

Mesajların ayrıntıları çok önemliydi. Bu nedenle onları tekrar incelemekte yarar var. Seanstaki ruhun gerçekten Irwin'in ruhu olduğunu kabul eden bir kitap 1979'da yayınlandı. **John G. Fuller** tarafından yazılan kitabın adı **"Ölmeyen Havacılar"**dır. Bu kitapta savunulan önemli noktalar şunlardı:

Seansta bulunanların hiçbirinin zeplinin

R 101 faciasında çıkmaz

"Yukarıdan" gelen bilgiler tartışılıyor

yapısındaki karmaşık düzeni ve onu havalandırma işini bilmesine imkân yoktu. Bu nedenle Irwin tarafından yapılan şaşırtıcı derecede özgün açıklamaları, üstelik de son derece süratle başka birinin yapabilmesi olanaksızdı. Konu, seansta bulunanlara tamamen yabancıydı. Bu nedenle bu bilgiler oradakilerin bilinçlerinden veya bilinçaltlarından kaynaklanamazdı.

Yazar Irwin'e inanıyor

Irwin'in cümlelerinden biri yalnızca teknik değil, aynı zamanda da R 101'in oluşturulmasında emeği geçmeyen bir kişinin bilemeyeceği nitelikteydi (hidrojen-karbon yakıt karışımı ile ilgili olanı). Diğer bir cümle **Achy** ile ilgiliydi (Neredeyse Achy'nin damlarına

sürtünecektik cümlesi). Bu cümle de oldukça hayret vericiydi. Achy çeşitli ticari atlas ve haritalarda arandıysa da bulunamadı. Fakat bir süre sonra, bir yerden Beauvais bölgesinin büyük ölçekli bir demiryolu haritası bulundu. (Bu harita, Irwin'in kontrol kabinindeki haritalar kadar ayrıntılıydı). Sonuçta bu haritada Achy bulundu. Achy demiryolu hattında minicik bir nokta olarak görünüyordu. Beauvais'in birkaç mil kuzeyindeydi. Bu küçücük ayrıntı eğer Irwin'den gelmediyse, kimden alınmış olabilirdi?

DARKMALT

Uzman Irwin'den yana çıktı

Londra'daki Ulusal Psişik Araştırmalar Derneği kurucusu **Harry Price,** Irwin'in söylediklerinin kayıtlarını cümle cümle bir uzmana incelettirdi. Bu uzmanın adı **Will Charlton**'du ve bu işe gönüllü olarak katılmıştı. Charlton' la birlikte bütün uzmanlar bu bilgilerin teknikliği karşısında hayrete düştüler. Irwin'den başka hiç kimseden böyle bir bilgi alınamayacağına karar verildi. Zaten bilgiler resmi rapordan çok daha inandırıcıydı ve yolculukta neler olduğunu çok iyi açıklıyordu.

Uzmana karşı çıkıyorlar

Fakat bir süre sonra ortaya yeni bir durum çıktı. Price'in bulduğu uzman Charlton'un yeterli olmadığı iddiası ortaya atıldı. Kuşkular yeniden başladı. Charlton, ruhlara inanan bir kişiydi. Ancak, zeplinler konusunda gerçek bir uzmanlığı da yoktu. R 101'in yapıldığı Cardington'daki malzeme ve yiyecek mağazalarından sorumluydu.

Fuller'in kitabının eleştirisi **Alpha Magazin** dergisinde 1980 yılında yayınlandı. Eleştiriyi yapan **Archie Jarman,** Fuller tarafından R 101 olayını en iyi bilen, yaşayan kişi olarak değerlendirilmişti. Jarman, yazısında dikkati Charlton'un yaptığı bazı değerlendirmelere çekiyordu. Charlton'u hatalı buluyordu.

Price-Coster seanslarında, Irwin **SL8** diye bir ifade kullanmıştı. Price'in bunun ne demek olduğu hakkında en küçük bir fikri dahi yoktu. Uzun bir aradan sonra Charlton cevabı buldu. SL8 bir Alman zeplinin adıydı. **SL, Shuttle Lanz**'ın ilk harfleriydi. Ancak bu cevabı bulabilmek için Charlton, Alman zeplin kayıtlarının tümüne bakmak zorunda kalmıştı.

Uzmanlar ve amatörler

Zamanla öyle oldu ki, Charlton'un etkileyiciliği ortadan kalkmaya başladı. Çünkü bir uzman, Irwin gibi bir diğer uzmanın söyleyeceği belirsiz bir deyimi bu denli aramazdı. Üstelik de SL'nin anlamı, Fuller'in dediği gibi Shuttle Lanz değil **Schütte Lanz**'dı. Schütte Lanzlar, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce zeplinlerin Almanya'daki rakipleriydi. Bunlardan biri de İngiltere'ye 1916'da yapılan bir hava saldırısında vurulmuştu ve alevler arasında yok olmuştu (R 101 kazasından yalnızca 16 yıl önce). Ancak uzman Charlton'un

Eugene Rabouille kaçak avlanırken, R 101'in Beauvais yakınlarında yere çakıldığını gördü. Birçoklarına göre sonraki rapor, avcının ilk izlenimlerine pek az şey kattı. Ruhların tanıklıklarının R 101'in çarpmasının nedenini aydınlatmaya ne kadar katkıda bulunduğu sorusu ise hâlâ zihinleri meşgul ediyor (üstte).

SL8'in ne olduğu hakkında hiç bilgisi yoktu.

Gerçek uzmanlar

Buna ilaveten, Jarman 1960'larda olayın incelemesini yaparken iki gerçek uzmanın fikrini aldı. Filo komutanı **Booth** R 100'ün Montreal uçuşundaki pilotuydu. Filo komutanı **Cave-Brown-Cave** ise R 101'in yapılışında görev alanlardandı.

Booth her ikisi adına şöyle konuştu: *"Price-Irwin seansının dokümanlarını dikkatle okudum. Alınan mesajların hiçbiri R 101'in düşme nedenini açıklamaya yardımcı değildir."* Cave-Brown-Cave de ortak görüşlerini şöyle açıkladı: *"Bay Charlton'un gözlemleri tamamıyla göz ardı edilmemelidir."*

Booth'un Villiers seansı üzerinde hükmü daha da katıydı: *"Hiçbir paragraftaki görüşe katılmıyorum. Konuşmaların hiçbir özelliği yok."*

Subaylar çılgın mıydı?

Teknik hatalar zaten yeterince kötüydü. Ancak zeplin subaylarının akıllarında olanla karşılaştırıldığında hafif kalıyordu. Güya, Cardington'dan ayrılırken bile zeplinin kötü olduğunu biliyorlardı. Ayrıca hedeflerine varma şansına sahip olmadıklarının da farkındaydılar. Ancak yine de Manş Denizi'ni geçmeyi ve Le Bourget'ye demir atmayı düşündüler. Dünyada böyle bir havagemisinin bağlanabileceği dört yer vardı. Le Bourget de bu dört yer arasında değildi.

Manş'ı geçtikten sonra, Irwin'e göre "her şeyin kaybolduğunu" biliyorlardı. Bile bile ne yaptılar? Sert bir rüzgâra karşı zeplini zorlayarak Le Bourget'ye ulaşmaya çalıştılar. Her ne pahasına olursa olsun yere inmeye çalıştılar. Bu acil bir iniş miydi? Aklı başında hiç kimse böyle bir inişi denemeye kalkmazdı. Özellikle başka bir seçenek bulunduğu halde...

Neden geriye dönmediler?

Eğer pilot ve arkadaşları gerçekten dehşete kapıldılarsa, yapılacak tek şey zeplinin yönünü geriye, Cardington'a çevirmekti. Böylece sert rüzgârı arkalarına almış olacaklar ve güven içinde ülkelerine ulaşmış olacaklardı. Aklı başında insanlar kesin ölümle bitecek ve kendileriyle birlikte düzinelerce insanı aynı kadere mahkûm edecek bir sonucu kabullenmezlerdi. Gerçekleşmesi neredeyse olanaksız bir görevi başaramadıklarını kabullenmek çok daha akıllıca olurdu.

Jarman'ın görüşleri

Bay Jarman'ın görüşüne göre Price-Coster seansına geri dönülürse, seansta oluşan pek çok şey Bayan Garrett'in bilinçaltına ve telepatik gücüne bağlanabilirdi. İlk bakışta çok çarpıcı olan Achy örneğini ele alalım. Jarman'a göre bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Jarman, Bayan Garrett'i çok iyi tanıyordu. Ünlü medyum sık sık trenle Calais-

Paris arası gidip gelirdi. Achy de bu yol üzerinde, belirgin bir istasyondu. Bayan Garrett bu ismi bu şekilde bilinçaltına yerleştirmiş olamaz mıydı? R 101'in, Achy üzerinden geçmediği çok daha muhtemel olduğundan, yapılabilecek tek mantıklı açıklama buydu.

Eileen Garrett'in havagemileri hakkında teknik ayrıntıları bilmediği aşikârdı. Ancak çarpmadan çok önce R 101 onun aklına takılmıştı. Çünkü felaketin görüntülerine ilişkin hayaller görüyordu. Kazadan 10 gün önce Sir **Sefton Bracker** ile ayrıntılı olarak endişelerini tartışmıştı.

Teknik bilgiler gazete sütunlarındaydı

Ancak Irwin tarafından verilebileceği öne sürülen teknik ayrıntılar da açıklanabilirdi. Concorde yapılırken, Concorde binası gizliliğini ne kadar koruyabildiyse, R 101 de o kadar korumuştu. İlgilenen herkes, R 101'in yapımı sırasında geçen uzun yıllar boyunca, her teknik olayı gazetelerden öğrenebilirdi.

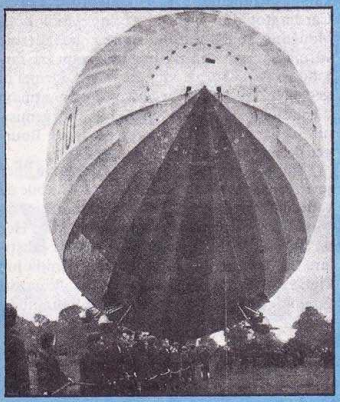

Kaza ile seans arasında geçen zaman içinde tüm gazeteler R 101 hakkında hemen her şeyi yazmışlardı. Bütün seanslarda, işlenen ana konu zeplini ağır şekilde itham etmekti. Cardington'daki hatalar da zaten önceden herkes tarafından bilinir hale gelmişti. Felaketten sonra bunlar yeniden gündeme geldi.

Telepatik yetenekler

Coster bir gazeteciydi. Bay Jarman'a göre böyle bir olay onun için çok iyi bir fırsattı. Eğer Eileen Garrett'in telepatik yetenekleri olduğunu kabul edersek konuyu daha fazla araştırmamız gerekir. Bu yeteneğin varlığı her şeyi mantıklı olarak açıklamaya yeter. Jarman'ın itiraf ettiği gibi, telepati de başlıbaşına gizemli bir olaydır.

Son söz

Belki de son söz Harry Price'a bırakılmalıdır. Sir **John Simon**'a yazdığı mektubun üslubu olaya dışarıdan, tarafsız olarak bakan bir bilim adamının ifadesi gibidir: *"Seansta Irwin'in ruhunun bulunduğuna inanmıyorum. Ancak, medyumun da bilinçli olarak sahtecilik yapmadığına inandığımı da belirtmeliyim. Ayrıca benzer olarak ancak milyonda bir kadın, zeplinin uçuşunu böyle aktarabilir... Bu bilgilerin nereden alındığı sorusu ise yüzlerce yıldır tam olarak çözülemiyor."*

Sir Sefton Brancker, kazadan çok kısa bir süre önce R 101'in sorunlarını Eileen Garrett'le tartışmıştı (üstte).

Dev zepline, son uçuşundan önce yerdeki mürettebatı tarafından manevra yaptırılıyor (solda).

R 101'in parçalanmış, yanmış kalıntısı kazanın nedenini aydınlatacak hiçbir iz göstermiyordu (altta).

Daha fazla bilgi için:

John G. Fuller, *The airmen who would not die*, Souvenir Press 1979.

Emilie Hinchliffe, *The return of Captain Hinchliffe*, Psychic Press 1930.

Archie Jarman, "The R 101 rises again", *Alpha 6*, 1980.

James Leasor, *The Millionth chance*, Hamish Hamilton 1957.

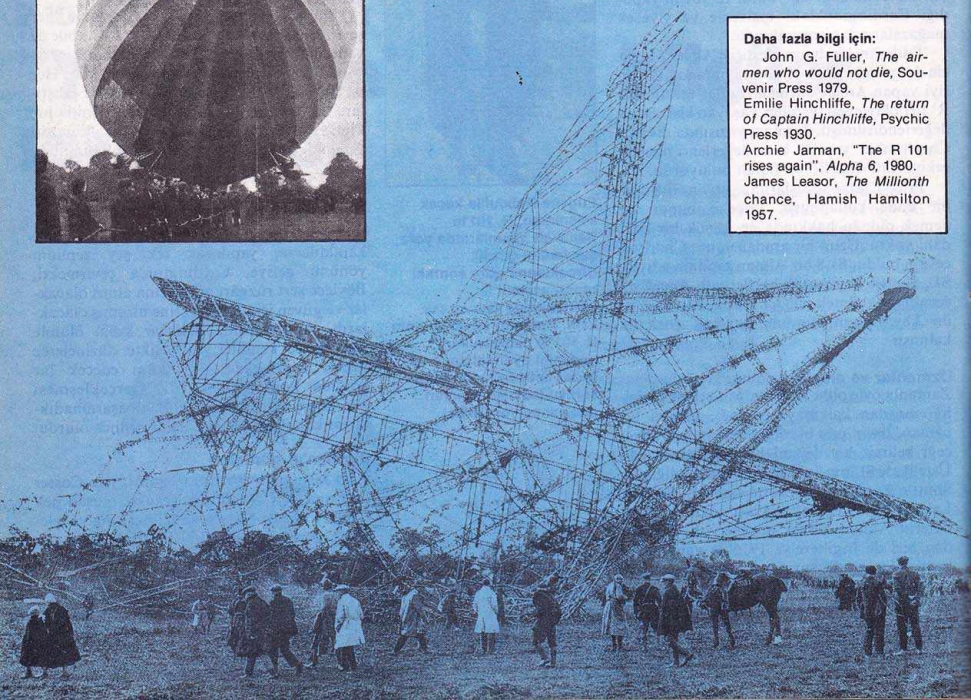

Ölen oğlu, kadına rüyasında şöyle diyordu:

"Ağlama, tekrar geliyorum!"

Halûk Egemen Sarıkaya, bu yazısında insanın dünyadaki her yaşamına kişiliğinin bir yanını olgunlaştırabilmesi için geldiği görüşünü işliyor.

BİLİNMEYENLER SINIFLAMASINA giren pek çok olay, eğer üzerlerinde bilimsel incelemeler yapılırsa, bilinir hale geliyor. Bunların somut yaşamdaki yerleri ve önemleri açıkça ortaya çıkıyor. Her beşer varlığı, dünyaya, defalarca gelir. Her bir yaşamda kişiliğinin bir yanını olgunlaştırmak zorundadır.

Bu olgu, yeraltından çıkarılan eğri büğrü bir cam parçası görünümünde olan bir elmasın, zorlu ve yorucu bir uğraşla işlenerek, pek çok fasetalı ışıl ışıl bir elmas haline getirilmesi gibidir. Her bir yaşam, kişiliğin bir yanını işlemek ve sonunda ışıl ışıl bir kişilik ile dünya okulunu bitirmek içindir. Ne var ki, ham kişiliklerin budanmalarının zorluğu, tekrar doğmaların sayısını sürekli artırıyor.

Harika çocuklar

Bilindiği gibi, harika çocuklar, tekrar doğmak gerçeğinin en özgün kanıtını oluştururlar. Bu olağanüstü özellikler gösteren dâhi çocukların durumunu, Dr. **Bedri Ruhselman'**ın sözleriyle, *"Veraset, veya terbiye ile izah etmek mümkün değildir."* Her yetenek bir çaba sonucu öğrenilmiştir. Bunun istisnası yoktur. Aşağıda bazı örneklerini vereceğimiz küçük dâhilerin yetenekleri ise onlar tarafından bu hayatlarında edinilmediğine göre, muhakkak önceki yaşamlarında kazanılmıştır.

Çocuk besteciler

Mozart, üç yaşında piyano çalmaya, dört yaşında konserler vermeye ve beş yaşında ise besteler yapmaya başladı. On yaşında iken bestelediği iki opera çok beğenildi.

Paganini, dokuz yaşına geldiğinde öyle bir

Shirdi Sai Baba (sağda), bir İslam ermişi idi. Şimdi Satya Sai Baba olarak tekrar yaşamaktadır.

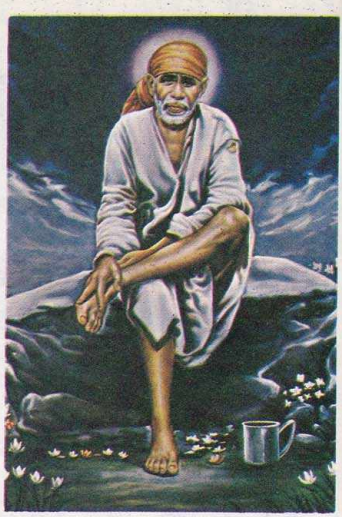

durumdaydı ki, ona öğretmenlik yapacak keman virtüözü kalmamıştı. Çünkü bütün öğretmenlerini aşmıştı. Müzisyen **Pepito Ariola,** üç buçuk yaşında iken yaptığı besteleri bizzat piyano ile çalardı. Bu besteleri gayet mükemmel sonatlardı. Asla çocukça besteler değildi. Öte yandan o yaşta, 80 kişilik büyük bir orkestrayı da başarıyla yönetmekteydi. Bu parçalardan 6 tanesinin İspanya kral ve kraliçesinin huzurunda çalındığı ve onlar tarafından da takdir edildiği biliniyor.

Tekrar tekrar doğmak, kişiyi her seferinde daha da olgunlaştırmak içindir. Dünya okulu ancak böyle bitirilebilir (altta).

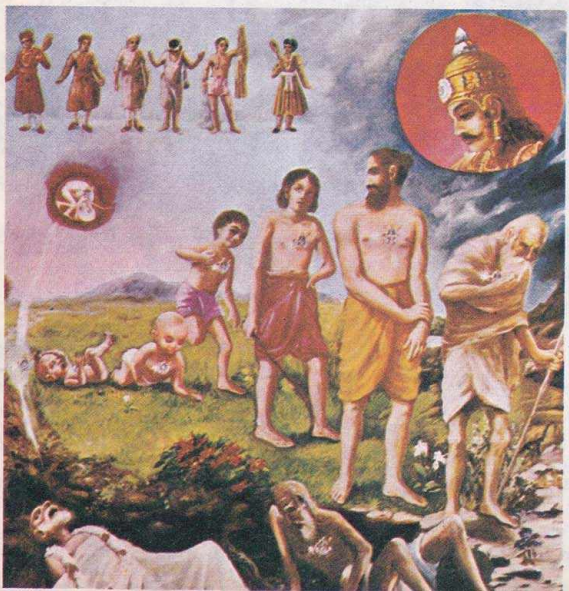

Bilim alanında

Pascal, 13 yaşındayken **Euclide**'in otuz iki problemini çözdü. Gökbilimci **Gauss,** ilk matematik problemini çözümlediği zaman 3 yaşındaydı. Süveyş Kanalı'nın açılmasında yüzlerce çalışanın başına müfettiş olarak atanan **Ericson,** 12 yaşındaydı.

1721'de Lübeck'de doğan **Henri de Henneke,** doğumunun ilk haftalarında konuştu. İki yaşındayken de üç lisan biliyordu. 1721'de Schwabeck'de doğan **Brattier Jean-Philippe,** yedi yaşındayken Almanca, Fransızca, Latince ve İbranice bilmekteydi.

Oğlu, torunu olarak dünyaya geldi

Aristokrat bir aileye mensup olan **Bayan B.** çok sevdiği oğlunu harpte kaybetti. Bu sıralarda rüyasında, oğlunun cesedinin bir tren istasyonunda molozların altında gömülü olduğunu gördü. Rüyasındaki görüntüler o kadar netti ki, kadın dayanamayıp oraya gitti. Gerçekten de oğlunun cesedini orada buldu. Kasabanın mezarlığına naklettirdi.

Aradan birkaç ay geçtikten sonra, oğlu annesinin rüyasına bir kere daha girdi. *"Anne, ağlama, ben tekrar geliyorum. Fakat senden*

değil, kız kardeşimden." Bayan. B..'nin kızı bu rüyanın ardından gebe kaldı. Daha sonra Bn. B.. oğlunu tekrar rüyasında gördü. Oğlu, dünyaya gelmek üzere bulunduğunu tekrarlıyor ve kendisine yeni doğmuş bir çocuk gösteriyordu. Doğum gerçekleşti ve oğlan çocuğu doğdu. Zamanla çocuğun diğer hususların yanı sıra, psikolojik bakımdan da bir önceki yaşamındaki kişilikte olduğu anlaşıldı. Sonunda tüm aile ve yakınları bu gerçeği kabul etmek zorunda kaldılar.

Alexandrine'nin tekrar doğuşu

Dr.**Carmelo Samona,** İtalya'da tanınmış bir bilim adamıydı. 1910 yılının 15 Mart'ında küçük kızı Alexandrine öldü. Eşi Bayan Samona bu acı kayıptan dolayı neredeyse deli olacak hale geldi. Olayın üçüncü günü kızını rüyasında gördü. Kız, annesine şöyle dedi: *"Anne, ağlama, seni terk etmedim. Ben senden bir süre için uzaklaştım. Bak, tekrar böyle küçük olarak geleceğim."*

Bu sırada, tam teşekkül etmiş küçük bir embriyon gösterdi. Ardından da, annesinin yeniden kendisi için gebe kalacak olmasını kastederek, *"Demek sen benim için yeniden ıstırap çekmeye başlayacaksın"* dedi. Bayan Samona bir yıl kadar önce yalancı gebelik ameliyatı geçirmişti. Yeniden gebe kalması olanaksızdı. Aradan biraz zaman geçti. Eşiyle bir akşam dertleşirken, sanki içeri girmek isteyen biri varmış gibi, odanın kapısına üç sert darbe vuruldu. Hemen koşup kapıyı açtıklarında ortada kimse olmadığını şaşkınlıkla gördüler.

Bu olaydan sonra, tiptolojik (eşyalara vurulan darbeler vasıtasıyla ruhlarla görüşmek) irtibatıyla ruhsal âlemle bağlantı kurdular. Celselere tüm aile katılıyordu. Bir iki celse sonra küçük Alexandrine irtibata geçmeye başladılar. Kız, Noelden önce tekrar doğacağını ısrarla belirtiyordu. Gerçekten bir zaman sonra Bayan Samona'nın hamile olduğu ortaya çıktı. Celselerle küçük Alexandrine, ikiz olarak geleceklerini ve kendisinin bir önceki yaşamındaki bedenine tam benzer bir bedenle doğacağını belirtiyordu.

Noelden önce ve gebeliğin yedinci ayında ikizler doğdular. İkisi de kızdı ve onlardan birisi gerçekten önceki Alexandrine'nin kopyasıydı. Öyle ki, baba Dr. Samona, onda, ölen Alexandrine'de olan üç fizyolojik özelliğin bile aynı olduğunu gördü. Tüm bu olaylara ilişkin uzun bir rapor, **"Filosophia della Scienza"**nın 15 Şubat 1911 tarihli sayısında Dr. Carmelo Samona imzasıyla yayınlandı ve büyük ilgi gördü.

Sai Baba ve üç yaşamı...

Ünlü Hint kutsal metni Upanişhadlar'da, 5000 yılı aşkın bir süre önce, görkemli bir kehanet kaydedilmişti: Bir makine çağının yeryüzünü yakıp yıkma ve yaşamları kahretme döneminde, ilahi bir *"üçlü doğum"* ortaya çıkacak ve erdem ile sevgiyi

İkizler Gillian ve Jennifer Pollock (sağda), bir önceki yaşamlarında yine ikiz olarak Joanna ve Jacqueline olarak (küçük resimde) birlikte yaşamışlardı.

DARKMALT

yeryüzünde egemen kılarak, yeni bir altın çağ kuracaktır. Bu ilahi Kozmik Misafir'in üç yaşamının süresi 250 veya daha fazla yıl sürecekti.

Kozmik Misafir'in ilk yaşamı, **Shirdi Sai Baba** adında Müslüman bir ermiş olarak, Hint-İslam sentezini öğretmek ve sayısız insanın tanık olduğu olağanüstü mucizeler gerçekleştirmekle geçti. 15 Ekim 1918'de bedenini terk etti.

Kozmik Misafir'in ikinci yaşamı, 23 Kasım 1926'da başladı. Kozmik bilgi ve kudret ile doğan **Satya Sai Baba,** (Bkz. sayfa 221 ve 270) yaşıyor. 96 yaşlarında bu bedenini de terk edeceğini belirtiyor.Öğretiler vaaz ediyor, mucizeler yaratıyor. Çığ gibi büyüyen elli milyondan fazla izleyicisi var.

Kozmik Misafir'in üçüncü yaşamı, Bangalore'da Malu adındaki bir yerde ve 2023 yılı dolayında **Prema Sai Baba** adıyla başlayacak. Hatta, kendisi, bu üçüncü yaşamındaki anne ve babasının isimlerini de verdi. Ayrıca Dr. **John Hislop**'a, bu üçüncü bedeninin yüzünü, profilden gösteren bir yüzük materyalize ederek hediye ettiği de biliniyor.

Tekrar doğmak ve sonuç

Baştan beri anlattıklarımız, yeryüzüne tekrar doğmanın birkaç kanıtıdır. Bu konuya ilişkin, yüzlerce değişik açıdan ve bunlara ilişkin yüz binlerce olay, kanıt ve belge vardır. Yaşamın amacı evrim ve evrimin amacı ise giderek olgunlaşmaktır. Bunun bir tek yaşamla mümkün olmadığını anlamak için, toplumu incelemek yeter... Ve bu dünya okulunu, belirli bir olgunlukla bitirebilenler, daha yüksek mekân ve gezegenlerin insanları olabilirler.

Hayaletler aramızda

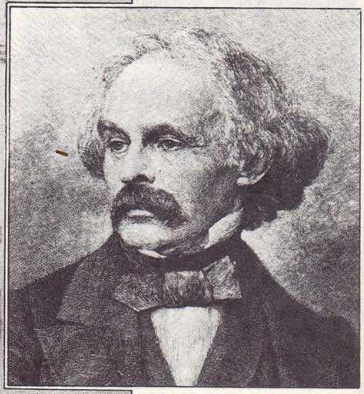

Amerikalı roman ve kısa öykü yazarı Nathaniel Hawthorne (1804-1864) (üstte) Dr. Harris'in hayaletini Boston'daki Athenaeum Kütüphanesi'nde gördü (solda).

Bazı hayalet olaylarında, ölmüş bir insanın hayaleti sanki hâlâ yaşıyormuşcasına faaliyetlerini sürdürüyor. Bu tür olayları gözlemleyenler arasında din adamları, ünlü yazarlar, hatta yüksek rütbeli subaylar bile var.

AMERİKALI ÖYKÜ ve roman yazarı **Nathaniel Hawthorne, "Kırmızı Mektup"** adlı yapıtıyla şöhret olmadan önce, Boston gümrüğünde çalışan sıradan bir memurdu. O zamanlar, yani 1830'larda, hemen hemen her gün, yöredeki Athenaeum Kütüphanesi'ne giderdi. Kütüphanede genellikle birkaç saat kalır, çeşitli konularda araştırmalar yapar notlar alırdı.

Hawthorne gibi sürekli olarak aynı kütüphaneye devam eden Dr. **Harris** adında biri daha vardı. Bu kişi yaklaşık 80 yaşlarındaydı, aynı zamanda da rahipti. Dr. Harris kütüphaneye gelince, hep aynı yerde, yani şöminenin önündeki sandalyesine oturur ve **Boston Post** gazetesini okurdu. Hawthorne onunla hiç konuşmazdı. Zaten okuma odasında konuşmak da yasaktı.

Hawthorne, Dr. Harris'e o kadar alışmıştı ki, onu bir gün görmese ne kadar özleyeceğini düşünür dururdu.

Gazete okuyan hayalet

Bir gün, bir arkadaşından bu yaşlı rahibin ölüm haberini aldı. Tabii çok üzüldü. Fakat ertesi gün kütüphaneye gittiğinde rahibi her zamanki yerinde gazetesini okurken görünce, gözlerine inanamadı, şaşkınlık içindeydi.

Hayaletle kimse ilgilenmiyor

Bu durum haftalarca sürdü. Rahip hep aynı saatte geliyor, aynı yere oturuyor ve gazetesini okuyordu. Hawthorne, bir türlü cesaret edip de yanına yaklaşamıyor, soru soramıyordu. Şaşkınlığının kat kat artmasının bir nedeni daha vardı. Yaşlı rahibin, kütüphaneye gelip giden birçok arkadaşı vardı.

Hepsi de onun öldüğünü biliyordu. Fakat onun gözlerinin önünde oturduğunu, gazete okuduğunu sanki görmüyorlardı. Fakat bu olanaksızdı. Çünkü yakınına oturuyorlar ya da önünden geçiyorlardı. Belki de onu görüyorlar, fakat tıpkı Hawthorne gibi yanına gitmeye cesaret edemiyorlardı.

Yanına gitmek istemiyor

Hawthorne'a çok ilginç gelen bir nokta daha vardı. Yaşlı rahibin yanına gidip ona dokunmak, ya da gazetesini elinden almak konusunda en küçük bir istek duymuyordu. Sonradan o bu konuda şöyle dedi:

"Belki de görüntünün kaybolacağından korkuyordum. Böylelikle arkadaşlarım da güzel bir hayalet öyküsünden mahrum kalacaklardı."

Hayalet konuşmak istiyor

Bir zaman sonra Hawthorne, yaşlı rahibin sanki kendisiyle konuşmak istediğine ilişkin bir izlenime kapıldı. Fakat gerçekten konuşmak istiyorsa bu iş için yanlış bir yer seçmişti. Bir kere kütüphanede konuşmak kesinlikle yasaktı. Ayrıca, o kadar kişinin önünde boş bir sandalye ile konuşmak da herhalde çok gülünç olurdu. Üstelik Dr. Harris ile hiç tanıştırılmamışlardı da.

Bir daha görünmedi

Aradan birkaç ay geçti. Nathaniel Hawthorne her zamanki gibi, bir gün kütüphaneye gittiğinde Dr. Harris'in sandalyesinin boş olduğunu gördü. O günden sonra da yaşlı rahibi bir daha göremedi.

Ünlü yazarların tanıklığı

Bu olaya tanıklık edenlerden biri de ünlü yazar, **Edgar Allan Poe**'dur. Doğaüstü olaylar üzerine yazdığı öyküleriyle de tanınan Poe, Hawthorne'un yakın arkadaşıydı. Dr. Harris olayına başından beri ilgi göstermişti. Bir diğer tanık da, yine bir Amerikalı olan ve **"Moby Dick"** adlı ünlü yapıtın yazarı **Herman Melville** idi.

Monoton bir öykü ama...

Araştırmacılar, Hawthorne'un Dr. Harris olayını abartmadığı ve bir ekleme yapmadığı görüşündeler. Dr. Harris'in hayaleti, haftalar süresince hep aynı davranışı gösterdi. Bu bakımdan bu olayın bir hayalet öyküsü olarak oldukça monoton olduğu belirtiliyor. Fakat olayın oluş koşulları ve özellikleri, tanıkların tanınmış yazarlar olmaları birinci derecede kanıt oluşturuyor.

Değişik yorumlar

Hawthorne'un gördüğü neydi? Bazı araştırmacılara göre bu, dünyada yaşarken her gün aynı yere giden, aynı işleri yapan Dr. Harris'in bu alışkanlığını öldükten sonra bir zaman daha sürdüren ruhu idi. Fakat öte yandan "bilinçaltıcılar" da her zaman olduğu gibi, olayın tamamıyla Hawthorne'un bilinçaltından kaynaklandığı görüşündeler.

Astral beden mi?

Bazı ruhçular ise Hawthorne'un gördüğünün, aslında Dr. Harris'in astral bedeni olduğunu belirtiyorlar. Tartışmalar böylece sürüp gidiyor.

Yazdığı garip öykülerle tanınan Amerikalı öykü yazarı Edgar Allan Poe (1809-1849). Poe, Nathaniel Hawthorne'un yakın arkadaşıydı. Onun gördüğü hayaletin gerçekliğini onaylıyor (altta).

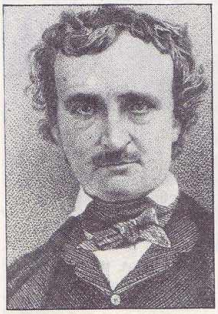

Charles Dickens'in "Bir Noel Şarkısı" adlı eserinden uyarlanmış bir sahne. Çok bencil biri olan Scrooge'u (soldaki), yaşarken iş ortağı olan Marley'in hayaleti daha iyi bir insan olması için uyarıyor (altta).

Tüm kültürlerde rastlanıyor

Fakat kesin olan bir yan var. Nathaniel Hawthorne hayalet ya da astral beden gördüğünü söyleyen tek kişi değildir. Hemen tüm kültürlerde bu tür olaylara rastlanır. Hatta bu durum bazı uygarlıklarda folklorik inançların bir parçası olmuştur. Çağdaş araştırmacı için ise asıl sorun, olabilirlik ile olamazlık arasındaki sınırı belirlemektedir.

600 yıl önceki bir olay

Günümüzden yaklaşık 600 yıl önce, ortaçağın karanlık dönemlerinde, **John Goby** adında bir Benediktin rahibi, o çağ için ciddi denebilecek bir psişik araştırma yapmıştı. Bazı notlar da tutmuştu. Rahibin araştırmaları bugün fazla bir şey ifade etmese de, o çağın koşulları göz önüne alındığında ilginç ve dikkate değer olarak nitelendiriliyor.

1323 Aralık'ında Fransa'nın güneyindeki Alais yöresinde bir tüccar vardı. Adı **Guy de Torno** olan bu kişi bir gün öldü. Fakat birkaç gün sonra karısına "döndü". Torno ısrarla bu ziyaretlerini sürdürdü.

Papa ilgileniyor

Sonunda olay, 65 km ötede Avignon kentindeki **Papa 22. John** tarafından da duyuldu. Bu dönem Avignon ve Roma papalarının iktidar mücadelesi verdikleri bir dönemdir. Belki de bu yüzden Avignonlu Papa bu olayla ilgilendi.

4 rahip görevlendiriliyor

Avignonlu Papa, Alais Kilisesi Başrahibi John Goby'iolayı araştırmakla görevlendirdi. Goby yanına 3 rahip arkadaşını da alıp, bir Noel günü dul bayan Torno'nun evine gitti.

Rahipler öncelikle evin içini ve dışını herhangi bir hile olasılığına karşı dikkatlice araştırdılar. Daha sonra evin çevresine toplanan meraklıları uzaklaştırmak için de muhafızlar yerleştirdiler.

Islık gibi bir ses

Evde hayaletin en çok görüldüğü yer yatak odasıydı. Rahip Goby, Bayan Torno'dan yatağa yatmasını istedi. Kendisi de diğer üç arkadaşıyla birlikte yatağın dört köşesine oturdu. Rahipler bir dua okudular. Hemen sonra, odada ıslık sesine benzer bir ses duyuldu.

"Ben O'yum"

Bayan Torno korkuyla bir çığlık attı. Rahip Goby bu sesin ölmüş olan Bay Torno'a ait olup olmadığını sordu. Gayet açık fakat zayıf bir ses duyuldu. *"Evet, ben O'yum."*

"Şeytanın gösterisi değil"

Bu sırada kasabanın ileri gelenleri tanıklık için içeri çağırıldı. Kasabalılar yatak odasına doluştular. Odada bir halka oluşturdular. Bu arada Bay Torno "konuşmaya" devam ediyordu. Odada bulunanlara, duydukları sesin

Papa 22. John. 1323'te Alais hayaletini araştırmak için Başrahip John Goby'i görevlendirmişti (üstte).

Prens Rupert, 1642'deki İngiliz iç savaşı sırasında görülüyor. Birkaç ay sonra savaşın yapıldığı Edhekiel yöresinde birçok kişi bu savaşı yeniden-gördü. Bu hayalet savaş sırasında, daha önce ölmüş olan Prens Rupert da savaşırken görüldü (altta).

şeytanın bir gösterisi olmadığını söyledi (O çağlarda bu tür olayların sorumlusunun şeytan olduğu inancı yaygındı).

İşlediği günahlardan ötürü...

Torno öldükten sonra, evine sık sık geri dönüşünün nedenini o evde işlediği günahlar şeklinde açıklıyordu. Bu günahlardan ötürü bu eve gelmeye mahkûm edilmişti. En büyük arzusu da cezasını tamamladıktan sonra cennete gitmekti.

Bu arada varlığını kanıtlamak için de, rahibin cebinde bulunan bir gümüş kutudan söz etti. Kutunun içinde "kutsal toz"dan bulunduğunu da söyledi. Bunu rahip Goby'den başka kimse bilmiyordu. Torno asıl suçunun zina işlemek olduğunu söyledi. O günlerde zinanın cezası kutsal tozdan mahrum bırakılmaktı.

Tam olarak anlaşılamadı

Rahip Goby bir zaman sonra Torno olayı ile ilgili bir rapor hazırladı ve Avignon'daki Papa'ya gönderdi. Olayın ilginç yanı bir din adamının olayı ciddiyetle araştırması ve somut bir sonuca varmasıydı. Kuşkusuz bu araştırmanın mükemmel olduğu söylenemez. Bu bakımdan ardında birçok cevapsız soru bıraktı.

Farklı iddialar

Bu arada çeşitli görüşler de ortaya atıldı. Örneğin, odada duyulan ıslık sesini kışın

Fransa'da sık sık rastlanan Mistral rüzgârlarına bağlayanlar oldu. Torno'a ait olduğu belirtilen sesin ise aslında odada bulunan ve karnından konuşma yeteneği olan biri tarafından çıkarıldığı ileri sürüldü. Fakat o çağın koşulları göz önüne alındığında bu tür bir hileye kalkışmak çok tehlikeli bir işti. Cadılıkla suçlanıp ateşte yakılmak işten bile değildi.

Tiyatroda bir hayalet

Daha yakın zamanlarda izlenen ve yine çok tanıklı bir diğer olay da, "gri giysili adam" dır. Aslında ilk göründüğü tarih 18. yüzyılın başlarına kadar uzanıyor. Son olarak da 1970'lerde göründü. Hep aynı yerde, Londra' daki Kraliyet Tiyatrosu'nda ortaya çıkıyordu. Tiyatro gibi kalabalık bir yerde görünmesinden ötürü yüzlerce kişi olaya tanık oluyordu.

Duvarın içinden çıkıyordu

Görüntü, orta boyun üzerinde, güçlü ve yakışıklı bir adama aitti. Başında üç köşeli, tüylü bir şapka , üzerinde gri bir pelerin, belinde ise uzun bir kılıç vardı. Ayağında ise süvari çizmeleri görülüyordu. Locaların bulunduğu yerin solundaki duvarın "içinden çıkıyor, yavaşça koltukların arasında yürüdükten sonra, karşı duvarın "içinde" kayboluyordu. Hiçbir zaman konuştuğu ya da seyircilere herhangi bir şekilde ilgi gösterdiği olmadı. Gerçek bir insan kadar fiziki görünüyorsa da, önüne biri çıktığı zaman kayboluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyordu. Fakat birçok defa aynı şekilde görünmesine rağmen, hiçbir zaman tatmin edici bir kanıt elde edilemedi. Kimliği de meçhul kaldı.

Duvarın içindeki iskelet

Derken, 1840'ların sonlarında, tiyatroda tadilat yapılırken hayaletin "çıktığı" duvarın içinde işçiler bir keşifte bulundular. Çevresi tuğla ile örülmüş bir oyuğun içinde iskelet buldular. Göğüs kafesinin ortasına paslı bir hançer saplıydı. İskelete yapışıp kalmış olan giysi artıkları ise lime lime olmuştu. Dokunulduğunda dağılıyorlardı.

Cinayete kurban gitmiş

Yapılan araştırmalar sonunda iskeletin, tiyatronun bulunduğu semtte oldukça kötü biri olarak tanınan **Christopher Ricks**'in kurbanlarından biri olabileceği öne sürüldü. Ricks, Kraliçe **Anne** zamanında tiyatroda yöneticilik yapmıştı. Şiddet yanlısı biri olarak tanınıyordu. Zaman zaman tiyatronun içinde değişiklikler yaptıran Ricks'in birisini öldürüp ya da öldürtüp duvarın içine gömdürmüş olabileceği kabul edildi.

Görünmeye devam ediyor

Fakat cesedin kimliği hiçbir zaman saptanamadı. Sonunda kimsesizler için düzenlenen bir cenaze töreniyle civardaki bir mezarlığa gömüldü. Tüm bunlara rağmen "grili adam" görünmeye devam etti. 20. yüzyılın başlarında İngiliz tiyatro eleştirmeni ve tarihçisi **W.J. Mc Queen Pope** birçok kez grili hayaleti tiyatroda gördüğünü bildirdi. Pope'un, hayaletin kimliğini saptamak için yaptığı araştırmalar da sonuçsuz kaldı.

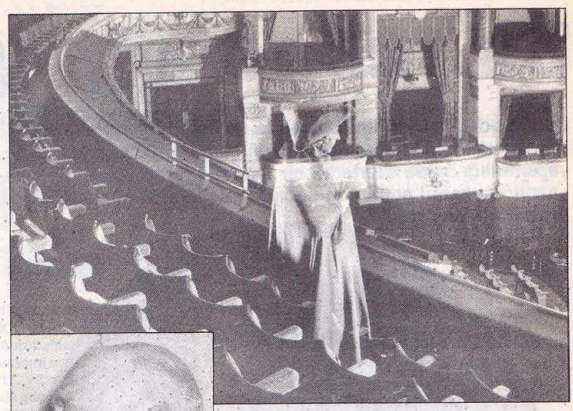

200 yıl süreyle, Londra' daki Kraliyet Tiyatrosu'nda görülen grili hayaletin fotomontajla oluşturulmuş temsili bir görüntüsü (en üstte). Hayalet gri bir pelerin giydiği için bu adla anıldı. Fakat kimliği bir türlü saptanamadı. Hayaleti gördüğünü söyleyenler arasında İngiliz tiyatro eleştirmeni ve tarihçisi W.J.McQueen Pope da vardı (üstte).

Düzenli aralıklarla

Bir diğer ilginç nokta da, hayaletin 1930'lardan Pope'un ölüm yılı olan 1960'a kadar son derece düzenli aralıklarla ortaya çıkmasıdır. Bu arada Pope'un yanında getirdiği birçok kişi de defalarca hayaleti gördüler. Hatta hazırlanan rapora, hayaleti gördüklerine ilişkin imzalarını bile attılar. Hayaletin son gördüğü tarih ise 1977. Tanık, onu bir matinede gördüğünü ileri süren bir Amerikalı idi.

Soru işaretleri ve tartışmalar

Bu gelişmeler psişik olayların araştırmacılarını oldukça düşündürdü. Birçok soru işareti vardı. Örneğin eleştirmen Mc Queen hayaletin ortaya çıkmasına olanak sağlayan bir ortam mı oluşturuyordu? Çünkü bazı ruhsal yetenekli kişiler, bilerek ya da bilmeyerek bu tür psişik ortam oluşturabiliyorlar. Bu durumda çevrede bulunanlar da birtakım görüntülere tanık olabilirler. Mc Queen'in bu tür bir yeteneği olup olmadığı bilinmiyor. Kuşkusuz grili hayaleti keşfeden ilk kişi, Mc Queen değildi. Olayın 200 yıl öncesine dayanması bu tür görüşleri çürütüyor. Bazı psişik araştırmacılar ise olayın herhangi bir müdahale olmaksızın kendiliğinden oluşan bir "yarı-ektoplazmik" görüntü olduğu görüşündeler...

Bir ruh roman yazdırıyor

Dünya edebiyat tarihinin belki de en ilginç olayı Patience Worth adındaki kadın yazarla ilgili olanıdır. Dünyada yaşamadığı halde eserlerini bir medyum aracılığıyla yazdırdığı kabul edilen bu kadının edebiyat alanında çok önemli bir yeri var.

OLAY 1913 Mayıs ayında, Amerika'nın güneyinde St. Louis kentinde başladı. **Hutchings** ve **Pearl Curran** adlarındaki iki kadın, ruhlarla görüşme seansı düzenliyorlardı. Niyetleri yeni ölmüş bir akrabalarından mesaj alabilmekti. Fakat beklemedikleri bir durumla karşılaştılar.

Seans masasındaki Ouija Board'da (Hoca tahtası: ruh çağırma seanslarında kullanılan, üzerinde harfler ve işaretler bulunan özel bir tablo) ısrarla beklenmeyen bir ad yazılmaya başlandı! **"Pat-C, Pat-C, Pat-C..."** İki kadın şaşkınlık içinde bunun ne olabileceğini düşündüler. Seansa katılanlardan biri olan Bayan Curran'ın kocası **John,** bunun ölmüş bir İrlandalı olabileceğini söyledi. Ayrıca, bir zamanlar **Pat Mc Quillan** adında birini tanıdığını da sözlerine ekledi. Bunun üzerine Mc Quillan sandıkları varlık, bir süre masaya hâkim oldu. Hatta kadınlara küfür etmeye başladı.

Pat-C tekrar geldi

Bay Curran, bu hanımları ve yaptıkları işi pek ciddiye almıyordu. Doğal olarak da Pat McQuillan'ı oracıkta uydurmuştu. Bu hayali İrlandalının hanımlara küfür etmesini duymak onu eğlendirdi. Fakat Bay Curran'ın oyunu Pat-C'yi engelleyemedi. Tekrar masaya gelen Pat-C, ruhçuluk tarihine geçti. Bedensiz yazarların en verimlisi olarak meşhur oldu.

Şiir yazdırmaya başladı

22 Haziran'da Pat ile yeniden ilişki kuruldu. Bu kez hoca tahtasına güzel, fakat anlamı pek açık olmayan bir paragraf yazdı:

"Ah, niye hüzün kalbini çalsın? Senin göğsün onun üvey annesi, dünya beşiği ve sevgi dolu ev de mezarı."

Yazdırılanlar hayali bir İrlandalının sözleri değildi. Bayan Curran'la bilinmeyen bir "yazar" arasında artık bir tür ortaklık kuruluyordu. Pat, 8 Temmuz'da kendini tanıttı. O sırada tahtada olağanüstü bir güç var gibiydi. Asıl adı **"Patience Worth"**tü.

Acayip cümleler

Önceleri, Patience Worth kendisi veya dünyadaki yaşamı hakkında bilgi vermek istemedi. Ayrıca o andaki durumunu da açıklamak istemiyordu. Bu arada garip şeyler yazdırdığı da oluyordu:

"Senin arpa tanelerin kurtlanabilir. Fakat sen komşununkini çalacaksın. Onları başaklarından ayırıp torbaya koyacaksın."

Bayan Curran bu olaylardan büyülenmiş gibiydi. Bu tür ifadeler onun için oldukça rahatsız ediciydi. Zaman zaman Patience'a sert konuşuyor ve ondan daha iyi anlaşılabile-

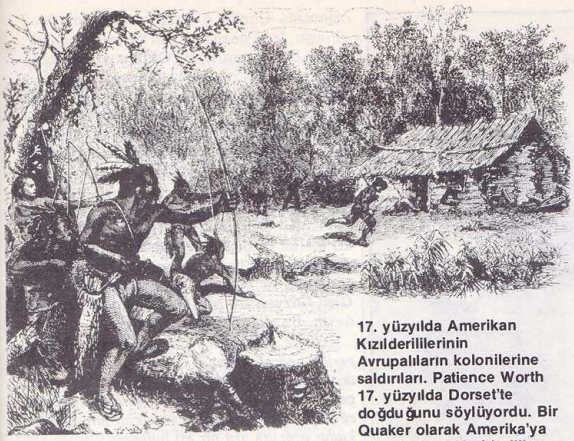

17. yüzyılda Amerikan Kızılderililerinin Avrupalıların kolonilerine saldırıları. Patience Worth 17. yüzyılda Dorset'te doğduğunu söylüyordu. Bir Quaker olarak Amerika'ya göç etmiş ve Kızılderililer tarafından öldürülmüştü. Dünyadaki yaşamıyla ilgili daha fazla soru soruldu̇ğunda hiçbir zaman cevap vermedi (üstte).

cek bir İngilizce ile daha açık mesajlar vermesini istediği de oluyordu.

Kızılderililer öldürmüş

Sonunda Patience Worth, 17 yüzyılda İngiltere'de yaşadığını belirtti. İyi bir **Quaker** (Bir Hıristiyan mezhebi) terbiyesi görerek yetiştirilmişti. Ailesi Amerika'ya göç edene dek tarlalarda çalışıp, ev işlerine yardım etmişti. Göç edişlerinden çok kısa bir süre sonra da Kızılderililer tarafından öldürülmüştü.

Doyumsuz bir yaşam

Yazdıkları, Patience'ın yaşamına pek açıklık getirmiyordu ama, Patience'ın dünyadaki yaşamında pek mutlu olmadığı anlaşılıyordu. Bundan dolayı da yaşamını hatırlamak istemiyor gibiydi. Belki de o kadar kısa ve doyumsuz bir yaşam hatırlanmaya değmezdi. Özellikle şimdi Bayan Curran'ı bulmuştu. Artık kaybettiği zamanı telafi etmek için elinde bir olanak vardı.

Bir gecede 22 şiir

1913 yılından Bayan Curran'ın öldüğü 1938 yılına değin Patience Worth'ün yazdırdıkları binlerce kelimeyi buldu. Bunların çoğu edebi olarak tanımlanıyor. Çoğunda, özellikle ilk yazdırdıklarında garip bir İngilizce kullanılmıştı. Bazılarında ise daha çağdaş, okunabilecek bir dil hâkimdi. Hızı inanılmayacak gibiydi: Bir akşam 22 şiir yazdırmıştı. 5 yıl içinde Bayan Curran'ın medyumluğu ile 1.600.000 sözcük yazdırdı.

En çok satan kitaplar arasında

Bu tür bir olayın en ilgi çekici yönü sözcük sayısının çokluğuydu. Böyle bir olaya, ruhçuluk tarihinde pek rastlanmadığı söylendi. Daha da ilginç olan nokta Worth'ün kullandığı edebi türlerdi. Şiirler, romanlar ve oyunlar yazdırdı. Normal uzunlukta bir roman olan **"Hope Trueblood"**, Patience Worth imzasıyla İngiltere'de yayımlandı. Hangi koşullarda ve nasıl yazıldığı konusunda ise açıklama yapılmadı. Eseri normal bir kitapmış gibi okuyan eleştirmen ve okuyucuların oldukça beğenisini topladı.

Basın övgüyle söz ediyor

Hope Trueblood, Kraliçe **Viktorya** döneminde İngiltere'de yaşayan gayrimeşru bir çocuğun yaşamını anlatan duygusal bir öyküydü. Basın kitapla yakından ilgilendi. Çok olumlu yazılar yazıldı. Bunlardan birinde şöyle deniyordu:

"Patience Worth, Hope Trueblood gibi kusursuz bir eserle çok büyük bir okuyucu kitlesini çekmelidir. Bu romanda yarım düzine romanlık malzeme var."

Yorkshire Post gazetesinde üstü kapalı şekilde şöyle deniyordu: *"İlk yapıtı bu olan yazar, Bronte'ların yazdığı döneme kulak veriyor. Öyle bir üslupla yazıyor ki, yaramaz bir çocuğun yaşamöyküsü ancak bu kadar mükemmel anlatılabilir..."*

Lavanta ve Dantel

Gökyüzü mor, alacakaranlık.
Gümüşle çevrili titrek yıldızlar
Eski danteller gibi yıldızlar parçalanıyor
Soluk yüzlü ay mekik gibi, arıyor

Alacakaranlık ve bahçedeki gölgeler
Eski bir şarkıcının akıcı notası
Lavanta ve sedefotu kokusu
Takılıp kalan günün anısı gibi

Patience Worth / 12 Ocak 1926

Tarihi gerçeklere uygun

Patience'ın destan türündeki **"Telka"** adındaki şiiri 60.000 sözcükten oluşmuştu. Ortaçağ deyimlerini en doğru biçimleriyle kullanması çok şaşırtıcıydı.

325.000 sözcükle yazılmış olan, **"The Sorry Tale"** adlı yapıt da, **Hz. İsa** ile aynı zamanda yaşamış olan birinin öyküsüydü. Öyküde, kahramanın yaşamı Hz. İsa ile birlikte sürüp gidiyor ve sonunda hırsızlardan biri olarak Hz. İsa'nın yanında çarmıha geriliyordu.

Bu eser çok hızlı yazılmıştı. Sadece bir akşamda ve iki saatlik bir çalışma ile ortaya çıkmıştı. Eski Filistin ve Roma'daki toplumsal, siyasal ve günlük yaşam tüm ayrıntılarıyla anlatılmıştı. Yunanlıların, Arapların, Romalıların ve Yahudilerin dil ve geleneklerinin tümünün bu kitapta inandırıcı bir şekilde ele alındığı görülür. Yazılanları ancak konunun uzmanları, tarihçiler ya da dinbilimciler bilebilir.

Sıradan bir insan yazamaz

Böyle bir kitabı yazan kişi, Bayan Curran

Bayan Pearl Curran (solda üstte) Patience Worth adlı ruhsal varlığın 1938'de ölen yazıcı medyumu. Patience'ın yapıtı çok övgü aldığı halde, Bayan Curran'ın hem edebiyat yeteneği hem de eğitimi çok kısıtlıydı. Örneğin, Tennyson'ın ünlü bir şiirinin adının "Lady of Charlotte" olduğunu sanıyordu. Bayan Curran'ın bilinçli olarak hayali bir Patience yaratmış olması olanakdışıdır. Ama kendisinin iddia ettiği gibi Patience'ın dünyada yaşadığını kanıtlayan hiçbir kanıt bulunmadı.

Ruh çağırma seanslarının özel aracı, Ouija Board. Tahtanın üzerinde alfabede bulunan harfler, 1'den 10'a kadar sayılar ve "Evet"- "Hayır" sözcükleri yazılıdır. Gösterici makaralar üzerindedir. Tahtanın çevresinde oturanlardan bir veya birkaç tanesi elini hafif göstericinin üstüne koyar. Gelen ruha sorular sorulur. Gösterici, görünmeyen bir güç tarafından yönetiliyormuş gibi hareket eder ve mesajlar yazar. Son zamanlarda bu tahtalar kullanılmamaktadır. Çoğunlukla harf ve sayılar kâğıt parçaları üzerine yazılır. Masanın üzerine daire biçiminde dizilir. Baş aşağı çevrilmiş bir bardak da gösterici olarak kullanılır (üstte).

olamazdı. Çünkü o yalnızca kilise okuluna gitmişti. İncil'de sözü geçen kutsal yerler hakkında bilgisi kısıtlıydı. Okumayı sevmezdi. Eğitimini de 15 yaşında tamamlamıştı. Hiç yurtdışına çıkmadığı gibi, St. Louis'ten de pek az uzaklaşırdı. Patience Worth ortaya çıkana kadar bir ev kadını olmaktan başka bir özelliği yoktu. Sadece, biraz müzik yeteneği olan amatör bir şarkıcıydı.

Şiir bilgisi çok az

Şiir hakkında ise, çok az bilgisi vardı. Bir genç kız olarak yazdığı şiirler kendi yaşında ve aynı geçmişe sahip, herhangi bir genç kızın yazdığı şiirlerden ne daha iyi ne de daha kötüydü. **Gizli Gözyaşı** adlı şiirini yazdığında 15 yaşındaydı. Bu şiir şöyle başlıyordu:

Git ve dua et bir fısıltı duydum / Git bak periler bahçelerde nasıl oynuyor / Bir yaz günü dışarı çıktım / Bir gülü seyrettim. Ne kadar geçici bir zarafeti vardı gördüm / Zarif başını eğiyordu, parlak kırmızı yanaklarının ise / Ne kadar ararsan ara bir eşi bulunmaz.

Üst düzeyde başyapıtlar

Gençliğinde böyle bir şiir yazanın diğer yapıtları da yazmış olması düşünülemez. Bu diğer yapıtlar ruhçu araştırmacı **Henry Holt** tarafından hemen hemen birer başyapıt olarak nitelendirilmişti. Bayan Curran'ın yeteneklerinin geç geliştiği düşünülebilir.

Fakat sonuç olarak ortaya çıkan yapıtlara bakıldığında bunun da olanaksız olduğu anlaşılabilir. Çünkü Bayan Curran'ın aracılığı ile yazılan kitaplar, sadece okunabilir olma niteliğinin çok üstündedir. Yani, herkesin okuyup anlayamayacağı kadar üst düzeydedir.

2 yılda 300.000 sözcük

Gölgelerden gelen ozan
Bir hayalet. Gerçek mi?
Kendini bana kanıtla **DARKMALT**
Bak ben buradayım
Ayakkabılarım elbisem, şapkam ve eteklerimle
Ve konuşuyorum
Senin varlığını kanıtlayacak neyin var?

Bu dizeler Patience Worth'ün "Patience Worth" başlığını taşıyan şiirine aittir. Worth, Bayan Curran aracılığı ile yazılmış şiirlerin, oyunların ve romanların asıl sahibidir. Yapıtları Amerika ve Avrupa'da büyük ün kazandı.

Sayısız şiirleri ve oyunlarından başka, bir de The Sorry Tale adlı romanı var. 300.000 sözcükten oluşan bu romanı 2 yıl boyunca her akşam yazdırdı. Bu yapıt, Hz. İsa ile aynı gece doğan bir çocuğun yaşamını ve kaderini anlatır. Aynı zamanda da İncil'de sözü geçen kutsal yerler ve o zamanın gelenekleri hakkında orta düzeyin çok üstünde uzmanca bilgiler yansıtır. Edebiyat profesörleri, şairler, gazeteciler ve din adamları, bu yapıtı "Patience Worth'e göre İncil" diye adlandırırlar. Bu güzel yapıt için bu bedensiz yazarı coşkuyla kutlamışlardı. Fakat herkes aynı düşüncede değildi. Bazı eleştirmenler, Patience'ın üslubunu ateşli, çok akıcı fakat çok ayrıntılı nitelerler. Bazı eleştirmenler de bu fikre katılmıyorlar. Onlara göre, tüm güçlüğüne rağmen dikkatli okunmaya değer bir kitaptır. Buradaki şaşırtıcı nokta onu kimin yazdığıdır.

Çoğu kimse için kitabın en cazip yönü kitabı yazanın bilinmemesidir. Bazıları ise bu nedenden ötürü biraz önyargılı hareket ederek kitaba karşı çıkıyorlar

Patience Worth, genellikle **Milton, Shakespeare** gibi birçok ünlü yazarla karşılaştırıldı. Sık sık edebiyat toplantılarına davet edilmişse de her seferinde özürlerini ileterek katılmamıştır!

Öteki dünyadan yetiştirilen çocuk

Eğer Patience yaşadığı dönemde hayal kırıklığına uğramış bir yazarsa, Bayan Curran aracılığı ile bu doyumsuzluğunu gidermiştir. Anlaşıldığına göre, annelik duygusu da tatmin olmamıştı. Bundan dolayı da bir gün Bayan Curran, Patience Worth'ten en garip mesajını aldı: Curran Patience'la paylaşmak üzere bir kız çocuğu evlat edinecekti. Patience henüz doğmamış olan bu çocuğun tanımını bile yapmıştı: Bu kırmızı saçlı ve mavi gözlü bir bebekti. Kökeni ise İngiliz-İskoç olacaktı.

Curran'lar yeni dul kalmış bir kadın buldular. Kadın doğum sırasında ölürse bebeğini evlat edinmelerine razı oldu. Gerçekten de kadın doğum sırasında öldü. Bebek tam Patience'ın tanımına uyuyordu. Küçük kıza Patience Worth Wee Curran adı verildi.

Çocuk, Patience Worth'ün denetimi altında büyüdü. Worth kızın garip Quaker giysilerini giymesinde ısrar ediyordu. Patience Wee daha sonra California'ya göç ederek orada iki kez evlendi. 1938 yılında Bayan Curran öldü. Patince ise bir daha hiç konuşmamak üzere sustu. 1943 yılında Patience Wee ölümünün yakın olduğunu hissetti. Kilo kaybetmeye başladı. Hafif bir kalp rahatsızlığı vardı. 1943 yılının Noel günü uyurken sessizce öldü. Çoğu kimse bedensiz annesinin gelip onu aldığına inandı...

İnceleniyor

Doğal olarak ruhçu araştırmacılar ve bilim adamları, Patience Worth olayını yoğun şekilde incelediler. 1929 yılında Amerikan Psişik Araştırmalar Kurumu'nun (ASPR) üyelerinden araştırma görevlisi **Walter Franklin Prince, "The Case of Patience Worth"** (Patience Worth Olayı) adında bir kitap yazdı. Bu yapıtında Bayan Curran'la ilgili araştırmalarını ayrıntılı olarak dile getirdi.

Evi aranıyor

Prince, Washington Üniversitesi'nden **Caspar S. Yost** ve ASPR'nin bir diğer üyesiyle birlikte Bayan Curran'ın evinde gizli bilgiler içeren bir kitap aradılar. Eğer varsa bu tür bir kitaptaki bilgiler, bilinçli veya bilinçdışı olarak "The Sorry Tale" gibi yapıtlara aktarılmış olabilirdi. Fakat böyle bir kitap bulunamadı.

Ayrıca Curran'lar çok fakir bir kütüphaneye sahiptiler. Bulunan birkaç şiir kitabına ise hiç dokunulmamıştı. Hatta bir tanesinin sayfaları bile açılmamıştı. Bayan Curran'ın, şiir bilgisi o kadar kıttı ki, **Tennyson**'ın ünlü **"The Lady of Shalott"** şiirinin adının **"The Lady of Charlotte"** olduğunu sanıyordu.

Eğitimi yetersiz

Soruşturmayı yürütenler kısa öyküler ve şiirler yazdırarak, Bayan Curran'ın yazma yeteneğini anlamaya çalıştılar. Tüm yazdıkları, düşündüklerini kâğıda aktarmaya alışık olmayan bir ev kadınının üslubunu açığa vuruyordu. Kişiliği ise hiçbir şekilde ciddi bir Quaker terbiyesi görmüş olan Patience Worth'ün kişiliği ile bağdaşmıyordu.

Kimliği aranıyor

Patience Worth kimdi? Gerçekten 300 yıl kadar önce doğduğu Dorset'ten göç etmiş bir Quaker mıydı? Amerika'da evde kalmış bir kız olarak mı ölmüştü? Varlığı henüz saptanamadı.

Kullandığı eski İngilizce, dilbilimciler tarafından inceleniyor. Bu dili, yaşadığı zamanın ve yörenin deyimlerini büyük bir ustalıkla kullanıyordu. Dilbilimciler, bazı sözcüklerin yazılışına dikkat çekiyor. 17. yüzyılda bu sözcükler bugün söylendiğinden çok daha değişik telaffuz ediliyordu.

Bayan Worth'ün gerçekten yaşadığını varsayalım. Bu dünyada istediğini yapamamıştı. Yazma yeteneğini Bayan Curran'a aktardı. Yine de eğitim görmemiş bir Quaker "The Sorry Tale" de anlattığı Yahudi kavimlerinin geleneklerini o denli ayrıntılı nasıl bilebilir?

Öteki dünyadaki üniversite

Bu geniş bilgiyi "ölüm-sonrası üniversite" gibi bir yerde mi edindi? Bazı ruhçular bu varsayımı savunuyorlar. Daha başkaları da bu bilgilerin Akaşik kayıtlardan edinildiğini söylüyorlar (Bkz. sayfa 323). Bu olayda ya Patience Worth'ün ya Bayan Curran'ın veya her ikisinin bilinçaltı da sözkonusu olabilir. Bunu kim bilebilir?

Psişik araştırmacı Dr. Walter Franklin Prince (1863-1934). Patience Worth olayı ile çok ilgilendi. Ona göre, Patience Worth ruhçuluk tarihinin en önemli olaylarından biridir (üstte).

Otomatik yazı medyumluğu

Patience'ın yazılarını yazmak için Quija Board'un yavaş ve güç kullanılır bir yol olduğu zamanla anlaşıldı. Bayan Curren otomatik yazı medyumluğunu denedi.

Sonraları Patience Worth'ün engin verimliliği karşısında bu yöntem bile yetersiz kaldı. Bunun üzerine doğrudan doğruya Bayan Curran'a söylüyordu. O sırada Bayan Curran çok güzel görünümlere de tanık oluyordu. Bay Curran, Bayan Curran'ın, daha doğrusu Patience Worth'ün söylediklerini yazıyordu. Daha sonra da bunlar daktilo ediliyordu.

Tanrı'ya yaklaşmak!

Patience, edebiyata çok fazla merakı olduğunu itiraf etmişti. Aynı zamanda da Tanrı'nın bir habercisi olabileceğini söylemişti. Belki de neden olduğu bu esrarengiz olayın, insanları Tanrı'ya yaklaştıracağını ve ruhsal âleme inandırabileceğini söylemek istiyordu. Bir keresinde şöyle yazmıştı:

"Ben herhangi bir şey dokumuyorum, ama bu ellerle öyle bir kelime oluşturulacak ki, tüm dünya şaşkınlıkla yanıp tutuşacak."

Astroloji'nin dayanakları araştırılıyor

2000 yıllık

Astrologlor planetlerin yaşamımızı çok özel bir biçimde etkilediklerini eskiden beri iddia ediyorlar. Aşağıdaki yazıda bu iddiaların neye dayandığı ve bazı modern araştırmalar ışığında astrologların ne ölçüde haklı oldukları açıklanmaya çalışılıyor.

ASTROLOJİ, ÇOK ESKİ bir bilim. Öğretileri ve ilkeleriyle binlerce yıl öncesinden günümüze kadar geliyor. Öyle ki, başlangıçtaki biçimi ile kuşaklar boyunca eklenen değişik görüşleri birbirinden ayırt etmek imkânsız. Yine de, bugün geleneksel astroloji olarak bilinen hali 19. yüzyıldan daha öncesine gitmiyor.

Herkes burcunun özelliklerini taşıyor mu?

Konuya şüpheci bir gözle bakanların, astrolojideki temel ilkelerin bazılarını akla yatkın bulmasını normal karşılamak gerekir. Çünkü, bunlara dayanarak, örneğin şu sonuçlara bile varmak mümkün: Diyelim ki, tipik bir Balık burcu insanı var. Öyleyse bu kişinin dikkati çeken yanı gözleri olabilir. Vücudu da etine dolgun, yani "balık eti" denilen türden. Ayaklarında ise bariz bir özellik göze çarpacak. Yüzme konusunda başarılı olacak.

Şimdi, bu özelliklere dikkat edilirse, her birinin Balık'ta bulunan özelliklere benzediği görülür. Bu gibi burçlara adını veren canlılara benzetme işlemi astrolojide sık sık kullanılıyor. Mesela, Yengeç burcundan olanların yengeç gibi bir o yana bir bu yana doğru giderek yürüdükleri söylenir. Yay burcundan olanların da uzun bir yüzü ve dikkati çeken ön dişleri olması gerekiyor. Yay burcu kadınları için, saçlarını atkuyruğu biçiminde taradıkları belirtiliyor; çünkü, Yay burcunun sembolü yarısı at olan bir insan biçimindedir.

Planetlerin özellikleri

Planetlerin hangi tip karakteri gösterdiği anlatılırken de aynı benzetme yönteminin geçerli olduğu anlaşılıyor. Bu konuda **Waite'** in **"Doğum Astrolojisinin Özeti"** adlı kitabında şu özellikler bulunuyor:

Güneş: Gurur, yaratıcılık, bencillik, şeref, asalet, gayretlilik, canlılık.

Ay: Hassaslık, seziş özelliği, ana içgüdüsü, kadınsılık, değişkenlik.

Merkür: Çabukluk, zekâ, akıllılık, hazırcevaplık, akıcı konuşma.

Venüs: Güzellik, zarafet, çekicilik, sanat anlayışı, sevgi, toplumsallık.

Mars: Mertlik, enerji, cesaret, girişkenlik, düşüncesiz hareket, arzu, saldırganlık.

Jüpiter: İyimserlik, neşe, cömertlik, dışadönüklük, spor, kuvvet, asalet, resmiyet.

Satürn: Tedbir, suskunluk, kötümserlik, tutukluk, derinlik, sebat.

(Ayrıca, Uranüs, Neptün ve Plüton için verilmiş özellikler de var ama, bunlar fazla önemli kabul edilmiyor.)

Yukarıdaki listeye bakılırsa, aynı adı taşıyan Tanrıyla özdeşleştirilmiş niteliklerin yer aldığı görülür. Acaba ne sebeple bir planete o Tanrı'nın adı verilmiş? Herhalde kırmızı renkte bir planet olduğu için Mars'ın adı Savaş Tanrısıyla bir tutuluyor. Keza, savaşmak erkeksi bir iş olduğu için, erkek özellikleri uygun görülmüş.

Belki 160.000 km uzunluğunda olan dev bir güneş parlaması. Dünya üstündeki herkesin yaşamında en önemli rolü üstlenmiş Güneş'in, bir yıl boyunca geçtiği yolun belirli bölümlerinde iken doğanların geleceğini de gösterdiğine inanmamak zor. John Nelson'ın gözlemleri Güneş'in üzerindeki patlamalarla planetler arasındaki açıların bir ilişkisi olduğunu gösteriyor (üstte).

Güneş ve doğum ilişkisi

Güneş'in niteliğine bakıldığımızda belki akla uygun gelen bir açıklama bulabiliyoruz. Şimdi öne süreceğimiz fikre herhalde kimse karşı çıkmayacaktır: Yaz ortasında öğle vakti doğan çocuklar, kışın gece yarısı doğanlardan kişilik bakımından oldukça farklı bir özellik göstermeliler. Astrologların inançlarına önem vermeyen birçok insan bile bir çocuğun doğduğu anki mevsimin, günün, saatin ve o sıradaki hava durumunun kişiliği ve davranışları üzerinde etkili olacağına inanıyor.

Astrolojiye karşı olma

Eğer konuya bu açıdan yaklaşılırsa, yukarıda belirtilen görüşü biraz daha geliştirerek şunlar söylenebilir:

"Kamu araştırması yapan tanınmış bir

kuruluşun son incelemelerine göre, Ağustos'un ilk yarısında öğle vakti doğan çocukların büyük bir kısmının, genel toplum ortalamasına göre daha sağlıklı, çoğunlukla da güçlü, uzun boylu, sarışın oldukları ortaya çıktı. Ayrıca, bu çocuklar yetişkin hale geldiklerinde de iyi bir lider olmalarının yanı sıra, pratik ve iyi kalpli oluyorlar."

Doğru veya değil, bu akla yatkın bir açıklamadır ve en kuşkulu bilim adamı tarafından bile araştırıldıktan sonra kabul edilebilir. Ama, eğer bu açıklamaya *"Aslan burcundan olanlar..."* diye başlasaydık, buna hemen bütün bilim çevreleri "saçmalık" ve "batıl inanç" diyecekti.

Neden Aslan demişler?

Daha önce de ele alındığı gibi, Güneş, Aslan burcunda dendiğinde, tarihin yaklaşık 22 Temmuz ile 21 Ağustos arasında olduğunu belirtmekten öteye birşey yapılmıyor. Acaba, yılın bu devresinde Güneş'in durduğu Zodyak çemberi kesimine niçin Aslan demişler? Belki de, yüzyıllar boyu yapılan gözlemlere dayanarak, bu devrede doğanların aslana benzer davranışlarda bulunduğunu, yani aslan gibi olduklarını görmüş ve sonradan burç ismini koymuş olabilirler.

Zaten, gökyüzüne bakarsanız, Aslan burcunu oluşturan yıldız kümesi şekil itibariyle hiç de aslanı andırmıyor. Üstelik, ilkbahar noktasının geriye doğru kaymasına sebep olan ekinoks presesyonu (devinim) yüzünden Güneş bu tarihte gerçekten Aslan takımyıldızında değil de, Yengeç takımyıldızında duruyor.

2000 yıllık gözlemler

Öyleyse, Zodyak'taki bütün burç isimleri, Güneş'in her bir burçta durduğu an doğanların karakter özelliklerine bakılarak ortaya konmuş olabilir. Burada 2000 yıllık gözlem sonuçlarını göz önüne almak gerekiyor. Gerçekten de bu alanda en eski Babil astrologlarından başlayan bir dizi araştırma söz konusu. Bunlar yukarıda örnek olsun diye verilen basit bir araştırma kuruluşunun az sayıda gözlemlerine dayalı sonuçlar değil.

Güneş ve Ay'ın etkisi

Daha önce ele alındığı gibi, (Bkz. sayfa 581) horoskop denilen harita, belirli bir anda gökyüzündeki planetlerin yerlerini gösteren bir gök şemasıdır. Horoskopta Güneş'in durduğu yere bakarak, o kişinin yılın hangi ayında ve gününde doğduğunu öğrenmek mümkün. Ascendant denilen, doğuda yükselen burcun derecesinden de hangi saat ve dakikada doğduğu anlaşılıyor. Diğer dokuz

De Sphaera adlı eserden: Jüpiter. Bedenin dinçliğini ve maddi başarıyı gösteriyor (sağda).

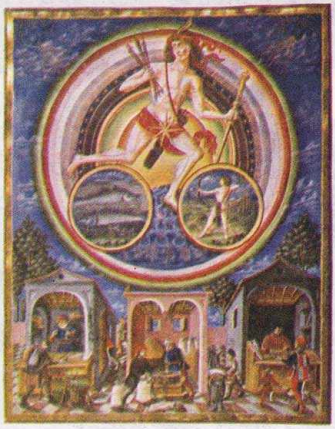

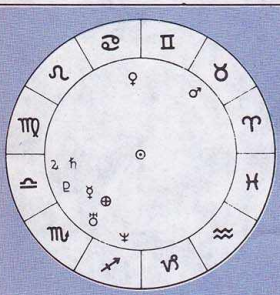

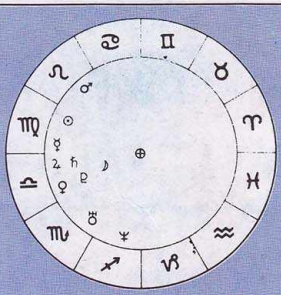

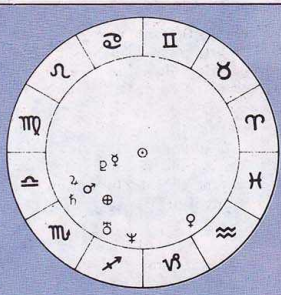

Jüpiter etkisi

"Jüpiter etkisi" hakkında çok şey söylendi. Bu konu Jüpiter ile Satürn'ün, en büyük iki planetin, gökyüzünde yaklaşık her yirmi yılda bir, yan yana duracak biçimde yer almasıyla ilgili. Bu son olarak 1980-1981 yıllarında görüldü. Dünyadan bakıldığında, 1980 Kasım'ından 1981 Mart'ına kadar Jüpiter ile Satürn aralarında bir veya iki derecelik açıyla gökyüzündeydiler. Güneş'ten bakılacak olsaydı, bu birleşim 1981 Mayıs'ında gerçekleşmişti. **J. Gribbin** ve **S. Plagemann, "Jüpiter Etkisi"** adlı kitaplarının ilk baskısında bu birleşimle birlikte diğer planetlerin de aynı bölgede yer alacaklarını belirttiler.

Gribbin, daha sonra ilk iddiasında gerekçe gösterdiği gibi, bütün planetlerin aynı yerde toplanacağı fikrinden vazgeçti. Çünkü, Dünya'dan bakıldığında, önemli planetlerin bir araya geldiği ilk tarih olan 1981 Eylül ayı başında, Satürn ile Jüpiter 12 ve 9 derece Terazi'de, Plüton 22 derecede idi. Venüs de üç hafta içinde Terazi burcunu geçerek ilerledi. Ay ise, 31 Ağustos ile 2 Eylül arasında ancak bu burçta kalıyordu. Güneş'in bu burca girmesi ise ancak Eylül'ün son haftasında gerçekleşti. Bütün ay boyunca Merkür Başak'ta, Mars Aslan'da, Uranüs Akrep'te ve Neptün Yay'da duruyordu.

Güneş'ten bakıldığında 1981 Mayıs ayında planetlerin durumu (solda). Dünya'dan bakıldığında bütün planetlerin bir tarafta durduğu an, 1981 Eylül ayı (ortada). Güneş'ten bakıldığında, planetlerin bir araya geldiği 1982 Mayıs durumları (sağda). John Gribbin (altta).

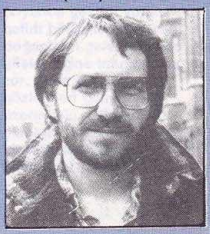

Güneş'ten bakıldığında, 1982 yılında planetlerin daha belirgin biçimde kümeleştikleri anlaşılıyordu. Yaklaşık 20 Mayıs'ta, Satürn ile Jüpiter arasında 16°'lik bir açı varken, biri 7° Akrep'te diğeri de 21° Terazi'de duruyorlardı. Mars 7° Akrep'te, Plüton 25° Terazi'de ve Merkür 29° Terazi' deydi. Böylece bütün bu planetlerin içinde bulundukları en küçük açı 17°'lik bir açılım vermekteydi. Bu durumda Yer Akrep'te, Venüs Kova'da, Uranüs ile Neptün de Yay'da duruyorlardı. Bütün bu dağınıklığa rağmen, yine de Satürn, Mars, Merkür ve Ay dörtlüsünün bir araya gelmesi 1981 Haziran ayında oldu. Ama, bu tür bir dörtlünün bir araya gelme olasılığı hiç de ender rastlanan bir durum değildi.

gökcismi de yine o kişinin doğduğu an ile ilgili diğer belirleyiciler oluyor.

Bunlardan ön önemlisi Ay. Her bir burcu yaklaşık iki buçuk günde geçerek devrini tamamlıyor. Güneş ile Ay'ın insan yaşamında çok önemli bir etki yarattığı kabul ediliyor. Zaten ışık ve ısı veren Güneş, besin kaynaklarının üretiminde vazgeçilmez bir unsur. Ay ile birlikte yarattıkları çekim dolayısıyla da denizlerdeki gelgit olayını meydana getiriyor.

Burada insanların suda yaşayan varlıklar olmadığını öne sürerek, gelgit olayının etkisinin olmayacağı düşünülemez. Çünkü, insan da temel yapı olarak evriminin başında sularda yaşayan bir canlıdan türemiştir. Bu sebeple, belki denizlerdeki balıklar ve diğer canlılar kadar gelgit olayından etkilenmiyorsa da, bedenindeki sıvılar bu olaydan belirli bir ölçüde mutlaka etkileniyor. Sonuçta, Güneş-Ay çekiminden doğan etki, diğer planetlerin de araya girmesiyle bir bütün olarak düşünülürse, Güneş sisteminin yarattığı bir çekim ve manyetik alan etkisi ortaya çıkar.

Güneş'teki patlamalar

1940'ların ortasında, **John Nelson** adında bir RCA (Amerikan Haberleşme Şirketi) mühendisi, New York şehrinin ortasında, şirketin Manhattan'daki binasının tepesine bir teleskop yerleştirdi ve Güneş'i incelemeye başladı. Nelson'ın zamanında, beklenmedik bir Güneş patlamasından sonra radyo haberleşmesinde önüne geçilmez bir kesinti meydana geldiği biliniyordu.

Bu yüzden, Güneş patlamalarını önceden saptayabilmek için, şirket Nelson'a bu Güneş olayı ile ilgili bir araştırma yapma görevini verdi. Nelson'ın gökbilim bilgisi çok az, astrolojiden ise habersizdi. Fakat, araştırmaları ilerledikçe, Güneş patmaları ile diğer planetlerin patlama anında bulundukları yerler arasında doğrudan bir ilişki olduğunu gördü. Planetler arasında belirli açılar meydana geldiğinde, Güneş'te de patlamalar olduğunu tespit etti.

Nelson, 1967 yılına geldiğinde, Güneş patlamalarıyla ilgili kozmik fırtınaların 1460 tanesini incelemişti. Diğer planetlerin durumununa da bakarak bunları % 93 doğrulukla önceden bilecek bir sonuca ulaşmıştı. Şiddetli bir kozmik fırtınada, Güneş'e yakın dört planetten biri, (Merkür, Venüs, Dünya ve Mars) diğer uzak planetlerden birisiyle mutlaka 0, 90, veya 180 derecelik bir açı yapacak durumda bulunuyordu.

Üstelik, bunun dışında, en az iki planet de az önce belirtilen planet ikilisine belirli bir açı yapar durumdaydı. Bu belirli açıyı Nelson 360 derecelik çemberin 2,3,4,5 veya 6'ya bölünmesiyle çıkan 180, 120, 90, 72 ve 60 olarak tespit etti. Astrologlar tarafından haberleşme ile özdeşleştirilen Merkür planetinin de Nelson'ın araştırmalarında en çok dikkati çeken planet olması, herhalde sadece şanslı bir rastlantı değildi.

Nelson'ın şemalarından üçü. Şiddetli manyetik fırtınaların olduğu anda, Güneş'ten bakıldığında planetlerin yerlerini gösteriyor (altta). 23-27 Mart 1940'ta yedi planet arasında ya 90 ya da 180 derecelik bir açı var (ortada). 12-16 Kasım 1960'ta, Nelson'ın önceden haber verdiği ve 20 yılın en şiddetli Güneş fırtınasında planetlerin durumu (en altta). Bilinen en büyük kozmik yağmur 23 Şubat 1956'da meydana geldi.

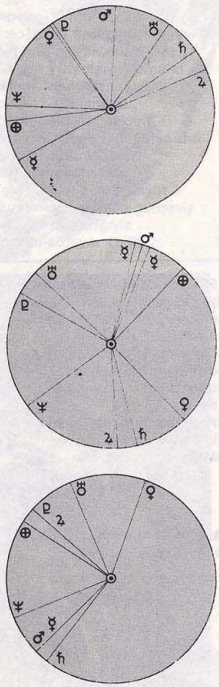

Gökcisimlerinin dünyaya etkisi

Gökcisimlerinin dünyaya olan etkileri sayılamayacak kadar değişik türden olabilir. Belki sadece gravitasyon çekiminin yarattığı bir gelgit olayından ibarettir. Bazen de Güneş patlamasına eşlik eden bir kozmik ışınım (radyasyon) seli halini alabilir. Canlıların evriminde en önemli etkiyi bu tür aşırı kozmik fırtınaların yaptığına inanan biyologlar çoğunluktadır.

Cevap aranan sorular

Böylece, geriye, incelenmesi gereken en az iki araştırma yolu kalıyor. Birincisi şu: Nelson'ın çalışmaları Güneş patlamalarıyla planetlerin bu sırada bulundukları yerler arasında kesin bir ilişki olduğunu ortaya koyuyor. Bu durumda aynı türden benzer bir ilişkiyi planetler ile Dünya arasında kurarak doğan bebeklerin karakterleri üzerinde bir tahmin yapılabilir mi?

İkincisi: Eğer böyle bir ilişkinin geçerliliği ortaya çıksa, -ki böylece astrolojinin temel kurallarının doğruluğu ispatlanmış olurdu- bu durumda da, acaba insan kişiliğinin gelişmesindeki etken, bu planetlerin arasında olan çekimsel kuvvete mi, yoksa değişik yoğunlukta ortaya çıkan kozmik ışınımın oluşmasına mı bağlı diye düşünmek gerekecek!

Nelson teleskopunu RCA binasının tepesine yerleştirdikten kısa bir zaman sonra, daha henüz araştırmalarının sonucu bile yayınlanmamışken, **Michel Gauquelin** adında genç bir Fransız istatistikçisinin birinci araştırma yolunu seçmiş olduğu görülüyor. Bu genç bilim adamı, astrolojiye olan kuşku dolu ilgisine bir çözüm bulmak isterken hiç beklenmedik sonuçlarla karşılaştı...

Astrolojinin dayandığı temel gerçek nedir? Sayfa 378'de.

Dünyanın içi boş mu?

İçi boş dünya ile ilgili görüşleri 468. sayfada sunduk. Çoğu kişi de dünyanın içinin boş olamayacağını düşünüyor. Aşağıdaki yazıda daha çok bu konudaki karşı görüşlere yer veriliyor.

PALMER'IN, **Bernard**'ın, **Giannini**'nin ve içi boş dünya görüşünü savunan birçok kişinin iddialarındaki gerçek payı titizlikle araştırılıyor.

Keşfedilmemiş bölgeler mi?

Bu konudaki yapılan en geniş kapsamlı araştırmalar bile, Amiral **Byrd**'a ait olduğu belirtilen ifadeleri doğrulamaz gibi görünüyor. "Kutbun ötesindeki kara parçası" ve "Büyük Gizem" iddialarını bir an için doğru olarak kabul edelim. Bu durumda bile, bunların içi boş dünyanın gizemli kıtaları olmaktan çok, dünyanın şimdiye değin keşfedilmemiş bölgeleri olduğu düşünülebilir. "Efsanevi Gökkuşağı Kenti" de olsa olsa Antartika koşullarında sık sık rastlanan türden bir "serap" olayı olabilir.

Byrd'ın ifadeleri

Peki, o halde Byrd'ın ısrarla belirttiği nokta neydi? Amerika'da yayınlanmakta olan **National Geographic** dergisi, 1947 Ekim sayısında, Byrd'ın kutup gezisine yer vermişti. Byrd, şöyle diyordu: *"Belirttiğim gibi, güney kutbu üzerinde dolaşıyoruz. Aşağı yukarı 750 metre yükseklikteyiz. Kutbun öte tarafındaki o bilinmeyen geniş bölgeyi arıyoruz. Oraya ulaşmak için çok uğraşmıştık."*

Güney kutbunda

Giannini, Bernard ve Palmer'a göre, Byrd, 1947 Şubat'ında kuzey kutbu üzerinde 2750 km uçmuştu. Aslında Byrd 16 Şubat 1947'de güney kutbu üzerindeydi. Byrd'ın ifadeleri şöyleydi: *"Bulunduğumuz konum, 88° 30' güney. Tahminen 160 km uçtuk. Sonra doğuya yöneldik. 45. doğu meridyenine ulaşıncaya kadar dik açı bir rota izledik. 45. meridyene ulaştığımızda ise, üsse dönüş yolu üzerinde olduğumuzu gördük."*

Esrarengiz bir film

Fakat bunun yanı sıra, bazı kişiler de Byrd'ın kuzey kutbunda uçtuğunu gösteren bir film izlediklerini öne sürdüler. Filmde, Giannini, Bernard ve Palmer'ın da belirttikleri gibi, dağlar, ağaçlar, ırmaklar ve mamuta benzetilen iri hayvanlar görüldüğü iddia edildi.

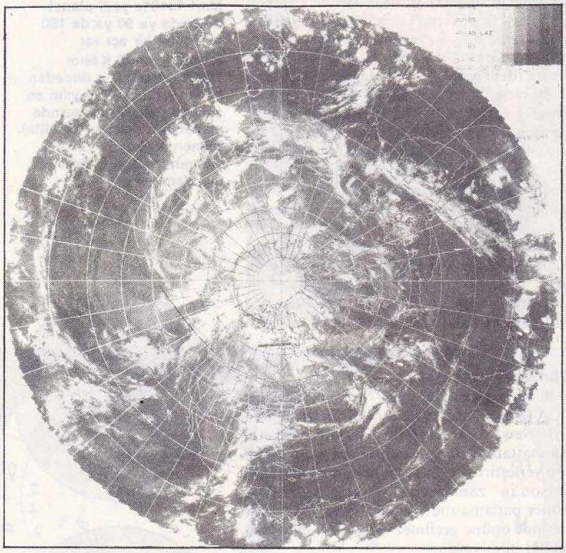

1973 yılında bir meteoroloji uydusundan çekilen, kuzey kutbunu gösteren parçalı bir fotoğraf. Kutup bölgesinin aydınlık olduğu görülüyor. Fakat kışın burası sürekli karanlıkta kalıyor. Böylece fotoğraflarda geniş ve siyah bir boşluk ortaya çıkıyor (üstte).

Amiral Byrd, (aitta) içi boş dünyayı keşfetti mi?

1929'da bu filmi izlediğini belirten bir kadın, Ray Palmer'a bir mektup yazdı. Mektubun son cümleleri şöyleydi: *"Filmi anlatan kişi, Byrd'ın bizzat kendisiydi. Filmin bir sahnesinde Byrd, çevresi kozalaklı ağaçlarla kaplı bir gölün kıyısında görülüyordu. Birden bir çığlık attı. Ağaçların arasında son derece iri bir hayvan vardı. Daha sonra bir dağ göründü. Byrd'ın 'Kömür Dağı' olarak tanımladığı bu dağ, bir elmas gibi parlıyordu."*

Film ortada yok

Her ne kadar bu film son derece ilginç ise de, hiçbir arşivde buna ilişkin herhangi bir kayıt yok. Öyleyse film şimdi nerede? Amerikan Hükümeti olayı örtbas mı etti?

Byrd'ın ifadeleri çarpıtılıyor

Böylece, Byrd'ın özgün ifadeleri çarpıtılarak, sanki ona aitmiş gibi oldukça farklı bir duruma getirildi. Oysa araştırmacılar, güney kutbunda, bereketli toprakların da mamutların da olmadığını öne sürüyorlar. Ayrıca her ne kadar keşfedilmemiş bir bölge de olsa, kutbun ötesindeki o bölge için, "2750 km" gibi bir sayısal değer kullanılmıştır. Oysa bu değerin, aslında "kilometrekare" olarak belirtilen ilk özgün halinden tahmini bir yaklaşımla üretildiği iddia ediliyor.

Gökkuşağı kentinin kaynağı da, araştırmacılara göre Byrd'ın "Donmuş Gökkuşakları Caddesi"nden başka bir şey değildi. Bunun da Antartika koşullarının olağan görüntülerinden biri olduğu söyleniyor.

"Kutbun ötesindeki kara parçası" ya da "Büyük Bilinmeyen"e gelince; bunlar da yine Byrd'ın özgün bir ifadesinden, "dünyanın uçsuz bucaksız bilinmeyen bölgeleri" ifadesinden üretilmiştir.

Daha fazla bilgi için:

Francis King, *Satan and swastika*, Mayflower Books 1976
Brinsley Le Poer Trench, *Secrets of the ages*, Panther 1976
John Sladek, *The new apocrypha*, Panther 1978

Dünyanın yapısı biliniyor

Tüm bunlara rağmen, hâlâ dünyanın içinin boş olduğunu savunanlar çıkabilir. Fakat bu tür iddiaları şöylece çürütmek mümkün: Bugün, dünyanın iç kesimlerinin fiziki özellikleri ve yapısı, gelişmiş sismometreler ve elektronik bilgisayarlar ile incelenebiliyor. İçi boş dünyayı bir yana bırakırsak, dünyanın iç yapısının nasıl oluştuğunu jeoloji açıklayabiliyor.

Bilindiği gibi dünya, üç ana katmandan oluşur. En dış tabaka olan "magma" (sial ve sima tabakalarını içerir), granit ve bazalt kayalardan meydana gelir. Kalınlığı ortalama 40 km'dir. Bunun altındaki "manto" tabakası yaklaşık 2900 km kalınlıktadır. Magnezyum silikatlar, demir, kalsiyum ve alüminyumdan oluşur.

Üçüncü katman ise çekirdektir. Çekirdek, iç ve dış çekirdek olmak üzere iki tabakadır. Kalınlığı yaklaşık 5100 km'dir. Demirin 3.200.000 atmosfer basınçlık bir ortamda donması sonucu, iç çekirdeğin son derece "katı" olduğu düşünülüyor. Bu bilgilerin ışığında düşünülürse, dünyanın içinin boş olduğu pek akla yatkın gelmiyor.

"Delik" nasıl ortaya çıktı?

Öyleyse ESSA-7'nin çektiği, kuzey kutbundaki devasa deliği gösteren fotoğraf nasıl açıklanabilir?

Bu tür fotoğraflar, 24 saat dünyanın çevresinde dolanan uydulardan çekilir. Uydu, bu süre boyunca, dünyayı çeşitli açılardan gösteren parça parça görüntüler toplar. Bu görüntüler, yeryüzündeki bir bilgisayara gönderilir ve burada işleme konur. Parça parça görüntüler bir araya getirilerek, sanki dünya üzerindeki tek bir noktadan görüntülenmişcesine, tek bir resim elde edilir.

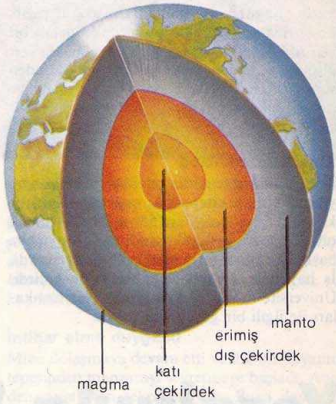

Yerin iç katmanlarını gösteren bir kesit. Dünya, magma, çekirdek ve manto adı verilen katmanlardan oluşur (sağda).

Apollo-17'nin çektiği bu fotoğrafta Antartika bölgesi belirgin olarak görülüyor. Geçen yüzyıllarda şimdiki teknik olanaklara sahip olmayan insanoğlu, gezegenimizin şeklini sadece tahmin edebiliyordu. Fakat günümüzde, dünyanın uzaydan fotoğrafları çekilebiliyor. Bunlar son derece gelişmiş aygıtlar aracılığıyla incelenebiliyor (altta).

24 saat süresince, ekvator kuşağındaki bölgeler belirli aralıklarla güneş ışığını alır. Fakat kutup ve çevresi, kuzey yarıküre kışı yaşarken sürekli karanlıkta kalır. Bundan ötürü, çekilen bir fotoğrafın ortasında, yani kutbun olması gereken yerde, siyah bir alan ortaya çıkar.

Aynı şekilde, yaz süresince çekilen fotoğraflarda da, kutbun buzullarla kaplı olduğu görülür. Kızılötesi dalgaboyu kullanılarak çekilen fotoğraflarda da, dünyanın gece ve gündüz boyunca sıcak radyasyon yaydığı görülür.

Dünyanın içi boş değil, ama...

Tüm bu bilimsel yaklaşımlardan sonra, kutuplardaki delikler ya da dünyanın içinin boş olduğu gibi iddialar açıklığa kavuşturulamıyor. Fakat unutulmamalıdır ki, dünyanın birçok yerindeki yeraltı kentleri, yeraltı tünel sistemleri ve nerelere kadar uzandığı bilinmeyen mağaralar, somut bir şekilde önümüzde duruyorlar ve gizemlerini sürdürüyorlar.

Yeraltıyla bir "başka" temas

Paranormal olayların dünyasında Tom Lethbridge çok önemli bir kişi olarak kabul ediliyor. O, yeraltındaki suları keşfetmekten, geçmişte yaşanmış yoğun bir duygunun kaydını bulmaya kadar pek çok olağanüstü yeteneği ile tanınıyor.

PARANORMAL OLAYLARLA ilgilenen herkes, **Tom Lethbridge** adını duymuştur. Ancak Devon'daki bir bakımevinde öldüğünde, halk arasında adını bilen pek az kişi vardı. Bugün, ona inananların çoğu, psişik araştırmalar tarihinde onun çok önemli bir yeri olduğunu kabul eder. Onun, çubukla yeraltındaki maden veya su arama, ölümden sonra hayat, hayaletler, durugörü, kehanet ve zaman hakkındaki görüşleri çok sayıda psişik araştırmacının ilgisini çekti.

Tom ve Mina Lethbridge su bulmada oldukça başarılıydılar (üstte). Devon'daki Ladram plajı. Burada insanlar uçurumdan atlamak için çok kuvvetli bir istek duyuyorlar (altta).

Emekli bir arkeolog

Tom Lethbridge görüşlerini hayatının son on yılında bir dizi kitapçıkta yayınladı. İlginçtir ki, bu tür psişik olaylara 55 yaşlarında emekli olup Devon'a yerleştikten sonra ilgi duymaya başladı. Eğitimi tarih ve arkeoloji üzerineydi. İş hayatının çoğunu Cambridge'de geçirdi. Üniversite müzesinde Anglo-Sakson antikaları ile ilgili bir görev yapıyordu.

Lethbridge Devon'a yerleşiyor

Ancak onun bir özelliği vardı, daima toplumun kurallarına ters düşüyordu. 1957'de Cambridge'i nefret dolu bir şekilde terk etti. Arkeoloji üzerine yazdığı bir kitabı sert eleştirilere uğramıştı. Eşi **Mina** ile birlikte Devon'un güney sahillerine yerleşti. Artık kitap okuyarak ve kazılar yaparak vakit geçirecekti. Kendisi bile bilmiyordu ama, yaşamının en şaşırtıcı dönemi başlamak üzereydi.

Yaşlı büyücüyle tanışma

Hayatının yönünü değiştiren kişi, komşuları olan yaşlı bir kadın oldu. Bu beyaz saçlı ufak tefek kadın, kendisini rahatsız eden kişilere hafif büyüler yapabildiğini iddia ediyordu. Ayrıca geceleri vücudunu terk edip etrafta dolaşabildiğini de, söylüyordu. Bu yetenek, astral çıkış olarak biliniyor (Bkz. sayfa 78 ve 129). Lethbridge başlangıçta kadına inanamadı. Ancak sonradan yaşadığı bir olay sonucu ikna oldu.

Beş köşeli yıldız

Yaşlı kadın ona istenmeyen ziyaretçileri nasıl uzaklaştırdığını anlattı. Zihninde beş köşeli bir yıldız (pentagram) çiziyordu. Sonra bunu, istenmeyen ziyaretçinin yolu üzerinde, örne-

ğin onun kapısının önünde tasavvur ediyordu.

Büyücü kadının ziyareti

Bundan kısa bir süre sonra, Tom yatakta yatarken zihninden yıldızları geçiriyordu ve onları yatağın etrafında tasavvur ediyordu. O gece yarısı, karısı Mina, odada başka birinin bulunduğu duygusuyla aniden uyandı. Yatağın ayakucunda zayıf bir ışığın parladığını gördü. Sonra izlerken ışık yavaşça solarak kayboldu.

Büyücü kadının esrarengiz ölümü

Ertesi gün yaşlı büyücü, evlerine geldi. Bir önceki gece yatak odalarını ziyaret ettiğini ve yatağın etrafının ateşten üçgenlerle sarıldığını gördüğünü söyledi. Tom'un şüpheciliği azalmaya başladı. Mina, kadına kibarca geceleri yatak odalarına gelmemesini söyledi.

Geri tepen büyü

Bir sabah yaşlı kadın yatağında ölü bulundu. Polis cinayetten şüphelendi. İki komşu çiftliğin sığırlarında da şap hastalığı görülmüştü. Ancak, zarar vermek istediği çiftçinin hayvanlarına bir şey olmamıştı. Lethbridge ise, büyünün geri teptiğinden emindi.

Yaşlı büyücünün ölümü, Tom'u çok düşündürdü. Kadının kulübesinin önünden geçerken garip bir his duyuyordu. İçinde boğucu bir sıkıntı hissediyordu. Bir bilim adamı merakıyla kulübenin etrafını dolaştı. Sıkıntı bir çoğalıyor, bir azalıyordu.

Plajdaki dehşet duygusu

Yaşlı büyücünün ölümünden bir yıl sonra Tom Lethbridge, bir başka garip olay daha yaşadı. Yağışlı bir Ocak günü, eşiyle birlikte Ladram Körfezine, yosun toplamaya gittiler. Lethbridge plaja iner inmez o garip üzüntü ve dehşet hissini tekrar yaşadı. O, yosunları çuvallara doldururken karısı Mina da plajda dolaşıyordu. Mina aniden dönerek Tom'a geldi: *"Hadi gidelim. Burada bir dakika daha fazla kalamam. Burada korku verici bir şeyler var!"* dedi.

Benzer deneyimler

Ertesi gün olanları Mina'nın ağabeyine anlattılar. O da benzer bir duyguyu Wiltshire bölgesindeki Avebury yakınlarındaki bir çayırda yaşamıştı. Çayır sözü Tom'un bir şeyler hatırlamasına neden oldu. Çayırlık bölgelerdeki telefonlar boğucu ve rutubetli havalarda sık sık kısa devre yaparak bozulurlardı.

Su kaynağı mı neden oluyor?

Tom'un kafasında bir fikir belirmeye başlıyordu. Acaba anahtar su olabilir miydi? Büyük ormanda da hava sıcak ve nemliydi. Ladram plajında da aynı durum söz konusuydu. Bir sonraki hafta sonu aynı durumu tekrar yaşadılar. Mina, kocasını plajın uzak köşesine götürdü. Geçen hafta Mina aynı

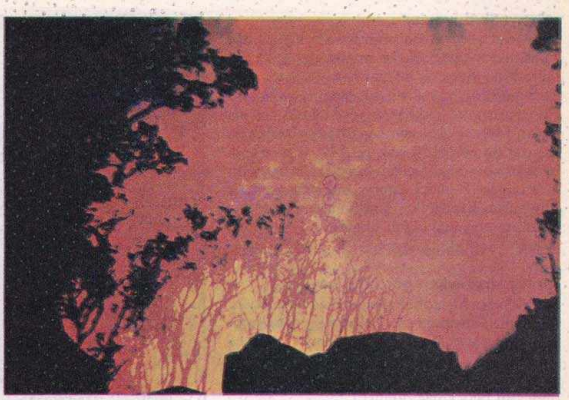

Hawaii'de bir volkan faaliyet halindeydi. 19. yüzyılın ortalarında William Denton bir medyuma bir parça volkanik kaya verdiğinde, bu kişi volkanın patladığı vizyonu gördü. Bu psikometri alanında başlatılacak deneyler serisinin ilkiydi. Diğer bir deyişle bu deneyle cisimlerin okunması olarak adlandırılan ve özellikle, çatal dalla su aramanın yakın bir ilişkisi bulunuyor (üstte).

yerde garip bir his duymuştu. Burada yine her ikisinin de duyduğu his öyle yoğundu ki, başları döndü. Tom Lethbridge duydukları hissi şöyle tarif etti: *"İnsan ateşi çok yüksek olup da, bir sürü hap alınca kendini tıpkı böyle hissediyor."* O yerin iki tarafında da küçük su kaynakları bulunmaktaydı.

İntihar etme duygusu

Mina dolaşmaya devam etti ve dik bir kayanın tepesinden manzarayı seyretmeye başladı. Aniden, aynı hissi tekrar duydu. Buna ilaveten, sanki bir şey ya da birisi onun uçuruma atlamasını sağlamak için uğraşıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Aynı yere Tom'u çağırdığında, Tom o bölgenin de aşağıdaki deniz kıyısı kadar uğursuz olduğu kanısına vardı.

Geçmişten gelen ümitsizlik

O kayalarda duydukları ilk sıkıntı hissinden 9 yıl sonra bir adam kendini atarak intihar etti. Lethbridge o bölgede bu kötü duygunun çok yoğun olduğuna karar verdi. Sanki geçmişten gelen ümitsizlik duygusu o bölgeye âdeta bulaşmıştı. Ama nasıl?

Çatal çubukla su aramak

Lethbridge, bu tür duygulara suyun neden olduğuna inanıyordu. Arkeolog olarak her zaman su bulan kişilere ilgi duymuştu. Bu tür bir kişi elinde çatal şeklinde bir fındık dalıyla yürümeye başlar. Yerin altından akan bir suyun üzerine geldiğinde ellerinin ve kollarının adaleleri kasılır ve dal ya aşağıya ya da yukarıya doğru hareket eder. Bu olaya radyestezi adı veriliyor.

Suyun manyetik alanı

Sesler demiroksit kaplanmış bantlara nasıl kaydediliyorsa manyetik alanların çalışma ilkesi de aynıydı. Akan suyun manyetik alanının da kuvvetli duyguları kaydettiğini farz edelim. Bu duygular da temelde insan beyni ve vücudunun elektriksel aktiviteleri olabilirler.

Manyetik duygular

Bu teori, depresyonun (aşırı sıkıntı) bir tür görünmez duvar oluşturmasını da açıklıyor. Demir bir çiviyi bir mıknatısa yavaş yavaş yaklaştıran biri, mıknatısın güç alanına giren çivinin birdenbire mıknatısa yapıştığının farkına varır. Muhtemelen suyun manyetik alanının da benzer bir özelliği vardır. Eğer böyle manyetik alanlar kuvvetli duyguları bir teyp gibi kaydediyorsa, kişi o alana girer girmez aniden bazı duygulara kapılabilir. Hem Tom hem de Mina, Ladram plajındaki kötü sıkıntının aniden sona erdiğini de farkına varmışlardı.

Üniversitedeyken gördüğü hayalet

Ya yalnızca hissedilmeyip görülen hayaletlere ne demeli? Burada da, Lethbridge-teorisinin gerçeklere uyduğunu kabul ediyordu. 1922'de Cambridge Üniversitesi'nde öğrenciyken bir arkadaşının odasında gördüğü hayaleti hatırladı. Bu olay şöyle olmuştu.

Geceleyin geç vakit, arkadaşının odasından çıkarken silindir şapka giyen birinin odaya girdiğini gördü. Adamın arkadaşına bir haber getiren kolej hizmetlisi olduğunu düşündü. İyi geceler dileyerek, dışarı çıktı. Ancak adam ona cevap vermedi. Ertesi sabah Lethbrigde arkadaşına dün geceki adamı sordu. Arkadaşı dün gece kimsenin odasına girmediğini söyledi.

Büyücünün hayalet arkadaşı

Tom, yaşlı büyücünün bahçesinde de, kadın ölmeden bir yıl kadar önce, başka bir hayalet görmüştü. Yüzü, yaşlı kadının bahçesine dönük olarak bir tepede oturuyordu. Bahçede iki kadın gördü. Kadınlardan biri komşusu olan yaşlı büyücü idi. Diğeri ise eski moda gri elbiseler giymiş uzun boylu yine yaşlı bir kadındı. Daha sonra, büyücüyü gördüğünde ona ziyaretçisini sordu. Kadın şaşırdı. Lethbridge ona, gördüğü kadını tarif edince, *"A, sen benim hayaletimi görmüşsün"* dedi.

Hayalet mi, yansıma mı?

Bu olay 1959'da olmuştu. Lethbridge daha Ladram plajındaki deneyimi yaşamamıştı. Onun ilk düşüncesi, grili yaşlı kadının bir tür yansıma olduğuydu. Başka biri hayaleti düşünmüş ve her nasılsa görüntü kendi düşüncesine yansımıştı. Sonra aklına hayaletlerin her yıl aynı günde tekrar görünebilecekleri geldi. Böylece o ve Mina, gelecek yıl aynı gün, aynı yere gitmeye ve neler olacağını görmeye karar verdiler.

Elektriklenen hava

Fakat, hiçbir şey olmadı. Aynı yerde sessizce oturdular. Güzel, sıcak bir sabahtı, ancak grili yaşlı kadın görünmedi. Bununla beraber her ikisi de havada elektrikli bir durum sezdiler. Yolun altından geçen küçük bir yeraltı su kaynağı vardı. Bu elektrikli durum, kaynağın üzerinde durduklarında artıyordu.

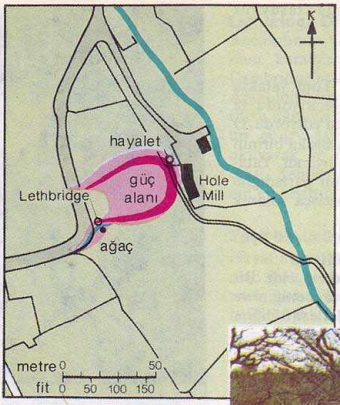

Hole Mill'deki hayaletin, yeraltı kaynağını ve güç alanını gösteren bir harita. Lethbridge, bölgeyi gözleri kapalı olarak çatal şeklinde bir fındık dalıyla saptadı. Sonra yapılan bir kazı, Lethbridge'in saptamalarının tümüyle doğru olduğunu ortaya koydu (solda).

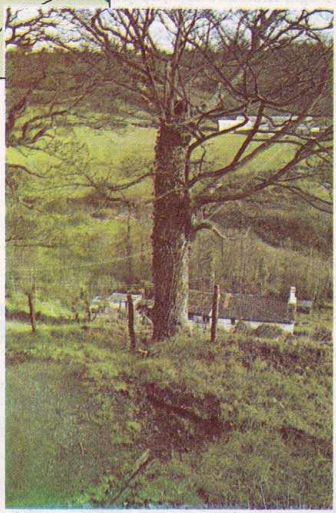

Büyücü kadının evi olan Hole Mill'in, Hole House' dan görünümü. Bu nokta Lethbridge'in hayaleti gördüğü noktadır. Ayrıca yeraltı kaynağının üzerinde durduğunda da garip bir hisse kapılmıştı. Daha sonraları bu iki deneyimin birbiriyle ilişkili olduğunu saptadı (sağda).

Piskopos Leonidas Polk. Piskopos 1840'larda Profesör Joseph Buchanan'ı ilginç yeteneğiyle oldukça şaşırtmıştı. Pirinç madenini karanlıkta parmak uçlarıyla dokunarak tanıyabiliyordu (altta).

Büyücünün evinden geçen kaynak

Tom, daha sonra kaynağı keşfetmeye ve nereye dek uzandığını bulmaya karar verdi. Sonuç, şüphelerini doğruluyordu. Kaynak dik bir açı yaparak büyücü kadının evinin yanından geçiyordu. Grili yaşlı kadın da tam kaynağın üzerinde duruyordu. Tom da akan suyun manyetik alanına girdiğinden hayaleti görebilmişti. Ancak kaynağın birkaç metre uzağında duran kadın hiçbir şey görmemişti.

Bant kaydı

Böylece Lethbridge'in yanıldığı ortaya çıktı. Grili yaşlı kadın başka birinin zihninden yansıyan bir görüntü değildi. Ya da bir yıl sonra tekrar gelen bir hayalet de değildi. Bu bir tür bant kaydıydı. Ancak bu kez siyah-beyaz bir video kaydıydı. Tıpkı yıllarca önce arkadaşının Cambridge'deki odasında gördüğü avcı gibi...

Yoğun duygular kaydediliyor

Ancak suyun güç alanının yalnızca kötü ve hoş olmayan duyguları kaydedebileceği diye bir durum yoktur. Yaşlı kadınının görüntüsü kayda alındığında, çok mutlu ya da heyecanlı olabilir. Veya belki de o noktadan o denli sık geçiyordu ki, sonunda görüntüsü orada kaydedildi.

Piskoposun "gören" parmakları

Lethbridge'in hayalet teorisi için ne kadar kanıt vardır? Olayı incelemeye başlarken, bu teorinin yeni olmadığını ifade etmek gerekir. Amerika'da 1840'larda **Joseph Rodes Buchanan** adlı bir profesör, piskopos **Polk** kendisine başvurduğunda şaşırmıştı. Piskopos Polk, karanlıkta parmaklarıyla pirinç madenine dokunduğunda onu tanıdığını söylüyordu. Dokununca ağzında hoş olmayan bir tat algıladığını ifade ediyordu.

Prof. Buchanan, piskoposla bir deney yaptı ve piskoposun doğru söylediğini anladı. Sonraları öğrencilerinin bazılarının da bu garip yeteneğe sahip olduğunu keşfetti. Aslında, bazılarında bu yetenek öylesine gelişmişti ki, kahverengi kâğıda sarılı farklı maddeleri bile ayırabiliyorlardı. Prof. Buchanan, sinirlerin bir güç alanı oluşturduğunu düşündü. O, bunu "sinir manyetizması" olarak adlandırdı. Bu güç parmak uçlarından çıkıyor, ve ekstra bir duygu gibi iş görüyordu.

Mektubu yazanı algılama

Onu gerçekten şaşırtan ise başka bir olaydı. Duyarlı olan kişilerden bazıları, ellerini kapalı bir mektuba tutuyorlardı. Sonra onu yazan kişiyi tarif ediyorlar ve hatta yazdığı zamanki ruh halini de anlatıyorlardı. Buchanan bu olayı şöyle açıklıadı: Bütün cisimler bir ışınım çıkarıyorlardı (Bu güç alanının başka bir anlatım şeklidir). Bu ışınımlara insanların duyguları kaydedilebiliyordu. Böylece Prof. Buchanan, Lethbridge'in teorisine yaklaşık 100 yıl evvel değinmiş oluyordu.

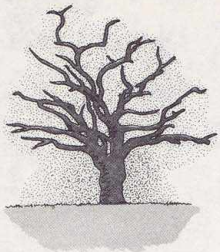

Bir çatal dal ile saptanmış olan, bir ağacın ruhsal alanı. Noktalanmış yerler güç alanının sınırlarını gösteriyor. Bu güç alanı bir radyestezist tarafından saptanabiliyor (üstte).

Devon'daki Hole Mill ve Hole House. Hole Mill, Lethbridge'in komşusu olan "yaşlı büyücünün" ya da "bilge kadının" eviydi. Onun yetenekleri, Lethbridge'i bu tür paranormal olayların araştırılmaya değer olduğuna ikna etti. Hole House, Tom, Cambridge' den ayrıldıktan sonra onun evi oldu. O, psişik olaylardaki teorilerini 1971' deki ölümüne dek geliştirmeye devam etti (altta).

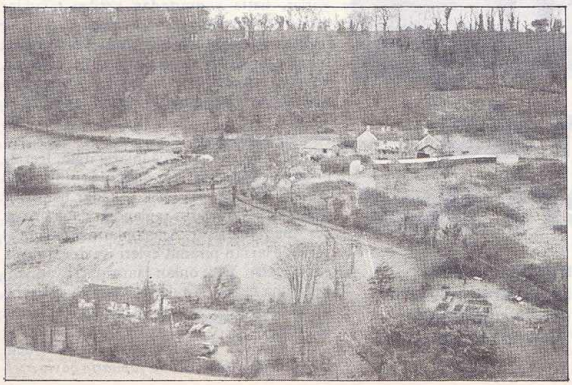

Jeoloğun deneyleri

Prof. Buchanan'ın bir arkadaşı, bu teoriyi daha da geliştirdi. **William Denton** bir jeoloji profesörüydü. O şöyle bir deney yaptı: Önce Hawaii'den alınmış volkanik bir taşı kâğıda sardı. Ardından tanıdığı ve özel olarak bu iş için seçtiği duyarlı bir kişiye seslendi. Bu kişi, derhal mavi denizlerin ortasında bir ada ve patlayan bir volkan hayali gördü. Aynı şekilde eline buzlucam görünümünde bir kireçtaşı verildiğinde bu kez de taş derin buzlara gömülmüş olarak zihninde canlandı. Küçük bir meteor parçası ise, parlak yıldızlarla dolu bir uzay görünümü oluşturdu.

Geçmişi görmek

Prof. Denton bütün bunlardan öylesine etkilenmişti ki, yeni ya da unutulmuş bir insan yeteneği keşfettiğine inandı. Ona göre, bir gün bu yetenek sayesinde insanoğlu geçmişe, şimdi bizim teleskopla yıldızlara baktığımız gibi, bakabilecekti.

Psikometri olgusu

Prof. Buchanan, ve Prof. Denton, bu garip yeteneği psikometre (Bkz. sayfa 446) olarak adlandırdılar. Bu olay birkaç yıl bilim dünyasında kayda değer bir heyecan uyandırdı. Sonra **Darwin, T.H.Huxley** ve diğer bilim adamlarının teorileri tartışılmaya başlandığında, bilim dünyası daha şüpheci olmaya başladı. Psikometri de arada unutuldu gitti...

Sir Oliver Lodge ne diyor?

Ruhsal araştırmalarla ilgilenmek cesareti gösteren bir bilim adamı, Sir **Oliver Lodge** 1908'de şöyle yazıyordu:

"Örneğin, hayaletli bir evi ele alalım... Odalardan biri, geçmişte olmuş bir trajediye sahne olmuştur. Bu trajedi de hayaletler tarafından hâlâ sürdürülmektedir. Psikometri hipotezine göre, orijinal trajedinin o bölge tarafından adeta fotoğrafı çekilmişti. Çünkü bu trajedinin oluşturduğu duygular son derece yoğundu."

Paranormal teorinin bir bölümü

Böylece Lethbridge'in teorisinin çok orijinal ve olağanüstü olmadığı düşünülebilir. Ancak bu saptama hatalıdır. Çünkü bu görüş, çok daha önemli ve kapsamlı olan paranormal teorinin yalnızca küçücük bir bölümüdür.

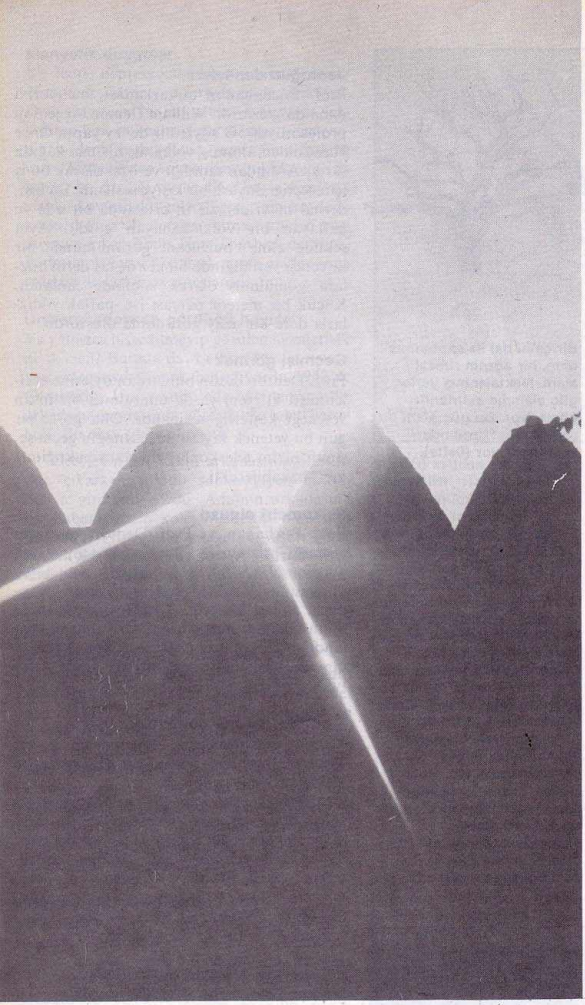

Harran'ın da piramitleri var

Şanlıurfa'nın Harran kasabasında garip biçimli evler bulunuyor. Bu kerpiç evciklerde, yaşayanların çok farklı inançları var. Evcikler, şaşılacak derecede piramitlere benziyorlar. Arkadaşımız Ata Nirun, Harran'daki piramit evleri inceledi.

HARRAN, Güneydoğu Anadolu'da Şanlıurfa'nın 40 km güneydoğusunda, eski bir şehir kalıntısı. Şimdi, Akçakale ilçesine bağlı bir bucak. Son yıllarda buraya, Altınbaşak da deniyor. Tahıl ekimine çok uygun bir toprağı var. İnanışa göre, Harran ve civarı **Âdem Peygamber**'in dünyaya indikten sonra, çiftçiliğe başladığı yer. Halk, toprağın bereketini bu inanışa bağlıyor.

Bu verimli arazide bulunan, Harran ya da Altınbaşak kasabasında çok garip yapılar görülüyor. Karşıdan toplu olarak bakıldığında, bir yığın kümbet biçiminde şekiller göze çarpıyor. Ya da, milyarlarca arının evi olabilecek, kovan biçimli tepecikler. Evcikler, birer koni biçiminde, tekli, ikili, üçlü ve beşli gruplar halinde yapılmışlar. Gerek tek koniler, gerekse gruplar, dikdörtgen veya kare biçimi alçak yapıların üzerinde duruyorlar. Önlerinde birkaç tane küçücük pencere bulunuyor. İlk bakışta bunların, içlerinde yaşanan evler olduğu düşünülüyor.

DARKMALT

Yiyecekler korunuyor

Evet, bu evlerde yaşanabilir ama yöre halkı bunları daha değişik amaçlar için kullanıyor. Buralarda, yiyeceklerini depoluyorlar. Harran Türkiye'nin en sıcak yerlerinden. Yaz aylarında, sıcaklık 45 dereceyi aşıyor. Bu sıcakta, insanın bile ayakta durması çok güç. Fakat et, süt, yumurta, sebze ve meyve gibi yiyecekler bozulmadan korunuyorlar, nerede mi? İşte, o garip yapılı evciklerin içinde...

Konik kümbetlerin içleri hayret edilecek kadar serin, sanki bir soğuk hava deposu gibi. Harranlılar da, çok sıcaktan bunaldıkları zaman bu garip yapılara girip serinliyorlar. Kışın ise soğuk aylarda tam tersi bir durum ortaya çıkıyor. Evciklerin içi ocak oluyor, sanki bunların sıcaklığı dünyaya bağlı değilmiş gibi. Ama, konik dar piramit evlerin ilginç özellikleri, bu kadarla bitmiyor.

Hayvanlara da yarıyor

Tavuklar, piramitlerde daha çok yumurtluyorlar, hatta yumurtadan kesilen tavuklar tekrar yumurtlamaya başlıyorlar. Koyun ve ineklerde de aynı belirtiler görülüyor. Geceleri burada bırakılan hayvanların sütleri artıyor. Kısacası, yiyecekler uzun zaman bozulmadan taze kalıyor, hayvanların verimi artıyor.

Neden yapıyorlar?

Bir diğer ilginç olay, soğanlarla ilgili. İçeride bırakılan soğanlar kısa zamanda filiz veriyorlar. Aslında, olay pek o kadar benzersiz değil, aynı yararların sağlandığı daha birçok yer Anadolu'da var. Ama onların tümü doğal yerler. Harran piramit evleri ise doğal değil, yapay evler. Yani onları Harranlılar yapıyor. Peki ama neden? Ya da, Harran köylüleri bu tip garip yapılar yapmayı nereden akıllarına getirmişler?

Cevap çok kısa ama çok düşündürücü. Diyorlar ki: *"Bize, bu tip yapıların böyle özel-*

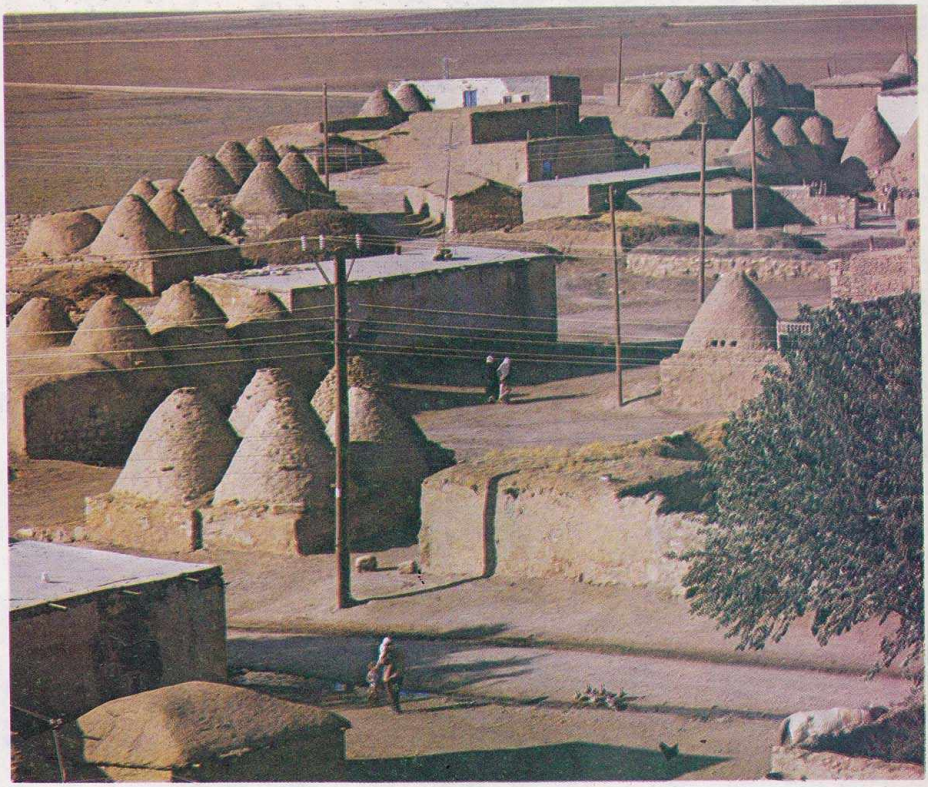

likleri olduğunu babalarımız öğretti, onlara dedeleri öğretmiş, onlara da atalarımız". Peki, konik veya piramit yapıların, özel ortamlar yaratıklarını bilen bu atalar kimler acaba?

Tanrı Sin'e giden yol

Harran'da bilinen en eski yaşam, MÖ 2000 ile MS 1300 arasında. O dönemde, Harran, İsa öncesi putperest çağın en önde gelen kentlerinden. Çivi yazısına göre, Harran adı "yol" anlamında. Arkeologlara ve tarihçilere göre, bir ticaret merkezi olduğu için kente bu ad verilmiş. Bu düşünce biraz şüpheli çünkü Harran'ın asıl önemi, Ay Tanrısı Sin adına yapılan tapınaktan geliyor. Yani, Harran o çağda, bir ticaret yolu olarak değil de, Tanrı Sin'e ulaşım yolu olarak ün kazanmış.

Kozmik enerji

Ay Tanrısı Sin, Sümerlerin en büyük kozmik Tanrısıydı. Güneş Tanrı **Şamaş** ile Yıldız Tanrı **İştar**'ın babasıdır. Evren Tanrı ve Tanrıçası **Enlil**'le, **Ninlil**'in oğludur. Tevrat'ta da

Harran, Şanlıurfa'nın kazalarından. Buranın en önemli özelliği piramit evcikler. Harranlılar bunları yapmayı atalarından öğrenmişler (üstte ve sağda).

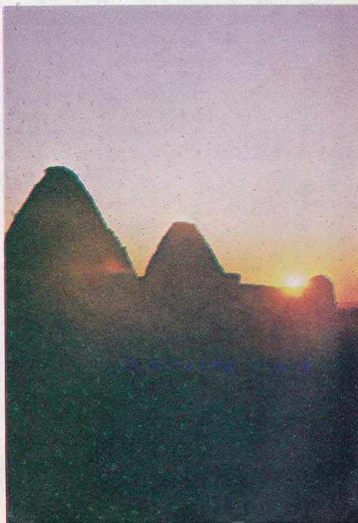

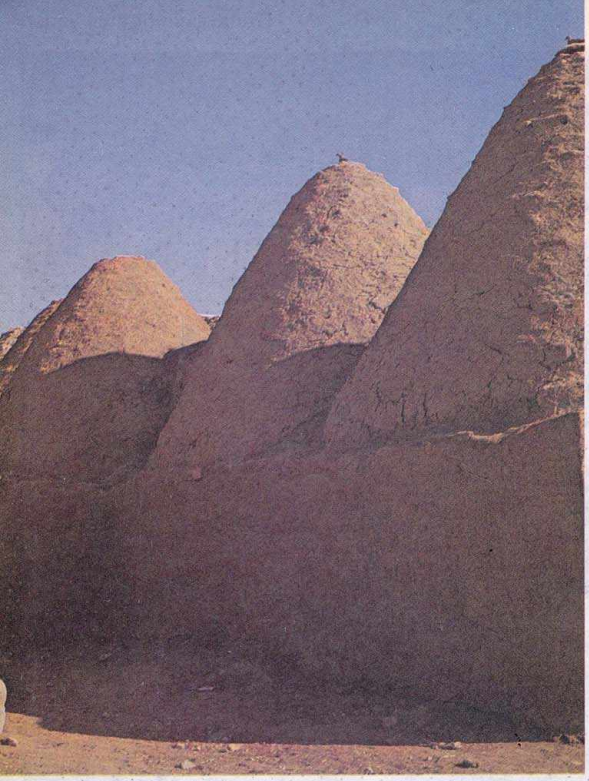

ondan söz edilir. **İbrahim Peygamber**, Sin egemenliğinde olan Ur bölgesinden çıkar.

Günümüz inancında ise, İbrahim Peygamber'in yaşadığı bölge, Şanlıurfa ve Harran yöresidir. Sonuçta, Harran, kozmik Tanrı Sin'in tapınma ve ayin yoluyla insanlarla ilişki kurduğu yerdir. Yani kozmik enerji, dünyaya akıyor. Bu enerjiyi toplayıp, belli bir alana odaklaştıran en iyi formun piramit veya piramitsel şekiller olduğu bilinen bir konu.

Harran'ın piramit evcikleri, hayvanları ve bitkileri verimli kılıyor. İnsanlar yazın bunlarda serinliyorlar, kışın da ısınıyorlar.

Kuran'da geçiyor

Sabienler ya da Sabiiler, 9. yüzyılda El-Cezire'de ortaya çıkan bir mezhebin taraftarları. Yerleşim merkezleri ise, Harran. Kuran'da Bakara (2:62) ve Hac (22:17) surelerinde onlardan söz ediliyor. Sabiilikte tek bir din inancı yok; yarı Yahudi, yarı Hıristiyan sayılıyorlar.

Harran Sabiileri, yıldızlara tapıyorlar. Yarı düşünür ve yarı peygamber, yarı Yunan ve yarı Yahudi nitelikli Azimun (Yunanca, Agathodaimon) yani iyi Şeytan, **Âdem**'in üçüncü oğlu **Şit**, Yunanlı **Orfeus** ve **Hermes (Hz. İdris)** inandıkları bazı peygamberler.

Daha fazla bilgi için:
Mysteries of the World/*Ian Wilson*/Lyric Books/London-1979.
İslam İnançları Sözlüğü/*Orhan Hançerlioğlu*/Remzi Kitabevi-1984.
Mısır'ın Ölüler Kitabı./Çev. *Suat Tansuğ*/Ruh ve Madde yay./İst. 1984.
Egyptian Magic/*E.A. Wallis Budge*/RKP Books/London-1975.

Hz. İbrahim ve **Hz. Yahya** (Vaftizci), diğer önemli peygamberler. Sabiiler, Allah'a ulaşmak için bedensel ve ruhsal temizliğin şart olduğuna inanırlar. Allah (Ulu Ruh) dışında tüm evren, ruhlarca yönetilir ve bu ruhlar yedi gezegende otururlar. Allah'a ulaşmak için, değişimler ve ruhsal yükselmeler gerekir. Bu değişimler, insanın çıkması gereken basamaklardır. Hem yıldızları ya da ruhların bulunduğu gezegenleri izlemek için, hem de ruhsal yücelmeyi sembolleştirmek ve kozmik enerjiden olumlu bir biçimde yararlanmak için, piramit tipi yapılarda yaşamak insan için yararlıdır.

Piramitin sakladığı

Piramit kültürü megalitik kültürlerde ve Avrupa folklorunda saklı olarak görülür. Analık yönünden, dünyayı sembolize eder. Piramit biçimli yılbaşı çamları ve süsler, geçmişten kalan izlerdir. Yine bu kültüre göre, piramit içi boş, oyuk bir dağdır. Çünkü o, büyük anadır, içinde enerjiyi ve yaşamı saklar. Bu dağda, atalarımız oturuyordu, orası bizim asıl dünyamızdır.

Doruğa çıkmak

Uzman **Marc Saunier**'e göre, piramit şekliyle, farklı formların bir sentezi ifade edilir. Temel karedir ve dünyayı simgeler. Doruk, her şeyin bitiş ve başlangıç noktası olan, mistik merkezdir. Doruk, temele doğru ilerlerken, alevi veya ateşi sembolize eder. Vahiy, idrak ve yaradılışın yani ilahi gizemin tümü, piramitin içinde gizlidir.

Piramitte amaç doruktur, ama buraya varış için basamaklar gerekir. Mısır inancında, dokuz basamaktan geçilerek, ilahi titreşime evrensel uyum sağlanır. İslamiyette, Hz. Muhammed, Miraç'ta bir merdiven görür ve Allah'a ulaşmak için tırmanır. Kosmosa girilir, Miraç, Ruh'a yükseliş yoludur.

Piramite tırmanmak

İtalyan mistik **Bettini**, piramitin insan yaşamını ruhsal yüceliş olarak sembolleştirdiğini, 1477'de yazdığı **"Aziz Tanrı'nın Dağı'nın Kitabı"** adlı eserinde anlatır. İnsan manevi yücelişe uymalıdır, piramitin her basamağının özümü gerekir. Bu basamakların anlamları ve koşulları şöyledir; 1. Alçakgönüllülük, 2. Akıl, sağduyu, 3. Ölçülülük, ılımlılık, 4. Sabır, metanet, 5. Adalet, 6. Huşu, hayranlık, 7. Lütuf, rahmet, 8. Bilgi, marifet, 9. Düşünce, amaç, 10. Anlayış, idrak, 11. Hikmet, bilgelik.

Bu manevi basamaklar, piramit dağın bir yüzündedir. İnsan, hangi yüz onun için seçilmişse, doruğa doğru oradan tırmanır. Zaten sonuçta amaç, dorukta Tanrı'nın huzurunda herkesin buluşmasıdır. Orada, Peygamberler ve melekler insanoğlunu beklemektedirler.

Atlantis Akdeniz'de mi?

Gizemli Atlantis kıtası (Bkz. sayfa 505) gerçekten var mıydı? Yapılan son araştırmalar gerçekten böyle bir kıtanın olabileceğini ortaya koyuyor. Yalnızca bu miti yaratan Eflatun'un iddia ettiği gibi, belki Atlantik Okyanusu'nda değildi.

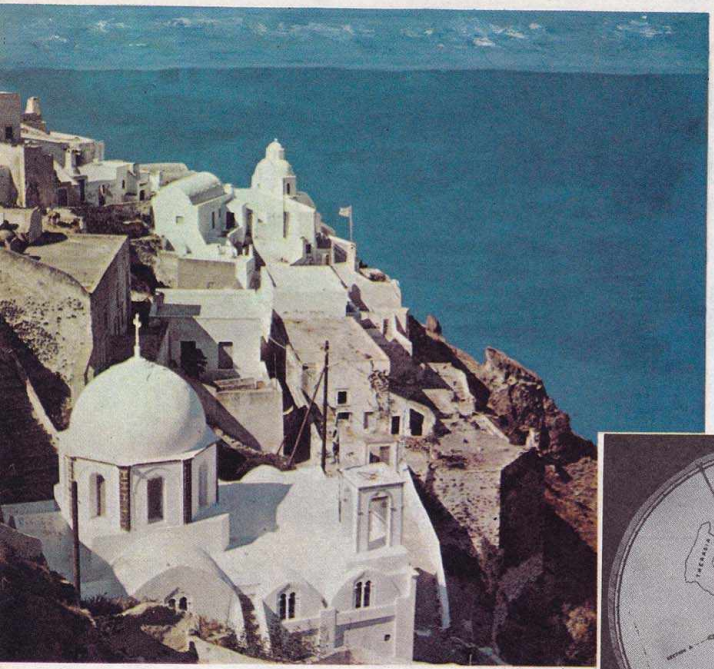

Yunanistan'daki Cyclades adalarının en güneyinde bulunan Santorini veya Thera Adası. Muhtemelen Atlantis'in bulunduğu yer (solda).

Thera Adaları'nın Yunanlı bilim adamı Dr. Angelos Galanopoulos tarafından çizilmiş haritası. Dr. Galanopoulos, bu grubun ortasında bulunan bir kraterden ötürü burasının Atlantis olduğu düşüncesinde (altta).

Hollandalı ressam Hieronymus Bosch'a (1450-1516) göre, cennetin zevkleri. Birçok kimse gerçek cennetin Atlantis'te olduğu inancında (en altta).

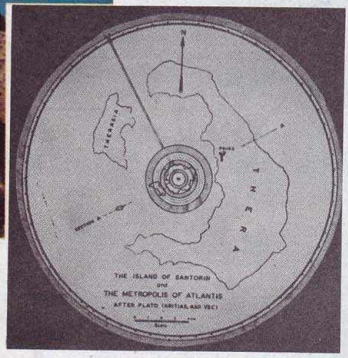

"ATLANTİS: Gerçek mi, efsane mi?" 1975 Nisan'ında Indiana Üniversitesi Klasik Bilimler Bölümü tarafından düzenlenen sempozyum bu adı taşıyordu. Bu sempozyumda çeşitli bilim adamları ve uzmanlar, Atlantis konusunu kesin bir sonuca ulaştırmak üzere bir araya geldiler. Çoğu kimseye göre bunu başardılar da.

Henüz çözülemedi

Oysa, sempozyumdan sonra yayınlanan kitabın editörü olan, Profesör **Edwin Ramage**'ın sözleri, hiç de bir sonuca varılmadığını gösteriyordu. O, şöyle diyordu: *"Hiç kimse ama hiç kimse henüz bu soruna kesin bir çözüm getirmiş değildir. Ama hâlâ ortaya yeni teoriler atıldığı gibi, yeni kitaplar da yazılıyor."*

Atlantis'e ne oldu?

Eğer Atlantis bir mitse, hiçbir zaman yok olmayacak. Bunun sorumlusu da **Ignatius Donnelly**'nin en çok satan kitaplar arasına da giren **"Atlantis: Tufandan Önceki Dünya"** (1882) adlı kitabıdır. Bu kitap, 1950'ye kadar 50 kez basıldı. Donnelly, bu kitabının başında olağanüstü tezini kanıtladı. Düşüncelerini "belirli ve yeni öneriler" adı altında topladı:

1. Bir zamanlar Atlantik Okyanusu'nda, Akdeniz'in girişinde büyük bir ada vardı.

Atlantik kıtasının bir kalıntısı olan bu ada Avrupa'da Atlantis olarak bilinirdi.

2. **Eflatun** tarafından bu ada ayrıntılı olarak tanımlanmıştı. Anlatılanlar masal değil, gerçek tarihti.

3. Atlantis insanoğlunun ilkellikten uygarlığa geçtiği bölgeydi.

4. Çağlar geçtikçe, tanınmış ve güçlü bir ülke haline geldi. Buradan başlayan göçler ile Mexico Körfezi'nin kıyıları, Mississippi Nehri, Amazon, Güney Amerika'nın Pasifik kıyıları, Akdeniz, Avrupa ve Afrika'nın batı kıyıları, Baltık, Karadeniz ve Hazar Denizi kıyılarında uygar toplumlar oluştu.

5. Tufandan önceki dünyada insanlar çağlar boyu barış ve mutluluk içinde yaşadılar. Cennet Bahçeleri, Hesperides'in Cenneti, Alkinous'un Bahçeleri, Mezomfalos, Yunanlıların Olimpos Dağı, Eddalar'da (İzlanda'nın Ortaçağ şiirleri) sözü geçen Asgard veya Avalon hep Atlantis'i anlatır. Bunlar büyük bir uygarlığın anılarını simgeler.

6. Eski Yunanlıların, Fenikelilerin, Hintlilerin, İskandinavyalıların Tanrı ve Tanrıça-

ları, aslında Atlantis'in kralları, kraliçeleri ve kahramanlarıydı. Mitolojide anlatılan öyküler Atlantis'in gerçek tarihinin karmaşık bir biçimde hatırlanmasından başka bir şey değildir.

7. Mısır ve Peru mitolojilerinin kökeni de Atlantis'in tek Tanrılı dinine dayanır.

8. Atlantisliler tarafından kurulan en eski koloni belki de Mısır'da idi. Bu uygarlık Atlantik adalarında kurulan bu dev uygarlığın bir örneği idi. **DARKMALT**

9. Avrupa'da tunç çağının başlaması Atlantis'ten kaynaklandı. Aynı zamanda ilk kez çelik üretenler de Atlantisliler idi.

10. Bütün Avrupa alfabelerinin kaynağı olan Fenike alfabesi Atlantis alfabesinden alındı. Aynı alfabe Mayalar tarafından da Güney Amerika'ya götürüldü.

11. Atlantis, Ari ırkın yani Hint-Avrupa ırkından olan ulusların anavatanıydı. Semitik ırkların ve Turan ırkından gelenlerin de vatanı olabilirdi.

12. Atlantis doğal bir afet sonucu ortadan yok oldu. Ada, insanlarla birlikte okyanusa gömüldü.

13. Atlantis'in batışı sırasında çok az insan gemi veya sallarla kaçabildi. Bu insanlar doğu ve batıya dağıldılar. Bu öykü,

Ünlü Yunan arkeolog Profesör Spyridon Marinatos Yunanistan'daki Cyclades Adaları'ndan biri olan Thera'da eski volkan kalıntılarını inceliyor. O da buranın Atlantis olduğuna inanıyordu (üstte).

Atlantis efsanesinin gerçekliğini dürüst bir şekilde araştırmak isteyecek bir kişinin yapacağı en doğru iş, tüm bu düşünceleri bir kenara bırakıp, Eflatun'un kitabını temel olarak ele almaktır.

Bazı eleştirmenler bu kitabın propaganda veya öğreti amacıyla saptırılmış ya da edebi süslemeler ile doldurulmuş olduğu görüşündeler. Öyle olsa bile, kitabın bir yerinde mutlaka bilinemeyen bir gerçek gizli olabilir.

Bulundu iddiaları

Ölçü olarak bu bakış açısı ele alındığında, son zamanlarda ortaya atılan, Atlantis'in bulunduğu şeklindeki iddialar pek inandırıcı değil. Bu iddialardan birine göre Atlantis, Doğu Akdeniz'de Girit veya Thera adasındaydı. Diğerine göre de İskandinavya da dahil olmak üzere Kuzey Avrupa'da idi.

"Atlantis'e Yolculuk"

Dr. **James Mavor**'un **"Atlantis'e Yolculuk"** adlı kitabı 1969'da yayınlandığında oldukça heyecan yarattı. Dr. Mavor, ilk kez Yunanlı bilim adamları Dr. **Angelos Galanopoulos** ve Profesör **Spyridon Marinatos** tarafından ortaya atılan bir görüşü savunuyordu. Onlara göre Atlantis **Minos** uygarlığıydı. MÖ 1500

Amerika'daki ve Avrupa'daki ulusların mitolojilerinde, tufan olarak anlatılır.

Sayısız kitabın kaynağı

Donnelly, bu kitabında Eflatun'un **"Kritias"** adlı, Atlantis'i anlatan kitabını ele alıp yeniden işledi. İnsanoğlunun tarih öncesi çağlarını yeni bir yaklaşımla anlattı. Aynı zamanda da insanoğlunun şimdi kafasını kurcalayan birçok sorunu da çözümledi. Donnelly'nin bu cesur girişimi sonradan Atlantis üzerinde yazılan sayısız kitaba temel oluşturdu. Konuları doğaüstü güçlerden, bilimsel başkaldırıya kadar değişen bu kitapların yüzlercesi hâlâ basılıyor.

Bilinmeyen gerçek

Donnelly'nin iddialarının çoğunun yanlış veya eksik bilgilere dayandığı iddia ediliyor. Özellikle bazı bilim adamları bunu sanki büyük bir zevkle belirtiyorlar. Fakat onların iddiaları da zaman zaman şüphe çekicidir.

Ignatius Donnely'nin klasik incelemesi, Atlantis: Tufandan Önceki Dünya adlı kitabında, insanlığın ilk uygarlığının Atlantis olduğunu savunuyor. Örnek olarak da Nazca düzlüklerinde bulunan (üstte solda) gizemli çizgileri ve eski Mısır'da Güneş Tanrısı olan Ra'yı veriyor. Habeşistan'da bulunan el yazması Kopt kitaplarında anlatılan Hıristiyanların tufan öyküsü, Atlantis'in batışının karmaşık bir şekilde hatırlanması olarak yorumlanıyor (üstte ve sağda).

yılında Thera yanardağının patlaması sonucu ortadan yok olmuştu.

Mitolojilerin kökeni

Minos adı, eski Girit uygarlığına İngiliz Arkeolog Sir **Arthur Evans**, tarafından verildi. Evans kazılara 1900 yılında başladı. Bu uygarlığın Yunan mitolojisindeki **Zeus** ve Girit kralının oğlu olan **Minos**'un öyküsünü biraz hatırlattığına inanıyordu.

Minos, boğa başlı canavar Minotaur'u hapsetmişti. Evans, Knossos'ta boğalar için bir arenası olan muhteşem bir sarayın kalıntılarını ortaya çıkardı. Sarayın duvarlarını süsleyen kabartmalar ve duvar resimlerinde boğa avcılığı ve boğa dövüşleri tasvir edilmişti. Bu oyunlar ellerinde yalnızca sopa veya ilmekli ip olan gençler tarafından yönetiliyordu. Aynı resimlere çok sayıda seramik vazo üzerinde de rastlandı. Eflatun'a göre, Atlantis'te de bir boğa kültürü vardı. Her dört beş yılda bir, adanın 10 kralı boğalarla dövüşmek üzere bir araya gelirdi. Silahsız olarak bir boğa yakalamak ve onu kurban etmek zorundaydılar.

Girit'in sonu

MÖ 1500 yıllarında Girit, denizciliğin merkezi olan güçlü bir imparatorluktu. Çok kısa bir zamanda gücünü yitirdi. Tüm Girit'te tapınakların ve diğer binaların çoğu tahrip oldu. Minos'un denizaşırı kolonileri ve ticaret merkezleri de ya terk edildi veya tahrip edildi. Sanat üsluplarında da ani bir değişiklik görüldü. Yapılan seramik eser sayısı da oldukça düştü. Girit halkının büyük bir kısmı adanın batısına göç etti. Kısa bir süre sonra da Ege'nin politik gücü Miken uygarlığına yani Yunanistan'a geçti.

Thera yanardağının patlaması

MÖ 1500 yılında Thera yanardağının patladığı biliniyor. Prof. Marinatos ve Dr. Galanopoulos'a göre bu gerilemenin nedeni bu patlama olabilir. Sonuç olarak denizde oluşan dalgalar en azından 1883 yılında Krakatoa yanardağı patladığında oluşan dalgalar kadar büyük olmalıydı.

Ege kıyılarında yaşayan halkın büyük bir çoğunluğu bu dalgalarda boğuldu. 50 cm kadar kalınlıkta bir tabaka oluşturan lavlar ve toz, yıllar boyu tarım yapılmasına olanak vermedi. Prof. Marinatos ve Dr. Galanopoulos'a göre, Thera, herkesin düşündüğü gibi Minos uygarlığının bir sınır boyu kenti değil, merkeziydi.

Minos, Atlantis miydi?

Minos uygarlığı, **Solon**'un Atlantis'e ilişkin bilgileri Mısırlı rahiplerden aldığı yıldan 900 yıl önce yıkıldı. Oysa Eflatun Atlantis'in 9000 yıl önce yıkıldığını yazdı. Büyük bir ihtimalle Girit, Mısırlıların Keftiu diye bildikleri ülkeydi. Burası da Mısırlıların sürekli ve düzenli ticari, politik ilişkileri olan bir yerdi. Mısırlılara göre, bu ülke çok uzakta, batıdaydı. Aynı zamanda Eflatun'un da Kritias'ta anlattığı gibi, diğer adalara ve kıtaya ulaşmak için bir yoldu.

Alman bilim adamı Dr. Jürgen Spanuth, Atlantis'in yeri hakkında oldukça inandırıcı bir iddiada bulundu. Ona göre Atlantis, Atlantik veya Akdeniz'de değil, Alman kıyılarında bulunan adalardaydı (üstte).

Minos uygarlığının Atlantis olduğu iddiasını çoğu kişi benimsiyor. Bazı bilim adamları da en çok bu teoriye ilgi gösteriyorlar. Girit veya Thera teorisine şiddetle karşı çıkanlardan biri de Alman bilim adamı Dr. **Jürgen Spanuth**'tur. Bu fikri destekleyenlerin büyük bir mantık hatası yaptıklarını belirtiyor. Çünkü ne Thera ne de Girit, Atlantik'te değildir. Her iki ada da büyük bir nehrin ağzında bulunmamaktadır. Her ikisi de denize gömülüp batmamıştır. Dr. Spanuth bu durumu, arkeolojide bir çatlak, ya da sönen bir balon olarak kabul ediyor.

Gerçek nerede?

20. yüzyılda da Eflatun'un Atlantis hakkındaki görüşlerinin bir tüketim maddesi gibi piyasaya sürüldüğü görülüyor. Fakat konuşulanlarla Eflatun'un yazdıkları arasında çok farklar olduğu anlaşıldı. İnsanoğlunun gerçek kökeninin ve amacının ortaya çıkarılmasını Atlantis'le ilgili bilgilerin artmasına bağlayan birçok insan var. Onların bir bildikleri var mı? Yoksa, gerçek, öykü hâlâ Eflatun'un onu koyduğu yerde saklı mı duruyor? Yani gerçek Cebelitarık'ın batısında, batık büyük bir kara parçasında mı gizli? Burası gerçekten 12.000 yıl önce büyük bir doğal afet sonucu denize mi gömüldü? Bu soruların cevaplarını ileriki sayılarımızda inceleyeceğiz.

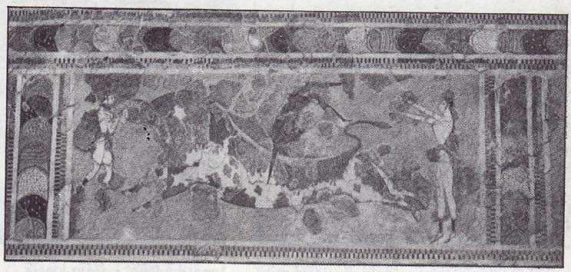

Girit adasındaki Knossos sarayından bir duvar resmi. Burada Minos kültürünün ayrılmaz bir parçası olan boğa üzerinden atlama sporu tasvir ediliyor. Atlantis efsanesini ilk kez ortaya koyan Eflatun Atlantis'teki boğa inancından söz etti. Bu da araştırmacıların Atlantis'in aslında eski Girit uygarlığı olduğunu ileri sürmelerine neden oldu (üstte).

Uzayda gezegen avı

1878 yılının 29 Temmuz günü, Güneş tutuldu (Bkz. sayfa 514). Bu sırada yapılan gözlemler, gökbilimcileri Merkür'le Güneş arasında yeni bir gezegenin varlığını kabul etmeye zorladı. Acaba yanılıyorlar mıydı?

1878 YILINDA bir Güneş tutulması sırasında Güneş'in çok yakınında, varlığı o güne kadar bilinmeyen bir gezegenin görülmesi büyük heyecan yarattı. Sanki bilim adamlarının aradığı Vulkan gezegeninin gerçekliği kanıtlanıyordu. Oysa 20 yıl içinde görüşler çok değişti. Artık hiçbir saygın gökbilimci böyle bir gezegenin var olduğuna inanmıyordu.

Bir Güneş tutulması. Normalde görülmeyen, Güneş'e yakın yıldızlar rahatça görülebiliyor (üstte).

1859 yılında amatör bir gökbilimci olan Fransız Dr. Lescarboult'un ünlü Vulkan gözlemini yaptığı gözlemevi (altta).

Garip bir gökbilimci

1880 yılında bile bazı gökbilimciler hâlâ kuşkudaydı. Bunlardan biri de bilim adamı, **Simon Newcomb** idi. Teorik bir gökbilimci olarak yaşamını gezegenlerin yörüngelerini hesaplamakla geçirmişti. Aynı zamanda da havadan ağır olan maddelerle yapılmış makinelerle uçulamayacağı sonucuna varmıştı!

Kuşkusuz, birkaç yıl sonra **Wright Kardeşler** Newcomb'un yanıldığını kanıtladılar. Buna rağmen gökbilim konusundaki hesaplamaları şaşmaz bir şekilde doğruydu. Vardığı sonuçlar, 50 yıl sonra ancak bilgisayarların ortaya çıkmasıyla anlaşılabildi.

Güneş sürekli izleniyor

Günümüzde birçok gözlemevi Güneş'in 24 saat sürekli fotoğrafını çekiyor. Güneş lekelerinin çevresindeki gazların hareketinin her aşaması filme alınıyor. Çoğu araştırmacıya göre, eğer Vulkan var olsaydı, o zaman Güneş'in önünden geçtiği sırada bu aşamaların birinde mutlaka saptanırdı.

Olağandışı bir şey yok

Öyleyse Dr. **Lescarboult,** Vulkan'ın geçişini nasıl saptadı? Fransız gökbilimci **Leverrier,** Dr. Lescarboult'un gözlemlerine dayanarak var olduğunu tahmin ettiği Vulkan'ın gerçekliğine inanıyordu. Oysa bu bile kuşkuluydu. Aynı anda, Brezilya'da, profesyonel bir Fransız gökbilimcisi olan **Liais** de Güneş'i izliyordu. Olağandışı hiçbir şey yoktu. Ama o sıralarda verdiği olumsuz rapor, ünlü Leverrier'nin açıklamaları ile etkisini yitirdi.

Teleskopu yetersizdi ama...

Dr. Lescarboult ise yalnızca amatör bir gökbilimciydi. Asıl mesleği, tıp doktorluğu idi. Oldukça basit bir teleskopu vardı. Leverrier Dr. Lescarboult'a yaptığı bir ziyarette ona teleskopunun yetersiz olduğundan, dolayısıyla yanılabileceğinden söz etti. Oysa Leverrier, bunu Dr. Lescarboult'un gerçekten

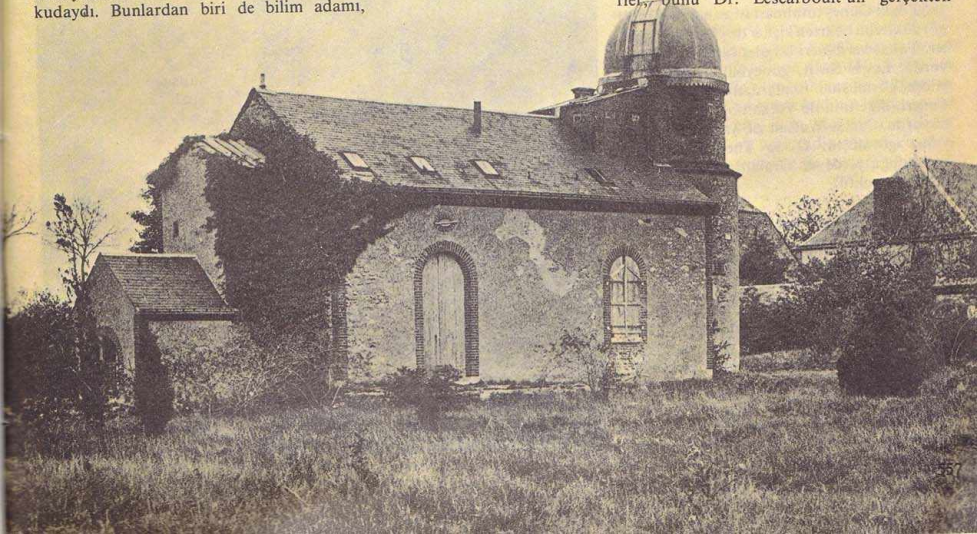

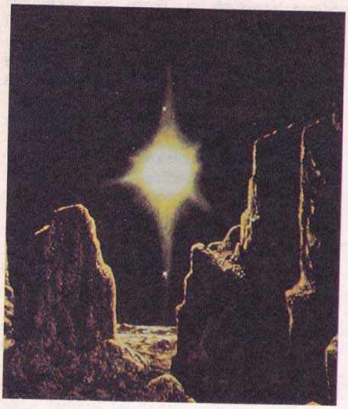

Bir ressama göre, Güneş'in Merkür'den görünüşü. Fransız gökbilimci Urbain Leverrier'nin, Vulkan gezegeninin var olduğu sonucuna yol açan unsur Merkür'ün yörüngesindeki düzensizlikti (solda).

Amerikalı teorik gökbilimci Simon Newcomb (1835-1909) Vulkan teorisini eleştiren ilk gökbilimcilerden biridir (altta).

1961'de görülen görkemli kuyrukluyıldız Humason. Daha önce Vulkan olduğu zannedilen gökcisimlerinin küçük kuyrukluyıldızlar olduğu ileri sürüldü (en altta).

Vulkan'ı gördüğünün bir kanıtı saydı. Bu denli ilkel araçlarla çalışan biri, gözlem yapabiliyorsa, çok dikkatli ve yetenekli demekti.

Kötü bir gözlemci

Dr. Lescarboult'un bu niteliklerden yoksun olduğu 1891 yılında ortaya çıktı. O yıl Fransız Bilimler Akademisi'ne, Aslan takımyıldızında çok parlak yeni bir yıldız keşfettiğini bildirdi. Daha sonra bu yıldızın Satürn olduğu anlaşıldı. Dr. Lescarboult'un kötü bir gözlemci olduğundan kimsenin kuşkusu kalmamıştı. Vulkan'ı gördüğüne kendi de inanmıyordu. Belki de bir Güneş lekesi görmüştü. Bu çok yükseklerde uçan bir kuş da olabilirdi. Hatta, teleskopunda bir bozukluk da olabilirdi. Gerçek hiçbir zaman anlaşılamadı.

Çelişkiler var

1859'daki Güneş tutulması sırasında Vulkan'ı gördüklerini belirten kişiler de gökbilimciydiler. Fakat verdikleri bilgiler birbirini tutmuyordu. **Lewis Swift,** güneybatı ufkunda iki yıldız görmüştü. Bunlardan birinin **Theta Cancri**, diğerinin de Vulkan olduğunu düşünüyordu. **James Watson** ise yalnızca bir tek yıldız görmüştü. O da Theta Cancri'nin bulunduğu yerdeydi. Oralarda başka bir yıldız daha yoktu.

Güçlü kanıtlar

Oysa, ne Swift'in ne de Watson'un, Vulkan'ı gördüklerine ilişkin iddialarını çürütecek güçlü kanıtlar var. Her ikisi de varlığından kuşku duyulan yıldızın çok sönük olduğunu belirttiler. Gökbilimcilerin ölçümlerine göre, parlaklığı 4,5 idi. Bu da çıplak gözle görülebilen en sönük yıldızdan çok az daha parlak bir yıldız demektir.

Leverrier Vulkan'ın var olduğu sonucuna Merkür'ün yörüngesindeki gariplikten hareket ederek varmıştı. Vulkan'ın o denli etkili olabilmesi için Merkür'den en az üç veya dört kat daha ağır olması gerekirdi. Eğer gerçekten daha büyük ve Güneş'e daha yakınsa, o zaman da, Merkür'den daha fazla ışık yansıtmalıydı. Bu da gökyüzünde çok daha parlak görünmesini sağlardı. Böylece Venüs'ten bile daha parlak olurdu. Bu gezegen ise gökyüzünün en parlak yıldızı Sirius'tan on kat daha parlaktır.

Kuyrukluyıldız mı?

Swift ve Watson gerçekten herhangi bir gökcismi görmüş olabilirler. Eğer öyleyse bu büyük bir ihtimalle, Güneş'in yakınından geçen bir kuyrukluyıldızdır. Büyük kuyrukluyıldızlar çok parlaktır ve uzun bir kuyrukları vardır. Küçükleri ise yün yumağını andıran sönük gaz kütleleridir. Böyle küçük bir kuyrukluyıldızın, Watson'ın teleskopuyla nokta gibi bir yıldız olarak değil de bir gezegen gibi disk biçiminde görülmesi gerekirdi.

Einstein'ın çekim teorisi

350 yıl boyunca bilim adamları, gezegenlerin yörüngelerini Newton'un yerçekimi yasasına dayanarak hesaplıyorlardı. 1915 yılında **Albert Einstein** yeni bir çekim teorisi geliştirdi. Buna genel rölativite teorisi adı verildi. İlk bakışta Newton'un çekim yasalarından daha karmaşık gibi görünebilir. Oysa iki ayrı kitle ele alınmaktadır. Bunlardan bir tanesi diğerinden daha güçsüzdü. Genel rölativite teorisi bu iki kitle arasındaki çekim gücünü açıklamaya çalışır. Yine de çekim gücü çok fazla olduğunda, bu iki teori ile varılan sonuçlar arasında farklılık görülür.

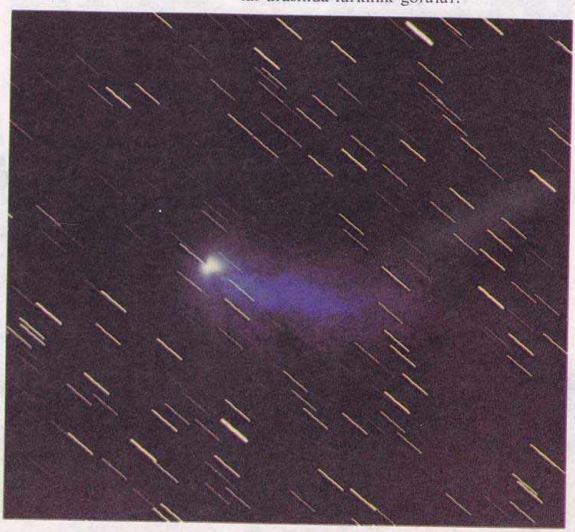

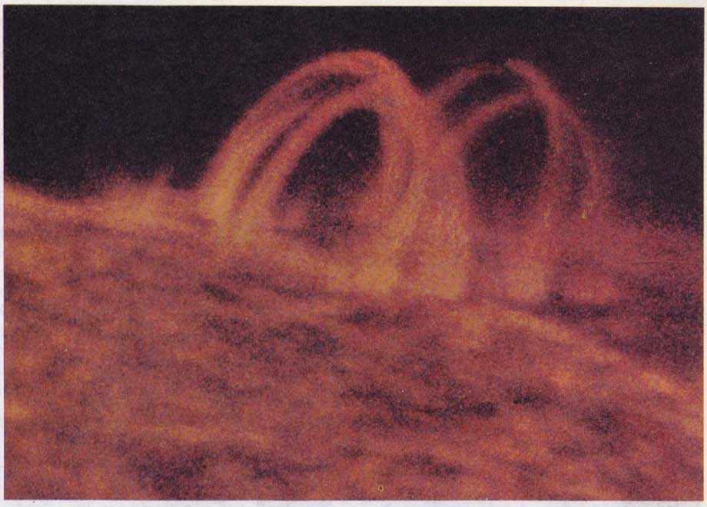

Amerikalı iki deneyimli gökbilimci James Craig Watson (üstte) ve Lewis Swift (altta). 29 Temmuz 1878'deki Güneş tutulması sırasında ayrı ayrı yaptıkları gözlemlerle, Vulkan gezegeninin varlığını açıkladılar (üstte solda).

Güneşin yüzeyindeki Güneş lekeleri. Bunlar, dünyadan Güneş yüzeyindeki koyu lekeler gibi görünür. Deneyimli gözlemciler bile yanılıp kolaylıkla küçük gezegen sanabilirler (üstte).

Merkür'ün yörüngesini açıklıyor

Güneş sisteminde en yüksek çekim gücü Güneş'e en yakın yerde oluşur. Einstein, Merkür gezegeninin yörüngesinde bulunan diğer bir gezegenin ne olacağını kendi teorisi ile açıklar: Genel rölativite teorisine göre Merkür, hep aynı ekliptik yörüngeyi izlemez. Bu yörünge, yavaş yavaş dairesel bir biçim alır. Einstein, bu yer değiştirmeyi her yüzyıl için 43 saniyelik bir yay olarak hesapladı (bir saniyelik yay, bir derecenin 1/3600'üdür). İşte Merkür'ün yörüngesi de bu oranda yer değiştirir.

Yanlış teori kullanıyorlar

Sonuç olarak, diğer gökbilimciler tarafından Merkür'ün yörüngesinin değişmesine başka bir gezegenin yol açtığı düşüncesi doğru değildi. Bu gezegenin hareketi bununla ilgili teoriler ile çelişiyordu. Çünkü Vulkan'ın varlığına inanan gökbilimciler yanlış bir çekim teorisi kullanıyorlardı.

Vulkan benimsenmiyor

Genel rölativite teorisi açıklandıktan sonra, Vulkan'ın varlığına inanmak için hiçbir neden kalmamıştı. Gerçekte Merkür'ün yörüngesi içinde o kadar büyük bir gezegen olamazdı. Aynı zamanda da, böyle bir gezegenin varlığı kabul edilse bile, çekim gücü Merkür'ün hareketi ile Einstein'ın teorisi arasındaki uyumu bozamaz.

Asteroidler mi?

Ancak Güneş'in çevresinde dönen Merkür' den daha küçük kitleler olabilir. Bunlar yalnızca kayalardan oluşmuş 5-15 km çapında kitlelerdir. Mars ile Jüpiter arasında dolanan küçük asteroidlere benzerler. Parlaklıkları ise gözün görebileceği en sönük yıldızdan 10 kat daha azdır.

3 milyon km uzakta

1979 yılında Amerikalı gökbilimcilerden oluşan bir ekip, milyonlarca asteroid olabileceğini hesapladılar. Bunlardan Güneş'e en yakın olanı ise ancak 3 milyon kilometre uzakta olabilirdi. Bu asteroidler Jüpiter, Satürn ve Uranüs'ün çevrelerindeki gibi halkalar oluşturabilirlerdi.

Büyük bir asteroid olabilir

Amerikalı gökbilimci **Henry C. Courten**, bu tür asteroidleri saptayabilmek için bir Güneş tutulması sırasında çok sayıda fotoğraf çekti. Courten, Merkür'ün yörüngesi içinde bulunan asteroid kuşağında büyük bir asteroid olduğunu tahmin ediyor. Çapı 130 ila 800 km arasında olabilir. Tıpkı Mars ve Jüpiter'in halkalarının, Ceres asteroidinin yörüngesini değiştirdikleri gibi o da Merkür'ü etkiliyor olabilir. Oysa bu asteroidin kitlesi kuşakta bulunan tüm asteroidlerin toplam ağırlığına eşittir.

Bulunursa Vulkan denilecek

Böyle bir asteroid kuşağının varlığı uzay araştırmaları ile kanıtlanırsa, hiç kuşkusuz en büyük asteroide Vulkan adı verilecekti. Ama o, kendinden önce aynı adın verildiği aldatıcı adaşının ancak onda biri büyüklüğünde olacak.

Dünyanın gizli enerji noktaları

ley hatlarında buluşuyorlar

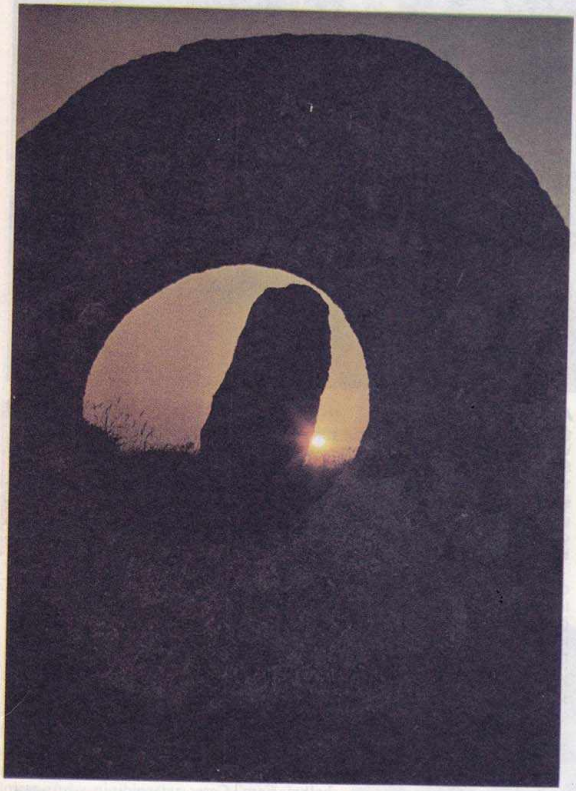

Ley hatları (Bkz. sayfa 510) dünyayı meşgul etmeye devam ediyor. Bunların eski ticaret yollarıyla da ilişkisi olduğu ileri sürülüyor.

ARKEOLOGLAR, TARİH-ÖNCESİ insanın belirli bir kültürü, düşünce yapısı olmadığını kabul ediyorlar. Bununla birlikte o çağ insanlarının üst düzeyde bir matematik bilgisine sahip oldukları, artık yavaş yavaş anlaşılıyor. Fakat bu bilginin kökeni ise şimdilik tam olarak bilinmiyor. Belki de zamanla, bugünkü tarih bilgilerinin çoğunun yanlış olduğu anlaşılacak.

Yeni bir anlayış şart

Buradaki belirsizliğin nedenini, insanlığın uzak geçmişine, günümüze özgü bir bakış açısıyla bakmak yanılgısında aramak gerekir. Kendimizi önyargılı davranmaktan kurtaramadığımız ve yepyeni bir anlayışla konuya yaklaşmadığımız sürece, ley sistemlerinin ardındaki gizemi asla çözemeyeceğiz.

Anadolu'daki gibi

Alfred Watkins ley hatlarının sanıldığından çok daha gizemli olduklarını belirtiyor. Bu hatların düz bir doğru şeklinde olduğundan emin. Bu düz hattı belirleyen bazı işaretler de var. Ona göre, bunlar kimi yerde eski zamandan kalma bir patika, iri kaya parçaları ya da Anadolu'da sık rastlanan türden höyük biçiminde tepeciklerdi.

Ve sorular

Watkins'in de öncelikle kabul ettiği gibi, eski zamandan kalma patikalar teorisini sınırlayıcı bazı noktalar vardı.Watkins'in **"Eski, Düz Yol"** adlı kitabında bir bölüm başlığı var: **Belirsizlikler ve İtirazlar**. Watkins kitabının bu bölümünde, kendisine karşı çıkan kişilerden daha önce davranıp ortaya bazı sorular atıyor. Ley hatları daha kolay ve basit yollar varken niçin sert uçurumlardan dolaşıyorlar?

Leyler niçin bazı yerlerde tıpkı tren rayları gibi birbirine paralel bir şekilde uzanıyorlar. Hatlar, özellikle Dorset ve Salisbury'de bulunan höyüklerde niçin karmakarışık bir hale

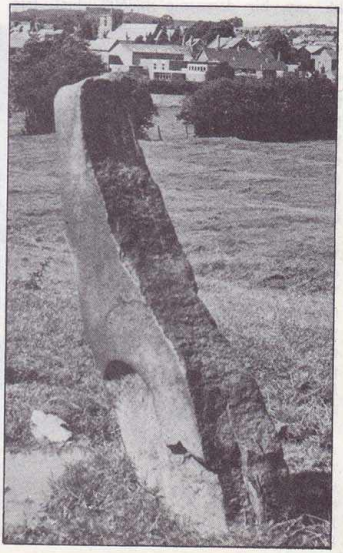

Cornish leyinin bitiminde bulunan, Men-an-tol adı verilen delik taş. Diğer birçok ley megaliti gibi bu taşın da geleneksel bir şifa kaynağı olduğuna inanılıyor. Birçok kişi, çocuklarda görülen raşitizm hastalığının bu taş sayesinde tedavi edildiğini söylüyor (üstte).

geliyorlar? Öte yandan, bu höyüklerin hem sayısal bakımdan, hem de birbirlerine olan yakınlıkları bakımından, ley hatları üzerindeki birtakım gözlem noktaları olarak değerlendirilmeleri çok uzak bir olasılık.

Gizemli bir enerji

Bazı çağdaş araştırmacılar ise ley sistemlerinin, henüz keşfedilmemiş temel bir enerji türü olduğunu düşünüyorlar. Konuyla ilgili çoğu yazar, tarih öncesi çağlardaki insanın bunun bilgisine sahip olduğunu, hatta yaşamlarının bu enerjiye göre düzenlendiğine inanıyor. Dolayısıyla bu enerji, ley hatları boyunca uzanıyor. O çağ insanları da bundan, şimdi bilemediğimiz birtakım ruhsal amaçlar için yararlanıyordu. O zamanlardan günümüze kalmış, höyükler, toprak setler, patikalar, Stonehenge'de olduğu gibi, özel olarak dizilmiş taşlar bu gizli enerjinin somutlaşmış noktaları olarak kabul ediliyor.

Enerjinin yoğunlaştığı yerler

Tüm bu öğeler, o çağa özgü bir tür "radyo direkleri" idi. Öyle ki enerji, bu odaklardan belirli yönlere doğru yayılıyordu. Bu olağanüstü enerji ağının alıcı istasyonları ise Avebury, Glastonbury ve Stonehenge idi. Bu yerler tarihin çeşitli dönemlerinde kullanılan

İngiltere, Hereford'da bulunan Offa Caddesi ley sistemlerini ilk kez bulan Alfred Watkins, 1925'te yayınladığı "Eski, Düz Yol" adlı kitabında, burada bir ley hattının uzandığını açıkladı. Ley, solda görülen St. Peter Kilisesi'nden geçiyor ve sağda uzakta görülen Hereford Katedrali' ne kadar uzanıyor (üstte).

İngiltere, Leicestershire' daki Bradgate Ley'i. Bu ley hattı üzerinde üç belirgin nokta var. İkisi kilise biri de bir kavşak. Ley bu noktaları izleyip, fotoğrafta önde görülen taşa ulaşmadan önce, Anstey kasabasının dışından geçiyor. Anstey'in bir anlamı da "dar patika". Leyin daha sonra geçtiği yer, 14. yüzyılda yapılmış St. Mary Kilisesi. Ardından Old John Tepesi üzerinden eski bir patikayı izleyerek, fotoğrafta görülen Leicestershire'a geliyor (solda).

önemli tören merkezleri olarak kabul ediliyorlar. Bugün, tarihi kalıntı olarak adlandırılan bu kalıntılar o çağ insaları tarafından, enerjinin en güçlü ve yoğun bir şekilde buralarda oluştuğu göz önüne alınarak inşa edilmişti. Törenler bu enerji merkezlerinin üzerinde yapılırdı. Buralarda yoğunlaşan enerjiyi, törene katılan kişiler değişik amaçlar için kullanırlardı.

Geniş etki alanı

Bazı araştırmacılar "dünya enerjisi" ifadesini kullanıyorlar. Dünya enerjisinin bilinmeyen bir gücün etkisiyle son derece aktif olduğu tahmin ediliyor. Muhtemelen Ay ya da diğer gezegenler de bu güç alanının oluşmasına etkide bulunuyorlar. Alanın, pozitif ya da negatif denebilecek bir kutuplaşma özelliği olduğu da varsayılıyor. Fakat bu kutuplaşmanın kendine özgü bir niteliği var. Dolayısıyla, bilinen manyetik ya da elektrik alanlar ile karıştırılmaması gerekiyor. Çok ilginç bir diğer özelliği de, insan zihni ve bedeni üzerinde de belirli bir etkinliği olduğudur.

Hastalıkların tedavisi

Anadolu'da olduğu gibi, dünyanın birçok bölgesinde de insanlara şifa verecek nitelikte yerler var. Avrupa'da Hıristiyan kilisesi yüz-

Leylerin izinde

Ley hatlarının yerini bulmak isteyen kişinin öncelikle yapmasıgereken, bir harita edinmektir. Büyüklük bakımından 1:50.000 ölçekli bir harita çok idealdir. Sonra yapılması gereken, bir ley hattını oluşturabilecek noktaları saptamaktır. Türkiye'nin bu bakımdan oldukça zengin olduğu anlaşılıyor. Batıda bu araştırmayı yapacak olan kişi, kiliseleri, kaya parçalarını ya da eski yerleşim merkezlerini esas alacaktır. Türkiye ise bilindiği gibi, baştan başa kutsal yerler, türbeler, antik kentler, kaleler, taşlar ve daha birçok gizemli yer ile doludur. Sözgelimi bu araştırmayı İstanbul'da yapmak isteyen biri, işe Ayasofya'dan başlayabilir. Ege Bölgesinde yapmak isteyenler de Efes ya da Troya gibi antik kentlerin bulunduğu yerden ley hattını başlatabilir.

Haritanın üzerinde bu tür noktaları saptadıktan sonra, cetvelinizi bu nokta üzerine koyarak, bunları bir çizgi üzerinde toplayın. Bundan sonra, eğer ciddi bir araştırmacı iseniz sizi bir yolculuk bekliyor. Yanınıza, hazırladığınız haritayı, bir pusula, fotoğraf makinesi ve not defteri alın. Hatta bir dürbün bile gerekebilir. İnceleme yapacağınız araziye çıkmadan önce yörede yaşayanlardan ya da ilgililerden birtakım ön bilgiler edinebilirsiniz.

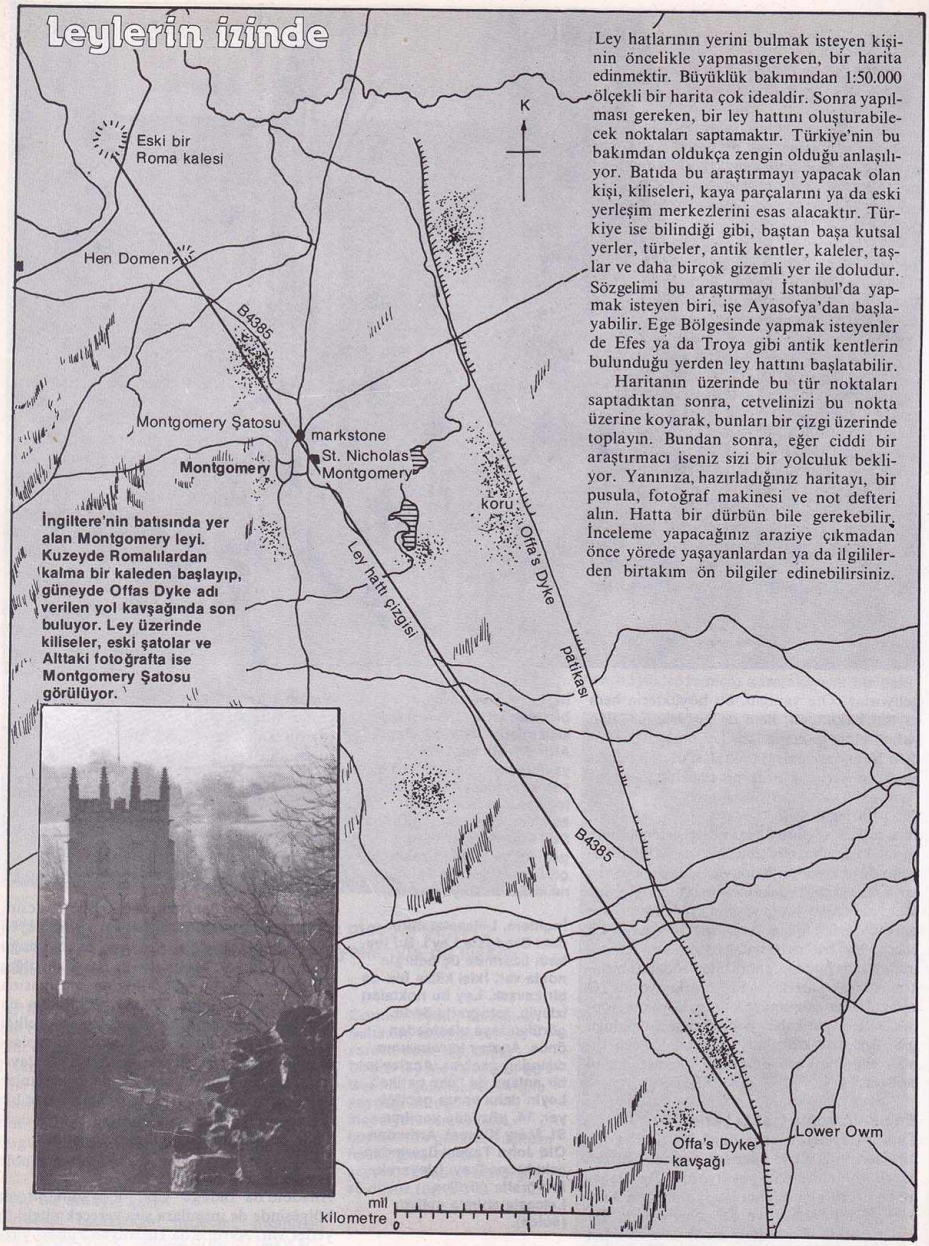

İngiltere'nin batısında yer alan Montgomery leyi. Kuzeyde Romalılardan kalma bir kaleden başlayıp, güneyde Offas Dyke adı verilen yol kavşağında son buluyor. Ley üzerinde kiliseler, eski şatolar ve Alttaki fotoğrafta ise Montgomery Şatosu görülüyor.

yıllardır bu tür yerleri kutsal yer olarak kabul eder. Bugün de aynı inançlar sürüyor ve insanlar çeşitli amaçlarla şifa bulmak amacıyla bu yerleri ziyaret ediyorlar.

Sözgelimi İngiltere'nin güneybatısındaki Cornwall'da bulunan ve **Men-an-tol** adı verilen bir delik taşın, çocuklarda görülen raşitizm hastalığını tedavi ettiği belirtiliyor. Burası uzun zaman önce kutsal bir yer olarak kabul edilirdi. Burada çeşitli hastalıkların tedavisi amacıyla dinsel törenler düzenlenirdi. Daha başka bölgelerde bulunan değişik biçimlerde taşların da, yaydıkları enerji ile ürünlerin verimini yükselttiği belirtiliyor.

Radyestezistlerin katkısı

Öte yandan, radyestezistlerin de, ley sistemlerinin keşfedilmesinde çok önemli bir rolleri olduğu anlaşılıyor. Uzmanlar radyestezinin tanımını şöyle yapıyorlar: Maddesel radyasyonlar aracılığıyla insan organizmasında oluşan duyumları belirlemek, anlamak yeteneğidir. Radyestezi yeteneği olan kişi elindeki çatal, dal parçası ya da sarkaç aracılığıyla pozitif ya da negatif güç alanlarını saptayabilir.

Çubukla ya da duygularıyla

Bir radyestezist henüz keşfedilmemiş bir ley hattını şöylece bulabilir. Öncelikle bir harita üzerinde, muhtemel ley hatlarını belirler. Sonra, bir cetvel ve kalem kullanarak bunları işaretler. Daha sonra belirlediği bölge üzerinde yer alan ve bir anlam ifade eden noktaları saptar. Bu nokta bir tapınak, ya da eski bir yerleşim merkezi olabilir. Sonra, belirlediği araziye çıkar. Artık iş, radyestezistin elindeki çubuğa ve daha çok bu kişinin duyumlarına kalmıştır.

Pozitif ya da negatif tepki

Radyestezist bu konuya ilişkin bulgu ve yöntemlerden hareket ederek belirli bir noktaya varabilir. Ley hatlarına ilişkin tüm eski işaretler kaybolmuş bile olsa, elindeki haritayı da kullanarak, sarkacı aracılığıyla yeniden birtakım izler bulabilir. Sarkacın hareketleri onu kullanan kişiye göre değişir. Fakat sarkaç kimin elinde olursa olsun, pozitif ya da negatif bir tepki gösterebilir.

Enerjinin algılanması

Sarkaç ya da çatal çubuk kullanan kişi, ley belirtisi olarak kabul edilen eski bir yapının ya da taşın üzerinde durduğunda da aynı sonucu alabilir. Güç alanının yaydığı enerji titreşimlerini, elindeki nesnenin hareket etmesi ile algılayabilir. Eğer radyestezist güç alanının tam üstünde durmayı başarabilirse, o zaman yayılan sinyalleri kendi de hissedebilir.

Türkiye'de de var

Asıl sorun ley hatlarının yeterince anlaşılmamış olmasıdır. Şimdiye kadar yapılan araştırma ve çalışmalar çok sayıda ley hattının varlığını doğruluyor. Kuşkusuz bu sadece İngiltere için geçerli. İngiltere'nin bu konuda büyük bir özelliği olmadığına göre, dünyanın birçok yerinde de leylerin var olabileceği varsayılıyor. Sözgelimi bazı araştırmacılara göre, tarihsel açıdan büyük zenginlikler taşıyan Türkiye'de de belirli güç alanları ve ley hatları mevcut.

Radyestezist Tom Graves, İngiltere'nin güneybatısındaki Somerset'te bulunan St. Leonard Kilisesi'nde, Glastonbury leyini izlerken görülüyor. Radyestezistler de bir sarkaç, ya da fotoğrafta görüldüğü gibi bir çatal çubuk kullanarak ley hatlarının ortaya çıkarılmasına yardımcı olabiliyorlar (üstte).

Ortak bir anlayış yok

Konuyla ilgili olarak yapılan çok sayıda araştırma ve ortaya konan teoriler, ley hatlarına kesin bir açıklık getirmekten uzak. Araştırmacıların bağlı oldukları branşların farklılığından ötürü, herkes konuyu kendi anlayışı ile çözmeye çalışıyor. İstatistik uzmanları, bilgisayar programlamacıları, mühendisler, uçandaire araştırmacıları, ruhçular, hatta astro-arkeologlar bile ley sistemlerinin ancak kendi ilgi alanları ile çözülebileceğini iddia ediyorlar. Kuşkusuz ortak bir anlayış olmadığından, bir sonuca da varılamıyor.

Bilinmezliğe gömülenler

Bu konuda birazcık okuyan ya da konuyu duyan kişiler ley sistemlerinin varlığını inkâr edemiyorlar. Böylece insanlar yeni bulgular elde edebiliyorlar, yeni görüşler ortaya atabiliyorlar. Fakat önyargılarından bir türlü sıyrılamayanlar da, birtakım cevaplar bulacakları yerde, daha çok bilinmezliğe gömülüyorlar.

Dikkat! Sizin de kapınızı

Esrarengiz

Uçandairelerle ilgili bilgiler arttıkça, bu konuda araştırma yapanlara siyah elbiseli kişiler tarafından gerçekleştirilen "susturucu" baskıların da arttığı ileri sürülüyor.

AMERİKA'nın Connecticut eyaletinde bulunan Uluslararası Uçandaireler Bürosu'nun Müdürü **Alfred Bender** *"uçandairelerin esrarını öğrendim"* diye bir açıklama yaptı. Ama bugün bizler hâlâ eskisinden fazla bir bilgiye sahip değiliz. Çünkü Bender bu konu ile ilgili daha fazla bir açıklama yapamadan üç esrarengiz ziyaretçi tarafından susturuldu. Siyah elbiseli üç adam "susturucu"lar olarak tanınıyorlar.

DARKMALT

Esrarengiz ziyaretçiler

Bender, ilginç buluşlarını kendisine ait olan **Uzay Haberleri** gazetesinde yayınlamak istiyordu. Ancak daha önce bir meslektaşının fikrini almak istedi ve hazırladığı raporu arkadaşına gönderdi. Birkaç gün sonra siyah elbiseliler geldiler.

Yatak odasında üç kişi

Bender, yatak odasında üç gölgeyi andıran yabancıları fark ettiğinde yarı uykulu yatıyordu. Şekiller belirginleşti. Hepsi de siyahlar giymişlerdi. Fötr şapkalarının dışında halleri papazlara benziyordu. Şapkalarının gizlediği yüzleri seçilemiyordu. Bender'in içini bir korku kapladı. Bender, o anı şöyle anlatıyor:

"Gözleri aniden el feneri gibi parladı ve bana dikildi. Büyük bir acı vererek sanki gözlerimden girip ruhumu yakmak istiyorlardı. O zaman anladım ki, telepatik olarak bana bir mesaj vereceklerdi."

Çok korkmuştu

İçlerinden birinin elinde Bender'in raporu vardı. Önce raporda yazılanların doğru olduğunu söylediler. Hatta bazı tamamlayıcı bilgiler de verdiler. Fakat Bender o kadar korkmuştu ki, siyahlı adamların isteğine uyarak hem büroyu hem de gazetesini kapatmayı kabul etti.

Herkes şaşkınlık içinde

Bender'in öyküsüne birçok kimse inanmadı. Bütün dost ve meslektaşları büyük bir şaşkınlığa düştüler. İçlerinden yalnız biri, **Gray Barker, "Uçandaireler Hakkında Çok Şey Biliyorlardı"** adlı bir kitap yayınladı. Daha sonraki yıllarda ise Bender de, arkadaşlarının ısrarlarına dayanamayarak "Uçandaireler Ve Üç Adam" adlı bir yazı yazdı. Bu garip yazıda uzaylılardan, uçandairelerden ve Antartika'daki uçandaire üslerinden söz ediliyordu.

Esrarengiz siyah adamların (SEK) çoğunlukla siyah takım elbise, siyah kravat, beyaz gömlek giydikleri dikkati çekiyor. Davranışları, bu giysileri sanki ilk kez taşıyormuşçasına rahatsız. Giysiler çok eski tip oldukları halde yepyeni görünüyor (üstte).

SEK'ler tıpkı kâbuslarda olduğu gibi ürkütücü görünüyorlar. Otomobilleri bile inanılmayacak kadar yeni fakat eski model plakaları ise sahte (sağda).

çalabilirler

kara adamlar

Dünyanın başka yerlerinde de var

İnandırıcı olsun olmasın, Bender'in üç yabancıdan söz eden öyküsü araştırmacılar için çok önemli bir hareket noktası oldu. Çünkü Bender'den hiç haberi olmayan başka kişiler de benzeri olayları yaşadıklarını öne sürüyorlardı. Uçandaireleri gören veya bu konuya ilgi duyan başkaları, siyah elbiseli kişiler (SEK) tarafından ziyaret edilmişlerdi. Çoğunluğu Amerika'da olmasına rağmen İsveç, İtalya, İngiltere ve Meksika'da da benzeri olaylar yaşanmıştı. Uçandairelerin geçmişi kadar SEK'lerin varlığı da çok eski zamanlara kadar uzanıyor.

SEK'in özellikleri

Tipik bir SEK olayında şu özelliklere rastlanıyor.

1- SEK'ler, uçandaireleri gören veya inceleyen kişilere gidiyorlar.

2- Bu ziyaretler, olayın herhangi bir yolla topluma açıklanmasına zaman bırakmayacak kadar kısa bir süre içinde gerçekleşiyor.

Amerikalı araştırmacı Albert Bender ve çizdiği uçandaire. Bender, değişik karakterli ve dehşet meraklısı bir kişiliğe sahip. Uçandairelerin iç yüzünü keşfettiği için SEK'ler tarafından susturulduğunu iddia ediyor (sağda).

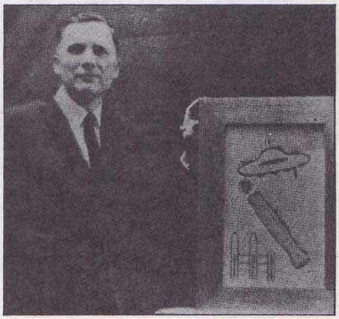

3- Ziyaret edilen kişi çoğunlukla kendi evinde ve yalnız oluyor.

4- Ziyaretçiler çoğunlukla 3 kişi olarak ve siyah bir arabə ile geliyorlar. Arabanın modeli Cadillac. En son model olmamakla beraber, sanki yeni alınmış kadar temiz ve bakımlı. Plakası tespit edilip de araştırıldığında, hiçbir yerde kayıtlı olmadığı görülüyor.

5- Ziyaretçiler çoğunlukla erkek. Çok seyrek olarak aralarında sadece bir kadın bulunuyor. Giyimleri sanki CIA veya gizli örgüt üyelerini anımsatacak şekilde: Siyah takım elbise, siyah şapka, siyah çorap ve ayakkabı, siyah kravat ve daima beyaz gömlek. Son derece temiz ve bakımlılar.

6- Yüzleri çoğunlukla doğuluları andırıyor. Çekik gözlü, yanık veya koyu derili, ciddi ifadeli.

7- Hareketleri sert ve beceriksiz.

8- Genel tutumları ciddi, resmi, soğuk ve ürkütücü. Dostça bir sıcaklıktan eser yok, insan görünümünde ama sanki insan değiller...

9- Bazı SEK'ler, istenildiğinde gerçekle ilgisi olmayan kimlik kartı, görev kartı gibi belgeleri de çekinmeden gösterebiliyorlar.

10- Konuşmalar bazen bir sorgu, bazen bir uyarı niteliğini taşımasına rağmen, bıraktıkları etki sanki her şeyi önceden bildikleri şeklinde. Vermek istedikleri mesajları çok açık ve kesin bir dille anlatıyorlar. Örneğin: *"Tekrar Bay Smith, çok dürüst olmadığınız inancındayım"* veya *"Bu raporu postalamanız büyük bir akılsızlık olurdu Bay Veich"* gibi. Konuşmalar, çoğunlukla görülenlerin kimseye anlatılmaması veya yapılan araştırmaların durdurulmasını sağlayıcı uyarılarla sonuçlandırılıyor. Ayrıca gerekirse kuvvet kullanılabileceği izlenimi de yaratılıyor.

11- SEK'ler, geldikleri gibi beklenmedik bir anda gidiyorlar.

Farklı olaylar var

Tipik bir SEK ziyaretini anlatması istenen pek çok uçandaire meraklısından, yukarıdakine benzer tarifler alınmasına rağmen, 32 anlatımda bazı farklılıklar da görülüyor.

İnsan benzeri yaratığı vuran adam

1961 yılının Kasım ayında Amerika'da üç arkadaşı ile birlikte evine dönmekte olan **Paul Miller**, yol kenarındaki bir tarlada parlak bir silindir gördü. Önce bunu

düşen bir uçak sandılar ama "uçağın" aniden kaybolduğunu görünce fikirlerini değiştirmek zorunda kaldılar. Yollarına devam etmeye başlayınca cisim tekrar belirdi ve içinden iki insan benzeri yaratık çıktı. Üç arkadaşı korku ile kaçarlarken Miller tüfeği ile ateş etti ve yaratıklardan birini yaraladı.

Miller, ertesi sabah işine gittiğinde siyah giysili üç kişi kendisini görmeye geldi. Devlet görevlisi olduklarını belirten ama kimliklerini göstermeyen bu üç kişi, "Miller'in uçandairelerle ilgili sözlerinin gerçeğe uyduğunu umduklarını" söylediler, konuyu nereden bildikleri sorusunu "Elimizde bir rapor var" şeklinde cevapladılar.

Bir gece önce başından geçen olayı en ince ayrıntısına kadar bildikleri her hallerinden belli oluyordu. Yaraladığı yaratıktan ise hiç söz etmediler.

O kadar ürkütücü bir etki bırakarak ayrıldılar ki, Miller, yıllar boyunca başından geçenleri kimseye anlatma cesaretini kendinde bulamadı.

Örneğin bunların 4'üne ziyaretçi yerine telefon gelmiş, 5'ine üç kişiden oluşan bir grup, 2'sine 4 kişi, 5'ine 2 kişi ve geri kalanlarına tek ziyaretçi gelmiş.

Genel bir ziyaretçi tipini yukarıdaki anlatımlar içinde toplamak mümkünse de, görünüş ve davranışları farklılıklar gösterebiliyor. Kullanılan ulaşım araçları da toplumun kullandığı, alışılagelmiş ama daima temiz ve bakımlı araçlar olabildiği gibi bazı ayrıcalıklara da rastlamak mümkün. 22 Amerikalının ifadelerine bakılırsa, yalnız 9'u bir arabadan, bunların 3'ü bir Cadillac'dan ve sadece 2'si *eski bir modelden söz ediyor.*

Benzinci M.G.

Bay M.G.'nin California'da bir benzin istasyonu vardı. O da malum siyah elbiselilerle tanışma fırsatını bulan kişilerden biri oldu. Kendi ifadesine göre bu olay, hayatının en önemli olayıydı. Tarih 1977 Ağustos'uydu. Bay M.G., olayın hangi gün olduğunu hiçbir zaman açıklamadı.

Kaybolan karartı

Olay gecesi istasyonda haftalık nöbetindeydi. Yardımcısına izin vermişti. (Genellikle nöbetlerde iki kişi kaldığı halde o gece yalnızdı.) Gecenin ilerleyen saatlerinde, gerek anayoldan geçen, gerekse benzin istasyonuna uğrayan araçlar oldukça azalmıştı. Gece yarısından sonra her zaman olduğu gibi bürosunda uyuklamaya başlamıştı. Tam o sırada vınlamaya benzer bir ıslık sesi ile sıçradı.

400-500 metre kadar ötede bir karartı gördü. Bir arabanın yoldan çıktığını sandı. Fakat nedenini anlayamadığı bir şekilde korktu. Bunun üzerine içeri silahını almaya koştu. Tam aracın yanına yaklaşıyordu ki, o karartı gibi gördüğü cisimden çok parlak ışıklak yayılmaya başladı. Cisim yükseldi ve akıl almaz bir hızla karşıdaki ağaçlığın ardında kayboldu. Her şey bir anda olup bitmişti.

Herkese anlatıyor

Bay M.G., olayın o kadar etkisinde kaldı ki, ertesi gün her önüne gelene bu olayı anlattı. *M.G., yörede saygın bir kişi olarak tanındığından*, anlattıkları hemen hemen herkesi çok etkilemişti.

SEK'ler geliyor

Fakat bir gece benzin istasyonuna siyah bir Cadillac girdi. Otomobil o kadar bakımlıydı ki, gece karanlığında bile pırıl pırıldı. İçinden iki kişi indi. Baştan aşağı siyahlar giyinmişlerdi. Sadece gömlekleri beyazdı. Kravatları bile siyahtı. Bay M.G., ne istediklerini sordu. Fakat onlar hiçbir şey söylemeden, düşünceli ve kendilerinden emin adımlarla, istasyonun hemen yanındaki M.G.'nin evine girdiler. M.G. de arkalarından... Adamlar son derece hızlı adımlarla evin içinde dolaştılar. Bir an için bile olsa dönüp de Bay M.G.'nin yüzüne bakmadılar.

Gidiyorlar

Bay M.G., garip bir tedirginlik içindeydi.

Soruları sürekli cevapsız kalıyordu. Neler olup bittiğini bir türlü anlayamadı. Adamlar kısa bir zaman sonra dışarı çıktılar. Siyah Cadillac'a binip hızla karanlığın içinde kayboldular.

Karakteristik siyah elbiseli

Her ne kadar ideal bir SEK tipine her zaman rastlamak mümkün değilse de ziyaretçilerin hepsinde, yukarıda belirtilen noktaların pek çoğuna uyan benzerlikleri bulmak mümkün. Neredeyse bütün bu özellikleri kendinde toplayan en ilginç ziyaretçi, Ohio'nun Toledo kentinde oturan **Robert Richardson**'a gelendir.

Otomobiliyle bir " cisim"e çarptı

Richardson 1967'de bir akşam evine dönerken bir uçandaire gördü ve bunu "Uzay Olaylarını Araştırma Derneği"ne (APRO) bildirdi Bir virajı alırken yolu kapatan acayip bir cisim gördüğünü, zamanında fark edip duramadığı için, çok sert olmayan bu cisme çarpmak zorunda kaldığını ama cismin derhal ortadan kaybolduğunu bildirdi. Polisle birlikte olay yerine gittiklerinde, önce Richardson'ın fren izlerinden başka bir şeye rastlamadılar. Daha sonra uçandaireye ait olduğu sanılan ufak bir metal parçası buldular.

İki esrarengiz ziyaretçi

Üç gün sonra bir sabah saat 11'de yirmi yaşlarında iki kişi Richardson'ın evine gelip 10 dakika süreyle kendisini sorguya çektiler. Bu kişiler kendilerini tanıtmadılar. Richardson da kimliklerini sormayı düşünemedi. Düşmanca bir davranışları yoktu, bir uyarıda bulunmadılar, yalnızca sorular sordular.

SEK'ler, Dennis O'Keefe'nin 1947'de çevirdiği T-Men adlı gangster filmindeki gibi (solda) sadece gangsterleri anımsatmakla kalmıyor, pek çok gangster filminde görülen ürkütücü yöntemleri de kullanmaktan çekinmiyorlar.

İki esrarengiz kişi daha

Giderken 1953 modeli siyah bir Cadillac arabaya bindiklerini gören Richardson plakayı not etti ama yapılan araştırmada böyle bir plakanın kayıtlı olmadığı ortaya çıktı. Bir hafta sonra Richardson'u iki değişik kişi bir daha ziyaret etti. Bu kez otomobil yeni bir Dodge idi. Siyahlar giymişlerdi. Birisi iyi bir İngilizce ile konuşuyor, diğerinin dili biraz aksıyordu. Fakat ikisi de yabancı oldukları hissini uyandırıyorlardı.

Tehdit ediyorlar

Önce Richardson'ı bir cisme çarpmadığına inandırmaya çalıştılar. Kaza yerinde bulduğu metal parçasını kendilerine vermesini istediler. Ancak incelemeler yapılması için APRO'ya verdiğini öğrenince Richardson'u, *"Eğer karının bugünkü kadar güzel kalmasını istiyorsan derhal o metal parçasını geri al"* diye tehdit ettiler.

Çok gizli tutulduğu halde...

Böyle bir metal parçasının varlığından sadece Richardson, karısı ve APRO'nun haberi vardı. O halde bu yabancılar olayı nasıl öğrenmişlerdi? İki ayrı ziyaretçi grubunun birbiriyle olan ilişkisi açıkça bilinmemekle beraber, bu derece gizli tutulan olayla ilgili yeterli bilgiye sahip oldukları açıktı. Belki de SEK gizeminin inceliği burada yatıyordu.

Koyun, köpek ya da otobüs...

Her şey hayalet olabilir

Çoğu kişi, hayaletleri ölmüş kişilerin ruhlarının ortaya çıkması şeklinde açıklıyor. Fakat bazı olaylarda hayvan hayaletlerine de rastlanıyor. Hatta cansız cisimlerin de hayaletlerini gördüğünü söyleyenler de var. Örneğin bir otobüs gibi...

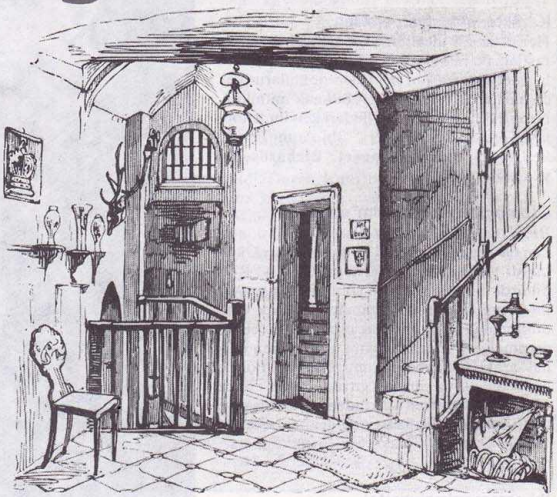

1930'LARDA LONDRA'NIN kuzey Kensington kesiminde şoförleri rahatsız eden esrarengiz bir otobüs vardı. Söz konusu otobüs, Londra'nın o ünlü iki katlı kırmızı otobüslerinden biriydi. Bu otobüs yüzünden, o bölgedeki St. Mark's Road ile Cambridge Gardens caddelerinin kesiştiği köşe, uzun süre tehlikeli bir yer olarak nitelendirildi. Çünkü burada, bu otobüsün neden olduğu çok garip kazalar oldu.

Esrarengiz bir otobüs

Bir zaman sonra ilgililer bu kazaların önüne geçmek amacıyla bazı önlemler bile almak zorunda kaldılar. Gecenin geç saatlerinde o bölgeden geçen kişiler inanılmaz gibi görünen bir şeyler anlatıyorlardı. Anlatılanlara göre, St. Mark's Road'dan hızla bir otobüs çıkıyordu. Gecenin o saatinde, bir anda karşılarında bir otobüs gören sürücüler de ona çarpmamak için direksiyonlarını kırıyorlardı. Fakat bu kez de gidip bir başka yere çarpıyorlardı. İşin ilginç yanı, o saatte hiçbir otobüs seferde değildi.

Londra Kulesi'nin mücevher dairesi. Silindirik bir cisim, burada Edmund Swifte ve ailesine heyecanlı dakikalar yaşattı (üstte).

Hayalet atları ve binicilerini gösteren bir gravür. Bunlar genellikle belirli yerlerde ortaya çıkıyorlar (altta).

Yolcuları ve şoförü yok!

Kensington'lı bir polis memuru şunları anlatıyor: *"Tam caddenin köşesini dönüyordum ki, bir otobüsün çılgınca üzerime geldiğini gördüm. Otobüsün hem üst hem de alt katının tüm ışıkları yanıyordu. Farları da açıktı. Fakat ortada ne yolcular ne de şoför vardı. Buna rağmen, direksiyonun sert bir şekilde bana doğru döndürüldüğünü gördüm. Kendimi kaldırıma zor attım. Sonra otobüs birden yok oldu."*

Ölümle sonuçlanan kaza

Bir başka kaza da ölümle sonuçlandı. Aracın sürücüsü otobüse çarpmamak için direksiyonu kırdı. Bir duvara bindirdi. Kazanın görgü tanıklarından biri, olayı soruşturan yetkiliye verdiği ifadede şöyle diyordu: *"Esrarengiz otobüsün hızla otomobilin üzerine geldiğini gördüm. Aracın duvara çarpmasıyla da sürücü yola fırladı."*

Yetkili, olayı son derece hafifseyen alaycı bir tavırla raporunu yazdı. Rapora göre, otobüs filan yoktu. Bu kişiler hayal görmüşlerdi. Bunun üzerine yöre sakinlerinden bir grup bu ifadelere karşı çıktı. Gazetelere ve olayı soruşturan merciye mektuplar yazarak, ısrarla çeşitli zamanlarda "hayalet otobüsü" gördüklerini vurguladılar.

"Birden kayboldu"

Tanıklardan birinin ifadesi daha da ilginçti. Bu kişi, olay yerinden daha uzakta bulunan otobüs garajında görevliydi. *"Sabaha karşı otobüsün, garajın yakınına geldiğini gördüm. Motoru çalışır vaziyette bir an durduktan sonra birden kayboldu."*

Şartlanma mı?

Hayalet otobüsün gizemi bir türlü çözülemedi. Fakat ne ilginçtir ki, yetkililer bu köşede birtakım uygun trafik önlemleri aldıktan sonra hayalet otobüs bir daha görülmedi. Sonradan değişik iddialar ortaya atıldı. Hatta şöyle dendi: *"Burası zaten tehlikeli bir kavşaktı. Sürücüler önceden, burada kaza yaparım şeklinde kendilerini şartlıyorlardı."*

Fakat yoldan geçen, yani sürücü olmayan kişilerin de otobüsü görmüş olmalarına ne demeli? Üstelik bu kişilerden biri olan garaj görevlisi, otobüsü bu kavşakta değil de daha uzaktaki garajın önünde görmüştü.

Otobüsün ruhu mu var?

Kuşkusuz, yüzyıllardır birçok kişi hayaletlerle karşılaştığını belirtiyor. Kensington'ın hayalet otobüsü de, böylesi görüşlere uygun bir olay. Fakat hayalet denilen olgu, ölmüş bir kişinin ruhu ise, hayalet otobüsü nasıl açıklamak gerekir? Kuşkusuz, otobüsün ruhu varsa bir de onun geçmiş kuşaklarını hesaba katmamız gerekir!

Hayaletler niçin hep giyiniktir?

Bilindiği gibi, hayaletler genellikle birtakım geniş ve bol giysilerle görünürler. Peki, bu neden böyledir? Öyle ya, hayalet ölmüş bir insanın ruhu olduğuna göre, neden çıplak değildir de giyiniktir? Ölüm ve sonrası ile ilgili araştırmaları ile tanınan yazar **Lyall Watson**, **"Doğaüstü"** adlı kitabında şöyle diyor: *"Temelde bir astral bedenin varlığını kabul ederim. Ama böyle bir bedenin astral giysileri ya da ayakkabıları olamaz!"*

1930'larda Londra'nın Kensington kesimindeki esrarengiz bir otobüs birçok kazaya neden oldu (üstte).

İngiltere'de, Devon'da Okehampton Şatosu. 17. yy. tipi bir hayalet araba burada görülmüş (altta).

Hayaletleriyle ünlü bir yer

Hayaletlerle ilgili olarak anlatılan en inandırıcı ifadelere, ünlü Londra Kulesi'nin anı defterinde rastlanır. Kraliyet mücevherlerinin muhafaza edildiği Londra Kulesi, yaklaşık 300 yıl süresince hayaletlerin cirit attığı bir yer olarak kabul edildi.

Mücevherleri korumakla görevlendirilen **Edmund Lenthal Swifte** adında bir kişi, 1814'te ailesiyle birlikte Kule'ye yerleşti. Swifte bu görevini 1842'ye kadar aralıksız 28 yıl sürdürdü. 1817 yılının bir Ekim akşamı, ailece çok ilginç bir olay yaşadılar.

"Yemek yiyorduk"

Swifte şöyle anlatıyor: *"O gece eşim, küçük oğlum ve baldızım ile birlikte mücevher dairesindeki salonda yemek yiyorduk. Salonun tüm kapıları kapalıydı. Pencereler koyu renkli ve ağır perdeler ile sıkı sıkı örtülüydü. Odayı aydınlatan tek ışık kaynağı masanın üzerindeki iki mumdu. Ben masanın başında oturuyordum. Oğlum sol tarafımda, baldızım karşımda, eşim de yöminenin olduğu tarafta oturuyordu."*

Boşlukta garip bir cisim

"Eşimin kadehine biraz şarap koymuştum. Kadehi tam ağzına götürüyordu ki, bir an durdu ve bir çığlık attı. 'Aman Allah'ım o da ne!' diye haykırdı. Bu çığlık üzerine hepimiz onun baktığı yana baktık. Şaşkınlıktan küçükdilimizi yutacaktık. Masa ile tavan arasında, boşlukta asılı vaziyette duran garip bir cisim vardı. Cam gibi saydam bir silindire benziyordu. Kalınlığı aşağı yukarı kolumun kalınlığı kadardı."

"Eşimin üzerine geldiğinde..."

"Silindirin içinde, beyaz ve uçuk mavi renklerde, dumana benzer bir görüntü vardı. Bu gördüklerim hafif hafif dalgalanarak birbirlerine karışıyorlardı. Bu durum yaklaşık iki dakika kadar sürdü. Cisim az sonra hareket etti. Masanın kenarlarını izleyerek âdeta bir dikdörtgen çizdi. Sırayla hepimizin üzerinden geçti. Eşimin üzerine geldiğinde, sağ omzunun üzerinde bir dakika kadar durdu."

Beni ele geçirdi

"Eşimin heyecanı son haddindeydi. Hemen yere diz çöktü. Kollarını çapraz bir şekilde kavuşturarak ellerini omuzlarına koydu. 'Oh Tanrım, bu, beni ele geçirdi', diye haykırdı."

Sandalye içinden geçti

"Şu anda bunları anlatırken bile, hâlâ o anın dehşetini yaşıyorum. Birden sandalyemi kaptığım gibi bu garip nesneye doğru savurdum. Sandalye sanki onun içinden geçerek, hızla eşimin arkasındaki duvara çarptı. Kısa bir zaman sonra hayalet silindir yeniden hareketlenerek, biraz daha yükseldi ve pencereye yöneldi. Pencerenin önüne gelince de birden kayboldu."

Görünmeyen domuz

1908'de İngiliz Psişik Araştırmalar Kurumu (SPR), bir hayalet domuz olayını inceledi. Olay 1907'de İngiltere'nin Berkshire yöresinde bir köy olan Hoe Benham'da oldu. 2 Kasım 1907 günü **Oswald Pittman** ve **Reginald Waud** adında iki genç, evlerinin bahçesindeki tahtaperdeyi boyuyorlardı. Saat 10 civarında eve sütçü geldi. Pittman sütçüyle konuşurken, karşıdaki toprak yoldan, arkadaşı Bayan **Clarissa Miles**'ın geldiğini gördü. Clarissa'nın yanında son derece iri, kocaman burunlu beyaz bir domuz vardı.

"Ne domuzu!"

Waud bahçeye çok düşkündü. Bunu bilen Pittman, domuzun da Clarissa ile birlikte içeri gireceklerini anlayınca hemen bahçe kapısını kapattı. Domuzu içeri sokmaması için de Clarissa'yı uyardı. Clarissa "ne domuzu" der gibilerinden çevresine bakındı.

Nitekim, bahçe kapısının önüne geldiğinde yalnızdı. Pittman'a ve Waud'a ısrarla yanında bir domuz olmadığını anlatmaya çalıştı. Olsaydı bile en azından domuzun kendine özgü homurtusunu ya da ayak seslerini duymaması mümkün değildi.

Kimse görmemişti

Fakat Oswald ile Reginald da domuzu gördüklerini iddia ediyorlardı. Bunun üzerine hep birlikte toprak yola çıktılar. Yerde domuzun ayak izlerini aradılar. Hiçbir şeye rastlamadılar. Hatta yolda rastladıkları çocuklara o gün herhangi bir domuz görüp görmediklerini sordular. Fakat hiç kimse domuz filan görmemişti.

Amerikalı devlet adamı ve yazar Dr. Cotton Mather'in 1702'de yazdığı Görünmeyen Dünyaların Harikaları adlı kitapta söz edilen hayalet gemi. Gemi Amerika'dan yola çıktı ve İngiltere'ye gidecekti. Fakat kayıtlara göre İngiltere'de ulaşması gereken limana hiç gelmedi. Bir daha da haber almak mümkün olmadı Birkaç ay sonra limandaki birçok kişi, gökyüzünde, bulutların arasında kayıp gemiyi gördüklerini ileri sürdüler. Onlara göre, gemi bulutların içinde alabora oldu ve kayboldu (sağda).

Başkaları da görmüş

Pittman ve Waud bir zaman sonra, birkaç aylığına Londra'ya gittiler. Orada Psişik Araştırmalar Kurumu'nun bir üyesine, yaşadıkları bu tuhaf olayı anlattılar. Şubat ayında tekrar Hoe Benham'a döndüler. Köydeki herkes iki arkadaşın başından geçen bu olayı konuşuyordu. Bu olayla birlikte, köyde birçok kişinin bu tür olaylara tanık olduğu ortaya çıktı.

Böylece, Hoe Benham'ın, hayalet tezahürleri bakımından yoğun bir birikime sahip olduğu anlaşıldı. Bazı kişiler de bu tür olayların, bir zamanlar yörede yaşayan ve sonradan intihar ederek yaşamına son veren **Tommy King** adında bir çiftçiden kaynaklandığını düşünüyordu. King'in çiftliği, söz konusu toprak yolun üzerindeydi ve 1892'de yıkılmıştı.

Koyun, dana ve köpek

1873'te Barrett aynı yerde bu kez, yeri eşele-

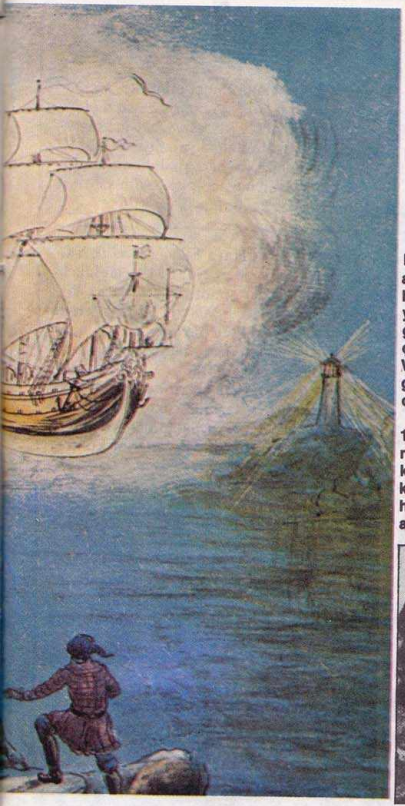

Lyall Watson, Doğaüstü adlı kitabında, insan hayaletlerinin, dünya yaşamlarındaki fizik görünümleriyle ortaya çıktıklarını belirtiyor. Watson'a göre hayaletler, genellikle giyinik vaziyette ortaya çıkıyorlar (altta).

1800'lerin başında, Londra'nın Hammersmith kesiminde oturanlara korkulu anlar yaşatan bir hayaletin temsili resmi (en altta).

yen koyuna benzer bir yaratık gördü. Bir tahta parçasını hayvana doğru fırlattı. Ama tahta parçası daha yere bile düşmeden, koyun kayboldu.

Albert Thorne adında bir başka köylü de 1904 sonbaharında bir gün yine aynı toprak yolda giderken, yaprak hışırtısına benzeyen bir ses duydu. Başını çevirince otlayan bir dana gördü. Yaklaşık 75 cm yüksekliğinde ve 1,5 metre uzunluğundaydı. Az sonra Thorne' un gözlerinin önünde kayboldu.

Bir başkası da, gece vakti bir olaya tanık oldu. 1905 yılının Ocak ayı idi. Her yeri aydınlatan çok parlak bir Ay vardı. Tanık yine aynı yolda, siyah ve iri bir köpek gördü. Bu, köy papazının daha önce kaybolan köpeğine benziyordu. Onu yakalamak için ileri atıldı. Fakat köpeğe benzettiği bu hayvan, birden arka ayakları üzerinde dikilmiş bir eşeğe dönüştü. Hemen ardından bir de kaybolunca, tanık neredeyse aklını yitirecekti.

Şeytanı mı hissetti?

Bir zaman sonra Oswald, Reginald ve Clarissa bir olay daha yaşadılar. Birlikte o toprak yolda yürüyorlardı. Clarissa birden tüm benliğini saran, tanımı olanaksız bir korku duydu. Kendi ifadesine göre, şeytanın varlığını hissetmişti.

Esrarengiz bir çığlık

Biraz daha yürüdüler. Oswald'ın domuzu gördüğü noktaya geldiklerinde, üçü de, o güne kadar hiç duymadıkları çok garip bir çığlık duydular. Üstelik çevrede kendilerinden başka hiç kimse yoktu. Tabii bu çığlığın ne olduğunu öğrenemediler. Böylece başından beri bu hayalet öykülerine hiç inanmayan Reginald bile, nereden geldiği belirsiz bu çığlık ile hayalet hayvanların varlığına inanmaya başladı.

Tekinsiz evde bir deney

Bazı hayvanların, özellikle kedilerin ve köpeklerin aşırı duyarlı olmaları, normalötesi bir olay olarak nitelendiriliyor. Amerikalı parapsikolog Dr. **Robert Morris**, 1960'larda bu konuyla ilgili bir deney yaptı. Denek olarak da köpek, kedi, fare ve bir de çıngıraklıyılan kullandı. Deney, bir evin tekinsiz olduğu söylenen bir odasında yapıldı.

Morris deneyi şöyle anlatıyor: *"Köpek, odanın içine bırakıldı. Oda kapısından yaklaşık bir metre kadar içeri girmişti. Hemen hırlamaya başladı ve kapıdan dışarı fırladı. Öyle bir tavrı vardı ki, dışarı çıkmak için sanki canını dişine takmıştı. İçeri yeniden girmeyi de reddetti.*

Kedi de, odaya sahibinin kucağında getirildi. Tıpkı köpek gibi, odanın içinde belirli bir uzaklıkta yere bırakılınca, hemen sahibinin omzuna sıçradı. Sanki yerinden hiç ayrılmak istemiyormuş gibi ayaklarıyla sıkı sıkı yapıştı. Sonra yere atladı. Bu kez, odanın köşesinde bulunan bir sandalyeye çıktı. Oradan alıncaya kadar, tıslayarak ve ağzından salyalar akarak çevresine bakındı.

Yılan ise içeri bırakıldığında, kedinin üzerine çıktığı sandalye hemen dikkatini çekti. Saldırgan bir tavrı vardı. İki dakika sonra, başını pencereye çevirerek yavaşça hareket etti. Sonra geri döndü. Tekrar eski yerine geldi. Yaklaşık beş dakika kadar son derece tedirgin ve tetikte bir tavır aldı. Fare ise bu tepkilerin hiçbirini göstermedi."

Bir zaman sonra dört hayvana da, başka bir odada aynı deney uygulandı. Bu kez davranışları gayet normaldi.

Bu deneyde de olduğu gibi, hayvanların bu ve benzeri davranışlarının nedeni bilinmiyor. İnsanlarda olmayan bu tür özellikleri nasıl açıklamalı? Bunun yanı sıra cisimlerin ya da hayvanların hayaletleriyle ilgili, dünyanın çeşitli yerlerinde tanık olunmuş yüzlerce olay var. Tüm bunlar halen gizemini koruyor.

Uçandairelerle randevu

UÇAKLARIN GÖKYÜZÜNDE uçandairelerle karşılaşmaları çok yaygındır. Özellikle askeri uçakların yaptıkları birçok uçandaire gözlemleri var. Bu durum bilgi edinmeyi güçleştiriyor. Çünkü, herkes bilir, askeri güçler bilgileri dışarıya vermeyi pek sevmezler. Fakat onlar gerekli bilgileri kendileri için toplamayı hiçbir zaman ihmal etmezler.

Aşağıdaki uçandaire olaylarını yaşayan pilotların bu alanda deneyimli oldukları da biliniyor.

Aşağıdaki iki olayda birçok benzeri olaya nazaran daha fazla bilgi var. Değişik araştırmacılar titiz çalışmalar yapmışlar. Birinci olayda, uçandaire ya da tanımlanamayan bir cisimle karşılayan havacı çok korkmuş. İkinci olayda da pilot kaybolmuş...

Fotoğraf çekemedi

Birinci türden yakın karşılaşma: İngiltere, Essex, Southend-on-Sea, 14 Ekim 1954.

14 Ekim 1954'te Hava Yüzbaşı **James R. Salandin,** çifte tepkili savaş uçağı Meteor'la uçuyordu. Essex'te Southend-on-Sea'nin üzerindeyken, ne olduğunu saptayamadığı uçan bir cisimle karşılaştı. Bir çarpışmayı son anda önledi.

DARKMALT

Başlangıçta bir şey yoktu

James Salandin, "hafta sonu" pilotlarından biriydi. Middlesex Hava Filosu, Krallık Yardımcı Hava Kuvvetleri No. 604'e dahildi. 14 Ekim günü öğleden sonra görevli olarak çağrılmıştı. Saat 16.15'te Meteor Mark 8 jetiyle Essex North Weald'ten havalandı. Gök masmaviydi. Bulutsuzdu. Güneye doğru yükseldi. Çok geçmeden iki Meteor'un daha uçtuğunu gördü. Onun üzerinde, arka arkaya gidiyorlardı. Arkalarında uzun dumanlar bırakıyorlardı. Yüzbaşı Salandin iki uçağın geçişini seyretti. Bu arada aletlerini kontrol etti.

2 yuvarlak cisim

Southend'in üzerindeydi. 4880 metre yükselmişti. İki tane yuvarlak cisim gözüne ilişti. Şaşırdı. Meteorlarla ters bir yöne gidiyordu. Aralarından hızla ileri atılmıştı. Cisimlerden biri gümüş rengindeydi. Ötekiyse altın sarısıydı. Gözden kayboluncaya kadar Salandin onlara baktı.

Üzerine geliyor

Araçlarını kontrol etti. Sonra gözlerini önün-

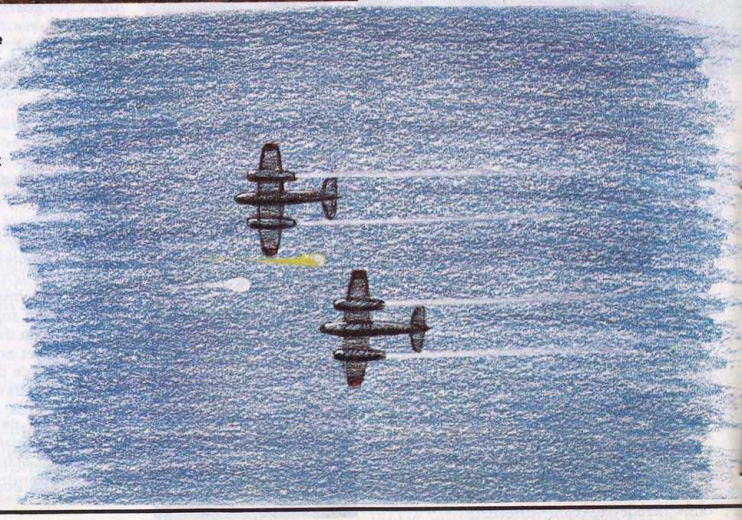

Bir Gloster Meteor Mark 8 savaş uçağı. 1950'den 1958'e kadar bu uçak Kraliyet Hava Kuvvetleri tarafından gündüzleri avcı uçağı olarak kullanıldı. Hava Yüzbaşı James Salandin, ulusal hava savunma ağında, uluslararası balistik füzelerinden önceki günlerde bunlardan biriyle uçuyordu. Düşman bombalarının İngiltere hedeflerine ulaşmasını engelliyordu (üstte).

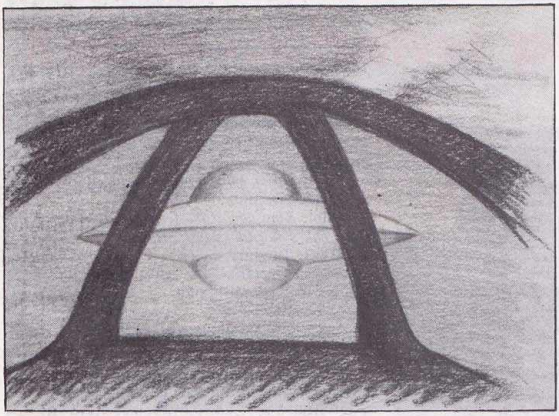

deki havaya çevirdi. Gümüş renkli bir cisim hızla ona doğru geliyordu.

Ortasında, fincan tabağına benzeyen iki şişkinlik vardı. Bunun altı da bir çörek gibi kıvrıktı. Çok uzakta olmaması gerekiyordu. Uçandaire büyük bir hızla gidiyordu. Son dakikada yolunu değiştirdi. Jetin sol yanından geçti. Böylelikle ona önünden çarpmayı engellemiş oldu.

Fotoğraf çekemeden

Yüzbaşının uçağı kötü sarsılmıştı. On dakika kadar daha uçtu. Sükûnetini yeniden elde etti. Başından geçeni yer kontrole bildirdi. Sonra canı sıkıldı. Savaş uçaklarının belirli malzemelerinden biri olan fotoğraf makinesinin dolu olduğu aklına geldi. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki, düğmeye basacak zaman bulamamıştı. Uçandaireler bilimi konusunda kanıt oluşturabilecek değerli bir fırsatı kaçırmıştı.

"Şu anda üzerime doğru geliyor"

İkinci türden yakın karşılaşma: Avustralya, Bass Boğazı, 21 Ekim 1978.

Avustralya'da Melbourne'da Moorabbin Güney Hava Hizmetleri'nin Cessna 182 hafif uçağı 21 Ekim 1978 akşamı kayıplara karıştı. Bass Boğazı'nı geçerken olağanüstü durumlara karşı önlem alan aygıtlar çalıştı. Hava Kuvvetleri'ne ait bir uçakla Deniz Kuvvetleri'ne ait bir keşif uçağı araştırmalarına başladılar. Bir kaza olduğu yeteri kadar belliydi. Olaydaki boşlukların dolması için zamanın geçmesi gerekiyordu...

Haber yayılıyor

Ancak, 24 saat içinde durum değişti. Kazayla ilişkili olarak şurada burada ne olduğu kestirilemeyen uçan bir cisim görüldüğü fısıldanıyordu. Bundan sonraki 12 saat içinde Avustralya basını olaydan söz etti. 23 Ekim Pazartesi günü, büyük başlıklarla uçağın kaybolduğu bildirildi. Halkı heyecanlandıran olay, kıtadan kıtaya yayıldı. Örneğin aynı gün Amerika'da Philadelphia'da sabah haberleri veren radyoda yayınlandı.

Frederick Valentich'in uçtuğuna benzeyen bir Cessna 182. Çok satılan 182'ler dayanıklı ve güvenilir olmalarıyla ün yaptılar (altta).

9 aylık pilot

Pilot **Frederick Valentich** yirmi yaşındaydı. Melbourne'da Avondale Tepeleri'nde yaşıyordu. Uçma belgesini alalı henüz dokuz ay olmuştu. Ancak uzman bir pilot olarak kabul ediliyordu. Kendisi Havacılık Eğitim Birliği'nde eğitmendi. Aslında, gece uçuşu yapması için ona izin verilmişti. Gündüz birçok kez uçmuştu. Ne var ki, hava kararıktan sonraki ilk uçuşuydu. Melbourne'a saat 22.00'de dönmeye niyetliydi.

Gazetede yazılanlar

Valentich, 18.19'da Cessna ile havalandı. 19.00'da Otway Burnu'nun üzerinden geçti. Burada bir fener vardır. Rüzgâr kuzeybatıdan

esiyordu. Görüş mesafesi çok iyiydi. 19.06'da Melbourne Uçuş Hizmetleri yer kontrolüyle bağlantı kurdu. Uçuş Hizmetleri'nin kayda geçirdiği konuşmadan bazı parçalar, Avustralya gazetelerinde yayınlandı. 23 Ekim sabahı Sun ve Australian gazetelerinde şunlar yazıyordu:

19.06:

Pilot: *Uçtuğum bölgede, 1500 metre aşağıda bilinen hiçbir sefer var mı?*

Uçuş Hizmetleri Birimi: Hayır. Bilinen hiçbir sefer yok.

Pilot: *1500 metre aşağıda büyük bir uçak var gibi.*

UHB: Ne gibi bir uçak?

Pilot: *Saptayamıyorum. İniş ışıklarına benzeyen parlak, dört ışığı var... Uçak tam üzerimden gitti, yaklaşık 300 metre yükseğimdeydi.*

UHB: Büyük uçak saptandı mı?

Pilot: *Evet. Hızla uçuyor. Yakınlarda hiç RAF uçağı var mı?*

UHB: Hayır.

Pilot: *Melbourne, doğudan doğru bana yaklaşıyor. Bir çeşit oyun yapıyor gibi. Uçuş hızını kestiremiyorum.*

UHB: Hangi yüksekliktesiniz?

Pilot: *1400 metre.*

19.09:

UHB: Uçağı saptayamadığınızı onaylayabilir misiniz?

Pilot: *Evet. Bu bir uçak değil. Bu...(kesinti)*

UHB: Uçağı tarif edebilir misiniz?

Pilot: *Hızla geçti. Uzun bir biçimi var. Daha fazlasını saptayamıyorum... Şu anda üzerime doğru geliyor. Sabit gibi gözüküyor. Ben döndükçe o da tepemde dönüyor. Yeşil bir ışığı var. Dışında da madeni bir ışık parlıyor.*

Valentich, daha sonra yer kontrole cismin yok olmuşa benzediğini söyledi. Kontrol ona bölgede hiçbir askeri uçağın bulunmadığı yanıtını verdi.

19.12

Pilot: *Motor çalışmıyor ve sesler çıkıyor.*

UHB: Niyetiniz nedir?

Pilot: *King adalarına ilerlemek... bilinmeyen uçak şimdi tam üzerimde.*

UHB: Tanımlayın.

Sonra "metalik" bir gürültü duyuldu. Cessna ile bağlantı kesildi.

Yabancılar ödünç mü aldılar?

Olayın uçandaireyle bağlantısı olmadığını açıklamak için çeşitli girişimlerde bulunuldu. Pilotun yönünü şaşırdığı, uçağını ters yöne döndürdüğü söylendi. Gördüğü ve uçandaire sandığı ışıklar, kendi uçağının ışıklarının denize yansımasıydı. Ya da Otway Burnu'ndaki veya King adalarındaki fenerin ışıklarıydı.

Tecrübeli pilotlara göre, böyle bir açıklama bir uçandaireyle karşılaşma kadar olağandışıydı. Çünkü pilotla yapılmış altı dakikalık bir konuşma vardı. Bu konuşmada birçok kez ışıklardan söz etmişti. Ayrıca da bu tip bir uçak ancak 30 saniye boyunca baş aşağı uçabilirdi. 30 saniye sonra motoruna benzin gelmezdi.

Babasının inancı

23 Ekim'de pilotun babasıyla görüşüldü. Uçandairelere inananların teorilerinden teselli arıyor gibiydi. **Guido Valentich,** oğlunun uçandaireler konusunda çok şeyler okuduğunu, onun uçandairelere inandığını söyledi. Babası, oğlunun gezegenlerarası ziyaretçilerce ödünç alındığı inancındaydı.

Araştırmacılar ne diyor?

Avustralyalı araştırmacı **Bill Chalker, Flaying Saucer Review**'da bu konuda bir yazı yayınladı. Frederick Valentich'in 'uçmak için yaşadığını' belirtti. Öne sürülen tuhaf fikirler, bir pilot olarak onun meslek onurunu zedelemeyecekti. İlerlemesini de etkilemeyeceklerdi.

Böylece, olası açıklamalardan biri onun bir uçandaireyle karşılaşmış olduğudur. O kadar heyecanlanmış ve telaşlanmıştı ki, uçandaireyle çarpışmıştı. Sonra da denize düşmüştü. İzi de kalmamıştı. Ya da şaka yapıyordu. Chalker, tüm bunlardan şu sonucu çıkarmaktadır: *"Onun şaka yaptığı da göz önünde tutulmalıdır. Bir gün Frederick Valentich sağ ve sıhhatli olarak geri dönebilir. Ama, zaman geçtikçe, bu ihtimal giderek azalmaktadır."*

Tarsus'ta yaşadığı sanılıyor

Kader-kehanet peygamberi

Kader ya da kehanet peygamberi diye bilinen Danyal Peygamber, İncil'de, Tevrat'ta yer aldığı gibi, birçok İslâm kaynağında da yer alıyor. Arkadaşımız Ata Nirun, konuyu inceledi.

HALİFE HZ. ÖMER zamanında, İslam komutanlarından **Ebu Musa Eşari** Tarsus'a geliyor. Kenti işgal ediyor, kendisine kıymetli eşyaların bulunduğu bir yeri gösteriyorlar. Komutan burada, bir tabut görüyor ve açtırıyor. Tabutun içinden, bozulmamış bir insan bedeni çıkıyor. Parmağında bir yüzük bulunuyor. Yüzükte iki aslan arasında duran bir çocuk kabartması gören İslam bilginleri, bu kişinin **Danyal Peygamber** olduğunu söylüyorlar. Ceset, tabuttan çıkarılıyor, İslami törelere göre toprağa veriliyor, yüzük ise Halife'ye gönderiliyor.

Geleceği bilen peygamber

Ebu Musa Eşari'nin Danyal Peygamber'i gömdürdüğü yer bugün, Tarsus'ta Danyal Peygamber Camisi'nin içinde yer alıyor. Halk, burayı kutsal kabul ederek ziyaret ediyor. Yapılan ziyaretlerdeki amaç, kaza ve kaderin bilinmesi yani geleceğin öğrenilmesi. Dilekler hep bu yönde. Çünkü o, geleceği bilen, rüyaları yorumlayan kutsal bir kişi olarak tanınıyor.

Danyal Peygamber'in kehanetleri

Danyal Peygamber, Tevrat'ta özel bir yere

sahip. Kendisinin sürgün olarak Babil'e gönderildiği anlatılıyor. Tarihsel isimlere bakılırsa, Babil Kralı **Nabukadnezar** ile Pers Kralları **Kurus** ile **Darius**'un dönemi olsa gerek.

Peygamber, yaptığı rüya yorumlarıyla ve kehanetleriyle kralların dikkatini çekiyor. Onun tek Allah kavramını anlatmaya başlaması üzerine, kendisini, aslanların arasına atıyorlar. Aslanlar ona dokunmayınca, kutsallığına inanılıyor. Hayatta kalan Danyal Peygamber, krallara insanlığın geleceği hakkında bilgiler veriyor. İslami düşünceye göre Allah kendisine bu yeteneği layık görmüş. Ayrıca da onun bu yeteneği kazanması hiç de kolay olmamış.

Danyal Peygamber'in isteği

Danyal Peygamber, Allah'a dua ederek kendisine, gelecek bilgisinin verilmesini diler. Ama, bu dileği reddolunur. Zira, Danyal bu bilgiyi vahiy yoluyla istemiştir. Oysa, vahiy Resullere, yani **Hz. Musa, Hz. İsa** ve **Hz. Muhammed** gibi kutsal kitaplarla insanlığa yeni dinler getiren peygamberlere verilen bir güçtür.

Geleceğin sırrının bilinmesi, insanlar için uygun değildir. Çünkü, herkes ne olacağını bilir, üzüntülere ve sevinçlere boğulur. O zaman da, yaşamın hiçbir anlamı kalmaz.

Danyal Peygamber'in kehanetleri

Danyal Peygamber'in gelecekle ilgili sözleri, Tevrat'ın kendisi ile ilgili bölümünde yer alıyor. Bunların en önemlisi, Babil'le ilgili. Babil'in Yunanlılar tarafından işgal edileceğini bildiriyor. Bu çıkmıştır, çünkü Babil'e onun yaşadığı dönemden, yaklaşık iki yüzyıl sonra, **Büyük İskender** gelecektir.

Dünyanın sonu

Danyal Peygamber'in, dünyanın sonuyla ilgili kehanetleri olduğu da söyleniyor. Tevrat'ta bu şekilde yorumlanan ayetler şöyle:

"Son geldiğinde, güney kralı çarpışacak. Ona karşı, kuzey kralı cenk arabaları ve gemileriyle kasırga gibi gelecek ve memleketleri basacak. Edom kurtulacak (Edom, bazı görüşlere göre Türkiye'dir). Mısır yok olacak, Afrikalılar kuzeye yürüyecek. Doğudan ve batıdan kötü haberler gelecek. Birçoğu kendilerini temizleyip, ağartacaklar ve tasfiye olacaklar. Kötüler kötülük edecekler, kötülerden hiçbiri anlamayacak ama iyiler anlayışlı olacaklar. Sen, ey Danyal, sonun vaktine kadar, bu sözleri sakla ve kitabı mühürle. Birçok adamlar araştıracaklar ve bilgi çoğalacaktır."

Suçlu biz olacağız

Bu durumda Danyal Peygamber'in de, diğer ünlü, geleceği bildirenlerin de kehanetleri gerçekleşirse, tek suçlu bizler olacağız. Yani, dünyamızı yine bizler kendi ellerimizle yok edebileceğiz.

Danyal Peygamber, Tarsus'ta kendi adını taşıyan camide yatıyor (üstte).

Danyal Peygamber'in Tarsus'taki ünlü mezarı, yıllardan beri sayısız insan tarafından ziyaret ediliyor. Gelenler, geleceklerini öğrenmek için adakta bulunuyorlar (sağda).

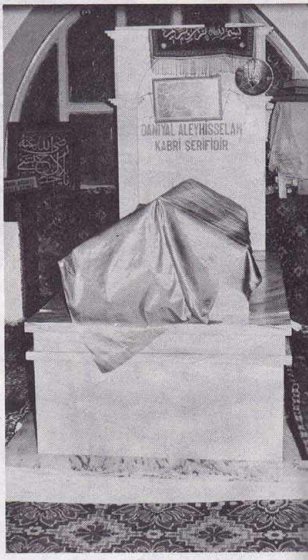

Aslında, çağımız insanı için, artık bu sal kehanetlere pek gereksinme yok Çünkü, insan aklı, geçmişe oranla büyük şimler gösterdi. En inançsız insan bile g müzdeki kötülükleri ve çıkarların doğu leceği dünyasal felaketleri kolayca görebilir.

Bilinmeyeni bilmek

Tarsus'taki küçücük bir mezar, insan noktaya kadar getirebiliyor. Belki de, b yerlerin var olmasındaki gerçek amaç, ö kişi hakkında düşünmek, sonra da bu lere erişebilmek içindir. Bir başka deyiş bilinmeyenin bilinmesi belki de gün insanının içinde yaşadığı gerçeğe paral biçimde ortaya çıkacaktır.

Daha fazla bilgi için:
Kitabı Mukaddes, Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 1976.
Meydan Larousse, Cilt 3, Danyal Peygamber, Meydan Yayınevi.
Cemal Anadol, Anadolu'yu Aydınlatanlar, Melda Yayınevi, 1984.